

Edi: Qin Zô

Edi & biên tập: Whiterovy

Tuyệt đẹp nhất tại đây nhé! tại www.lesbianwordness.com và thuanbun.net

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mặt trời khuất bóng, ráng hồng bao trùm khắp nơi, chân trời rực ánh địa quang trong khi trên đỉnh đầu lại có trăng sao, ban đêm ở Ô Kim Sát Thổ xưa nay vẫn luôn là hình ảnh cổ quái và đầy ấn tượng như vậy.

Một con đường mòn vắt từ trên đỉnh đồi được ánh địa quang nhuộm thành dải lụa rực rỡ. Dải lụa trải dài quanh co đến tận chân núi, dưới chân núi có một đình bia*, mái ngói phủ đất vàng, trông như mộ phần ở khu đất hoang.

*Đình bia (một loại nhà tưởng niệm, bên dưới thường chỉ có bia đá)

Một con chim ba chân bay qua kéo theo cuồng phong vù vù, thổi rạp cỏ khô hai bên đường. Giữa lúc mờ sáng mờ tối, chợt xuất hiện một ngọn đèn quý đang lò dò tiến tới, ánh sáng xanh xám tỏa ra từ ngọn đèn lúc hiện lúc tắt. Lúc ngọn đèn đến gần hơn, ánh sáng ở nắp đèn chiếu lên một khuôn mặt xinh đẹp với ngũ quan tinh tế, dung mạo khiến người khác quyến luyến không thể quên. Cô gái sở hữu thân hình yếu điệu, nhưng không phải là loại lá lợt không xương của rắn hay là vẻ mị hoặc của hồ ly, trông nàng rất đoan trang đứng đắn.

Cô gái dùng hết sức lực đỡ lấy nam nhân bên cạnh mình, dưới chân lão đảo nhưng mắt vẫn nhắm thẳng ngôi đình bia kia, “Sắp tới rồi, A Lang chàng phải cố gắng chịu đựng.”

Ngọn đèn quý đi tới trước, dừng lại ở giữa bia, trên bia không có chữ. Nàng ngẩng đầu nhìn con Cù Như* chao lượn trên không trung, Cù Như là

vật dẫn đường của linh y Sát Thổ, chỉ cần có mặt nó, linh y sẽ không đi xa.

*Chú thích của tác giả: Lấy trong “Sơn Hải kinh – Nam Sơn kinh”, hình dáng giống chim giảo, đầu màu trắng, có ba chân, mặt hình người. Tiếng kêu của nó chính là tên của mình (âm Hán là coo-roo)

Một tay nàng đỡ lấy người kia, một tay gõ vào bia đá, “Lộc Cơ của Âm Sơn, xin được cầu kiến linh y Diễm cô nương.”

Giọng nàng vang vọng khắp vùng hoang vu bao la, nhưng bia đá vẫn không có động tĩnh, đừng nói là linh y, ngay cả một con trùng đất cũng chẳng thấy đâu.

Nàng đợi rồi lại đợi, sờ sờ mặt của người nọ rồi khẽ nói: “A Lang, chàng đã đồng ý với ta là sẽ cố gượng mà. Chúng ta đã đến Ô Kim Sát Thổ rồi, chỉ cần gặp được linh y, chàng sẽ khá hơn.”

Có điều đâu phải nói muốn gặp linh y là gặp được ngay. Linh y vùng Sát Thổ nhận chữa trị cho yêu ma quỷ quái cả tam giới; không giống đại phu khám bệnh ở nhân gian, bắt mạch kê hai thang thuốc là xong, chẳng ảnh hưởng gì đến bản thân thầy thuốc; nhưng nếu bệnh nhân là yêu quái thì đôi khi còn phải dùng đến cả linh lực. Linh y là nữ giới, hễ hao tổn tu vi thì phải mất một thời gian mới khôi phục lại, cho nên khoảng cách giữa hai lần nhận chẩn bệnh thường là tầm nửa tháng.

Quý đăng soi sáng khuôn mặt của nam nhân nọ, tử khí dày đặc. Lòng nóng như lửa đốt, Lộc Cơ lại gõ vào mặt bia, bi thương cầu khẩn: “Diễm cô nương, cả hai giới đều truyền tai nhau rằng cô nương là người có tấm lòng lương thiện nhất. Người yêu của Lộc Cơ bỗng nhiễm bệnh nặng, làm thế nào cũng không khỏi được, cầu Diễm cô nương rủ lòng từ bi ra tay cứu giúp, tương lai Lộc Cơ nguyện làm nô tỳ để báo đáp đại ân của cô nương.”

Kết quả, nói hết bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt thì vẫn không thấy hiệu quả. Người cầu y hỏi thuốc quá nhiều, có ai đến mà chẳng mắng trời mắng

đất đầu. Mấy lời nói hùa rơi vào tai linh y cũng chỉ có thể trượt ra ngoài chứ không chạm thấu tới tim nàng. Lộc Cơ hết cách, con chim ba chân kia đậu trên chóp bia, khuôn mặt người cổ quái không chút biểu cảm, chỉ có đôi mắt to là vẫn nhìn thẳng vào nàng, như có ý bảo nàng tiếp tục.

Nam nhân đứng không vững nữa, ngã khuỵu xuống, Lộc Cơ lại lấy hết sức gõ mạnh vào bia đá, đau đến cả xương bàn tay, “Diễm cô nương, xin cô nương hãy mở cửa, Lộc Cơ nguyện ý dâng nội đan để cô nương sử dụng, cầu cô nương tác thành.”

Nội đan là tinh nguyên, là kết tinh tu vi cả đời của yêu quái, thề làm trâu làm ngựa đến đâu cũng không được dùng nó đổi chác. Song bây giờ nàng đã không còn cách nào khác, muốn cầu người cứu mạng thì mình phải đưa thành ý ra trước. Chẳng ai hay rốt cuộc linh y vùng Sát Thổ đã sống bao nhiêu năm cả; chỉ biết rằng những kẻ lớn tuổi và từng trải thường không thấy thối thì sẽ không thả ửng. Lộc Cơ nhìn vàng trắng sáng, gió ẩm ước từ ngoài biển xa thổi đến, nàng khẽ hé miệng, phun nội đan được nuôi dưỡng trong lồng ngực ra ngoài.

Nội đan của Đăng Thụ* không đỏ thắm như của thú vật chim muông mà mang màu xanh biếc. Hạt châu lơ lửng lấp lánh sắc màu tuyệt đẹp, tỏa sáng cả một vùng xung quanh, sáng hơn cả ngọn quý đăng mấy phần. Nàng đặt A Lang xuống, đưa hai tay dâng hạt châu lên, “Lộc Cơ chỉ là yêu quái hàng thấp bé, trên người không có thứ gì nên hồn, chỉ có vật này là có chút hữu dụng, xin Diễm cô nương cứu mạng.”

(*Đăng thụ: cây mây, cây song.)

Cách thức trực tiếp không kiểu cách này rốt cuộc đã đánh động đến linh y, không gian quanh bia đá bắt đầu dập dờn rồi nứt ra một khe hở dài hẹp, giữa khe hở có ánh sáng lóe ra. Lộc Cơ mừng rỡ, công người yêu lên, nhanh chân chen vào lối đi nhỏ hẹp kia.

Bước qua khỏi vách chắn kia liền như tiến vào một thế giới khác, nơi này không có mây hồng và ánh địa quang, nhưng lại có vầng trăng to như cái bánh nướng. Con đường dài lát đá, cứ mười bước lại treo một ngọn đèn lồng, cuối đường có ngôi nhà ba gian được dựng rất khéo, lấy hoa sen lợp đỉnh, màn lụa trắng phất phơ... Lộc Cơ cảm thấy hình như mình đã thấy cảnh này trong bức họa ở đâu đó rồi, nhưng thời gian đã quá lâu, chẳng còn nhớ nổi.

Thế nào đi nữa thì cứu người vẫn quan trọng hơn, nàng dịu dàng lau trán cho A Lang, vừa luôn miệng bảo ‘cố lên ’ vừa đưa y lên chiếc giường trúc dùng để chẩn bệnh.

Sau đó nàng xoay người lại tìm linh y, chuẩn bị khóc lóc nước mắt nước mũi không ngừng nói lời cảm kích. Danh tiếng của linh y đã sớm trở thành tâm điểm của Sát Thổ, lan rộng khắp bốn phương tám hướng, lũ yêu đều nói Diễm Vô Phương rất đẹp, nhưng đẹp đến đâu thì quả thực nàng không tưởng tượng được. Giới yêu quen nhìn thấy hồ ly với lộc tinh biến thành hình người, phải sở hữu dung mạo thế nào thì mới có thể khiến yêu quái giật mình đây?

Linh y đi lướt qua nàng, vạt váy lụa như một làn khói, lướt qua mu bàn tay nàng. Không có một mùi hương nào, nhưng lại có năng lực lạ kỳ, chẳng giống bất cứ yêu ma nào nàng từng gặp trước kia. Cũng trong một khắc ngơ ngác đấy mà nàng đã bỏ lỡ mấy cơ hội nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương, chỉ thấy được vành tai tựa sứ và dáng vẻ thon dong như gió; không giống mấy linh y hay tiếp xúc với yêu ma quý quái khác, trái lại rất giống hình ảnh một bức tranh phi thiên vũ lạc.

Lộc Cơ kinh ngạc nhưng tình hình hiện giờ khiến nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thấp thỏm xoắn vặn hai tay, vừa lo lắng lại vừa e dè. Ngộ nhờ linh y phát hiện được mấy nguyên nhân sinh bệnh hơi hướm riêng tư như chơi bởi quá độ dẫn đến hao tổn nguyên thần gì đấy, lúc ấy sẽ ngại chết đi được.

Tầm mắt nàng di động trên người đối phương, trên cổ chân linh y có dây đỏ buộc chuông bạc, lúc cất bước phát ra tiếng ding đang vang dội, tựa như chín khoen trên gậy tích trượng của cao tăng rung động.

Lộc Cơ dè dặt hỏi: “Diễm cô nương, có cứu được Lang Tử nhà ta không?”

Linh y không đáp, vén tay áo lên định hút tinh phách ra, kết quả lòng bàn tay lại trống trơn.

Đến cùng vẫn không được! Lộc Cơ kinh ngạc nhìn đối phương, khó bề phân biệt thần sắc trên mặt nàng ta.

Qua một hồi lâu, linh y lắc đầu, “Không cứu được, người đưa hãn về đi.”

Lộc Cơ nghe thế liền ngã khuỵu xuống, “Cô nương là linh y cao minh nhất Sát Thổ...”

Thân hình linh y lại lướt qua Lộc Cơ, Lộc Cơ có khóc đến mấy cũng không được an ủi nửa câu. Người bị đau thương làm mờ tâm trí sẽ không muốn chấp nhận thực tế, Lộc Cơ quỳ gối phủ phục xuống đất cầu khẩn: “Diễm cô nương, cô nương nhất định có cách, xin cô nương hãy cứu chàng.”

Linh y ngời điều tức trước một chiếc lò đồng, khói thuốc lượn lờ trên đỉnh lò dệt thành dải lụa mỏng che đi gương mặt diễm lệ. Lúc này Lộc Cơ mới thấy rõ, mỹ nhân dưới ánh đèn đẹp đến mê hồn, đẹp đến kinh thiên động địa.

Không phải đẹp nhanh nhả hàm súc mà chính là vẻ sắc sảo rực rỡ đến chói mắt. Bờ môi đỏ mọng giữa làn sương khói là ấn tượng nhất, giống như nữ la sát mê hoặc Thần Phật trong sách Dị Văn. Lộc Cơ quên cả khóc, trong đầu chỉ có một suy nghĩ rằng trên đời này hãn không ai có thể yêu mị

hơn được vị trước mặt, vừa chính vừa tà, sát khí tung hoành. Không biết chân thân linh y là gì, chỉ biết tên nàng được đặt quá thích hợp – điểm lệ không phương trời nào sánh bằng, hoàn toàn xứng với hai chữ ‘tuyệt sắc’.

Một ánh mắt nhẹ nhàng xen lẫn thờ ơ bắn đến, linh y cất giọng lạnh lạnh: “Ta chỉ cứu vật sống, hễ có linh thức thì dầu đã ly hồn ta cũng có thể cứu lại được. Nhưng người người mang đến, chẳng những không có hình người mà còn vô hồn vô phách. Nếu cứu hắn không thành, quy tắc và danh tiếng của ta sẽ bị phá hỏng.”

Lộc Cơ ngẩn ra, “Sao lại là vô hồn vô phách chứ, bọn ta sống với nhau ba tháng, chàng rõ ràng còn sống mà.” Nàng thoáng dừng lại như hơi chợt dạ, song thấy đối phương sờ sờ tràng hạt liền cuống quýt chấp tay thành hình chữ thập vái lạy, “Xin cô nương thứ tội, Lộc Cơ đã cùng đường nên mới cả gan đi cầu cô nương cứu mạng. Cô nương có người trong lòng không? Trơ mắt nhìn chàng chết trước mặt mình, quả thực quá tàn nhẫn.”

Người trong lòng? Diễm Vô Phương suy nghĩ, phát hiện cho đến bây giờ cũng không hề có, cho nên chẳng thể nào hiểu được tâm trạng của Đằng yêu.

Nàng hành nghề ở chốn Ô Kim Sát Thổ này đã trên trăm năm, xem bệnh cho đủ nhiều loại sinh linh đều chỉ để tích công đức. Nếu có thể cứu thì dĩ nhiên sẽ cứu, bất kể đối tượng là yêu ma hay quỷ quái, chỉ cần giúp bọn họ thoát khỏi đau đớn là nàng đã hoàn thành được dự tính ban đầu rồi. Mà không cứu được cũng chẳng có gì tiếc nuối, mỗi một sinh mệnh đều có vận số và may rủi riêng, nàng không thể trái thiên nghịch thế.

Nàng quay đầu nhìn Lộc Cơ, “Ta đã nói rồi, Lang Tử của người vô hồn vô phách, bây giờ hắn không khác gì bình hoa cục đá cả. Người muốn hắn sống, không phải là không thể, cứ lấy đại một du hồn nào đó nhét vào thân xác hắn thì người sẽ cứu sống hắn. Nhưng như thế hắn sẽ không còn là

hắn, hắn sẽ không nhận ra người, tương lai không chừng sẽ thành đôi với kẻ khác, người bằng lòng không?”

Quả nhiên Lộc Cơ ngừng khóc, quay đầu nhìn người mình yêu, từ từ lắc đầu.

Vô Phương cười cười, yêu quái luôn rất thực tế, vỏ ngoài đều là thứ yếu, thật sự cùng người nói chuyện yêu đương chính là linh hồn, không còn hồn phách thì giữ lại thân xác cũng chỉ thêm nợ.

Nếu không cần chữa trị thì giao dịch liền kết thúc.

Lộc Cơ thấy linh y lại nhắm mắt, hương vàng trong lò lượn lơ nơi đầu ngón tay nàng, xoay tròn thành một vòng xoáy nhỏ. Mất đi người yêu cũng không khiến Lộc Cơ khổ sở bao lâu, vòng đời của yêu quái dài đằng đằng, nếu tránh được thiên kiếp thì thậm chí có thể sống mãi sống mãi đến bất tận. Sống càng lâu, càng trải qua nhiều tình yêu đôi lứa, chấm dứt cũng càng nhanh hơn. Song tình cảm trong thời gian qua lại vẫn tuyệt đối chân thành, cho nên nàng mới sẵn lòng lấy ra nội đan để cứu chàng. Có điều nếu thật sự không thể xoay chuyển được trời đất, nàng đã cố hết lòng, tính ra cũng không phụ lòng người đã mất. Dù sao với bọn họ, đôi khi ái tình cũng chỉ là gia vị trong cuộc sống, ngoại trừ tô điểm cho sinh mệnh bớt buồn tẻ hoang vu thì chẳng còn tác dụng nào khác.

“Trước khi ta vào kết giới đã hứa, nếu cô nương chịu thăm bệnh cho A Lang, ta sẽ hiến tặng tu vi cho cô nương.”

Nội đan lại bị ép ra khỏi thân thể, Lộc Cơ giơ tay dâng nó lên, “Dù A Lang Tử không thể sống được nữa, nhưng cô nương đã chịu khám, Lộc Cơ thật sự vô cùng cảm kích. Yêu quái cũng có đạo nghĩa, lời nói ra tất phải giữ, mời cô nương nhận lấy chi phí chẩn bệnh.”

Tinh phách của Đằng Thụ sạch sẽ tinh thuần, thoang thoang mùi cỏ cây, được một quãng sáng xanh biếc bao lấy, suy đoán theo kích cỡ, có lẽ

đã chừng bảy tám trăm năm tuổi.

Vô Phương mở mắt ra, “Không có nội đan thì người chỉ là một bụi mây bình thường, phải bắt đầu lại từ đầu.”

Lộc Cơ nói không chút e dè, “Ta tu thành hình người cần năm trăm năm, năm trăm năm chỉ chớp mắt cái là qua.”

Nhưng năm trăm năm này phải vượt qua tất cả phong sương mưa tuyết, ngộ nhỡ không may bị chặt đốn thì đời này coi như tiêu.

Vô Phương chìa ngón tay nhỏ nhắn ra, đầu ngón tay sơn màu đỏ rực, nhẹ nhàng bắn một cái, viên nội đan kia nhanh như chớp lặn đến bên cạnh Lộc Cơ.

“Người đã chết trước khi bước vào y lư của ta, ta không cứu được, dĩ nhiên không thể nhận phí của người. Hơn nữa một là thi thể, một sắp hóa thành bụi cây, ta còn phải tốn sức di dời giải quyết, quá phiền phức.” Nàng khẽ đảo mắt, cười nhẹ, “Giao dịch đã xong, thứ cho ta không thể giữ người lại, mời cô nương.”

Đối với Lộc Cơ mà nói, đây dĩ nhiên là kết cục không thể tốt hơn được nữa. Linh y không chịu nhận phí xem bệnh chứ không phải là nàng quýt nợ, không sợ sau này bát hoang lục hợp cười chê nàng.

Nàng công thân xác của A Lang lên lưng, miệng cảm tạ không ngừng, nhưng trước khi đi lại còn ậm ừ quanh co.

Vô Phương hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Nàng nói: “Chuyện hôm nay bọn ta đến cầu y, nhỡ có người hỏi đến thì xin cô nương che giấu hộ.”

Nếu muốn giấu diếm thì chắc hẳn là chuyện xấu rồi, lén lút như vậy, xem ra bây giờ Yêu giới cũng rất loạn.

Vô Phương bất động thanh sắc, vì quá diễm lệ nên lúc mặt không có cảm giác lại trông nghiêm trang vô cùng, “Đây là phẩm hạnh của thầy thuốc, người không cần lo lắng.”

Đằng yêu công người yêu rời đi, Cù Như đưa bọn họ ra khỏi kết giới xong mới bay về, đáp xuống đất liền biến thành một tiểu cô nương tai nhọn hoắt, tóc dài gần chấm đất.

“Em thấy bọn họ đi qua núi Thập Trượng, lúc ở trên đỉnh núi tên kia vẫn còn nói hai ba câu với Đằng yêu, sao lại không có hồn phách được?” Cô nhóc đuổi theo hỏi Vô Phương: “Cái gọi là vô hồn vô phách của sư phụ chắc hẳn không phải lý thuyết gì thâm sâu, có phải còn có nội tình gì không?”

Nội tình thì không có, vì kết quả chẩn đoán chính là như vậy.

“Tên kia ngay cả quỷ cũng chẳng phải, không thuộc trong tam giới. Không có thể xác nhưng bên trong thật sự có tim, thay vì nói là người, nói là bù nhìn thì đúng hơn. Chẳng qua, đã ai từng thấy một bù nhìn sống động như vậy đâu... Háng hẳn trương phòng, chắc chắn làm chuyện phòng the không biết dừng, hừ!”

Cù Như liếc mắt nhìn nàng, “Chỉ mới chút thời gian thế mà sư phụ kiểm tra cẩn thận thật!”

Vô Phương ngồi thẳng lưng lên, “Ta là đại phu, không thể bỏ qua bất cứ chi tiết nào được.”

Có lúc đại phu cũng chỉ cách gõ tác* một làn ranh, đã bất hạnh nằm đơ ra đấy thì bị người ta sờ từ trên xuống dưới một lượt chả phải là chuyện rất bình thường sao?

(*Ngõ tác: tên một chức lại để khám xét những người bị tử thương.)

Cù Như bắt đầu suy tư, “Vây sư phụ nói xem, tên này có phải chết vì lao lực không?”

Vô Phương ho khan, một con chim ba chân mà biết nhiều thật đấy.

“Dáng dấp hăn ta vạm vỡ, dù có lao lực cũng không đến nỗi mất cả mạng. Dù sao bây giờ đã chả thấy hồn phách đâu, bị yêu ma hút mất hay là vốn không có, chỉ Lộ Cơ mới biết.” Nói rồi nàng đứng dậy, xoa xoa gáy, “Ta vừa ngủ dậy, còn chưa kịp chải răng nữa, vốn tưởng có thể kiếm được một món tiền lớn...” Thở dài thất vọng, nàng chấp tay ra sau quay về hậu viện.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vườn Tứ Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ô Kim Sát Thổ là vùng đất rộng mênh mông, bề mặt ngang có đến mười sáu khu vực lớn nhỏ, lần lượt thuộc về mười sáu thành trì. Phân bố tầng dọc thì đơn giản hơn, cũng giống những nơi khác, trên cùng là Bồ Tát, giữa là tam giới, yêu ma và con người cùng chung sống. Xuống dưới nữa là địa phủ nơi quỷ hồn và sát thần đồng hành, cũng chính là nơi âm u nhất trên thế gian.

Chỗ nào có người chỗ đấy ắt náo nhiệt, thành Thiên Cực là thành trì lớn nhất ở Sát Thổ, nơi này thậm chí còn giao lưu mua bán với Trung Thổ. Đi dạo trong thành vào ban ngày sẽ thấy được cảnh biển người qua lại như thoi đưa với vô số các thương lái, bán đủ loại hàng hóa.

Kinh tế càng phát đạt, phân hóa giàu nghèo càng cao, kẻ có tiền thì ngồi thuyền du ngoạn trên hồ trong khi những người nghèo lại đang đào khoai lang ở trên bờ.

Trời vừa mưa một trận, dáng núi bị hơi nước bôi nhòe, tất nhiên cũng khó giữ gấu quần sạch sẽ tinh tươm được. Một bóng người lúi húi bên bờ ruộng, đôi giày thêu bị bùn lầy vấy bẩn, đã không nhìn ra được màu sắc vốn có. Nghe thấy đằng xa chợt có ai đó kêu lên ‘tiểu sử’, bóng người bên bờ ruộng nhấc bó mây lên rồi đứng thẳng dậy, người vừa kêu nhoáng cái đã chạy đến trước mặt.

“Tiểu sử đang bận đấy à?” Người mới đến mặc trang phục quan công, mặt mũi bặm trợn, tiếng lớn nhưng giọng lại rất nhã nhặn, “Lại đến lúc phát

lương rồi, sợ tiểu sử không rảnh đi lãnh lương nên lý trưởng bảo ta đến đưa cho tiểu sử đây.”

Người trên bờ ruộng không lên tiếng, đứa trẻ đứng bên cạnh nhận lấy xôi tiên, dè bĩu ánh chừng, “Lần trước đã nói là sẽ tăng lương tháng, kết quả tháng này vẫn như cũ.”

Công sai cười xòa, “Cũng đã nói hơn hai mươi năm rồi, nghe cho vui thôi, đừng coi là thật.” Dứt lời liền chấp tay ra sau lưng, “Tiểu sử vất vả rồi, lý trưởng nhận được tin báo rằng hai ngày nữa sẽ có trận mưa lớn, phiên tiểu sử để ý đến thần tháp hộ. Đợi khi nào hết mưa có tiền tu bổ tháp thì tiểu sử hãy sửa lại nhà, chứ giờ xin tiểu sử tạm thời chịu khó mấy hôm.”

Công sai nói xong liền chạy biến, người đứng trên bờ chẹp miệng, “Cù Như, mua miếng thịt về nhà kho nào.”

Hai bóng người một cao một thấp đi đến phiên chợ bên bờ sông, cả hai thoát nhìn nghèo túng nhưng lại rất được hoan nghênh, người qua đường thấy họ đều rớt lại bắt chuyện:

“Tiểu sử đi mua đồ ăn đấy à?”

“Ở chỗ ta còn một cây hương thung* đấy, tiểu sử lấy về xào trứng đi.”

(*Hương thung – một loại cây thuốc có khả năng chữa bệnh, đọt non mềm dùng để chế biến thành món ăn)

Kết quả hai người mới đi được một quãng mà nào củ cải nào bí đao đã chất đầy nửa sọt. Đồ tể cắt hai cân thịt nửa bán nửa tặng, chỉ lấy mười xu tượng trưng.

Cù Như hết sức sung sướng, “Sư phụ, đúng là danh tiếng có thể nấu thành cơm thật này.”

Bình thường sư phụ luôn nở nụ cười, dáng thon gọn như thân trúc, chưa kể còn cao ráo.

Lăn lộn ở địa giới này mà không có trên hai thân phận thì thật có lỗi với cuộc sống quá. Cứ mong một với mười lăm hàng tháng là Vô Phương lại đến chân núi Thập Trượng xem mạch, còn bình thường sẽ ở trong thành Thiên Cực trông giữ tháp. Tháp Xá Lợi bên bờ sông Lí Ngư thờ phụng Phật cốt, lương bổng của người canh tháp tuy không nhiều nhận gì nhưng cũng coi là công chức, địa vị rất cao quý. Canh giữ tháp gần năm mươi năm, nàng gần như đã trở thành biểu tượng của tháp, dân chúng trong thành đều rất tôn kính nàng.

Ban đầu nàng chỉ là một tà ma mà thôi, chiến tranh đã biến ngôi thành nhỏ ở phía đông này thành tòa thành chết, còn nàng do sát khí ngưng tụ mà nên. Đột nhiên có sinh mạng, cứ như chớp mắt liền bị ném đến thế gian vậy. Khi đó bốn phía ngổn ngang thi thể, một mình nàng trơ trọi lờ lờ khắp nơi, thế giới vô cùng yên ắng, ngay cả một con chuột cũng không có. Cứ đêm rằm là nàng lại ngồi trên tường thành ngắm trăng sáng, có lần đụng phải một đạo sĩ kỳ quái, tay mắt sắc như móc câu muốn bắt nàng để đúc kiếm, may có Liên sư* đi ngang qua cứu nàng. Do xuất thân nên lúc nào nàng cũng ngập tràn oán hận, mưu đồ làm chuyện xấu xa phù hợp với thân phận. Nhưng làm chuyện xấu nào có đơn giản như vậy, nàng đứng trước gương tập luyện, gương mặt xinh đẹp là vậy, bỗng há rộng cái miệng to như chậu máu, kết quả dọa chính mình sợ ngã chổng cẳng...

(*Liên có nghĩa là hoa sen.)

Thật ra con người chỉ muốn vui vẻ sống cả đời, yêu quý cũng chẳng khác.

Nghĩ tới nghĩ lui thế là thôi. Sau đó nàng lên cung Việt Lượng cầu Liên sư làm phép, dùng tu vi tích góp được mấy năm qua để xem bệnh cho

yêu quý hai giới âm dương, lúc rảnh rồi còn biến thành tướng mạo bình thường, kiêm chức canh tháp của thành Thiên Cực.

Còn Cù Như ấy à, vốn chỉ là con quái điều mặt người ba chân bị phi nhổ khắp nơi. Lần đầu tiên Vô Phương gặp Cù Như là khi đang đuổi theo một du hồn, cô nhóc đang đào chuột đồng trong ruộng, bị chuột giầy giữa cào trầy xước khắp mặt. Thấy cô nhóc mặt đầy máu ngâm con chuột đồng trông vô cùng ghê rợn, ít nhiều gì tấm lòng thầy thuốc từ bi của Vô Phương cũng bị đánh động. Được Vô Phương cho ít thuốc, tuy chỉ là tiện tay mà thôi song cô nhóc lại quả quyết trở thành đồ đệ của nàng.

Một là sát hung, một là yêu quái, đều dạng cái tà quy chính, A Di Đà Phật, đúng là tạo hóa lớn. Cuộc sống nghèo khổ chỉ là trong mắt người ngoài mà thôi, lúc canh tháp thì mặc công phục trồng khoai lang, còn khi xem bệnh thì lại là linh y xinh đẹp ngồi ngồi. Hai thân phận không ngừng hoán đổi, thêm chút vui thú cho cuộc sống nhợt nhạt này.

Dẫn Cù Như về nhà, Vô Phương xắn tay áo lên nấu canh, tay nghề nấu ăn của nàng vốn từ chỉ nấu chín là ổn, dần dần cũng đã có hương có sắc. Đến gần trưa, ánh mặt trời xuyên qua lỗ thủng trên nóc nhà chiếu xuống, hắt lên lọ muối nằm trên kệ bếp. Nàng dịch lọ muối sang chỗ khác, “Họ nói sau khi hết mưa mới đến sửa nhà, tối nay lại phải dầm mưa nữa rồi.”

Cù Như co mình lại, không tiếng động bay lên nóc nhà, đổi lại mấy mảnh ngói vỡ kia. Cuộc sống của yêu ma chẳng có gì để đeo đuổi, cơm nước no nê thì ngủ một giấc đến sẩm tối, khi trăng lên cao là lúc thức dậy, giẫm bóng đêm tản bộ bên bờ sông. Sông Lí Ngư rất rộng, nhiều hang sâu khe hiểm, tương truyền đây là nơi con cá chép đầu tiên hóa rồng. Nhưng thời đại ấy đã xa lắc xa lơ, từ khi có con người qua lại thì nơi đây đã chẳng còn sót chút tiên khí nào nữa rồi.

Vô Phương chấp tay sau lưng, ngẩng đầu, giẫm lên bãi đá ảm đạm bên bờ sông đi một quãng đường dài. Trong gió loáng thoáng vọng đến tiếng hô

hào, câu đầu rất dài, câu sau lại ngắn, ‘hây dô hây dô’ bưng bưng khí thế.

Dù có phồn vinh đến đâu thì thành Thiên Cực vẫn không phải là thượng giới, ngoài người yêu lẫn lộn ra thì nơi này không khác Trung Thổ là bao. Trên sông Lí Ngư có con đò quanh năm vận chuyển gỗ, dầm dãi cả ngày, lại còn chạy ngược dòng, công việc khổ cực như chèo thuyền người thường chẳng ai muốn làm cả, nên phần lớn toàn là tù nhân nô lệ bị sung công làm chân chèo.

Ánh trăng phủ lên một chuỗi người lấm lũi lướt qua, họ là các chân chèo đang cùng nhau kéo thuyền lên bờ, người cúi rất thấp, gần như dán sát xuống mặt đất. Ngày nào cũng có thể nhìn thấy cảnh này, cuộc sống chính là vậy, ai nấy đều có phận sự riêng, chẳng lạ lẫm gì.

Vô Phương hái một chiếc lá cho vào miệng ngậm, ngẫu hứng thối khúc ‘Thập Đạo Hắc’, phiến lá phát ra âm thanh réo rắt, quanh quẩn trong màn đêm nặng nề.

Cù Như bay quanh đỉnh đầu nàng, đến khi có vẻ mệt rồi thì giục nàng quay về. Nhưng nàng không hề sốt ruột, đêm còn dài, nàng muốn ở lại hóng gió một lúc cho tan bớt tà khí.

Cù Như nhàm chán hết nhìn đông lại ngó tây, chợt kêu lên: “Sư phụ nhìn người kia kìa!”

Thị lực của Vô Phương tốt nhất vào ban đêm, ngoài hai dặm vẫn có thể thấy rõ. Nghe Cù Như nói, nàng thuận thế nhìn sang, giữa đám chân chèo có một người đứng thẳng, vạt áo trắng lam lũ tung bay trong gió sông, những chỗ rách toạc đều bị nhuộm máu đen nhưng sống lưng vẫn ưỡn thẳng, dù bị roi quất vẫn không hề khuất phục.

“Có khí phách.” Cù Như bình phẩm: “Thoạt nhìn còn rất trẻ.”

Không biết trẻ tuổi là mấy, nhưng không có râu thì chắc là còn trẻ rồi! Dù gì trên mặt y cũng chằng chịt vết thương, nhìn chả rõ mặt mũi. Vô Phương nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp Cù Như, dĩ nhiên người này thảm hơn Cù Như rất nhiều, mặt sưng tấy, mắt búp như hạch đào, đường nét mặt đã bị phá hỏng hoàn toàn.

Nàng khẽ nhếch môi, “Khí phách thì có lợi gì, chỉ kiêu ngạo được nhất thời chứ có thể kiêu ngạo cả đời không?”

Một người một chim dừng chân đứng nhìn, nước trên sông chảy xiết, thuyền được kéo vào với tốc độ rất chậm, mới di chuyển được khoảng hơn hai trượng mà người kia đã bị đánh mười mấy roi.

Tiếng *bộp* chát chúa do roi tiếp xúc với da thịt vọng đến tận chỗ Vô Phương, người kia lão đảo chực ngã. Mắt thấy y sắp ngã, Cù Như hỏi: “Sư phụ, sư phụ định thấy chết mà không cứu à?”

Ngộ thật, sao lại phải cứu? Trên đời này có lắm việc vớ vẩn như thế, rồi đâu mà để ý hết chứ!

Lại một tiếng *bộp* vang lên, lần này còn vang rất rõ, da đầu người kia bị đánh nứt toác, máu chảy ròng ròng xuống thái dương, nhuộm đỏ vùng áo trước ngực.

Cù Như hạ xuống đất hóa thành hình người, cô bé biết tính khí của sư phụ mình, nhiều một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, không trông chờ sư phụ đi lên ngăn cản được đâu. Cô bé chỉ có thể biến hình sẵn, chuẩn bị lúc nguy cấp sẽ tự ra tay giúp đỡ, bởi vì cô bé có máu có thịt, có lòng trắc ẩn.

Vô Phương biết Cù Như oán trách mình, nhưng giới nào có quy củ của giới ấy, phương pháp cứu người không thể thi triển được với yêu quái, mà nếu dùng phương pháp cứu yêu lên con người, con người cũng không chịu nổi. Trước kia nàng từng nghiên cứu thảo dược của Trung Thổ, nhưng hơn

trăm năm qua cũng chưa bao giờ thử khám cho một người nào, dù có cứu y, nàng cũng không nắm chắc sẽ thành công.

Nàng cuộn tay áo thở dài, người kia rốt cuộc cũng khuyu xuống, bóng đêm đã che khuất hình ảnh máu tươi đầm đìa, nhưng nàng vẫn thấy rõ mồn một.

Suy cho cùng thầy thuốc đều có tấm lòng phụ mẫu, nàng do dự một lúc rồi vẫn đi tới, trong nháy mắt đưa tay cản ngọn roi vừa vung lên của gã quản đốc, “Xin hãy hạ thủ lưu tình, còn đánh tiếp nữa thì hãn sẽ chết mất.”

Người làm loại việc này tám chín phần đều là hạng hung thần ác sát. Gã quản đốc đang định mắng chửi, cướp lấy ngọn đuốc soi sáng, nhìn thấy mặt nàng thì lửa giận ngút trời lập tức biến thành nụ cười, “Sao tiểu sử lại ở đây? Ăn tối xong nên đi dạo cho tiêu cơm sao?”

Vô Phương đáp một tiếng có lệ rồi cúi đầu nhìn người quỳ dưới đất, vết thương quá nặng, e không đứng dậy nổi rồi. Chẳng ngờ y lại ngẩng đầu lên, giữa mí mắt sưng vù vẫn có tia sáng nhạt lóe lên. Không thấy rõ ý tứ trong ánh mắt kia, mà cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu vì khuôn mặt máu thịt lẫn lộn này thật sự quá kinh khủng, Vô Phương nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Nàng chỉ chỉ sang bên cạnh, tỏ ý mời gã quản đốc qua đó nói chuyện. Ở thành Thiên Cực người thủ tháp có công rất to, gã quản đốc cũng nể mặt nàng, đi qua bên đó rồi chấp tay hỏi: “Tiểu sử có gì dặn dò?”

“Dặn dò thì không dám.” Vô Phương nói: “Ta chỉ muốn hỏi thăm lai lịch của người kia.”

Gã quản đốc *ồ* một tiếng, “Là nô lệ được mua từ Trung Thổ, đã qua mấy tay chủ rồi, quý mới biết hãn có lai lịch thế nào. Tiểu sử hỏi thăm hãn làm gì?”

Vô Phương không lên tiếng, vẫn là Cù Như ở cạnh chen miệng vào: “Sư phụ ta cảm thấy người này rất giống biểu ca người, không đành lòng thấy hắn chịu khổ, đặc biệt tới xin tôn lại nể tình.”

Gã quản đốc há mồm cứng lưỡi, không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế, chẳng qua nếu người canh tháp đã thỉnh cầu, không lẽ gã còn sợ gặp báo ứng sao. Dù sao nô lệ nhiều như vậy, thỉnh thoảng lại hay chết mấy tên, đến lúc phải báo lên trên thì tìm đại cái cớ gạt là xong. Dĩ nhiên trước đó gã phải phóng đại chuyện mình khó xử thế nào, như vậy lần sau mới có thể nhân tiện đổi lấy quyền ưu tiên xếp hàng cầu phúc. Thằng nhãi bị đánh tới máu me nhầy nhụa này, đưa cho nàng cũng chả sao.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cù Như sốt ruột muốn cứu người là thế, nhưng đến khi phải chờ người về thì cô bé lại xòe tay ra vẻ bất đắc dĩ, “Sư phụ nhìn vóc dáng của em này, chờ nổi người ta sao?”

Vô Phương hết cách, đành bấm quyết gọi bốn con li nô* ra, vừa khiêng vừa kéo anh chàng nửa mê nửa tỉnh nọ về lại nhà tranh của mình.

(*Li nô: từ cổ chỉ chỉ mèo núi, mèo rừng)

Trong phòng có thắp một ngọn đèn dầu nhỏ do Liên sư tặng cho nàng dùng khi tĩnh tọa tu hành. Làm người canh tháp ở nơi này, ngoài một xâu tiền lương năm mươi năm không đổi ra thì chẳng có trợ cấp nào khác. Mà thật ra đó cũng chả phải là vấn đề gì to tát gì, bọn họ vốn giỏi hoạt động về đêm, nên có đèn hay không cũng không quan trọng.

Cù Như đứng bên nhìn, “Y còn thở kìa, chắc vẫn cứu được nhỉ?”

Ánh đèn tù mù lay lắt hắt lên khuôn mặt sừng vù, Vô Phương kéo cổ tay y bắt mạch, mạch tượng tuy rất yếu nhưng dương khí lại rất thịnh, không thể chết ngay được. Sau khi vốc hai nắm thảo dược lâu năm đưa Cù Như mang đi sắc, nàng xuống bếp múc một chén canh, cầm muỗng từ từ đút vào miệng nam tử. Y nuốt xuống từng muỗng một, chiếc bụng rỗng có hơi ấm lấp dạ liền thêm sinh khí. Chỉ là mắt vẫn chưa thể mở, khách quan mà nói thì hình như còn sừng hơn trước, đến khe mắt cũng chẳng thấy đâu.

Thôi, dù sao cũng không cần hỏi thăm bệnh trạng, Vô Phương sờ soạng khắp người y từ đầu đến chân một lượt...

Trên đùi có năm chỗ hoại tử đã kết thành mảng cứng, thịt bên dưới đang dần dần thối rữa, phải dùng thuốc tiêu độc; phần cẳng tay gần cổ tay hơi nhấp nhô, nòng sờ nắn xương xong thì có thể kết luận là đã bị gãy.

Để chứng thực, nàng dùng sức bóp nhẹ một cái, người nằm trên giường liền rên khẽ, thế là xác định được ổ bệnh chính rồi, còn vết ở đầu với mặt thì chỉ là ngoại thương, không ảnh hưởng đến xương cốt. Có điều vết roi ở đỉnh đầu hơi nặng, da thịt nứt toác tận hai tấc, máu đen dính bết vào tóc, xem ra không thể không cạo đầu rồi.

Cù Như đã sắc thuốc xong, một chén đá to đầy ắp nước thuốc đen kịt cứ thế được rót hết vào miệng nam tử, xong xuôi cô bé theo lệnh lui ra ngoài.

Trong bóng đêm mênh mông, một chú chim ba chân mắt đỏ đậu trên phiến đá xanh cắm cúi mài dao, miệt mài tới nỗi còn ngâm nga hát ‘lão yêu ăn vẫn chưa no mà, may có thư sinh đến kịp thời’...

Đối với loài chim, được thỏa mãn ham muốn ăn uống đã là niềm vui lớn nhất rồi. Cù Như cứu được chàng thanh niên kia nên rất sung sướng trong lòng, giọng hát bất giác cũng vô cùng phấn chấn.

Trong tháp Xá Lợi không có dụng cụ cắt gọt khéo léo chuyên dụng, đồ nghề của linh y đều ở dưới chân núi Thập Trượng rồi, cho nên Vô Phương cứ thế vung vẩy con dao thái to kèn, cạo sạch tóc nam tử kia trong tiếng rên rỉ dài ngắn đan xen của y.

Tóc đi da đầu trắng hếu liền xuất hiện, càng nhìn vết thương càng thấy ghê mình, nàng lấy nước sạch lau đi rồi khâu vết rách lại, rắc kim sang được lên, sau đó tìm một dải lụa thật dài quấn một vòng từ trên xuống dưới, kết thêm cái nút thắt xinh xắn là hoàn tất.

“Thế thôi ạ?” Cù Như hỏi: “Có đơn giản quá không sư phụ? Không thể vì y là người mà sư phụ qua loa vậy được.”

Vô Phương cau mày nhìn cô bé, “Con chê chưa đủ hoành tráng à?”

Cứ tưởng lúc chinh xương nhất định sẽ có màn gào khóc tê tâm liệt phổi, nào ngờ người này cũng chỉ hít hà hai tiếng. Bị thương nặng như vậy mà không hề la lối, sức chịu đựng này còn mạnh hơn cả tiếng gào của con chó lông vàng được nàng chữa trị lần trước. Mà nói gì thì nói, xử lý vết thương quan trọng hơn, nàng cố định dải băng lại cho chắc rồi quay sang tra sách mài thuốc, xong xuôi hết thấy thì trăng xanh đã ở giữa trời.

Thế mới nói, chữa bệnh cho con người mệt hơn chữa cho yêu ma nhiều.

Vô Phương bước ra ngoài, đứng trong sân vườn vai thư giãn gân cốt. Sau đó nàng ngoái đầu lại nhìn, ánh trăng lạnh lạnh vẩy lên mái ngói cong cong của tháp Xá Lợi, có nhiều chỗ bị lõm sâu xuống, trông chẳng khác gì vết sẹo trên người nam nhân kia.

Cù Như vặn hỏi vì sao nàng không khử độc, bởi vết thương ở nửa thân dưới cũng không nhẹ, nếu còn kéo dài thì chỉ e không giữ được hai chân.

Vô Phương đi vào phòng thuốc lục lợi, hạt gấc, sâm đen, thương truật, con rết... Cuối cùng nàng xoay người lại, “Thiếu một vị, tối nay không thể chế thuốc được rồi.”

Cù Như nhìn sắc trời, “Còn hai canh giờ nữa là trời sẽ sáng, là thuốc gì vậy ạ, đợi cổng thành mở em sẽ đi mua về.”

Vô Phương bảo cô bé mua không được đâu, “Chỗ hoại tử trên người y đã ăn vào tận xương, không thể dùng loại thuốc bình thường được. Muốn lấy độc trị độc thì phải lấy đi chỗ thịt thối bên ngoài trước đã.” Nàng khoanh tay đứng tựa vào khung cửa, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nói: “Thiếu bọ cạp máu, có thì đập nát nó cho vào thuốc mỡ, quần bằng bảy ngày liền xong. Nhưng loại bò cạp này vừa độc vừa dữ, ta ở Sát Thổ đã nhiều năm mà còn chưa thấy bao giờ, đâu ra mà cho em mua!”

Cù Như cũng lúng túng, “Đã mang y về rồi, làm chuyện tốt thì làm cho trót luôn, sư phụ giúp y được nguyên vẹn đi mà. Không có hai chân thì khác gì khúc gỗ đầu?”

Một con yêu quái đầy lương tri đến vậy đúng là hiếm thấy. Vô Phương căn môi tính toán, “Em còn nhớ thành chủ Sâm La năm năm trước không? Y còn nợ ân tình từ ta, nếu ta đi tìm y thì có lẽ sẽ giải quyết được chỗ khó này.”

Thành Sâm La là một trong mười sáu thành ở Sát Thổ, nằm giáp biên giới, khắp thành toàn là độc vật, vì thế nên tuy lãnh địa không lớn nhưng cho đến giờ vẫn chưa ai dám xâm phạm đến. Thành chủ Sâm La là nửa người nửa thi, hằng năm cần thuốc khổng chế thi độc không để nó xâm nhập vào tim người ở nửa thân bên kia. Nghe nói linh y có thể chữa trị mọi chứng bệnh, y liền dùng tám cỗ kiệu rước Vô Phương vào thành. Lúc ấy bệnh của y cũng rất khó chữa, thi độc đã lan khắp toàn thân, đến gần sẽ bị thứ mùi hôi thối kia xông đến muốn ngất. Vô Phương bất chấp nguy cơ bị ngạt, thành công kéo y về lại từ âm phủ.

Thành chủ vô cùng mang ơn nàng, tiền tài cũng không biểu đạt hết sự cảm kích của y, đồng ý sau này chỉ cần linh y mở miệng, nhất định xin gì được nấy.

Cù Như cũng hết sức do dự, “Thành chủ đó từng nói muốn cưới sư phụ, ngộ nhớ lần này nhắc lại thì làm thế nào?”

Vô Phương bảo: “Ta là sát hung, y chê mình sống dai quá hay sao mà muốn cưới ta chứ.” Sát hung rất đáng thương, sát khí quá vượng cho nên không mấy ai trên đời có thể chịu nổi. Những năm qua nàng tinh tâm tham thiền* đều vì muốn gột rửa vận đen trên người, dù cũng có hiệu quả song nhìn chung vẫn không thể xóa tan hết được. Liên sư từng nói, đây là kiếp số, là thử thách của trời xanh, thế nên nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành thân, cứ thế một mình dạo chơi ở Ô Kim Sát Thổ.

(*Tham thiền là sự gắng sức làm cho một vài phút trí giác linh thiêng ở cõi cao thượng hòa nhập vào tâm mình trong khi vẫn tỉnh thức.)

Vô Phương cười cười, lúc canh tháp nàng luôn dùng một khuôn mặt bình thường phổ thông, nhưng trên khuôn mặt ấy thỉnh thoảng lại hiện lên nét xuân sắc vô song, “Đi thôi, thành Sâm La cách đây ba nghìn dặm, cả đi cả về sẽ tốn không ít thời gian.”

Cù Như không nói gì, nhảy vọt lên không vỗ mạnh cánh, hai cánh bỗng sải rộng đến ba trượng. Vô Phương tung mình lên, cô bé lao xuống đứng vững dưới chân nàng trong khi vẫn đập cánh tiếp tục bay về phía trước. Tại một khoảnh khắc nhanh như chớp, bóng người nhỏ nhắn trên lưng chim bắt đầu biến hóa, thoáng cái đã người đã cao thon như cây ngọc, tóc đen xõa tung cùng làn váy trắng phất phơ dưới trời sao, huyền ảo như đám mây mù quanh năm không tan trước cung Việt Lượng. Cánh Cù Như kéo theo cuồng phong khiến bụi đất bay đầy trời ở sa mạc sau lưng, chồn cát đang cụng rầm trên gò đất không kịp tránh, hứng trọn đầy miệng toàn cát là cát.

Linh y đến, toàn thành Sâm La đều chấn động, thành chủ nhận được tin liền vội xuất cung đi đón. Vừa nãy trên lộ đài chỉ thấy có Cù Như quanh quẩn trên không trung, Diễm Vô Phương bước đến từ đầu kia của cây cầu dài, mặt trời ở sau lưng lóa lên vạn ánh kim, làm nổi bật gương mặt tuyệt trần và thân hình duyên dáng của nàng, cái gọi là mỗi bước là một đài sen có lẽ cũng chỉ là vậy.

“Sao cô nương bỗng nhiên... Sao không báo trước với ta...” Thành chủ kích động tới mức lắp bắp, hai gò má ửng đỏ, vội vã bước lên nghênh đón, “Mặt trời gắt quá, mời cô nương mau vào trong.”

Vô Phương chấp tay với hân, “Tại hạ không mời mà đến, mong thành chủ thứ lỗi.”

“Không không, cầu còn chẳng đặt nữa là.”

Dung mạo như của người trời thể này, đến nhìn thẳng cũng thấy như đang mạo phạm. Thành chủ thoáng liếc nhìn nàng một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi, ân cần dẫn đường vào trong điện. Cung nữ như mây nổi đuôi nhau đi khỏi bình phong hai bên, thành chủ chính là thành chủ, khoản đãi khách quý không thể thiếu trái cây rượu ngon, chất đầy cả bàn.

Không thể mới gặp đã đi thẳng vào chủ đề, đầu tiên Vô Phương uyển chuyển hỏi thăm tình hình gần đây của đối phương.

Thành chủ được quan tâm mà đâm hốt hoảng, “Đa tạ cô nương, từ khi được cô nương cứu chữa vào năm năm trước, bệnh không còn phát tác nữa. Ta nhiều lần tìm kiếm thăm hỏi cô nương, nhưng cô nương đều đóng cửa không gặp, chẳng hay ta có mạo phạm chỗ nào nên khiến cô nương không vui không?”

Vô Phương kiên nhẫn mỉm cười, “Thành chủ lo lắng quá rồi, ta chỉ nhận chẩn bệnh vào mồng một và mười lăm, quanh quẩn bên ngoài đều là người bị thương chờ đã lâu, thời gian có hạn nên không dám kéo dài chứ không phải là không muốn gặp thành chủ.”

Nghe vậy thành chủ liền lập tức hết giận, “Xem ra cô nương cực kỳ bận, ta đúng ra không nên quấy rầy. Hôm nay cô nương đi ngang qua đây, hay là...”

“Ta đặc biệt đến cầu kiến thành chủ.” Vô Phương khom người, “Hôm qua ta nhận cứu chữa một người bị thương, vết thương rất nặng, cần có bộ cạp máu chế thuốc khử độc. Loại độc vật này đã biến mất nhiều năm, cả mười sáu thành trì ở Sát Thổ e chỉ mỗi thành chủ là biết tung tích của nó. Xin thành chủ giúp ta một tay, tìm ra bộ cạp máu để còn quay về cứu người.”

Thành chủ Sâm La à một tiếng, “Bò cạp máu? Bò cạp máu hoang dã tất nhiên đã bị diệt sạch từ lâu rồi, giờ chỉ còn loại được nuôi thôi. Chỗ ta có một cặp, do linh quân Yểm Đô tặng ta.”

Vô Phương nghe đến Yểm Đô thì run bắn lên, nơi ấy không thuộc về Diêm Phù*, nàng cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết mặt trời chưa từng chiếu sáng đến nơi đó, thành trì quanh năm chìm trong bóng tối. Nếu muốn so sánh thì nơi đó cũng giống như Phong Đô** vậy. Điểm khác biệt là Phong Đô có nam có nữ, có trẻ có già, nhưng trong Yểm Đô tất cả đều là nam giới. Ngạ quỷ ở Phong Đô được tịnh hóa nhiều lần thì có thể đầu thai làm người, nhưng ma quỷ trong Yểm Đô lại không rõ lai lịch, không già cũng chẳng chết.

(*Diêm Phù: cõi Phật)

(**Phong Đô là một cõi giới ở Trung Giới, U Minh Giới, còn có tên gọi là U Minh Thành Đô, Âm Quang Cảnh.)

“Thành chủ là bằng hữu của lệnh chủ Yểm Đô sao?”

Thành chủ Sâm La ẩm ứng, “Không hẳn là bạn, chỉ là từng có duyên mấy lần...” Dứt lời y hạ lệnh cho Tả Hữu hộ pháp, “Đến phòng nuôi dưỡng mang cặp bò cạp máu tới đây cho Diêm cô nương.”

Đối với người bình thường thì bò cạp máu là vật kịch độc, sợ tránh còn không kịp, nhưng trong mắt thầy thuốc và huyền môn đạo giáo thì nó lại là bảo vật vô giá. Hộ pháp dùng chậu gỗ đựng hai con bò cạp máu đưa đến trước mặt Vô Phương, nàng vươn người ra nhìn, phát hiện đầu của vật này lớn hơn bò cạp bình thường, toàn thân đỏ rực như chu sa, cái đuôi chứa kịch độc hùng hổ vểnh lên, hai mắt lớn như hạt mè trợn trừng nhìn nàng. Có lẽ đoán được nàng muốn định làm gì mình nên hai con bò cạp suýt nữa thì trừng nàng thủng lỗ chỗ luôn rồi.

Thành chủ cười rộng lượng, “Bò cạp máu là bảo vật sa mạc, đổi thành người khác thì ngay cả nhìn một cái ta cũng không cho. Nếu bây giờ cô nương cần dùng gấp, vậy ta tặng nó cho cô nương đấy.”

Vô Phương đứng thẳng người lại, nói, “Đây là giao tình giữa thành chủ và Yểm Đô, ta không dám lấy cả hai, chỉ xin phép nhận một con, con kia để lại cho thành chủ vậy.”

Thành chủ vẫn rất cố chấp, “Cô nương là thầy thuốc, sau này ắt sẽ có lúc dùng đến. Ta còn nợ cô nương một cái mạng mà, mấy thứ đồ vật này không đáng để nhắc đến, cô nương đừng khách khí với ta nữa, cứ cầm cả đi.”

Vô Phương cảm thấy có lỗi, luôn miệng cảm ơn, “Sau này nếu thành chủ có cho truyền, nhất định tại hạ sẽ đến.”

Nàng đứng dậy cáo từ, thành chủ tiễn nàng ra đến con đường trải dài bên ngoài điện, bịn rịn không thôi, “Cô nương phải đi rồi à, không thể ngồi thêm lát nữa sao?”

Tính cách linh y vốn khó gần, nán lại lâu như thế cũng là vì cần cầu cạnh. Vô Phương mỉm cười lắc đầu, đi đến cuối đường thì bay vút lên trời, dáng người thon thả uyển chuyển như cánh nhạn nhanh chóng biến mất ở cuối tầm mắt, để lại thành chủ nhìn khoảng trời trống không mà lòng đầy sầu não.

Hữu hộ pháp lâm bẩm: “Thật chẳng ngờ, người đến lấy bò cạp máu lại là nàng ấy.”

Thành chủ chun mũi, “Ý trời cả.”

Hữu hộ pháp nheo mắt nhìn sắc mặt y, thận trọng nói: “Chẳng phải thành chủ thích Diễm cô nương ư, sao có thể chấp tay nhường cho người ta như vậy, chúng ta nghĩ cách tráo mận đổi đào đi.”

Thành chủ nghe thế thì khẽ hừ, “Người tưởng Bạch Chuẩn dễ bị gạt thế à? Nếu không sợ thành Sâm La biến thành thành chết thì người cứ nghĩ cách đi.” Dõi mắt nhìn về nơi xa, y phiền muộn cảm thán: “Cũng đã nhận sính lễ của người ta rồi, dù không muốn gả cũng phải gả. Hẳn chính nàng ấy cũng vẫn chưa biết gì, từ nay trở đi lão yêu kia đã ghi nàng ấy trong lòng rồi...”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khổ tâm lấy bọ cạp máu về quả thật không hề uổng công, quá trình sau đó thuận lợi đến bất ngờ. Cù Như tán dương thành chủ Sâm La không ngớt: “Một bán thi lại có đạo nghĩa như thế, quả thực hiếm thấy.”

Ấn tượng trước đó của Vô Phương về y là mùi xác thối nồng nặc khắp vùng. Mà nay khi đã tiếp xúc nhiều hơn, nàng chợt cảm thấy bản thân trước kia thật nông cạn. Thế mới nói không thể trông mặt mà bắt hình dong được, phải tìm hiểu sâu mới khai thác được cái đẹp. Giống như vị thành chủ đó, mặc dù vẫn là mặt xanh nanh vàng, nhưng tâm địa hiền lành đủ để bù đi thiếu sót bề ngoài.

“Không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng coi như là quân tử rồi. Nếu y nhắc lại chuyện cũ thì khó xử.” Vô Phương cười nói, tay trái cầm đuôi nhọn, tay phải giữ lấy đầu con bọ cạp máu, dùng sức bẻ một phát, con vật liền đầu thân hai ngã.

Ở dị giới luôn có vài thứ cổ quái, ví dụ như con bọ cạp máu này, rất xứng với tên của nó. Cơ thể nhỏ tí nhưng lại chứa không biết bao nhiêu là máu, chảy mãi chẳng ngừng. Vô Phương xách đuôi treo ngược nó lên, đổ đầy một tô máu, nhuộm đỏ cả cối đá. Cù Như tấm tắc lấy làm lạ, nhìn con trùng kia biến từ đỏ thành trắng, cô bé cho thêm rết với nhi trà* vào, giã nát tất cả.

(*Một loại trà màu nâu đen lấy từ cây nhi trà, có thể thêm vào thuốc, có tác dụng cầm máu.)

Bên chỗ Cù Như lại phát ra tiếng hát ngâm nga, Vô Phương đặt con còn lại vào trong chiếc hộp nhỏ. Con vật vừa tận mắt chứng kiến đồng bạn chết thảm, như vẫn chưa thoát khỏi nỗi khiếp đảm, co rúc vào một góc run lấy bầy. Vô Phương an ủi nó: “Không tu nổi thành hình người thì chỉ có thể bị mang làm thuốc mà thôi, chẳng còn cách nào khác cả. Mi yên tâm, không phải vạn bất đắc dĩ thì ta sẽ không động đến mi. Nếu quả thật phải đến đường cùng, ta cũng sẽ cố để mi chết có ý nghĩa.”

Con bọ cạp kia sợ xiu, đuôi mềm ra gục xuống.

Đã có thuốc dẫn thì làm thuốc mỡ không phí thời gian lắm, từ mài đến hầm chỉ mất nửa canh giờ.

Trên giấy dầu có một lớp thuốc mỡ dày, Cù Như bưng khay đi vào. Người trên giường vẫn chưa tỉnh, ngũ quan sững vù không thấy đỡ hơn nhiều lắm, chỉ khá hơn tối qua một chút mà thôi. Cô bé lại gần nhìn hai lần, “Sư phụ, y muốn ngủ đến khi nào vậy?”

Vô Phương đáp ‘sẽ nhanh thôi’ rồi vén chăn xắn ống quần y lên. Nàng hơ thuốc trên ngọn lửa, đợi mềm ra thì *bộp* một phát đập nó xuống chỗ da thịt hoại tử đóng vảy cứng ngắt.

Xong xuôi người bệnh vẫn đang mê man, hai thầy trò nhàm chán ngồi dưới mái hiên uống trà. Sắc trời đã tối, đằng Tây xuất hiện những đụn mây trùng điệp, một cơn gió lớn thổi đến, bầy chim bay về phương Nam, vỗ cánh kêu *phành phạch*. Vô Phương hỏi Cù Như: “Hôm nay là mồng mấy?”

Cù Như bấm đầu ngón tay đếm ngày, cuối cùng vỗ đùi, “Hôm nay là mồng một, nên đến núi Thập Trượng rồi ạ.”

Thời gian trôi nhanh thật đấy, tháng này đến tháng khác, năm này qua năm kia... Trong những năm tháng sống trên đời, nàng chưa hề rung động lần nào, cũng chẳng từng trải qua đau thương gì, cuộc sống phẳng lặng như

ao tù nước đọng. Nếu có người hỏi năm này nàng đã bao tuổi rồi, nàng sẽ không trả lời được, tuổi tác ấy à, chẳng thể xem là ký hiệu nổi. Dầu gì cứ thế mà sống tiếp thôi, cho đến ngày nào đó đắc đạo, hoặc là tan thành mây khói.

May mà trong cuộc đầy mơ hồ không mục đích này, chí ít nàng vẫn còn có khát vọng.

Vô Phương quay đầu nhìn về phía dãy núi Cát Tường xa xăm ẩn mình giữa mây mù, cao chót vót không thấy đỉnh, đó là đạo trường* của Liên sư. Nàng đã muốn bái ông ấy làm thầy từ ngày mình được cứu, nhưng sát khí trên người chưa tan, nàng lại sợ làm bắn chồn thanh tịnh, có lẽ nên đợi thêm đã. Liên sư đi vân du rồi, có khả năng đi một mạch ba mươi năm mươi năm. Đợi ông ấy quay về, nàng sẽ lên cung Việt Lượng thử vận may, nếu tâm trạng Liên sư đang tốt, không chừng sẽ thu nhận nàng.

(*Đạo trường: nơi làm phép thuật của thầy tu hay đạo sĩ.)

Trong không khí lãnh đãng hơi nước, mưa to rơi xuống đúng như dự báo, cột mưa thẳng đứng tựa mũi tên dội vào trong bụi cỏ, bắn ướt giày vải của Vô Phương. Nàng đứng dậy, phủ thêm áo tơi, nói muốn đi tuần quanh tháp. Làm nghề nào thì yêu nghề đấy, nếu đã nhận bổng lộc – dù chẳng nhiều nhận gì – thì vẫn nên tận tâm tận lực.

Cù Như ngăn nàng, “Hay để em đi cho, sư phụ cứ trông nom tiểu hòa thượng đi.”

Vô Phương ngạc nhiên, “Y không phải là hòa thượng.”

Cù Như bật cười, “Đã cạo tóc đầu rồi, lại còn đang ở trong miếu, không phải hòa thượng thì là gì ạ?”

Nói cũng đúng, dù sao cũng đem về từ trong đám nô lệ, chỉ khi bỏ được nô tịch thì mới có thể quang minh chính đại ra ngoài. Vô Phương

khoanh tay, nhìn cô bé rít lên rồi lao vào trong màn mưa. Cù Như thích nước, hễ trời mưa là lại vô cùng phấn chấn. Cô bé giẫm mạnh hai chân xuống vũng bùn khiến bùn nước bắn cao hơn nửa người, văng đầy cả mặt và cổ, rồi huơ tay múa chân hết sức thích thú.

Vô Phương thở dài, lắc đầu trở vào trong phòng. Mái ngói ở góc Đông Bắc chưa được đắp lại nên có mưa dột tí tách rơi xuống, nàng lấy chén sành ra hứng nước, vừa ngoái đầu lại thì phát hiện nam tử trên giường đã tỉnh, đang chống người dậy nhìn xung quanh với vẻ mù mờ.

Nàng đi tới, quan sát y một lượt từ trên xuống dưới, “Ngoài vết thương ngoài da ra thì còn khó chịu chỗ nào không?”

Y lắc đầu, cup mắt nhìn băng vải quấn quanh cánh tay, điều hòa lại nhịp thở rồi khó nhọc chấp tay với nàng, “Đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp, nếu như không có cô nương, có lẽ ta đã bị đánh chết rồi.”

Vô Phương khoát tay, nàng đã nghe quá nhiều lời cảm tạ rồi, nàng cứu người đâu phải vì câu cảm ơn của người ta.

Nàng rót cốc nước đưa đến, “Huynh tên gì? Đến từ đâu?”

Người trên giường đáp: “Ta họ Diệp, tên Diệp Chấn Y, là người của Đông Thổ. Thời gian qua cứ vô tri vô giác, không biết mình đang ở đâu... Xin hỏi cô nương, đây là địa giới nước nào?”

Địa giới nước nào ư, nàng không biết phải đáp thế nào, ngồi xuống nói: “Không phải nước nào cả, chỉ có mười sáu thành. Huynh là người Đông Thổ, vậy đã từng nghe đến Nam Diêm Phù chưa? Nơi này là Ô Kim Sát Thổ, một trong năm vùng đất thánh của Diêm Phù, là đạo tràng của Liên sư.”

Lần này trông y như có vẻ không tiêu hóa nổi, là một người bình thường, nếu không phải sinh ra ở chư thành Sát Thổ thì vĩnh viễn sẽ không

có cơ hội tiếp xúc với thế giới này.

Quả nhiên y đỡ trán, mặt dần ra không hiểu gì. Thế rồi y bỗng kinh hãi vì nhận ra tóc mình biến đâu mất cả tự lúc nào, càng thêm cứng lưỡi há hốc không nói nên lời.

Vô Phương nhìn y, y nheo hai mắt nhìn, gò má sưng phù bọng nước bóng loáng, phổi cùng vẻ mặt kinh ngạc kia đúng là thê thảm không nhìn nổi. Nàng chỉ vào đầu y, “Trên đỉnh đầu rách một đường dài, không cạo hết tóc thì không cách nào băng bó được. Ta biết người Trung Thổ các huynh chú trọng cái gì mà thân thể tóc da do cha mẹ tạo ra, nhưng trước tình hình tính mạng nguy hiểm, ta nghĩ chắc cha mẹ huynh cũng sẽ không phản đối đâu.”

Nam tử nghe mà ngơ ngác gật đầu, Vô Phương để y nghỉ ngơi thêm, còn mình thì bước ra khỏi nhà.

Cứu một người thật sự chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, không để lại ấn tượng nhiều trong lòng Vô Phương. Nàng chấp tay nhìn màn mưa bên ngoài hiên nhà, trong cơn mưa lầu gác như trở nên xa xăm, mưa quá lớn, nàng lo tháp Xá Lợi đã lâu năm chưa sửa sang gì sẽ đổ sập xuống quá đi. May mà Cù Như đi một chuyến trở về, nói mọi thứ đều ổn.

Vô Phương cho Cù Như biết người kia đã tỉnh, cô bé liền hưng phấn chạy vọt vào, cũng chẳng kịp thay bộ xiêm y ướt đầm trên người ra... Lời cho tiểu tử kia quá, có lẽ đã thấy hết cảnh tượng bên dưới rồi.

Quả nhiên có tiếng hét âm ỉ vang lên, không sao, nàng biết Cù Như rất thích nam nhân cứng cáp đó. Dù sao chim non trưởng thành đều phải tìm chốn về, thế giới của yêu ma không có nhiều ngại ngùng ra vẻ, hễ vừa ý ai là sẽ mạnh dạn tỏ tình, hoàn toàn bỏ qua vụ tra xét gia cảnh tổ tông ba đời, nếu có thể lôi kéo cùng ngủ một giấc thì người này liền trực tiếp thuộc về mình luôn.

Vô Phương khoan thai đi vào bếp, từ trên xà nhà có một chiếc móc sắt rũ xuống, treo nửa giỏ rau cải. Nàng mở hòm lấy thịt muối để dành từ năm ngoái ra, dè dặt xắt một lát rồi xắt tay áo lên bắt đầu làm cơm trưa.

Chấn Y bị thương không nhẹ, không thể ngồi vào bàn ăn được, Cù Như liền phục vụ y như phục vụ sản phụ. Vô Phương ngồi bên bàn cạnh đó một mình ăn cơm, nghe cô bé kể lễ tranh công: “Chấn Y ca ca có biết không, là muội xin sư phụ cứu huynh đó...” Một con chim thượng cổ lại không biết xấu hổ gọi người ta là ca ca, tình cảm quả đúng là thứ thần kỳ.

Vô Phương ăn trưa xong thì nhắm mắt ngủ một giấc đến tận hoàng hôn. Trước khi đêm xuống, nàng tỉnh dậy ngó ra ngoài, trời vẫn đang mưa, chẳng có vẻ gì là sắp tạnh. Nàng vào phòng xem Chấn Y, y mặc nguyên quần áo nằm nghiêng ở đầu giường, không biết đang nhắm hay mở mắt nữa, song cả buổi vẫn không oir hời gì thì chắc là ngủ rồi.

Lần đầu tiên Cù Như may vá, trên miếng vải nâu sẫm không biết lấy từ đâu ra vắt một đường khâu to tướng hệt như đòn gánh.

Nàng tiến tới, “May quần à?”

Cù Như đưa cho nàng nhìn, không chỉ có mỗi quần mà còn có thêm áo bào màu đen nữa, “Hôm qua ở bờ ruộng em thấy hoa thêu trên vạt áo của A Thời khá đẹp nên muốn thử thêu xem sao, nhưng không thành công, lúc gỡ ra còn lỡ quá tay làm vải rách toạc, sư phụ nhìn này.”

Vô Phương chả thấy vấn đề gì, xiêm áo trên người y cũng đã rách nát rồi, sẽ không chê thứ này đâu. Thấy đã tới giờ, nàng xoay người bảo: “Em ở lại canh chừng y đi, một mình ta đến núi Thập Trượng cũng được.”

Thế đâu có được, Cù Như ném kim chỉ trong tay rồi đuổi theo, thấy nàng đã bày xong trận pháp, bao trùm toàn bộ tháp Xá Lợi.

Núi Thập Trượng, biển Vô Lượng, nằm phía Tây thành Thiên Cực, sát bên rìa Ô Kim Sát Thổ, nếu chỉ đi bằng hai chân thì sẽ phải đi rất rất rất lâu. Lúc trước Liên sư biết nàng muốn hành nghề y nên đã tặng nàng chiếc vòng kim cương có thể nối liền hai cực ở Nam Diêm Phù. Bước vào trong vòng là một bãi cỏ bát ngát, cỏ xanh lá lướt, gió đêm hiu hiu, nàng biến ra một chiếc ô bằng giấy dầu đỏ tươi, đỉnh đầu quanh quẩn một con chim ba chân, đi đến dưới gốc cây hòe già thì bước ra khỏi vòng, núi Thập Trượng đã ở trước mắt.

Dưới cực quang sắc sỡ, nàng từ tốn đi theo con đường mòn tiến về phía trước, vừa mới đến chân núi thì đã nghe thấy có tiếng khóc lóc, là một con heo yêu đen thui mập ú. Cô nàng rướn cổ khóc bù lu bù loa, nằm trước mặt là một nam nhân vẻ ngoài nhã nhặn, vóc người cao ráo, đáng tiếc đã không còn dấu hiệu sống, tóm lại là chết rồi.

Bình sinh Vô Phương ghét nhất nữ nhân khóc lóc, có vấn đề gì thì nghĩ cách giải quyết, nước mắt có gì hữu dụng đâu. Giọng của heo yêu rất đã man, vừa bén nhọn lại chói tai, chẳng khác gì cái dùi nện thẳng vào óc. Một câu quát ‘đừng khóc nữa’ của Vô Phương đã thuận lợi lấp miệng nàng ta lại. Sau đó nàng ngồi xuống, kéo tay người bị thương thăm dò khí tức... Quá yếu, yếu như tơ nhện vậy.

Dù có bắt tay vào cứu thì e hiệu quả cũng chẳng được mấy, nhưng nếu không cứu, nam nhân này chắc chắn sẽ phải chết. Nàng đỡ nửa thân trên của y dậy, điểm mở hai huyệt, thi triển linh lực với huyết hải* hai bên. Heo yêu ở bên cạnh không hiểu Trình Giảo Kim** này từ đâu xuất hiện nên chăm chú nhìn nàng, trên mặt vẫn còn treo giọt lệ.

(*Huyết hải hay còn gọi là xung mạch, kiểm soát khí và huyết toàn cơ thể đưa đến 12 chính kinh, bắt đầu từ bộ phận sinh dục chia làm ba nhánh, một chạy lên đầu, một nhánh chạy theo xương sống, một nhánh xuống tới bàn chân.)

(**Trình Giảo Kim là danh từ thường dùng chỉ đồ phá đám, chen ngang. Hình mẫu từ Trình Giảo Kim (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường. Hảo hớn này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn làm thảo khấu vô cùng ngang ngược, sau này làm tướng thì chuyên gia lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp. Bởi vậy, hảo hớn này là chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Tên nào mà hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giảo Kim.)

Cù Như giữa không trung phát ra tiếng kêu bén nhọn, danh tiếng của cô bé đôi khi còn vang dội hơn cả Vô Phương, những yêu ma chạy đến xin chữa bệnh chưa chắc đã nhận ra linh y, nhưng khi thấy Cù Như thì phần lớn đều tin tưởng vô điều kiện.

Vậy có nghĩa nữ nhân trước mắt này chính là linh y sao? Thì ra linh y không phải là một bà lão... Heo yêu ngấn người, tròn to đôi mắt như chuông đồng, cô nương xinh đẹp ai chẳng thích, hưởng chi vẻ đẹp của đối phương lại diễm lệ tuyệt trần như vậy, so sánh càng khiến bản thân trông thô鄙 hơn nhiều.

Heo yêu rất ấm ức, tình lang nửa sống nửa chết, còn mình thì bị đả kích dữ dội, đúng là họa vô đơn chí. Chiếc ô đỏ nằm một bên bị gió cuốn đi, lăn ra xa hai bước, ngay đến ô của người ta cũng đầy chất thơ như vậy.

Cô nàng bậm môi hỏi: “Diễm cô nương, chàng sao rồi?”

Vô Phương đã thử hết cách, nhưng chỉ đổi lại được tiếng rên rỉ thật dài của nam nhân, y mở mắt nhìn một cái rồi ngã xuống đất tắt thở.

Heo yêu òa khóc: “Chết rồi? Chàng thà chết chứ cũng không chịu hoan hảo với ta sao!”

Vô Phương nhìn nàng ta nước mắt nước mũi đầm đìa, chợt nhớ đến Lộc Cơ lần trước, trong lòng không khỏi hơi do dự, lại thăm dò động mạch của người bệnh, mong manh vô cùng, không hề có dấu vết của chút tàn hồn dư phách nào.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Dạo này đã xảy ra chuyện gì mà nàng cứ liên tục gặp phải người mắc chứng bệnh này vậy, chắc hẳn là có nguyên do gì đấy!

Heo yêu vẫn gào khóc thảm thiết, xem ra là đau lòng lắm. Nàng ta nói người này thà chết chứ không theo mình, không theo mới càng khiến người ta luyến tiếc. Heo yêu không giống Lộc Cơ lần trước, Lộc Cơ có dung mạo xinh đẹp, chỉ cần quay người là có thể gặp được tình yêu mới ngay. Còn heo yêu này, da đen nhem lại to xác núc ních, ai có thể nuốt trôi nàng ta tất không phải là người phàm.

Mất người trong lòng ai chẳng thấy thương cảm, cho nên Vô Phương lẳng lặng lắng nghe heo yêu khóc than một trận rồi mới hỏi: “Tại sao không đưa y đến biển Vô Lượng sớm hơn? Nặng đến mức này, hẳn đã mắc bệnh lâu rồi phải không?”

Heo yêu nói mà nước mắt nước mũi giàn dụa, “Không phải tới trễ, mà là đi đường mất nhiều thời gian quá. Diễm cô nương không biết đâu, tui đường tình lận đận, suốt ba tháng mà chẳng động tới cả một đầu ngón tay của chàng, bây giờ nghĩ lại thiệt hối hận. Rốt cuộc chàng đã mắc bệnh gì thế? Tui biết chàng nóng tính, nhưng cũng không thể vì nhất thời không vui mà chết chứ! Chàng luôn chê tui xấu xí, tháng trước tui cố ý trang điểm ăn mặc một phen, chàng còn cười với tui đấy, ai ngờ đến tối lại hôn mê. Tui cũng chàng đi mười ngày mười đêm, tận mười ngày mười đêm đấy! Vậy mà mới tới đây chàng liền tắt thở mất tiêu.”

Vô Phương lần ra được chút manh mối qua lời miêu tả lộn xộn của heo yêu, lại là sống chung với nhau ba tháng, lại là cái xác vô hồn vô phách biết đi. Nàng làm linh y đã lâu, gặp không ít yêu quỷ các loại, theo lý mà nói thì chứng bệnh có lạ lùng đến đâu cũng không thể làm nàng kinh ngạc được. Người chết thành ma, ma chết thành quỷ, hai tên này vừa không phải ma lại không phải quỷ, có tư duy riêng và sống được hơn ba tháng, đúng là quái lạ.

Nàng thuận miệng khuyên heo yêu đôi câu: “Xin hãy kìm nén đau thương. Vừa này ta bắt mạch cho y có phát hiện chỗ khác thường, xin hỏi cô nương, trước khi y phát bệnh liệu có từng bị tập kích không?”

Heo yêu dần bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ thật kỹ rồi đáp không có, “Tui luôn để chàng ở trong động phủ của mình, chàng vốn không hề có cơ hội ra ngoài.”

“Nhưng ta phát hiện y đã không có thần hồn từ lâu rồi, có khi nào có người nhân lúc cô không ở đó đã lẻn vào động phủ của cô không?”

Heo yêu gào lên: “Chẳng lẽ có kẻ nào đó định giành chàng với tui? Diễm cô nương mau nhìn giúp tui xem chàng có còn là đồng nam không.”

Vô Phương cười bất lực, “Không thể nghiệm trình của nam giới được.”

Heo yêu bị đả kích nặng nề, quay sang vuốt ve gò má của nam tử, lẩm bẩm: “Ta nặng tình với chàng đến vậy mà chàng vẫn chưa từng đáp lại. Kẻ câu mất hồn vía chàng đi là ai, chàng chết như thế, là vì muốn trả thù ta đã nhốt chàng sao?”

Vô Phương càng nghe càng cảm thấy sai sai, “Không có hồn phách trong lời ta không phải giống như cô nghĩ đâu. Cô nương có thể cho ta biết mình tới từ đâu được không?”

Heo yêu nước nở đáp: “Núi Cửu Âm, cách nơi này xa lắm lắm, tui cấp tốc đi cả ngày lẫn đêm, mòn rách cả đế giày luôn đấy.”

Lại là Cửu Âm, cùng xuất xứ với Lộc Cơ. Những năm qua Nam Diêm Phù vẫn luôn thái bình, yêu ma có đường riêng của mình, nếu núi Cửu Âm xuất hiện yêu quái chuyên hút hồn phách kẻ khác thì sinh linh trong tam giới sẽ gặp họa mất.

Vô Phương ngẩng đầu nhìn lên trời, trăng sáng treo trên cao, tinh tú lấp lánh, vẫn giống hệt trăm năm qua. Nếu người đã chết thì chuyện sau đó không còn liên quan đến mình nữa, nàng đứng dậy, nhặt cây dù giấy bên đường lên, lúc này thành Thiên Cực đổ mưa to như thác đổ cho nên dù vẫn chưa khô. Nàng vác dù lên vai, đi về phía bia đá, lúc heo yêu nhìn lên thì nàng đã đi xa rồi, chỉ để lại bóng lưng thướt tha để nàng ta chiêm ngưỡng.

Nàng ta vội vã gọi: “Diễm cô nương, liệu thi thể của người yêu tui có bị thi biến* không? Ngộ nhờ chàng bò dậy rượt đuổi tui thì sao?”

(*Thi biến là hiện tượng soi đuốc thấy đã chết, nhưng bên dưới tim còn đậpthoi thóp. Sau khi được khiêng vào trong nhà, hết đêm sẽ sống lại.)

Yêu mà cũng sợ quỷ à? Vô Phương rất muốn nói với đối phương rằng, cho dù người tình của nàng ta có bị thi biến thì e cũng chẳng có hứng mà truy đuổi nàng ta đâu. Song vì ngại thất đức, nàng vẫn nuốt mấy lời đó vào, “Nếu cô thấy không tiện thì có thể tìm một nơi hỏa táng y đi. Ta rất tò mò với nguyên nhân cái chết của y, nếu sau khi thiêu xong có gì khác thường thì xin cô nương hãy đến biển Vô Lượng báo cho ta biết.”

Nói rồi nàng ẩn mình vào kết giới, thoáng cái đã không thấy đâu, cứ như chưa từng xuất hiện vậy. Heo yêu cũng thi thể lên, định tìm nơi có phong thủy tốt xếp củi đốt thì bất chợt gặp một nữ nhân mặt thon dài ở đối diện. Nữ nhân đang bấm quyết, miệng lầm bầm gì đó, điều khiển chừng mười mấy con chuột cực lớn khiêng người đi tới. Heo yêu nhìn đến gần

ngờ, không ngờ chuột mà lại có sức lớn tới vậy. Đám chuột đội một tấm ván, trên tấm ván còn có người nằm, lướt qua như một tia chớp khiến heo yêu phải lao đảo.

Hễ bắt đầu nhận chẩn bệnh là Vô Phương cực kỳ bận rộn, vì nửa tháng mới mở cửa một lần nên trước đình bia luôn tấp nập người bệnh. Nàng giỏi chữa cho yêu, tinh thông các chứng bệnh của quỷ, ví dụ như bị chiếm dụng thân xác một cách khó hiểu hay trên người tự dưng xuất hiện tình trạng lạ, nàng đều có thể tìm ra manh mối.

Một hồ nữ bước vào phòng khám, thông thả thi lễ với nàng.

“Gần đây ta luôn thấy hoảng hốt không yên, tinh thần uế oải, ba ngày trước ngã bệnh một trận, sau khi khỏe lại thì phát hiện có nỗi thứ này.” Hồ nữ ngồi trên ghế đệm, vén tay áo lên để lộ cổ tay trắng nõn như ngọc, “Mới đầu cứ tưởng vô tình cào phải mà có, nhưng dù làm phép thế nào vẫn không thể khiến nó biến mất. Ta lo có tà vật nhập vào cơ thể, thế nên mới tìm đến cầu Diễm cô nương chẩn đoán cho.”

Vô Phương chỉ nhìn sơ qua rồi hỏi, “Gần đây cô nương có người thân nào qua đời không.”

Hồ nữ ngẩn ra, cúi đầu nói: “Là mẹ ta, vừa tọa hóa* một tháng trước. Lúc ấy ta không có ở cạnh bà, bây giờ nghĩ lại... thật sự hối hận không thôi.”

(*Trong đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết, trong đây thì chỉ cái chết theo hướng hoa mỹ.)

Ràng buộc giữa người thân với nhau là loại tình cảm không vụ lợi, vượt trên cả sinh tử. Vô Phương không cha cũng không mẹ, có lúc rất hâm mộ những đứa trẻ được cha mẹ yêu thương sâu sắc.

Vô Phương cầm tay hồ nữ, kéo áo phủ cổ tay nàng ấy lại, “Cô nương chớ lo lắng, đây không phải là bệnh mà là phước khí của cô nương. Bất luận là người hay yêu thì lúc còn sống đều có ba hồn bảy phách, sau khi chết phải có đầy đủ hồn phách mới bước vào luân hồi được. Nhưng sống trên đời luôn có tình cảm ràng buộc, có vài người đã khuất sẵn sàng hy sinh một phách để bảo vệ người mình không dứt bỏ được. Trên cổ tay cô nương chính là sợi máu, lúc nguy nan có thể cứu cô một mạng, khi chuyện qua đi thì sợi ấy sẽ tự nhiên biến mất.”

Hồ nữ rất bất ngờ, nắm lấy cổ tay qua ống tay áo, “Ý của Diễm cô nương là, sợi chỉ đỏ này chính là một phách của mẹ ta hóa thành sao? Lúc này cô mới nói phải có đầy đủ hồn phách thì mới chuyển thế được, vậy nếu không có đủ thì sẽ thế nào?”

Ánh sáng từ mù từ ngọn đèn trên bàn rơi vào khóe mắt Vô Phương, nàng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, “Thiếu một phách, đời sau sẽ biến thành kẻ ngốc.” Hồ nữ ngẩn ra, vẻ mặt từ kinh hãi dần chuyển thành đau thương, cuối cùng nàng ấy khóc nức lên, nghẹn ngào hỏi: “Cô nương có cách nào giúp trả lại một phách cho mẹ ta không? Ta đã trưởng thành rồi, có khả năng tự vệ, không cần bà hy sinh nhiều như vậy. Biến thành một kẻ ngốc ư... Lúc còn sống mẹ thông minh đến thế, ta không thể để bà luân lạc tới nông nổi ấy được.”

Dù rất xúc động trước hai mẹ con này, nhưng nàng lại không làm được chuyện vượt quá phạm vi năng lực của mình.

“Muốn đưa một phách quay về thì phải xuống Phong Đô, thậm chí là tám tầng địa ngục. Đó không phải nơi cô nương có thể đi, yêu và quỷ khác đường, cô đi sẽ phụ tâm ý của mẹ mình đấy.”

Cuối cùng hồ nữ khóc lóc rời đi, Vô Phương tiễn nàng ấy ra đến tận cửa, đèn lồng chập chờn trên hai bên con đường bằng đá xanh đổ một cái

bóng thật dài theo sau nàng. Cù Như ở bên cạnh cất lời cảm thán: “Tốt với mình nhất trên đời này đúng là chỉ có cha mẹ mà thôi.”

Vô Phương xoay người trở vào, vừa đi vừa nói: “Sắp đến tiết Thanh Minh rồi, em chuẩn bị cho tốt rồi lên núi Bất Câu tế bái cha mẹ mình đi.”

Cù Như tất nhiên biết đây là lúc sư phụ cô đơn nhất, có một mộ phần để tới tế bái vẫn tốt hơn là chẳng rõ mình từ đâu ra.

“Bao giờ sư phụ thử về Đông Thổ tìm kiếm hỏi thăm tòa thành kia xem.” Cô bé ngọt ngào bảo: “Em có thể cùng sư phụ quay về đó, nói không chừng sẽ có phát hiện mới.”

Vô Phương thì không cho là vậy, bốn phía chất đầy thi thể, mùi thối xộc thẳng tận chín tầng trời cao. Dù nàng là sát hung, song lại không hề có chút nhớ nhung gì đối với cảnh tượng đó.

Vô Phương vung tay lên, trước mặt xuất hiện một vạt ánh sáng dao động chập chờn, xuyên qua quầng sáng này có thể nhìn thấy toàn bộ bên ngoài kết giới. Thành Thiên Cực vẫn mưa không ngừng, Chấn Y vẫn đang nằm trên giường. Tầm mắt nàng chuyển đến chân núi Thập Trượng, trước bia đá có một cổ kiệu, đứng bên ngoài kiệu là một nữ nhân dung mạo xinh đẹp, màn kiệu được xốc lên, ngồi bên trong là một nam tử đang thêm thiếp.

Nàng phất tay áo đánh tan quầng sáng, cảm thấy chuyện càng ngày càng khó lường.

“Núi Cửu Âm e sắp xảy ra tai vạ rồi.” Nàng cau mày, “Ta không hiểu được huyền cơ trong chuyện này, vì sao người mắc bệnh đều là nam giới trẻ tuổi, vì sao ai cũng vô hồn vô phách...”

Cù Như nhìn về con đường lát đá trải dài bên kia, “Lại một người đến nữa ạ?”

Nàng gật đầu, “Đã là ca thứ năm rồi... Nếu như vẫn là chứng bệnh ấy thì có thể ta phải đến núi Cửu Âm một chuyến.”

Nguyên nhân và triệu chứng bệnh không rõ, điều này chính là sự khiêu chiến cực lớn đối với Vô Phương. Nàng hành nghề y ở Sát Thổ đã nhiều năm, đến nay vẫn chưa từng có bệnh nhân nào chết ở trước mặt nàng, thế nhưng gần đây lại liên tục xảy ra loại chuyện này, quả thực đã bôi xấu danh tiếng của nàng. Chẳng biết có phải do đa nghi hay không mà nàng luôn cảm thấy có người âm thầm thúc đẩy mọi chuyện, hoặc có lẽ mục đích thực sự của đối phương chính là muốn thu hút sự chú ý của nàng.

Người bên ngoài ngồi kiệu tiến vào kết giới, Vô Phương đã đứng ngoài cửa chờ sẵn. Không đợi nữ nhân kia lên tiếng, nàng đã đưa tay bắt mạch trước, quả nhiên không ngoài dự đoán, lại là một cái xác bỏ đi.

Cù Như nhìn nữ nhân kia đăm đăm, trong cổ kiệu đan xen ánh sáng, nàng ta ngồi dậy, trên gương mặt kiêu diễm hiện vẻ tiêu tụy xơ xác. Cô bé chợt lên tiếng hỏi: “Các người đến từ Cửu Âm sao?”

Nữ nhân kia ngẩn ra, “Không phải, chúng ta đến từ núi Hành Thạch, có điều cũng không xa Cửu Âm lắm... Xin linh y nhìn xem, liệu chàng có còn cứu được nữa không?”

Vô Phương không trả lời mà hỏi thẳng xuất xứ của người bệnh, “Cô nương ở cùng y lâu chưa, có phải tròn ba tháng không?”

Câu hỏi này liên quan đến chuyện riêng tư, hiển nhiên đối phương không muốn trả lời, chỉ ậm ừ cho qua. Tận khi Vô Phương tuyên bố không tiếp khách thì nàng ta mới nói thật: “Quả đúng là tròn ba tháng. Còn xuất xứ của chàng thì ta không tiện cho linh y biết, tóm lại hai người bọn ta là lưỡng tình tương duyệt, không giống mấy kẻ phóng túng chụp giật kia.”

Xem ra lân cận núi Cửu Âm có không ít nữ yêu bắt cóc nam giới về làm tình nhân, Vô Phương quay lại nhìn người trong kiệu, “Cô nương nghe

ta nói đây, thật không dám giấu giếm gì cô nương, đây đã là ca bệnh thứ năm ta tiếp nhận gần đây rồi. Chứng bệnh đều giống nhau, không tra ra được nguyên do, mà cũng chẳng cần phí tâm cứu chữa nữa, chữa không khỏi được. Nếu cô nương muốn biết nguyên nhân căn bệnh thì xin cho ta biết sự thật. Rốt cuộc là bị truyền nhiễm hay do nguyên nhân nào khác, ta cũng sẽ bằng mọi giá điều tra ra chân tướng.”

Chuyện rất hợp tình hợp lý, người yêu nghèo vô cớ, ai chẳng muốn truy tìm nguyên do chứ?

Không ngờ nữ nhân này chợt thay đổi thái độ, đổ bừa là do bệnh cũ tái phát, “Cơ thể chàng đã yếu ớt từ lâu rồi, bây giờ trở thành như vậy cũng chẳng đột ngột mấy.” Dứt lời nàng ta chấp tay cáo từ, hạ màn kiệu xuống rồi chỉ huy kiệu nô khiêng họ ra ngoài.

Cù Như lom lom nhìn theo nàng ta, “Đã lường tình tương duyệt thì sao hành xử cứ như kẻ gian vậy? Sống chết cũng không hỏi, đừng nói thật sự là bắt cóc người ta về đây chứ?”

Vô Phương trách cô bé ăn nói bốc bả, “Không chừng người ta có nỗi khổ riêng.”

“Em lại cảm thấy lúc điên loạn đảo phượng chúng yêu nữ này chẳng biết chừng mực là gì cả, ai ai cũng hết như sói như hổ, giày vò người ta đến chết luôn.”

Vô Phương lờm cô bé rồi đi vào nhà, đóng cửa bìa đá lại. Tối nay nàng không định nhận chữa bệnh nữa, chuyện quá kỳ lạ, phải phân tích rõ ngọn nguồn trước đã.

“Núi Cửu Âm ở phía Tây Bắc của Sát Thổ, không thuộc về Diêm Phù. Tiếc là Liên sư không có ở đây, nếu không có thể hỏi xin ý kiến của ông ấy.” Vô Phương quay lại hỏi Cù Như: “Em có biết ngọn núi kia không? Do ai cai quản vậy?”

Cù Như đứng trên kệ đèn, nghèo đầu đáp: “Em cũng chưa từng ra khỏi Diêm Phù, có điều biết được núi Cửu Âm tọa lạc ở Phạn Hành Sát Thổ. Nghe nói trước kia có hộ pháp trông chừng, về sau hộ pháp niết bàn, vùng đó dần dần biến thành nơi ô uế. Núi Cửu Âm cỏ hoang mọc um tùm nên có nhiều dị thú, bộ cạp máu sinh trưởng từ đó đấy... Nếu em đoán không sai thì khu vực ấy bây giờ là địa giới của Yểm Đô. Trong Yểm Đô có lão yêu vạn năm tuổi nổi tiếng ác độc, thích ăn thịt trẻ con. Mỗi đêm trăng tròn cả thành sẽ vang dậy tiếng kêu gào, yêu quái Sát Thổ ai nghe tới Yểm Đô cũng sợ mất mật, hễ sư phụ đã từng nghe nhắc đến lão rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ai lại chẳng biết tiếng xấu của Yểm Đô, Yểm Đô cách Ô Kim Sát Thổ quá xa nên có rất nhiều người cả đời cũng không có cơ hội đến đó. Nhưng có câu ba người thành hổ*, lời đồn truyền tới truyền lui, rốt cuộc khiến Yểm Đô bị quy thành địa ngục sống thứ hai, còn lệnh chủ Yểm Đô, tất nhiên cũng là ma vương đáng sợ nhất.

(*Thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì cũng dễ khiến người ta đem bụng tin mà cho là phải.)

Xưa nay Vô Phương không hề có cảm giác yêu ghét gì với nơi thần bí ấy cả, nghe người ta nói thì cũng chỉ cười rồi bỏ ngoài tai thôi. Nhưng bệnh gần đây quả thật chứng quá kỳ lạ, khiến nàng cảm thấy bất lực. Nếu không đi tìm hiểu đầu đuôi, có thể đoán được về sau sẽ càng có nhiều người đưa thi thể đến hỏi bệnh hơn. Chẳng khác gì ôn dịch bùng nổ, rồi có ngày toàn bộ sinh vật trên mảnh đất kia sẽ chết cả. Nàng là người trọng sĩ diện, danh tiếng linh y là khuôn mặt thứ hai của nàng, nếu đến cả thân phận này cũng mất thì e nguyện vọng thay da đổi thịt của nàng sẽ tan thành mây khói.

“Tại sao tất cả đều là nam giới...” Nàng lần tràng hạt, chậm rãi bước đi, “Nửa tháng qua không hề có bệnh nhân nào là nữ, chẳng lẽ bệnh này chỉ lây nam chứ không truyền cho nữ?”

Cù Như lại nghĩ đây là tất nhiên, “Nếu đầu sỏ là lệnh chủ Yểm Đô, thế thì lão ta đã đi nước cờ lớn rồi. Gieo họa cho toàn bộ giống đực trong chu vi trăm dặm xong thì chẳng phải chỉ còn lại mỗi nữ nhân thôi sao. Đến lúc

đó chỉ còn mình lão ta tung hoành, chiếm hết hoa thơm cỏ lạ, đừng nói là lệnh thủ một thành đô, có là Bồ Tát cũng chẳng sướng được như lão.”

Vô Phương nghe cô bé nói, cảm thấy dầu lời lẽ thô tục nhưng không phải là không có lý, chân tướng sự việc có đến hàng trăm hàng nghìn, tuy chỉ là suy đoán nhưng ai có thể bảo đảm rằng không có khả năng này?

“Thế giới của yêu quái, hai ta không hiểu nổi đâu.” Cù Như lắc đầu nói: “Cũng như giữa thú vật và chim muông vậy, khác biệt cực lớn luôn.”

Vô Phương bật cười, “Nói không chừng Bạch Chuẩn cũng là chim muông đấy.”

Cù Như lập tức phủ quyết: “Chim muông không thích chiếm núi làm vua, cũng không ăn thịt trẻ con đâu.”

Tuy muốn tìm chân tướng, nhưng đến khi bắt tay làm thì chẳng hề dễ dàng. Không ai chỉ ra được vị trí chính xác của Yểm Đô, Vô Phương về lại thành Thiên Cực rồi lấy bản đồ Diêm Phù ra, nhưng chẳng hiểu sao cũng không tìm thấy đánh dấu hay chú thích nào liên quan tới Yểm Đô hết.

“Hay là cứ đợi đi đã, bệnh nhân tiếp theo đến cầu y thì nhân cơ hội hỏi thăm đường đến núi Cửu Âm luôn. Chỉ cần đến được Cửu Âm là gần đến Yểm Đô rồi.”

Nom Cù Như có vẻ phấn khởi, nếu bây giờ mà đi ngay thì lại không nhớ xa Chấn Y ca ca của cô bé. Chờ hơn nửa tháng sau, khi vết thương của Chấn Y lành lại, đến lúc đó dù y có ở lại canh tháp hay rời đi thì cô bé cũng yên tâm.

Sắc trời sau cơn mưa trong xanh vô ngần, Vô Phương đứng dưới tháp Xá Lợi ngẩng đầu nhìn, đỉnh tháp dầm mưa dãi gió đã lâu khiến mảnh ngói xám dần phai màu, chỉ có phía khuất sáng này là vẫn còn đen bóng. Lý trưởng là người nói biết giữ lời, đã hẹn hết mưa sẽ sửa nhà, thế là liền chi

tiền mời mười mấy thợ đắp trát lại mái tháp. Nàng đứng nhìn nhóm thợ treo lơ lửng giữa không trung một lúc rồi quay vào trong thăm Chấn Y.

Dù gì cũng là thanh niên trẻ tuổi sức lớn, ăn rồi ngủ nghỉ hai ngày, khôi phục rất nhanh. Nàng lẳng lặng đứng trước giường bắt mạch cho y, sau một lúc thì thu tay về, nói: “Mạch tượng ổn định, chưa đến ba ngày là có thể khỏi hẳn.”

Vết sưng trên mặt Chấn Y từ từ biến mất, dần dà có thể nhìn ra mắt mũi. Còn cả da nữa, máu bầm tan đi để lộ ra màu da vốn có, mặc dù có xen lẫn tia máu, nhưng nhìn chung đã chuyển biến tốt. Bây giờ nhìn lại, gương mặt này trông rất được, chẳng những không xấu xí mà còn rất tuần tú.

Y cảm ơn nàng, trên đầu đã được tháo băng để lộ đường khâu. Y đến trước gương soi, cười cười trêu đùa: “Thì ra khi ta cạo sạch tóc sẽ trông như thế này.”

Một nam nhân có dậy thì thành công hay không, cần phải xem bộ dạng của hân khi không có tóc. Y mặc bộ đồ dài màu xanh xám mà Cù Như may tặng, vạt áo chùng chéo nhau, hơn nữa còn để đầu trọc, trông chẳng khác gì hòa thượng.

Ngỡ y buồn, Vô Phương gượng gạo an ủi: “Không lâu sau tóc sẽ dài ra lại thôi...”

Y xoay người lại, cười cười, “Ta không lo chuyện này, nam giới mà, không quan trọng vẻ ngoài lắm. Chỉ là cô nương làm ta bất ngờ quá, thì ra linh y Sát Thổ trong lời đồn lại chính là cô nương.”

Vô Phương ngẩng đầu lên nhìn y, “Đêm qua ngươi không ngủ à?”

Y đáp: “Mắt ta sưng không mở ra được chứ không hẳn là ngủ. Lúc ấy cảm thấy nghe trộm các cô nói chuyện xấu hổ quá, nên mới không lên tiếng.”

Vô Phương cân nhắc sơ qua, cái danh linh y Sát Thổ chẳng có gì đáng mất mặt cả, biết rồi thì thôi.

“Ta tưởng người bảo mình chưa từng đến Nam Diêm Phù, cũng chưa nghe nói tới danh hiệu của ta.” Nàng đẩy cửa sổ ra, múc một gáo nước từ từ tưới cho khóm hoa trồng trên bậu cửa. Ở thành Thiên Cực bốn mùa đều như đương xuân, hoa cỏ nở rộ quanh năm chẳng mấy khi lụi tàn. Một cơn gió thổi qua, đưa hương hoa thoang thoảng bay vào phòng, bàn ghế cũng vương mùi thơm.

Nội tâm như đang đấu tranh gì đó, Chấn Y trầm ngâm một hồi rồi mới nói: “Cô nương không tra hỏi lai lịch của ta sao?”

Trong mắt Vô Phương, y chẳng qua chỉ là một nô lệ bị đánh trọng thương. Nàng chỉ cứu y mà thôi, chứ không có hứng tìm hiểu về nội tình sâu xa.

Nhưng nói thẳng ra thì có vẻ không nể mặt y quá, nàng bèn lựa lời nói vài ba câu cho qua: “Ta từng hỏi quản đốc rồi, ông ta cũng chẳng rõ. Lần trước hỏi người thì người bảo mình là người dân Đông Thổ, ta chỉ biết có thế thôi.”

Y chậm rãi lắc đầu, “Ta đúng là dân Đông Thổ, nhưng trước khi lưu lạc thành nô lệ bị người ta bán sang tay, sư môn của ta ở núi Hạc Minh.”

Vô Phương kinh hãi, “Thì ra người là đạo trưởng?”

Một ngàn năm trước lúc vừa mới thành hình, Vô Phương từng bị một đạo sĩ truy sát, ký ức kinh khủng kia vẫn còn sống mãi cho đến tận bây giờ, thế nên xưa nay nàng cực kỳ sợ đạo sĩ. Bọn họ có đạo hạnh, có thể nhìn ra thân phận thật sự của người khác, chẳng lẽ cuộc sống vô ưu vô lo của nàng và Cù Như sẽ thay đổi vì cứu người này ư?

Nàng dựng bức tường phòng bị lên, “Người biết trừ yêu, vậy pháp lực hẳn phải trên mức yêu ma, sao lại ra nông nổi này?”

Chấn Y nhắm nghiền hai mắt, giọng nói buồn thương như đã trải qua bãi bể nương dâu, “Thái Cực năm thứ hai, thành Trường An bị mèo yêu khổng lồ quấy nhiễu. Khi đó ta theo huynh đệ trong sư môn lòng bắt mèo yêu, trong một lần đuổi bắt đã sơ ý, không cẩn thận trúng thuật của nó, bị cắn nuốt tu vi.”

Vô Phương tiến lại gần, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, “Dù có mất hết tu vi thì hẳn vẫn còn bản năng hàng yêu, vậy đạo trưởng thử nhìn xem ta là loại yêu nào.”

Diêm Phù vốn là thế giới mà người và yêu cùng đồng hành, trước khi Liên sư thu phục Sát Thổ, đây là nơi của quỷ La Sát, về sau được giáo hóa nên mới trở thành Niết Bàn nam làm dũng sĩ, nữ làm Không Hành Mẫu*. Nhưng ở Tây Nam thì khắp nơi đều là yêu ma hoành hành, bắt tất cả quy y thì không thực tế chút nào, cho nên Liên sư mới tách hẳn thành Thiên Cực ra khỏi các thành trì xung quanh làm chỗ dung thân cho yêu ma, cũng để chúng khỏi xông vào cõi Sa Bà** gieo họa cho nhân gian.

(*Tức Dakini, là vị thần nữ thường hiện thân đi trên không trung.)

(**Cõi Sa Bà là cõi được Phật Thích Ca giáo hóa.)

Nên khi đến mảnh đất này, bất kỳ ai gặp đại trên đường đều có thể là dị tộc, đạo trưởng coi bắt yêu là sứ mạng chính cả đời, vào đây rồi thì có khác nào sẽ bận túi bụi luôn đâu?

Cứ ngỡ y sẽ biết điều mà nói tránh đi, dù gì cái mạng của y cũng do người ta cứu, kết quả y lại nói huyết toẹt ra luôn.

Chấn Y cau mày nhìn kỹ nàng, “Quanh thân cô nương có sát khí bao trùm, lai lịch không tốt.”

Vô Phương bị y chọc cười, “Nói không sai. Lai lịch ta đúng là không tốt. Người có biết Phất Châu không? Trong biển, trên đảo chỗ nào cũng là ác quỷ coi con người là thức ăn, ta đến từ nơi đó đấy.”

Nhưng dường như không hề bị lời này làm cho rối loạn, Chấn Y chỉ lắc đầu, “Ta không ngại thấy mùi máu tanh, dù có sát khí nhưng lại tinh khiết.” Nói rồi y khẽ cười, “Yêu ma cũng chỉ có vài cách sống thôi, song hóa thành hình người rồi thì lại có ngàn vạn con đường khác nhau. Lựa chọn của cô có liên quan chặt chẽ với kết cục tương lai, làm linh y tế thế, dẫu chỉ cứu con kiến thì cũng vẫn là tích đức hành thiện.”

Toàn là đạo lý suông, nhưng nghe có vẻ đúng là người tu đạo thật. Vô Phương xoay người ngồi xuống cạnh bàn, rót ly trà nhấp một ngụm rồi giương mắt nhìn y, “Chấn Y là đạo hiệu của người hay là tên tục?”

Y cup mắt, “Ta không phải là đạo sĩ, chẳng qua trong mệnh số có sát nghiệp nên từ nhỏ đã được nuôi trên núi Hạc Minh. Diệp Chấn Y là cái tên duy nhất của ta, ta không có đạo hiệu.”

Vô Phương *à* một tiếng, hẳn là tự cho mình giỏi, học nghệ chưa thông đã cùng các sư huynh xuống núi hàng ma đây mà. Kết quả không địch nổi con mèo yêu kia mà còn bị hút mất tu vi, bị bán đến đây làm nô lệ. Đúng là mệnh số có sát nghiệp thật, mệnh quá kém.

Y mang sát nghiệp, còn nàng chính là sát hung, chả ai chê được ai cả. Vô Phương liếc mắt quan sát y, “Ta đã cứu người, người hẳn nên báo đáp ta nhỉ?”

Chấn Y lập tức xá lạy, “Cô nương nói đúng, ơn cứu mạng cần trả bằng mạng.”

Nàng giơ tay lên, “Ta không cần người lấy mạng báo đáp, làm học trò của ta, bái ta làm thầy đi. Nếu người đã mất đạo hạnh thì không thể sống

bằng việc bắt yêu được. Trong khi ta đây vừa hay có một kỹ năng có thể truyền lại cho người, sau này không sợ bị chết đói.”

Y không ngờ nàng sẽ đưa ra yêu cầu này, nhất thời đơ ra.

“Sao nào, không muốn à?” Nàng thấy y thờ ơ thì có phần không vui, “Biết bao yêu ma muốn bái ta làm thầy đấy, nhưng ta đều khéo léo từ chối cả, bây giờ cho người cơ hội này, người không thấy nên cảm tạ ân đức sao?”

Cũng không biết do cân nhắc từ việc báo ân hay thật sự cảm thấy mình cần ngón nghề này mà sau một lúc đấu tranh, cuối cùng Chấn Y cũng nhận lời.

Nam nhi Trung Thổ quan niệm đầu gối là vàng*, thế nên y cũng chỉ cung kính chấp tay với nàng, “Hôm nay ta bái Diễm cô nương làm thầy, một ngày làm đồ đệ thì suốt đời làm đồ đệ, sau này tất sẽ phát huy bốn môn, báo đáp ơn truyền thụ của sư phụ.”

(*Ý là đàn ông chỉ đứng chứ không quỳ.)

Lúc trước khi nàng thu nhận Cù Như, cô bé gọi một tiếng sư phụ, nàng đáp lại một tiếng là coi như xong lễ. Bây giờ Chấn Y nghiêm túc như thế, Vô Phương rất vui vẻ, cảm thấy thái độ của y rất thành tâm.

Nàng mỉm cười, “Khỏi cần phát huy, làm người trong sạch là đủ rồi. Người cũng không cần thấy ầm ứ đâu, ta hơn người ngàn tuổi, dư sức làm sư phụ người.” Nàng dừng một thoáng rồi hỏi: “Vì sao trước đây người không địch lại được mèo yêu khổng lồ thế? Trước khi sắp chết mèo yêu sẽ ăn mèo để kéo dài tính mạng, đến lần cuối cùng mới ăn thịt người rồi hóa người, không lẽ người gặp nó đúng ngay lần thứ chín?”

Chấn Y có phần xấu hổ, cúi đầu nói phải, “Sau khi nó hóa thành người thì cứ năn nỉ liên tục, trong tay còn ôm đứa bé. Lúc ấy đứa bé khóc toáng

lên, ta hơi dao động, thế là... thảm bại.”

Vô Phương không khỏi thở dài, kỳ thực cả yêu quái lẫn sát hung đều rất lạnh lùng, đa phần không có nhân tính. Trẻ con rơi vào tay chúng vốn đã gần như không sống được, nhưng y lại vì đứa bé đó mà định tha cho mèo yêu, có thể thấy những năm sống ở núi Hạc Minh đã uống phí rồi.

“Đối với yêu mà nói, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành công cụ. Người bị con mèo yêu kia hại thảm như thế, không muốn lấy lại công bằng à?”

Y trầm ngâm một lát rồi bất lực nói: “Lúc khốn cùng ta có nghe nói, mèo yêu kia đã bị sư môn trục xuất khỏi Trường An rồi, sư huynh đuổi theo đến Hàm Hải, nó muốn đi về phía Tây đến núi Cửu Âm. Cửu Âm nằm ở Tây Diêm Phù, ta chỉ hận mình không thể mọc cánh bay thẳng đến đó, Bằng không nhất định sẽ chính tay đâm chết con yêu kia, báo thâm cừu đại hận.”

Y lẳng lặng nói, nàng lẳng lặng nghe, trong lòng lại khá kinh ngạc, chuyện trùng hợp trên đời này nhiều thật đấy, gần đây toàn hướng đến một nơi cả. Nàng nheo mắt nhìn y, ngờ là có bấy, nhưng ánh mắt y quá đổi kiên định.

Nàng không nhiều lời nữa, bảo y dưỡng thương cho thật tốt, còn mình ra khỏi nhà.

Cù Như đi đằng sau truy hỏi: “Từ hôm nay trở đi em và Chấn Y là đồng môn rồi sao?”

Vô Phương đáp cho qua chuyện: “Chẳng phải em muốn giữ y lại sao, ta giúp em rồi đấy.”

Cù Như cảm kích muốn khóc, “Sư phụ đúng là tốt với em quá, yên tâm đi, em sẽ chăm sóc vị sư đệ này thật tốt.” Trong lời nói nhuốm đầy sự

thèm thường, thật khiến người ta lo lắng cho tương lai của Chấn Y.

Thật ra Vô Phương nhận y làm đồ đệ vì vốn có dụng ý khác. Đều là nam tử vô hồn vô phách, nếu như có ma quỷ quấy phá, sau khi đảm bảo an toàn xong thì có thể lấy y ra làm mồi, không chừng sẽ dụ được rắn ra khỏi hang. Mà y cũng có dây mơ rễ má với núi Cửu Âm, vậy đi chung hợp tình hợp lý quá rồi.

Nàng quay lại nhìn tháp Xá Lợi, đã năm mươi năm, cũng tới lúc từ bỏ công việc canh tháp này thôi. Chuyển đi lần này chẳng biết sẽ mất bao lâu, nếu để Phật tháp trống không không ai trông chừng, ngộ nhỡ Phật cốt bị trộm thì quá uổng phí năm mươi năm cẩn thận trước đó.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vườn Tứ Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nếu cứ trực tiếp trình đơn xin nghỉ thì thế nào lý trưởng cũng sẽ khuyên nàng giữ tháp thêm một thời gian nữa cho mà xem, vì không có ai thay thế ngay được. Dù sao không phải người nào cũng có thể làm được công việc này, phải sống lâu và có đủ ý chí kiên định. Yêu có thể sống lâu, nhưng chẳng mấy kẻ chống lại được cám dỗ của Phật cốt. Lúc trước nàng có thể đảm nhiệm là nhờ có Liên sư tiến cử, nên trong thời gian ngắn phải tìm được người thích hợp lấp vào chỗ trống của nàng thì thật sự e không dễ gì.

Vẻ ngoài của A Hạc giữ tháp nhìn rất chán, người lùn tịt, sống mũi lại đầy tàn nhang, nếu nhét vào giữa đám đông thì dù có nhìn mấy lần cũng chưa chắc đã tìm được nàng. Đi tới từ đầu kia con đường, nàng dừng chân trước cửa nha môn, hộ vệ tay cầm đao trấn yêu trông thấy nàng liền vội hỏi: “Tiểu sử đến nha môn làm gì vậy? Đã sửa xong thần tháp rồi sao?”

Nàng chỉ cười cười chứ không đáp, đi đến trước cánh cửa gỗ cao nhưng hẹp, thoát một cái hình dáng đã biến đổi. Chúng hộ vệ đang nhìn nàng chợt thấy kinh hãi, nghi ngờ không biết liệu có phải mắt mình hoa hay không... bởi vì chỉ thoáng chốc mà bóng lưng nàng trông khác hẳn trước đây, dáng cao thon, hai tay thả hờ bên hông, vạt váy phiêu bồng; vừa bước qua ngưỡng cửa liền biến mất.

Lý trưởng đón tiếp nàng cũng bị dọa sợ, hỏi nàng là người phương nào, nàng chỉ đơn giản giới thiệu thân phận và nguyên nhân từ chức, cuối cùng khom lưng bảo: “Ta thật sự có chuyện rất quan trọng, chỉ có thể ở lại

thành Thiên Cực thêm mười ngày. Nội trong mười ngày xin lý trưởng tường trình lên thành chủ, nhanh chóng tìm người thay thế ta.”

Đương lúc lý trưởng vẫn còn sững sờ, nàng cáo từ lui ra. Bước ra khỏi ngưỡng cửa, ánh dương ấm áp hắt lên mặt, nàng đã không nhớ lần cuối cùng Diễm Vô Phương xuất hiện ở con phố này là từ khi nào rồi.

Để Cù Như đậu trên vai, nàng đi băng qua xóm chợ, dung mạo ma mị quá xuất chúng làm biết bao người không ngừng ghé mắt nhìn. Chẳng có ai nhận ra nàng, rồi chẳng mấy chốc cả A Hạc giữ tháp cũng sẽ bị lãng quên thôi. Vô Phương nghĩ bụng, nếu có thể bình an thoát khỏi Yểm Đô, nàng sẽ tìm một sơn động để tĩnh tâm tu hành, chờ Liên sư quay về Sát Thổ rồi lên núi Cát Tường bá sư. Không thể chọn lựa xuất thân, vậy cứ một lòng muốn tu thành chính quả cũng tốt.

Nàng khoan thai lướt qua dòng người, bỗng nghe thấy có tiếng nói nhỏ bên tai mình: “Hãy tận hưởng ngày nắng hôm nay đi, vì chưa chắc sau này đã được thấy lại.”

Nàng thất kinh, xoay người lại nhìn quanh, nhưng kẻ đến người đi, mọi thứ ban nãy cứ như là ảo giác.

“Lạ quá...” Nàng lẩm bẩm, chẳng lẽ còn có người khác biết bọn họ muốn đến núi Cửu Âm sao?

Nguyên hình của Cù Như là mặt dẹt, không có sống mũi. Cô bé dờ dẩn mở to mắt nhìn nàng, há miệng kêu *coo-roo* rồi vỗ cánh bay thẳng lên trời.

Chấn Y đứng trước cửa miếu đợi các nàng trở lại, về cơ bản vết thương của y đã hồi phục, có thể thoải mái đi lại rồi. Chỗ bầm tím sưng vù tan biến để lộ ngũ quan sắc sảo, Vô Phương rất thích mắt y, trông như suối lạnh chốn Thiên Trì vậy, thăm thẳm và đen như mực. Diện mạo bất phàm thì khó tránh chuyện mang theo khí thế bức người, có lúc nàng lại sinh ra

ảo giác quái lạ, dù y cúi đầu thuận theo thì nàng vẫn cảm nhận được y đang chống đối, tương lai tất khó quy phục.

Dĩ nhiên sống chung lâu thế rồi, đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy gương mặt thật của nàng. Bổng đối diện với gương mặt tuyệt sắc, chàng công tử trẻ tuổi vừa hoảng vừa chẳng biết phải làm gì.

Vô Phương bước lên thềm đá, chế nhạo: “Sao? Không nhận ra sư phụ nữa rồi à?”

Y đứng trên chỗ cao còn nàng ở ngoài cửa, khuôn mặt hơi ngước lên dưới ánh mặt trời càng thêm lung linh rạng ngời.

Chấn Y lúng túng, vội lui sang một bên, xuôi tay nói: “Đệ tử đã tìm được bản đồ năm nghìn do tuần* Nam Bắc núi Cửu Âm, Yểm Đô ở tại phía Bắc Cửu Âm. Hãn Hải ở một góc Đông Nam, vừa vắn tạo thành thế đất vây quanh thành Sâm La.”

(*Chú thích của tác giả: ‘do tuần’ là phiên âm chữ yojana từ tiếng Sanskrit, đơn vị đo khoảng cách của Ấn Độ cổ, một do tuần tương đương với khoảng cách một ngày đi của một con trâu đực, khoảng 7 dặm Anh, tức 11.2 km.)

Đúng là niềm vui bất ngờ, Vô Phương cũng từng lo lắng, trông bộ dạng chết sống không chịu nói ra sự thật của các nữ yêu lúc trước, muốn nhờ bọn họ chỉ đường ấy hả, nhất định sẽ bị từ chối tấp lự. Giờ có bản đồ thì dễ rồi.

Nàng cầm lấy bản đồ bằng da trâu, tìm được thành Sâm La ở một góc tấm da, ra khỏi thành đi về phía tây là Hãn Hải, chưa tới núi Thiết Vi, bên kia ngọn núi chính là Phạm Hành Sát Thổ.

Đầu ngón tay nàng nhẹ miết miết dãy núi trùng điệp, “Thì ra Yểm Đô gần Phong Đô đến vậy, hèn gì quanh năm không có ánh nắng.”

Chấn Y lại gạt đi, “Ở đó không có ánh nắng không phải là vì gần Phong Đô mà là vì núi Thiết Vi. Phần chìm dưới mặt nước của núi Thiết Vi sâu ba trăm mười hai do tuần, mà phần trên mặt nước cũng cao cỡ ấy. Núi quá cao, nhật nguyệt đều bị cản trở nên quanh năm ở Yểm Đô mới không thấy mặt trời.”

Vô Phương á khẩu không trả lời được, nàng phát hiện trên phương diện khác vị đồ đệ này đúng là nhanh trí hơn nàng nhiều. Thật ra nàng vốn có bệnh mù đường, lúc trước lên núi Cát Tường phải đi lạc mấy bận thì mới nhận ra được thế núi. Nếu thật sự chỉ có nàng và Cù Như lên đường, e là đi một nghìn năm cũng không tới được Cửu Âm.

“Núi cao ba trăm mười hai do tuần, băng qua đó không hề dễ...”

“Chúng ta có thể đi đường vòng, thế núi tuy rộng nhưng lại là đất bằng, so với leo núi thì tiết kiệm sức lực hơn nhiều.”

Cù Như phục sát đất trước hiểu biết của Chấn Y, cô bé hô to: “Ôi sư đệ thông minh quá! Sư phụ yên tâm, có đệ ấy ở đây, chúng ta nhất định thuận lợi đến được núi Cửu Âm.”

Vô Phương chẳng nói chẳng rằng, chỉ bất ngờ hỏi: “Người bị mèo yêu khổng lồ hút mất công lực, có cơ hội khôi phục không?”

Y im lặng một thoáng mới xác nhận: “Chỉ cần giết chết mèo yêu khổng lồ thì công lực của đồ đệ sẽ phục hồi như cũ, đấy cũng là nguyên nhân vì sao đồ đệ muốn đến Phạm Hành Sát Thổ với sư phụ.”

Đúng là như thế mới hợp lý, Vô Phương gật đầu. Tuy khác mục tiêu, nhưng cùng điểm đến thì vẫn có thể đồng lòng lên đường.

Thời hạn mười ngày nàng cho lý trưởng trôi qua rất nhanh, cuối cùng lý trưởng cũng dẫn một tăng nhân hơi lớn tuổi đến, nàng nhìn xuyên qua thể xác thì đúng là con người. Nàng giao chiếc chìa khóa duy nhất trong

miếu cho tăng nhân rồi bắt đầu bàn giao công việc hàng ngày. Lý trưởng kéo tay áo nàng nói: “Hạc tiểu sử này... À không linh y này, linh y giữ tháp đã hơn năm mươi năm rồi, không có ai làm việc thỏa đáng hơn linh y cả. Ta đã báo chuyện linh y nghỉ việc với thành chủ rồi, ý của thành chủ là linh y cứ lo việc của mình đi, nhưng sau khi hoàn thành thì có thể quay về phục chức không? Vị pháp sư này chỉ tạm thời thay thế linh y, đợi linh y quay trở về, pháp sư còn phải về lại chùa của mình.”

Vô Phương khéo léo từ chối: “Ta đi chuyến này không biết đến lúc nào mới có thể quay về, vẫn phải phiền thành chủ tìm một người đáng tin khác vậy.”

Có giữ nàng cũng không thể ở lại được, Vô Phương dặn dò xong mọi chuyện thì đưa theo Cù Như và Chấn Y lên đường.

Muốn đi về phía Tây tất nhiên sẽ không chỉ dựa vào hai chân, Vô Phương cười mây, Cù Như có cánh, chỉ có Chấn Y là người phàm tục, thành ra liên lụy cả hai người. Cù Như tự nguyện công y, nhưng đối với yêu mà nói, công một người chả khác gì công cả ngọn núi, thế là đi tới đi lui dừng chân nghỉ ngơi, nửa tháng sau cả ba mới đến vùng rìa của Sát Thổ.

Đứng ngoài thành Sâm La dời về phía Tây Bắc, Hãn Hải mệnh mông, hoang mạc đỏ thẫm cùng gò cát trùng điệp kéo dài, như nối đến tận cùng thế giới. Nếu trước khi vào sa mạc còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được thì sau khi tiến vào chính là khổ sở gấp bội. Không có thành trì, nguồn nước lại khan hiếm, hễ đặt chân vào khu vực kia nguy hiểm liền bủa vây, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tòng.

Vô Phương nhíu mày, “Đồ đệ này, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp đấy.”

Có vẻ chưa từng nghĩ đến việc lùi bước, Chấn Y nheo mắt nhìn ra phương xa, “Cuộc đời đồ đệ vốn đã là sai lầm, nếu liều mạng một lần có lẽ

còn có cơ hội bù đắp...”

Vô Phương thấy quyết tâm hẳn giữa mi tâm y, biết được rằng không thể dùng sinh tử để lung lay sự kiên định này, chấp niệm đáng sợ thật.

Được rồi, nếu đã không oán không hối hận thì lên đường thôi!

Nàng bấm hai ngón tay, một chiếc khăn giao tiêu* mỏng như cánh ve liền khảm vào sau tai, đang định cất bước thì nghe thấy có người ở sau lưng gọi nàng, xoay người lại nhìn thì thấy là thành chủ Sâm La, người mặc y phục xanh thẫm, phối thêm khuôn mặt kia trông u ám đến đáng sợ.

(*Giao tiêu là chỉ loại tơ lụa dệt từ người cá trong truyền thuyết, vô cùng mỏng.)

Thành chủ Sâm La chạy nhanh lại gần, người hầu cầm lọng theo sau không đuổi kịp, bị bỏ rơi một đoạn. Y chạy tới trước mặt nàng, thở hổn hển nói: “Hôm trước ta uống rượu với chủ thành Thiên Cực, vừa khéo nhắc đến cô nương. Hắn nói cô nương muốn đến núi Cửu Âm, có chuyện này sao?”

Vô Phương khẽ *ừ* một tiếng, “Gần đây ta có nhận mấy ca bệnh, tới nay vẫn không rõ nguyên nhân nên ăn ngủ không yên. Những người đó đều tới từ núi Cửu Âm, nên ta muốn đến đó thăm dò thử xem.”

Thành chủ có vẻ rất lo lắng, “Núi Cửu Âm thuộc Phạm Hành Sát Thổ, là nơi tà ma hoành hành, không giống Ô Kim Sát Thổ. Phạm Hành Sát Thổ không có ai cai quản lâu lắm rồi, đã sớm trở thành sa mạc hoang tàn, yêu quỷ làm ác không chút cố kỵ, cô nương đến đó sẽ gặp nguy hiểm.”

Nàng cảm kích y đã nhắc nhở rồi nhìn về phía Hãn Hải mệnh môn vô tận, “Ta là người thích tìm hiểu rõ ngọn nguồn, ngày nào chưa tìm ra nguyên nhân thì sẽ không nghỉ. Thành chủ nói không ai cai quản nơi đó, nhưng ta nghe nói lệnh chủ Yểm Đô...”

“Tên đó?” Y giật mình như bị kim châm, bỗng ý thức được mình phản ứng hơi quá, bèn khẽ hắng giọng một cái, “Gần đây hắc hận... chuẩn bị đón dâu rồi! Cô nương là dê vào hang cọp... Ý ta là cô nương lên đường vội vã quá...”

Nàng đáp: “Ta muốn đến núi Cửu Âm, sẽ không quấy rầy Yểm Đô đâu.”

“Không không,” Y vội khoát tay, “Thật ra Thương Hải đuổi theo cô nương chính là muốn giúp cô nương. Cô nương cũng biết Phạm Hành Sát Thổ nhìn thì có vẻ không ai cai quản, nhưng thật ra mọi chuyện đều nằm trong tay Bạch Chuẩn cả. Cô nương đi chuyến này e sẽ gặp nguy hiểm, đến địa giới xa lạ không người phối hợp, làm việc sẽ bất tiện. Ta và Bạch Chuẩn có chút qua lại, cô nương đến nơi có thể trực tiếp tìm hắc hận, cứ nói là được ta giới thiệu... Con người Bạch Chuẩn đôi khi khá khó hiểu, nhưng tâm địa vẫn rất tốt...”

Vô Phương thấy lạ lắm, “Tâm địa rất tốt? Lệnh chủ Yểm Đô ư?”

Thành chủ Sâm La thấy nàng hoài nghi thì nhắc lại lần nữa: “Thật sự là rất tốt, nếu không chọc giận hắc hận thì mọi chuyện đều có thể thương lượng, nhưng nếu chọc giận rồi thì sẽ không dễ chung đụng đâu. Có điều cô nương đẹp như vậy nên không phải lo, sắc đẹp chính là giấy thông hành khắp cả thiên hạ này. Tuy tên đó không hiểu phong tình, nhưng đến khi thấy cô nương, nhất định sẽ mở rộng cửa tiếp đãi, cô nương cứ yên tâm.”

Nhưng vẫn chưa biết chuyện nàng đi điều tra lần này có quan hệ gì tới vị lệnh chủ kia không, nếu như có thì khác nào là dê vào miệng cọp đâu?

Đôi môi đỏ mọng sau giao tiêu mỏng manh nhoẻn một nụ cười xinh xắn, hai mắt cũng cong cong như vầng trăng non, nàng chấp tay với y, “Đa tạ thành chủ đã quan tâm đến ta như thế.”

Thành chủ thấy nàng cười thì tim mềm nhũn ra, phất tay sai người trình lên một chiếc thuyền chỉ lớn cỡ hạt đào nằm gọn trong lòng bàn tay, có cánh buồm cột buồm đầy đủ, được điêu khắc sống động như thật.

“Đây là Sa Châu, có thể giương buồm trong cát, chỉ cần có gió thì ngày đi được tới nghìn dặm.” Rồi y quay đầu chỉ về nơi xa, “Cả Hãn Hải rộng hai ngàn do tuần, muốn ra khỏi đó nào có dễ. Tuy Cù Như của cô nương có thể bay, nhưng lại không chở được người phàm, phí nhiều thời gian ở Hãn Hải cũng không tốt. Cô nương cứ cầm theo Sa Châu này, nó có thể che nắng ngăn tuyết cho cô nương.”

Khí hậu ở Hãn Hải thay đổi liên tục, một khắc trước còn nóng rát như lửa thiêu thì một khắc sau đã mưa đá đầy trời. Vô Phương không muốn nhận nên cứ lần lửa mãi, rốt cuộc y giậm chân nói: “Cứ coi như cho cô nương mượn được chưa? Đến Yểm Đô rồi thì phiền cô nương chuyển lại cho lệnh chủ, coi như là quà tân hôn ta tặng cho hãn, như thế hãn không có vấn đề chứ!”

Nghe vậy nàng đành miễn cưỡng nhận lấy, nói cảm ơn rồi mời y trở về thành, “Con đường phía trước còn rất dài, chúng ta phải lên đường sớm, đành tạm biệt thành chủ ở đây.”

Thành chủ Sâm La rất không nỡ, cứ đưa mắt nhìn theo Vô Phương bước lên thảm cát đỏ của Hãn Hải. Bóng dáng nàng dần khuất, cuối cùng chỉ còn lại tiếng chuông leng keng, vang vọng nơi đất trời vô tận.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vương Tử Ty

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Thương Hải nói lệnh chủ Yểm Đô là người tốt, sư phụ tin không ạ?”

“Không tin.”

“Vì sao ạ?”

“Bởi nếu là người tốt thì sẽ không cho phép nơi mình cai quản liên tục xảy ra chuyện đáng sợ.”

Địa hình ở Hãn Hải cứ biến hóa liên tục, đã đi mấy trăm do tuần rồi mà bốn phía vẫn toàn là gò cát, nên nhóm Vô Phương cũng chẳng ôm hy vọng vừa ngẩng đầu liền trông thấy núi Thạch Đầu cao ngút ngàn.

Núi Thạch Đầu trải qua mười triệu năm sương gió bào mòn khiến thế núi trở nên gồ ghề, ngang dọc khe rãnh, mỗi khi gió thổi qua sẽ văng vẳng tiếng nghen ngào thê lương. Song giữa các ngọn núi lại có cốc trũng với địa thế bằng phẳng rộng rãi, được vách núi dựng đứng vây hai bên nên là nơi rất tốt để tránh gió. Dưới đáy cốc mọc rải rác từng bụi cỏ diêm sinh*, giữa khoảng đất trống có một đồng lửa đang cháy lập lòe với ba người ngồi vây quanh nó, nhìn từ trên cao không khác gì châu châu, nhỏ đến đáng thương.

(*Cỏ diêm sinh: như ảnh.)

Bóng đen quặp móng vuốt sắc nhọn vào kẽ đá, lông cánh bất động giữa cuồng phong. Sao trên bầu trời Hãn Hải vừa to vừa sáng, khiến đôi mắt đen nhánh của bóng đen như được điểm xuyên bởi vô vàn điểm sáng...

Đôi mắt ấy vẫn đang chăm chú nhìn xuống đáy cốc, tóc mai bay múa trong gió, thu gọn từng câu chữ nhóm người phía dưới nói vào trong tai.

Hình thành nên sát hung là một quá trình dài, ngưng tụ từng chút một, từ ý thức mê lung đến thực thể, giờ nàng không khác gì thân xác bình thường cả. Phiêu bạt trên Hãn Hải vô biên suốt một tháng, vì nắng gắt mà Chấn Y lẫn Cù Như đều đen sạm đi, gò má bong tróc thay da không biết bao lần, mặt đỏ gay. Còn Vô Phương ấy hả, gió cát chẳng ảnh hưởng gì được tới nàng, nàng vẫn diễm lệ như vầng trăng sáng.

Cù Như soi gương mà than dài thở ngắn: “Không biết phải mất bao lâu nữa mới ra khỏi Hãn Hải được đây.” Thấy có da bong, cô bé thuận tay lột đi, nhưng lại lột mất cả một mảng lớn, đau tới độ nhe răng mắt trợn ngược.

Chấn Y mở bản đồ ra nhìn, trên bản đồ được đánh dấu rất rõ ràng, “Còn tám trăm do tuần nữa là có thể ra khỏi đây.”

Vô Phương nhướng mày nhìn bốn phía, Hãn Hải ban đêm yên lặng và mát mẻ, nhưng trời vừa hừng sáng thì gió nóng sẽ nhanh chóng xua tan đợt sương cuối cùng, rồi bọn họ lại phải trần mình trong không khí nóng rát.

Đi đã lâu, nước dự trữ trong vòng kim cương của nàng đã hết, dù có là sát hung đi chăng nữa, một khi thiếu nước thời gian dài thì người vẫn sẽ khô đi. Nàng đứng lên nói: “Nhìn địa hình ở đây thì không chừng sẽ có táo sa mạc. Quả đó ăn ngon lắm, ta từng nếm thử rồi, chua chua ngọt ngọt...” Mọi người nhìn nhau cười, không hện mà đồng thời nuốt nước bọt cái *ực*.

Chấn Y vỗ vỗ vạt áo đứng lên, “Để đồ đệ đi tìm thử xem, nhờ may mắn tìm thấy thì sẽ mang về hiệu kính sư phụ.”

Nhưng nơi nào có táo sa mạc thì tất có minh xà*, không còn tu vi Chấn Y chỉ là một người bình thường, nếu đụng độ nhất định sẽ trở thành

mời cho quái xà. Thế là thầy trò ba người bắt đầu tranh chấp về việc ai đi ai ở, đương lúc giằng co thì trên vách núi đá chột xuất hiện một con chim ưng sải cánh sà xuống, thuật đường ném cả một cây táo sa mạc xuống. Cây táo kia khá là to, sai quả trái nào trái nấy nặng trĩu, lúc rơi xuống thân cây cắm thẳng vào trong đất cát, cứ như tự nhiên mọc lên từ đó vậy.

(*Minh xà là thần thú thượng cổ trong truyền thuyết Trung Quốc, cơ thể to lớn như rắn nhưng lại có bốn cánh.)

Ba người trở mắt nhìn nhau, Cù Như xuýt xoa bọn họ may mắn luôn miệng, “Sư phụ nhìn xem, người tốt được báo đáp kìa. Con ưng kia nhất định từng nợ ân huệ của sư phụ nên giờ tới báo ân.”

Dù là gì đi nữa thì cũng đã có chim quý trợ giúp, trong gió đêm hiu hiu ba người ngồi quanh đồng lửa ăn trái cây cũng có cái thú riêng.

Vô Phương bắt đầu tính toán, nếu không được nữa thì phải dùng tới Sa Châu kia thôi. Vốn nàng định nhân cơ hội đưa quà để đến Yểm Đô thăm dò thực hư một chuyến, mà nếu đã gửi hộ thì dĩ nhiên không thể lấy quà của người ta ra dùng rồi. Nhưng gió cát nắng gắt bất tận thế này, e hai đồ đệ của nàng không cầm cự được lâu nữa, sống còn là chuyện khẩn cấp, còn về những thứ khác, để sau hẵng nói!

Nàng nằm nghiêng gối đầu lên bọc y phục, ngẫm nghĩ một hồi thì lai lịch và đường về xoắn quện thành một mớ bòng bong trong đầu, cộng thêm bốn ba liên tục mấy hôm, nàng không khỏi mệt mỏi nhắm mắt lại, mơ màng muốn ngủ song lại mơ hồ cảm nhận thấy điều khác thường, dường như luôn có người âm thầm theo dõi bọn họ. Nhưng khi mở mắt ra, nàng lại chỉ thấy mỗi tinh tú sáng rực và cực quang sáng sánh, trên sa mạc ngoài gió bạt ngàn ra thì chẳng còn gì khác.

Một chuỗi tiếng *xì xì* khá nhỏ chột thu hút sự chú ý của Vô Phương, mới đầu động tĩnh không lớn lắm, chỉ như tiếng cát chảy dưới đất, dần dà

tiếng động kia lớn hơn, như sóng nước vỗ tới bên tai. Nàng giật mình ngồi bật dậy, cả Cù Như và Chấn Y cũng nhảy lên, phát hiện trên gò cát trước mặt có một con thằn lằn khổng lồ đang nhanh chóng trườn tới chỗ bọn họ.

Con thằn lằn có chiều dài đáng kinh ngạc tầm cỡ hai người trưởng thành, nó há miệng để lộ răng nanh nhọn hoắt cùng cái lưỡi chẻ hai vụn vẹo qua lại, ngheến cổ nhìn trắng thụt lưỡi ra vào liên tục. Xuyên qua lớp da cổ của nó, có thể thấy được quỹ tích di động của một luồng sáng le lói, dần dần đi lên, đến cổ họng rồi đến dưới hàm... sau đó bỗng lao phụt ra, trôi lơ lửng giữa không trung. Con thằn lằn như phải chịu đựng cơn đau đớn cùng cực, ngã vật ra đất không nhúc nhích, nhờ cát dưới thân lay động bởi hơi thở thì mới nhận ra nó vẫn còn sống.

Không biết nó có dụng ý gì, Chấn Y giang hai tay bảo vệ Vô Phương ở sau lưng. Cù Như kinh ngạc hỏi: “Con thằn lằn tinh này cũng đến báo ớn sao?”

Những năm gần đây đã cứu rất nhiều yêu quái cho nên Vô Phương hiểu ý nó. Nàng vỗ nhẹ lên vai Chấn Y ra hiệu cho y tránh ra, sau đó bước lên cẩn thận quan sát tình hình, tinh phách kia xoay tít trong lớp bọc trong suốt tạo thành một tâm bão cỡ nhỏ, nhìn hết sức hung dữ. Quầng sáng bên ngoài lớp bọc đã biến thành màu lục sẫm, với bờ sát thì màu lam có nghĩa là khỏe mạnh, còn mang màu lục tức là đã tẩu hỏa nhập ma.

Đã nhập ma thì dĩ nhiên tìm đến nàng là thích hợp nhất. Nếu dính tà ma đơn thuần thì chỉ cần dùng chân hỏa tinh tẩy là được, nhưng với tình trạng bây giờ của nó, cần phải hút hết ma tính trong đan chu, làm sạch linh tức, nó mới có thể chuyển nguy thành an được.

Nhìn con bò sát đang hấp hối trên mặt đất, biết chần chờ nữa sẽ không còn kịp, Vô Phương giơ tay lên thu đan chu của nó vào trong tay áo, để Cù Như và Chấn Y đứng bảo vệ hai bên, ngồi lên một tảng đá lớn bắt ấn nhập định.

Nàng xuất linh tức ra để nó từ từ bay lên, luồng sáng bao phủ bên ngoài xoắn thành một đường cực nhỏ, tụ lại nơi cánh môi đỏ mọng khê hé mở. Đan chu quay mòng còng trong chùm sáng đó như đang đưa mình vào nghiệp hỏa. Sau hai nén hương, màu sắc của lớp màng quanh đan chu bắt đầu dần thay đổi, từ từ trong suốt, rồi bỗng sáng rực lên, một màu lam dịu dàng chiếu sáng mặt nàng. Vô Phương khê thở phào, giơ tay đẩy linh tức tới trước mặt con thần lẩn.

Đối với nàng chỉ là một cái nhấc tay, nhưng lại có thể cứu được một mạng. Con thần lẩn khó nhọc nâng đầu lên, nhanh chóng lè lưỡi dài ra, cuốn linh tức vào miệng.

Ba người yên lặng nhìn nó điều tức, lớp vảy đen sì lúc mới đến đã chuyển thành màu bạc. Người nó run lên, hình dạng cũng biến hóa, đuôi quét qua, từ một con bò sát biến thành một thiếu niên cao gầy.

Tóc thiếu niên màu bạch kim, trút bỏ hình dạng hoang dã thì cử chỉ lại rất tao nhã tuy tóc tai hơi bù xù, cậu cúi người vái lạy Vô Phương, “Đa tạ ơn cứu mạng của linh y. Hai ngày trước tiểu yêu luyện khí bị rối loạn tâm thần, không cẩn thận đã dẫn tà sát vào cơ thể, may mà linh y đi ngang qua đây, nhặt lại cái mạng nhỏ của tiểu yêu về. Đại ân đại đức không thể không báo, linh y đi qua Hãn Hải này thì chắc hẳn sắp hết nước rồi nhỉ? Đi về phía Nam của núi Thạch Đầu sẽ có con suối Bất Lão, nếu linh y cần, tiểu yêu sẵn lòng dẫn đường.”

Người đi lại trong sa mạc chẳng ai lại từ chối nước cả. Nhưng đây là Hãn Hải vạn dặm, ngay đến nhục thung dung* cũng chẳng sống nổi thì lấy đâu ra suối nguồn chứ!

(*Nhục thung dung là một vị thuốc đông y, có thể sinh trưởng ở vùng hoang mạc có khí hậu khắc nghiệt, được mệnh danh là ‘cây dừng sĩ trên hoang mạc’.)

Trong thung lũng ở phía Nam núi Thạch Đầu, một bóng đen dừng bước dưới trăng, vén ống tay áo, vung quyền đánh xuống mặt đất. Ánh sáng như chớp bổ mạnh xuống rồi lan rộng ra, rồi một thoáng sau đã biến mất trong nền đất cát. Dưới đất truyền tới tiếng *âm âm*, thế rồi một con suối trong vắt chui ra từ khe đá, dưới trăng lóe lên vụn điểm bạc lấp lánh.

Nghe thấy có tiếng bước chân lại gần, bóng đen lập tức biến thành cánh ưng bay thẳng lên chín tầng mây, nháy mắt đã biến mất tăm, chỉ còn lại tiếng suối chảy róc rách là có thể chứng minh những chuyện vừa xảy ra trước đó đều là thật.

Thiếu niên dẫn ba người Vô Phương đến, tươi cười chỉ vào con suối trước mặt, “Nhìn xem, rất tươi mát, vẫn còn lẫn bùn đây này...” Ngẫm nghĩ lại thấy nói vậy không đúng lắm, cậu bèn sửa lại: “Ý tiểu yêu là, con suối này lúc trong lúc đục, đục là do đang lọc chất bẩn, đợi một lát là sạch ngay thôi.”

Cù Như là quái chiêu, vừa thấy nước liền muốn tắm ngay. Cô bé chớp mắt nhìn Vô Phương, “Sư phụ, dù sao cũng còn đang bẩn, em nhúng mình một tí được không?”

Nước suối phun ào ạt, Cù Như thỏa chí tắm tấp, ba người còn lại rất biết điều quay lưng đi, Vô Phương chấp tay với thiếu niên, “Đa tạ. Ta đang rầu vì không còn nước dũ trụ, không ngờ lại gặp được người, giúp ta giải trừ mối lo.”

Thiếu niên vung tay, vì đạo hạnh chưa đủ nên vảy trên vai không biến mất hết, mọc thành hình áo giáp, cậu nói: “Linh y khách khí quá rồi, tiểu yêu chỉ dẫn đường mà thôi, sao so được với ơn cứu mạng của linh y chứ! Bây giờ linh y muốn đi đâu? Từ Ô Kim Sát Thổ đến tận đây hần cũng không dễ dàng gì.”

Vô Phương không tiện đáp lời, chỉ nói: “Đến Phạm Hành Sát Thổ, đã ở Thiên Cực lâu quá rồi nên muốn thăm thú bốn phương xem như thế nào.”

Thiếu niên *à ha* một tiếng, “Tiểu yêu biết thành Thiên Cực, linh y đã canh tháp ở đó hơn năm mươi năm, khó trách nhiều người dò hỏi khắp nơi mà vẫn không tìm ra tung tích của linh y. Thực ra ở Hân Hải của chúng ta rất linh thông tin tức, bắt đầu từ khi linh y đặt chân lên cát đỏ, đám yêu quái xung quanh đã ghé tai đồn nhau rồi...”

Thu hút những đám yêu quái này, ngoại trừ y thuật, hẳn là còn vì diễm danh! Dọc trên đường đi có không biết bao ánh mắt lăm lét nhìn, cõi đời này chả lúc nào thiếu hụt sự tò mò cả.

Thần lẫn mặc dù trời sinh máu lạnh, nhưng sau khi thành hình người lại hết sức nhiệt tình. Cậu chàng liên miên nhắc đến chuyện nhà với nàng: “Đây là lần đầu linh y đến Phạm Hành Sát Thổ phải không? Chỗ đó không giống thành Thiên Cực, có biết cần phải chú ý gì chưa?” Thấy nàng lắc đầu, cậu lập tức làm một tràng: “Ra khỏi Hân Hải chính là núi Thiết Vi, dưới chân núi Thiết Vi là địa bàn của trùng ăn sắt, mồm đầy răng nhọn, hễ gặp chuyện trái ý nó là lại cắn, linh y có thể đem theo cỏ động minh*, con trùng kia sợ cỏ động minh. Qua khỏi núi Thiết Vi sẽ đến giới Diệu Thiện, đừng tưởng có tên Diệu Thiện là từ bi, ở đó quỷ quái hoành hành khắp nơi, có Thôn Thiên** đấy. Linh y có biết Thôn Thiên không? Đến Thao Thiết cũng phải gọi nó là ông nội nữa là. Bất luận người hay Phật, hễ gặp phải Thôn Thiên thì xong đời. Nó còn biết hóa hình người rồi ra ngoài đón khách vắng lai nữa. Linh y tới giới Diệu Thiện tìm chỗ trọ thì phải nhìn cho kỹ, xem sau tai tiểu nhị có nốt ruồi không. Nếu có thì tuyệt đối không thể đi theo, vì cửa khách điểm chính là miệng của Thôn Thiên biến hóa ra, cô mà đi vào là vào thẳng bụng nó luôn đấy.”

(*Cỏ động minh là loại cỏ có thể phát sáng, dùng để chiếu dọa yêu vật, lúc ăn vào cơ thể sẽ phát sáng.)

(** Thôn Thiên và Thao Thiết đều là loại hung thú từ thời thượng cổ.)

Phạm Hành Sát Thổ là một vùng đất nằng hoàn toàn không biết gì, những thứ sinh tồn ở đó, ngoài yêu quái tìm nằng xem bệnh ra thì còn có quái vật tàn bạo khát máu như Thôn Thiên.

Vô Phương cảm ơn lời dặn dò của thiếu niên, cậu chàng rộng lượng bày tỏ chút này có là gì, “Đến một nơi đen ăn đen như thế, tốt nhất phải tìm người che chở. Linh y có biết Yểm Đô không? Yểm Đô là thành trì hùng mạnh nhất ở Sát Thổ, linh y có thể đến tìm lệnh chủ, lệnh chủ Yểm Đô nổi tiếng tốt tính, chỉ cần linh y cầu thì ngài ấy nhất định có thể bảo vệ cô nương bình an.”

Lại một người nói Bạch Chuẩn là người tốt, sao lại khác hẳn tin đồn nghe được ở Sát Thổ vậy?

Nhưng vì không quen thân với con thần lẩn này nên Vô Phương chẳng thể tùy tiện tỏ rõ thái độ, chỉ ậm ờ đáp: “Nếu đến được Phạm Hành Sát Thổ, ta chắc cũng sẽ tới thăm lệnh chủ một chuyến.”

Thiếu niên càng niềm nở hơn, “Phải đi, phải đi đấy... Nghe nói tuy lệnh chủ đã sống mười ngàn năm song tới giờ vẫn còn độc thân, chỉ mới đính hôn gần đây thôi, mà dù chưa gặp mặt nhưng đã một lòng với vợ mới rồi, đúng là một người chung tình.”

Chấn Y này giờ vẫn im lặng bỗng mở miệng: “Hắn Hải cách Phạm Hành Sát Thổ cả một ngọn núi Thiết Vi, đi hai ngàn do tuần về phía Tây Bắc qua khỏi giới Diệu Thiện mới đến được Yểm Đô, cách xa như vậy mà các hạ cũng hiểu rõ lệnh chủ Yểm Đô thật.”

Thiếu niên nhất thời ngây ra, trong đôi mắt sững sờ ngập tràn sự khó hiểu, “Ta nợ ơn huệ của linh y, nói những điều mình biết cho linh y thì có sao đâu? Ta là thần lẩn, trong bát hoang lục hợp này đi đâu chẳng tới? Tuy Yểm Đô có xa, nhưng ta chỉ cần ba ngày là có thể đến, không giống người

trần phạm tục nhà người, làm liên lụy linh y với Cù Như, hại họ đi lâu như thế mà vẫn còn luẩn quẩn trong Hãn Hải.”

Một người một tinh cãi nhau, thần lẫn vừa tranh cãi vừa thè lưỡi ra, thật khiến người ta lo lắng cậu chàng sẽ coi Chấn Y là kiến mà nuốt vào bụng luôn.

Vô Phương đành giải giảng hòa, sa mạc mệnh mông này đầy rẫy nguy hiểm, yêu quái nói sao cũng không giống người, chỉ hơi không vui biến sắc là sẽ trở mặt, không nên giữ chân lại lâu.

Nàng bảo Cù Như mau lấy đầy túi nước, sau đó giơ Sa Châu lên đón gió, chỉ chớp mắt con thuyền đã to ra gấp vạn lần. Mọi người vội lên thuyền, nàng nói lời tạm biệt với thiếu niên rồi dặn cậu sau này luyện khí phải cẩn thận, xong xuôi mới đọc khẩu quyết. Cánh buồm phồng lên, con thuyền lao đi trong đêm tối mù mịt.

“Đi rồi?” Bên cạnh thiếu niên chợt vang lên tiếng hỏi, giọng nho nhã và trong trẻo như tiếng đàn.

Thiếu niên nhún vai, “Đều tại điều nhân họ Diệp kia mở mồm lung tung, nếu không Diễm cô nương nhất định sẽ ở lại đến sáng mai.”

Giọng nói kia có phần trách cứ, “Vừa nãy người đã nói những gì? Ta thấy không phải điều nhân mở mồm lung tung mà là người quá nhiều lời.”

Nhất thời mặt mày thiếu niên trông hết sức đau khổ, “Nói thế mới có thể làm Yểm hậu có ấn tượng tốt, sau này gặp chúa thượng mới chủ động giải bày tâm sự chứ. Tiếc quá, Yểm hậu đi mất rồi, nếu có thể dừng lại lâu hơn tí thì thuộc hạ còn muốn đàm luận với người về vài chuyện lý thú của chúa thượng, giúp người hiểu rõ chúa thượng hơn.”

Trên núi đá trống trải chợt xuất hiện một luồng khí rất mỏng lưu động, “Từ xưa đến nay, không có con thần lẫn nào tu thành chính quả cả, người

có biết vì sao không?”

Mặt thiếu niên mù mờ, “Thuộc hạ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, mà chúa thượng biết nguyên nhân sao?”

“Vì thằn lằn không thích mặc y phục, lưỡi dài nói lắm, ngộ nhờ bắt cần đặc tội với ai là rất dễ bị rút đầu lưỡi. Bò sát không có lưỡi thì sẽ chuyển kiếp biến thành ốc sên, nước dãi chảy đầy đất song rốt cuộc lại chẳng nói được câu nào.”

Thiếu niên sợ hãi bụm chặt miệng mình.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nếu muốn giám thị một người, tất nhiên tìm nơi trống trải không bị che khuất là tốt nhất. Hóa thành chim, hóa thành côn trùng, thậm chí là hóa thành giọt sương sớm mai thì chẳng ai hoài nghi sự tồn tại của mình cả.

Sa Châu di chuyển trên hoang mạc ấy à, lúc có gió một ngày nó có thể đi được nghìn dặm, còn lúc tắt gió thì khó nói lắm, một ngày có khi chỉ lững lờ lết được độ vài ba do tuần thôi. Cách núi Thiết Vi còn năm trăm do tuần nữa, cứ theo đà này thì không biết bao giờ mới có thể ra khỏi Hãn Hải. Bóng đen không đợi nổi nữa rồi, nhắm ngay cánh buồn thối hai cái, Sa Châu bỗng đi nhanh hơn, nhưng hành động này lại gây ra bão cát. Sa Châu nhỏ bé không chịu nổi nhanh chóng bị bão cát vùi lấp, bóng đen thoát cái liên biến thành cái vọt vô hình, bao trùm lấy toàn bộ Sa Châu, đợi hết cát bụi thì lại thối hai cái... Cứ lặp đi lặp lại như thế, thật đúng là tổn sức.

Diễm Vô Phương đang lẳng lặng ngồi trong khoang thuyền, dáng dấp của nàng rất dễ nhìn, da dẻ trắng nõn, dung mạo tươi thắm. Nữ yêu trên núi Cửu Âm phải nói là nhiều vô số kể, kẻ có đạo hạnh cao thâm thì có thể hóa thành mỹ nhân, nhưng dù có thay bao nhiêu khuôn mặt thì cũng không một ai sánh bằng nàng. Sát hung có hai loại ngũ quan trái ngược tới cực đoan, nếu không phải cực kỳ hung dữ thì nhất định là đẹp đến lạ thường. Hộ pháp trước kia từng bị dung mạo tuyệt trần này khuất phục, tựa như là tổ hợp của chất độc và thuốc giải tan hòa vào nhau không thể tách rời, sát hung đẹp mê hồn nhưng vẫn không thể tránh chuyện thân đầy sát khí, cũng như chuyện nằm trong tay cả cái sống và cả chết.

Bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng kẻ khác chính là thiên tính của sát hung, nàng có thể hút linh hồn, ăn xác thịt, đôi khi sát hung chẳng khác la sát là bao. Nhưng một sát hung được điểm hóa, trong vẻ yêu nghiệt có khí chất chính trực như thế thì lại rất hiếm.

Hôm nào trên Hãn Hải có gió tự thối là lệnh chủ lại rảnh rồi hóa thành con bướm đậu trên ô cửa nghe bọn họ nói chuyện. Giọng của Diễm cô nương rất êm tai, nghe có vẻ thờ ơ song lại hết sức tình cảm, tựa như ánh nắng chiếu rọi lên mảnh đất nhiễm mặn, khiến bốn phía tràn ngập ánh sáng trong lành.

Không biết vì nguyên nhân gì mà nàng lại có thành kiến sâu sắc với lệnh chủ Yểm Đô đến thế. Chẳng lẽ cũng vì gần đây núi Cửu Âm liên tiếp xuất hiện bệnh lạ sao? Thổ địa ở Phạm Hành rộng năm ngàn do tuần, số yêu ma trong đấy phải cỡ mười mấy nghìn trở lên, lệnh chủ đâu có rảnh cũng không rảnh tới mức lo nhiều việc vợ vẫn đến thế.

Thật ra thì tới Yểm Đô rồi, nàng sẽ nhận ra ở đó tốt lắm, dù quanh năm mặt trời không chiếu thấu nhưng cuộc sống đầy màu sắc, thú vị hơn Ô Kim Sát Thổ nhiều.

Sa Châu đổ phía sau một gò đất để nghỉ ngơi dưỡng sức, lệnh chủ nấu mình trên ngọn một cành cây khô. Mặt trời chiếu xuống làm chàng hoa mắt, phải đưa tay lên che nắng, áo choàng rộng thùng thình màu đen nên hấp thu nhiệt, nóng tới khó chịu đựng nổi. Không thể học theo con thần lùn kia, cời hết rồi thì sao gặp người ta chứ, cho nên áo choàng có bám đầy cát bẩn chàng cũng chỉ phúi phúi sơ qua thôi, vì nghìn vạn năm qua chàng có độc mỗi bộ y phục này.

Con Cù Như nằm ngửa phơi bụng trên boong, cặp mắt chim nhìn thẳng lên ngọn cây, cứ như có thể nhìn thấu được chàng. Chàng vội trốn đi, nhưng con người của cô nhóc vẫn chả có tí tiêu cự nên chắc là đang ngẩn người, miệng lầm bầm: “Sư phụ ơi, sắp ra khỏi Hãn Hải rồi, trước mặt là

núi Thiết Vi kia. Nhưng trùng ăn sắt lợi hại như thế, biết đi đâu tìm cỏ động minh đây?”

Chàng giơ tay lên theo bản năng, đầu ngón tay khấy khấy lấy nhánh cỏ xanh trước ngực. Cỏ động minh phát sáng, tuy ban ngày không thể sáng bằng mặt trời nhưng ban đêm lại như đèn như đuốc, có thể dùng dọa đuổi ma quỷ. Đợi đến khi trời tối rồi tìm chỗ nào đó bỏ lại, nàng mà nhặt được thì chắc hẳn sẽ vui lắm.

Nhưng trông nàng không có vẻ gì là đang lo lắng cả, “Hai hôm nữa chính là ngày mười lăm, ra khỏi Hãn Hải chắc sẽ có yêu ma ở núi Thiết Vi đến tìm ta xem bệnh, tới lúc đó đổi một bụi cỏ động minh cũng không khó gì.”

Nam đồ đệ im lặng này giờ rót cốc nước đưa sang, tóc hẳn đã mọc dài rồi, không còn giống hòa thượng nữa. Chàng lại nhìn kỹ mặt hẳn, giữa chân mày có khối lửa, trong mắt có càn khôn, hẳn không phải hạng tầm thường.

Không tầm thường là vì sau khi tiến vào Hãn Hải, xung quanh chẳng hề có lấy một tọa độ chính xác song tên này lại có thể chắc chắn dẫn đường cho nhóm người đến thẳng núi Thiết Vi. Nhưng người có lòng dạ cỡ đó sao lại chịu cam tâm bái nàng làm thầy nhỉ, khó nghĩ quá. Mà nàng cũng đối tốt với tên đồ đệ này, dạy y bí thuật độc môn, còn hứa hẹn sẽ cùng hẳn đến núi Cửu Âm giết mèo yêu khổng lồ...

Lệnh chủ nhảy xuống khỏi ngọn cây, để lại dấu chân lờ mờ trên cát. Áo choàng đen tung bay khiến bóng lưng nhìn sao quá đối thể lương hiu quạnh.

Cuối cùng chàng vẫn đặt cỏ động minh trên lối tắt của bọn họ, dù với chàng chỉ là chút chuyện nhỏ, nhưng lại có thể khiến đối phương kích động mừng rỡ khi nhặt được. Cù Như hẳn sẽ lại quy mọi công lao về việc người

tốt được báo đáp, lệnh chủ bật cười, trên đời này làm gì có nhiều báo đáp thế, có điều người tốt chết sớm lại là thật.

Nhưng thấy cô nhóc phấn khích như thế cũng tốt. Nhớ lại rất lâu trước kia chàng cũng từng có một hôn ước, tuy chưa thấy được vị hôn thê nhưng chàng cũng tự phát triển tình cảm sâu thắm thiết. Đáng tiếc sau đó vị hôn thê của chàng lại bỏ trốn cùng người khác, khi phát hiện được chàng rất hoang mang. Chén lưu ly đổ vỡ rơi vãi đầy đất, nhưng thứ vỡ nát không phải là ly mà là tim chàng. Ai cũng nói trong tam giới yêu tình là loài xảo quyết nhất, nhưng con người một khi đã xấu xa thì còn ghê gớm hơn bất kỳ giống loài nào khác.

Có bài học đắt máu trước đó, giờ chàng không thể không cẩn thận, cứ hay lén nhìn trộm. Khoang thuyền khá chật, nam nữ ở chung, rất là bất tiện!

Rốt cuộc nhóm Vô Phương cũng ra khỏi Hãn Hải, kế tiếp chính là Giảm Hải. Núi Thiết Vi ở trên Giảm Hải, từ đằng xa nhìn lại ngọn núi trông đen ngòm, áng mắt cả một khoảng trời. Ngọn núi này như cái tên của nó, chính là một cục sắt khổng lồ, có đỉnh cao lờm chờm đầy hiểm trở, cỏ còn không mọc nổi thì đừng nói gì đến chuyện người ở.

Đã lâu lắm rồi lệnh chủ chưa tới đây, muốn từ Yểm Đô đến Hãn Hải cứ trực tiếp cưỡi mây thôi, đâu cần để lại dấu chân ở mấy nơi khác! Nên mới nói thể xác phàm trần đúng là phiền phức, nếu chỉ có nàng và Cù Như thì cùng lắm chỉ mất hai ngày là đến nơi rồi.

Bọn họ thuê một chiếc thuyền, chủ thuyền là bù nhìn do chàng đã sắp đặt từ trước, ngoài chèo thuyền chỉ chả biết gì khác. Con thuyền lướt đi trên đại dương mênh mông, lệnh chủ đứng trên mũi thuyền nghênh đón sóng dữ. Cả nhóm lên đênh mấy ngày mới đến được ranh giới Giảm Hải, nước biển chia làm hai nửa, một nửa xanh thẳm, còn nửa kia chìm trong bóng tối.

Thế giới của bóng tối là thế giới của chàng. Ở phía đối diện là sắc trời âm u, không giống ban đêm bình thường trời tối, ai không có thị lực tốt thì sẽ bị chóng mặt. Dĩ nhiên Phạm Hành Sát Thổ cũng được chia thành ngày đêm sáng tối, ban ngày chính là như thế, không đến nỗi đưa tay không thấy rõ năm ngón mà giống ngày mưa dầm ở bên kia núi hơn. Còn đêm tối ấy hã, tuy trời không có trăng sáng song vẫn lấp lánh tinh tú như thường. Dầu bị ngăn cách bởi núi Thiết Vi nhưng Phạm Hành Sát Thổ vẫn thuộc về nhân gian, ngoài khói lửa ra thì chả thiếu thứ gì.

Một cơn thủy triều ủa đến thấm ướt tấm áo choàng đen, lệnh chủ đưa tay đội mũ trùm đầu lên, lau sạch nước trên mặt. Chàng quay đầu lại nhìn, cỏ động mình phát sáng đã trở thành nguồn sáng duy nhất trên biển cả tù mù này. Nhóm Diêm Phương treo nó trên cột buồm, sóng gió có làm gì cũng không dập tắt được nó, dễ dùng hơn đèn lồng hay ngọn đuốc nhiều.

Đã đi qua được một đoạn đường đầy sóng dữ, mặt biển dần trở nên êm ả, người trong khoang thuyền thở phào một hơi, nàng nói: “Xưa nay trên Vô Lượng Hải chưa từng có sóng lớn, Giảm Hải này quả nhiên đáng sợ thật.”

Cô nương chính là cô nương mà, thật ra không cần phải sợ gì cả, dù thuyền có lật thì vẫn có chàng đây, tuyệt đối sẽ không để nàng chết chìm.

Tên nam đồ đệ kia cứ liên tục ra vẻ uyên bác, thật là đồ chó chết.

“Bên ngoài Diêm Phù có chín núi tám biển, Giảm Hải là biển thứ tám. Không giống bảy biển kia chứa đầy nước công đức, nơi đây là nước mặn, không có Thần Phật che chở, nên sóng gió mới lớn thế.” Hãn còn nhẹ nhàng cười với nàng, “Sư phụ yên tâm, qua khỏi vùng nước này là đến địa giới của Phạm Hành rồi. Trước kia hộ pháp đã từng vượt mặt thần bình định biển nơi này, dù yêu gió có lớn đến đâu thì mặt nước cũng sẽ không có gợn sóng.”

Con Cù Như kia lập tức ra vẻ vô cùng sùng bái, “Sư đệ biết nhiều thật đấy, đây đều là những kiến thức học được lúc ở trên núi Hạc Minh trước kia hả?”

Đôi tay dưới áo choàng đen của chàng siết chặt lại, đồ quái điều nhất gan sợ phiền phức, không có tiền đồ tí nào! Nếu thích thì sao không giữ cho chặt vào, để hẳn ta có thời gian khoe mẽ trước mặt sư phụ.

Dĩ nhiên Diễm Vô Phương rất tán thưởng tên đồ đệ này, là một người phàm mà lại có thể biết nhiều như vậy thật sự chẳng dễ dàng gì. Lúc nàng mỉm cười gật đầu với đồ đệ, lệnh chủ tức giận xoay phắt người đi tới đứng trên cọc buộc dây thừng ở mũi thuyền.

Thuyền đi vòng qua chân núi Thiết Vi bởi vì không ai biết ở dưới nước có gì, ngộ nhờ đụng phải đá ngầm thì nguy. Cho thuyền chạy ra xa thì mới hay, dáng núi cao thẳng tới mức đỡ được Phạm Thiên*, tiến vào phạm vi nó phủ bóng lại sinh ra cảm giác mình nhỏ bé như con kiến. Dưới chân núi quanh năm u ám, lại thêm không khí ẩm thấp nên trên mặt biển dâng trước sinh ra sương mù dày đặc, xem lẫn trong đó còn mơ hồ có điểm trắng như bông tuyết ngưng tụ.

(*Phạm Thiên là đấng sáng tạo theo quan điểm Bà La Môn.)

Trong khoang thuyền, Cù Như đã phát hiện ra, vung tay lên hét lớn: “Sư phụ mau lại xem nè, có tuyết rơi.”

Trên đời này làm gì có tuyết chạm nước mà không thay đổi! Vô Phương vội ra khỏi khoang kiểm tra, mới đầu do cách quá xa nên không thấy rõ, sau khi đến gần mới phát hiện, thứ này vốn chẳng phải tuyết mà là trùng ăn sắt tụ thành bầy, đầu và đuôi chúng nối nhau dựng thành vương quốc của riêng chúng ở vùng nước này.

Mọi người hoảng hốt, loại trùng này có thể gặm cắn được cả sắt, thuyền gỗ bình thường chịu sao thấu đợt tấn công của chúng. Có điều cũng

kỳ lạ, thứ chỉ ăn sắt lại có bề ngoài hết sức đẹp. Toàn thân trắng bóc, thoáng nhìn qua thì chỉ là con trùng thuần khiết vô hại, nhưng khi nó há miệng ra, đám răng đen chằng chịt bên trong đủ để người khác phải sợ hãi.

Chỉ có một bụi cỏ động minh nhỏ trong khi trùng ăn sắt đã bầu lại thành thiên quân vạn mã, lệnh chủ chợt phát hiện hình như mình tính sai rồi, bây giờ đang là mùa côn trùng sinh sản, đám trùng này sẽ từ bốn phương tám hướng kéo tới vùng nước âm hàn này. Xui xẻo rồi, phải nửa tháng nữa đợt tụ tập quy mô lớn này mới kết thúc.

Chàng quay đầu lại nhìn, nàng đang đứng thẳng bên thành thuyền, mái tóc dài tung bay trong gió. Tay áo chứa gió căng phồng lên để lộ cánh tay thon thả, trên cổ tay có đeo một chiếc vòng kim cương, nghe nói là Liên sư tặng nàng. Liên sư là nam giới, thật đúng là quá quan tâm chu toàn với cô nương nhà người ta rồi... Chàng mĩa mai nghĩ thầm trong bụng, rồi không kìm được lại nhìn thêm, vòng kim cương lóe lên Phật quang nhức mắt, đôi cánh tay ngọc như bay múa giữa trời. Chàng bắt đầu hoài nghi, không biết mấy bích họa ở nhân gian có vẽ theo tướng mạo của nàng không mà lại giống đến thế.

Rốt cuộc đám trùng ăn sắt cũng bị đánh động, từ từ tản ra, chia đôi mắt ti hí như hạt đậu nhìn chăm chú về bên này, con nào con nấy đầy khí thế.

Thuyền chậm chạp tiến về phía trước, cỏ động minh treo trên cột buồm tỏa ánh sáng tới chỗ nào thì trùng ăn sắt lại vội tránh khỏi chỗ đấy. Nhưng dù sao uy lực của một bụi cỏ chỉ có hạn, có mấy con sau khi bị chiếu sáng thì choáng váng nổi lênh phênh trên mặt nước, càng kích thích nhiều con há to miệng, chuẩn bị tư thế tấn công hơn.

Thuyền vẫn chạy thẳng vào lãnh địa của chúng, bị cả đàn bu lại. Những con này sinh ra tà khí, nếu không tiêu diệt chúng trước khi chúng xâm chiếm thì chắc chắn chiếc thuyền này sẽ bị găm sạch trong nháy mắt.

Lệnh chủ vén tay áo lên chuẩn bị ra oai, nhưng chàng còn chưa kịp thi triển uy lực thì một quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống, nổ ầm đốt trụi bầu trời ở đuôi thuyền.

Chàng ngạc nhiên nhìn ánh lửa chiếu sáng trên Giản Hải, nước lửa hai thái cực tương khắc lại dần dung hòa nhau, sôi sục chiếu sáng cả một khoảng trời rộng lớn. Nàng vẫn đứng ở nơi cũ, mũi chân khẽ nhón, thân hình hơi lay động, ban tay giơ cao tích đầy giông tố. Thì ra là nàng triệu địa hỏa tới quét sạch hết đám trùng trong vòng mây dậm quanh thuyền.

Sát hung nói sao cũng là sát hung, vào lúc cần quả quyết tuyệt không chút nương tay. Áo choàng đen khoác trên vai rũ xuống, chàng nghe Cù Như oa oa la lên, “Sư phụ, chỗ đó vẫn còn kìa! Ở đó... Ở đó... Ở đó...”

Diệp Chấn Y bình tĩnh hơn nhiều, hấn hỏi: “Sao sư phụ biết địa hỏa có thể đốt sạch chúng?”

Thi thoảng Vô Phương có hơi mơ hồ, buông thông tay áo đáp: “Phù du trên nước nếu không rỗng ruột thì cũng chứa nhiều dầu, ta không có pháp bảo nào khác nên thử dẫn địa hỏa xem sao.”

Kết quả đúng là chó ngáp phải ruồi, lệnh chủ thở phào một hơi, đáng tiếc cách nhau gần quá, không lui đi sẽ có thể bị nàng phát hiện. Cặp mắt kia bỗng quét qua đây, chàng sợ hãi vội ngừng hô hấp.

Đám trùng ăn sắt đã bị hao binh tổn tướng, đa phần đều chạy trốn tán loạn, số còn lại thì chẳng dám gặm thuyền nữa, đều bị Cù Như chiếu cỏ động mình diệt chết. Con thuyền sứt mẻ thoát ra khỏi đám trùng, may mà không bị rò rỉ, miễn cưỡng cầm cự cho tới bến, ngay khi bọn họ vừa lên bờ nó liền vỡ tung.

Vô Phương nhìn hài cốt của người lái thuyền, chặc lưỡi nói: “Quả đúng là giống chủ thuyền bảo, có đi không có về.”

“Hắn cũng nhận đủ tiền cho thuê rồi, người ta sẽ không kinh doanh chuyện lỗ vốn đâu.” Chấn Y nhận lấy bọc y phục trong tay Vô Phương đeo trên vai mình.

Đi về phía trước nữa sẽ tới biên giới của Phạm Hành Sát Thổ, giới Diệu Thiện là một ngõ vào khổng lồ chia cắt Sát Thổ và Giám Hải, đặt chân lên nơi đây là coi như hoàn toàn bước vào thế giới của yêu quái.

Người hộ tống dẫn bọn họ qua cửa, trong lòng lệnh chủ rất phấn khởi. Thần lẩn truy hỏi chàng vì sao không hiện hình để bồi dưỡng tình cảm với nàng, nhưng chàng lại cảm thấy không thể quá nóng vội, tự dưng không đâu tới nói với người ta ‘ta là hôn phu của nàng’ như thế, nàng không in dấu chân vào mặt người mới lạ đó, phái nữ ghét nhất là nói mà không làm.

“Đi hỏi đại quân gia xem có phải đã chuẩn bị hôn lễ xong xuôi rồi không.” Chàng chà xát tay, “Ta muốn cho nàng một sự ngạc nhiên, nàng mà phát hiện mình vừa tới Yểm Đô đã trở thành tân nương thì chắc hẳn sẽ vui lắm đây.”

Thần lẩn xia răng, cảm thấy hơi lo lắng. Cứ làm theo cái cách lệnh chủ tự cho là đúng này, đừng nói là linh y, e rằng ngay cả ngỗng cũng không cưới được.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

(Các chương trước có chút bất cần nên mình nhầm địa danh Phạn Hành Sát Thổ thành Phạm Hành Sát Thổ, đúng là Phạn Hành.)

Mặc dù trên đường phải làm nhiều chuyện thật mất mặt, nhưng lệnh chủ lại thấy việc phải chịu thiệt một tí cầu toàn để thuận lợi rước được vợ về dinh chả tính là gì cả.

Thôn Thiên của giới Diệu Thiện ở bên ngoài bị đồn thổi thành cực kỳ ghê gớm, nhưng thực ra đây là một con quái rất hiền, cả trăm nghìn năm vẫn xài mỗi một chiêu không đổi, về cơ bản chỉ lừa được người ngoài đi ngang qua đây mà thôi. Lệnh chủ đi trước một bước, sau khi vào cổng thì thấy nó ngồi dưới đất táy máy sa bàn*. Về mặt nào đó mà nói thì sở thích của cả hai có phần giống nhau, Thôn Thiên trải cát làm đường, dụ con mồi sa vào đấy; còn chàng dùng hai chiếc đĩa dựng nên một tòa thành, cả Yểm Đô là thành quả do chàng nổi hứng tạo nên.

(*Sa bàn: một thuật ngữ chuyên môn chỉ đến một vị trí, một mô hình thu nhỏ về một đối tượng chủ thể nào đó nhằm phục vụ cho việc tìm hiểu, nghiên cứu...)

Chàng giơ chân đá con quái thú kia, nó ngẩng đầu lên, cặp mắt ngơ ngác, mũi nhỏ tới nỗi gần như không thấy gì, song cái miệng lại chiếm gần hơn nửa mặt. Nó vừa mở miệng ra, giọng liền oang oang như tiếng chuông đồng: “Bạch Chuẩn... làm gì vậy?”

Yêu ma trên Phạn Hành Sát Thổ này hễ gặp chàng ít nhất cũng phải tôn xưng một tiếng lệnh chủ, chỉ có con Thôn Thiên này, đã mấy lần rồi mà vẫn to gan, luôn gọi thẳng tên họ chàng.

Chàng quát nó: “Gọi ta lệnh chủ!”

“Ta lệnh chủ*.” Thôn Thiên nuốt nước bọt, “Làm gì vậy?”

(*Câu của Bạch Chuẩn cần hiểu theo nghĩa ‘gọi ta/ là lệnh chủ’, nhưng Thôn Thiên lại ngắt thành ‘gọi là/ ta lệnh chủ’.)

Bộ mặt này đúng là dần tới mức khiến người ta không muốn nhìn mà. Chàng cúi người, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Người lại đang nghịch cát, lại chuẩn bị hại ai đó hả?”

Thôn Thiên chớp chớp mắt, vì áo trùm đen của chàng quá rộng, che kín mít từ đầu đến chân nên nó không thấy được mặt chàng, thế là ra sức nhìn, trông hệt như đang trợn mắt vậy.

“Ta đói... Người làm gì vậy?”

Nói tới nói lui toàn là ‘làm gì vậy’, chả còn câu nào khác. Chàng chống nạnh, dữ tợn quát nó: “Xéo, đi chỗ khác mà chơi!”

Thôn Thiên sợ hãi nhìn chàng, đuôi móng ra cào cào cát thử thăm dò.

Lại còn có yêu quái dám không nghe lời ngay trong địa phận chàng cai quản cơ đấy!

Lệnh chủ tức giận giẫm nát sa bàn rồi gõ mạnh hai cái lên đầu nó, “Nhìn cái gì mà nhìn! Xéo ngay đi, không xéo ta sẽ đánh ngươi!”

Thôn Thiên hết cách, hệt như đứa ngốc gặp phải tên cầm đầu ý mạnh hiếp yếu, uất ức ôm lấy sa bàn của mình lùi thúi chạy đi.

Như thế sẽ không còn chuyện vừa vào giới Diệt Thiện tất gặp phải Thôn Thiên nữa.

Chàng quay về đội ngũ, vừa hay nghe bọn họ nhắc đến chuyện tiểu nhị khách điểm có nốt ruồi sau tai thì hết sức đặc ý. Chàng đã quét sạch nguy hiểm cho nàng rồi, bây giờ bất luận nàng nghỉ ngơi ở đâu cũng chẳng phải sợ hãi. Có điều nàng là người khá cẩn thận, dù sau đó có đi ngang qua khách điểm thật thì cũng không vào ở. Nàng bảo là: “Chúng ta không thông thạo nơi này, đụng phải con yêu quái nào cũng rất nguy hiểm, nếu không phải bất đắc dĩ thì không nên tiếp xúc với chúng.”

Thật ra nàng khách khí và có thành kiến như thế là vì chưa quen thân. Sau này nơi này chính là nhà của nàng, từ từ nàng sẽ phát hiện ở đây rất tốt. Ban đầu Phạn Hành Sát Thổ cũng thuộc cõi Niết Bàn đấy thôi, sau đó bị bỏ rơi nên mới dần biến thành vùng ô uế. Chẳng qua bọn họ ác cũng ác rất thực, không giống Diêm Phù, lại càng không giống Trung Thổ, rất một đám đạo đức giả, ngay đến tin tưởng cơ bản giữa người với người cũng chả có.

Gió đêm hây hây, tối nay trời rất đẹp. Lệnh chủ chấp tay sau lưng, đi theo bọn họ một quãng xa, chàng không giới giao tiếp, càng không biết phải bắt chuyện với phái nữ thế nào, nên chỉ có thể duy trì khoảng cách như thế này, sẽ thấy an nhàn hơn.

Tâm trạng không tệ, lệnh chủ đá nhẹ vào một hòn sỏi, thế nhưng không khống chế được lực mà lỡ khiến nó lăn tới tận chỗ nhóm Vô Phương. Chàng giật mình, vội nhìn về phía nàng, thần sắc trên mặt nàng rất khó đoán, không biết đang nghĩ gì nữa, liệu đã phát hiện ra chàng chưa.

Vừa nghĩ đến đó chàng liền hốt hoảng, vội che kín áo choàng đen lùi đi, lại nghe thấy phía sau có người lẩm bẩm: “Con yêu này tò mò thật, đã đi theo chúng ta một quãng rồi.”

Kẻ lắm mồm này là Chấn Y, lệnh chủ cảm thấy, nếu cần có thể giết người diệt khẩu.

Trái lại Vô Phương rất khoan dung, nàng chỉ khẽ cười, khuôn mặt dưới ánh sao càng thêm đẹp tuyệt khi nhìn từ chỗ cao. Nàng nói: “Chỉ cần không có ác ý thì cứ mặc nó đi.”

Nhìn xem, đây chính là sự khác biệt, linh y đã thấy đủ kiểu dáng hình của yêu tinh và quỷ quái rồi, biết được nếu chúng muốn hại họ thì họ đã không có cơ hội bước vào Phạn Hành Sát Thổ rồi.

Tạm thời ba người vẫn phải sống nương tựa nhau, họ ngủ ngoài trời, nhóm một đồng lửa. Điểm khác nhau giữa Sát Thổ và Hãn Hải là trong Hãn Hải gần như không có chim muông thú rừng, còn ở Sát Thổ thì nào thỏ nào hoẵng chạy khắp nơi. Đáng tiếc con quái điều Cù Như này lại không đáng tin cậy, rốt cuộc chỉ tha về có mấy con chuột đồng. Chàng nhìn không đặng, chạy đi lùa một đám dê vàng tới. Diệp Chấn Y chọn một con trong đó rồi ra tay giết lấy thịt.

Lệnh chủ ngồi xồm ở bên cạnh quan sát, phát hiện gã này hình như chuyên làm đại sự. Nghe nói trước kia là đạo sĩ hay thiên sư thì phải? Sau đó bị nuốt mất đạo hạnh nên mới nương nhờ Diễm Vô Phương. Nhìn thủ đoạn này, may mà hắn đã sa cơ lỡ vận chứ không là cả một rắc rối lớn rồi.

Có điều hắn cũng rất hiếu thảo với sư phụ, nướng chín thịt liền xé phần mềm nhất đưa tới, tay sư phụ không cẩn thận chạm vào tay hắn, hắn âm thầm quay đầu, mặt đỏ rần trong bóng đêm. Tất cả cảnh tượng này đều bị chàng thấy hết.

Không được, chàng đã sớm cảm thấy nữ sư nam đồ không phải là chuyện tốt lành gì rồi mà. Có kinh nghiệm từng bị đá, cho nên khi phát hiện vị hôn thê của mình quá gần gũi với phái nam khác, chàng liền thấy trời đất sụp đổ.

Làm sao bây giờ, lệnh chủ ủ rũ cúi đầu ngồi trên tảng đá ở xa xa, lòng đầy lo sợ, nếu lại bị phụ lòng thêm lần nữa thì chắc sau này không dám có ý nghĩ lấy vợ luôn quá. Chàng gục đầu xuống đầu gối, không được nữa thì chỉ còn cách cướp đoạt tân nương, trắng trợn cướp luôn. Phái nữ chắc thích nam giới quyền thế vừa ngang tàng lại dịu dàng, chàng cảm thấy mình rất phù hợp với kiểu người như vậy. Dem tên đồ đệ xui xẻo kia ra so với chàng thì đúng là kém xa.

A, gió mát quá, trời đầy sao, chỉ mình lệnh chủ chàng là cô đơn thôi... Nếu có thể ném tên nam đồ đệ kia vào Phong Đô thì hay rồi.

Chàng âm ức thôi nhìn, bắt đầu cân nhắc xem nên làm gì mới có thể khiến nàng có ấn tượng sâu sắc với mình trong lần gặp đầu tiên. Chàng đang nghĩ miên man thì bỗng trong rừng núi vang lên tiếng trẻ con khóc, chàng đứng dậy nhìn về phía nhóm Vô Phương, quả nhiên họ cũng đứng lên.

Cù Như vỗ hai cánh nói: “Có kẻ giở trò, sư phụ đợi em đi xem sao.”

Lệnh chủ đưa tay ra muốn ngăn lại nhưng không kịp nữa rồi, Cù Như rít một tiếng rồi vụt thẳng lên trời, nhắm thẳng về hướng phát ra tiếng khóc. Bọn họ không biết, từ lâu Phạn Hành Sát Thổ và Ô Kim Sát Thổ đã hình thành đặc tính khác nhau, yêu quái ở đây có hàng trăm hàng nghìn loại, con có nhân tính thì rất tình nghĩa hào sảng, còn không thì vô cùng nguy hiểm, nhất là vào ban đêm, ai quá tò mò sẽ hại chết mình.

Dĩ nhiên chàng biết tiếng khóc kia là gì. Nơi núi hoang đồng quạnh thì ở đâu ra trẻ con chứ, nhất định là Quỷ Mẫu lại đang tạo nghiệt. Diễm Vô Phương nói muốn đi xem sao, Diệp Chấn Y không phản đối, rút kiếm ra canh chừng bên cạnh nàng. Chàng có thể làm gì đây, chẳng lẽ phải giao hôn thê của mình cho người khác bảo vệ à?

Chàng nhanh chóng đi lên núi trước bọn họ, tiếng khóc phát ra từ trên cây thương ngô ngàn năm ở giữa sườn núi, Quỷ Mẫu cướp con của người khác xong thường đem tới đây. Cỗ động minh dẫn nhóm Vô Phương đi lên thêm đá, khi tiếng khóc càng lúc càng gần thì chàng đã đặt xong kết giới, có thể đảm bảo Quỷ Mẫu không phát hiện được bọn họ.

Nhắc đến Quỷ Mẫu này, ả không giống yêu ma bình thường mà vốn là một trong những chư quỷ bẩm sinh, vì bị nguyên rửa nên không thoát được cơn ác mộng luôn tự ăn thịt con mình. Sau khi ăn sạch con yêu của mình, ả không có chỗ bày tỏ tình mẹ, cho nên liên tục đi cướp con của người khác. Hẳn ả yêu trẻ con lắm, tiếc rằng hễ màn đêm buông xuống thì sẽ chẳng thể khống chế bản thân, ngày hôm sau phát hiện đứa bé mất dạng lại càng đau lòng mà đi cướp đứa khác về, lâu ngày liền thành danh.

Đã gần nửa đêm, có trời mới biết thứ gì đang chờ ở phía trước. Tiếng khóc dần yếu đi, ngắt quãng từng hồi. Cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy ngòi trên chạc cây thương ngô là một thứ gì đó đầu quỷ thân chim, vóc dáng khổng lồ, mình trụi lông không có lông. Cẩn thận nhìn kỹ mới thấy khắp người nó toàn là hoa văn kỳ quái, bắt đầu từ cổ lan rộng xuống dưới, tựa tựa chữ Phạn* biến thể.

(*Chữ Phạn: như hình.)

Cù Như bay lòng vòng trên cao, miệng coo groo không ngừng. Quỷ Mẫu thấy ồn ào thì đâm cáu, ngẩng đầu lên nhìn, hung dữ phụt ra một luồng chương khí. ả vừa há mồm thì bỗng có thứ gì phọt theo ra, rơi ngay xuống trước mặt bọn họ. Lệnh chủ nhìn thấy hôn thê mình nhú mào, mau chóng đưa tay che miệng mũi lại. Đó là chân của một đứa bé sơ sinh, trên chân có vết cắt gọn lẹm, có thể thấy được răng của Quỷ Mẫu sắc bén tới đâu.

Vô Phương sống đã lâu, xuất thân vốn cũng chẳng thuần lương gì, nào lạ gì yêu ma nữa. Nhưng Phạn Hành Sát Thổ vốn là địa giới thần bí, lại

cách khá gần Phong Đô, có rất nhiều ma quỷ trước kia nàng chỉ nghe tên thì nay đã được nhìn thấy rồi.

“Đó là Quỷ Mẫu.” Nàng nói khẽ với Chấn Y: “Ả ăn con mình nhưng chính bản thân lại không biết. Đến hôm sau phát hiện không thấy con đâu, ả sẽ khóc rất lâu, sau đó đi cướp con của người khác, rồi khi trời tối thì lại ăn tiếp...”

“Cứ tiếp tục mãi vậy sao?”

Nàng gật đầu, “Trong những năm còn sống sẽ vẫn luôn như thế.”

“Vậy sao không giết ả đi?” Chấn Y phản nộ, “Đám trẻ đó và cha mẹ chúng nào có tội tình gì.”

Nàng chỉ bật cười, “Nơi nào tự có quy tắc của nơi ấy, chúng ta chỉ là khách qua đường, không thể phá hỏng quy tắc được. Huống hồ lai lịch của Quỷ Mẫu không tầm thường, ngay cả Phật cũng không giết được ả thì huống chi là người và ta.” Nàng xoay người, khẽ khoát tay, “Đi thôi, chúng ta không giúp được gì đâu, xem rồi quên đi.”

Có thái độ thấu hiểu như thế, lệnh chủ rất thích.

Kết quả tên nam đồ đệ kia bỗng thốt ra một câu kinh người: “Trên mảnh đất ô uế này toàn là yêu quái thích ăn thịt người, Quỷ Mẫu như thế, mà lệnh chủ Yểm Đô cũng vậy.”

Lệnh chủ bỗng bị chỉ tên lập tức giận tím mặt, chàng rốt cuộc ăn thịt người ta lúc nào hả? Thanh danh tốt đẹp toàn do bọn người này vấy bẩn. Tung tin thất thiệt trước mặt người ngoài thì thôi, dù sao chàng cũng chẳng quan tâm, nhưng dám bôi xấu chàng trước mặt hôn thê chàng, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng sau này.

Đúng là đồ đáng ghét, nếu không phải do ngại mặt mũi của Vô Phương thì Diệp Chấn Y đã sớm bị chàng bóp chết như con kiến rồi. Vào địa bàn của người ta mà lại dám mở miệng chê bai người ta, thẳng nhãi này đúng là nhân tài!

Lệnh chủ buồn bực khó chịu, thế nhưng lại bó tay, bất mãn tới đâu cũng phải tạm thời nhẫn nhịn. Đến Yểm Đô rồi chàng có thể quang minh chính đại đối mặt với nàng, khi ấy nhất định phải giải thích với nàng, thực đơn của chàng đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, chủ nhật thứ ba thứ năm ăn mặn, còn thứ hai thứ tư thứ sáu ăn thịt.

Chàng dò xét một vòng, tối nay sẽ không có chuyện gì nữa rồi, bọn họ ngủ bên dưới, còn chàng ngủ trên cây.

Thần lẩn mang luôn nguyên hình khó nhọc trèo lên cây, tới lăm bầm bên tai chàng: “Lệnh chủ, ngài không nên để Yểm hậu ngủ cùng tên nam nhân khác.”

Chàng cố kiềm chế, “Người mù từ bao giờ thế? Không thấy ở giữa còn có Cù Như à?”

“Đó là chim, đâu có tính là người? Lệnh chủ phải cẩn thận đấy, vị phu nhân trước bỏ chạy với một gã nam nhân còn gì. Thế giới vô biên này có một câu, tình cảm đều từ ngủ chung mà ra, thuộc hạ cảm thấy rất có lý.”

Thuộc hạ như thế đấy, luôn coi đâm thọt chàng là thú vui, đáng giận hơn là còn chả hề thấy có gì không ổn, cứ nở nụ cười ton hót, trên khuôn mặt đầy vảy cứng xuất hiện lúm hạt gạo nhìn rất miễn cưỡng.

Chàng vung quyền đánh rớt nó xuống cây, “Người cảm thấy ở ngay dưới mắt bốn đại vương đây mà còn có thể xảy ra chuyện như vậy sao?”

Thần lẩn choáng váng bò dậy, biết chàng đã tức giận rồi thì không dám nói thêm gì nữa, chẳng qua vẫn còn ngập ngừng: “Sen đỏ trên Trung

Âm Kính Hải đã nở rồi, lệnh chủ còn nhớ không? Yêu nữ ở núi Cửu Âm càng lúc càng nhiều, đều đang long mắt sòng sọc ngó chừng tượng đất của ngài đấy. Thứ cho thuộc hạ lăm mồm, tốc độ ngài nặn tượng đã không theo kịp tốc độ chúng bỏ chạy rồi, có nặn nữa cũng không vợ phụ nữ đâu, mà tượng lại còn bị lừa sạch.”

Lệnh chủ không nói gì, tư thế cúi đầu thoát nhìn có vẻ buồn thương.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thứ gọi là ‘tượng’ thực ra chính là tượng đất do chàng nặn nên. Trước đây lúc chàng chọn định cư ở Phạn Hành thì chỉ có mỗi một mình, cô đơn lắm lắm. Về sau chàng mới xúc ít bùn xanh ở dưới chân núi hòa thêm nước, dựa theo cấu tạo cơ thể bản thân mà nặn rất nhiều tượng để bầu bạn với mình. Trung Âm Kính Hải là vùng biển của dân trung âm* và phải đi rất xa mới đến, chàng thả sen đỏ trên biển, dùng sen nuôi tượng đất, đám tượng kia hấp thụ linh thức đủ bốn mươi chín ngày thì sẽ có xương có thịt, trở thành hệt như người thật.

(*Chú thích của tác giả: Sau khi chết ý thức thứ tám rời khỏi thân xác, trước khi đến con đường chuyển kiếp đầu thai thì gọi là người trung âm.)

Vốn mọi thứ đều vô cùng ổn thỏa, chàng cũng thích cảnh tượng cả thành náo nhiệt, nhưng có thể vì chàng không nặn nữ giới nên một vài tượng đến tuổi phối hôn bắt đầu rục rịch. Cộng thêm yêu nữ trên ngọn núi gần đó không ngừng dụ dỗ, số tượng đi lạc càng lúc càng nhiều, nhiều tới nỗi làm chàng đau đầu. Có điều chúng đâu biết rằng, Yểm Đô là thành trì do chàng dùng linh lực nuôi dưỡng, tượng ở trong thành thì có thể tồn tại lâu dài, nhưng hễ bước chân ra khỏi thành, sau ba tháng tất sẽ tiêu hao hết linh lực, cuối cùng biến thành cái xác không tư duy không hồn phách rồi tiêu tùng luôn.

Chàng nuôi một con tượng đầu có dễ. Lứa đầu tiên là do chàng tự mình nuôi, lúc đó khắp thành toàn tiếng trẻ con khóc, có lẽ danh tiếng chàng ăn thịt trẻ con đã lan truyền từ lúc đó. Sau đó đứa lớn nuôi đứa nhỏ,

chàng được nhàn nhã hơn nhiều, hể rảnh rỗi là lại uống rượu trồng hoa, cuộc sống rất thư thái.

Chẳng qua bây giờ xảy ra biến cố rồi, con cái lớn liền không cần cha nữa, mấy con tượng kia bắt đầu thêm thường nữ giới... Nhưng chính chàng còn không có, sao có thể nặn vợ cho chúng được!

Mỗi khi nói đến chuyện này, thần lẫn lại nhìn chàng với ánh mắt ngập tràn thương hại. Không biết cấu tạo cơ thể của nữ giới thì chả thể nào nặn được tượng nữ giống thật được, nên lệnh chủ cần phải cưới gấp, chỉ cần có phu nhân là chương ngại sẽ được quét sạch, đến lúc đó muốn nặn bao nhiêu thiếu nữ thì nặn bấy nhiêu, đúng là một công đôi việc.

Có điều thật đáng tiếc, hình như lệnh chủ không biết tí gì về chuyện tình nam nữ cả. Hôn thê gần trong gang tấc mà ngài ấy chỉ dám đi theo từ xa chứ không dám hiện thân, làm thần lẫn phải sốt ruột hộ.

“Đưa nàng đến núi Hủ Mộc xong thì ta sẽ về. Sen đỏ trên Kính Hải nở tới năm mươi lăm ngày, chắc là vẫn kịp.” Lệnh chủ thở dài, “Núi Hủ Mộc cách Yểm Đô không xa lắm, nàng đi thêm năm ba ngày là sẽ đến.”

Thần lẫn thề thề cái lưỡi dài rồi lại leo lên cây, nằm sấp một bên mà nói: “Chúa thượng, chỉ nặn tượng nam nói cho cùng trị được ngọn chứ không trị được gốc, thuộc hạ cảm thấy bận này ngài có thể thử nặn tượng nữ.”

Nhớ đến lần thất bại trước kia, lệnh chủ im lặng, quay đầu lại, mũ trùm đầu kéo quá thấp nên bao lấy cả khuôn mặt, bên dưới mũ tối om, không thấy được gì. Một lúc sau chàng mới nói: “Nếu hại họ thành đến nỗi người ngợm không ra gì thì chẳng thà đừng tạo ra.”

Câu này nghe đúng là tê tái, thần lẫn vẫn nhớ tên tượng nam mộc bấu lưng tung trước ngực kia, sự tồn tại của hắn ta quả thực chính là trò cười của Yểm Đô. Tất cả tượng được ban linh thức xong đều có tư duy

riêng, cuối cùng hẳn ta năn nỉ lệnh chủ tiêu hủy mình, vì thế mà lệnh chủ khó chịu rất nhiều năm.

Sống trên đời khó tránh khỏi phải đi đường vòng vo, thật sự không đắm chìm mãi trong quá khứ. Bây giờ không còn giống ngày xưa nữa rồi, thần lẫn cổ khuyen nhủ: “Lần trước thất bại là không có hình mẫu xịn, bây giờ Yểm hậu đang ở trước mặt, sao lệnh chủ không nghĩ vài cách thử xem?”

“Nghĩ cách gì, chạy đến nói ‘ta muốn dựa theo cơ thể nàng, nặn một vài nữ nhân’ à? Đường đột cũng vừa thôi!” Chàng ủ rũ ôm mặt nói. Chàng đã suy tính xong hết cả rồi, phải biểu hiện phong thái tao nhã trước mặt nàng, vậy mới có thể hoàn toàn thay đổi thành kiến của nàng về chàng được.

Thần lẫn ngẫm nghĩ cũng thấy đúng, linh y ở Ô Kim Sát Thổ tuyệt đối không dễ bị cột nhả. Rồi trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng, nó reo lên: “Có rồi, ngoài sáng không được thì trong tối, chúa thượng có thể nhìn lên nàng ấy tắm rửa mà. Dù sao tương lai nàng cũng gả cho chúa thượng thôi, nhìn trước hay nhìn trong đêm động phòng cũng giống nhau.” Kết quả nó vừa dứt lời liền bị một đập đá văng xuống.

Sao có thể nhìn lên cô nương người ta tắm rửa được, đây là chuyện mà một người có giáo dục nên làm hả? Bây giờ tuy Yểm Đô rất cần nữ nhân nhưng cũng không đến nỗi bụng đói làm bậy, dù làm người hay ma cũng nhất định phải hành xử đứng đắn.

Chàng nhìn về người đang say giấc ở nơi xa, nàng đẹp quá, một vẻ đẹp có thể kích thích cảm hứng, về sau đúng là vẫn nên nặn nữ nhân theo dáng vẻ của nàng.

Nam nữ vốn không giống nhau, nữ nhìn mảnh mai yếu điệu hơn nhiều. Lúc ở Hãn Hải nàng dẫn địa hỏa đốt đám trùng ăn sắt, động tĩnh quá

lớn nên khiến sóng nước dâng trào tạt ướt váy nàng. Chàng có thừa cơ liếc qua, eo nhỏ xiu, mông tròn căng hơn hẳn của chàng, khi ấy tim chàng liền đập thình thịch...

Cả một thành trì mất cân bằng âm dương tất nhiên khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện. Thế nên hôn nhân của chàng không chỉ là chuyện của một mình chàng mà còn liên quan đến tâm huyết ba ngàn năm của chàng, liên quan đến hưng vong của toàn bộ Yểm Đô. Chàng đã từng vì tổn thương tình cảm mà tự giận mình, thậm chí còn không định thành thân nữa. Nhưng cục diện nghiêm trọng đang bày ra trước mắt, không ai làm mai cho, chàng đành phải tự mình quăng lưới.

Hôn thê đầu tiên vất bỏ chàng chính là tiểu tiên của hộ pháp tọa tiền ở Phạn Hành. Sau khi Phạn Hành Sát Thổ trở thành vùng ô uế, chàng quyết định rời khỏi mảnh đất này ra ngoài tìm một người vợ khác. Lấy Nam Diêm Phù ở bên kia núi Thiết Vi mà nói, trong mười ngàn năm qua chàng đã dạo quanh mấy lần rồi, so với những tịnh thổ* khác, Ô Kim Sát Thổ là nơi có tình người nhất. Thế là chàng mặt dày bắt cả mười sáu thành chào đón mình làm khách, mỗi một thành đều để lại sính lễ, giao ước với các thành chủ là ai lấy sính lễ của chàng trước thì sẽ thành vợ chàng. Dĩ nhiên con người chàng cũng rất chú trọng duyên phận, cho nên không quá đặt nặng chuyện sính lễ lắm. Ví dụ như cặp bộ cặp máu kia vốn do đám tượng ở Yểm Đô tự nuôi làm sủng vật, chàng chỉ chọn đại một cặp rồi đưa đến thành Sâm La. Ai ngờ đúng lúc đó linh y Diễm Vô Phương lại có nhu cầu, cần bộ cặp máu để chữa cho đồ đệ của nàng. Vốn chàng chỉ muốn tìm một cô nương tốt cùng sống qua ngày, thuận tiện giúp chàng hiểu thêm về cấu tạo sinh lý của nữ giới, hễ đối phương đáp ứng điều kiện nhận sính lễ, chàng sẽ không chút hối hận đi đón về. Kết quả chàng có diễm phúc lớn, một đại mỹ nhân xưa nay chưa từng thấy lại rơi vào lưới chàng.

(*Tịnh thổ: khu vực thanh tịnh.)

Lúc lệnh chủ mặc áo choàng đen hay tin thì phấn khích đến độ biến thành một cơn lốc đen. Lại hỏi thăm xem trước kia nàng đã từng có hôn ước với ai khác chưa, kết quả là không có, chàng vui mừng bay thẳng lên trời.

Chàng quyết định làm quân tử trước rồi làm tiểu nhân sau, nàng mà có thể thích chàng qua quá trình chung sống thì sẽ không nhắc lại chuyện bỏ cặp máu nữa. Còn nếu nàng không ưa chàng thì chàng sẽ cứng rắn chiếm đoạt nàng luôn. Nam giới mà, nói thế nào cũng phải có nhà mới có tiếng nói, ngay cả đại quý ở Phong Đô cũng đã cưới Phong hậu rồi, mắc gì Yểm Đô của chàng lại tụt hậu chứ?

Nàng không nhìn thấy chàng nhưng dù gì bọn họ cũng đã sớm chiều chung sống mấy hôm, cho nên đến lúc phải chia tay, chàng khó nén khỏi thấy lưu luyến bịn rịn. Nhóm người vừa đi vừa nói, còn lệnh chủ lại đút tay vào ống tay áo tự mình buồn bã.

Thần lẩn đi theo bên cạnh, nhìn chàng bảo: “Chúa thượng, sao ngài không đổi bộ xiêm y khác đi? Phái nữ đều thích áo mũ đẹp dễ mà.”

Lệnh chủ không động đậy, chàng cảm thấy Diễm Vô Phương không phải loại người nông cạn như thế. Hơn nữa từ sau khi chàng bị cách chức ngày đến Phạn Hành, chiếc áo choàng đen này vẫn luôn theo chàng, rất tiện cho việc che chắn, chàng cũng đã quen rồi, không đổi được.

Thần lẩn thấy chàng không có phản ứng gì, thế là cũng học theo chàng ôm ngực. Bọn họ đứng trên mỏm đá nhô ra rìa núi nhìn xuống, một người một chim kia có thể bỏ qua không tính, chỉ mỗi Yểm hậu tương lai là nổi bật nhất. Nàng bước đi khoan thai, chiếc yếm thấp thoáng ẩn hiện dưới cổ áo khép hờ, ôi gò bồng kia, thật dễ khiến người ta mơ tưởng viễn vong.

Thần lẩn chep miệng, “Bầu vú của Yểm hậu to thật...” Thế là bị lệnh chủ vung quyền đánh hiện nguyên hình tấp lự.

“Người còn dám nói bậy lần nữa thì ta sẽ đánh chết người!” Ngón tay chàng gần như chọc thẳng vào mặt thần lằn, “Nghe cho kỹ đây, bốn đại vương trở về nặn tượng trước, nhà người ở lại trông chừng Yểm hậu. Nơi này cách Yểm Đô năm trăm do tuần, dọc đường có không ít lang sói hổ báo, nhiệm vụ của người chính là dù có tan xương nát thịt cũng phải bảo vệ nàng bình an, hai kẻ còn lại thì sao cũng được. Nếu quả thật đánh không lại hãy báo danh hiệu của ta ra, ai dám không phục thì cứ đợi ta hết bận sẽ tìm đến trả thù, nhớ chưa?”

Thần lằn nức nở nghẹn ngào, nói không ra hơi. Chàng nhấn mạnh, “Người khóc cái gì, bộ khó khăn lắm sao?!”

Thần lằn run rẩy ra hiệu cho chàng nhìn ra sau lưng mình, “Chúa thượng nói là được rồi, đừng giẫm đuôi thuộc hạ mà. Thuộc hạ phải giữ lại nó, lúc nguy cấp còn có chỗ dùng.”

Chàng hậm hực dời ủng đen đi, dấn dò thêm mấy lần, lại quyến luyến nhìn thêm mấy bận mới cười mây bay về phía Tây Bắc.

Thần lằn vận mình ôm lấy đuôi xoa mấy cái, nghĩ thầm trong bụng, có ngu mới âm thầm bảo vệ trong tối, phải ra mặt tạo quan hệ tốt với Yểm hậu trước, như vậy sau này mới có thể mong làm đại gia ở Yểm Đô.

Nó lập tức ba chân bốn cẳng lao xuống rìa núi, song vì thế núi khá dốc nên chân nó không hề chạm đất, cứ thế lăn thẳng đến trước mặt Yểm hậu. Động tĩnh này tất nhiên đã làm kinh động đến Cù Như, cô bé nhảy bật lên hóa ra ba cái chân chim chụp lấy thần lằn.

“Là ta, là ta...” Thần lằn nằm dưới móng vuốt kêu lên: “Linh y không nhớ sao, ta là con thần lằn ở Hãn Hải đây.”

Cũng xem như là người quen cũ, Vô Phương hơi kinh ngạc, “Là người?”

Móng vuốt của Cù Như rất sắc, bị quặp ngang bụng đau vô cùng. Vất vả lắm mới thoát khỏi móng chim, thẩn lẩn vòng tại chỗ, đến lúc đứng lên thì đã hóa thành một thiếu niên điển trai thông dong.

Diệp Chấn Y bước lên trước một bước, tách thiếu niên và Diễm Vô Phương ra, neho mắt soi kỹ cậu, trên mặt thấp thoáng vẻ khinh thường, “Kẻ âm thầm theo đuôi bọn ta suốt quãng đường vừa qua chính là người?”

Thiếu niên sừng sốt, rồi chợt hiểu ra, lệnh chủ cứ tự cho mình pháp thuật cao minh, thì ra đã bị bọn họ phát hiện từ lâu. Làm thế nào đây, lại không thể khai ra ngài ấy được, cậu đành phải chịu oan gán thay ngài ấy vậy. Thế là cậu chàng cười tươi rói, miệng tía lia một tràng: “Là ta đấy. Ta sợ linh y gặp chuyện nên mới đi theo bảo vệ. Người tạo thuận lợi cho mấy người dọc đường là ta, quét dọn chướng ngại trên đường cho mấy người cũng là ta. Nếu không có ta, mấy người tuyệt đối không thể dễ dàng đi qua giới Diệu Thiện rồi đến đây đâu.”

Cậu ta nói với vẻ hết sức tự đắc, tay chấp sau lưng, cằm nghênh cao, khoan thai đi tới đi lui, nom dáng lắm liệt như con gà rừng vừa thắng trận. Nhưng Vô Phương vẫn nghi ngờ, con thẩn lẩn tinh này mà thật sự có bản lĩnh lớn đến thế thì đã không nửa sống nửa chết ở ngõ vào Hãn Hải rồi. Có điều nhóm nàng bình an tiến vào trung tâm Phạn Hành cũng là thật, tạm thời cứ coi như cậu ta nói thật vậy. Nàng chấp tay với cậu ta, “Thế xin cảm ơn người. Nghìn dặm xa xôi mà vẫn hộ tống bọn ta, đúng là có lòng.”

Thiếu niên gạt đi, “Ta báo đáp ơn cứu mạng của linh y thôi, chỉ hộ tống mỗi mình linh y, không liên quan đến bọn họ.” Oán này đã kết, dù sao cũng không cần phải nể mặt nữa. Cậu ta nhìn Cù Như, lại liếc Chấn Y, hừ một tiếng rồi quay ngoắt đi.

Cù Như bĩu môi: “Đức hạnh thiệt! Vừa rồi nên cào chết người cho rồi!”

Thiếu niên chế giễu lại: “Ta có pháp lực, người đừng đánh giá mình cao quá.”

Hai bên cứ ồn ào mãi, Vô Phương đành phải đứng ra giảng hòa, bọn họ đang ở nơi núi hoang cô quạnh đấy, nên lấy hòa thuận làm trọng. Cù Như tức tối bỏ đi nàng cũng không để ý, cúi đầu bắt chuyện với thiếu niên: “Đây là lần thứ hai gặp mặt, còn chưa thỉnh giáo đại danh của tôn tính.”

Thiếu niên ngượng ngùng đứng ngay ngắn lại, dè dặt nở nụ cười, chắp hai tay vào với nhau rồi nói: “Ta tên Ly Khoan, linh y cũng có thể gọi ta là A Trà.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Ly Khoan Trà?” Chấn Y nghe xong liền bật cười, “Người đến từ Phù Tang đấy à*?”

(*Phù Tang là chỉ Nhật Bản hiện nay, còn Ly Khoan Trà hay Rikancha là một loại trà xanh xuất xứ từ Nhật Bản.)

Ly Khoan rất tức giận, siết chặt nắm tay, “Tên ta được đặt bởi chúa thượng, một người học vấn uyên thâm, có chỗ nào đáng để người cười nhạo hả? Ta ghét nhất cái loại quái thai dở dở ương ương như người, không phục thì đánh một trận đi, đừng có ở đó nói bóng nói gió!”

Vô Phương cảm thấy kỳ lạ, “Chúa thượng của người? Người là yêu mà chẳng lẽ cũng bị quản chế?”

Lúc này cậu mới phát hiện mình vừa nhỡ miệng, rất lo Yểm hậu tương lai sẽ từ một suy ra ba, đoán được người đứng sau cậu là lệnh chủ. Vốn ý của cậu ta là định để Yểm hậu sớm biết mình có hôn ước trong người, như thế nàng sẽ không đi quyến rũ kẻ khác. Kết quả lệnh chủ nhà cậu lo trước lo sau, rốt cuộc thà trừng mắt phun lửa với tên nam đồ đệ của nàng chứ cũng không chịu hiện thân nói thật.

Chúa thượng có tính toán của mình, thân là thuộc hạ thì không nên làm trái với dự tính của ngài. Cũng may cậu nhanh trí, nghĩ một lúc đã tìm ra đối sách, “Linh y hiểu nhầm rồi, ta không nói là chúa thượng, mà là tổ thượng*... tức tổ tông của ta ấy. Có điều nhắc đến việc quản chế thì thật ra phần lớn yêu quái trên Sát Thổ đều có núi dựa cả, cũng không phải chuyện

xấu gì mà là quy củ ở đây đây. Trước kia Sát Thổ có hộ pháp canh giữ, sau đó hộ pháp gặp chuyện, lũ yêu bọn ta biến thành cô yêu vô chủ. Mà một nơi không có ai cai quản thì sớm muộn gì cũng lộn xộn cho xem, cũng may sau đó Yểm Đô xuất hiện, cho nên Phạn Hành Sát Thổ bây giờ đều do lệnh chủ Bạch Chuẩn cai quản.”

(*Chúa thượng 主上 phát âm là zhǔshàng, phát âm gần giống với từ tổ thượng 祖上 là zǔshàng.)

Cù Như sờ sờ cằm, “Trên đường bọn ta tới đây, ngoại trừ giữa chừng gặp phải Quỷ Mẫu ra thì có thấy bóng dáng con yêu nào đâu. Nói như thế, lệnh chủ Yểm Đô quản lý cũng nghiêm ngặt đấy nhỉ.”

Ly Khoan lườm Cù Như, “Ta bảo này, có phải người lại muốn nhằm vào ta không vậy? Tiểu cô nương, đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong, tin đồn bên ngoài thế nào thì kệ đi, tận mắt thấy mới chân thực nhất. Các người từng gặp lệnh chủ chưa? Còn ta đã gặp rồi! Ngài ấy chỉ một mình mà tạo phúc cho nữ yêu bốn phương, nghĩa cử cao đẹp ấy đã làm trời đất rung chuyển quỷ thần khiếp đảm, ngay cả ta cũng cảm động tới phát khóc đấy.”

Và màn tán dương khoa trương này của cậu chàng đã thành công khiến đối phương hiểu lầm. Tạo phúc cho nữ yêu bốn phương, đúng rồi còn gì, mấy tên nam yêu kia đều đã biến thành cái xác biết đi, không do hãn thì còn do ai nữa.

Vô Phương hỏi: “Núi Cửu Âm cách Yểm Đô không xa lắm có đúng không?”

Ly Khoan gật đầu, “Đúng thế, chỉ cách khoảng một trăm do tuần thôi. Giữa Cửu Âm và Yểm Đô là đài Bát Nhã, hể đến đầu hè là đám nữ yêu lại ra đó ca múa dụ dỗ nam nhân, thiệt vô liêm sỉ.”

Diệp Chấn Y mỉm cười, “Theo tài liệu sử ghi lại, trên Phạn Hành Sát Thổ có mấy quốc gia nhỏ như Thúc Xúc quốc hay Ngưu Lê quốc... Người

bị bọn họ dụ dỗ đều từ đó sao?”

Đùa cái gì đấy, nam nhân sinh ra ở mấy quốc gia ghê tởm đó toàn như đầu trâu mặt ngựa, có thể lột nổi mắt đám nữ yêu sao? Mục tiêu của bọn họ đều là tâm huyết của lệnh chủ kia kìa! Dầu lệnh chủ không nặn nữ, nhưng nam nặn ra ai cũng môi đỏ răng trắng, vai rộng hông nhỏ, chắc hẳn là nặn theo dáng dấp của mình, dù rằng Ly Khoan cũng chưa từng được thấy diện mạo thật của ngài ấy bao giờ. Mấy năm đổ lại đây tay nghề của lệnh chủ càng lúc càng giỏi, mấy lứa gần nhất đều được cải thiện, hoàn mỹ tới độ không có một khiếm khuyết nào để chê bai.

Lệnh chủ thật đáng thương, có lòng tốt lại dẫn thành nguy cơ. Ban đầu một vài tượng đất thỉnh thoảng lạc mất, chàng không để ý lắm, bây giờ lâm vào tình cảnh như dầu sôi lửa bỏng thì cũng chỉ biết tự trách mình dạy dỗ không nghiêm, không giữ được lòng của đám tượng đất kia.

Ly Khoan vô cùng muốn kêu oan thay chàng, nhưng kẻ đặt câu hỏi lại là Diệp Chấn Y, cậu ta không hợp với gã này, cảm thấy hẳn nói gì làm gì cũng có dụng ý khác nên không thèm trả lời, quay sang cười hiền với Yểm hậu, “Linh y hỏi thăm núi Cửu Âm là muốn đến đó sao? Nơi đấy trăm yêu tề tựu, yêu cũng giống người, có thiện mà cũng có ác. Để đảm bảo an toàn cho linh y và hai vị cao đồ đây, mọi người nên đến Yểm Đô trước, gặp lệnh chủ rồi hẵng tính sau.”

Kết quả rất dễ thấy, Diệp Chấn Y nhìn cậu chàng với ánh mắt đầy ngờ vực, “Ly Khoan, người là thuộc hạ của Bạch Chuẩn Yểm Đô à?”

Cù Như nghe thế cũng trợn tròn hai mắt nhìn cậu ta chăm chăm, “Rõ mồn một luôn kìa kìa, người cứ năng nặc bảo bọn ta đến Yểm Đô, nhất định là không có ý tốt!”

Thấy sắp bị lộ đuôi, Ly Khoan lập tức phủi sạch quan hệ, “Trời đất chứng giám, ta không phải là thuộc hạ của bất kỳ ai, ta là một yêu quái độc

lập. Khuyên mọi người đi Yểm Đô trước cũng là vì muốn tốt cho mọi người, mảnh đất này được đặt tên là Sát Thổ nhưng thực tế đã thành uế thổ từ lâu rồi. Yêu ma quỷ quái hoành hành, nếu không có người lợi hại chống lưng mà mấy người có thể đi xa hơn một trăm do tuần thì tên ta sẽ viết ngược lại!”

Nhưng nói gắt quá lại khiến Vô Phương không khỏi nhướn mày. Vô duyên vô cớ cứu được một con thần lằn, sau đó nó lặn lội hơn nghìn do tuần theo đuôi bọn họ, một mạch từ Hãn Hải mệnh mông cho đến tận núi Hủ Mộc, nếu nói không có mục đích gì thì khó hiểu thật.

Nhưng nàng không muốn gây rắc rối, dầu sao đây cũng là nơi xa lạ, núi cao nước sâu chưa thăm dò kỹ, nếu cãi to thì thể nào cũng thu hút một lượng lớn quần chúng vây xem. Nàng chỉ muốn đến Cửu Âm, hoặc là tới đài Bát Nhã như Ly Khoan nói, biết rõ nguyên nhân sinh ra thứ bệnh kia là coi như hoàn thành mục tiêu của chuyến đi này.

Nàng ôn tồn nói với Ly Khoan: “Đa tạ người đã hộ tống chúng ta đến đây, dọc đường đi được suôn sẻ là đều nhờ có người cả. Nhưng chẳng đường kế tiếp ta không định làm phiền người nữa, ba người chúng ta tự có cách đối phó, lúc này từ biệt đi.”

Ly Khoan choáng váng, tuy Yểm hậu đang cười nhưng nụ cười ấy lại không hề lan đến đuôi mắt, thậm chí trong độ cong của khóe môi hơi nhếch lên kia còn hàm chứa ý cảnh cáo. Người quá xinh đẹp, lúc nhã nhặn thì khiến người khác sa lầy, mà khi lạnh lùng cũng khiến người ta rơi xuống vực sâu.

Chẳng nhẽ cậu phải phụ lòng kỳ vọng tha thiết của lệnh chủ sao? Cậu chàng hoảng hốt, “Là Ly Khoan đã nói sai gì sao? Nếu linh y chê ta đông dài thì từ giờ ta sẽ ngậm miệng lại.”

Đối phương càng muốn ở lại thì càng chứng tỏ không thể giữ lại, “Chúng ta không có ý định ở lại Phạn Hành Sát Thổ lâu, huống hồ tự có sắp đặt riêng, người đi theo chúng ta thì không tiện lắm.”

Ý của sư phụ quá rõ ràng, Ly Khoan còn định tranh cãi thì Cù Như đã giơ vuốt ra với cậu ta, “Tiểu huynh đệ, người không nghe rõ lời của sư phụ ta à? Cứu người một mạng nhưng lại bị người bám chặt không buông, sớm biết vậy thì đã để mặc người chết quách cho rồi! Người có biến đi không hả? Còn không thì cẩn thận ta cào nát người đấy!”

Một con chim không có mỏ nhọn thì móng nhọn chính là tất cả vũ khí trên người nó, cho nên uy lực mạnh hơn chim bình thường nhiều. Ly Khoan nhìn đầu móng sắc như lưỡi câu quặp vào trong đất mà da đầu tê rần, như bị mình cắm sâu bảy tấc vậy, không khỏi lùi ra sau một bước dài, khoát tay nói: “Chớ hiểu lầm, ta không có ác ý.”

“Không có ác ý thì đừng đi theo nữa, bọn ta không tin một con yêu quái bị tẩu hỏa nhập ma có thể đảm bảo an toàn cho người khác.”

Vẫn là Chấn Y nói trúng tim đen, tuy tên này không hầm hầm giận dữ, nhưng từng câu từng chữ lại vô cùng uy nghiêm. Ly Khoan cau mày nhìn kỹ hắn ta, bất chợt *a* một tiếng, “Hình như ta đã gặp người ở đâu rồi thì phải.”

Chấn Y khê hừ, “Đi lại trong Phạn Hành Sát Thổ mà các hạ cũng có thể đi như trên đất bằng, còn ta là người phiêu bạt chân trời, dù gặp rồi cũng không có gì lạ lùng.” Vừa nói vừa dẫn đường cho Vô Phương, “Mời sư phụ, đằng trước là núi Đoạn Giới, đi về phía Bắc hơn bốn trăm do tuần nữa là sẽ đến núi Cửu Âm.”

Mục tiêu gần ngay trước mắt, đoạn đường này cũng không có vẻ vất vả lắm. Vô Phương nhìn ra xa, ban ngày mà mờ ảo, ngay cả cỏ cây cũng không tươi tốt như ở Diêm Phù. Chính cái nơi u ám không thấy được ánh

năng này lại là địa thế thuận lợi để tà ma sinh sôi nảy nở, đã đến rồi thì nhất định phải tra rõ chân tướng.

Nàng hít một hơi, hỏi Cù Như: “Nghỉ ngơi thế nào rồi?”

Cù Như cười toe để lộ răng nanh, “Bay nửa ngày cũng không thành vấn đề.”

Thấy bọn họ nôn nóng rời đi, Ly Khoan hỏi với vẻ mặt như đưa đám: “Tiểu yêu dẫn đường cho chư vị được không?”

Con chim ba chân kia với Diệp Chấn Y mặt lạnh tanh nhìn cậu ta, chỉ có Yểm hậu tương lai là còn ôn hòa nhìn cậu, “Ta xin nhận ý tốt này, nhưng không dám làm phiền nữa, người về đi.”

Sau đó nàng phóng người lên cao ngay tại trước mặt Ly Khoan, đợi đến khi cậu ta hoàn hồn nhìn theo thì trên không trung chỉ còn lại một đường trắng vạch qua dãy núi trùng điệp, chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Chấn Y hỏi Vô Phương thấy con thần lẫn tinh kia như thế nào, “Con rắn bốn chân không rõ lai lịch này, đồ đệ nghi ngờ nó có mưu đồ khác.”

“Rắn bốn chân?” Trọng điểm chú ý của Vô Phương lại khác với người ta, “Nó là thần lẫn mà.”

Chấn Y cau mày nói giống nhau cả, “Nó nỗ lực mời sư phụ đến Yểm Đô cho bằng được, sư phụ cảm thấy nó thật sự có ý tốt sao?”

Điều này khó mà nói, trước khi lên đường nàng đã được nghe bình phẩm liên quan đến lệnh chủ Yểm Đô qua Thương Hải rồi, thật hay giả tạm thời chưa rõ. Có điều rồi cũng phải đến Yểm Đô thôi, Sa Châu vẫn còn ở trong tay nàng, nói gì cũng phải đưa đồ vật đến giúp người ta.

“Vậy sao chúng ta không làm theo lời Ly Khoan nói, đến Yểm Đô thăm dò thực hư trước?” Chấn Y nói, “Nếu Bạch Chuẩn không phải là tên yêu quái hút hồn phách người khác, thì thân là chúa tể của Phạn Hành Sát Thổ, hẳn tất nhiên không thể khoan tay đứng nhìn. Nếu có được sự trợ giúp từ hắn thì chẳng lo không bắt được đầu sỏ.”

Vô Phương như cười như không nhìn y, “Ta hỏi ngươi, nếu con yêu quái kia chính là hắn thì ngươi định làm gì đây? Nếu ta là ngươi, ta sẽ chọn thăm dò tung tích của mèo yêu khổng lồ trước, lấy lại tu vi là có thể giúp vi sư một tay. Cầu sự trợ giúp từ một nghi phạm thì chẳng thà tự lực cánh sinh, đồ nhi ngoan, vi sư nói có đúng không?”

Con người nàng cũng không hẳn luôn sống tình cảm, lúc tâm trạng kém thì ngay cả nói chuyện cũng không chừa mặt mũi. Chấn Y bị nàng chặn miệng, nhất thời có phần suy sụp, nhưng câu ‘đồ nhi ngoan’ kia lại khiến y đỏ mặt đến tận mang tai.

Cù Như ha ha cười to, “Không việc gì phải xấu hổ cả, dần dà rồi đệ sẽ quen với cách ăn nói của sư phụ thôi. Thấy không thoải mái cũng không sao, cứ tới chỗ sư tỷ, sư tỷ thương đệ.”

Trước khi Cù Như còn gọi y là Chấn Y ca ca, nhưng từ khi hai người thành đồng môn, cô nhóc liền xoay mình xưng là sư tỷ, tự phong mình làm tiền bối luôn. Một chàng trai tươi mơn mớn chính là liều thuốc bổ mắt tốt nhất trên quãng đường dài đằng đẵng này, thật ra Cù Như và Vô Phương chả coi y là nam nhân đâu, xem là sủng vật thì đúng hơn. Một yêu ma sống hơn nghìn năm, cơ bản đều sống chỉ biết có mình, bảo nàng nhân nhượng người ấy à, không có cửa đâu.

Vô Phương thấy y hậm hực thì tự đắc cười cười, “Cứ quyết định thế đi, đến Cửu Âm trước, giết con mèo yêu khổng lồ kia giúp ngươi, sau đó đến đài Bát Nhã xem yêu quái khiêu vũ.”

Đây là trình tự đúng đắn, Chấn Y không thể nói gì thêm, đành quay mặt đi.

Thầy trò ba người tiếp tục xuất phát đến núi Cửu Âm, Chấn Y không thể cười mây nên đành để Cù Như công một đoạn đường, được một lúc lại đổi thành Vô Phương công. Dĩ nhiên cái ‘công’ của nàng không thể coi là công được, mà có thể xem là thủ pháp săn bắt của lão yêu, kẹp người dưới nách rồi cười mây bay đi.

Người xinh đẹp sẽ chẳng bao giờ tự hay rằng, cử động mà nàng coi là bình thường sẽ khiến người khác khổ nhiều đến đâu. Đồ đệ lệ thuộc vào nàng nên không dám nhúc nhích, ngửa mặt nhấc tay, khắp nơi đều có cạm bẫy của nữ tính. Lúc đến núi Cửu Âm thì tay chân y đã cứng đờ, gân trên lưng căng cứng, đến quay đầu cũng vô cùng khó khăn.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Y bị sái cổ rồi, nhưng chẳng sao, sư phụ là linh y, có thể chữa cho y.

Vô Phương nhìn quanh một vòng, bảo đảm không có tà ma quấy nhiễu mới sờ lên dây chằng ở hai vai Chấn Y dùng sức bóp. Sau một tiếng *phụt* rồi tiếng xương cốt kêu *rắc*, cuối cùng cổ y cũng về lại chỗ cũ.

Nàng tủm tỉm cười nói: “Đây là chỉnh xương, dùng được cho cả người lẫn yêu. Từ xương chẩm* cho đến gai cột sống, nếu không ngay vị trí thì khí huyết sẽ tắc nghẽn, gân mạch co lại. Bây giờ được chỉnh lại rồi, lát nữa người sẽ thấy khá hơn.” Nàng đưa cái bánh bột ngô nướng được cắm gần đồng lửa cho y, nghi ngờ hỏi: “Chỉ có tư thế ngủ không tốt mới xuất hiện triệu chứng này. Đồ đệ bình tĩnh thật đấy, ngủ suốt dọc đường luôn à?”

(*Xương chẩm là phần nằm nhô cao, sờ vào có hình bánh giày, nằm giữa đường đi của cột sống ẩn sau tóc.)

Chấn Y không tiện trả lời, bẻ một miếng bánh nhét vào miệng, đáp ậm ừ: “Là do sợ ạ, người không biết bay, lên không trung tất nhiên rất căng thẳng.”

“Căng thẳng cái gì, có ta và Cù Như đây, còn có thể để người bị ngã chết sao?” Nàng cảm thấy sinh làm người đúng là chuyện phiền phức. Không giống các nàng có thể tùy ý trên trời xuống đất, con người quá yếu ớt, thỉnh thoảng nàng còn lo sẽ kẹp chết y. Y chết nàng còn phải tới Phong Đô tìm hồn cho y, rắc công lắm, cho nên nàng đã nhẹ nhàng hết sức có thể, vậy mà vẫn suýt nữa siết đứt cổ y.

Chấn Y không nói gì, liếc nhìn nàng rồi quay sang chỗ khác.

“Với tuổi tác tu vi hiện giờ của ngươi thì ngươi vẫn chưa cười mây được đúng không? Lúc về ta sẽ không kẹp ngươi như thế nữa, ngươi nằm trên lưng ta đi, không khéo ta đáp xuống đất lại phát hiện ngươi chết queo từ đời nào rồi.”

Chấn Y há miệng tính phản bác, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời trở vào.

Cù Như tọng bánh đầy miệng, lúng búng nói: “Đồ ăn ở Phạn Hành khó nuốt chết đi được, vẫn là đồ ở thành Thiên Cực ngon hơn, bánh nhân thịt to chừng này này!”

Chấn Y cúi đầu nhìn cái bánh trong tay, nhân bánh đúng là có bị bột xén. Gỡ bán bánh mắt lé xệ, vung dao xuống cái phật thì nhân bánh chỉ còn mỗi cái lòng đỏ trứng to tướng, vỏ bánh lại dày như cái mâm. Có điều Chấn Y vẫn thấy bình thường, y không kén chọn như nữ giới. Đưa mắt liếc nhìn Vô Phương, trông nàng cũng không vui lắm, thế là y im lặng bẻ phần nhân của cái bánh trên tay mình, âm thầm nhét vào trong tay nàng.

Một hành động nhỏ lại làm Vô Phương kinh ngạc. Cùng là đồ đệ, nhưng Cù Như chỉ biết tranh ăn với nàng, lần trước ướp thịt, ngay cả nước tương dư cô bé cũng nốc sạch, chưa từng nghĩ đến việc chừa phần cho sư phụ. Chấn Y biết điều như thế, thật sự khiến nàng cảm động đến nước mắt giàn giụa. Xem ra thu nhận thêm một đồ đệ là quyết định chính xác, có ví dụ bao gổ rách của Cù Như trước đó, sự thân thiết của Chấn Y chính là ánh nắng ở Phạn Hành Sát Thổ này, soi sáng lòng nàng.

Nàng cảm thấy ấm lòng, ánh mắt nhìn y tràn đầy triu mến, “Sư phụ ăn đủ rồi, ngươi giữ mà ăn đi!”

Vốn Cù Như không phát hiện ra, nhưng nàng vừa nói thế, cô bé lập tức quay mặt sang, “Sư đệ, trong mắt đệ không có sư tỷ sao?”

Chấn Y nhú mào, vẻ mặt có phần oán giận, “Trên đường đi sư tử ăn nhiều chuột đồng thể rồi còn gì, hiểm chi chút thịt vụn này? Chỉ có một cái bánh, dĩ nhiên phải hiếu kính với sư phụ trước.” Nói rồi y đứng lên, phất tay áo đi ra khỏi động.

Núi Cửu Âm là nơi tập trung nhiều yêu quái nhất ở Phạn Hành Sát Thổ, vì đây là nơi cực âm nên không có nam yêu đặt chân vào, thế nên nó thành ngọn núi nữ yêu đúng như cái tên. Thế núi không đứng tách biệt mà kéo dài thành dãy, cao lớn nguy nga, bị che khuất trời đất vốn âm u càng thêm tối tăm hơn. Đứng trong sơn cốc nhìn ra xa, sương mù quần quýt giữa núi non trùng điệp, thỉnh thoảng lưng chừng núi sẽ xuất hiện một ngọn đèn xanh chậm rãi khoan thai di chuyển xuống núi... Thế giới bên kia như một thế giới khác, không thể chạm đến.

Trong núi rất yên ả, ngay đến một cơn gió cũng không có. Chấn Y chấp tay đứng trên tảng đá nhô ra, hơi lạnh trong không khí phả vào mặt, dù xiêm y trên người có tầm thường đến đâu, thì khi khoác lên người y vẫn không vùi lấp được khí chất vương giả. Y nheo mắt nhìn về nơi xa, ánh mắt thâm thúy và dứt khoát, có mục đích rõ ràng. Vô Phương giả vờ ra ngoài đi dạo, đứng bên cạnh quan sát y, y phát giác thì quay đầu sang nhìn nàng, thần sắc mặt dần dịu dàng hẳn đi.

“Người muốn đi săn thú sao?” Nàng vòng tay áo hỏi: “Chỗ này không so được với bên ngoài, con nào bắt được cũng đều thành tinh cả rồi.”

Nhưng y lại đáp một nẻo: “Từ Ô Kim Sát Thổ đến Phạn Hành Sát Thổ đều không giống Trung Thổ. Yêu quái ở đây giống người, mà người ở Trung Thổ lại như yêu.”

Câu nói này đầy ẩn ý, có thể thấy là người còn vương mắc chuyện cũ. Vô Phương hỏi: “Người nhớ nhà à?”

“Nhà?” Môi y cong lên giễu cợt, “Đúng thế, rồi ta cũng phải về nhà... Đến lúc đó nàng về cùng ta được không?”

Vô Phương lắc đầu, “Thiên hạ rộng lớn nhưng chỉ có Sát Thổ là chốn dung thân của ta, ta đến Trung Thổ làm gì chứ, bị người ta coi là quý mà bắt thì tiêu.”

“Có ta đây, sẽ không ai dám bắt nàng cả.”

Nàng *à* một tiếng, “Đồ đệ ta có triển vọng rồi.”

Vô Phương không tin là vì lần đầu tiên nàng gặp Chấn Y, y trông thảm hại vô cùng, bản thân còn do nàng cứu thì lấy gì mà bảo vệ nàng đây?

Chấn Y biết suy nghĩ của nàng, tự giễu bật cười rồi không nói gì thêm.

Nàng khép tay áo ngáp một cái, “Vất vả lắm mới tìm được sơn động, tối này ngủ cho no giấc đi, mai lại đi nghe ngóng tung tích của mèo yêu khổng lồ.”

Nàng xoay người tỉnh trở vào trong động, bỗng y gọi nàng lại, có lời cũng không nói, cứ ập a ập ứng.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, “Người sao thế? Có gì khó nói à?”

Y nói không phải, “Tâm ý ta dành cho sư phụ, ta không muốn sư tử có dính dáng gì. Ví dụ như ăn bánh hồi này, một miếng bánh không thể chia cho cả hai, nếu ta đã cho sư phụ thì xin sư phụ giấu sư tử giùm, tránh để sư tử tức giận không vui.”

Trong chuyện này Vô Phương chả nhạy bén tí nào, “Ta nhớ đã bảo người giữ lại ăn rồi mà, như vậy không đúng sao?”

Quả thực không đúng, không đúng rất nhiều chỗ, nhưng lại không nói nguyên nhân ra được. Y cứng họng, cuối cùng chỉ đành thở dài, “Không

còn sớm nữa, sư phụ vào trong nghỉ ngơi đi.”

Nàng đi hai bước, “Còn người?”

Chấn Y không đáp, chỉ quay đầu nhìn về phía dãy núi trùng điệp. Tóc y đã mọc dài rồi, tóc mai gọn gàng, gò má bóng loáng... Có lúc Vô Phương cảm thấy mình không nhìn thấu y, trên danh nghĩa y là đồ đệ của nàng, nhưng trong lòng nàng thừa biết mình không giữ được đồ đệ này, rồi sẽ có ngày y rời đi, y có khoảng trời rộng lớn hơn.

Chở người cười mây quả thật khiến nàng mệt lả, nên đêm nay nàng ngủ rất say giấc. Sáng hôm sau cả bọn lại lên đường đi tìm mèo yêu, nhưng núi Cửu Âm này quá lớn, sơn tinh dã quỷ lại nhiều đến thế, giống như việc tìm một người ở trên phố xá sầm uất vậy, nào có dễ chi.

Nói quái lạ thì đúng là quái lạ thật, lũ yêu kia không quản vạn dặm lặn lội đến chân núi Thập Trượng cầu y, nhưng giờ nàng đến rồi mà chẳng gặp một ai đau ốm cả. Là bệnh không cần thuốc đã khỏi, hay là tên yêu quái lộng hành làm ác kia đã thu tay lại?

Nhóm Vô Phương ở trong núi tìm kiếm rất lâu mà vẫn không thu hoạch được gì, trái lại Chấn Y thu hút tới không ít yêu quái thèm máu.

Trong bụi cỏ quanh đó luôn có tiếng *sột soạt*, thỉnh thoảng trong tối lại xuất hiện ánh mắt dòm ngó. Vô Phương tháo vòng kim cương ra đeo vào tay cho Chấn Y, nhưng y cực lực từ chối nói không muốn khiến nàng hơi giận, “Người vốn không nên xuất hiện ở đây, có biết máu thịt mình thơm ngon đến đâu không hả? Nếu không có Thần Phật che chở, thì một kẻ da mỏng thịt mềm như người cũng không đủ nhét kẽ răng bọn chúng.”

Đang ở chốn này, không làm vướng bận người khác mới là biểu hiện tốt.

Chấn Y lảng lảng đi theo sau lưng Vô Phương và Cù Như, Cù Như thắc mắc: “Sư phụ là linh y chứ đâu phải Chung Quỳ*, sao chúng lại đi vòng tránh chúng ta nhỉ?”

(*Chung Quỳ là vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma.)

Quanh quẩn mãi trong rừng cũng không phải là cách, cô bé hiện nguyên hình bay lên chỗ cao. Người có phổ phường của người, quỷ có khu vực của quỷ, đám yêu quái cũng sẽ có nơi tụ tập. Chỉ cần tìm được chỗ đó là có thể biết được phần nào tung tích về mèo yêu.

Vô Phương khẽ than, rồi xoay người lại mỉm cười với Chấn Y, “Yêu ở đây cũng giấu bệnh sợ thầy thuốc kia đấy.”

Mắt ngọc mài ngai của nàng lặn trong đêm tối nhưng lại có thể mạnh như vũ bão. Y ngẩn ngơ nhìn, trong lòng nở cười khổ, có một sư phụ như thế thì rốt cuộc là phúc hay họa cũng không nói rõ được.

Chợt phát hiện ở đằng xa có ngọn đèn lập lòe trôi lơ lửng, nàng lảng tiêng đi theo. Ở nơi đồng trống, ngọn đèn kia phát ra ánh sáng mờ lung, dưới đèn có bóng người còng lưng, mặc áo choàng rộng thùng thình, nhìn từ đằng sau trông giống ngôi mộ. Nàng đang tính đuổi theo thì một sợi dây mây chẳng biết từ đâu phóng ra, nhanh chóng quấn quanh cổ tay nàng, nhưng tại một chớp mắt đó cũng có ánh sáng lóe lên chém đứt sợi dây mây. Ngọn đèn xanh và bóng người lưng còng đi xa, Chấn Y cầm kiếm bảo vệ sau lưng nàng, từ góc tối rốt cuộc có một bóng dáng bước ra, tướng mạo liều yếu đào tơ, chính là đằng yêu Lộc Cơ.

“Thân thủ của thiếu hiệp tốt thật đấy, nếu không phải ta nhanh nhẹn thì suýt nữa đã bị huynh chém chết rồi.” Lộc Cơ nở nụ cười cây đổ chim bay, cúi người thi lễ với Vô Phương, “Núi cao sông dài, Diễm cô nương vẫn khỏe chứ?”

Cuối cùng cũng gặp được một người quen, Vô Phương thì lễ lại, “Không ngờ lại gặp cô nương ở đây, đúng là khéo quá.”

Lộc Cơ lại bảo không hề khéo, “Nghe nói mọi người đến Cửu Âm nên ta liền từ đỉnh núi bên cạnh đến hầu mọi người. Người dưới ngọn đèn xanh vừa này ấy, tuyệt đối không thể đuổi theo đâu.”

Cù Như đáp xuống đất thu hai cánh về, nhón chân nhìn ngọn đèn đi xa kia, “Ta thấy trong ngực con yêu đó có ôm đứa trẻ, trông đáng lợm khộm giống bà lão.” Rồi quay đầu hỏi Lộc Cơ: “Mà sao không thể đuổi theo?”

Lộc Cơ nói: “Cô ta là Đậu Quỷ, thân đầy móng nhọn, thích ăn não. Lúc còn sống cô ta rất đáng thương, khi còn là khuê nữ bị nam nhân lừa hoài thai, kết quả gã kia bội tình bạc nghĩa, cô ta ôm con đứng ngoài cửa nhà gã kêu gào đến chết. Sau khi chết oán niệm chất chồng, cô ta hóa thành ác quỷ, thường xuyên lang thang khắp nơi. Ta không nhớ cô ta đến núi Cửu Âm này lúc nào, chỉ biết sau khi cô ta đến thì số lượng yêu quái đạo hạnh thấp chột giảm đi. Cô ta không nhận thân thích, không có tư duy, nguy hiểm hơn cả đám sài lang hổ báo kia.” Vừa dứt lời cô nàng liền liếc mắt đưa tình với Chấn Y, “Vị tiểu ca này trách lầm ta rồi, nếu không nhờ ta ra tay ngăn cản, các người cứ thế đuổi theo thì có khác nào theo như mong muốn của cô ta đâu? Linh y và chim Cù Như chắc không cần lo, chỉ sợ người phạm tục như huynh thôi, rơi vào tay cô ta là coi như thành món điểm tâm rồi.”

Cù Như cảm thán không ngớt: “May quá may quá, nếu như đụng chạm là không tránh được một trận đánh ác liệt rồi.”

Lộc Cơ khê cười, “Chứ gì nữa, có thể bắt được rắc rối nào thì bắt...” Rồi cô nàng bỗng la oai oái, mắt ngậm nước xuân liếc nhìn Chấn Y, ôm tay kêu lên: “Vị tiểu ca này mạnh tay ghê, vừa rồi làm nô gia đau quá trời.”

Vô Phương lẫn Cù Như đều rất lúng túng, bất cứ lúc nào yêu tinh cũng không quên xem chuyện dụ dỗ nam giới là nhiệm vụ cả đời. Trên núi Cửu Âm này toàn là nữ yêu, tình cờ thấy nam giới thì liền lập tức trưng ra dáng vẻ đói khát.

Trên mặt Chấn Y lại rất bình thản, y chấp tay với cô nàng, “Lúc này ta không quan sát kỹ nên đã mạo phạm cô nương, mọi việc đều lấy bảo vệ gia sư làm trọng, rất xin lỗi cô nương.”

Lộc Cơ mở to mắt nhìn Vô Phương, “Thì ra là cao túc* của Diễm cô nương. Tiểu ca có lòng như thế thật khiến người ta thương tiếc...” Vừa nói cô nàng vừa uốn éo vòng eo, “Ta cũng muốn một đồ đệ giống vậy nha.”

(*Cao túc: tiếng tôn xưng đồ đệ của người khác.)

Cù Như thấy Lộc Cơ ỡm ẹo thì có cảm giác bị uy hiếp, cho nên bước tới đứng chắn giữa nàng ta và Chấn Y, “Sư đệ ta là người đang hoàng, y cứ thấy mỹ nhân là sẽ đau đầu, xin cô nương tự trọng.”

Lộc Cơ sững sờ, “Thấy mỹ nhân là sẽ đau đầu à? Vậy y sớm chiều đối diện với Diễm cô nương, chẳng phải đã hôn mê từ lâu rồi sao? Điều sư đừng có nhỏ mọn như thế, sư đệ chứ có phải con trai đâu mà không cho phép người khác bắt chuyện với y?”

Cơn giận của Cù Như tuôn ra như lũ, “Người mới là đồ phân chim*! Hài cốt của tình lang còn chưa lạnh mà người đã bắt đầu cột nhả dụ dỗ người khác, hèn gì nữ yêu núi Cửu Âm lại có tiếng xấu vang dội đến thế.”

(*Điều sư mà Lộc Cơ nói đồng âm với từ phân chim.)

Chỉ vài câu đã làm Lộc Cơ tím tái mặt mày.

Vô Phương cau mày mắng cô bé, dầu gì người ta cũng có ý tốt tới chỉ điểm cho họ, yêu quái vốn tính ngả nón chứ không hẳn là nàng ta có ác ý.

Cù Như tính khí bộp chộp, may đi theo nàng nên mới chẳng hề gì, còn nếu thả ra ngoài thì e là đã đắc tội với người cả thiên hạ rồi.

Nàng đã xin lỗi thay đồ đệ thì Lộc Cơ không so đo nữa, chỉ nói: “Trước đây khi vào cửa là nhờ Cù Như cô nương hướng dẫn, ta nợ ân tình đó nên nghe đôi câu nặng lời cũng chẳng là gì. Diễm cô nương đến đây vì có việc phải đi qua núi Cửu Âm sao? Vào Phạn Hành Sát Thổ đã báo cáo với lệnh chủ Yểm Đô chưa?”

Vô Phương cảm thấy kỳ lạ, “Ta tới núi Cửu Âm là có chuyện phải làm, vẫn chưa kịp đến Yểm Đô. Ai đến địa giới nơi này đều phải bái kiến lệnh chủ trước à?”

Lộc Cơ gật đầu, “Cả năm nghìn do tuần từ Nam chí Bắc nơi này đều do ngài ấy cai quản, vào miếu lạy thần là quy tắc cũ rồi. Có điều cũng không cần gấp gáp lắm, dạo này Yểm Đô đang chuẩn bị đón chuyện vui nên rất bận. Hôm trước ta có nhìn từ xa, toàn bộ cửa đều có giăng lụa đỏ, kiệu hoa cũng được chuẩn bị xong rồi, nghe nói ngày đón dâu là trong hai ngày nay. Cũng không biết là cô nương nhà nào xui xẻo tám đời mới phải gả cho lão yêu vượn năm kia nữa.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vương Tử Ty

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nếu như nhớ không nhầm thì Lộc Cơ là nữ yêu đầu tiên đưa nam nhân vô hồn vô phách đến tìm nàng. Lúc ấy không phải mồng một mà cũng chẳng phải mười lăm, nàng thấy nàng ta khổ sở cầu khẩn nên mới phá lệ từ Thiên Cực đến chân núi Thập Trượng. Dù rằng vẫn không thể cứu được nam nhân kia, nhưng nàng bằng lòng cứu chữa đã là châm chước rất lớn rồi. Lộc Cơ xin lấy nội đan trả phí khám bệnh, nàng nhẹ nhàng từ chối khéo, cũng thế mà có giao tình giữa thầy thuốc và bệnh nhân.

Lộc Cơ muốn báo đáp ân huệ nên mời bọn họ đến động phủ của mình nghỉ ngơi, cũng sẵn lòng kể nàng hay những điển cố ở Phạn Hành Sát Thổ này.

Dọc đường đi Vô Phương toàn nghe thấy đề tài liên quan đến việc lệnh chủ sắp kết hôn, trên mảnh đất Sát Thổ này không có nhiều hí sự, cho nên chuyện này xem ra hết sức long trọng.

“Vừa hay có người quen nhờ ta chuyển quà, ta xong việc cũng phải đến Yểm Đô một chuyến.”

Lộc Cơ rút tách trà, vén tay áo đưa đến trước mặt nàng, “Thế thì linh y phải cẩn thận nhiều vào đấy, xưa nay Yểm Đô chưa từng đón khách lạ từ bên ngoài vào, trong đó ra sao chẳng ai hay biết cả.”

Vô Phương gật đầu, nảy sinh chút hứng thú với ma đầu có tiếng tăm nát bét kia, “Hình như danh tiếng của lệnh chủ không được hay cho lắm, cô nương đã gặp hắn ta chưa?”

Lộc Cơ chống cằm, vẻ yêu mị được lụa mỏng xanh mượt làm nổi bật, da trắng đến chướng mắt. Nàng ta nghiêm mặt, nói rất nhỏ: “Gặp rồi, nhưng mà như chưa gặp. Cả núi Cửu Âm này đều thuộc phạm vi cai quản của hắc nên đôi khi hắc ta sẽ đến đây tuần tra, lần nào cũng vô cùng rầm rộ. Ta có liếc qua từ bức tường người, vóc dáng rất cao, nhưng luôn mặc áo choàng đen, mũ trùm rất rộng, đừng nói là mặt, ngay đến một sợi tóc cũng không lộ ra. Theo ta đoán hắc ta chắc không được đẹp mã lắm, đã sống mười nghìn năm thì sẽ già tới mức nào rồi! Chưa kể, tính tình hắc ta còn rất hung ác hiểm độc...” Nói đến đây thì nàng ta im lặng, sợ nói thêm sẽ lỡ miệng.

Nói Bạch Chuẩn độc ác là có căn cứ, biết rõ nam nhân trong thành thất lạc là do nữ yêu núi Cửu Âm gây ra, hắc ta có bản lĩnh thông thiên là thế, nhưng đến giờ vẫn chưa hề tìm đến các nàng. Vì hắc nắm hết mọi chuyện trong tay, những người theo đuổi hạnh phúc như A Lang cuối cùng sẽ mất mạng vì phản bội hắc thôi. Hắc có cách tạo ra họ, dĩ nhiên cũng có cách hủy diệt họ.

Lộc Cơ chỉ nói một nửa, mà xưa nay Vô Phương cũng không thích tìm hiểu cặn kẽ lắm nên nghe đến đây cũng thôi, đổi sang hỏi nàng ta tung tích của mèo yêu khổng lồ: “Nghe nói ở đây gần kề núi Cửu Âm.”

Lộc Cơ ngẫm nghĩ, “Mèo yêu khổng lồ? Xưa nay ta chưa gặp bao giờ, nhưng từng nghe ma núi nhắc đến, ở gần sườn Cam Mã có thứ giống mèo qua lại, có thể chính là con mèo yêu mà mọi người nói đấy. Yêu ma quỷ quái trên núi Cửu Âm này có rất nhiều loại, đếm cũng đếm không hết, mà mọi người tìm thứ đó làm gì? Dùng nó chữa bệnh à?”

Vô Phương đáp không phải, “Nó lấy đồ của đồ đệ ta, đến đòi nó trả lại thôi. Dốc Cam Mã ở đâu? Cách đây xa không?”

Lộc Cơ vươn tay chỉ trỏ, “Không xa lắm, từ động phủ của ta đi về phía Nam chừng hai ngọn núi là đến. Dù sao tối nay ta cũng rảnh, có thể đi cùng

mấy người một đoạn. Địa hình trong ngọn núi này rất phức tạp, lại nhiều yêu quỷ, có ta đây, lỡ gặp nguy hiểm thì chí ít có thể chỉ điểm cho mấy người.”

Vô Phương nói cảm ơn với nàng ta, ngoái đầu nhìn ra ngoài động, sao sáng đã bị mây mù dày đặc che khuất.

Lộc Cơ nói ở đây luôn như vậy, “Núi nổi núi liên miên, mây mù trên núi cũng rất dày, nên đi trong sương mù mà gặp phải gì thì phải cẩn thận. Như con Đậu Quỷ vừa nãy thì tính là gì, có lúc sẽ gặp phải Hán Bạt* với Phù Quan**, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng ngay.” Dứt lời cô nàng nhìn sang Chấn Y, hai mắt mở thật to, “Tiểu ca đừng sợ, ta có thể bảo vệ huynh.” Lâm Cù Như liếc mắt khinh bỉ.

(* Hán Bạt là quái vật gây ra hạn hán trong truyền thuyết thần thoại Trung Quốc)

(** Phù Quan là chiếc quan tài bay, thường có cương thi bên trong.)

Chấn Y nhìn Vô Phương, không biết nàng có phát hiện ra thái độ mập mờ của Lộc Cơ không, trên mặt nàng luôn mang biểu cảm triu mến của trưởng bối yêu mến vẫn khiến y rất khó chịu. Y đứng lên đi ra ngoài, ở sau lưng nàng *ơ* một tiếng, “Đồ đệ, người phải đi giải quyết à? Một mình thì chớ đi xa, để Cù Như đi cùng người đi.”

Cù Như rất phấn khích, hét lên ‘tuân lệnh’ rồi chạy phăng phăng đến bên người y. Chấn Y cũng không thèm ngoái đầu lại, bước nhanh ra thẳng bên ngoài.

Đồ đệ có hành vi xấu mặt như vậy, Vô Phương cũng chỉ cười khoan dung rồi hỏi Lộc Cơ: “Người nói có Hán Bạt với Phù Quan, chẳng lẽ là phù quan của Cô Trúc Quân*? Quả nhiên ở đây nhiều chuyện lạ thật đấy, vậy chắc hẳn cũng có thứ gì giống Quỷ Xa rồi!”

(*Truyền thuyết kể rằng quan tài của Cô Trúc Quân bị nước biển phá hoại chỉ còn lại phần hòm, sau đó trôi nổi trên sông, dân chúng địa phương phát hiện chuẩn bị mở nó ra, bỗng quan tài gỗ đột nhiên nói chuyện, từ đó không ai dám đụng đến nữa.)

Quý Xa chính là loại quỷ điều chuyên hút hồn phách của con người. Trên đời này có vô số yêu quỷ dựa vào tình nguyện của người khác mà nuôi sống bản thân, còn Quý Xa chẳng qua chỉ dùng thứ đó để dò đường mà thôi.

Quả nhiên Lộc Cơ ngăn người, cuối cùng cũng đã rõ nàng tới đây để điều tra nguyên nhân phát bệnh. Cái chết của A Lang đã khiến nàng chịu đả kích, đồng thời còn làm linh y băn khoăn. Mới đầu nàng cũng không hiểu, tại sao người đang sống sờ sờ ra đấy mà nói chết là chết ngay được. Sau đó gặp rất nhiều người có chứng bệnh giống chàng, bọn họ đều có một điểm chung là đều đến từ Yểm Đô. Tính mạng của tất cả mọi người ở Yểm Đô đều nằm trong tay Bạch Chuẩn, cho nên đầu sỏ gây ra việc này, ngoài hẳn ra thì còn người nào khác không?

“Diễm cô nương không cần phải tìm quỷ điều đâu, ta biết nguyên nhân cô nương đến Phạn Hành Sát Thổ rồi.” Ánh nến lay lắt hắt lên mặt Lộc Cơ, nàng ta ngược mắt hỏi: “Tối mai là ngày sao Thiên Lang sáng nhất, trên đài Bát Nhã có ca vũ, Diễm cô nương có hứng thú đi cùng ta không?”

Vô Phương nhớ lại Ly Khoan cũng từng chắc đến đài Bát Nhã, nói đó chính là nơi đám nữ yêu dụ dỗ nam nhân.

“Đài Bát Nhã có liên quan gì đến những người bị mất hồn phách kia không?”

Lộc Cơ cười cười, “Dựa vào vẻ đẹp của Diễm cô nương, có thể khiến đám nam nhân bầu lại như kiến đấy. Cô nương muốn biết những người đó mất hồn phách thế nào đúng không, cách tốt nhất là quan sát họ cả ngày lẫn

đêm. Y thuật của cô nương cao siêu, nếu có thể tìm được cách phá giải, vậy chúng nữ yêu ở núi Cửu Âm sẽ rất cảm kích Diễm cô nương.”

Vô Phương nghe mà khóe miệng co giật, “Rốt cuộc đám nam nhân này từ đâu đến vậy, xin cô nương cho biết.”

Lộc Cơ im lặng một thoáng, cuối cùng cũng nói ra: “Yểm Đô, Yểm Đô của Bạch Chuẩn.”

Vô Phương vô cùng kinh ngạc, ban đầu chỉ là nghi ngờ Bạch Chuẩn có động cơ gây án, không ngờ tình hình lại thay đổi nhanh như thế, bây giờ càng khó bề phân biệt hơn nữa.

Lộc Cơ thấy nàng không bày tỏ gì thì bắt đầu ra sức kể lể: “Yểm Đô có rất nhiều nam nhân, tất cả đều do lệnh chủ nặn ra. Xưa nay âm dương cân bằng là chuyện thường tình, bọn ta là nữ giới mà, nữ đi tìm nam vốn là lẽ hiển nhiên. Diễm cô nương ở một mình đã lâu lắm rồi đúng không? Mặc dù bản thể của đám tượng kia là bùn xanh, nhưng trải qua luyện hóa liền có cơ thể sống và tư duy đàng hoàng, ngoài việc không thể có con thì còn lại đều giống nam giới bình thường. Diễm cô nương có thể chọn một người mình thích mang theo bên cạnh, có khi cuộc sống sẽ trở nên thú vị hơn. Đám nam yêu gã nào cũng vênh váo bất kham, mơ ước thê thiếp thành đoàn, bọn ta không thể sống như Đậu Quý được. Nếu đã chọn chồng, có sao không chọn người một lòng một dạ với mình chứ? Đám tượng này tâm tư rất đơn thuần, chỉ cần y cam tâm tình nguyện đi theo cô nương thì cả đời này chỉ nhận định mình cô nương thôi. Vốn mọi thứ đều rất tốt đẹp, nhưng không biết vì sao bọn họ lại đột nhiên mất mạng, trước khi chết không bị bệnh cũng không gặp nạn, nhưng vừa nằm xuống thì không dậy nổi nữa...” Lộc Cơ nhìn nàng bằng đôi mắt sáng rực, “Lúc cô nương ở Ô Kim Sát Thổ ta không tiện tiết lộ, bây giờ cô nương đến tận đây rồi, không cần thiết phải giấu nữa, chẳng thà cùng nhau nghĩ cách.”

Nghe nàng ta nói một tràng, Vô Phương mới hay những bệnh nhân kia vốn đều là tượng đất. Như thế có thể lý giải vì sao có thân xác mà không có hồn phách.

Song có một điều nàng vẫn chưa rõ, “Vì sao lệnh chủ lại muốn nặn nhiều tượng đất như vậy?”

Lộc Cơ nói: “Bọn họ là tử sĩ của hắc đế, nếu không làm sao thống nhất được Phạn Hành? Lúc sen đỏ trên Kính Hải nở rộ, hắc đế sẽ để tượng đất vào trong sen đỏ nuôi hồn, sau bốn mươi chín ngày tượng đất sẽ sinh máu mọc xương rồi hoàn chỉnh thành hình.”

Nàng kinh ngạc không thôi, “Ta thấy mấy tượng người kia đều có tướng mạo khác nhau, cho nên lúc trước thật sự không hề ngờ tới.”

Lộc Cơ bật cười, “Tay nghề của lão yêu kia tốt lắm, đáng tiếc không biết nặn nữ nhân, bằng không đám tượng kia đâu dễ bị gạt.”

Có thể nặn ra nam xuất thần nhập hóa đến vậy mà lại không biết nặn nữ, Vô Phương ngẫm nghĩ, rồi chợt hiểu ra, “Là vì hắc đế chưa kết hôn, không biết dáng dấp nữ giới ra sao nên mới không nặn tượng nữ.”

Lộc Cơ chớp chớp đôi mắt hạnh, “Yểm Đô từng có một nhân yêu nam không ra nam nữ không ra nữ, cũng là kiệt tác của lệnh chủ. Nghe cô nương nói thế, giờ thấy lúc trước bọn ta đã nghĩ phức tạp quá rồi, cứ tưởng hắc đế tạo nên cả thành toàn nam là xuất phát từ dã tâm.” Nàng ta ngẫm nghĩ thêm thì thấy không ổn, “Vậy sau khi hắc đế kết hôn, chẳng phải sẽ nặn được nữ rồi sao. Với tay nghề của hắc đế, dĩ nhiên tượng nữ sẽ đẹp như tiên nữ, đến lúc đó phải làm sao đây, còn ai bỏ gân cầu xa nữa?”

Thế rồi Lộc Cơ chạy ủa ra ngoài như cơn gió, có lẽ là đi triệu tập đám nữ yêu bàn bạc đối sách. Vô Phương bước ra khỏi sơn động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao Thiên Lang tỏa ra ánh sáng xanh bạc, cùng Hồ Thi Cửu Tinh ở Đông Nam hợp thành thiên tượng sẵn thú*.

(*Hồ Thi Cửu Tinh là một trong những tinh quan thiên văn học truyền thống Trung Quốc, Hồ là cái cung, Thi là mũi tên, có nghĩa là chín sao ghép thành cung tên bắn Thiên Lang.)

Cù Như hỏi: “Sư phụ, bao giờ thì đi sườn Cam Mã vậy? Lộ Cơ không đáng tin, chúng ta vẫn nên tự đi thì hơn.”

Chấn Y đi tới, nhỏ giọng nói: “Vì chuyện của ta mà đã làm phiền đến sư phụ với sư tỷ, trong lòng ta rất áy náy. Núi Cửu Âm này rất nguy hiểm, hai người cứ nghỉ ngơi ở trong động đi, một mình ta đi tìm mèo yêu khổng lồ là được rồi.”

Vô Phương còn chưa mở miệng thì Cù Như đã nói không được, “Sư đệ quên đám nữ yêu trên núi Cửu Âm như sói như hổ rồi sao? Sư đệ là nam nhân đấy, ở đây nam giới đáng giá lắm. Ngộ nhờ sư đệ bị bọn họ bắt đi rồi luân phiên làm nhục thì biết làm sao? Đến lúc đó tóp ropy như que củi khô, thành cái xác biết đi thì sư phụ có thần thông đến đâu cũng không cứu được sư đệ đâu.”

Cù Như ăn nói không chút ý tứ làm Chấn Y hết sức khó xử. Y nhìn Vô Phương cầu cứu, nhưng nàng còn cười vui vẻ hơn cả Cù Như nữa, y bó tay, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Thế là bọn họ lên đường đi đến sườn Cam Mã. Trong cảnh tối lửa tắt đèn mắt người nhìn không tốt, nhưng mắt Vô Phương và Cù Như lại tỏa sáng lấp lánh. Các nàng đi đằng trước, thi thoảng ngoái đầu nhìn, hai con người phát ra ánh sáng xanh, nhìn giật cả mình.

Y không nhịn được hỏi: “Sư phụ, rốt cuộc chân thân của người là gì vậy?”

Hai điểm sáng kia lóe lên, nàng nói: “Ta là sát hung, người không biết sao? Ta sinh ra từ đồng thi thể, không có kiếp trước cũng chẳng có kiếp sau. Chỉ cần mạng lớn thì ta có thể sống mãi, cũng chẳng cần độ kiếp.”

Y im lặng không nói gì. Vì không thấy rõ đường nên dưới chân vấp một cái suýt nữa ngã lăn, chợt một bàn tay ấm áp chìa ra, kéo y bước đi. Y không dám lên tiếng, lòng bàn tay mơ hồ đồ mồ hôi, bàn tay kia vẫn vững vàng nắm lấy tay y. Trong lòng y bắt đầu có gợn sóng lăn tăn, ngón cái khẽ khàng chạm lên mu bàn tay nàng, chậm rãi đi về phía trước, dù có là hoàng tuyền cũng dám xông vào.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trong núi quá ẩm ướt, mới đi có một đoạn mà mi mắt đã dính đầy nước, vừa nhắm chặt mắt thì dưới hốc mắt liền tuôn chảy nước lạnh, gió thổi qua, đang giữa tháng sáu mà cũng cảm thấy lạnh thấu xương.

Băng qua một ngọn núi, sương mù trong sơn cốc càng dày đặc hơn, Vô Phương và Cù Như thì không vội, chỉ sợ Chấn Y bất tiện. Nàng lấy cổ động minh ở trong tay áo ra vẫy vẫy trong gió, cành lá như ngọc liền phát sáng, thành ra vô tình thấy được cảnh không nên thấy. Hai đồ đệ đang nắm chặt tay lập tức buông ra, không ngờ bọn họ đã đến bước này rồi, người làm sư phụ như nàng có phải nên lên kế hoạch, chuẩn bị cho bọn họ thành thân không?

Cù Như then thùng ra mặt, còn thần sắc Chấn Y thì có thể nói là kinh hoàng. Y nhìn bàn tay mình đắm đắm với vẻ không tưởng tượng nổi, hơi ẩm còn sót lại giữa lòng bàn tay như một trò cười.

“Sư phụ,” Y sốt ruột giải thích, “Ta...”

Vô Phương khoát tay, “Biết rồi biết rồi. Đợi xong việc thì chọn ngày tốt tiến hành đi.”

Tiến hành cái gì? Chấn Y tức ói máu, “Không phải như người thấy đâu!”

Một câu nói lại khiến cả Vô Phương lẫn Cù Như đều thấy khó hiểu, tận mắt thấy còn không phải là thật ư? Con người đúng là giống loài phức tạp! Thảo nào lại có mấy kẻ đáng thương như Đậu Quỷ, xem ra nam nhân

của thế giới Sa Bà đều không quá đáng tin, đã cầm tay nhau rồi mà còn muốn chối phăng đi.

Vô Phương nhìn Cù Như, ngụ ý: ánh mắt của đồ đệ em kém cõi thật, nhìn người không chuẩn tí nào.

Cù Như cũng không tài nào tưởng tượng nổi, rõ ràng vừa rồi còn cảm nhận được động tác mờ ám của sư đệ, sao mới đó lại không chịu nhận rồi? Chẳng lẽ là xấu hổ?

Mắt hai người như bắn ra mũi tên, Chấn Y đành giơ hai tay lên, “Ta tưởng đó là tay sư phụ, kết quả sư phụ đổi thành sư tử, hai người còn hiểu lầm không?”

Vô Phương nghe xong thì thấy hết hy vọng làm chủ hôn, cắt hứng nhìn sang chỗ khác.

Lên khỏi đáy cốc là tiến vào một cánh rừng, sườn dốc nghiêng nghiêng mọc đầy thông với tre, đi trong rừng lại đôi lúc thấy có quả thông rơi xuống, thỉnh thoảng lại rơi trúng đầu. Rồi bỗng một tràng cười kéo đến, lá rụng lá tả đầy đất, có bóng người từ trong tối nhảy đến trước mặt bọn họ, nếu như bỏ qua thân hình của thỏ thì sẽ thấy đây là một thiếu nữ có diện mạo rất đẹp.

Nó ngược đầu, cười hì hì hỏi bọn họ: “Khách phương xa, đi đâu đấy?”

Cù Như kinh ngạc, buột miệng trả lời: “Đến dốc Cam Mã...”

“Dốc Cam Mã? Đi nhầm rồi, phải đi phía đó kìa.” Nó giơ một chân lên chỉ, “Từ đây đi về phía Bắc, băng qua hai ngọn núi nữa là đến.”

Nghe nó chỉ đường như thế, nhóm Vô Phương nhất thời ù ù cạc cạc. Rõ ràng là dựa theo hướng dẫn của Lộc Cơ mà xuất phát, sao có thể sai

được chứ? Đưa mắt nhìn về nơi xa, lơ mơ có thể nhìn thấy vách núi cao chót vót, chẳng lẽ từ đầu đã bị lạc rồi?

“Đó không phải là dốc Cam Mã à?” Cù Như ra hiệu bảo nó nhìn về trước đi, kết quả nó còn không thèm chuyển động đầu.

“Ta nói dốc Cam Mã ở phía Bắc.” Giọng nó có phần mất kiên nhẫn, “Ta đã ở Cửu Âm hơn trăm năm, có thể nhầm đường sao? Bên kia là miệng Bồ Đề, qua khỏi đó chính là Phong Đô, các người tới đó để đầu thai đấy à?”

Lần này là rồi thật sự, ngay cả Chấn Y cũng mất phương hướng. Đường lúc bọn họ còn đang do dự, nó lại thúc giục: “Đi phía Bắc đi phía Bắc, nghe ta là đúng chứ không sai.”

Nó vừa dứt lời thì từ trên trời bỗng giáng xuống một luồng sáng, đốt cháy đám lá khô trước mặt nó.

“Ngoa Thú, cái đồ nói láo nhà ngươi!” Người đến là Ly Khoan, cậu chàng như thần tiên giáng thế, chống hông chỉ vào mũi nó mắng to: “Đi phía Bắc là đi đâu hả, phía Bắc mới là Phong Đô, ngươi thường xuyên dụ dỗ người ta đến Phong Đô, Minh quân đã cho ngươi lợi lộc gì hả? Lệnh chủ mắng ngươi bao nhiêu lần rồi mà sao ngươi vẫn không sửa được các tật nói láo. Cứ còn thế này nữa thì có ngày sẽ cắt phăng đầu lưỡi ngươi, rồi bôi nhọ nôi lên cái bản mặt to tướng của ngươi, xem ngươi dùng mặt gì mà gặp người khác đây! Còn không mau cút đi... Cút cút cút!”

Ngoa Thú bị mắng sợ đến tè cả quần, cụp đuôi chạy biến đi như một làn khói.

Thầy trò ba người ngẩn ngơ nhìn cậu ta, Ly Khoan cười cười, đập đập đồng lá đập lửa, “Diễm cô nương thấy chưa, không cho ta đi theo thì suýt nữa đã bị kẻ khác lừa rồi. Vừa rồi là Ngoa Thú, miệng mồm không một câu nào là nói thật, nếu nghe theo nó thì cả đời này đừng hòng ra khỏi núi Cửu

Âm. Thôi đừng đuổi ta đi nữa, ta có thể dẫn đường, bảo đảm không có tí sơ hở nào. Không tin ta mà lại chịu tin tưởng một con yêu chuyên nói láo, chỉ bọn thiếu năng mới khờ như vậy.” Vừa trách móc vừa dọa dẫm bọn họ.

Đáng tiếc thực tế luôn đi ngược lại với kỳ vọng, điều chờ đón Ly Khoan không phải là sự hoan nghênh nhiệt liệt mà là sự ngoài nghi về Yểm Đô của đối phương. Đôi mắt xinh đẹp kia nhìn cậu ta chăm chú, ánh sáng trong con người lóng lánh như biển sao trên trời. Cậu ta bất giác che kín mặt mình, “Diễm cô nương biết đọc suy nghĩ của người khác sao? Dòm ngó nội tâm của người khác là thất đức lắm đấy!”

Vô Phương kéo hai tay cậu ta xuống, “Vừa rồi người nói lệnh chủ đã mắng Ngoa Thú rất nhiều lần, sao người biết? Người nói thật đi, người rốt cuộc là ai?” Nàng vừa nói vừa giơ gan bàn tay lên, móng tay đỏ thẫm bỗng dài ra ba tấc như kềm sắt, giữ chặt cổ cậu ta.

Ly Khoan sợ hãi không dám nhúc nhích, đã nói mà, người điềm đàm đã giận lên thì không đùa được đâu, Yểm hậu là thế mà lệnh chủ cũng thế. Móng tay Yểm hậu nhọn thật đấy, cách một lớp vảy mà vẫn thấy đau. Không dám tưởng tượng năm ngón tay kia thật sự ghim vào da thịt thì sẽ bị thủng đến thế nào, có lẽ sẽ toi mạng ngay!

Thử rút về sau một chút thì tay nàng cũng đi theo, thấy quả thực không thể trốn được, cậu chàng bèn cụp mày nói: “Linh y đừng nóng giận, thật ra ta đúng là thuộc hạ của lệnh chủ, không chỉ vậy, ta còn là trợ thủ đắc lực của ngài ấy. Chúa thượng nhà ta sắp kết hôn rồi, linh y từng cứu mạng ta nên ta mới muốn mời linh y tham dự hôn lễ của chúa thượng, xem như là thân hữu của ta, như thế thể diện của ta ở Yểm Đô sẽ được nâng cao hơn hẳn.”

“Chỉ đơn giản thế thôi à?” Vô Phương xiết chặt nắm tay, “Dám nói láo nửa câu thì ta không ngại đưa tiễn cái mạng mình từng cứu về xuống hoàng tuyền lần nữa.”

“Đừng đừng...” Ly Khoan khua tay khua chân, “Ta mà muốn hại mọi người thì cần gì theo đến tận đây. Ta chỉ muốn mời linh y uống rượu mừng của lệnh chủ nhà ta, thuận tiện thăm thú Yểm Đô của chúng ta, thật sự không có dụng ý nào khác.”

Diệp Chấn Y bỗng thốt ra một câu: “Thế tại sao ban đầu người lại giấu giếm thân phận?”

Bàn tay siết cổ đã hơi buông lơi, Ly Khoan là trùm linh hoạt, nhân cơ hội tránh thoát. Nhặt lại được cái mạng nhỏ về, cậu ta thở phào nói: “Mấy người cả ngày cứ nói lệnh chủ nhà ta này nọ, ta sao dám tiết lộ mình là thuộc hạ của ngài ấy rồi để mấy người hùa vào đánh chứ? Mà ta làm vậy cũng có nguyên nhân cả, ta muốn dùng hành động tu bổ lại hình tượng của Yểm Đô.”

Vô Phương lười nghe cậu ta lảm mồm, xoay người đi về phía dốc Cam Mã.

Cậu ta liền theo sát sau lưng, vừa đi vừa la: “Linh y, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài được, phải tìm hiểu sâu thì mới...” Còn chưa dứt lời thì mắt liền hoa lên vì bị một dải lụa trắng đập thẳng vào mặt, cậu ta chưa hoàn hồn thì đã bị đánh bay đi.

Chấn Y nhìn con thằn lằn biến mất ở cuối tầm mắt, lẩm bẩm nói: “Có khi lệnh chủ Yểm Đô đã biết chúng ta đến Phạn Hành ngay từ đầu rồi.”

Vô Phương tao nhã cất dải lụa vào trong tay áo, “Chúng ta không phải nhân vật to tát gì, trên Phạn Hành Sát Thổ có nhiều yêu ma qua lại, Yểm Đô lại bận rộn chuyện hôn lễ, chưa chắc vị lệnh chủ kia sẽ chú ý đến chúng ta. Trước mắt tuy Ly Khoan không làm chuyện gì bất lợi với chúng ta, nhưng cậu ta quá cố chấp thành ra rất khả nghi. Cho nên ta mới ném cậu ta ra xa một chút, nhưng vẫn đủ để cậu ta kịp trở về uống rượu mừng của lệnh chủ nhà mình.”

Hừng đông thì cuối cùng bọn họ cũng đến được dốc Cam Mã. Nhìn quanh bốn phía chìm trong sắc trời mờ mờ, nàng bất chợt nhớ lại cái năm mình mới đến cõi đời này, quanh quần mãi trong khoảnh sân nhỏ tại một khu nhà bị bỏ trống. Trong vườn có núi giả, có hoa cỏ, phiến đá nào cũng được nhuộm một rêu u ám. Nàng bước đi trong giao thoa giữa đêm tối và rạng sáng, trong thế giới tĩnh lặng đó, mọi thứ đều đã chết. Còn cả miệng giếng tối đen trong sân nữa, chỉ mới dừng chân một lúc mà cơn khủng hoảng và ngột ngạt không kiềm nén nổi xông thẳng lên đầu... thân là sát hung, nàng vốn không nên có cảm giác này.

Không phát hiện ra tung tích của mèo yêu khổng lồ trên dốc Cam Mã, lúc bọn họ đến nơi thì chỉ có một khối đá bằng phẳng trống không, cùng với mấy con sóc rượt nhau chạy loanh quanh. Gió núi rét thấu xương, xua tan sương mù dày đặc, ba người đứng trên đỉnh dốc, nhất thời không phân biệt được phương hướng.

Tìm một con mèo yêu tầm thường ở Yêu giới mệnh mệnh này thật sự chẳng khác nào mò kim đáy biển cả. Đã đi lâu như vậy mà lại uổng công, nhưng có điều cũng đã sớm dự liệu rồi.

Vô Phương nhìn Chấn Y, hàng mày rậm của y nhú chặt, chắc hẳn là thất vọng lắm! Nàng vỗ vai y, “Rồi sẽ có cách thôi, nếu không được nữa thì chúng ta dựng y quán ở đây, tiếp yêu ma từ tám phương đến. Chỉ cần mèo yêu vẫn còn ở Phạn Hành Sát Thổ thì nhất định có thể tìm được nó.”

Y chậm rãi lắc đầu, “Yêu coi bốn bề là nhà, nào có điểm dừng chân cố định. Sư phụ không cần nhọc lòng vì ta đâu, có thể lấy lại được tu vi hay không không quan trọng. Đi một chuyến đến Ô Kim Sát Thổ, gặp được người và Cù Như đã là phúc của ta rồi.”

Y càng nói thế càng khiến hai nàng không dễ chịu gì. Cù Như ngắt ngữ nói: “Nhưng sư đệ rốt cuộc cũng chỉ là người, không thể phi thăng thì

sẽ có ngày già đi. Ta không muốn nhìn thấy sư đệ râu tóc bạc trắng đầu, vẫn giữ dáng vẻ như bây giờ thì hơn.”

Đây chính là điểm đáng buồn của người phàm, sinh mệnh ngắn ngủi chỉ mấy chục năm, điểm xuất phát cao hơn các loài khác nhưng lại khó đèo đèo hơn hết. Bởi vì cầm thú không có thất tình lục dục, trong khi con người lăn lộn hồng trần, thế tục rồi ren, chỉ chốc lát đã già đi rồi chết, biến thành một bài vị nho nhỏ trên bàn thờ, uống phí một đời người.

Nghe Cù Như nói thế, Vô Phương liền liên tưởng đến viễn cảnh thế lương của Chấn Y, dù sinh được con cái nhưng thanh xuân chẳng còn thì có lợi gì. Nàng cũng thấy phiền muộn, suy nghĩ rồi nói: “Người đừng sợ, sau này ta xem bệnh giúp yêu, lấy tu vi của chúng cho người là được. Người chỉ cần kết được nội đan cơ bản thôi, phần còn lại có ta giúp người, sống ba trăm năm cũng chẳng thành vấn đề.”

Chấn Y bật cười, “Sư phụ làm vậy không sợ bôi xấu thanh danh sao? Lấy tu vi của người khác thì có khác gì cướp bóc chứ?”

Nhưng nàng đáp rất nghiêm túc: “Chuyện người tình ta nguyện sao có thể nói là cướp đoạt? Ta có thể thu phí ít chút, chỉ lấy của mỗi con yêu một hai chục năm, chẳng tổn hại gì với bản thân chúng cả. Người là đồ đệ của ta, nếu chết sớm thì sao có thể kế thừa nghề y của ta được.”

Y nhìn nàng thật chăm chú, “Đại ân đại đức của sư phụ, ta không báo đáp...”

Kết quả Cù Như xọt ngang vào: “Ta cũng có thể góp nhặt giúp sư đệ, không báo đáp hết thì lấy thân báo đáp là được rồi, ta không chê sư đệ chết sớm đâu.”

Chấn Y nhú mày rồi quay phắt mặt đi.

Cù Như bị phốt lờ thì quay sang khóc lóc kể lể với Vô Phương, đây là sự đệ kiểu gì vậy, không có chút ý thức tôn trọng tiền bối gì cả. Vô Phương bị cô bé cam rằm nhức cả đầu, chỉ đành khoanh tay đứng nhìn.

Bồng Chấn Y làm động tác chớ lên tiếng, mọi người nín thở lắng nghe, tiếng chim vỗ cánh rào rào vang lên, trong cánh rừng cạnh con dốc có vô số chim tước bay ủa ra, như bị kinh động mà bay thẳng lên trên. Nhìn tình hình, trong rừng hẳn có khắc tinh của bọn chúng.

Vô Phương ra hiệu bọn họ đi chậm lại, còn mình bay vào trong rừng trước. Lần tới vị trí của bầy chim ban nãy, nàng phát hiện nơi đó có một cái hồ nhỏ hình bán nguyệt, nước hồ trong vắt thấy cả đáy, ven hồ có bóng dáng một con gì đó giống mèo, đuôi dài rủ xuống trên mặt hồ, cuối chóp đuôi hơi lóe sáng, trong cảnh tối mù như một ngọn đèn nhỏ mờ lung, nó đang câu cá.

Đây là mèo yêu khổng lồ sao? Vô Phương đứng tại chỗ nhìn nó thong thả rung đuôi, gương mặt vui vẻ vô hại, mang cái bụng đói kêu ùng ục nhòm ngó mặt nước. Dưới nước có cá chép vảy vàng óng, đuôi vây uốn lượn, xoay mình một cách lộng lẫy. Thân cá kia còn phát sáng, trên và dưới nước tạo thành cảnh tương phản thú vị, nếu bỏ qua quan hệ kẻ đi săn và bị săn thì đây hẳn là một hình ảnh rất độc đáo.

Mèo yêu khổng lồ vượt qua kiếp thứ chín thì có mười mạng, đến khi ấy biết thay hình đổi dạng, biết gọi mưa gọi gió, vô cùng nguy hiểm. Nàng giơ cao một tay, phất nhẹ tay áo triệu ra một thanh trường kiếm cầm trong tay để đề phòng bất cứ tình huống nào rồi lặng lẽ tiếp cận. Mèo yêu đang tập trung toàn bộ tinh thần câu cá, cứ ngỡ sẽ chẳng làm kinh động đến nó, nào ngờ nó đột nhiên xoay đầu lại, cặp mắt to tròn nhìn nàng, chỉ một cái nhìn đã chạm thẳng vào lòng người.

Nó bỏ câu cá, phe phẩy cái đuôi trắng như tuyết đi đến, lớn vồn bên chân nàng. Cọ rồi lại cọ, cọ xong cọ tiếp, ngẩng đầu lên nhìn nàng đầy

khao khát, xưa nay Vô Phương chưa từng bị đối đãi như thế bao giờ, nhất thời cứng người không biết phải sao. Chấn Y và Cù Như chạy đến, tay lăm lăm dao kiếm, nếu quả thật là mèo yêu khổng lồ thì có lẽ sẽ lập tức phát động công kích ngay. Nhưng hình như không phải, nó chỉ nép bên tà váy nàng, lẳng lặng nhìn bọn họ. Vô Phương thấy Chấn Y thở dài, lắc đầu, thu trường kiếm về trong vỏ.

“Không phải à?” Nàng cúi đầu quan sát, con mèo ôm chân nàng, bắt đầu cố gắng leo lên.

Chấn Y nói không phải, “Nó là Phỉ Phỉ, có thể làm người khác quên đi ưu sầu.”

Vùng đất nào cũng có đủ giống loài sinh tồn, trên Phạn Hành Sát Thổ có ác quỷ ăn não thì cũng có thứ như Phỉ Phỉ chữa tâm linh. Con mèo đã leo lên chân rồi, Vô Phương không thể không ôm nó vào lòng, trêu đùa với nó một lúc, đáng vẻ ngây thơ của nó cực kỳ đáng yêu. Nhưng không thể cứ ở đây ôm mèo mãi, bọn họ tiếp tục đi phía trước, nó đi theo sau, kêu *meo meo* trông thật đáng thương.

Kết quả chuyến này không tìm được mèo yêu khổng lồ mà nhặt được một con Phỉ Phỉ. Nó cứ quẩn lấy Vô Phương không rời, hết cách, nàng đành phải làm một túi vải vác nó theo bên người.

Dem Phỉ Phỉ về cho Lộc Cơ xem, nàng ta thích vô cùng, ngay cả trả lời cũng lơ đãng, “Cái gì mà là hình mèo thôi, đây không phải là hình mèo à, chắc hẳn chính là nó rồi.”

Vô Phương cũng bỏ ý định, dù sao không tìm được mèo yêu khổng lồ thì cũng có đối sách, thế là nàng bắt đầu tập trung nghĩ đến chuyện tối đi tới đài Bát Nhã.

Lộc Cơ mách nước cho nàng: “Phải ăn mặc thật đẹp vào, trang điểm đậm lên, càng đẹp càng tốt. Đến lúc đó không chỉ Yểm Đô mà nam yêu của

ba núi năm mươi châu cũng sẽ đến, nếu gặp người có duyên thì đời này Diễm cô nương có chỗ dựa rồi.”

Vô Phương cười cười, có chỗ dựa cả đời đúng là chuyện xa vời! Nàng là sát hung, yêu quái không đủ đạo hạnh kết làm phu thê với nàng thì cuối cùng sẽ bị hút hết chỉ còn lại tấm da khô, nàng hại người ta quá mà.

Nhưng trang diễm ấy à, đây là chuyện mà cô nương nào cũng thích cả. Nàng ngồi trước bàn trang diễm, nến đỏ cháy bập bùng trên chân nến được đúc đồng, chiếu sáng dung mạo trong gương. Nàng cẩn thận tô vẽ, chuốt mi thật cong, vẽ chân mày cong như răng núi, môi diễm son đỏ nhìn tựa chu đàn. Búi kiểu tóc linh xà*, lại tiện tay ngắt một cành khô biến thành trâm vàng cài trên búi tóc. Xong xuôi nàng đứng dậy ngắm nghía hết trái rồi sang phải, bộ xiêm y này hình như không tương xứng với kiểu trang diễm lắm, thế là nàng bấm tay đổi màu sắc. Đám nam yêu dung tục thường thích màu nổi, vậy chắc lựa nồn màu huyết dụ này hợp ý họ lắm!

(*Ảnh minh họa.)

Nàng bước ra khỏi động phủ, mấy người đứng ngoài cửa chờ liếc nhìn nàng một cái liền lập tức trọn tròn cả hai mắt. Lộc Cơ còn nhớ tình cảnh lần đầu mình thăm viếng nàng, vẻ đẹp lạnh nhạt xa cách của nàng trong chớp mắt kia xộc thẳng vào tim. Sinh ra đã có dáng đẹp, nay còn diễm tô lại càng thêm phần diễm lệ, đôi mắt xanh biếc trong vắt nhìn sang, không cần phải tưởng tượng phản ứng của đám nam yêu Sát Thổ sẽ thế nào, chỉ cần nhìn nam đồ đệ của nàng là biết ngay.

Sắc đẹp chính là lưỡi dao sắc bén và chuẩn xác nhất, trên đời này không có ai có thể chống đỡ được mị lực của sát hung, cũng như chẳng phàm nhân nào có thể chống đỡ nổi cám dỗ của quyền lực.

Sợ hãi đến mù mịt, tất không thể nhìn kỹ, mà nhìn rồi thì lại càng rối loạn. Chấn Y xoay người, thấp giọng nói nhỏ: “Con mèo yêu khổng lồ kia

thể biến thành hình người, nói không chừng cũng sẽ xuất hiện ở đài Bát Nhã. Ta đi chuẩn bị vài thứ, ban đêm đi cùng sư phụ.”

Y vội vã rời đi, Lộc Cơ ôm ngực cười thành tiếng, “Đồ đệ này của Diễm cô nương kỳ lạ thật đấy.”

Có kỳ lạ hay không, Vô Phương không quá để tâm. Dù sao y cũng là người, mà đối với con người thì yêu ma là dị loại, tư tưởng phức tạp cũng rất bình thường. Nàng chỉ phải thu xếp để Cù Như ăn mặc thật tốt. Chim lớn rồi thì phải lập gia đình thôi, nàng thấy Chấn Y không có hứng thú với Cù Như, mà đã không có hứng thú thì chẳng nên ép buộc. Vốn chim và người cũng đã không phải là phối ngẫu, nếu còn cố kết hợp, nhỡ sau này sinh ra một người chim thì biết làm sao?

Màn đêm dần buông xuống, lúc đợt sương mù dày đặc đầu tiên tràn vào là thời điểm bọn họ lên đường, cưỡi mây bay không bao lâu thì đã đến.

Đài Bát Nhã nằm giữa dãy núi Cửu Âm và Yểm Đô, từ Cửu Âm đi về phía Bắc ba mươi dặm là có núi tuyết, giữa không trung có thể nhìn thấy khe rãnh ngang dọc khắp núi, toàn là những chỗ trũng nông sâu không đồng đều. Đến khi lại gần rồi mới phát hiện, những chỗ trũng kia là đường mòn xây dọc theo núi, trên đường có lầu các dựng từ gỗ thừa được phân bổ lộn xộn, vì đã quá lâu đời nên hòa làm một với sắc núi, nếu không có treo đèn lồng chẳng chịt thì khó bề phân biệt được đâu là núi, đâu là lầu.

Đài Bát Nhã nằm ở trung tâm lầu nhìn xuống, khán đài vòng xung quanh, dưới tầng chót là một sàn nhảy thật rộng. Yêu quái lúc trước bố trí nơi này phải vượt trội lắm, trong tòa thành chết ở Trung Thổ mà Vô Phương sinh ra cũng có một nơi như thế. Vũ đài bằng phẳng được xây bằng gỗ hương chương hợp lại, trên mặt đài trải thảm nỉ. Ở tám phương vị có cột trụ to lớn cao vút, đèn lồng đỏ treo thành chuỗi rũ xuống, rực rỡ xán lạn, chiếu sáng toàn bộ đài Bát Nhã như ban ngày.

Lộc Cơ là khách quen nên thành thạo dẫn đường, giới thiệu nhà trọ Thái Lung cho bọn họ. Bà chủ nhà trọ trông yêu diễm lẳng lơ, ngay cả đi lại cũng phải đánh hông thật uyển chuyển. Nàng ta vừa thấy nhóm Vô Phương thì ngạc nhiên vui vẻ ra mặt, cao giọng hô lên: “Khách lạ kìa, lần đầu gặp đây.” Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Lộc Cơ, “Nghe nói linh y của Ô Kim Sát Thổ viếng thăm chỗ chúng ta, là vị này phải không?”

Đại danh vang dội, có muốn giấu cũng không giấu được. Lộc Cơ nói phải, “Diễm cô nương là ân nhân của ta.” Rồi vươn tay chỉ, “Đây là Thanh Như Hứa, bà chủ Thanh. Đại hội khoe sắc ở đài Bát Nhã do chính bà chủ Thanh tổ chức, nàng ấy có thể nói là đại ân nhân của Phạn Hành Sát Thổ chúng ta đây.”

Thanh Như Hứa che miệng cười, quan sát Vô Phương từ trên xuống dưới, “Hay nghe đến diễm quan của linh y ở Diêm Phù, nay vừa trông thấy, quả nhân danh bất hư truyền.”

Mỹ nhân trọng mỹ nhân, cũng như anh hùng trọng anh hùng. Thanh Như Hứa hết sức nhiệt tình với nhóm người Vô Phương, tự mình dẫn bọn họ vào trong, chọn một chỗ trang nhã mời họ ngồi xuống, còn vén tay áo rót rượu ngon cho từng người.

Không biết đây là loại rượu gì mà lại tỏa ra ánh sáng hổ phách xuyên thấu cả cốc lưu ly, mùi thơm lạ thường. Vô Phương chỉ cầm trong tay chứ không thưởng thức, nhẹ lắc lắc chén, bàn tay búp măng dong đưa qua lại, yếu điệu mà lại mạnh mẽ.

Nàng cười cười hỏi: “Ở thành Thiên Cực có một loại rượu tên là Vãn Cừ, rất có duyên với tên của bà chủ Thanh đây. Rượu đó rất ngon, cũng rất thơm, nghe nói uống một hớp sẽ say ba năm, không biết rượu của bà chủ Thanh có hiệu dụng giống nó không?”

Thanh Như Hứa nâng tà váy dài lên, dịu dàng cười, “Vấn cừ na đặc thanh như hứa, vị hữu nguyên đầu hoạt thuỷ lai*... Quả nhiên là có ngọn nguồn với tên ta. Có điều rượu này không mạnh được như thế, ta có nếm thử rồi, dịu hơn rượu tự cất ở các tiệm nhỏ bình thường, rất hợp với khách nữ tối nay.”

(*Đây là hai câu thơ trích trong bài Quan Thư Hữu Cảm của Chu Hy, bản dịch của Vũ Minh Tân: ‘Hỏi sao đầm cú trong như thế, bởi nước đầu nguồn vốn chẳng thông.’)

Xem ra rượu có lai lịch khác, Lộc Cơ nhấp một hớp, “Món ruột của quán trọ Thái Lung nhà cô đâu dễ gì thay đổi, sao hôm nay lại có ngoại lệ vậy?”

Thanh Như Hứa cười nói: “Rượu này là do Yểm Đô phái người đưa tới, tối mai lệnh chủ thành thân rồi, nên mời mọi người uống rượu mừng của ngài ấy trước.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Yểm Đô là một thành trì huyền bí, tồn tại ở Phạn Hành Sát Thổ đã ba nghìn năm nhưng đến nay vẫn chưa có ai từng vào trong đó. Ngoại trừ tuần tra thì lệnh chủ Yểm Đô không hề qua lại với người khác, nổi danh là một Ma vương có chướng ngại về xã giao, chỉ thích ru rú trong thành với đám tượng của mình, cách xa trần thế, cách xa chúng sinh. Nên khi thông tin lệnh chủ kết hôn bất thành linh truyền ra ngoài, ai nấy đều giật nảy mình, không ngờ cũng có ngày vị này thành thân. Bởi vì không những tính tình kỳ quái, sở thích của chàng cũng quái đản nốt, chưa kể còn chả thèm chú ý chuyện vệ sinh bản thân, có mỗi một tấm áo choàng mặc mãi vạn năm, tuyệt đối không phải do tiết kiệm mà chắc chắn là đồ dở hơi. Cộng thêm lệnh chủ chưa từng để lộ mặt, ngay đến khi đánh nhau cũng quấn kín mít, lũ yêu lén xăm xì sau lưng đều nhất trí cho rằng chàng vừa già vừa xấu, cho nên ở khu vực này chả có nữ yêu nào chịu gả cho chàng cả.

Mặc dù chàng đã từng là một truyền kỳ, nhưng ai thích nổi nam nhân suốt ngày nghịch bòn chứ? Đứng trên góc độ chiến công, Bạch Chuẩn đáng được ca ngợi, chàng là yêu quái lớn tuổi nhất ở Sát Thổ này, lý lịch cũng lâu đời nhất. Trước đây khi hộ pháp niết bàn, Phạn Hành Sát Thổ chìm trong loạn lạc và máu tanh, chúng yêu tàn sát khắp nơi. Vào thời điểm căng thẳng nhất lúc chúng yêu sắp vượt ra khỏi giới Diệu Thiện tràn vào trần gian, Bạch Chuẩn đã đóng kín cửa ngõ giới, một mình đối đầu với chín đạo yêu và mười ba đạo quỷ. Cuộc chiến đó kéo dài ba ngày ba đêm, yêu quỷ trên năm nghìn tuổi vẫn còn nhớ, hoang mạc thi chất đầy như núi, không khí tràn ngập mùi máu tanh bất tận, đến cả sương mù bao phủ núi Cửu Âm cũng bị nhuộm đỏ... Cuối cùng mười ba đạo quỷ bị tiêu diệt, Minh quân

luôn thờ ơ cũng buộc phải ra mặt điều giải. Sau đó Yểm Đô được dựng nên làm thủ phủ của Phạn Hành Sát Thổ, chỉ sau Phong Đô.

Sự kiện lệnh chủ sắp thành thân khiến người ta hứng thú hơn mấy ly rượu mừng nhiều. Tất cả đều đang bàn tán chuyện tân nương rốt cuộc là ai, dẫu có nghe Yểm Đô đang chuẩn bị hôn lễ, nhưng gióng trống khua chiêng đưa rượu mừng tới như thế này thật khiến người ta không ứng phó kịp.

Cù Như nói: “Yểm Đô làm tiệc vui, lệnh chủ vui nhưng chưa chắc đám tượng đã vui, có lẽ sẽ nhân cơ hội này mà chạy trốn nhiều hơn. Sư phụ nè, mỗi người chúng ta chọn hai người đi, nếu sống được thì bớt chuyện rồi, tránh bị người ta nói ra nói vào.” Cô nàng lăm bằm trong miệng rồi tức tối liếc xéo Chấn Y.

Vô Phương nghĩ rất đơn giản, nàng không cần nam nhân, tương lai nàng sẽ báỉ làm môn đệ của Liên sư, lục căn phải thanh tịnh không được nhiễm bụi trần, không thì khó tu thành chính quả. Nàng chỉ muốn dụ đại một tên đưa về Ô Kim Sát Thổ, nếu nguyên nhân ở thân xác tượng thì sẽ thử nghĩ cách kéo dài tính mạng cho nó; còn nếu là do lệnh chủ thu hồn, vậy ra khỏi tầm tay hãn ta, không chừng nó có thể tránh được một kiếp.

Nàng hơi nghiêng người dựa vào lan can nhìn xuống, tiếng nhạc ngân vang, đã có nữ yêu lắc eo lên đài biểu diễn.

Thanh Như Hứa đứng cạnh đó tán gẫu cùng Lộc Cơ, mân mê ống tay áo đùa: “Linh y cũng muốn lên đài à? Chỉ cần linh y gật đầu, ta sẽ lập tức chuẩn bị vũ đài phô trương nhất cho cô nương được nổi bật.”

Nhà trọ Thái Lung này thật ra cũng giống tửu lâu chốn nhân gian, phải có một hai chiêu bài thì mới thu hút được khách tám phương.

Vô Phương chỉ cười nhạt, nhưng Chấn Y lại nhú mày, “Gia sư hành nghề chữa bệnh tế thể, tới đây chẳng qua chỉ để góp vui chứ không lên đài.”

Thanh Như Hứa chưa từng gặp tiểu tử nào không nể mặt như vậy cả, ngờ ra một thoáng thì liền đổi giọng điệu yêu mị trêu: “Vị tiểu ca này tuần tú thật đấy. Có điều sư phụ là sư phụ, đệ tử là đệ tử, người chớ nên ra mặt nói như đúng rồi thế. Vẫn nên mở to hai mắt ra mà nhìn đi, ở đây có nhiều cô nương tốt lắm, tiểu ca như người ấy à...” Nàng ta giơ tay cột nhả sớ soạng vai Chấn Y, thế rồi nụ cười liền cứng lại, kinh ngạc khẽ hô lên: “Là con người ư? Sao lại vào được giới Diệu Thiện?”

Chỉ yêu quý mới vào được giới Diệu Thiện, không hề có người sống, đây đã là quy tắc mấy nghìn năm nay. Nếu không nhờ người khác đạo hạnh cao thâm mở cửa ngõ hộ thì ắt hẳn trong cơ thể người này còn có thứ khác.

Tiếng kêu của Thanh Như Hứa đã thu hút ánh mắt của các yêu quái khác. Lộc Cơ thấy tình thế không ổn thì liền đứng dậy, xua tay nói: “Chư vị đừng thấy lạ, đây là cao đồ của linh y, theo linh y đến Phạn Hành Sát Thổ thăm viếng.”

Giải thích vậy cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, Vô Phương phát hiện mình đã đánh giá cao yêu quái ở đây rồi, yêu quý sống trên uế thổ vốn lỗ mãng bất kham, máu thịt con người có sức hấp dẫn chí mạng với chúng.

Vòng tròn vây quanh bọn họ từ từ thu nhỏ lại, yêu quái ngồi ở xa cũng bắt đầu gia nhập. Mọi chú ý không còn đặt vào ca múa trên đài Bát Nhã nữa mà dồn hết lên người bọn họ. Cù Như không nhận được quan sát họ, không khỏi bật cười, “Kẻ nào cũng mang hình người mà rốt cuộc vẫn không bỏ được thú tính.”

Hàng nghìn hàng vạn con yêu nơi này mà động tay thật thì e cũng không dễ đối phó, Vô Phương đành phải giơ chén lên, “Đại hỉ của lệnh chủ sắp đến rồi, chư vị chớ tự tìm xúi quẩy. Có sát sinh thì cũng phải xem thời điểm, làm hỏng chuyện tốt của lệnh chủ thì không ai trong chúng ta đảm đương nổi đâu.”

Chúng yêu quái nghe vậy thì cũng hơi chùn chân, đầu bắt đầu không kiểm soát được mà biến hóa trở về nguyên hình. Tuy thành tinh rồi liền có thể tự đắp nặn diện mạo người, nhưng chúng lại không có cách nào thay đổi được nguyên hình. Mặt mũi qua trăm nghìn năm già nua thì đẹp chỗ nào được, răng nanh lộ cả ra, mắt lé nứt tới nơi, trên hai vai người lại có đầu rắn, đầu sói... xấu xí quái đản không nói đâu cho hết.

Tiếng thì thầm qua lại trên xà nhà bị chôn vùi trong tiếng thở gấp nặng nề ở dưới, “Người nhìn đi, trong lúc nguy cấp nàng vẫn nhớ đến ta.” Giọng điệu rất đổi đặc ý.

Một giọng khác vang lên: “Danh tiếng của chúa thượng đã bị đám yêu quái này bêu xấu bét nhè rồi, Yểm hậu chỉ mượn ngài để cầm chân chúng thôi.”

Lời thật khó nghe, nhưng lệnh chủ đang đắm chìm trong hạnh phúc nên hoàn toàn phớt lờ. Chàng cảm thấy, phụ nữ nhớ tới ai trong lúc nguy cấp tức là nàng rất ý lại vào người ấy. Trước kia chàng từng đọc một cuốn sách được lưu truyền từ nhân gian, lật xem nhiều lần đến nỗi sắp rách nát luôn. Trong cuốn sách đó có rất nhiều lời vàng ngọc, tất cả đều liên quan đến tình yêu, phân tích kỹ lưỡng về sự đáng yêu và khẩu thị tâm phi của nữ giới. Nàng mà nói không muốn thì chính là rất rất muốn; còn nếu nàng nói người thật đáng ghét, kỳ thực là rất thích người, thậm chí còn yêu người.

Một con bò sát ấy à, dù đã tu thành hình người thì cũng chẳng hiểu được huyền bí trong đấy đâu. Lệnh chủ tự thấy mình sáng suốt hơn Ly Khoan nhiều, nên không thèm nghe cậu chàng ba hoa.

“Chúa thượng vẫn không hiện thân sao? Nhìn vòng vây đám gia súc này kìa, càng lúc càng nhỏ.”

Lệnh chủ bảo không vội, “Nhân vật lợi hại đều xuất hiện lúc cuối cùng.”

00:00 / 00:00Rốt cuộc vị hôn thê đứng giữa vòng vây cũng cao giọng nhấn mạnh: “Chúng ta được thành chủ Sâm La Quán Thương Hải nhờ vả, đến Yểm Đô tặng quà, ai dám lỗ mãng thì chính là kẻ địch của cả thành Sâm La và Yểm Đô.”

Quanh thân mỹ nhân là luồng sát khí dữ dội, xem ra đã sẵn sàng để chém giết rồi, có điều chưa tới đường cùng nên không muốn âm ỉ để rồi cá chết lười rách thôi. Lệnh chủ ngồi ở trên cao, kinh ngạc gãi gãi đầu, cảm thấy rất không thoải mái, nhắc đến chàng là đủ rồi mà, sao còn kéo cả Quán Thương Hải vào làm gì? Một thành Sâm La bé xiu mà so được với Yểm Đô à?

Chàng quay sang hỏi Ly Khoan: “Trước khi Yểm hậu xác định hôn ước với ta thì có quan hệ thế nào với Quán Thương Hải?”

Ly Khoan vắt óc suy nghĩ, “Quan hệ thầy thuốc người bệnh đó, có điều hình như tên Quán Thương Hải này có ý với Yểm hậu, mấy lần mặt dày đến núi Thập Trượng cầu kiến nhưng đều bị chặn ở ngoài cửa.”

“Vậy nàng nhắc đến thành Sâm La làm gì? Mặt mũi Quán Thương Hải có thể lớn hơn bốn đại vương à?”

Nghe ra được tức giận và ầm ứ trong giọng điệu của lệnh chủ nhà mình, Ly Khoan sợ hãi cuống quýt bổ sung thêm: “Không không không, chúa thượng đừng hiểu lầm, Yểm hậu tuyệt đối không có ý đó đâu.” Cậu ta thề thề đầu lưỡi liếm môi, “Bây giờ Yểm hậu vẫn chưa biết mình có hôn ước với chúa thượng, cũng không biết tân nương chúa thượng sắp cưới là nàng. Trước mắt bị đám yêu quái này bao vây, để có thể hợp tình hợp lý lấy chúa thượng ra dọa bọn chúng thì đành phải mượn danh Quán Thương Hải nhờ nàng chuyển quà tặng. Quán Thương Hải chỉ là mồi lửa, còn lệnh chủ mới là nến, một cây nến lớn sáng rực rỡ luôn ấy!”

Lệnh chủ nghe vậy liền dễ chịu hơn, đúng là một lần bị răn cản thì mười năm sợ dây thừng. Hôn thê tốt như thế rất khó tìm, nếu như lại thất bại, có thể chàng sẽ không tìm được mà giết sạch cả thành Sâm La.

Bất kể thế nào thì câu nói này của nàng đã có tác dụng, yêu ma mười phương đều không dám đắc tội Yểm Đô, đành hậm hực lui xuống. Lệnh chủ càng thêm tán thưởng sự cơ trí của hôn thê mình: “Nàng nhanh trí đấy chứ, bốn đại vương thích điểm này của nàng, biết tùy cơ ứng biến, biết cạy thế bắt nạt.”

Ly Khoan chặc chặc lưỡi, “Chẳng phải chúa thượng ghét Diệp Chấn Y à, hắn ta mà bị lũ yêu kia ăn mất thì tốt quá rồi.”

Lệnh chủ sờ cằm, “Ta không quan tâm sống chết của hắn, ta chỉ sợ nường tử mình phải chịu ấm ức thôi.”

Ly Khoan nghe mà suýt nữa nôn mửa, nường tử của ngài ấy à, toàn khiến người ta đổ mồ hôi hột vì sợ đấy.

Cả hai đứng trên xà nhà ngắm nhìn vẻ đẹp của Yểm hậu nhà mình thật lâu. Đèn lồng treo trên lan can hắt ra ánh sáng đỏ tươi, Yểm hậu ngồi giữa vùng sáng ấy thong thả nâng chén ngọc, nguy cơ trước đấy không ảnh hưởng chút gì đến nàng. Được ngón tay nòn nà như nước xuân nâng đỡ, ngay cả thứ rượu kia cũng trở nên vô cùng quý báu.

“Yểm hậu đang uống rượu mừng của chính mình kìa.” Ly Khoan thè thụt lưỡi liên tục.

Lệnh chủ cười hớn hở, “Nàng nhất định đang vui lắm.”

Mỹ nhân thật sự quá xuất chúng, cục diện không vui vừa rồi đã qua, hào quang của nàng lại chiếu sáng cả căn phòng, ngay cả bà chủ Thanh tự xưng điểm lệ đó cũng chẳng bì nổi. Xung quanh nàng liên tục có yêu quái qua lại, đi ngang là giả vờ thôi, đến ngắm nàng mới là thật. Ở đài Bát Nhã

có một quy tắc bất thành văn, lên đài thì có nghĩa là chấp nhận được theo đuổi, nhưng nếu không lên thì dù có đẹp đến đâu cũng không thể tùy tiện tới dự dõ.

Ly Khoan lẩm bẩm: “Không biết Yếm hậu có lên đài không, ngộ nhờ lên đài thì sao?”

Lệnh chủ ườn ngực, “Thì bốn đại vương sẽ phá hủy đài Bát Nhã trước khi nàng đi lên.”

“Ôi, hôm nay Yếm hậu ăn mặc đẹp quá, búi tóc kia, váy kia, cả túi thơm kia...” Cậu ta còn chưa dứt lời thì đã bị lệnh chủ che mắt.

Ly Khoan Trà là một con thằn lằn háo sắc, mắt lăm la lăm lét toàn nhìn những chỗ không nên nhìn, trước kia lệnh chủ cứu cậu ta từ trong động phủ của một con kỳ nhông to lớn. Khi ấy cậu ta còn chưa mở mắt sáng dạ, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp chốn, lại còn ngu ngốc không phân biệt rõ đồng loại hay dị loại, ngay cả kỳ nhông cái nhóp nháp cũng dám tán tỉnh. Rồi cũng có một lần cậu ta chọc phải vua kỳ nhông, khiến đối phương tức giận tới nổi nhổ nước bọt vào người, bị dính độc ngay bắp lự. Lúc được lệnh chủ vớt lên thì cậu ta trợn tròn mắt, bụng ểnh lên trời, thoi thóp sắp ngỏm tới nơi rồi.

Nói đến đây lại muốn nổi đóa, nước bọt của kỳ nhông quá nhớt, hại lệnh chủ phải tắm táp nửa tháng trời mới gột sạch được tay áo. Ly Khoan vẫn còn mang máng nhớ được cánh tay kia của ngài, trắng muốt nhưng rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn. Có điều trên cánh tay có xăm hình rất phức tạp, trông giống phong ấn, đứng trong bóng tối sẽ phát ra ánh sáng lạ lùng, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà ngài ấy luôn mặc áo choàng đen.

Bị che mắt rồi, cậu chàng cũng chẳng giãy giụa, không bị ăn đòn là tốt rồi. Thế rồi bên dưới liên tiếp vang lên tiếng trầm trồ, lệnh chủ thả lỏng tay, cậu ta liền nhân cơ hội uốn mình leo xuống mái nhà nhìn, thì ra giao nhân

khắp năm mươi châu đã đến, nữ có nam có nhưng lại khó phân biệt nam nữ, vì ai cũng kiều diễm như hoa.

Trong mắt chỉ có vị hôn thê nên lệnh chủ không rảnh quan tâm đến cậu ta. Tuy thấy Vô Phương không định lên đài, nhưng nàng ăn mặc lộng lẫy đến vậy nên vẫn khiến chàng rất lo âu. Chàng ngồi xếp bằng trên xà nhà, chống đầu bắt đầu thả hồn bay xa, nếu như bây giờ phủ khăn trùm đầu tân nương lên cho nàng thì lập tức có thể đưa vào động phòng rồi... Nghĩ đến động phòng, tim lệnh chủ liền đập *thình thịch*, mặt đỏ đến tận mang tai.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Dù chàng không hiểu về quá trình động phòng hoa chúc cho lắm, nhưng thông qua hoạt động ấy có thể bồi đắp gia tăng tình cảm là điều chắc chắn không thể nghi ngờ.

Muốn lấy một vị phu nhân cơ trí như vậy về nhà chẳng phải chuyện dễ, chàng thích sự thẳng thắn chính trực của nàng, không giống đám nữ yêu kia, ngoài miệng nói không muốn nhưng kỳ thực lại âm thầm xoắn xuýt nghĩ đủ cách ôm ôm ấp ấp đối tượng khác phái. Kết quả bị xem thường thì mất mặt, không dám nói gì ai, nhưng hể nghe nhắc đến Bạch Chuẩn chàng, đám ấy lại cười nhạt, “Lão yêu quái đó à, mù rồi mới gả cho lão.”

Nhưng nói thật, chỉ có chàng biết đám đó đều tranh nhau làm người mù. Yêu cũng như người cũng tham luyện quyền thế, dù cho rằng chàng là gốc cây già cỗi mục nát, đám đó nhắm một mắt liền có dũng khí ‘xả thân vì nghĩa’.

Đám đó bằng lòng theo chàng thì chàng xin cảm ơn tổ tông tám đời của họ thôi chứ còn lâu mới đồng ý. Cô nương tốt sẽ không mặt dày chặn đường chàng, cũng không để hở eo rồi làm điệu làm bộ cạnh đầm bùn khi chàng tới mức bùn xanh. Chàng chỉ khát vọng thứ tình cảm đơn thuần không ra vẻ, muốn một người sẵn lòng bầu bạn với chàng, cùng chàng sống ở đất ma vực này, mười nghìn hay hay trăm nghìn năm cũng không từ.

Khuôn mặt đẹp dễ cùng cần cổ thon thả của hôn thê đã bị đám yêu ma xấu xa kia nhìn hết lần này đến lần khác, lệnh chủ rất muốn nhảy xuống

đưa nàng đi ngay. Nhưng nghĩ lại chàng vẫn phải kiềm chế, đã giữ tới bước này rồi, không thể phá hỏng hình tượng được.

Chàng không sợ mình tiếng xấu lan xa, vì phái nữ thường thích nam giới tàn bạo với người ngoài nhưng lại ân cần với vợ. Bây giờ càng dữ thì về sau tương phản sẽ càng lớn, không chừng nàng sẽ kinh ngạc khi nhất được vật quý ấy chứ? Trong lòng lệnh chủ cười to ba tiếng, tính ra mấy con yêu nhiều chuyện kia đã giúp chàng rồi. Bây giờ Diễm Vô Phương e ngại chàng, đợi đến lúc biết chàng sắp cưới mình, nhất định nàng sẽ bất ngờ lắm.

Lệnh chủ tự tưởng tượng mà đâu đâu cũng thấy hoa đào. Thế rồi chợt có kẻ đi tới gần nàng, chàng giật nảy người, chăm chú nhìn kỹ thì suýt ngã ngựa, không ngờ là dân trong thành của chàng, tượng đất của chàng, con trai của chàng!

Dáng người thanh lịch, diện mạo tuấn tú, trong mắt sáng sủa nhu tình, tất cả đều là tâm huyết của chàng cả. Chàng nhìn tượng đất thi lễ với nàng, dịu dàng mỉm cười, “Từ sớm ta đã nghe đồn về đại danh của linh y, nay được gặp đúng là phúc đức ba đời...”

Lệnh chủ nghiêng rằng treo treo, ba đời cái con khỉ, bọn chúng chỉ có kiếp này chứ làm gì có kiếp sau.

Con chim Cù Như đã chạy ra ngoài xem giao nhân rồi, chỉ còn lại Diệp Chấn Y ở bên cạnh nàng, thấy có người tới bắt chuyện thì quan sát từ trên xuống dưới mấy lần, “Người là người phương nào?”

Cùng giới tính thường rất dễ trở thành kẻ địch trong tư tưởng, có điều tượng đất chẳng thêm bận tâm đến Chấn Y. Thái độ của Vô Phương ngược lại rất tốt, nàng dựa vào lan can cười với tượng đất, “Quá khen rồi, chỉ là có thanh mà không có danh thôi. Ta thấy dương hỏa trên hai vai công tử khá

yếu, chắc hẳn gần đây không được khỏe, nếu không chê thì để ta chẩn bệnh cho công tử nhé?”

Lệnh chủ trơ mắt nhìn tượng đất của mình ngồi xuống đối diện Vô Phương, chìa tay ra trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Đa tạ, làm phiền cô nương rồi.”

Vô Phương kéo tay áo, đặt đầu ngón tay ngọc ngà lên cổ tay tượng đất, lệnh chủ biết tên tượng này tiêu rồi, nhất định bị nàng nhìn ra gốc gác cho mà xem.

Quả nhiên, lúm đồng tiền trên mặt nàng nở rộ như hoa, “Công tử đến từ Yểm Đô sao?”

Không ai có thể chống đỡ được nụ cười của nàng, tượng đất choáng váng vì sung sướng, xoay cổ tay phủ lòng bàn tay lên mu bàn tay nàng, “Cô nương tinh mắt thật đấy.”

Lệnh chủ nằm trên nóc nhà mà tức nổ óc, không ngờ đồ chơi mình tạo nên lại có bản lĩnh hơn chàng nhiều. Kỹ năng nắm tay cô nương này học được từ đâu vậy? Chuyện chàng luôn mơ ước nhưng bọn chúng lại có thể dễ dàng làm được.

Mục đích của Vô Phương chỉ là muốn lừa một tên mang về để nghiên cứu, nếu đã tự dâng đến cửa thì không cần khách khí nữa. Nàng rút tay ra, hỏi thẳng hắn ta: “Công tử có bằng lòng đi cùng ta không?”

Tượng đất cup mắt như hơi xấu hổ, “Cô nương muốn đưa ta đi đâu?”

Nàng nói: “Rời khỏi Phạn Hành, cùng ta quay về Ô Kim Sát Thổ.”

Tượng đất lại im lặng, sau đó mỉm cười lắc đầu, “Cô nương hẳn biết ta không thể rời khỏi Yểm Đô, nếu cô nương có ý thì cứ gì không ở lại? Chúng ta thỉnh thoảng gặp gỡ, ấy chính là mối nhân duyên đẹp nhất rồi.”

Lệnh chủ tức tới độ chân run người lắc. Nhân duyên đẹp nhất? Nhân duyên thuộc về hân, vậy người đứng đầu một thành như chàng làm thế nào đây? Chuyện gì khiến người ta đau lòng nhất trên đời này hả? Đó chính là bị tượng đất mình tạo nên đào góc tường. Tự tiện rời khỏi Yểm Đô tán tỉnh các cô nương thì thôi đi, nay còn dụ dỗ cả hôn thê của lệnh chủ, tên tượng đất này chán sống rồi chứ gì!

Vị trên xà nhà thì căn răng nghiêng lợi, nhưng vị dưới đèn lại rất hào hứng. Nàng đưa một tay chống cằm, móng tay sơn màu đỏ tươi tôn lên nước da trắng ngần như bạch ngọc, ánh mắt lúng liếng ướm át nhìn quanh, chất giọng ngọt ngào như rỉ ra mật, “Ta cũng không biết vì sao công tử lại không thể rời khỏi Yểm Đô, đã kết thân thì dĩ nhiên phải thật lòng, nếu công tử có lòng thì phải theo ta về Ô Kim Sát Thổ. Ở thành Thiên Cực có nhà ta, có trăng sáng và nắng vàng, công tử không muốn rời khỏi Phạn Hành Sát Thổ ngắm nhìn thế giới bên ngoài sao?”

“Đáng tiếc là hân không đi được thật.” Lệnh chủ nghiêng răng cười nhạt, tên tượng đất không biết xấu hổ này, được chàng nuôi dưỡng nhưng lại dám có ý đồ với hôn thê của chàng, vô ơn bạc nghĩa đến thế là cùng.

Nhóm trước trốn ra ngoài đã sớm ngòm cả rồi, có vết xe đổ đó nên giờ nhóm này có kinh nghiệm hơn. Mà đám tượng đất này cũng khá thông minh, biết mình không thể rời khỏi Yểm Đô nên dù được mời chào thiệt tình thế nào đi chăng nữa cũng đều sẽ từ chối, nhưng vẫn không thiếu những tên không tin tà, bị tình yêu làm mờ mắt mà bất chấp tất cả.

Lệnh chủ cẩn thận nhìn tướng mạo khôn khéo của tượng đất, có thể gần như kết luận hân sẽ từ chối. Ai ngờ tên không tiền đồ kia lại bị sắc đẹp mê hoặc, do dự một lúc lâu, cuối cùng lại ngượng ngùng gật đầu, “Đời người dù sao cũng phải điên cuồng một lần, cô nương là linh y, ta tin tưởng cô nương.”

Tượng đất của chàng dễ dàng bị câu vẩy sao, lệnh chủ trên xà nhà suýt nữa ngã rớt xuống. Đơn giản quá, chỉ vẩy mà đã bị dụ! Thành phẩm mà chàng thức trắng đêm không ngủ, vất hết óc tạo nên, thì ra lại phù hợp với các cô nương như vậy.

Nhìn bọn họ sắp đạt được sự nhất trí, lệnh chủ cảm thấy không chịu nổi nữa, phải ngăn cản thôi! Chàng hít hà hóa thành một luồng gió mát, bay vụt ra khỏi cửa sổ.

Vô Phương ngồi trong phòng không cảm nhận được, bên cạnh liên tục có người đi qua đi lại, ngoài lầu lại có tiếng trống nhạc sinh tiêu, một nơi ồn ào như thế này mà cứ ngồi lâu thì nổ não mất. Có điều tay nghề đắp nặn tên tượng đất này đúng đã đạt đến mức điêu luyện sắc sảo, đường nét rõ ràng, dáng dấp cao ráo, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng rất sinh động, chứa đầy tình ý, khó trách lại có thể làm đắm nữ yêu kia mơ màng mất hồn đến vậy. “Lệnh chủ các người đúng là một người không thể tưởng tượng nổi.” Bản năng của thầy thuốc đã thúc đẩy nàng sờ sờ cánh tay tượng đất, rồi lại nắn hông hấn ta, “Trong thành đều là tượng như người à?”

Bị nữ giới sờ mó lung tung, tên tượng kia thoắt cái liền đỏ mặt, lắp bắp nói: “Lệnh chủ nhà ta... quả thật có bản lĩnh cao cường. Cô nương sẽ không vì vậy mà chê ta chứ?”

“Nào có...”

Vô Phương vừa tính an ủi hấn ta mấy câu thì ở ngoài lầu đột nhiên cát bay đá chạy, cuồng phong thổi đèn lồng chao đảo dữ dội. Mới đầu trời còn quang đãng, nhưng giờ đưa tay ra đã chẳng thấy được năm ngón, đám yêu dưới đài Bát Nhã kinh hãi hét ầm ỹ, chỗ lầu các bọn Vô Phương ngồi cũng phát ra tiếng kêu kệt giống như sắp đổ, các khớp gỗ như có thể rời ra bất cứ lúc nào.

Thanh Như Hứa biến sắc, chạy vội ra đại sảnh, mới ra đến cửa thì Lộc Cơ vội vã chạy theo, “Xảy ra chuyện gì vậy... Có cao thủ viếng thăm sao?”

Tên tượng trước mặt Vô Phương bất động như núi, miệng lẩm bẩm ‘chúa thượng’, hai chân gập lại quỳ rạp xuống đất.

Vốn có không ít tượng đất đến đài Bát Nhã tìm mùa xuân nên từ trong ra ngoài có rất nhiều kẻ quỳ xuống, cũng làm kinh động lũ yêu. Thanh Như Hứa sợ Thái Lung của mình bị phá hủy bèn đuổi toàn bộ ra ngoài, “Lệnh chủ giá lâm còn không mau nghênh giá, chán sống rồi hả?”

Thầy trò ba người Vô Phương cũng bị cuốn vào dòng người theo xuống lầu.

Dưới núi Tuyết Đột, đèn xanh sắp hàng thành dãy. Sứ giả trong y phục đen hộ tống một chiếc xe kéo to đùng, cửa xe tuy mở toang nhưng trong xe lại đen ngòm, không thấy được gì. Lũ yêu nín thở ngưng thần, tiếng gió vẫn còn gào thét bên tai, chuông vàng buộc trên nóc xe kêu *ting tang* trong cuồng phong.

Cát bụi che lấp tầm mắt, Vô Phương giơ tay áo lên che lại, nhỏ giọng cười nói: “Trận hình lớn thật đấy!” Mới nãy còn đưa rượu mừng tối, giờ lại đột nhiên hùng hổ đến đây như vậy, chắc là phát giác dân chúng trong thành lại thất lạc nên nổi giận đây!

Sao đi nữa thì nghe danh vẫn không bằng gặp mặt, đằng đằng sát khí thế này quả nhiên rất giống điệu bộ của Ma vương. Lũ yêu cúi đầu quy phục, xe kéo thoáng động, sứ giả đứng hầu bên cạnh tức khắc tiến lên chờ lệnh. Vô Phương nhận ra tên sứ giả đó chính là Ly Khoan Trà, xem ra hôm qua nàng ném chưa đủ xa, nhanh như thế mà cậu ta đã trở lại rồi.

“Không chừng con rắn bốn chân kia sẽ trả thù, sư phụ phải cẩn thận. Nếu phát giác có gì khác thường thì cứ đi trước, ta sẽ cản ở sau.” Chấn Y vừa nói vừa đặt tay lên chuôi trường kiếm đeo bên hông.

Biết rõ là lấy trứng chọi đá nhưng vẫn muốn bảo vệ nàng, phần tâm ý hiếu thuận này của đồ đệ thật khiến người ta cảm động. Vô Phương đè tay xuống, bảo y bình tĩnh chờ nôn nóng. Dầu sao bọn họ cũng không phải kẻ địch trực tiếp của Yểm Đô, vị lệnh chủ này đại giá quang lâm chưa chắc là vì bọn họ.

Nàng lùi lại, để mình chìm lẫn giữa biển yêu. Lặng lẽ nhìn kỹ vị lệnh chủ kia, quả nhiên như Lộc Cơ đã nói, áo choàng đen trùm kín từ đầu đến chân, chỉ nhìn thấy hình người mờ lung chứ rốt cuộc bên dưới hắc bào là gì thì không ai biết. Mà thứ mơ hồ luôn làm người khác khủng hoảng, hình như dưới mũ trùm kín có đốm xanh lập lòe, kia chắc là mắt của lệnh chủ rồi!

Ly Khoan phô trương cảnh chó cạy thế chủ, lệnh chủ không nói câu gì, cậu ta đã nghênh ngang đi lên trước, chỉ vào lũ yêu nói: “Lệnh chủ đã sớm nghe đồn chuyện kiếm chồng ở đài Bát Nhã rồi, sở dĩ không ra tay là vì suy nghĩ cho chúng nữ yêu gần Cửu Âm. Mọi người không cần phải sợ, hôm nay lệnh chủ giá lâm không phải là truy cứu trách nhiệm của ai cả, mà là để đến gặp một người.”

Mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết là ai mà có thể khiến lệnh chủ ra khỏi thành.

Một con hổ yêu run rẩy chấp tay, đại diện lũ yêu lên tiếng: “Chúng tiểu yêu biết lệnh chủ sắp thành hôn nên rất mừng cho lệnh chủ. Mới nãy bà chủ Thanh có phát rượu mừng cho mọi người, chúng thần tự biết không thể uống chùa, đến ngày thành hôn chúng thần sẽ đem quà tặng tới thành chúc mừng tân hôn của lệnh chủ.”

Lệnh chủ vẫn như cũ không nói một lời, Ly Khoan thay mặt trả lời: “Quy định ở Yểm Đô không thể phá vỡ, tâm ý của mọi người cũng không thể phụ, đến lúc đó chỉ cần gửi quà đến là được, người thì xin miễn tiếp, cảm ơn.”

Đúng là keo kiệt đến vắt cổ chày cũng không ra nước mà, hôm nay chỉ uống mấy ly rượu, ngay đến cả chút thức ăn cũng không có, vậy mà đã coi như là mời khách rồi? Nên tiếng xấu của lệnh chủ cũng có chủ yếu do thuộc hạ tạo thành.

Cù Như nghiêng đầu nói khẽ với Vô Phương: “Vị lệnh chủ này giống như người câm quá...”

Kết quả bị Ly Khoan nghe thấy, cậu chàng chỉ thẳng vào cô bé mà quát: “Chim Cù Như, người nói ai câm hả? Đệ nhất Sát Thủ không thích lắm lời, người đang nói tới lệnh chủ của bọn ta đó có biết không?”

Đã xác định được tiêu điểm chú ý, lũ yêu lập tức tự giác dạt ra, tạo thành một vòng tròn trống trải ở giữa, mọi ánh mắt đều tập trung lên ba người Vô Phương. Phỉ Phỉ trong tay áo Vô Phương sợ hãi nhẩy ra ngoài chạy lung tung, lúc chạy qua chân lệnh chủ thì bị chàng tóm cổ xách lên.

Tiêu tùng rồi, chạm vảy rồng là phải đền mạng đấy. Mọi người co ro chen chúc vào nhau thành nhúm. Lệnh chủ xách Phỉ Phỉ cất bước đi về phía bọn họ, đến thẳng trước mặt Vô Phương. Vóc người cao thật, hơn nàng hẳn một cái đầu.

Thời gian như dừng lại, không ai có thể đoán ra một khắc sau lệnh chủ sẽ làm gì. Phỉ Phỉ đạp chân giãy giụa khiến xung quanh hít hà một trận, rất sợ con vật không thức thời này sẽ bị đại ma vương bẻ gãy cổ.

Chàng đứng trước mặt nàng, đầu hơi cúi, khí thế như núi. Vô Phương nhú mày không biết đối phương có dụng ý gì, chỉ cảm thấy cảm giác áp bách đập vào mặt, rất khó chịu.

Chàng chẳng nói chẳng rằng mà nàng cũng im lặng.

Thật lâu sau chàng mới cứng ngắc giơ tay lên, đặt Phỉ Phỉ vào trong lòng nàng, thấp giọng nói: “Diễm Vô Phương, chuẩn bị sẵn đi, ngày mai ta

đến cưới nàng.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Giờ đến lượt Vô Phương hít khí lạnh, nàng là người đầu có trời long đất lở cũng chẳng đổi sắc mặt, luôn hờ hững với sinh tử, không thường suy tính nhiều chuyện được hay mất. Bệnh nhân thấy nàng đều khách khí gọi một tiếng Diễm cô nương đầy thành kính, không ai dám có suy nghĩ không an phận với nàng. Quán Thương Hải đã được xem là khác với người thường rồi, nàng chỉ mới khám bệnh cho y một lần mà y đã cảm kích muốn cưới nàng, tìm tới chân núi Thập Trượng mấy lần, nhưng thấy nàng không trả lời thì về sau cũng thôi. Không giống vị lệnh chủ này, chưa gặp mặt lần nào mà đã đòi thành thân, sự tự tiện lên đến cảnh giới mới luôn rồi, ai chứng kiến cũng không nhìn được phải cảm thán.

Yêu quái xung quanh đều đổ dồn mắt về phía này, ngay cả Cù Như và Chấn Y cũng ngẩn tò te, đúng thế, chuyện này nếu đổi thành ai thì cũng sẽ bị dọa đến mất mặt.

Vô Phương lấy lại bình tĩnh, ngược mặt lên hỏi: “Có phải lệnh chủ nhầm lẫn rồi không? Diễm Vô Phương chỉ mới đến quý khu, chưa từng gặp lệnh chủ lần nào.”

Chàng khẳng định lại lần nữa: “Không hề nhầm, chính là cưới nàng.” Lệnh chủ cố hắng giọng ra vẻ uy nghiêm, nhưng khuôn mặt dưới mũ đã đỏ bừng cả lên.

Vậy ra hôn lễ nàng nghe nói trên đường đến đây là chuẩn bị vì nàng? Vô Phương cảm thấy buồn cười, “Ta đến Phạn Hành Sát Thổ vì có chuyện phải làm chứ không phải đến để thành thân. Trước khi đi thành chủ Sâm La

có nhờ ta chuyển quà tặng, ngày mai ta sẽ đưa quà đến Yểm Đô, xin lệnh chủ đừng đùa nữa, loại chuyện này không nên mang ra bỡn cợt.”

Nàng nói rất nhẹ nhàng, dầu tức giận thì vẫn giữ thần thái hờ hững. Trước đó lệnh chủ vẫn theo đuôi bọn họ, từng cái nhẩn mày và mỗi một tiếng cười của nàng đều được khắc ghi trong đầu, nhưng vì cách xa nên ấn tượng có phần mờ lung. Không giống bây giờ, hai người mặt đối mặt, ngay cả từng sợi lông mi của nàng cũng thấy rõ. Dù biết nàng không nhìn xuyên qua được tấm áo choàng che khuất, nhưng chàng vẫn thấy lúng túng xấu hổ, tim đập mạnh vì lo sợ, trông không khác gì cậu nhóc mới lần đầu trải nghiệm.

Nhưng chàng vẫn phải kiên nhẫn, muốn để sau này nàng cảm động đến rơi nước mắt thì chàng cần biểu hiện ngang ngược, “Quán Thương Hải đã sớm biết hai ta có hôn ước, ngay cả của hồi môn cũng đã giúp nàng chuẩn bị sẵn, chẳng lẽ nàng không phát hiện ra sao?”

Vô Phương ngẩn người, Sa Châu là của hồi môn? Quá nực cười rồi.

Nàng lại nhìn vị lệnh chủ trước mặt mình, từ đầu đến chân rất một màu đen, chỉ khi xách Phỉ Phỉ lên mới để lộ một chút cổ tay. Vô Phương từ tốn lắc đầu, nàng không muốn lấy chồng, dù có lấy thì cũng không phải người trước mặt.

“Chuyện cưới xin chú trọng đôi bên tình nguyện, xin lệnh chủ thứ lỗi.”

Lệnh chủ cuống quýt, “Ta không thứ lỗi, nàng phải gả cho ta.”

Muốn ép cưới sao? Phỉ Phỉ nằm trong ngực nàng giãy giụa, nàng đưa tay dịu dàng vuốt ve nó, lặp lại câu vừa rồi: “Chuyện cưới xin chú trọng đôi bên tình nguyện.”

Phải làm sao đây, lệnh chủ không ngờ nàng lại không biết điều như thế. Chàng là bá chủ Sát Thổ, ngay cả lão quỷ Phong Đô thấy chàng cũng phải nhún nhường ba phần, tại sao nàng lại không chịu gả cho chàng? Lệnh chủ cảm thấy tổn thương ghê gớm, chàng cứ ngỡ nàng sẽ mừng lắm chứ...

Xem ra phải cần đến đòn sát thủ, chàng nuốt ngụm máu chực trào xuống, gượng giữ giọng bình thản nói với nàng: “Nương tử, ta cảm thấy hôn nhân của chúng ta vốn là đôi bên tình nguyện rồi. Nàng còn nhớ bộ cạp máu không? Đó là sính lễ ta gửi ở thành Sâm La. Nàng đã nhận sính lễ thì chính là người của ta, bây giờ muốn thoát hôn cũng đã trễ rồi.”

Lời lẽ không chút khách khí nhưng rốt cuộc cũng đã khiến đối phương ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lệnh chủ thấy nàng biến sắc thì đắc ý cười ha hả trong bụng, đã nhận được lợi ích rồi, hẳn không còn đường phản đối nữa! Chàng biết mình lấy vợ tương đối khó khăn, chàng coi thường nữ yêu Phạm Hành, cô nương vùng khác thì lại không muốn gả đến nơi không thấy ánh mặt trời. Chàng đành phải dùng chiêu lừa gạt, ván đã đóng thuyền, đã là người của chàng thì có chạy đằng trời.

Vô Phương tất nhiên không hề tình nguyện, nhìn lũ yêu châu đầu với nhau xâm xì mà lòng nặng nề đi. Nàng nhớ lại lời Quán Thương Hải nói hôm đó, quả thật có điều khả nghi, bây giờ đã dùng một con bộ cạp máu rồi, dù muốn trả lại cũng không kịp.

Nhưng nàng vẫn cố phản kháng, “Thành chủ Sâm La không nói rõ với ta, lệnh chủ không cảm thấy lừa dối như vậy rất xấu hổ sao?”

Trong nháy mắt lệnh chủ hóa lắp bắp, “Vậy... vậy ý nàng là muốn hủy hôn?”

Nàng nghehnh cổ, dù có đui lý cũng phải kiên trì, “Đúng là ý đó.”

Lệnh chủ càng cuống hơn, chàng đã chuẩn bị xong xuôi hết cả rồi, tại sao lại muốn từ hôn chứ? Hết vị trước đến vị sau, vì có gì mà đều không

bằng lòng theo chàng vậy?

Chàng quyết định đánh cược, chấp tay sau lưng hừ nói: “Ta đường đường là lệnh chủ Yểm Đô, chưa bao giờ làm người khác khó chịu. Nương tử muốn hủy hôn ư, được thôi, nhưng phải trả lại sính lễ nguyên vẹn. Cặp bộ cặp máu kia phải lành lặn không chút sứt mẻ, có sừng có râu và lỗ tai đầy đủ.”

Vô Phương kinh ngạc, “Bộ cặp làm gì có tai? Đây còn không phải là làm người khác khó chịu à?”

Lệnh chủ không quan tâm, “Bộ cặp máu của ta có tai đằng hoàng, nàng có thể trả ta một cặp nguyên vẹn thì hôn ước này liền coi như thôi, còn không thể thì...” Chàng cười khan, “Đừng nói ta ỷ thế hiếp người. Xưa nay Yểm Đô chưa từng làm chuyện táng tận lương tâm, nhưng cũng không để mặc kẻ khác xâm xé.”

Chàng dứt lời, cảm thấy sắp không trụ nổi nữa nên tung áo choàng đen lên cái *soạt* rồi xoay người sải bước bước lên xe kéo, để lại nàng dâu của chàng trở mắt ghen hòng... Ôi, ngay cả dáng vẻ giật mình của nàng cũng đáng yêu quá đi!

Đến lượt Ly Khoan ra sân, cậu chàng nịnh nọt chà xát tay thuyết phục: “Yểm hậu à, bây giờ cuối cùng ngài cũng biết vì sao thuộc hạ lại đi theo ngài suốt rồi chứ? Thuộc hạ một lòng son sắt vì muốn hộ tống ngài đến Yểm Đô an toàn, khỏe mạnh để thành thân với lệnh chủ của chúng thuộc hạ đó. Ngài nhìn chúng thuộc hạ đây thành ý chưa, từ ngày được thành chủ cho hay, chúng thuộc hạ đã bắt tay chuẩn bị hôn lễ với mong muốn khiến Yểm hậu hài lòng. Lệnh chủ của chúng thuộc hạ ấy à, thần công phi phàm, gan góc dũng cảm... Gả cho ngài ấy, ắt ngài sẽ rất hạnh phúc.”

Vô Phương chẳng nghe lọt tai câu nào của cậu ta cả, vẫn chưa nghĩ thông làm sao chuyển đi ngàn dặm xa xôi của mình lại thành tới gả cho

người ta rồi. Nàng cảm thấy mình đã bị chơi vố lớn, cứ thế chấp nhận cả bị chôn vùi thì quả thật không hề cam lòng, hít mạnh hai hơi rồi nói: “Ta muốn nói chuyện riêng với lệnh chủ.”

Ai ngờ trong xe kéo chìa ra cái tay vẫy vẫy hai cái, Ly Khoán nhún vai bảo hôm nay lệnh chủ mệt rồi, không muốn nói chuyện nữa, có lời gì thì để lại mai vào động phòng rồi thương lượng.00:00 / 03:13Từ chối gặp mặt cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Thật ra lệnh chủ vẫn rất khao khát được ở một mình với hôn thê, nhưng sợ khả năng giao tiếp của bản thân kém cỏi, ngộ nhỡ nói sai thì sẽ rơi vào cảnh không thể cứu vãn. Thế nên chàng phải che giấu, giỏi giấu giếm mới được xem là thông minh, tình cảm có thể từ từ bồi đắp, một ngày nào đó nàng sẽ phát hiện chàng là trượng phu đáng quý đến đâu, chắc chắn sau này sẽ chết mê chết mệt chàng.

Ly Khoan vẫn còn gắng sức lấy lòng, “Yếm hậu à, nếu như ngài cảm thấy không thành vấn đề, vậy tối nay cứ theo lệnh chủ về Yếm Đô đi, nơi đó mới là nhà của ngài. Chúng ta đừng học kiểu cách ở thế giới Sa Bà kia, cứ phải đến lúc thành hôn mới được ở chung, nên sống chung trước thì mới có thể thuận lợi kết nối cảm tình chứ.”

Vô Phương từ chối tấp lự, nàng không kỳ vọng gì với tình yêu, nhưng cũng tuyệt đối không tùy tiện. Nàng nhìn biến người đông nghịt kia, hình như trên cây có đàn quạ đen đang đậu. Nàng nhắm mắt lại, giờ không nhìn nổi nữa rồi.

“Yếm hậu... Yếm hậu, ngài mở mắt ra đi. Ngày mai bọn thuộc hạ sẽ đưa áo cưới đến, trời tối sẽ cử hành đại lễ, lễ xong là chúng ta thành người một nhà rồi...”

Ly Khoan còn chưa nói xong thì xe kéo bên kia đã đổi hướng. Sau đó cuồng phong lại nổi lên, trong cảnh trời đất tối om, mấy người kéo xe bước lên không trung như đang đi theo những nấc thang vô hình, đội người ngựa rong rảnh lắc lư thấp thoáng, dần dần đi xa.

Thoáng tới rồi lại thoáng đi, trận hình vừa rầm rộ vừa sang trọng, quý khí dày đặc khiến lòng người run sợ. Người của Yểm Đô đều đã rời đi hết lũ yêu mới hoàn hồn, có người lục lọi thắp lại đèn lồng, ánh mắt mọi người nhìn thầy trò bọn họ hết sức phức tạp, không nói rõ là cảm tưởng gì, nửa sợ hãi lại nửa thương hại.

Lộc Cơ khó nhọc đưa tay ra, “Diễm cô nương, không ngờ người lệnh chủ muốn cưới lại là cô nương.”

Vô Phương cười khố, “Ta cũng chẳng ngờ.”

Xin một cặp bộ cặp máu thôi mà giờ phải gả cho người ta, hôn sự này ập tới quá mức đơn giản rồi.

“Lời ta nói lúc trước... mấy lời liên quan đến lệnh chủ Yểm Đô ấy...” Lộc Cơ bối rối xoắn vặn ngón tay, “Xin cô nương đừng trách tội.”

Trách tội gì cơ? Trách tội nàng ta nói xấu lệnh chủ sao? Vô Phương mệt mỏi khoát tay, “Cô nương nói đúng, lệnh chủ Yểm Đô chính là một lão yêu quái không biết xấu hổ.”

Lộc Cơ thấy nàng không vui lắm thì thử hỏi: “Linh y định làm gì tiếp đây? Ngày mai người của Yểm Đô sẽ đến đón cô nương đấy, cô nương định gả cho lệnh chủ thật à?”

Gả rồi thì cả đời này sẽ phải sống chung với một lão yêu quái không thấy được diện mạo, và cũng chẳng thể thấy được mặt trời? Cứ nghĩ tới đó thì tất nhiên là không muốn rồi, thấy mình chẳng khác gì bông hoa tươi cắm bãi phân trâu cả.

Nàng quay sang hỏi Chấn Y: “Người cảm thấy sư phụ có nên gả không?”

Chấn Y đấu tranh tư tưởng một lúc mới nói: “Bản thân sư phụ nghĩ thế nào? Ta nghe theo nàng.”

Ta rồi lại nàng, đúng là không lẽ phép gì sắt. Vô Phương thở dài nhìn xung quanh, đám yêu ma vẫn nhìn nàng chăm chú. Nàng cảm thấy khó chịu, thấp giọng nói: “Đi về trước đã rồi nói sau.”

Vô Phương mang theo tâm trạng buồn rầu thăm thương trở về, về đến nơi thì thấy ngay đến đuốc trong động phủ cũng không soi sáng được cõi lòng tràn ngập mây mù.

“Ta lấy cặp bọ cạp máu của hắc...” Nàng ử rử cúi đầu, “Không trả lại được, hết cách rồi.”

Chấn Y nhíu mày, “Là con bọ cạp máu dùng để rút độc cho ta sao?” Y buồn bã chau mày, “Lại là vì ta.”

Lộc Cơ nghe thế thì đề nghị: “Để ai dùng thì người đó trả đi. Diễm cô nương chỉ là tiếp nhận hộ, sao phải lấy thịt bồi thường chứ? Tiểu công tử là người dùng bọ cạp máu, vậy người nợ lệnh chủ chính là hắc chứ không phải linh y. Cô nương đừng sợ, ta có cách rồi, lát nữa cải trang cho tiểu công tử rồi nhét vào kiệu hoa là xong. Còn cô nương có thể nhân cơ hội này mà trốn cho mau, đi xa được bao nhiêu thì cứ đi, chỉ cần lệnh chủ không tìm thấy cô nương thì sẽ thôi nghĩ ngợi.”

Cách này vừa nghe đã biết không đáng tin cậy rồi, Vô Phương lắc đầu, “Làm thế nhất định sẽ chọc giận hắc, lúc đó đồ đệ ta lại ở trong tay hắc, ngộ nhờ trong cơn phần nộ hắc làm thịt y thì sao?”

Lộc Cơ chuyên tâm nghĩ cách để hôn sự của lệnh chủ thất bại, mà không chỉ nàng ta, đây cũng là tâm nguyện chung của toàn thể nữ yêu núi Cửu Âm. Muốn để nam nhân Yểm Đô tiếp tục khao khát các nàng thì nhất định phải giữ cục diện như bây giờ. Nếu để lão yêu mở rộng tầm mắt, tìm

được mẫu chuẩn, nặn ra tượng nữ ai cũng giống Diễm Vô Phương thì đến lúc đó các nàng biết phải làm sao?

Lúc trước bọn họ đã mất một tháng để thăm dò tung tích của vị Yểm hậu tương lai này, kết quả không có lấy một manh mối. Hôn lễ Yểm Đô như làm cho vui, không bà mối không sính lễ, cũng không có tân nương nổi. Bọn họ đứng trên cành cây từ xa nhìn lại, chỉ thấy ngày nào lệnh chủ Yểm Đô cũng cầm chổi lông gà quét sạch bụi trên kiệu hoa. Phát hiện có người nhìn lén thì đứng nguyên tại chỗ, cái miệng dưới mũi trùn nhắm thẳng vào người lăm bằm gì đó, cứ như đến khắc tiếp theo sẽ lập tức hút người vào bụng vậy. Đi chuyển nào cũng chính là mạo hiểm cực độ, chẳng khác gì trải qua một trận thập tử nhất sinh cả.

Không ngờ xa tận chân trời lại gần ngay trước mắt, vị linh y này chính là tân nương mà lệnh chủ chọn. Có điều tân nương đáng thương lại tỏ ra rất chán nản, nhìn cứ như đồng nữ sắp bị đưa đi cúng tế thủy thần vậy.

Lộc Cơ vỗ vai nàng, “Diễm cô nương yên tâm, ta đã liên hiệp với các nữ yêu trong núi rồi, cô nương cứ trốn đi, sau đó bọn ta sẽ nhân lúc lệnh chủ sơ hở, hợp sức cứu tiểu công tử ra rồi giúp hãn đoàn tụ với cô nương.”

Vô Phương vẫn lắc đầu, ai ngờ Chấn Y lại đứng lên, cao giọng nói: “Sư phụ đừng sợ, ta cảm thấy cách của Lộc Cơ cô nương rất tốt. Hãn ta không thể nhòm ngó kiệu hoa mọi lúc mọi nơi được, chỉ cần ta tìm được cơ hội chạy thoát, chúng ta sẽ lập tức trở về Ô Kim Sát Thổ, không bao giờ trở lại cái nơi quỷ quái này nữa.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nói thật, Vô Phương rất do dự, làm vậy khá là mạo hiểm, nàng cảm thấy bọn họ đã đánh giá thấp lão yêu kia rồi. Nhưng Lộc Cơ và Chấn Y đều bày tỏ phải thử một lần, đáng vẻ lại như nắm chắc phần thắng. Nàng biết Lộc Cơ muốn gì, nhưng lại không nhìn thấu dụng ý của Chấn Y.

“Đồ đệ, người có biết làm thế nguy hiểm lắm không? Ngộ nhờ Bạch Chuẩn chạy mận đều ăn tất thì người phải gả làm nương tử hắn đấy.”

Chấn Y sững sờ, “Nãy giờ sư phụ mãi nghĩ tới vấn đề này sao? Sư phụ nhận ta làm đồ đệ gần hai tháng rồi, đã dạy cho ta thủ pháp nắm xương nhưng lại không chỉ cho ta biết hướng đi của kỳ kinh bát mạch.” Y cúi đầu giật giật vạt áo, “Ta không có khả năng nhìn ban đêm tốt như mọi người. Lúc đó ta bị mấy ngọn đèn xanh kia lập lòe làm hoa mắt, bằng không ta thật sự rất muốn lý luận với Bạch Chuẩn, hắn ta độc đoán hống hách như thế thì có khác gì ép cưới đâu?”

Có gì mà lý luận chứ, tên đó vốn không phải là hạng có thể nói phải trái. Vô Phương xoay người lục lọi trong bọc y phục lấy cái hộp đựng bọ cạp ra. Khi lên đường nàng đã mang theo tất cả gia sản, Quán Thương Hải cứ nằng nặc nhét con vẩy này vào túi nàng, bây giờ không muốn cũng không được. Nàng mở hộp ra nhìn, con bọ cạp mở đôi mắt hạt mè ti hí nhìn nàng đầy sợ hãi, có lẽ sợ nàng bất chợt đưa tay bóp gãy cổ nó cái rụp.

“Mi có tai không vậy?” Nàng sẫm soi qua lại, “Sao trước giờ ta không thấy...”

Lộc Cơ nói: “Bọ cạp làm gì có tai, chúng nó điếc mà.”

Thế mới bảo lão yêu quái kia tuổi tác đã cao mà nói chuyện không đáng tin chút nào.

Mấy người bàn bạc tới lui, Chấn Y vẫn rất kiên quyết, gần như đã quyết định để y thay nàng. Cù Như khoanh tay đứng một bên kín đáo bỏ nhỏ: “Thật ra sư phụ gả cho lệnh chủ cũng không tệ, ngoài việc hấn ta hơi già một chút, hống hách độc tài một chút, những thứ khác không có gì là không tốt cả. Yêu có thể sống lâu, tuổi tác chỉ là hư vô, càng già càng lão luyện ấy mà. Sau khi khi sư phụ gả vào Yểm Đô rồi, em cũng có thể coi như là của hồi môn đi theo, trong Yểm Đô lại có nhiều tượng đất tuần tú đến thế...” Ngẫm nghĩ lại thì đúng là đẹp không tả xiết.

Yêu đương đúng là quá khổ thân. Mới đầu Cù Như rất thích Chấn Y, nhưng dần dà cũng phát hiện y có chí hướng của riêng mình, con người quả nhiên không đời nào chịu kết phu thê với chim mà. Nhưng y lại thích sư phụ, dù sát khí của sư phụ có nặng thì vẫn sẵn lòng đi theo người. Bây giờ y còn tích cực gả thay, chặc chặc, có thể thấy nam nhân ai cũng nông cạn hết sức, thấy người đẹp là lại bất chấp sống chết.

Luận điệu đầy tư lợi này của Cù Như tất nhiên làm tổn hại đến lợi ích của Lộc Cơ và nữ yêu núi Cửu Âm. Bọn họ không có mục tiêu xa vời gì, chỉ muốn lệnh chủ độc thân vĩnh viễn mà thôi. Chỉ cần không có tượng nữ tranh giành tình cảm thì các nàng có thể đưa tượng nam ra ngoài dùng mấy ngày, sau đó lại thả họ về ít hôm, như thế có thể duy trì được tuổi thọ, cùng nhau hoan hảo dài lâu.

Trong lúc động phủ của Lộc Cơ xảy ra tranh cãi gay gắt vì bất đồng ý kiến, thì lệnh chủ bên này nằm trong phòng đợi trời sáng lại cảm thấy một ngày dài bằng một năm.

Chàng nằm trên cành của một bụi trúc xanh, phiến lá lay động quệt qua mũi khiến chàng không nhin được hắt hơi một cái. Ly Khoan Trà ngồi dưới ngẩng đầu nhìn chàng, vỗ tay *bồm bộp*, “Chúa thượng của chúng ta ấy à, ngay cả tiếng xì mũi cũng ưu nhã đến thế.”

Lệnh chủ phớt lờ lời nịnh nọt này, nhớ lại chuyện khi trước thì bất an hỏi cậu ta: “A Trà, trận hình vừa rồi có hoành tráng không, có oai phong không?”

Ly Khoan nói chắc chắn rồi, “Ở địa giới này còn có ai giàu có như lệnh chủ nữa chứ? Thành này là của ngài, người nơi này cũng là của ngài, ngài chính là chúa tể trời đất, bao gồm cả ả đẳng yêu khó ưa kia. Chỉ cần chúa thượng ra lệnh thì thuộc hạ sẽ lập tức lên đỉnh núi Đô Linh chặt đứt ả.”

Lệnh chủ không phải người tàn bạo như thế, rất thông cảm cho nhu cầu trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng của con dân. Cứ lấy chàng mà nói, có tuổi rồi mà cũng bắt đầu nghĩ ngợi lung tung đó thôi. Có đêm còn nằm mơ thấy nàng, tiểu nương tử của chàng... Lệnh chủ cười cong đuôi mắt, giấc mơ đẹp hết sức, trong mơ chàng dám hôn nàng đấy, lại còn ôm nàng cả đêm, lúc ấy tim chàng đúng là muốn nổ tung luôn.

Đáng tiếc hôm nay lúc mặt đối mặt cảm giác lại không được tốt lắm, nàng không dịu dàng như trong mơ, sắc mặt lạnh lùng, lệnh chủ thậm chí còn thấy sợ nàng. Chẳng ai muốn có biểu hiện kém cỏi trước mặt thê tử chưa qua cửa nhà mình cả, chàng lại hỏi Ly Khoan: “Vừa rồi giọng bốn đại vương thế nào? Có khí phách của nam tử hán không?”

Ly Khoan muốn lắc đầu nhưng lại không dám. Con người lệnh chủ đâu đâu cũng tốt, chỉ có vấn đề là đôi khi tự đại quá mức. Thái độ độc đoán của ngài lúc ở đài Bát Nhã liền khiến người ta nghĩ đến cảnh bức ép dân nữ ấy. Làm vậy sao lừa được nàng dâu về nhà chứ, không nên tí nào!

Ở đời có mấy lời nếu không nói thì sẽ bị ngen tới bức bối, Ly Khoan nhìn lệnh chủ nhà mình, khua dừng khí lên, “Chúa thượng à, tối mai ngài sẽ thành thân rồi, thuộc hạ có mấy câu trong lòng muốn nói với ngài.”

Lệnh chủ bỗng ngồi dậy, giọng có phần kinh hoàng, “Người cũng biết ta sắp thành thân rồi đấy, trong tim ta chỉ có mình nương tử, chưa kể ta không thích nam giới.”

Ly Khoan Trà lập tức ngấn ra, “Ngài không thích nam giới thì sao còn nặn nhiều tượng nam thế làm gì? Với lại việc này có liên quan gì đến chuyện ngài thích nam nhân hay không chứ, điều thuộc hạ muốn nói là sau này lúc ngài đối mặt với Yểm hậu ấy, cần phải thay đổi lại thái độ.”

Cuối cùng trái tim của lệnh chủ cũng được rút xuống lại trong ngực, đầu óc con thần lẩn này thỉnh thoảng lại đập mạch, chàng rất sợ cậu ta lệ thuộc vào chàng quá rồi nói ra những lời đại nghịch bất đạo. Lệnh chủ trước giờ luôn hành xử theo mẫu hình mình đã xác định, chính trực, nam tính, ‘chưa bao giờ lệch pha’. Về phương diện tình cảm, nguyên tắc của chàng là bốn chữ ‘thà ít mà tốt’, nếu không thì dù có bao nhiêu nữ yêu cũng không đủ để chàng chọn, sao còn phòng không tới tận giờ chứ? May mà con thần lẩn này thức thời, nếu dám có ý nghĩ bậy bạ, xúc phạm tới lòng tự trọng cực kỳ mạnh của lệnh chủ thì chàng có thể cho một tát chết tươi cậu ta luôn ấy.

Chàng *ừ* một tiếng, nghiêng đầu quan sát cậu ta, “Thay đổi thái độ? Thay đổi thế nào? Chẳng lẽ hôm nay giọng của bốn đại vương còn chưa đủ oai?”

Luôn cho mình là tay lão luyện trong tình trường, Ly Khoan âm thầm coi thường cái kiểu tự cho là đúng này của lệnh chủ, “Ngài có biết vì sao thuộc hạ theo đuổi cô nương nào cũng thành công không?”

“Vì mắt của bò sát rất thiện cận.” Lệnh chủ chỉ nghĩ tới được mỗi nguyên nhân này.

Ly Khoan suýt nữa đã hộc máu, “Chúa thượng à, rốt cuộc ngài còn muốn nghe kiến nghị của thuộc hạ không thế? Ngài không thấy hôm nay Yểm hậu chả có vẻ gì là muốn gả cho ngài sao? Với thái độ bây giờ của Yểm hậu, thuộc hạ cảm thấy dù ngài có cưới nàng ấy, nàng ấy cũng không thật lòng chịu sống cùng ngài đâu.”

Lệnh chủ phát hiện tình hình quả thật rất nghiêm trọng, lần đầu tiên chàng dùng thân phận thật đối mặt với nàng, vừa căng thẳng lại rất dè chừng. Nhưng nàng thì sao, miệng luôn nói lời khách khí, nhưng nếu truy tận gốc thì đều quy ra chỉ một ý thôi, đó là rất ghét bỏ chàng, không muốn gả cho chàng. Lệnh chủ thoáng cái liền thấy suy sụp hẳn đi, vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Chàng có chỗ nào không tốt ư? Của cải của chàng là cả Yểm Đô, ở Phạn Hành Sát Thổ này chàng có quyền nhất, chàng là lão đại đấy. Kết quả không thắng nổi trái tim một cô nương nào, chứng tỏ kỹ thuật của chàng quá tệ, kém xa Ly Khoan.

Chàng trưng ra thái độ thành tâm thỉnh giáo, dẫu rằng dáng vẻ vẫn cao ngạo như cũ, “A Trà, chỉ ra khiếm khuyết của ta đi, nói ý tưởng của người nghe xem nào.” Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 0.9M viewsEntertainmentLy Khoan e hèm, hắng giọng nói: “Ngài mới nói câu đầu tiên đã sai bét rồi, lần đầu gặp mặt cô nương ấy à, ngài nên hết lời khen ngợi vẻ đẹp của đối phương trước, chứ không phải là chạy tới mà nói ‘nàng chuẩn bị sẵn đi, ngày mai ta đến cưới nàng về nhà sinh con’.”

Lệnh chủ ngạc nhiên, “Ta đâu có nói chuyện sinh con, ta còn chưa nghĩ đến chuyện ấy.”

“Thuộc hạ chỉ ví dụ thôi chúa thượng ơi!” Ly Khoan xoay một vòng dưới tán trúc, vừa xoay vừa nói, “Ngài phải nói là ‘ta ngưỡng mộ nàng đã lâu, nhân lần này nàng đến Phạn Hành Sát Thổ, chúng ta thành hôn trước,

sau đó từ từ tìm hiểu nhau nhé’. Ngài xem, có phải như thế uyển chuyển hơn nhiều không?”

Lệnh chủ ngẫm nghĩ, “Hình như là có.”

“Đâu chỉ là hình như,” Ly Khoan nói: “Quá uyển chuyển luôn ấy chứ! Còn cả lúc nàng ấy nói muốn từ hôn nữa, ngài đã nói gì nào?”

Lệnh chủ cúi đầu trầm tư, “Ta bảo nàng trả lại sính lễ cho ta.”

Nhìn hành động nhỏ mọn này đi, phong độ mất sạch trơn. Dù chuyện không thành thì vẫn còn tình nghĩa, ai lại bắt người ta trả lại sính lễ, chẳng biểu hiện được tí phong thái nào của người chuyên làm đại sự cả.

“Ngài không nên ép buộc nàng ấy, phải khổ sở cầu khẩn mới đúng. Đây là lúc nên nói hết mọi lời đẹp tai có thể nghĩ ra, như nàng là tất cả của ta nè, rồi ta không có nàng thì không sống nổi nè... Tóm lại là những câu nam giới càng thấy xấu hổ không dám nói thì phái nữ càng thích nghe ấy.”

“Đây mà là khiếm khuyết hả?” Lệnh chủ kỳ quái kêu lên: “Nói muốn qua lại êm đẹp không được sao?”

Ly Khoan gạt bỏ ngay, “Đây chính là tình thú, không có nó thì ngài còn muốn qua lại êm đẹp được à? Mà thôi, theo thuộc hạ thấy, chỉ cần ở cùng với cô nương mình yêu mến, mấy lời tỏ tình kia cứ như nước bọt lúc thèm ăn vậy, sẽ tự nhiên tuôn ra thôi, không khó khăn như tưởng tượng đâu. Chúa thượng à, thuộc hạ kính trọng ngài nên mới chia sẻ đây, phải nhớ khẩu hiệu của chúng ta: ân ái với người mình yêu, giao phối cùng người mình quen. Ngài gặp được một người phù hợp cũng không dễ dàng gì, nhất định phải quý trọng, nhớ không bỏ qua cơ hội này thì sẽ chẳng có cơ hội khác đâu.”

Đám tượng vừa mới gặp Yểm hậu đã về lại thành, đều nhất trí nhận định rằng với điều kiện của lệnh chủ thì đúng là là trèo cao. Điều này khiến

lệnh chủ rất buồn rầu, bắt đầu xem xét lại rốt cuộc mình còn thiếu cái gì, đồng thời cũng hết sức lo sợ về vị thế tử chưa qua cửa này. Chàng muốn cưới nàng về nhà, hết lòng yêu thương nàng, tuy đã sống vạn năm rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tim chàng đập *thình thịch*, giống như Ly Khoan nói, thật sự không dễ dàng chút nào. Nhưng cứ duy trì tình cảm đơn phương thì mệt quá. Nàng không hề thích chàng, ngay cả ánh mắt nhìn chàng cũng hờ hững không tập trung, cứ như chàng không phải người mà là một thứ gì khác vậy...

“Ta ăn nói dễ nghe hơn thì nàng sẽ cam tâm tình nguyện sống cùng ta sao?”

Ly Khoan nghĩ ngợi, “Không chỉ nói mà còn phải hành động. Chúa thượng có biết phái nữ thích gì không? Bọn họ thích vàng bạc châu báu, cả hoa nữa. Chỉ cần khiến họ vui vẻ thì sau này ngài mặc sức muốn làm gì thì làm.”

Câu cuối cùng đã đánh động được chàng, đôi mắt dưới mũ trùm đen thui chợt sáng rõ, “Thật sao?”

Ly Khoan gật đầu như đây là chuyện hiển nhiên, “Chúa thượng không tin thì có thể thử một lần.”

Lệnh chủ nhảy xuống khỏi càn trúc, “Trên Sát Thổ không có mặt trời nên chẳng hoa nào nở được, nhưng trên núi Quả Ngân phía Bắc có tuyết liên, để ta đi hái đem về tặng nàng.”

Không đợi Ly Khoan mở miệng, chàng vung tay áo lên phóng ra ngoài, để lại con thần lằn đờ đẫn tự lẩm bẩm: “Trên núi Quả Ngân có Đào Ngột* rất dữ... Thật ra ngài có thể lấy vàng kết thành hoa đem tặng, nhất định nàng ấy sẽ thích...”

(*Đào Ngột là một trong tứ đại hung thú thượng cổ, bao gồm Thao Thiết, Hồn Độn, Đào Ngột và Cùng Kỳ. Hình minh họa của Đào Ngột bên

dưới.)

Lệnh chủ vừa đi thì đại quản gia Yểm Đô liền tìm tới. Y ôm sổ sách ngó nhìn trái phải, “Chúa thượng đâu?”

Ly Khoan nói đi hái hoa rồi.

Vấn đề có bóng dáng hoa cỏ luôn dính dáng tới phái nữ, đại quản gia không cần ai bỏ nhỏ cũng hiểu, sửa sang lại tay áo nói: “Đúng là cần phải bỏ công một chút.”

Ly Khoan quay lại nhìn y, “Người tới làm gì?”

Đại quản gia giơ tay lên, “Ta đến bẩm với chúa thượng một tiếng, chi nhiều hơn thu rồi.”

Chi nhiều hơn thu? Từ đó tới giờ tài chính luôn là vấn đề ở Yểm Đô, nuôi nhiều tượng đất cần ăn uống như thế đều do một mình lệnh chủ đảm đương, nặng gánh lắm đấy.

Có điều vấn đề này tồn tại lâu lắc cũng chẳng thấy xảy ra chuyện gì, Ly Khoan nói: “Kẻ nào chưa ăn thì bảo chúng ra hít mây đi, nhìn thôn xóm mười dặm xung quanh kia, giữa ban ngày mà cũng có sương mù. Tiếp đó người hãy đến Phong Đô tìm Minh quân mượn ít tiền, quán trọ Cửu U mà y hùn với lệnh chủ mở hoạt động cũng đã một trăm năm, chắc phải có lời rồi.”

Đại quản gia nghe thế thì gật đầu, không nói hai lời lập tức rời thành. Ly Khoan đánh một giấc trong rừng trúc, tới lúc cậu mở mắt thì lệnh chủ đã ôm một đóa tuyết liên bụi chẳng quay về. Trên núi Quả Ngân quá lạnh nên áo choàng bị đông cứng, chàng đứng giữa sườn núi, vung gậy gõ gõ hồi lâu mới đập được băng rơi đầy đất.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hôm nay cần phải đi đưa trang phục tới cho tân nương dầu rằng Yểm hậu nhà cậu ta biết tự biến đổi diện mạo, giống như tối qua vậy, nếu bỏ qua chuyện có dụng ý khác thì có thể nói là đẹp đến nỗi cả mắt. Mặc váy đỏ đẹp mà không tục, căn cơ phải tốt lắm mới được thế. Lúc ấy Ly Khoan nhìn sang lệnh chủ theo bản năng, tất nhiên cậu chàng không thấy được biểu cảm hay ánh mắt của lệnh chủ, nhưng cái miệng đen ngòm chìa thẳng vào Yểm hậu kia đã cho hay lệnh chủ sớm nhìn đến mê mẩn rồi.

Ly Khoan bật dậy nhảy đến chỗ lệnh chủ, trời hừng sáng, hương thơm nồng nàn tỏa ra từ tuyết liên xộc thẳng vào khoang mũi. Cậu ta hỏi: “Chúa thượng về nhanh thế? Có gặp Đào Ngột không?”

Với sức chiến đấu của lệnh chủ thì một con Đào Ngột chả tính là gì, chàng vừa đập đập tay áo vừa nói: “Có, ta đã đánh gục nó rồi.”

Đào Ngột là một trong tứ đại hung thú, mặt người chân hổ, chuyên ăn yêu quái, cho nên yêu ma bình thường chẳng con nào dám mò lên núi Quả Ngân. Ấy thế mà lệnh chủ nhà cậu ta lại đi vì tình yêu rồi còn quay về nguyên dạng, Ly Khoan đi quanh chàng một vòng, phát hiện chàng vẫn khỏe như trâu, không xước tí da nào.

Cậu ta chẹp miệng, “Chúa thượng thần thông thật, thuộc hạ cứ tưởng phải mất ít nhất hơn canh giờ chứ.”

Lệnh chủ nói không hề gì, “Bốn đại vương đang gấp.”

Với tốc độ này thì hẳn chỉ một quyền đã giải quyết xong. Ở Sát Thổ này, ngoài lệnh chủ ra thì chả còn ai có khả năng như thế cả. Ly Khoan ngưỡng mộ ngược mắt nhìn chàng, “Thật ra thuộc hạ vẫn thường tự hỏi, có khi nào chúa thượng là thần tiên bị biếm hạ phạm để theo dõi tình hình chúng yêu không, qua mấy vạn năm nữa là sẽ được về trời.”

Lệnh chủ thoáng khựng lại, rồi ghẹo cổ giễu cợt, “Thần tiên tìm người làm thuộc hạ để mất hết mặt mũi à? Bốn đại vương bản lĩnh cao cường thì không nói... Mà làm thần tiên có gì hay ho chứ, ngay đến vợ cũng không được cưới.”

Lệnh chủ chỉ biết nghĩ mỗi việc cưới vợ, quả thật không giống người ôm chí lớn. Ly Khoan cảm thấy kích động trong chốc lát kia chỉ là ảo giác, lệnh chủ nhà cậu vẫn là lệnh chủ nhà cậu, vạn vạn năm cũng không thay đổi.

Tâm trạng lệnh chủ đang rất tốt, chàng vui vẻ ôm tuyết liên trong ngực, cánh hoa trắng muốt làm áo choàng đen cũng sáng bừng lên.

Ly Khoan lại hỏi: “Tối nay chúa thượng động phòng rồi, ngày thành thân thì nên thay y phục mới chứ ạ? Đại quân gia có chuẩn bị một bộ cát phục đỏ chót, rất xứng với bộ của Yểm hậu, chúa thượng có muốn mặc thử không?”

Lệnh chủ do dự, “Bốn đại vương không muốn để nàng thích tướng mạo của bốn đại vương trước, cho nên thôi đi. Ta muốn nàng thích con người ta cơ, đó mới là thứ tình cảm chân thành nhất.”

Ly Khoan suýt trợn trắng mắt, Yểm hậu phải mấy đời không gặp nam giới thì mới có thể đâm đầu thích ngài đấy! Cậu ta lại nghĩ đến một vấn đề rất thực tế, “Thế đêm động phòng chúa thượng cũng không định cởi y phục à? Cởi rồi Yểm hậu sẽ thấy thôi.”

Lệnh chủ *ha ha* hai tiếng, “Áo choàng của ta có thể vén lên...”

Ly Khoan cảm thấy nếu mình là Yểm hậu thì e có lẽ sẽ đập bay lệnh chủ mất.

Sao lại sợ bị trông thấy như vậy nhỉ, sống chết không chịu lộ mặt, không dám tưởng tượng nổi lệnh chủ dưới lớp áo choàng sẽ trông ra sao. Mười nghìn năm rồi, có khi nào bùn đất bám đầy người, cạo ra được cả thùng không ta?

Lệnh chủ dừng dừng bỏ qua vẻ kinh ngạc của Ly Khoan, một tay ôm tuyết liên một tay nâng hộp quà, “Bốn đại vương phải đi gặp Yểm hậu của mình rồi, bây giờ...”

Chàng sáng giọng gọi, chỉ chớp mắt đám tượng đã chạy đến, cung kính cúi đầu nghe lệnh. Nhưng có vài tên đứng là không nên xuất hiện bây giờ, chàng chỉ vào một tên, “Người, hôm nay chuyển tới nhà bếp lo rửa bát! Bốn đại vương coi trọng người như thế, nhưng người lại dám đến đài Bát Nhã cầu kết với cô nương...”

Bị chỉ đích danh dĩ nhiên là tên hôm qua đã mất đi mảy lại với Vô Phương, thực ra lệnh chủ biết thừa đám tượng này đang rạo rực xuân tình, nhưng vì không thể nặn ra tượng nữ nên chàng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Kết quả lại quá dung túng, trở thành lớn chuyện, ngay đến Yểm hậu mà chúng cũng dám hạ thủ thì hồng bút cả rồi!

Lệnh chủ nổi cơn ghen, trực tiếp đề đầu tình địch liền, sau đó nhìn kỹ đám còn lại, nói bằng chất giọng sâu xa: “Đợi bốn đại vương cưới được Yểm hậu thì ngày lành của các người sẽ không còn xa nữa. Bây giờ lo mà thu lại mấy suy nghĩ tòm tèm gian xảo kia đi, giúp bốn đại vương rước Yểm hậu về nhà trước. Lần sau sen đỏ lại nở rộ trên Kính Hải thì nàng dâu của các người sẽ xuất hiện.”

Đám tượng tất nhiên nhiệt liệt ủng hộ lệnh chủ cưới Yểm hậu về, tên nào cũng hào hứng bừng bừng, mộng tưởng đến lúc sen đỏ rụng thì sẽ dẫn

vợ về nhà nuôi lớn. Chờ đợi lâu như thế, cuối cùng cũng đáng giá. Tối qua bọn họ đã được thấy Yểm hậu xinh đẹp thế nào rồi, ngũ quan và thân hình đẹp đến nhức nhối xương tủy, thật sự là nửa kia hoàn mỹ nhất. Lệnh chủ nói không sai, ngày lành đã ở trước mắt rồi, đám tượng vô cùng phấn khích, bắt đầu rồi rít loạn cả lên. Chúng nhét lệnh chủ vào xe kiệu, nâng cổ kiệu rồi chạy như điên đến núi Cửu Âm.

Biết Yểm hậu đang tá túc ở động phủ của đẳng yêu Lộc Cơ, đám tượng liền xông thẳng đến đó. Tiểu yêu giữ cửa bỗng thấy có nhiều người tới trước cửa động mà ai nấy mặt đều vô cảm thì cho rằng chủ nhân nhà mình đã trêu chọc phải âm binh nơi nào, sợ tới nỗi ngồi bệch xuống đất luôn.

Lộc Cơ vuốt tóc đi ra, chuẩn bị hành lễ với cổ kiệu, nhưng còn chưa kịp cúi mình thì đã bị một luồng lực lớn hất văng đi, đập mạnh vào cột đá ở cửa động. Bị đập đau, nàng ta xoa vai giận dữ đứng lên, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc như thế mà còn đòi cưới vợ à? Ngoái đầu nhìn thì chỉ thấy áo choàng đen vụt vào động, nàng ta chưa kịp mở miệng thì hai má đã bị bàn tay lạnh băng ôm lấy, một cái lưỡi vừa dài vừa nhỏ càn rỡ quét một vòng trên mặt nàng ta.

“Lộc Cơ à, bốn sứ đã để ý nàng từ lâu lắm rồi. Nàng xem, ta là yêu có máu có thịt đàn ông, lại không có nhiều cấm kỵ như đám tượng. Nếu nàng sẵn lòng thì chúng ta hãy chọn thời gian, phát triển tình cảm nào...”

Đồ thần lẩn hạ lưu! Lộc Cơ quất dây mây qua, kết quả bị đối phương chụp lấy. Nàng ta giật dây mây lại, nhưng chả rõ đưa đẩy thế nào mà thành ra ngã nhào vào lòng Ly Khoan.

Tất cả đều ở ngoài chờ, chỉ mình lệnh chủ vào trong động. Chắc bây giờ chàng vẫn còn đủ dũng khí, muốn được ở một mình với hôn thê nên chỉ chốc lát sau đã thấy Chấn Y và Cù Như bị ném ra ngoài, cửa động đóng lại cái *rầm*.

Chấn Y cuống cuống muốn xông vào nhưng liền bị hai tên tượng giữ chặt lại, chúng há miệng đồng thanh: “Không được làm hỏng chuyện tốt của chúa thượng, người mà dám chống đối, bọn ta sẽ đánh người!”

Sơn động sâu hun hút, trên vách đá có đốt đuốc, tiếng cháy nổ *lộp bộp* trở nên cực kỳ chói tai trong khung cảnh yên ắng. Vô Phương nhìn nam tử đen thui trước mặt, trái tim xưa nay không sợ gì chột hơi thít lại.

“Bạch lệnh chủ...” Nàng cố giữ hô hấp được đều, “Rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

Muốn làm gì à... Đương nhiên là muốn lấy nàng rồi. Có điều lệnh chủ đã được Ly Khoan khuyên bảo hết lòng, cũng biết không thể chưa gì đã đi thẳng vào vấn đề được. Chàng đặt hộp quà lên bàn đá rồi vung về đưa tuyết liên đến trước mặt nàng, “Nương tử, đây là hoa ta hái từ trên núi Quả Ngân về đây, tặng nàng.”

Tiếng gọi ‘nương tử’ kia của chàng làm Vô Phương rơi vào thế khó xử, nàng chấp tay sau lưng, “Lệnh chủ đừng xưng hô với ta như thế, ta không phải nương tử của ngài.”

Lệnh chủ cuống quýt, mà hễ cuống lên thì sẽ bắt đầu lắp bắp, ngập ngừng một hồi mới hỏi được: “Nàng không thích sao? Ta phải ác chiến với Đào Ngột một trận mới hái được mà...” Vừa nói chàng vừa vén ống tay áo lên cho nàng nhìn, “Bị thương đây, còn đang chảy máu này.”

Cách làm quen quái đản này lại khiến Vô Phương động tâm. Nàng đưa mắt nhìn, trên cánh tay có một vết thương sâu hoắm, do bị móng vuốt cào trúng nên vết xước không đều gọn như bị đao kiếm chém mà khá nhầy nhụa, thậm chí có chỗ thịt chết cuộn lại thành hình tròn ốc.

Nàng do dự, bàn tay trong tay áo hết nắm lại rồi buông ra, cuối cùng chỉ vào ghế đá nói, “Ngồi đi, vết thương sâu quá, để ta băng bó cho ngài.”

Con tim lệnh chủ âm thầm nở hoa trở lại, chàng y theo lời nàng ngồi xuống, trong ngực vẫn ôm đóa tuyết liên to lớn kia. Chàng yên lặng nhìn nàng quay đi lục tìm thuốc và băng vải ở trong bọc y phục. Nhìn thân hình nhỏ nhắn có phần gầy gò của nàng, lệnh chủ không khỏi thấy đau lòng, sau khi cưới nàng về chàng nhất định phải nuôi mập nàng. Đã làm lệnh chủ Phạm Hành năm nghìn năm, xưa nay chàng chưa hề nghĩ đến chuyện vợ vết mồ hôi nước mắt của dân chúng, nhưng bây giờ có vợ rồi, Yếm hậu tất nhiên phải được ăn ngon mặc đẹp, chàng quyết định lúc về sẽ ban lệnh, bắt đầu thu thuế bình yên với tất cả các yêu tộc ở Sát Thổ.

Bàn tay mềm mại của nàng chuyển dụng cụ tới trước mặt chàng. Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt nàng, đôi hàng mi đen dày in bóng mờ cong cong lên gò má. Lệnh chủ nhìn đến ngây người, đơ ra không nhúc nhích, nàng ngồi xuống, ra hiệu bảo chàng đặt tay lên bàn.

Nhưng trong ngực vẫn còn ôm hoa, lệnh chủ cố rướn tay qua mặt bàn đưa tuyết liên đến trước mặt nàng, “Nàng cất đi, hoa này không những để ngắm mà còn ăn được đấy.” Chàng ngắt lấy một cánh hoa, cắn cái làm mẫu, “Ngọt lắm.”

Vô Phương nhìn đóa hoa thiếu mất một cánh, chợt phát hiện hình như vị lệnh chủ này không xấu như trong lời đồn, ngược lại còn có phần ngốc nghếch nữa.

Nàng bất đắc dĩ nhận lấy, đóa hoa này to quá, gần bằng nửa người nàng rồi.

Thấy nàng chịu nhận hoa, lệnh chủ rất vui vẻ, lại ngắt một cánh, “Nương tử ăn đi, tuyết liên ba nghìn năm mới nở được một đóa, ăn vào có thể tăng tu vi.”

Lại thiếu thêm một cánh, chỗ hờ kia bây giờ đã to bằng mặt nàng. Lệnh chủ sắp xếp các cánh hoa lại cho đều rồi xấu hổ đưa tay ra, “Nếu

nàng không rảnh tay thì để ta đút nàng.”

Vô Phương chẳng biết nên nói gì cho phải nữa, nếu đối phương thật sự tồi tệ như lời đồn thì chí ít nàng có thể vững lòng đấu tranh tới cùng. Nhưng vị lệnh chủ trước mắt rõ ràng có vấn đề về trí thông minh, nàng cũng không tiện khiến người bị khuyết tật về mặt tâm lý khó xử.

Nàng quay mặt đi, “Đa tạ lệnh chủ nhưng bây giờ ta không muốn ăn, chúng ta vẫn nên xử lý vết thương của ngài trước đã.”

Lệnh chủ ầm ỨC rút tay về, dùng đầu ngón tay mân mê các cánh hoa, mũi trâm hơi rũ xuống vì chàng cúi đầu, dáng vẻ có phần cô đơn. Chàng nói: “Ta không sao, hai ngày nữa sẽ ổn lại thôi... Hôm qua ta nói mấy lời thiếu suy nghĩ với nàng, nhất định khiến nàng giận lắm, ta lên núi Quả Ngân hái hoa vì muốn dỗ nàng vui vẻ, không ngờ nàng vẫn chẳng chịu cười cái nào.”

Còn muốn cười à? Bảo nàng làm sao cười được đây? Dầu yêu quái không thường câu nệ tiểu tiết và ưa thẳng thắn, nhưng chuyện cười gả cũng không thể quyết định tùy tiện đến vậy được.

Nàng đặt hoa trong tay xuống, thở dài nói: “Được lệnh chủ cất nhắc, Vô Phương rất cảm kích. Nhưng ta đến Sát Thổ thật sự không phải để thành thân... Và chuyện cười gả cũng chẳng phải làm thế này, sao đi nữa cũng vẫn phải tìm hiểu nhau trước, chờ đối phương đồng ý rồi mới có thể lên kế hoạch. Ngài tiền trăm hậu tấu như thế rõ ràng là ép cưới, thứ cho ta không thể gật bừa.”

Lệnh chủ choáng váng, nàng nói vậy tức là vẫn không chịu gả? Phải làm sao bây giờ? Chàng lắp bắp nói: “Ta cũng chỉ vì tiết kiệm thời gian thôi, dầu gì cũng phải thành thân mà... Nương tử có người trong lòng rồi sao?”

Vô Phương lắc đầu, “Không có, nhưng không có cũng chẳng có nghĩa là ta phải gả cho lệnh chủ.”

Lệnh chủ lại bắt đầu tự quyết định hộ người khác, “Ta thì có người trong lòng rồi, chính là nàng đấy. Dù sao nàng cũng không có ai tốt hơn ta, vậy chi bằng gả cho ta luôn. Ta cam đoan sẽ đối tốt với nàng, ta là người trọng tình nghĩa, chưa kể lại hết sức khéo tay, nàng thích gì ta đều có thể nặn cho nàng. Ta còn có một ưu điểm lớn nhất nữa, đó chính là một lòng một dạ. Ở Yểm Đô chẳng có lấy một nữ nhân, nàng có thể yên tâm về ta.”

Nói chàng ngốc sao, thật ra chàng không hề ngốc, rất biết tự dót vàng lên mặt mình đấy. Vô Phương bật cười, “Yểm Đô không có nữ giới, chẳng phải là vì lệnh chủ không biết nặn sao?”

Lời nói dối bị vạch trần, là ai cũng sẽ hết sức lúng túng, lệnh chủ cà lăm tấp lự, “Không... không biết... là ai nói vậy? Mà cho dù... cho dù không biết thì trên Phạn Hành Sát Thổ có nhiều nữ yêu như thế, tìm một kẻ về làm mẫu cũng được mà.”

Vô Phương im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Quả nhiên vì để hiểu cơ thể nữ giới nên lệnh chủ mới nóng lòng muốn thành thân như vậy.”

Lệnh chủ cứng họng, phát hiện không cho Ly Khoan Trà vào cùng là một thất sách lớn. Câu hỏi này sắc bén quá đi thôi, chàng nên trả lời thế nào bây giờ?

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lệnh chủ liên tục di di mũi chân, suýt khoét một cái lỗ ở trên đất luôn, “Quả thật cũng có phần vì nguyên nhân đó... Nhưng chủ yếu vẫn là... là vì ta thích nàng.” Cuối cùng cũng nói ra được một câu, lệnh chủ thở phào nhẹ nhõm, bụng chắc mẫm rằng mình trả lời không tệ.

Ly Khoan đã nói rồi đấy thôi, mấy lời nam giới càng thấy ngượng miệng không dám nói thì phái nữ lại càng thích nghe. Người máu lạnh cả đời chưa bao giờ nói thích ai như chàng, hể nói thì sẽ như đinh đóng cột, làm gì có chuyện nàng không then thùng cảm động chứ?

Vô Phương không ngờ chàng lại trả lời như thế nên nhất thời lạnh buốt sống lưng. Nghi ngờ mình nghe nhầm, nàng hời hợt hỏi lại: “Gì cơ?”

Khuôn mặt lệnh chủ dưới mũ trùm lại đỏ lên, song chàng vẫn thản nhiên đáp: “Bổn đại... Ý ta là, ta đã lớn tuổi, cũng nên lập gia đình rồi. Ở đời lập gia đình là chuyện quan trọng nhất mà, sau lại thuận tiện nặn vài tượng nữ cho đám con trẻ lấy làm vợ, chẳng phải là một công đôi việc sao?”

Tính ra cũng khá thành thật đấy, không hề giấu giếm mục đích. Vô Phương ngồi xuống, không tiếp lời mà mở hộp lấy kim ra, luồn chỉ tơ rồi chỉ vào mặt bàn bảo: “Đặt cánh tay lên đây, ta là thầy thuốc, không cho phép mình để mặc vết thương chảy máu.”

Lệnh chủ ngoan ngoãn vén ống tay áo lên, gác tay ngang trước mặt nàng, đầu kim nhỏ xíu đâm vào da thịt chàng cũng không thấy đau, vì đã

sớm tê liệt rồi.

Nhìn cô vợ nhà mình trong khoảng cách gần như thế, đúng là càng nhìn càng thích. Chàng dè dặt nói: “Nương tử, trước kia ta nghe nói nàng có y thuật cao siêu, vốn đã rất ngưỡng mộ nàng. Lúc được Quán Thương Hải gửi chim báo tin, ta vui chết đi được. Ta thật sự rất thích nàng, nàng có thể cũng thích ta chứ?”

Vô Phương chuyên tâm khâu lại vết thương, không để lời chàng lọt tai mà chỉ nói: “Ta không phải nương tử của ngài, ta cũng không định lập gia đình. Ta xin nhận ý tốt của lệnh chủ, băng bó xong vết thương thì ngài có thể về.”

Nhiệt tình của lệnh chủ lập tức trôi theo dòng nước, nàng nói thế làm chàng bỗng có cảm giác bị ai, cúi đầu bảo: “Ta cũng không định ép nàng, nhưng nàng cầm sính lễ của ta rồi, giờ không chịu gả thì hôn lễ này của ta biết làm sao đây? Chưa kể sính lễ chỉ là chuyện nhỏ, danh tiếng của bốn đại vương mới là chuyện lớn...” Nói tới đây chàng không đành lòng nói nữa, lặn lội hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ chàng thật sự phải cô độc cả đời sao?

Sính lễ chính là chỗ khó của Vô Phương, trong thoáng chốc nàng chợt mất sạch dũng khí lý luận thêm, cây kim nằm trên tay cũng như tình cảnh bây giờ, tiến không được mà lùi chẳng xong.

Lệnh chủ thấy nàng không nói gì thì đoán chừng mình vẫn còn có đất thuyết phục, thế là phần chần trở lại, chỉ vào hộp quà nói: “Trong đó là váy cưới ta nhờ Minh hậu làm cho nàng, nàng có muốn xem thử không? Để ta lấy ra cho nàng.”

Vô Phương còn chưa kịp thu kim về thì chàng đã đứng dậy mở hộp, lấy váy cưới ra giữ nhẹ. Làn lụa mỏng tựa sương khói lồng trong một màu đỏ rực như lửa cháy, tơ vàng khảm trên váy trở nên lấp lánh dưới ánh đuốc,

các chuỗi ngọc đong đưa theo bước chân chàng, va vào nhau phát ra âm thanh *ting tang*.

“Nhìn này, có đẹp không nào?” Lệnh chủ hớn hờ xoay vòng, cho rằng trên đời này không có ai là nữ giới mà có thể từ chối cảm dỗ của phục sức xa xỉ cả.

Thật chẳng may, Vô Phương lại không hứng thú mấy với những thứ này, nàng chỉ thuận miệng đáp đẹp, tay vẫn thoăn thoắt thắt nút mũi khâu, bôi một lớp thuốc dày lên vết thương rồi lấy băng vải băng bó kỹ cho chàng.

Thực ra lệnh chủ vẫn luôn lẻ bóng một mình, xưa nay chưa có ai từng dịu dàng với chàng thế cả. Trước kia chàng bị thương thì tự mình liếm vết thương, có đau cũng không nói ra được. Bây giờ đã khác, chàng có nường tử rồi, như khi phiêu bạt trên biển cả mênh mông rồi cuối cùng cũng tìm thấy ngọn hải đăng vậy, chàng càng quyết tâm muốn lấy nàng hơn.

“Ta giúp nàng thử nhé?” Chàng ngọt ngào nói: “Mặc vào nhất định đẹp lắm.”

Vô Phương tái mặt, lão yêu này nhất định đang nuôi ý đồ nhìn trộm nàng. Muốn nổi giận nhưng lại ngại pháp lực cao cường của đối phương, nàng quay đầu đi, hờ hững bảo: “Để xuống đi, lát nữa ta thử.”

Lệnh chủ hơi thất vọng song cũng không nản nì nữa, gấp váy cho vào hộp, rồi lại rút mấy cành xanh trong hũ sành trên bàn ra, cắm đóa tuyết liên thiếu cánh kia vào.

Vô Phương hoảng hốt nhìn tấm chõng đến cửa đang cần mẫn tay chân kia. Có điều lai lịch ông chõng này lớn quá, lại còn bí hiểm, nàng thật sự chẳng muốn gả tí nào. Nhưng bây giờ không thoái thác được, nom đối phương có vẻ cứng đầu, e là loại đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dao động.

Nàng lại nghĩ đến cánh tay vừa nhìn thấy khi nãy, đã hơn mười nghìn tuổi nhưng da dẻ vẫn hồng hào, không khỏi khiến người ta tò mò với dung mạo ẩn dưới áo choàng đen. Nàng do dự một thoáng rồi thử thăm dò: “Trước giờ lệnh chủ chưa từng gỡ mũ trùm xuống sao?”

Lệnh chủ nhất thời đỏ mặt, “Xem ra nương tử cũng có hứng thú với ta, muốn biết ta trông thế nào... Thật ra bây giờ nàng không nhìn thấy mặt ta vì nàng chưa thật lòng với ta. Tộc của bọn ta từ khi tồn tại đã thế rồi, đợi đến lúc nàng thật lòng với ta thì dù có bình phong chắn cũng không che được tầm mắt nàng.”

Vô Phương cảm thấy kinh ngạc, “Lệnh chủ có đồng tộc à?”

Nhắc đến đồng tộc, lời lẽ của chàng trở nên khá nhanh nhẹn, “Đương nhiên là có rồi, có điều họ ở cách nơi đây rất xa, với cả mỗi lần nhập thế chỉ được một người thôi, sau khi lớn lên thì rất ít có dịp gặp lại nhau, nên bốn đại vương rất cô độc... Nhưng sau này thì ổn rồi, ta có nương tử bầu bạn rồi. Chúng ta có thể luôn ở bên nhau, ta sẽ làm thuyền sen cho nương tử, trong lúc ta nuôi thai bần, nương tử có thể ngồi thuyền dạo chơi trên Kính Hải...” Chàng tự tưởng tượng rồi cười rung cả người. Rồi bỗng ý thức được mình đã thất thố, chàng vội tăng hắng một cái, chấp tay thông thả đi qua đi lại.

Vô Phương không nhịn được thầm cảm thán, thì ra lệnh chủ Yểm Đô là thế này, cái gì mà tiếng xấu vang dội, cái gì mà nắm trong tay toàn bộ Phạn Hành Sát Thổ, đúng là gặp mặt mới biết đâu là thật. Có điều như vậy cũng tốt, trước đó nàng rất lo lắng để Chấn Y giả thay mình, sợ y sẽ gặp chuyện chẳng hay, bây giờ xem ra nàng lo thừa rồi.

Nàng thoáng yên tâm, đáp qua loa đôi câu: “Lệnh chủ là anh hùng cái thế trên Sát Thổ, nơi đây thiếu gì nữ yêu, thế mà không ai lọt vào được mắt xanh của ngài sao?”

Lệnh chủ nghe hỏi thì cười bảo: “Ta không thích yêu quái, ta chỉ thích sát hung.”

Vừa dứt lời ngay đến chính chàng cũng ngạc nhiên, trời ạ, lưu loát thật đấy, chàng biết nói mấy lời ngọt ngào kìa! Ly Khoan không đáng tin nhưng tiên đoán khá chuẩn đấy, quả nhiên gặp trúng đối tượng thì có thể mở miệng nói ầu được ngay. Vị hôn thê của chàng nom có phần mất tự nhiên, điều này cũng bình thường thôi. Một cô nương không quen nghe lời ngon tiếng ngọt lại lần đầu đối mặt với nam nhân anh tuấn phóng khoáng, phong độ phi phàm, lại còn dịu dàng đa tình, tâm hồn thiếu nữ tất nhiên sẽ bị khuấy động thôi.

“Nương tử...” Chàng vui vẻ gọi: “Ta chờ mong ngày này từ lâu lắm rồi.”

Vô Phương nghe thấy hai chữ ‘nương tử’ thì lập tức run bắn, nhưng lại không dám phản ứng quá rõ vì sợ sẽ khiến chàng nghi ngờ, chỉ mím môi cười khẽ, “Lệnh chủ nên về đi, gặp mặt trước khi bái đường là điềm xấu, tà tin kiêng cử vẫn hơn.”

Lệnh chủ gật đầu lia lịa, phát hiện bất kể nàng nói gì chàng cũng sẽ phụ họa vô điều kiện. Thành thân đúng là thích thật, nhất là khi cưới được một cô vợ thông minh, cứ như được gắn thêm một cột sống nữa vào người vậy. Lệnh chủ cảm thấy sống lưng mình thẳng hơn hẳn, đi lại nhẹ nhõm như gió ấy.

Nhìn thái độ của nàng thì hẳn đã ngầm chấp thuận rồi, nhắc tới chuyện bái đường tự nhiên đến thế cơ mà. Lệnh chủ cảm động tới mức muốn khóc, lại di di mũi chân, “Chớ khách sáo vậy, sau này gọi ta là A Chuẩn đi! Thế ta về trước nhé nương tử, đến tối sẽ tới đón nàng.”

Vô Phương cố nhịn mà đáp: “Ngài đi thong thả, ta cũng không tiễn.”

Lệnh chủ vội nói không cần, “Nàng cứ nghỉ ngơi đi.” Sợ mình có vẻ lễ mễ nên chàng không dám ngoái đầu lần nào.

Ra tới bên ngoài thì chàng mới như được sống lại, bước chân thông thả trở lại. Lúc đi qua người Chấn Y chàng bỗng dừng chân, “Phạm Hành Sát Thổ này không phải là nơi người nên đến, sau khi ta và sư phụ người thành hôn, ta sẽ lập tức phái người đưa người về Trung Thổ. Quên nơi này đi, đừng trở lại nữa.”

Giọng lệnh chủ hơi lạnh lùng nhưng không hề có vẻ già nua, âm sắc trơn nhuận như viên ngọc đang lăn. Chàng rất ít khi nói chuyện với yêu ma ngoại giới, ngay đến Lộc Cơ cũng chưa từng được tới gần chàng. mấy câu chàng nói với Chấn Y rất rõ ràng, không phải là khuyên bảo mà là ra lệnh.

Lộc Cơ bất an nhìn Chấn Y, lo vị người phạm này bị dọa sợ mà vừa lâm trận đã chạy trốn, nào ngờ không hề có chuyện đó. Y đáp lại với phong độ của một đại tướng, không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, “Đa tạ lệnh chủ, sau khi gặp mặt chia tay sư phụ, ta tất nhiên sẽ rời khỏi Sát Thổ, không nhọc công ngài đưa tiễn.”

Cái đầu dưới áo choàng đen khể gật, lệnh chủ ngồi vào kiệu với phong thái tao nhã. Đợi một chốc chàng lại dùng quạt xếp vén rèm lên, “Đăng yêu, từ đây đến tối ta giao Yểm hậu cho người chăm sóc. Người phải bảo vệ nàng, không được để nàng xảy ra chuyện gì, nếu có bất trắc thì ta sẽ hỏi tội người.”

Lộc Cơ sợ hãi quỳ sụp xuống, nắm sát rạt trên đất vâng dạ luôn miệng.

Ly Khoan ngoác mồm cười toe toét, bước nhanh đi theo đội ngũ, trong lòng khen ngợi liên hồi khả năng đa nhân cách của chúa thượng nhà mình, tác phong bá chủ và dịu ngọt luân phiên thay đổi, cũng không biết vừa rồi có lộ tẩy gì trước mặt Yểm hậu không.

Ly Khoan biến về nguyên hình rồi leo lên kiệu, bám lấy khung cửa thò đầu vào trong nhìn. Lệnh chủ đang nghiêng người ngồi dựa vào ghế, từ từ thế có thể đọc được tâm trạng của ngài đang rất tốt.

Cậu chàng thè lưỡi hỏi: “Chúa thượng, Yểm hậu đã đồng ý thành hôn với ngài rồi sao?”

Lệnh chủ đáp đương nhiên, “Nàng còn lo gặp mặt trước lúc báai đường thì sau này sẽ gặp xui xẻo nữa đấy.”

Ly Khoan *à* một tiếng, trong bụng lại thầm nhủ: nói vậy có khác nào lấy cớ không muốn gặp đâu. Nhưng lệnh chủ đã vui đến vậy thì thôi đi, cậu không nên nói mấy lời thọc gậy bánh xe. Dù sao từ giờ đến tối cũng chỉ còn ba canh giờ, cả Sát Thổ mệnh mông này đều nằm trong lòng bàn tay của Yểm Đô. Trong đám tượng của lệnh chủ thì chỉ có một số muốn vợ đến phát điên, còn lại phần lớn vẫn tận tụy canh gác, không cần sợ thầy trò linh y gây ra biến cố gì.

Ly Khoan gõ gõ móng vuốt vào nhau, ton hót nịnh nọt: “Chúc mừng chúa thượng, mười nghìn năm mới nở được một đóa hoa, so với tuyết liên trên núi Quả Ngân thì đúng là khó khăn hơn nhiều.”

Lệnh chủ khẽ *hừ*, “Muốn nở hoa thì phải nở một đóa thật lớn, bốn đại vương không giống người.”

Quả nhiên có nơi có chốn liền lên mặt ngay. Ly Khoan quay đầu sang hướng khác, lè lưỡi với trưởng hộ vệ.

“Tối nay nhất định phải say một trận.” Cậu ta giơ móng lên, “Ngày lành của Yểm Đô chúng ta đã ở trước mắt rồi, sau khi lệnh chủ cưới được Yểm hậu, Ly Khoan Trà ta cũng sẽ lấy Lộc Cơ.” Nhớ đến vòng eo thon cùng bờ vai mềm kia, Ly Khoan thấy phấn chấn hơn hẳn, từ trên xuống dưới lập tức tràn đầy năng lượng.

Gặp ai là liền muốn cưới người đó, thế giới tình cảm của con thần lùn này quá phong phú, không trong phạm vi người bình thường có thể hiểu được. Bây giờ chuyện canh cánh trong lòng lệnh chủ là làm thế nào để qua đêm động phòng hoa chúc, mười nghìn năm chưa từng hẹn hò yêu đương, hết sức mù mờ về phương diện này, chàng sợ mình vụng về rồi bị nàng dâu mới xem thường.

Cũng may đây là thế giới mà không gì là không thể, lệnh chủ có thần thông, có pháp bảo, từ hôm qua chàng đã bắt đầu nghiên cứu các động tác đó rồi, tỉ mỉ ghi chép lại các phương pháp hành sự của yêu ma. Đến lúc đó thì trông bầu vẽ gáo thoi, ứng phó với một tiểu cô nương ấy mà, tuyệt đối không thành vấn đề.

Không chỉ có thể nặn trẻ con mà còn có thể sinh nữa, lệnh chủ nghĩ đến điểm này liền nở ruột nở gan. Chàng lấy kính Càn Khôn ra cố gắng học hỏi, ôn xong thì giấu kính vào trong ngực, lòng đương nhộn nhạo thì nghe thấy Ly Khoan bên ngoài cứ lải nhải mỗi một câu: “Ta muốn lấy Lộc Cơ, muốn lấy Lộc Cơ...”

Lệnh chủ mắng cậu ta là đồ không biết xấu hổ, “Người ta chịu gả thì người đi mà lấy, gào cái gì đấy? Đừng trách bốn đại vương không nhắc nhở người, tiêu chuẩn của ả đẳng yêu kia khá cao, trước đó còn qua lại với tượng đất, bằng vào vẻ ngoài của người hủ, có thể lọt vào mắt xanh nàng ta mới lạ.”

Ly Khoan bất mãn cãi lại: “Thuộc hạ cũng là thiếu niên tuần tú, có kém đám tượng chỗ nào đâu! Chúa thượng yên tâm, trước giải quyết xong chuyện của ngài đã rồi thuộc hạ sẽ tự mình lo liệu. Nàng mà không chịu thì thuộc hạ sẽ ngủ với nàng, để nàng biết thuộc hạ lợi hại thế nào, sau đó còn sợ nàng không khóc lóc cầu được gả cho thuộc hạ sao?”

Mèo có lý của mèo, chó có lẽ của chó, Ly Khoan dừng chuyện thất đức mà thuận miệng như hít thở vậy, lệnh chủ không hơi đâu mà bận tâm

tới cậu ta. Tối nay chàng sắp thành thân rồi, nhớ đến gương mặt thẹn thùng của tân nương... Lệnh chủ nắm tay đè lên háng, tiểu đệ đúng là không biết xấu hổ gì cả.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Từ giờ đến tối đã trở thành khoảng thời gian chờ đợi sốt ruột nhất, nhàm chán nhất nhưng lại ý nghĩa nhất trong cuộc đời của lệnh chủ.

Ngày ở Yểm Đô không chóng tàn như những nơi khác ở Phạn Hành Sát Thổ, vì cao hơn núi Thiết Vi nên đây là nơi duy nhất có mặt trời chiếu đến. Dấu ánh sáng đó không được gọi là ánh nắng, cùng lắm chỉ nhuộm vàng tầng mây mà thôi, nhưng ai sống trên mảnh đất này quá lâu cũng vô cùng quý trọng chỗ khác biệt này.

Trước đây lệnh chủ chọn dựng thành ở đây chính là vì điều đấy, nhưng xem ra hôm nay chỗ hay lại trở thành điểm bất lợi. Lệnh chủ đứng trên đầu tường, trước ngực cài một bông hồng to đùng, chàng lo lắng ngẩng đầu nhìn bầu trời. Đường chân trời thấp thoáng bóng cực quang lưu chuyển, trời vẫn chưa tối mà chỉ mờ mờ như có vệt khói nhạt quệt ngang quệt dọc... rồi dần dần trôi xa. Lệnh chủ bắt đầu cân nhắc có nên dùng vài thủ đoạn để trời chóng tối không, rồi lại sợ tân nương chưa chuẩn bị xong, thấy chàng nóng vội thì sẽ cáu kỉnh mất.

Chàng vò đầu bứt tai đi tới đi lui, xoa xoa vết thương đã được nàng băng bó, ngọt ngào dâng lên trong lòng liên miên như sóng.

Thật ra chàng là người rất đơn giản, thích ai cũng chỉ cần một nháy mắt mà thôi. Nếu như tình cảm trước đó là dựa vào bản năng với danh xưng vị hôn thê, thì sau khi được nàng chạm vào cánh tay, cảm xúc của chàng liền bộc phát như lũ ủa đến, nhất thời không thể ngăn lại. Mười nghìn năm rồi, ngoại trừ đánh nhau ra thì chàng chưa từng có tiếp xúc thể

xác với bất kỳ cô nương nào, lệnh chủ rất cố chấp cho rằng, phạm là nơi được áo choàng đen che lại, ai chạm vào thì phải chịu trách nhiệm. Diễm Vô Phương đã cầm sính lễ lại còn sờ mó chàng, mỗi này có không thành cũng phải thành.

Chàng dựa vào lan can nhìn xuống, kiệu hoa đỏ thắm đã chờ sẵn ngoài cổng thành, đồ lễ nghi cũng được chuẩn bị đâu ra đấy cả rồi. Chàng hít sâu một hơi gọi Ly Khoan: “Đã tới giờ chưa?”

Ly Khoan Trà bưng đồng hồ nước hình hoa sen đến cho chàng nhìn, “Còn nửa canh giờ nữa, chúa thượng bình tĩnh, đừng nôn nóng nào.”

Sao có thể không nôn nóng chứ, lệnh chủ khom người, xuyên qua bông hoa chạm rồng nhìn vào trong, nước nhỏ quá chậm, cả buổi mới nhỏ xuống một giọt. Mặt nước cách giờ Tuất còn rất xa, trong cơn tức giận chàng múc một muống nước đổ đi, sau đó mới thấy khá hơn, cười cười chỉ, “Nhìn đi, đến giờ lành rồi.”

Thực ra đâu cần phiền đến vậy, chẳng phải mọi chuyện đều do chàng định đoạt hết sao? Ly Khoan đặt đồng hồ nước xuống, mọi người ai vào chỗ nấy, nghi trượng cầm cờ lớn, đeo trống lên người. Cửa núi vừa mở ra, một đội ngũ rồng rắn đi ra khỏi Yểm Đô, trận hình hết sức phô trương... Càng đông càng tốt mà!

Dọc đường có rất nhiều chim muông thú vật vây xem, tất cả đưa mắt nhìn lệnh chủ cưỡi ngựa lớn cao to đi qua. Đủ loại sắc mặt và ánh mắt, hể hơi phức tạp tí là lệnh chủ tự động hiểu thành do hâm mộ, nghĩ vậy tâm trạng chàng liền sung sướng đến mức muốn hát vang trời.

Thế giới Sa Bà có câu này, đêm động phòng hoa chúc cũng như lúc tên được đề bảng vàng, chuyện sáng khoái nhất đời người cũng chỉ thế mà thôi. Yểm Đô cách núi Cửu Âm không xa, chỉ mấy chục dặm mà thôi, đội ngũ phải cố ý lần lữa để kéo dài thêm chút thời gian. Nếu không thì vừa

nhắc chân đã đến nơi rồi, đừng nói là tân nương, ngay cả lệnh chủ cũng chưa chuẩn bị xong.

Càng gần đến lệnh chủ càng căng thẳng, nghe thấy được cả tiếng răng mình đánh vào nhau kêu *lập cập lập cập*. Chàng hỏi Ly Khoan đang dắt ngựa đi phía trước: “A Trà, sao bốn đại vương thấy hơi lạnh vậy?”

Ly Khoan hiểu triệu chứng của chàng, “Tân lang ai cũng vậy cả, đợi đến khi gặp Yểm hậu, tất sẽ nóng lên thôi.”

Thế là lệnh chủ tha hồ run, run cầm cập cả người, đây chắc là cảm giác hạnh phúc nhỉ!

Sương mù dày đặc lại nổi lên, đội ngũ rước dâu mặc toàn màu đỏ, hơn hớn bước đi trên đồng cỏ hoang vu mờ mờ tối, trong tiếng nhạc du dương, cảnh tượng u ám như quỷ cười gả chốn U Minh. Phía trước đã là Cửu Âm rồi, dãy núi chìm trong sương mù nhìn như một bóng ma khổng lồ, đội ngũ cũng tăng tốc hơn một chút. Đến gần hơn thì dần dần thấy được dưới chân núi có một gian nhà tranh vừa được dựng nên, giăng đèn kết hoa đầy đủ, cả vùng được nhuộm đỏ bởi ánh sáng từ đèn lồng.

Tân nương trang phục lộng lẫy ngồi một mình trong gian nhà, người đeo vô số chuỗi ngọc, đầu trùm khăn đỏ. Đám tượng rước dâu vây quanh gian nhà ca múa từng bừng, lệnh chủ nhìn tân nương của mình qua vòng vây chập chờn đan xen, tư thế đoan trang, hai tay giữ lấy váy, mũi giày nhọn lộ ra dưới mép váy, nhìn quyến rũ dịu dàng chẳng lời nào tả xiết.

Chàng đi đến, luống cuống chà xát hai tay, “Nương tử à, để ta ôm nàng lên kiệu hoa nhé.”

Người đang ngồi giật mình thấy rõ nhưng cũng không nói gì, lệnh chủ đoán đây cũng là một trong mấy quy định chết tiệt vào ngày thành thân, trước khi bái đường không thể nói chuyện gì đấy.

Sao đi nữa thì chàng vẫn rất vui, vững vàng ôm bồng tân nương của mình lên. Lần đầu tiên ôm nữ giới, trái tim lệnh chủ sắp nhảy đến tận cuống họng rồi. Chàng ước chừng sức nặng rồi thầm kinh ngạc, nhìn nàng mảnh khảnh nhưng không ngờ thân hình lại khá cường tráng.

Rốt cuộc lệnh chủ cũng cưới được vợ, đám tượng còn mừng hơn cả chàng, vây quanh cả hai hô hào tưng bừng. Lệnh chủ bị hạnh phúc làm mê muội đầu óc, loạng choạng ôm tân nương ra khỏi gian nhà tranh rồi đưa vào trong kiệu hoa.

Trống kèn lại nổi lên, đám tượng gác kiệu hoa lên vai, hớn hờ khởi hành, kéo thành một đoàn rồng rắn khiến cỗ kiệu nhìn như con thuyền nhỏ trên đầu ngọn sóng dập dềnh. Lệnh chủ đắc ý dạt dào, cảm thấy tâm nguyện lớn nhất đời này đã được hoàn thành, về sau chỉ cần quán quýt bên tân nương chẳng rời xa là tốt rồi. Chàng vốn không có chí hướng lớn lao gì, sống hơn mười nghìn năm mà chỉ lăn qua lộn lại ăn ngủ chờ chết. Bây giờ đời chàng có thêm một người, hai người cùng lăn qua lộn lại ăn ngủ chờ chết sẽ vui hơn nhiều.

Nhớ tới gương mặt của Vô Phương, đầu chàng bắt đầu hoa lên. Lòng bàn tay nắm dây cương đã đổ đầy mồ hôi, trái tim xưa nay chưa bao giờ dao động thì nay đang đập *bùm bụp* loạn xạ, xương sườn co rút lại như gặp phải lạnh giá, rồi đột nhiên, máu nóng dồn thẳng lên mặt... Kiệu hoa sau lưng là cám dỗ to lớn, lệnh chủ không nhìn được âm thầm ngoái đầu nhìn mấy lần. Cửa kiệu hoa được phủ một lớp lụa rất mỏng, hai ngọn đuốc rực dâu chiếu sáng thân hình bên trong. Lúc này tân nương của chàng không có vẻ gì là kháng cự, chắc hẳn đã buông xuôi theo số phận rồi.

Thật ra nàng dâu cần phải ra vẻ gai góc như vậy, chàng hiểu bản thân mình mà, chàng là một người rất tốt, sau này vợ nói sao chồng nghe vậy, nàng tuyệt đối sẽ không bị thua thiệt.

Kèn thổi trống đánh suốt đường đi, huấn luyện cấp tốc trong một tháng của đại quân gia phát huy hiệu quả tối đa. Tuy thỉnh thoảng cũng có tên lệch nhịp nhưng nhìn chung thì không hề tệ, ai cũng thổi hết sức phấn khởi.

Kiếp hoa vào thành, lúc về nhanh hơn lúc đi gấp mấy lần. Lệnh chủ sốt ruột muốn vào động phòng ngay, đám tượng trong thành rất hiểu. “Tránh ra, tránh ra...” Đại quân gia đứng ở cổng thành hô to, vì yêu ma từ bốn phương tám hướng tới chúc mừng quá nhiều, làm cây cầu treo gần như sập luôn. Ổn ào quá thì khó đảm bảo sẽ không hù dọa Yểm hậu, đương nhiên phải vào thành trước đã rồi hãy nói sau.

Minh quân mặc the lựa phe phẩy quạt xếp đi tới, thân là lán giềng tốt, biết đại hỉ của lệnh chủ thì làm gì có chuyện không đến chúc mừng chứ. Không chỉ Minh quân mà thành chủ của cả mười sáu tòa thành ở Ô Kim Sát Thổ cũng tới. Dầu Yểm Đô không đưa thiệp mừng thì bọn họ cũng chẳng thể lờ đi cấp bậc lễ nghĩa, vì Bạch Chuẩn rất thích rình cơ hội chèn ép người khác.

Số người đến vượt quá dự tính, kết quả khiến đại quân gia trở tay chẳng kịp. Vốn không định phung phí mà bây giờ tự dưng mọc đầu ra nhiều người như thế, y cảm thấy không lo liệu nổi rồi. Lệnh chủ còn chưa xuống ngựa thì y đã chạy đến hỏi: “Rượu và đồ ăn không đủ, phải làm sao đây ạ?”

Lệnh chủ lơ đễnh phất phất tay, “Bảo Thái Lung đưa rượu tới, phí tổn coi như là tiền mừng. Đồ ăn thì dễ thôi, vào rừng bắt thú xẻ thịt rồi đốt lửa lên mà nướng, hưởng thụ không khí là chính mà... A, Biên sơn chủ, đa tạ đa tạ...”

Tân lang đi chào hỏi khách khứa, đại quân gia thở phà nhìn kiếp hoa, bây giờ thời gian nghỉ cũng chẳng có, y không rảnh đâu mà để ý tới lễ nghi sau đó. Dù sao cũng có Ly Khoan Trà rồi, sẽ có người lo cho kiếp hoa.

Ai cũng bận rộn, Yểm Đô lần đầu tổ chức tiệc mừng nên náo loạn cả lên. Kiệu hoa của tân nương dừng ở đằng kia mà không ai dám tới hỏi han. Cũng may lệnh chủ không đi xa mà hàn huyên với tân khách ở ngay gần kiệu, ánh mắt lúc nào cũng lén liếc về phía này, làm Minh quân không khỏi cười nhạo một phen.

“Nghe nói Yểm hậu là mỹ nhân trăm năm khó gặp ở Ô Kim, Bạch huynh thật có diễm phúc.”

Quán Thương Hải lập tức nhảy ra làm chứng, “Tấu phu nhân tuyệt đối là tuyệt sắc số một, phẩm chất cao quý, y thuật tinh thông. Trước đây khi thi độc trên người phát tác, tiểu đệ cũng được tấu phu nhân chữa trị cho đây, khiến tiểu đệ cảm động nhớ mãi đến tận giờ.”

Thành chủ thành Thiên Cực lộ vẻ phiến muộn khó nén, “Linh y mai danh ẩn tính canh tháp ở trong thành của ta năm mươi năm mà ta lại không hay biết...”

Tất cả hậm hực sờ mũi, ai mà ngờ được chứ, một đóa mẫu đơn lại bị trâu nhai như vậy, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá!

Đề tài đầy thương cảm này được dừng ở đây, vì nếu còn tiếp tục nữa thì nói không chừng Bạch Chuẩn sẽ đòi đánh người mất. Phong tục cưới hỏi ở Sát Thổ khá thoáng, trước đây khi Minh quân cưới Minh hậu, Minh hậu đã tự mình ôm tay nải tiến vào Phong Đô. Cho nên tất cả bắt đầu xúi giục, “Mời tấu phu nhân ra ngoài gặp các huynh đệ nào, bọn ta không quản xa xôi lặn lội đến chúc mừng, cũng nên được tân nương mời một chén chứ.”

Lệnh chủ hơi khó xử, tính hay ghen nên chàng rất ghét người khác nhìn ngó tân nương của mình. Nhưng hôm nay là ngày vui, khách tới để chúc mừng, chàng muốn đánh họ cũng phải cân nhắc ảnh hưởng.

Chàng xoay lại nhìn vào trong kiệu, khom lưng nói: “Khiến nương tử phải ầm ức rồi, đuổi được bọn họ đi thì sẽ xong thôi.”

Người trong kiệu thầm mắng đúng là xúi quẩy, vẫn luôn đợi cơ hội bốn bề vắng lặng, nào ngờ Yểm Đô lại chính là núi yêu biến quỷ, không hề có thời điểm được ở một mình.

Tình thế cấp bách, người mặc áo tân nương đành phải bước xuống kiệu, vừa bước xuống thì bị một bàn tay lạnh như băng cách váy cưới nắm lấy cổ tay, xuyên qua khăn trùm đầu có thể nhìn thấy một gương mặt nữ giới nhợt nhạt, ngay cả hơi thở cũng lạnh tanh.

Nàng ta lại có vẻ rất nhiệt tình, “Tẩu phu nhân không cần lo lắng, Minh quân nhà ta và lệnh chủ như huynh đệ ruột thịt, sau này chúng ta là người một nhà rồi.”

Cốc dạ quang được đặt vào tay tân nương, lệnh chủ vẫn luôn chú ý đến nàng nên cũng nhắm mắt theo đuôi, lo lắng có ai đó mượn rượu mạo phạm nương tử của mình.

Được tân nương nể mặt nên mọi người rất phấn khởi, rồi rít nâng lý kính lại. Bầu không khí đang rất vui vẻ thì bỗng có luồng gió ma quái chẳng biết từ đâu ra quét đến, thổi bay khăn trùm đầu của tân nương. Tân nương đội mũ hoa dưới khăn trùm có gương mặt đậm phấn son, tuy ngũ quan không đến nỗi khó nhìn nhưng còn lâu mới đạt tới tiêu chuẩn đệ nhất mỹ nhân của Ô Kim Sát Thổ.

Tất cả đều ngẩn ra, mấy chục con mắt kinh ngạc mở to, ngay cả lệnh chủ cũng sửng sờ.

Chàng khom lưng chống gối nhìn kỹ, khuôn mặt nặng chịch lớp son phấn dày chừng ba tấc, ngay cả lông mày lỗ mũi cũng khó bề nhận ra. Chàng bắt đầu do dự, không dám xác định bên dưới lớp trang điểm có phải

là gương mặt mà chàng đã thấy trước đó không... Vô Phương của chàng không hề có ngũ quan cương nghị thế này...

Chàng bỗng nhiên giật nảy mình, vung tay lên gạt sạch ly chén ở trên bàn xuống đất. Một cơn phẫn nộ xưa nay chưa từng có bao trùm lấy tim chàng, chàng chỉ thẳng vào tân nương phục trang lộng lẫy, “Diệp Chấn Y, người dám lừa gạt bốn đại vương!”

Chấn Y còn chưa kịp phản ứng thì đã bị chàng đánh một chưởng vào ngực, lưng đập mạnh lên tường, hộc ra một búng máu.

Lớn chuyện rồi, lũ yêu bấy giờ mới hoàn hồn, tân nương của lệnh chủ bị đánh tráo, còn thay mặt đổi đào thành nam giới nữa chứ. Hôm nay thế diện coi như đã bị mất sạch, lệnh chủ nhất định sẽ giận tới tím mặt cho mà xem.

Quả nhiên, Ma vương nổi giận thì hậu quả không hề nhỏ. Cuồng phong đột ngột nổi lên, trời đất tối sầm, những yêu ma không đủ sức bám đất đều bị thổi bay. Sau đó là một tiếng rống phẫn nộ vang vọng khắp hai trăm do tuần Nam Bắc Yểm Đô, chúng yêu sợ hãi tới im bật, ngay cả Ly Khoan Trà chuyên ton hót bên cạnh lệnh chủ cũng co rụt vào góc tường, không dám thở mạnh.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Khi biết chuyện mình làm là ngu xuẩn thì người ta thường có dự cảm sẽ thất bại ngay từ ban đầu rồi. Nhưng tên đã rời cung thì đâu quay lại được nữa, chỉ có thể tiếp tục mà thôi, đến khi nào đến đường cùng mới dừng lại được.

Sau lưng có tiếng rống mơ hồ truyền tới, mặc dù nghe rất xa xôi nhưng tim Vô Phương vẫn run lên. Nàng chưa hề trải qua cảm giác này bao giờ, dù trước kia bị đạo sĩ đuổi chạy đứt cả hơi thì cũng chỉ hơi hoảng mà thôi, chứ chưa thể nói là sợ được. Còn bây giờ là hải hùng đúng nghĩa, một con quái vật giống đực xa lạ có ý đồ với mình, nàng là một cô nương phái yếu, quyền thế không bằng mà đánh cũng đánh không lại, chỉ có duy nhất con đường chạy trốn thôi.

Nhưng tiếng rống kia, chẳng lẽ chiêu thay mệnh đổi đào đã bị lộ rồi? Chấn Y có gặp nguy hiểm không?

Vô Phương do dự xoay người lại nhìn, Cù Như cũng nghe thấy, nhưng cô bé không những bay chậm lại mà còn ra sức vỗ cánh bay cao hơn, “Sư phụ đừng nhìn trước ngó sau nữa, sư đệ sẽ có cách thoát thân thôi, còn nếu chết mất rồi thì càng không thể để y hy sinh vô ích được.”

Người nàng tổn công cứu sống cuối cùng lại chết vì nàng, ‘đôi tay nhân ái’ này biến chất quá rồi. Vô Phương nhú chặt mày, “Chúng ta chỉ vừa qua khỏi núi Hủ Mộc thôi, bây giờ quay lại có lẽ vẫn còn kịp.”

“Về Yểm Đô làm nương tử của lệnh chủ? Sau đó sinh một đồng tiểu yêu quái cho lão?” Cù Như há miệng cười ha hả, rồi gió tạt vào họng nên bị sặc. Ho khan một hồi lâu mới bình thường lại, cô bé cất giọng khản đặc an ủi Vô Phương: “Nếu đã trốn được rồi thì đừng suy nghĩ nhiều quá. Em nói thật nhé, Chấn Y dù sao cũng chỉ là một người phạm, chết thì chết thôi. Đợi chuyện này qua đi, chúng ta nghĩ cách tìm hồn phách của y về nhét vào ký chủ khác là được, sau đó tha hồ ngao du biển hồ, còn tốt hơn khi làm người nhiều.”

Nói thì nói thế, nhưng từ lúc sinh ra cho đến chết đi hay từ chết rồi lại sinh ra, vượt qua được chặng đường này cũng phải chịu không ít đau khổ.

“Ta cứ cảm thấy hình như mình đã sai...” Vô Phương lẩm bẩm, “Ta luôn luôn cứu người nhưng lần này e đã hại Chấn Y rồi.”

Cù Như nói: “Thế thì sao, nếu như không vì cứu y, sư phụ cũng chẳng đến thành Sâm La xin bò cạp máu ở chỗ Thương Hải làm gì, lại càng không bỗng dưng có hôn ước với Bạch Chuẩn. Mọi duyên cớ đều do y mà ra, dĩ nhiên nên để y giải quyết rồi, trong kinh thư đều nói thế đấy thôi. Mà nếu đám nữ yêu ở Cửu Âm đáng tin thì sẽ đưa sư đệ đến bến dò hội hợp với chúng ta, chúng ta cứ tới giới Diệu Thiện chờ trước đi đã, hai canh giờ sau không tới thì mặc kệ, về thẳng Ô Kim Sát Thổ thôi.”

Nhắc đến Ô Kim Sát Thổ, con đường trước mặt Vô Phương lại trở nên u ám. Nghe nói thành chủ mười sáu thành Sát Thổ đều tới Yểm Đô tham dự hôn lễ, chẳng rõ trên mảnh đất đó còn nơi cho nàng đặt chân không nữa.

“Sư phụ...” Giọng Cù Như có vẻ mù mờ, “Qua núi Thiết Vi rồi, chúng ta đi đâu bây giờ? Hướng Đông Nam là Diêm Phù, còn Đông Bắc là thế giới Sa Bà.”

Vô Phương thoáng trầm ngâm, “Thế giới Sa Bà... Nếu muốn tránh thế lực của Bạch Chuẩn thì đến tòa thành nhỏ ở Trung Thổ ta được sinh ra

cũng tốt. Có điều đã một nghìn năm trôi qua rồi, không biết tòa thành kia còn ở đó không. Hay là cứ đến Tân Trường An đi, chúng ta mở y quán chữa bệnh ma quỷ cho con người để kiếm sống cũng được.”

Đối với các nàng mà nói thì chuyện mưu sinh rất dễ giải quyết, vấn đề là có chịu làm hay không mà thôi. Điểm bất ổn duy nhất khi đến Trung Thổ nằm ở chỗ: nơi đó vốn là thế giới của con người, các nàng là dị loại, rất dễ trở thành đối tượng bị đả kích; còn Nam Diêm Phù là thiên hạ của yêu ma, người và yêu sống chung lẫn lộn, không bên nào dị nghị bên nào, bọn họ sẽ được an nhàn tự tại hơn.

Thật chẳng ngờ một hôn ước từ trên trời rơi xuống lại đẩy nàng vào cảnh bốn phía là địch như thế này, tên Bạch Chuẩn này đúng là yêu tinh hại người!

Vô Phương cắn răng dùng hết sức bay thật nhanh, dãy núi bên dưới thoáng cái đã lùi hết về sau lưng, không bao lâu liền đến giới Diệu Thiện.

Cả hai hạ mây đáp xuống đất, hể tới tới là ở rìa biên giới lại có yêu ma tụ tập, đi qua đi lại tạo thành khung cảnh khá náo nhiệt. Xuôi chiều đi thẳng về phía trước sẽ thấy hai bên đường là những lồng đèn to lớn để đủ bảng hiệu, từ lâu khách điểm cũng không hề thiếu.

Hai cô nương đeo tay nải đi đường vào ban đêm được không ít người tiếp cận mời chào ở trọ, nhưng vì sợ Thôn Thiên nên cả hai đều từ chối khéo mà vội vã chạy đến bến đò. Mặt nước bao la bên ngoài đen ngòm nhìn như biển mực, đợi thêm hai canh giờ nữa, nếu Chấn Y đến thì cùng đi, còn nếu y không đến... Vô Phương cảm thấy có lỗi với đồ đệ này, mình còn chưa dạy xong y thuật cho y thì đã để y can tai họa lớn như vậy.

Núi Thiết Vi có chu vi hơn ba trăm do tuần, nếu công một người cưỡi mây thì sẽ không chịu nổi sức nặng, lúc đi thuê thuyền, khi về cũng chỉ có

thể dùng cách này. Cũng may mùa sinh sản của trùng ăn sắt đã qua, không có cỏ động minh vẫn có thể đối phó được.

Cù Như nhìn chung quanh, phát hiện ở đằng xa có cái chòi, đèn lồng treo ngoài chòi chiếu sáng con thuyền mộc lan neo sát bờ. Cô bé chỉ qua đây, “Em đi thuê thuyền trước, để sự đệ tới thì có thể lên đường ngay.”

Vô Phương tất nhiên đi cùng cô bé, đến gần chào hỏi mấy tiếng mới thấy chủ thuyền từ tốn đi ra khỏi chòi. Nàng vốn có thể dễ dàng nhìn thấu nguyên hình của yêu quái bình thường, nhưng với kẻ trước mặt lại có phần khó khăn, nhìn tới nhìn lui vẫn chỉ thấy một đám sương mù, còn hình ảnh đập vào mắt là một gương mặt đờ đẫn cùng đôi mắt ti hí mờ mịt.

Cù Như không để ý nhiều, nói thẳng là muốn thuê thuyền, “Lấy chiếc lớn nhất bền nhất ấy.”

Chủ thuyền vẫn ngơ ngác, cả buổi mới *ờ* được một tiếng rồi bảo: “Giao tiền trước.”

Vô Phương thấy khả nghi, lúc tới đâu nhìn thấy bến thuyền này, càng không có con thuyền này, mới qua mấy hôm mà đã được dựng lên nhanh thế rồi sao?

Nàng tính gọi Cù Như lại, nhưng Cù Như đã đi theo chủ thuyền vào chòi rồi. Nàng vội đuổi theo, vừa giẫm lên bậc tam cấp thì bị ai đó kéo lại. Nàng thầm mừng trong lòng, đoán là Chấn Y đến, nhưng ngoái đầu lại nhìn thì nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán. Thân hình cao to tuyền một màu đen, mũ trùm kín mít... Kẻ vừa tới tới không ai khác ngoài Bạch Chuẩn.

Nàng sợ hãi hét lên một tiếng rồi bịt chặt miệng mình. Không hiểu sao chàng lại có thể đến nhanh như thế được, kiêu hoa vừa ra cửa là nàng lập tức rời khỏi núi Cửu Âm ngay, tính toán thời gian thì dù chàng có là ánh sáng cũng không thể đảo mắt cái đã đuổi tới nơi rồi.

Nhìn thủ đoạn truy đuổi nương tử bỏ trốn này thì xem ra lệnh chủ đã không thể nhịn được nữa rồi. Chàng giữa cánh tay nàng, Vô Phương muốn giằng thoát ra, kết quả lại khiến chàng càng dùng sức kiềm chế hơn. Sức nữ giới luôn kém xa nam giới, nàng có cố mấy cũng không đẩy được chàng, chàng vẫn như tượng đá không hề nhúc nhích.

Lệnh chủ rất tức giận, cho đến nay chàng chưa bao giờ phần nộ như thế cả. Chàng là người trọng sĩ diện, vậy mà mười nghìn năm mới kết hôn một lần lại bị người ta bốn cột như vậy. Tân nương biến thành nam tử, ai đến uống rượu mừng cũng tái mét mặt, còn tưởng chàng không lấy được vợ nên tự nặn tượng để cưới luôn ấy.

Cô nàng xấu bụng không biết điều này! Trên đường tới đây lệnh chủ vô cùng phần nộ, quyết định lúc gặp được phải dạy dỗ nàng một trận, vô pháp vô thiên như thế, tưởng là yêu thì không cần tuân thủ quy tắc à? Chàng còn tính trước là trước hết phải giáo dục mấy câu, nếu nàng không nghe lời thì sẽ hét mạnh vào miệng nàng...

Nhưng khi đứng trên con đê mệnh mệnh liếc thấy bóng nhận, bao lửa giận tích lũy lại như gặp phải nước, *xèo* cái tắt lịm liền. Chàng cố xốc lại tinh thần của một đấng trượng phu, rốt cuộc nín nhịn hồi lâu lại chỉ thốt ra được một câu: “Sao nàng lại có thể như thế chứ, thật quá đáng!”

Vô Phương ngạc nhiên nhìn chàng, dầu không thấy mặt nhưng nghe thấy giọng nói uất ức của chàng, trong chớp mắt nàng thấy mình đúng là có lỗi với chàng.

Sao lại có cảm giác này được, do chạy nhanh quá nên đầu óc hổng rồi sao? Nàng giận dữ nói: “Ta đã bảo là không muốn gả cho người rồi, là người cứ ép buộc, có thể trách ta được sao?”

Lệnh chủ ‘thế... thế’ cả buổi rồi cơn giận phun trào, nói luôn một lèo: “Ai bảo nàng nhận sính lễ của ta!”

Đây quả thật là cái cơ rất không phong độ nhưng lại có thể đánh thẳng vào mục tiêu nhất. Lệnh chủ nói ra rồi mới thấy hơi hối hận, nhưng chàng không tìm được lý do nào khác để phản bác nàng. Mấy phen lặn lội khiến tinh thần chàng thực sự rất mệt, nếu đầu têu là kẻ khác thì máu đã đổ văng tứ tung từ lâu rồi. Nhưng đây lại là nương tử của chàng, chàng nắn tim bóp phổi cũng không dám nói nặng nửa lời, lệnh chủ có một dự cảm mãnh liệt là đời này của mình tiêu tùng rồi.

Vô Phương á khẩu chẳng trả lời được, không muốn nhắc lại chuyện sính lễ nên chỉ hỏi chàng: “Đồ đệ của ta đâu, người làm gì y rồi?”

Cũng vì tên Diệp Chấn Y đó là đồ đệ của nàng nên dù muốn giết chàng cũng không giết được. Lệnh chủ bức bối nói: “Ta giam hãm lại rồi, nàng có biết giam cầm là gì không? Nghĩa là mãi mãi không để hãm rồi khỏi Yểm Đô, trừ khi nàng lấy chính mình ra trao đổi.”

Vô Phương lại ghen hòng, “Nếu ta đã đào hôn thì hôn ước này cũng nên xóa bỏ thôi.”

Lệnh chủ phải đi ngay, “Nàng nói không tính, phải nghe theo ta. Nàng về với ta trước đi đã, chọn ngày lành khác rồi chúng ta tổ chức lần nữa.”

Vô Phương giận đến nổi mặt đỏ gay, “Núi Cửu Âm nhiều nữ yêu đến thế, người tìm đại một người cũng được mà, tại sao cứ nhất thiết phải là ta?”

Lệnh chủ ngẫm nghĩ, “Bọn họ không đẹp bằng nàng, hơn nữa ta có thể hóa giải sát khí, nàng đi theo ta lợi lắm đấy.”

Nửa vế đầu nàng có thể hiểu được, nhưng chàng nói mình có thể hóa giải sát khí thì đúng là ly kỳ. Lão yêu ở nơi uế thổ, không rõ lai lịch, gần như có thể khẳng định rằng xuất thân không tốt. Có thể hóa giải sát khí là sao? Không phải là báu vật của Phật giới thì cũng là thần thú kỳ bí... Vô

Phương kinh ngạc nhìn chàng, tuyệt đối không tin chàng thần thông đến thế.

Lệnh chủ quan sát nét mặt nàng, vô cùng buồn bã, “Ta không nói láo mà, sau này nàng sẽ biết thôi. Những lời ta nói tiếp đây đều là thật, dù nàng có đẹp đến đâu thì tứ châu thiên hạ bao gồm cả thế giới Sa Bà cũng không một ai dám cưới nàng, trừ phi nàng gả cho Thần Phật thôi. Nhưng nàng cũng biết rồi đấy, Thần Phật không thể thành thân, nên nàng chỉ có thể chọn ta.”

Lệnh chủ đúng là ngốc nghếch trên phương diện tình cảm, có điều chàng cũng biết thuật ép giá đấy. Làm cách nào mới có thể khiến người bán chấp nhận giảm giá đây? Đầu tiên phải bối lông tìm vết, hễ đối phương bắt đầu nghi ngờ giá trị tồn tại của mình thì chàng có thể nhân lúc đấy chen vào.

Chàng kiểm chế sự đắc ý trong lòng mà nhìn nàng, nàng nghiêm mặt, không biết đang nghĩ gì.

“Đi về với ta thôi nào.” Chàng ngọt ngào khuyên nhủ, “Danh tiếng của ta xấu xa lắm, nhân phẩm lại lúc hay lúc dở. Nàng mà mặc kệ đồ đệ mình thì ta sẽ ra lệnh làm thịt gã.”

Nàng nhanh chóng đưa ra câu trả lời, “Ta có thể đổi cho Chấn Y, nhưng ta không gả.”

Lệnh chủ lại buồn bực, cứ giằng co thế này không phải là cách, chàng giậm chân bảo: “Không gả cũng được, nhưng hôn ước vẫn có hiệu lực mãi mãi, bao giờ làm hôn lễ thì cứ nhìn tâm trạng mà quyết, vậy có được không?”

Như thế thì nghe miễn cưỡng chấp nhận được, vì thật ra cái chức vị hôn phu này vốn chả có xíu phân lượng gì, không thích thì hoàn toàn có thể

lời đi không quan tâm. Vô Phương chấp nhận, “Lúc về hãy thả Chấn Y ra, để y quay về trần gian đi.”

Lệnh chủ tỏ vẻ một lời đã định, ai đổi ý thì là đồ chết bầm, “Nhưng nàng cũng phải đồng ý với ta rằng về sau sẽ ở lại Yểm Đô, để lúc nào ta nhớ nàng thì sẽ có thể thấy nàng lúc đó.”

Vô Phương trợn tròn mắt nhìn chàng, “Ta có thể cam đoan mình sẽ ở lại Phạn Hành Sát Thổ, nhưng không nhất thiết phải ở Yểm Đô.”

Thương lượng đã đâu vào đấy rồi, lệnh chủ thấy ánh mắt nàng rất kiên định thì biết mình chỉ có thể nhượng bộ. Chàng đành đồng ý với điều kiện, “Nàng không thể ở quá xa Yểm Đô, mấy ngọn núi lân cận nàng thích ở đâu thì ở, và cũng không thể phản đối ta tới thăm nàng.”

Vô Phương có cảm giác khóc không ra nước mắt, nhưng thảo luận đến mức này đã là giới hạn lớn nhất rồi, còn cò kè nữa thì có khi bị khiêng vào động phòng mất.

Nàng thở dài một hơi rồi gật đầu, lệnh chủ thấy nàng đã khuất phục thì ngượng ngùng đi đến dắt tay nàng, “Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Vô Phương không thích chàng đụng vào mình nên giật tay lại, rồi phát hiện Cù Như mất tăm thì lo lắng nhìn quanh tìm, “Cái chòi kia vừa rồi vẫn còn ở đây mà...”

Lệnh chủ khoanh tay bảo nàng đừng tìm nữa, “Các nàng gặp phải Thôn Thiên rồi. Cũng may bốn đại vương đến nhanh, chứ trễ một bước thì ngay cả nàng cũng chui vào bụng nó rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thôn Thiên xưa giờ chỉ biết biến thành khách điểm nay lại bỗng đổi sách lược, lệnh chủ đứng trên không thấy tình cảnh ấy cũng không dám tin vào mắt mình. Thuyền mộc lan chỉ là vật che mắt, Thôn Thiên là một con yêu quái có thể tách miệng ra khỏi thân thể, lúc cơ thể trong trạng thái ‘mời ngài vào vại’ thì miệng sẽ biến thành căn nhà lá há thật to. Rất tiện, giống như rắn vậy, nuốt vào rồi từ từ tiêu hóa, tiết kiệm luôn khoản nhai. Về cơ bản thứ gì đã vào bụng Thôn Thiên thì đừng hòng sống sót trở ra, lệnh chủ có chút tính toán riêng, hai tên đồ đệ bên cạnh Vô Phương đều là vật cản trở, một chết một bị thương thì không còn gì tốt hơn. Cho nên chàng chỉ kéo lại mỗi hồn thể của mình, còn Cù Như sống chết ra sao, chàng cũng lười bận tâm.

Đáng tiếc vị hồn thể lại không nghĩ thế, nàng cuống tới nổi mặt trắng bệch, tháo vòng kim cương ra định phá hủy ảo cảnh.

Lệnh chủ thấy vậy thì giật mình, lật đặt giơ tay lên cản lại, “Nơi đây là cửa vào Sát Thổ, ta có thiết lập lưới trời ngăn cản yêu ma vượt ranh giới. Ngộ nhớ nàng làm nó sứt mẻ thì ta lại tốn thời gian vá lại nữa.”

Nàng thu tay, liếc mắt nhìn chàng, “Lệnh chủ sợ tốn thời gian chứ không phải sợ bách quỷ xông vào trần thế?”

Chàng không khỏi ấp úng một hồi, so đi so lại chàng vẫn cảm thấy lãng phí thời gian là tổn thất lớn hơn.

Thế lúc trước tinh thần trượng nghĩa từ đâu ra mà chàng có động lực chiến đấu với chín đạo yêu mười ba đạo quỷ vậy? Đừng bảo là chỉ vì lũ đó quá ồn ào, làm phiền chàng nặn tượng đấy chứ? Vô Phương không xác định được nên bỏ lại chàng trên bờ đê, cuống quýt chạy đi tìm Cù Như.

Kỳ thực lệnh chủ là người rất dễ mềm lòng, mặc dù đôi lúc sẽ hơi nhỏ nhen xấu tính, nhưng từ lúc sinh ra đến nay chàng chưa làm chuyện thất đức nào cả. Thấy hôn thê gấp gáp đến thế, chàng nghĩ hay là thôi đi, không thích con chim Cù Như kia thì sau này có thể gả nó ra khỏi Phạn Hành, tội gì để nó vui thân trong bụng yêu.

Chàng gọi Vô Phương lại, “Nương tử đừng nóng, mọi thứ đã có ta đây.”

Vô Phương bất mãn khi chàng lại xưng hô với mình như thế, nhưng phản đối nhiều lần vẫn vô hiệu nên cũng lười chỉnh lại. Trên mảnh đất ô uế này chàng mới là chúa tể, đâu đã làm chín chuyện khiến nàng không vui thì chỉ cần nghiêm túc làm một chuyện cũng đủ khiến nàng phải cảm kích rồi.

Nàng né sang một bên, nhìn chàng triệu Thôn Thiên đến. Gọi mấy tiếng vẫn không thấy chút động tĩnh, chàng mất sạch kiên nhẫn đưa tay ra chớp một phát, tóm trúng túm lông trắng ở ngay đỉnh đầu Thôn Thiên, lôi nó ra khỏi ảo cảnh.

Thôn Thiên đau đớn gào rống, dùng cả hai tay ôm đầu khóc lóc xin tha, “Bạch Chuẩn... Tha mạng...”

Lệnh chủ thuận thế đẩy nó ngã nhào ra trên đất, nó bám lấy gờ đá trên bờ đê, khóc thảm tới mức nước mắt nước mũi dây đầy mặt. Trong cuộc đời của con yêu quái thượng cổ này, có lẽ chưa từng chịu ấm ức dữ như thế bao giờ. Thôn Thiên quay bộ mặt giàn giụa nước mắt nước mũi lại, nức nở nói: “Ta đâu có chọc tới người đâu!”

Đúng thế, không chọc chàng, nhưng lại chọc tới vợ chàng. Lệnh chủ cúi người nhìn bụng nó, “Nhổ con chim kia ra.”

Thôn Thiên cự tuyệt liền, “Ta kiếm ăn bằng chính bản lĩnh của mình, sao phải nhổ mồi ra chứ?”

“Nói nhảm nhiều thế làm gì hả?” Bộ mặt trù mĩ đen thùi của lệnh chủ nhìn thẳng vào nó, “Không nhổ thì ta sẽ mổ bụng ngươi!”

Thôn Thiên gào khóc càng thê lương hơn, “Lần trước đã thế mà lần này cũng vậy... Bạch Chuẩn, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Muốn làm gì ư? Đương nhiên là lấy lòng hôn thê rồi! Lần trước còn chưa kịp lấy lòng người ta thì chàng đã bỏ chạy mất, bây giờ khó khăn lắm mới có nàng ở bên cạnh, đã cố gắng ép chiếm đoạt không thành mà còn không biết lanh trí tranh thủ thì lại giẫm lên vết xe đổ mất.

Lệnh chủ phát hiện nhân duyên của mình đúng là hơi lận đận, cho nên để bảo vệ nó, chàng buộc lòng phải ức hiếp kẻ yếu thôi.

“Con chim ngươi vừa ăn là đồ đệ của Yểm hậu, giờ đừng nói ta không cảnh cáo ngươi đấy.” Chàng giơ nắm đấm ra với Thôn Thiên, “Có thấy không hả? Quyền này mà đấm xuống thì ngươi không chỉ nôn mồi con chim kia, mà tất cả những thứ ngươi đã ăn hôm trước rồi trước trước nữa cũng đều phải nôn ra cả.”

Thôn Thiên lập tức ngừng khóc, có lẽ là do bị chàng hù dọa, mà cũng có lẽ là đang dừng dằng giữa hai lựa chọn. Mắt nhỏ mũi nhỏ thì thôi đi, nhưng còn cái bụng bự và cái miệng rộng thì phải tận lực bảo vệ để xứng với cái tên Thôn Thiên*.

(*Thôn Thiên nghĩa là nuốt trời.)

Cuối cùng cũng nghĩ thông, Thôn Thiên chặt vật bò dậy, cái bụng to kình làm nó trông cục mịch béo ị. Sau đó một cái *ợ* như sấm rền, rồi lại như không nở nó giương mắt trông mong nhìn lệnh chủ, thấy chàng giơ cao quyền hơn nhìn sợ hãi rụt cổ lại, *ọe* một tiếng nhố Cù Như lên bờ đê.

Cù Như ướt sũng ngồi phịch trong bãi dịch vị nhớp nháp, cái mùi kia đúng là khiến người ta suýt nôn mửa, nhưng ít ra cô bé vẫn còn sống. Cô bé chép chép mỏ, ngẩng đầu lên nhìn Vô Phương mếu máo gọi: “Sư phụ...” Còn chưa nói tròn câu thì chợt phát hiện ra lệnh chủ gần như nhập vào trong bóng đêm ở gần đó, cô bé sợ hãi vỗ cánh lặn thật xa, “Yểm... Yểm Đô...”

Trên mặt Vô Phương vẫn không chút biểu cảm, đã đến đường cùng rồi, cũng không muốn giãy giụa phí công làm gì. Nàng nói: “Ta không thể rời khỏi Phạn Hành Sát Thổ rồi, nhưng em và Chấn Y vẫn còn cơ hội. Chúng ta chia tay ở đây thôi, em muốn về Nam Diêm Phù hay núi Bất Câu cũng được, không cần đi theo ta nữa.”

Nhưng Cù Như lại kiên quyết không chịu, “Sư phụ ở đâu thì em ở đó. Sau này sư phụ lại mở cửa khám bệnh, em còn phải dẫn đường cho những kẻ bị bệnh kia nữa mà.”

Những câu này đương nhiên chỉ là lời khách khí, chủ yếu là vì cô bé vẫn còn mộng mơ đến đám tượng nam ở trong Yểm Đô. Ngay từ ban đầu cô bé đã không tán thành chuyện đào hôn này rồi, bây giờ bị ma trảo của đối phương bắt lại cũng là chuyện có thể đoán trước được. Nói thật sư phụ trở thành Yểm hậu đâu có gì không tốt đâu, nghĩ đến cảm giác được vạn người vây quanh... Cô bé vội che miệng lại, sợ không nhịn được mà bật cười.

Vô Phương nản lòng thối chí, xoay người nhìn lệnh chủ, “Người đã đồng ý trở lại Yểm Đô thì sẽ để Chấn Y rời đi, không thể nói mà không giữ lời đấy.”

Lệnh chủ đáp ngay, “Đương nhiên, dầu gì bốn đại vương cũng đứng đầu một thành, trên giang hồ còn lưu truyền truyền thuyết về ta kìa, sẽ không có chuyện lật lọng đâu.” Nói xong chàng liền cười *hề hề* hai tiếng, “Đường xa lắm, nương tử tự cười mây sẽ rất mệt, hay để ta công nàng đi.”

Chàng vươn cánh tay thon dài trắng nõn ra, Cù Như lạnh mắt liền phát hiện một chấm đen, hét âm lên: “Da sừng*!”(*Da sừng là triệu chứng mà một hoặc vài vùng da bị dày lên, hình thành những mảng thô nhám hoặc thành những lớp sừng nhô cao trên da. Vị trí hay gặp ở vùng phơi bày ánh sáng như: vùng lưng bàn tay, mặt, cổ. Bệnh này thường bắt gặp ở những người già.)

Trong đầu Vô Phương nổ cái *bùm*, da sừng là dấu hiệu của chức năng cơ thể bị thoái hóa, lục phủ ngũ tạng bắt đầu xuống cấp. Lệnh chủ đã mười nghìn tuổi rồi, có thể tưởng tượng được dưới lớp áo choàng đen kia là tình trạng như thế nào... tóc bạc da sần sùi, mặt đầy vết đồi mồi, răng lung lay lệch lạc, nói không chừng mắt miệng còn méo xẹo, xuất hiện triệu chứng như trứng gió...

Mặc dù nàng vốn không hề đồng ý vụ hôn nhân này, nhưng đã đến bước này rồi thì không lờ đi được nữa. Có vị hôn phu già như thế, đối với Vô Phương hào hoa phong nhã mà nói thì chẳng khác gì tai họa ập đầu. Bỏ đi thân phận linh y, nàng rốt cuộc cũng chỉ là một cô nương, hạt mầm giai nhân hoài xuân lại bị ngâm trong cái lu nước cũ rích, biết tìm đâu ra lối thoát cho cuộc sống sau này đây?

Chỉ một thoáng mà nàng đã liên tưởng đến bao nhiêu điều. Lệnh chủ đương nhiên không hề hay biết, chàng thấy Cù Như kêu la om sòm thì chỉ cảm thấy con chim thối tha này quá ồn ào.

Không biết lúc trước đựng phải chỗ nào mà bị quệt bẩn nữa, lệnh chủ giơ tay lên nhìn rồi tiện tay lau sạch. Dù Vô Phương không thấy được mặt

mình song chàng vẫn tươi cười rạng rỡ với nàng, dịu dàng nói: “Nương tử, chúng ta về nhà thôi!”

Đầu óc Vô Phương quay cuồng, hai ngày nay trải qua quá nhiều chuyện khiến nàng không chống đỡ nổi. Lại nhìn sang Cù Như, khắp người cô bé bê bết nhầy nhụa, lông chim rụng bay trong gió biển mang theo mùi dịch dạ dày của Thôn Thiên, quả thực khiến người ta chịu chẳng được.

“Đi tắm đi.” Vô Phương uể oải bảo: “Uớt thế rồi còn bay được sao?”

Cù Như không nói hai lời liền nhảy xuống Giảm Hải. Một con chim quay cuồng trong nước biển, nhìn thoáng qua trông hết như bồ nông.

Sau lưng vang lên tiếng trách móc tức tưởi như tiếng trẻ con khóc tỉ tê, nàng ngoái đầu nhìn, phát hiện Thôn Thiên đang ôm chân lệnh chủ, lệnh chủ đập mấy lần mà vẫn không thể thoát khỏi nó. Chàng là người đàn ông hoàng, chàng nhanh chóng bày tỏ để tránh dẫn đến hiểu lầm: “Con thú này là đực.”

Vô Phương từ chối cho ý kiến, ngẫm nghĩ cả buổi cuối cùng mới nghe được nội dung từ trong mấy câu lèo nhèo của Thôn Thiên: Kết hôn rồi ư? Kẹo đâu? Không có kẹo thì người nói xạo!

Lệnh chủ vốn chẳng được kiên nhẫn như thế, trước khi áo choàng bị Thôn Thiên xé rách đã nổi giận, xốc nó lên ném văng xa mười trượng, “Bổn đại vương ghét nhất là loại yêu quái như ngươi, quà mừng chả thấy đâu mà còn muốn ăn chùa uống chùa? Mặt ngươi để đâu rồi hả?”

Tạng người mập mạp của Thôn Thiên nhìn như cục bánh trôi, lăn mấy vòng mới dừng lại. Nó bò dậy rồi vẫn còn nhìn lại, thái độ của lệnh chủ cũng không tốt hơn mấy, “Tìm chuyện gì đứng đắn mà làm đi, nếu còn có yêu quái tới tố cáo ngươi thì ta sẽ ném ngươi xuống tám tầng địa ngục... Nhìn cái gì, bộ chờ ăn kẹo thật hả?”

Nhìn dáng vẻ dữ dằn của lệnh chủ, Thôn Thiên sợ hãi cụp đuôi chạy trốn.

Bấy giờ Cù Như cũng đã rửa ráy xong xuôi, nhảy lên bờ ra sức lắc mình rồi đi tới cạnh Vô Phương lén nhìn lệnh chủ. Lệnh chủ chấp tay sau lưng, áo choàng đen thui như bóng đêm, vì không thấy biểu cảm nên trông có vẻ cao thâm khó lường.

Cô bé hỏi một vấn đề rất thực tế: “Trượng phu của sư phụ thì phải xưng hô thế nào đây?”

Vô Phương nghe thế thì lông mày lập tức dựng đứng, đúng là đồ bất hiếu, kẻ nào cho cái lợi liền theo đuôi kẻ đấy!

Song lệnh chủ lại rất vui vẻ, cảm thấy con chim này khá hơn tên đồ đệ nam kia gấp trăm lần, trẻ con biết điều luôn khiến người ta yêu thích. Có điều đúng là phải suy nghĩ về cách xưng hô rồi, thê tử của nam sư phụ thì dễ gọi rồi, nhưng trượng phu của nữ sư phụ thì phải tính sao đây?

“Sư cha? Sư công? Sư phụ?” Cù Như nói ra hết những gì mình có thể nghĩ ra, nhưng chả cái nào hợp cả, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Vô Phương sốt ruột muốn về tìm Chấn Y nên chẳng hơi đâu để ý đến họ. Thấy Cù Như nói tới say sưa, nàng phiền não ném ra một câu: “Gọi sư nương.”

Cù Như ngẩn ra, còn lệnh chủ thì mừng như điên, mừng tới độ muốn nhảy múa ngay tại đây luôn, đây là ngầm chấp nhận rồi đúng không? Cuối cùng Vô Phương của chàng cũng không mạnh mẽ nữa rồi, nếu không thì sao lại dạy Cù Như gọi chàng là sư nương chứ?

Dùng danh xưng sư nương này cho nam giới đúng là hơi khó nghe một chút, nhưng chí ít cũng là một loại biểu hiện thân phận. Chàng là người không câu nệ tiểu tiết, chút vấn đề này chàng vẫn chịu được.

“Nương tử ơi... Nương tử à...” Vô Phương bay ở đằng trước, chàng nhanh chân đuổi theo sau, “Không cần gấp gáp thế đâu, dù sao khách tới mừng cũng giải tán hết rồi, có về cũng không kịp bãi đường đâu.”

Đáng tiếc Vô Phương chẳng buồn để ý đến chàng, vì để lọt vào tầm mắt nàng mà chàng đành cười mây vọt lên trước mặt nàng, vui vẻ hỏi nàng: “Nương tử, nàng nhìn kỹ xem, có thấy được mặt ta không?”

Thấy cái gì cơ? Đen thui, trừ thi thoảng thấy kim quang lóe lên thì không còn gì khác.

Trước giờ lệnh chủ không ngại cái nhìn của người khác, nhưng thê tử tương lai vô tình với mình như vậy thì đúng là làm vỡ tâm hồn thanh xuân này rồi. Nếu nguyện vọng lớn nhất trong năm nghìn năm qua là Phạn Hành Sát Thổ được thái bình, thì trong thời gian khá là dài về sau sẽ biến thành mỗi ngày mong đợi nương tử của chàng nghiên cứu chàng trên mọi phương diện.

Nàng sẽ có hứng thú với chàng chứ?

Tim đập thành thạch, lệnh chủ tỏ rõ lập trường của mình trước, “Nương tử à, dung mạo của ta chỉ nở rộ cho mình nàng thôi đấy.”

Vô Phương đang chuyên tâm cười mây nghe vậy thì bụng dạ liền căng thẳng, suýt nữa đã té ngã khỏi đám mây.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đây là lần đầu tiên Vô Phương đến Yểm Đô, ma vực trong truyền thuyết thoát nhìn đúng là hơi kỳ quái.

Kiến trúc ở Phạn Hành là loại lâu các được xây san sát nhau giống trên núi Tuyết Đột. Yểm Đô tọa lạc ngay trên một vùng đồi có địa thế vững chãi tạo thành bệ đỡ giữa một biển núi nhấp nhô như gợn sóng, vì để xứng với sở thích của lệnh chủ nên ngay đến quy mô thành cũng phải to lớn tương tự.

Nghe nói tòa thành này được chàng dùng hai chiếc đũa dựng nên, Vô Phương lăn lộn ở Yêu giới lâu nên hiểu rất rõ. Cùng một kích thước thì ai dùng càng ít đạo cụ càng lợi hại, xem ra người này có pháp lực cao cường không lường được. Nàng không hình dung nổi, một lệnh chủ hơi ngờ ngạc nhiên, thao túng một đám tượng đất làm đồ chơi vẫn có thể giữ tòa thành nguyên hình nguyên dạng suốt năm nghìn năm sẽ có hình dạng gì. Nàng chỉ nhìn thấy vật liệu gỗ màu đen bị gió sương bào mòn thành cứng rắn sáng bóng, nếu không lấy tay sờ thì e còn tưởng lầm là nham thạch.

Chứng kiến cơn phần nộ lật trời vừa rồi của lệnh chủ nên đám tượng vẫn còn hoang mang khiếp sợ, giờ thấy có người từ cổng thành đi vào thì đều đứng vây bên đường quan sát. Tuy đã bị mất sạch thể diện ở hôn lễ, nhưng tốc độ đoạt vợ về thể này cũng đủ để lệnh chủ xoay mình. Đám tượng đã gặp Vô Phương thở phào nhẹ nhõm, chấp tay cung kính hành lễ với nàng, tiếng gọi ‘Yểm hậu’ từ tốn vang dài.

Lệnh chủ rất vui, chỉ chút thành tựu nhỏ nhưng vẫn khiến tâm trạng chàng tốt hẳn lên. Chàng đi theo sau Vô Phương, miệng nường tử ời nường tử à liên tục, không ngừng giới thiệu với nàng: “Đây là nơi bọn ta nghị sự... Còn đó là kho lương, hạt thóc vừa gặt vẫn còn nguyên vỏ, dùng tay xay thì quá phiền phức nên ta dẫn mạch suối xuống, dùng sức nước kéo cối xay, chỉ cần đứng cạnh trông chừng là được, có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực...”

Biện pháp vừa khéo léo vừa thực tế, quả thực rất đáng tuyên dương. Có điều nàng vẫn không hiểu, một yêu quái lại không làm chuyện xấu mà cả ngày chỉ nghiên cứu mấy thứ này, đúng là phụ thanh danh của chàng. Rốt cuộc chàng làm sao mà biến thành truyền thuyết hắc ám của Phạn Hành Sát Thổ vậy? Chẳng lẽ chỉ vì lý lịch già cõi và bộ áo choàng đen vạn năm không đổi sao?

Quân sư Ly Khoan Trà của lệnh chủ cuối cùng cũng xuất hiện, cậu chàng ra đón nàng với vẻ uất ức, “Yểm hậu à, ngài làm lệnh chủ nhà ta mất mặt như vậy thật sự sai hết sức đấy.”

Vốn cậu cũng chỉ trần thuật lại sự thật, Vô Phương cũng không tính phản bác song lệnh chủ nghe lại tức giận, “Ai nói bốn đại vương bị mất mặt hả? Đừng có chụp mũ cho Yểm hậu, hôn lễ không thành thì làm lại lần nữa, dù sao cũng chẳng có chuyện ta trả lại quà mừng đâu.”

Ly Khoan ghen hòng, nhưng ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy đúng, “Nhân lúc chúa thượng đi khỏi, thuộc hạ và đại quân gia đã kiểm kê ngay tại chỗ rồi, số lượng khá khả quan.”

Lệnh chủ gật đầu, vấn đề sinh nhai trong nửa năm tới xem như đã được giải quyết. Sau này chàng sẽ mở vài cửa hiệu mua bán thêm, muốn nuôi vợ thì phải chuẩn bị tử tế từ sớm. Đám tượng có thể hít mây mà sống, nhưng Yểm hậu không thể giống chúng được.

Vô Phương không có hứng thú nghe bọn họ bàn chuyện nhà, nàng hỏi Ly Khoan: “Đồ đệ của ta ở đâu?”

Ly Khoan nhìn lệnh chủ, không biết có nên trả lời hay không.

Oai phong dã lên, lệnh chủ chỉ đại một chỗ ở sau thành, “Nhất trong đại lao của Yểm Đô.”

Thật ra Yểm Đô vốn đâu có đại lao, chỉ là mấy phòng chứa củi, phái hai tên tượng đến canh chừng liền coi như thành thiên lao.

Ly Khoan nuốt nước bọt, thấy Yểm hậu muốn đi ra sau thành thì vội bước lên ngăn, ngọt ngào bảo: “Đại lao bẩn thỉu lắm, toàn xác không à, sao bọn thuộc hạ có thể để Yểm hậu tự mình đi được. Ngài và chúa thượng cứ về đại điện nghỉ ngơi đi, thuộc hạ sẽ dẫn y tới.” Vừa nói cậu ta vừa vội vã phát tay, sau đó dẫn một đội hộ vệ theo bậc thang uốn lượn đi mất.

Vô Phương rũ tay áo, bốn ba hơn nửa đêm đến bây giờ mới thấy mệt. Đã sớm biết cuộc đào hôn này sẽ chẳng thành công, nhưng nếu không thử thì sẽ chưa từ bỏ ý định. Mấy nữ yêu núi Cửu Âm đâu nhỉ? Đám đó đã nói sẽ cứu Chấn Y, song tới giờ vẫn không nghe thấy ai nhắc tới họ, có thể thấy khi chuyện bại lộ bọn họ liền bo bo giữ mình, quả nhiên là không thể trông cậy được.

Bây giờ lệnh chủ không uốn rời xa hôn thê một giây phút nào cả, chàng lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, cố lấy hết dũng khí bảo: “Nương tử có mệt không? Sau khi nàng gặp đồ đệ rồi thì chúng ta về ngủ nhé.”

Kết quả khiến Vô Phương lập tức nhảy lùi ra xa ba mét, quát lớn: “Bạch Chuẩn!”

Lệnh chủ sợ hãi rút cổ lại, chàng vừa nói gì sai sao? Có điều tên chàng thốt ra từ miệng nàng bỗng trở nên tao nhã và ý nhị thật đấy. Quả nhiên hề thích một người thì dù người đó làm gì mình cũng thấy rất tt. Nàng có băn

nước bọt tung tóe lên mặt chàng thì chàng cũng cảm thấy như nắng hạn gặp mưa rào.

Gương mặt dưới mũi tràm của chàng cười rạng rỡ như hoa, rất ngoan ngoãn *ơì* một tiếng. Đối phương tùy cơ ứng biến như thế làm Vô Phương chỉ biết giương mắt nhìn.

Trong lòng đang không vui nên nàng khó chịu dời tầm mắt đi chỗ khác, đứng trên con đường dài tít tắp trống trơn nhìn quanh bốn phía. Xa xa là hàng đèn lồng đỏ treo san sát nhau lay động trong gió, nàng chau mày, quay đầu lại nói với Cù Như: “Chấn Y không có bản lĩnh ngày đi nghìn dặm, dọc đường lại có nhiều yêu ma, em hãy đi theo bảo vệ y bình an rồi khỏi Phạn Hành Sát Thổ.”

Lệnh chủ rất tích cực trong việc đuổi cổ tình địch, liền chen mồm bảo: “Không cần đâu, đạo hạnh của một con chim được bao nhiêu chứ, giữa chừng mà gặp phải Cổ Điêu* thì có khi bị ăn mất xác đấy.” Chàng vỗ ngực mình, “Cứ để ta lo! Ta có thể giăng kết giới ngăn đám yêu ma kia thương hại tới hân, rồi triệu một cơn gió lớn thổi bay hân ra khỏi núi Thiết Vi, nàng thấy sao?”

*Cổ Điêu là một loài quái thú ăn thịt người, dáng vẻ giống đại bàng, trên đầu mọc sừng dài, kêu oe oe như trẻ sơ sinh khóc.

Gió lớn cái nổi gì, rõ ràng là gió yêu thì có. Thổi qua núi Thiết Vi rồi làm sao tiếp đất đây? Từ trên trời rơi xuống té chết toi luôn à?

Thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, lệnh chủ phát giác có gì đó sai sai, vận tay bảo: “Ta chỉ muốn giúp một tay thôi mà.”

Vô Phương gạt đi, “Chỉ cần lệnh chủ không làm khó y thì ta đã cảm kích lắm rồi.”

Nhận ra hình tượng mình trong mắt vị hôn thê là dạng được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều, lệnh chủ cảm thấy rất bất đắc dĩ. Chàng thở dài, quyết định tìm ít chuyện làm, thế là hỏi: “À đằng yêu kia đâu rồi?”

Một tên tượng hộ vệ bước ra khỏi hàng bẩm báo: “Từ lúc hôn lễ bắt đầu thì đã không thấy nàng ta đâu, xin chúa thượng cứ hạ lệnh, thuộc hạ sẽ đi chém bụi mây kia liền, chẳng sợ nàng ta trốn mãi không hiện thân.”

Lệnh chủ bất giác nhìn sang Vô Phương, “Nương tử, nàng nói xem?”

Vô Phương nhú chặt lông mày, “Lệnh chủ muốn ta nói gì đây? Giết Lộc Cơ vì nàng ấy không trông chừng ta tử tế, để Chấn Y nhận cơ hội gả thay?”

Lệnh chủ nghèo vốn từ vựng, cảm thấy mình đúng là dần hết chỗ nói, bọn họ vốn là một phe, bảo nàng cho ý kiến, chẳng lẽ nàng chịu giết đồng lõa của mình sao? Quay đầu đi ngẫm nghĩ, nếu không phải chúng thọc gậy bánh xe thì bây giờ chàng và nương tử đã nằm trên giường cưới thơm ngát hương hoa rồi! Không trừng phạt thì khó mà xả được nỗi hận trong lòng, hơn nữa đám con trai còn đang nhìn chàng kia kìa.

Lệnh chủ hăng giọng, “Đến đỉnh Đô Linh tìm ả, dù ả có thể lên trời xuống đất thì căn cơ vẫn ở đó, không chạy xa được đâu.” Chàng thoáng trầm ngâm rồi giơ một ngón tay lên, “Tước một trăm năm tu vi của ả để răn đe, sau đó nhốt vào Hàn Uyên hai trăm năm không cho thấy mặt trời, cứ thế mà làm đi.”

Thực tế thì đối với yêu ma ở Phan Hành Sát Thổ mà nói, không thấy mặt trời cũng chẳng phải là vấn đề lớn lao gì, điều bất tiện duy nhất là về sau không thể tới Yểm Đô tìm tượng nam tình chàng ý thiếp được nữa. Tổn thương một hai trăm năm tu vi thì tích cóp lại nhanh thôi, vì vậy đây cũng không tính là trừng phạt nặng nề gì. Nên mới nói xét cho cùng lệnh chủ vẫn là người tốt, nội đoá tuyết liên chàng để lại ở động phủ của Lộc Cơ thôi

cũng đã tương đương hơn trăm năm tu vi, tính ra Lộc Cơ còn được hời nữa cơ.

Vô Phương không có ý kiến gì về cách chàng xử lý Lộc Cơ, nàng vẫn không vui chuyện Lộc Cơ đã đồng ý giúp Chấn Y thoát thân, vậy mà cuối cùng ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu. Ly Khoan Trà bảo là đi dẫn người tới nhưng đi cả buổi vẫn chưa thấy trở về. Chợt nhớ Lộc Cơ từng nói nàng ta thường hay nấp trên cây Cam Hoa quan sát động tĩnh trong Yểm Đô, Vô Phương xoay người lại nhìn, liền thấy trên gò đất cách thành mười dặm về phía Nam đúng là có một gốc cây mọc cực kỳ tươi tốt. Thân cây đỏ thẫm, cành lá vàng óng, giữa các phiến lá xen kẽ như ẩn như hiện góc áo bào, thấy nàng nhìn sang, bóng dáng nọ liền giấu mình đi.

Rốt cuộc ở cuối con đường lát đá cũng có ánh đuốc tiến lại, nàng đi lên hai bước, vẫn không thấy Chấn Y đâu.

Trong tay Ly Khoan xách hai cái đầu giơ lên trước mặt lệnh chủ, “Gã người Trung Thổ kia đã giết chết hai tên tượng giữ cửa, thuộc hạ không phát hiện ra tung tích của hắn, xem ra đã chạy trốn rồi.”

Lệnh chủ cup mắt nhìn tượng đất đầu mình đôi ngã, mặt cắt ở cổ không hề gọn mà có vết răng cưa, có thể thấy không phải do bị đao chém đứt mà như bị vật cứng kéo siết tạo thành.

“Gã người Trung Thổ này có bản lĩnh thật.” Chàng thở dài: “Tội nghiệp con trai ta quá.”

Vô Phương không dám tin, “Y chạy thật hay là các người bịa chuyện lừa ta đấy?”

Ly Khoan lập tức thề có trời đất chứng giám, “Sao Yểm hậu cứ không tin bọn thuộc hạ thế? Từ trên xuống dưới Yểm Đô toàn là người thành thật, đám nữ yêu trên núi Cửu Âm kia đề đầu cười cổ bọn ta mà chúa thượng cũng không thêm so đo với họ. Tượng ở Yểm Đô, bao gồm cả chúa thượng

và thuộc hạ đều không ăn thịt người, giữ Diệp Chấn Y lại làm gì, còn phải lãng phí lương thực nuôi hăn. Ngài nhìn hai tên tượng đáng thương này xem, họ nào có trêu ai ghẹo ai mà phải chết thảm như thế này chứ. Họ cũng là dân trong thành của ngài đấy, ngài không thấy đau lòng chút nào sao?”

Con thần lẫn này miệng lưỡi trơn hơn bôi mỡ, Vô Phương thà tin lệnh chủ chứ không tin lời cậu ta. Nàng cười nhạt “Chẳng phải các người đã nhốt y vào đại lao rồi sao, đại lao Yểm Đô mà không chịu nổi một kích, để một người phạm chạy thoát dễ dàng như vậy?”

Ồ, hỏi vậy thì khó trả lời rồi, lệnh chủ và Ly Khoan đưa mắt nhìn nhau, khoác lác cho lẫn vào, giờ báo ứng đến rồi kìa. Nàng nói đúng, đại lao lại dễ bị phá thế sao? Lệnh chủ lập tức đẩy trách nhiệm cho Ly Khoan, “Người giải thích đi.”

“Giải... giải thích... ạ?” Ly Khoan lắp bắp, rồi trong đầu cậu ta bỗng lóe lên tia sáng, “Là thế này, trước đây khi Phạn Hành đại loạn, đại lao được dựng nên để nhốt chín đạo yêu mười ba đạo quỷ. Về sau Sát Thổ bình yên vô sự, đại lao bỏ không cả năm nghìn năm, chẳng sửa sang nên đến cửa cũng mục ruỗng cả, tất nhiên sẽ dễ vượt ngục rồi.”

Có lúc lệnh chủ không thể không bội phục khả năng ứng biến của Ly Khoan, bịa chuyện hết sức hợp tình hợp lý, chàng nghe cũng không tìm ra được chỗ nào để chất vấn.

Nhưng Vô Phương lại không dễ bỏ qua như vậy, nàng cặp mắt nhìn thi thể trên mặt đất, “Đại lao chỉ có hai tượng đất trông coi, đúng là trò đùa.”

“Vì bọn ta xem thường gã người phạm đó.” Lệnh chủ do dự tiếp lời: “Không ngờ hăn ta lại lợi hại đến thế, nếu biết sớm thì đã phải thêm hai tên tượng nữa rồi.” Sau đó chàng gọi đại quản gia tới, “Mau đi kiểm tra đồng bảo bối trong kho của chúng ta, xem có bị mất gì không. Đừng để hăn ta tiện tay hôi của thì chúng ta tổn thất lớn rồi.”

Đại quân gia lập tức đáp *vâng*, cũng biết lệnh chủ lại đang vờ ra vẻ, chứ trong kho đến năm gạo cũng chẳng còn lại bao nhiêu thì kiếm đâu ra bảo bối mà cho người ta trộm chứ.

Chẳng qua vợ có được là do lừa về, nên có nói với người ta là nhà nghèo tới đâu thì người ta cũng chẳng thèm để ý tới mình. Huống hồ bằng vào thực lực của lệnh chủ, phát tài hay không chỉ là vấn đề muốn hay không mà thôi, nếu hưng phấn thì chỉ chớp mắt vàng bạc sẽ lấp đầy kho, thế nên cũng không tính là ba hoa.

Còn Vô Phương, vì không rõ tung tích Chấn Y nên lòng cứ ngổn ngang trăm mối. Cù Như kéo vạt áo hỏi nàng: “Chúng ta phải làm gì giờ sư phụ, Chấn Y chỉ là người phạm, mà ở đây toàn là yêu ma quỷ quái, liệu y có bị rơi vào tay kẻ khác làm thức ăn cho chúng không?”

Cho nên phải đi tìm rồi, Chấn Y không có bản lĩnh cười mây, hẳn không thể đi xa được.

Thấy các nàng muốn rời đi, lệnh chủ gấp gáp bảo: “Yểm Đô có nhân thủ mà, ta phái đi tìm là được, nương tử không thể đi, nàng đã đồng ý với ta thì không thể nuốt lời.”

“Giữ lời cái gì? Người không đưa người ra thì giao dịch vẫn còn hiệu lực sao?” Vô Phương quyết định không nói lý nữa, nàng lo cho an nguy của Chấn Y, muốn đi tìm y ngay bây giờ.

Nàng nằng nặc muốn đi, lệnh chủ tất nhiên không đồng ý, để mặc hôn thê của mình ngược xuôi bôn tẩu vì kẻ khác, trượng phu là chàng đây chết rồi à? Chàng giơ tay lên, tạo thành một bình phong chắn trước mặt nàng, dù nàng có dùng vòng kim cương đập cũng đừng mơ phá được nó.

Chàng quyết định nói vài lời ác bá, “Diễm Vô Phương, nàng đừng khiêu chiến lòng tự trọng của bốn đại vương, không ai thích thú gì chuyện bị mọc sừng trên đầu đâu, ta đã nói không cho phép nàng đi thì nàng không

được đi. Nếu nàng cứ cố chấp muốn đi, cũng được thôi, chúng ta so tài với nhau xem ai nhanh hơn, nàng tìm được y trước thì ta sẽ để y quay về thế giới Sa Bà, song nếu ta tìm ra trước, ta sẽ làm thịt y, nàng thấy sao?”

Vô Phương ngẩn ra, “Người đang nói gì vậy, y là đồ đệ của ta.”

“Là đồ đệ nam, ta không thích.” Chàng kiêu ngạo quay mặt đi, ôm ngực, lấy khuỷu tay huých huých về phía Cù Như, “Nếu như là con chim này đi lạc và nàng muốn đi tìm, ta không ý kiến. Nhưng bây giờ là một gã nam nhân từng lừa gạt ta tự mình chạy trốn, nàng đi tìm thì đặt ta vào đâu hả?”

Vô Phương không nhịn nổi nữa, “Ta không có liên quan gì với lệnh chủ cả, ta muốn đi tìm ai cũng không cần người đồng ý!”

Lệnh chủ cũng tức giận, “Lật lọng là hành vi đáng ghét nhất, đừng quên hôn lễ tối nay vốn là hôn lễ của nàng, kết quả nàng đưa một gã nam nhân đến cho ta, suýt nữa ta đã bái đường với hắn rồi, nàng còn dám nói không liên quan đến mình hả?”

Cả hai cứ hậm hực giằng co như thế đến nửa buổi, lệnh chủ âm thầm bắt đầu hối hận, trên mặt cũng mang theo vẻ áy náy. Đáng tiếc Vô Phương chẳng nhìn thấy được, trong mắt nàng chàng vẫn là một lão yêu vô diện một tay che trời.

Không muốn rưới thêm dầu vào lửa nữa, lệnh chủ cố nén âm ức, xoay sang dặn dò Ly Khoan: “Lệnh cho đám tượng ra khỏi thành tìm, khắp năm trăm do tuần Yểm Đô không được bỏ sót một xó xỉnh nào. Bắn tên Tạng Thần của bốn đại vương ra, chiếu cáo bảo yêu quỷ tám phương không được làm hại đến tính mạng của gã người phàm kia. Ai phát hiện được bất cứ tung tích nào của hắn thì phải hồi bẩm cho Yểm Đô, nếu dám cả gan giấu riêng ăn một mình thì bốn đại vương sẽ mổ bụng kẻ đó.”

Ly Khoan nhận lệnh dẫn đám tượng rời đi, chỉ còn lại lệnh chủ và thầy trò Vô Phương, chàng kinh ngạc nhìn Cù Như, “Sao người còn không đi tìm đi, đứng đây làm gì?”

Cù Như sức tỉnh, vội đáp phải phải rồi vỗ cánh bay ra ngoài. Bây giờ chỉ còn lại hai người họ, lệnh chủ phát hiện yêu đương thật sự không dễ dàng, nàng là cá thể độc lập, có tư tưởng có chủ kiến, không cam lòng bị ràng buộc với người khác.

Chàng muốn tìm gì đó để bắt chuyện, nhưng bây giờ nói gì cũng có vẻ không hợp cho lắm, ngập ngừng hồi lâu mới bảo: “Chỉ cần hãn vẫn còn ở Phạn Hành Sát Thổ thì ta nhất định sẽ tìm hãn về cho nàng.”

Vô Phương cũng dần tỉnh táo lại, hỏi chàng: “Nếu không tìm được thì sao?”

Lệnh chủ dậm chân, “Nàng vẫn không tin ta! Dù hãn chết rồi thì ta vẫn có thể đưa nàng đến Phong Đô để tự nàng đi kiểm tra sách Sinh Tử, vậy được rồi chứ!”

Không rõ vì sao mà Vô Phương cảm thấy muốn khóc, lão yêu này quả thật định quẩn lấy nàng mãi không buông rời. Năm mơ nàng cũng không ngờ mình sẽ sa sút đến nông nỗi này, trước kia tích nhiều đức như thế đều là uống công cả, số kiếp nên thế nào thì sẽ thế nấy thôi.

Bỗng có một luồng sáng xanh nhắm thẳng vào đường chân trời, nàng xoay người lại nhìn, quầng sáng khổng lồ kia kéo theo một cái đuôi dài như sao băng, chiếu sáng khắp bầu trời ở Phạn Hành.

Đó là tiên khí đấy ư?

Mãi kinh ngạc, nàng không để ý thấy bên dưới mũ trùm của lệnh chủ lộ ra một đôi môi đỏ mọng. Cánh môi kia hơi nhếch lên, nói với nàng: “Đây là pháp khí của ta, đã bị niêm phong bảy nghìn năm rồi. Trước kia

ngay cả lúc bình định đại loạn ở Sát Thổ ta cũng không lấy ra dùng, bây giờ lại vì đồ đệ của nàng mà lôi nó ra ngoài sáng, nường tử cảm thấy vừa lòng lắm đúng không?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chấn Y cứ như đã tan biến vào hư vô, trong ba ngày sau đó, bọn họ không cách nào tìm thấy và cũng chẳng phát hiện được chút tung tích nào của y. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đằng này lại không thấy gì, cứ như y chưa từng xuất hiện trên mảnh đất này bao giờ vậy, phải nhiều người đến mấy đi tìm thì vẫn bật vô âm tín.

Tìm kiếm đến mức mệt mỏi, Cù Như ngồi *bịch* xuống dưới mái hiên than thở, “Có thể đi đâu được chứ, hay là bị yêu quái xơi mất rồi?”

Nếu như đã bị ăn thì hồn phách vẫn phải còn đó, không thể nào bật vô tăm tích như thế này được. Vô Phương ngồi trước cửa sổ lần hạt tràng điều tức, bên cạnh có bày một chiếc lư hương tinh tế, khói trong lư lượn lơ bay lên, từng sợi khói xanh trắng quét qua vạt váy nàng, như khảm hoa văn chìm lên đấy.

Hai mắt Vô Phương nhắm nghiền, ấn đường giãn ra, nôn nóng lúc trước qua đi nay đã dần dần bình tĩnh lại. Nàng là sát hung, có thể cảm nhận được di động của hồn phách xung quanh, chẳng có cái nào của Chấn Y thì chứng tỏ y đã không còn ở lân cận Yểm Đô nữa. Một người phạm sai lầm có thể đi nhanh như vậy được? Hay những nữ yêu núi Cửu Âm kia đã cứu y rồi? Trên Phạn Hành Sát Thổ mà lại có yêu quái tránh được lục soát của Yểm Đô, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nàng đứng dậy bước xuống thềm gỗ, Phạn Hành Sát Thổ không có mặt trời chiếu rọi nên sương mù khó tiêu tan, đôi khi giữa ban ngày mà vẫn khó bề nhận ra vật ngay bên cạnh. Giao hẹn với Bạch Chuẩn không cho

phép nàng đổi ý, tuy đã chạy không thoát nhưng nàng vẫn không muốn ở lại Yểm Đô, nên chỉ có thể tìm một đỉnh núi gần đây mà ở. Ngọn núi nàng đặt chân bây giờ có tên rất bình thường: ‘Nhĩ Thị’, có nghĩa là ‘cứ thế đó’, giống như cảm ngộ mà cao nhân đắc đạo sinh ra sau trăm năm xử thế vậy. Thật ra nàng rất thích cái tên này, vì thế đã biến ra mấy gian phòng ở chân núi, phỏng theo bố cục nhà cũ bên bờ Vô Lượng Hải, lấy hoa sen tết làm mái, tạo thêm hành lang và hàng rào gỗ xinh xắn.

Đáng tiếc lại thiếu một người, Vô Phương cứ nhớ mãi Chấn Y không rõ tung tích. Nàng nhìn dãy núi trống trải mà lẩm bẫm: “Nếu vẫn không có tin tức thì e phải đi Phong Đô một chuyến rồi.”

Cù Như than ngán thở dài, “Biết đâu chừng y đã về Trường An rồi... Nếu quả thật đã đi rồi thì người này đúng là vô ơn, biết rõ sư phụ đang gặp phiền phức thế mà...”

Nhưng Vô Phương lại lắc đầu, “Thiên hạ này có bữa tiệc nào mà không tàn, y vốn cũng chẳng phải là người của thế giới này, ở lại cũng không có gì hay, ta thà y rời khỏi còn hơn.”

Cù Như lẩm bẫm: “Dù duyên có cạn thì cũng nên từ giã chứ? Dầu gì cũng là thầy trò một khoảng thời gian mà.”

Vô Phương bật cười, “Thực ra ta cũng có dạy y được gì đâu, lúc trước dẫn y đến Phạn Hành cũng chỉ vì muốn lợi dụng y.”

Kết quả tình hình nơi đây khác hẳn với trong tưởng tượng, không có yêu quái hút hồn, cũng không cần bắt y làm mồi dụ. Song đến cuối cùng y vẫn nhảy vào chảo dầu sôi lửa bỏng vì nàng, rốt cuộc vẫn là nàng nợ y.

Nàng khoanh tay quan sát mây mù trên núi, sương dày đặc, chẳng thấy được cả gò đất gần đó.

“Hai ngày nay Yểm Đô có động tĩnh gì không?” Nàng hỏi Cù Như, “Theo lý mà nói thì với thế lực lớn nhường ấy của Bạch Chuẩn, yêu quái trên Sát Thổ đều bị hấn thao túng, không có chuyện ngay đến một người phàm cũng không tìm được.”

Cù Như vừa ngậm cành lau vừa nói: “Động tĩnh thì cũng có, chỉ là không liên quan gì đến Chấn Y. Yểm Đô vừa phát lệnh thu thuế với các Yêu tộc ở tám phương, rất nhiều hạng mục, có thuế bình yên, thuế độ kiếp, thuế kết đàn, lại còn cả thuế trường thọ nữa.”

Vô Phương nghe mà đầu phình ra, “Đó có khác gì nhân cơ hội bóc lột dân chúng đâu?”

Cù Như nhún vai, “Em nghe Ly Khoan Trà nói, vì muốn sự phụ có được cuộc sống tốt đẹp mà lệnh chủ mới hạ lệnh bắt đầu thu thuế. Thế lực Phong Đô còn không lớn bằng Yểm Đô, ấy vậy mà Minh hậu được đeo vàng bạc khắp người, có bảy mươi hai thị nữ hầu hạ. Lệnh chủ quản lý năm nghìn do tuần từ Nam chí Bắc của Sát Thổ, lòng tự tôn của đẳng trưởng phu không cho phép mình nuôi vợ thua kém Minh quân.”

Qua lại với Bạch Chuẩn mấy bận, Vô Phương phát hiện đối phương là một yêu quái khó diễn tả được bằng lời, hành vi cũng không hề theo lẽ thường. Chàng đang yêu quý nàng hay đang hãm hại nàng vậy?

Vừa tới đã thúc giục lệnh chủ tăng thuế lên chót vót như thế, hình tượng của nàng trong mắt đám yêu quái kia còn tốt đẹp được sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, bi ai nuốt nước mắt ngược vào bụng. Khổ tâm tu hành cả trăm năm mới khiến đại danh linh y được truyền khắp bốn châu lục, kết quả lại bị đồ đàn kia phá hủy trong gang tấc...

“Đây có lẽ là ý tưởng của Ly Khoan.” Vô Phương buồn bực nói: “Con thần lẩn kia bụng toàn suy nghĩ xấu xa, rồi sẽ có ngày ta chinh cậu ta một trận nên thân.”

Cù Như gật đầu tán thành. Không chừng danh tiếng của lệnh chủ cũng chính là bị đám thuộc hạ tự tung tự tác này làm hỏng. Cứ nhìn lệnh chủ thì biết, ngoài diện mạo khó lường tí chút thì cơ bản vẫn là một lão yêu khá thẳng tính.

Bên ngoài hàng rào tre có tiếng bước chân vang lên thu hút sự chú ý của Vô Phương. Cánh cửa sân khép kín nhẹ bị đẩy ra, một cái đầu nhỏ thò vào thăm dò rồi nhanh chóng chạy vào trong, chính là Phi Phi ra ngoài tản bộ một vòng mới về. Nàng ngồi xuống để nó nhảy vào lòng, Phi Phi vẫn ngoái đầu nhìn về phía cửa, xem ra là sắp có người đến thăm.

Quả nhiên người còn chưa tới thì tiếng đã tới trước, nàng nghe thấy có người gọi nương tử, nếu không liên hệ với đương sự thì giọng nói kia khá ầm áp trong trẻo.

Nàng âm thầm thở dài, giao Phi Phi cho Cù Như để cô bé đưa nó vào trong cho ăn chút ít. Sau đó cuối con đường mòn quanh co rồi cuộc cũng xuất hiện một bóng dáng màu đen, áo choàng dài quá gót che mất hai chân nên lúc di chuyển nhìn cứ như là đang bay.

Tâm trạng lệnh chủ có vẻ rất tốt, trên đường tới đây còn nhảy nhót hai lần. Chàng đẩy cửa sân đi tới trước mặt nàng, giơ hai tay lên xoay một vòng, “Nương tử, nàng nhìn xem hôm nay trông ta có gì khác không?”

Có thể khác chỗ nào cơ chứ, vẫn như cũ thôi. Chẳng qua nếu chàng đã hỏi thì ắt có điểm khác biệt rồi. Vô Phương cẩn thận nhìn, cuối cùng phát hiện đóa hoa nho nhỏ cài trên ngực chàng, phiến lá làm từ vàng, khảm mã não làm nhụy hoa. Nàng cười không nổi, “Hôm nay lệnh chủ đẹp lắm.”

Lệnh chủ được nàng khen thì càng hưng phấn hơn, móc trong tay áo ra một đóa hoa lớn hơn của mình gấp mấy lần, dùng cả hai tay nâng lên, “Ta sai người làm hai bông hoa tình nhân, nàng một đóa ta một đóa... Để ta đeo lên cho nàng nhé nương tử.”

Đuôi lông mày Vô Phương khẽ giật, nàng nên nói gì bây giờ? Thật sự chẳng nói được gì cả.

Nàng đứng nguyên trên thềm gỗ mộc, nền nhà được xây rất cao nên lệnh chủ phải hơi ngẩng đầu mới có thể trông thấy mặt nàng. Hôm nay hôn thê của chàng đẹp ghê, váy áo trắng như tuyết càng tôn lên gương mặt mộc của nàng, trắng mịn hết như tuyết trên núi Quả Ngân. Nàng vẫn luôn hờ hững như vậy, vẻ hờ hững đó làm nàng nom cực kỳ thanh cao, không nhiễm bụi trần. Tay nàng nắm chuỗi tràng hạt bồ đề, tóc được cố định chỉ bằng một cây trâm gỗ, từ trên xuống dưới không có sắc màu nào khác ngoại trừ cánh môi kia, đầy đặn đỏ tươi như con dấu ở phần đề chữ trên tranh thủy mặc.

(*Con dấu in ở phần đề tên của tranh thủy mặc thường màu đỏ tươi)

Cảm thấy tim trong lồng ngực đập *thình thịch*, lệnh chủ ngượng ngùng bước lên bậc thềm, vừa định giơ tay đeo cho nàng thì nàng lại khom người tránh né, nói: “Ta không thích trang sức châu báu.”

Như sấm sét giữa trời quang, lệnh chủ ngớ người. Sao lại không thích vậy? Ly Khoan tình trường dày dặn đã vỗ ngực bảo đảm mà... Rốt cuộc hôn thê không thích bông hoa này, hay là không thích chàng? Lệnh chủ nghĩ tới con đường mịt mù phía trước liền như thấm cỏ bị tưới nước nóng, thoáng cái đã héo rũ.

Chàng lẻ loi cúi đầu đứng yên, không nói lời nào, song Vô Phương lại như mơ hồ nghe thấy chàng đang ghen ngào nước nở, lòng không khỏi căng thẳng. Gì đây, không nhận hoa gài ngực thì sẽ khóc à?

Vô Phương khống chế bàn tay đang run lên, cuối cùng vẫn đưa tay ra nhận lấy, “Lệnh chủ đã hao tâm tổn trí rồi, ta sẽ nhận đóa hoa này, nhưng về sau đừng tổn kém như thế nữa.”

Chàng vui vẻ trở lại, “Không sao, nàng không thích vàng thì lần sau dùng cẩm thạch.” Nói rồi chàng xoa tay trèo lên hành lang gỗ, vẫn còn đang xoắn xuýt chuyện nàng có đeo hay không, “Chẳng phải nàng vừa nói trông ta đẹp sao, vì sao nàng không đeo nó?”

Vô Phương từ bó tay cho đến cay mũi, vừa oán trách số mệnh vừa đeo đóa hoa vàng thô tục kia lên cổ áo.

Cài hoa cặp với một lão yêu giấu đầu không hở đuôi... Nàng cố bình tâm lại rồi hỏi chàng: “Có tung tích về đồ đệ của ta chưa?”

Lệnh chủ chậm rãi lắc đầu, “Ta cũng rất bức đây, theo lý thì không nên như vậy. Ta đã phái người đi rồi, cũng đã phát hiệu lệnh ra ngoài, nhưng sao đến một tin tức vẫn không có? Ta không tin một người phàm có thể thần thông đến thế, trừ phi hẳn vốn không phải là người.”

Những lời này làm Vô Phương rịn mồ hôi lạnh đầy người, “Ta đã bắt mạch chữa bệnh cho y, y chắc chắn là một người phàm.”

Lệnh chủ vội phụ họa, “Ta chỉ đoán mò thôi, dĩ nhiên sẽ không hoài nghi y thuật của nương tử rồi, hẳn ta nhất định là người phàm.”

Nhưng chuyện người phàm làm sao có thể biến mất hoàn toàn như vậy thì quả thực khó lòng lý giải nổi. Vô Phương xoa trán, mờ mịt quay vào phòng, lệnh chủ cũng im lặng đi theo.

“Trưa nay nàng ăn gì thế?” Lệnh chủ nhìn quanh, “Ta cho Ly Khoan đưa rượu và đồ ăn tới nhé?”

Nói đến chuyện ăn uống, nàng lại tò mò, “Lệnh chủ cũng cần ăn cơm à? Ta cứ tưởng ngài chỉ hút dương khí để sống.”

Vị hôn thê của chàng coi chàng là lão quái vật thật sao? Lệnh chủ ảm ức nhưng lại không thể tranh cãi do biết tuổi tác của mình, chỉ ngắc ngứ

đáp: “Xưa nay ta nào có hút dương khí chứ, ta cũng như nường tử, ăn ngũ cốc hoa màu thôi.”

Vô Phương biết mình có thành kiến về chàng, nghe chàng trả lời một cách âm ức như vậy thì lương tâm cũng hơi rục rịch. Hai người im lặng đứng đối mặt với nhau, rồi nàng chợt nhớ lúc này Cù Như có nói với việc thu thuế, “Thuế bình yên và thuế trường thọ rốt cuộc là gì vậy?”

Lệnh chủ xoa xoa lòng bàn tay, không kiên dè nói thẳng: “Thì là muốn thu thuế đó, chẳng qua tìm vài danh mục để nghe cho chính đáng thôi. Mặc dù Sát Thổ không giống Trung Thổ, nhưng cá lớn nuốt cá bé vẫn là chuyện hết sức phổ biến, có là anh hùng thì vẫn cần ăn cơm mà.”

Thu thuế đúng là cao kiến, đám yêu kia đều không hề nghèo, Yểm Đô mới là nơi nghèo nhất trên Phạn Hành Sát Thổ đấy. Thu thuế cái gì, nói trắng ra là cứu tế thì đúng hơn. Lệnh chủ bọn họ ăn còn không đủ no thì làm sao bảo vệ cho Sát Thổ được bình an chứ.

“Ta nghĩ kỹ rồi, dân số càng lúc càng nhiều, qua một thời gian nữa sẽ cộng thêm thuế sinh sản.” Chàng ngượng ngùng cười cười, “Nường tử, nàng thấy ý kiến này thế nào?”

Chim muông thú vật sinh sản đâu chỉ một con, cả đời có khi sinh được đến mấy ổ lớn, thu thuế mục này thì đúng là bóc lột quá đáng. Vô Phương nói: “Lệnh chủ chừa lại đường sống cho ta đi, ta còn muốn kiếm chút tiền bằng việc đỡ đẻ đấy, sinh con mà cũng phải nộp thuế thì sau này sao đám yêu kia dám thành thân nữa?”

Nghe thế lệnh chủ liền lập tức nghĩ ngay đến mình. Chàng cũng có hôn thê rồi, tương lai tuyệt đối không có chuyện chỉ sinh một đứa thôi. Đến lúc đó mục thuế này sẽ làm trở ngại cuộc sống hạnh phúc của cả hai, tính ra thì mất nhiều hơn được, may mà có nàng suy nghĩ chu đáo.

Chàng đáp được thôi, “Theo ý nương tử vậy, không thu thì không thu.”

Vô Phương không để ý tới chàng nữa, xoay người ngồi trên đệm cỏ, bắt đầu luyện khí tiếp.

Lệnh chủ bị bỏ rơi một bên, không có chuyện gì làm nhưng lại chẳng muốn đi, thế là đứng dựa vào vách nhìn nàng. Chàng tỉ mỉ quan sát dung mạo nàng rồi nghĩ bụng: giống Bồ Tát ngồi trên bệ kim cương quá. Nghe nói nàng muốn lên núi Cát Tường bá sư học nghệ, may mà chàng nhanh tay, đi trước một bước chặn đường, bằng không nàng bá sư thật thì chàng liền mất tiêu vợ.

Chàng thầm thấy may mắn, thi thoảng còn phát ra tiếng cười khẽ, làm Vô Phương mất dần kiên nhẫn. Cứ vậy làm sao tĩnh tâm được đây? Nàng mở mắt ra, lạnh lùng bảo: “Nếu lệnh chủ không có chuyện gì nữa thì xin về cho.”

Lệnh chủ ngẩn tò te, “Ta đứng đây làm phiền tới nương tử sao? Vậy ta không lên tiếng nữa, được không?”

Sao lại có một lão yêu quái bám dai thế chứ, nếu không phải tự biết mình không đánh lại chàng thì nàng đã ném chàng về thẳng Yểm Đô rồi.

Vô Phương hít thở hai cái, cố gắng giữ cho mình cư xử đúng mực, “Lúc ta luyện khí không quen có người bên cạnh, nên vẫn mời lệnh chủ về cho.”

“Nhưng nàng đã đồng ý sẽ không ngăn ta đến thăm nàng còn gì.” Lệnh chủ cảm thấy mình bị lừa dối, chỉ vào Phỉ Phỉ nằm trên giường trúc, “Vì sao nó có thể ở lại?”

Có lẽ là muốn trêu tức chàng, con Phỉ Phỉ kia đứng dậy, trưng ra bộ mặt vô hại, từ tốn đi tới trước mặt Vô Phương, nhẹ nhàng nhảy lên chui vào

lòng nàng, sau đó quay đầu nhìn chàng với ánh mắt đầy khiêu khích. Mà nàng thì tất nhiên rất dịu dàng với sủng vật của mình rồi, xoa cái đầu nhỏ của nó rồi cười nói: “Sao lệnh chủ có thể so đo với nó được? Nó chỉ là một con Phỉ Phỉ thôi mà.”

Nhưng đãi ngộ khác xa như vậy, lệnh chủ thà rằng mình là con Phỉ Phỉ ấy... Có lẽ oán niệm tỏa ra từ người chàng quá mạnh mà Phỉ Phỉ cảm nhận được, nó hoảng hốt nhảy phóc ra khỏi ngực nàng rồi chạy biến đi như một làn khói.

Yêu quái rất bén nhạy với nguy hiểm, Phỉ Phỉ tuy không thể biến thành hình người nhưng suy cho cùng thì vẫn là yêu. Lệnh chủ nở nụ cười vô hại, “Con thú này đúng là đáng yêu thật.”

Vô Phương từ chối cho ý kiến, nàng buông tràng hạt xuống cầm trong tay rồi nói: “Lần trước lệnh chủ có nói rằng có thể dẫn ta đến Phong Đô.”

Lệnh chủ *ồ* lên, “Dĩ nhiên là được, có điều ở đó âm khí nặng lắm, thể chất của nàng lại như thế, bất cẩn sẽ dẫn dụ tà ma nhập thân đấy. Nếu nàng vẫn quyết chí muốn đi thì phải trừ tà trước đã. Nương tử có biết Nhược Mộc không?”

“Nhược Mộc?” Nàng cúi đầu trầm ngâm, “Nghe nói là thần thụ thượng cổ mọc ở đỉnh Thiếu Thất.”

Lệnh chủ gật đầu, “Nhược Mộc không có rễ cây, không chạm trời không chạm đất, không nằm trong ngũ hành. Nếu đem theo một phần của nó thì nàng có thể bình an ra vào Phong Đô.”

Bấy giờ Vô Phương mới thấy vô cùng cảm kích chàng, Phong Đô dù gì cũng nằm dưới Cửu U, phải băng xuyên qua nhiều lệ khí âm hàn như thế, nếu không có chàng dẫn đi thì nàng khó mà tiến vào sâu được. Nàng gật đầu, “Lệnh chủ cũng cần chứ?”

Chàng ngược lên bảo không cần, “Ta sinh ra từ trong lửa, đám ma quỷ kia không dám lại gần ta đâu. Nương tử không cần lo lắng cho ta, nàng giữ mình cho tốt đã là sự bảo vệ lớn nhất dành cho ta rồi.” Chàng nói xong thì liền thấy lòng ấm áp, có hôn thê thích thật, nàng quan tâm đến an nguy của chàng kia. Không giống Ly Khoan và quản gia, một tên chỉ biết xin nghỉ phép, tên kia thì cứ chạy theo chàng báo cáo mấy chuyện như hôm nay thiếu nước rồi ngày mai hết gạo.

Vô Phương cũng dần quen với việc chàng tự mình đa tình, có điều nghe chàng nói mình sinh ra từ trong lửa, câu này càng làm tăng thêm sự thần bí cho lai lịch của chàng. Song nàng không tiện hỏi tới, chỉ nhìn sắc trời bên ngoài, “Bao giờ chúng ta lên đường đây?”

Lệnh chủ điền nhiên đáp: “Nương tử muốn đi lúc nào cũng được. Tuy chúng ta chưa bái đường nhưng dù sao cũng đã làm hôn lễ rồi, đi một chuyến đến núi Thiếu Thất rất tốt, hai vợ chồng cùng du ngoạn sơn thủy sẽ có thể bồi dưỡng thêm tình cảm đấy.”

Vô Phương đã sớm học được cách tự động lọc bỏ mấy lời nói nhảm của chàng, nguy hiểm rình rập trong chuyến đi lần này mới là cái khiến nàng lo lắng, “Ta nghe nói trên đỉnh Tụ Quật có úy thú*, núi Thiếu Thất lại nằm giữa rừng băng dày đặc, muốn lấy Nhược Mộc e chẳng hề dễ.”

(*Úy thú là tên gọi chung về những loài mãnh thú có thể tránh hung tà trong truyền thuyết.)

Lệnh chủ trái lại không hề lo lắng, “Thứ úy thú bảo vệ là sách sinh tử, không liên quan gì tới Nhược Mộc, chẳng kẻ nào muốn làm hai việc trong khi chỉ được nhận tiền công cho một việc cả. Có ta đi cùng thì nương tử cứ yên tâm.”

Vô Phương thở phào nhẹ nhõm, nghe chàng nói chắc chắn như thế, hẳn là có thể ứng phó được.

Trước kia nàng luôn một mình chống đỡ mọi thứ, gặp khó khăn thì cũng chỉ có thể tự rầu rĩ suy ngẫm. Bây giờ bỗng có người thích ôm đồm can dự vào, dù rằng lòng rất ghét nhưng gánh nặng trên vai quả thật đã nhẹ đi rất nhiều, cảm giác này đúng là kỳ diệu

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Lệnh chủ không phải bận tâm ai nên nói đi là đi ngay.

Một miếng vải được trải rộng trên mặt giường hoa đẹp đẽ, đó là tay nải lệnh chủ chuẩn bị để bỏ đồ vào. Đã lâu lắm rồi chàng không rời nhà đi xa, núi Thiếu Thất cách phía Bắc Yểm Đô tám nghìn do tuần, có cưỡi mây cũng phải mất ngót nghét những hai hôm mới tới nơi, nếu đã không thể đi về trong ngày, dựa theo lẽ thường thì dĩ nhiên phải chuẩn bị ít hành lý.

Ly Khoan Trà đứng trước cửa nhìn lệnh chủ nhà mình trong phòng xoay hết bên này lại xoay bên kia, xoay nửa buổi mà tay nải vẫn trống trơn. Một người không cần xiêm y thay đổi hay lộ phí đi đường thì đúng là chả có gì để thu dọn cả.

“Chúa thượng định đến đỉnh Tụ Quật thật ạ?” Ly Khoan bồn chồn hỏi: “Ở đó có Tranh*, còn lợi hại hơn cả Đào Ngột đấy.”

(*Tranh có nghĩa là nanh ác hung dữ, là một loại úy thú ở núi Chương Nga.)

Lệnh chủ đương nhiên biết. Trước đây khi đại chiến với Hoàng Đế, Xi Vưu từng triệu hồi úy thú thượng cổ, trong đó có Tranh. Tranh mọc năm cái đuôi, lấy hổ báo làm thức ăn, là một con yêu quái hết sức có phong cách, đồ đàn Thôn Thiên kia hoàn toàn không thể xếp ngang hàng. Nhưng thế thì sao, muốn lấy Nhược Mộc thì nhất định phải đến đỉnh Tụ Quật.

Lệnh chủ lay hoay cả buổi, cuối cùng lấy một cái lược bỏ vào tay nải, “Bổn đại vương sợ ai chứ? Đánh Đào Ngột chỉ cần dùng một quyền, đánh

Tranh cùng lắm cũng chỉ hai quyền là xong. Chưa kể con thú đó vốn không thích xen vào chuyện của kẻ khác, còn không đáng ghét bằng Phì Di*.”

(*Phì Di là tên gọi những loài thú dữ gây hại hán trong truyền thuyết thần thoại Trung Quốc. Nó có thể là chim hoặc rắn hai thân, Mãnh Xà cũng là một loại Phì Di.)

Thế giới được chia thành ba cõi, được phân bố tỉ mỉ từ Bắc chí Nam, ở cực Nam là Tịnh Thổ của chư Phật, tiếp đến là Trung Thổ nơi loài người cư ngụ. Càng lên phía Bắc thì càng tốt xấu lẫn lộn, Sát Thổ nằm giữa dãy Thiết Vi thì chẳng cần phải nói nữa, loạn xì ngầu cả lên. Nhưng ở cực Bắc lại rất đơn giản, là thiên đường của yêu thú và hung thú. Sau khi trải qua mấy lần đại chiến thì chỉ còn lại mỗi một nhóm nhỏ, có thể vì lười hoặc vì mang trọng trách trong mình, chúng gần như không hề vượt qua biên giới của Sát Thổ.

Nhân gian có quy tắc riêng thì Yêu giới cũng vậy, nên việc bọn họ xông vào rừng băng đã là một kiểu phá hỏng trật tự rồi. Nhưng để hôn thê được vui vẻ, lệnh chủ cũng liều mạng bất chấp hết, điểm này Ly Khoan hoàn toàn hiểu được. Mười nghìn năm qua lệnh chủ nhà cậu chủ yếu chỉ nghịch bòn, không đặt nặng chuyện tình cảm lứa đôi, nhưng đến độ tuổi nhất định thì yêu quái nào cũng biết yêu thôi. Với yêu quái khác thì chỉ cần sau hai ba trăm năm là bắt đầu hoài xuân, nhưng lệnh chủ lại chậm hơn kẻ khác những chín nghìn năm trăm năm.

Một khúc củi bị phơi nắng gần mười nghìn năm, e không cần lửa nhóm cũng tự bốc cháy được. May mà Yểm hậu xuất hiện kịp thời, vẻ đẹp của Yểm hậu không những soi sáng lệnh chủ mà còn soi sáng cả toàn bộ Yểm Đô. Người xinh đẹp luôn được quý trọng âu cũng là chuyện dễ hiểu, huống hồ đầu kia lại là lệnh chủ thích ái tình chứ không thêm thân nhân.

Gốc cây già vạn tuổi năm nay rốt cuộc cũng nở được hoa, Ly Khoan cảm động tới nỗi nước mắt tuôn rơi. Bây giờ lệnh chủ đã có đầy đủ khí

phách mà một nam giới nên có rồi, nên với điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm được an toàn thì Ly Khoan luôn ủng hộ chàng bằng cả hai tay hai chân.

“Thật ra theo thuộc hạ thấy, chúa thượng có thể cảnh báo trước cho Yểm hậu biết về nguy hiểm của chuyến đi này, sau đó tự mình đi lấy Nhược Mộc về giao cho nàng, tội gì phải đưa nàng đi mạo hiểm cùng chứ.”

Lệnh chủ nói liền: “Người chả biết gì cả, lúc hoạn nạn mới thấy được chân tình, chưa kể, nàng không có ở đây thì bốn đại vương bày phong thái hiên ngang oai hùng cho ai nhìn hả? Tình cảm phải bồi dưỡng mới có được, nếu nàng cứ trốn trong nhà tranh của nàng, ta ở Yểm Đô của ta, nàng lại không chịu cho ta ngủ lại, đến lúc nào mới có thể yêu đến chết đi sống lại đây?”

Lý luận của lệnh chủ làm Ly Khoan kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, cậu chàng phát hiện chúa thượng nhà mình có tư duy linh hoạt tới mức chẳng ai đuổi kịp. Có điều sau khi quan sát chàng từ trên xuống dưới mấy lần, hiện thực tàn khốc vẫn rành rành ra đó, “Thuộc hạ vẫn cảm thấy phái nữ chú trọng bề ngoài của nam giới nhất, chỉ cần có một gương mặt dễ nhìn là bớt đi được bao nhiêu đường vòng rồi. Sao chúa thượng không cân nhắc đến việc cởi áo choàng ra, hoặc là xắn tay áo để tay trần đóng cọc gỗ trên đường Yểm hậu đi qua ấy. Ngài cứ nghĩ thử xem, cơ bắp căng tràn lại óng ánh mồ hôi cần cù, thuộc hạ đảm bảo Yểm hậu mà nhìn là tim sẽ đập thành thịch ngay.”

“Thế sao?” Giọng điệu của lệnh chủ nhuốm vẻ khinh thường rõ ràng, “Dùng sắc đẹp mê hoặc há có thể bền vững? Ý kiến này của người quá tệ, bốn đại vương đã nhân lúc thần không biết quỷ không hay đào sẵn một cái hố rồi, bất kể mặt mũi ta trông thế nào, chỉ cần nàng nhìn thấy thì sẽ hết lòng yêu ta, người có tin không? Chiêu ám thị tâm lý này tuy khá mơ hồ, nhưng hiệu quả lắm đấy, bốn đại vương thực sự quá anh minh, ha ha ha...”

Ly Khoan nghe mà đầu óc quay mòng mòng, chuyện đào hố gì đó chàng chưa hề bàn bạc qua với nhóm cố vấn, đến cùng sẽ dẫn tới kết quả gì thì chỉ có trời mới biết.

Mặc cho cậu truy hỏi, lệnh chủ vẫn không tiết lộ nửa chữ, chỉ nói: “Đến lúc đó người sẽ tự biết, nói ra sẽ không linh.” Dứt lời chàng vui vẻ ngân nga vài câu hát, lại cầm lấy một hộp sáp bôi mặt trên bàn trang điểm cho vào tay nải, lăm bắm với chính mình: “Mang theo luôn, Vô Phương rửa mặt xong sẽ muốn bôi.”

Cuối cùng lệnh chủ quải tay nải đựng mỗi cái lược với hộp sáp lên đường. Đầu tiên chàng đến núi Nhĩ Thị chờ Vô Phương, thấy nàng đi ra rồi trở tay khóa cửa, tâm trạng chàng lập tức hớn hở như đứa trẻ được đi chơi tiết Thanh Minh với bạn bè. Chỗ chướng mắt duy nhất là nàng muốn dẫn theo Cù Như, con chim ngu xuân kia cứ riu rít ồn ào lắm, sao không ở lại trông nhà đi chứ?

Ly Khoan lực bất tòng tâm nhìn lệnh chủ, “Thế giới hai người của chúa thượng bị hở rồi.”

Khuôn mặt của lệnh chủ dưới áo choàng đen trở nên quạu đeo, “Đã thế thì người cũng đi cùng đi.”

Nói thật, lệnh chủ tuy đơn thuần nhưng không hề ngốc. Hai nam hai nữ lên đường tuyệt đối dễ phối hợp hơn là một nam hai nữ. Lúc chàng muốn ở riêng với hôn thê, Ly Khoan Trà có thể làm vương chân Cù Như, như thế con nhóc đó sẽ không thể quấy lấy Vô Phương sư phụ ới sư phụ à nữa.

Phải thể hiện sự rộng lượng, không thể can thiệp vào chuyện nàng dẫn theo vật cưng lên đường được. Chàng đi đến, nhìn thấy hôn thê nở nụ cười hiền hòa với mình thì nhất thời giật nảy mình, mở miệng liền lắp bắp: “Nương... nương tử, đã chuẩn bị xong cả chưa?”

Vô Phương cho rằng chỉ đi một lát sẽ về nên không chuẩn bị gì, song vẫn chấp tay chào chàng, “Lại phải làm phiền lệnh chủ rồi, thật ngại quá.”

“Người một nhà khách khí làm gì.” Lệnh chủ khoát tay, “Để một mình nàng đi vào rừng băng ta mới không yên tâm.” Sau đó chàng quay qua nhìn Cù Như, “Tiểu điều, người cũng đi cùng à?”

Cù Như thưa phải, còn rất khách sáo gọi một tiếng ‘sư nương’. Lệnh chủ nghe xong thì lập tức hết chương mắt cô bé, đứa nhỏ này rất biết điều, có thể đào tạo được.

Chàng vui vẻ *ờ* rồi chỉ vào Ly Khoan, “Vừa vặn hộ pháp của ta cũng đồng hành, gặp phải khó khăn gì thì có thể tìm A Trà ca ca giúp đỡ.”

Ánh mắt ngạo mạn của Cù Như liếc nhìn Ly Khoan đầy khinh bỉ. Một con bò sát đạo hạnh mới sáu bảy trăm năm lại tự xưng ca ca trước mặt cô bé? Khôi hài thật.

Sao đi nữa thì cuối cùng đội ngũ bốn thành viên cũng lên đường. Vì ai cũng cười mây đạp gió nên cũng chẳng tốn sức là bao. Tầm mắt của lệnh chủ cứ luôn bị hôn thê hấp dẫn, chàng phát hiện nàng đi lại trên đất khá là thướt tha, khi cười gió phi hành trên không cũng rất ra dáng. Sát hung có thể trở thành như vậy đúng là một kỳ tích, chàng càng nhìn càng thích, càng ít nói hăng đi. Dải lụa nàng khoác phấp phới trong không trung, thỉnh thoảng lại quét qua gò má chàng, thoang thoang kéo theo mùi đàn hương vô cùng rất thanh nhã, khiến lệnh chủ cảm thấy linh hồn mình sắp được lọc sạch luôn rồi.

Chàng nghiêm mặt, cố gắng bắt chuyện: “Nương tử, nàng có mệt không? Có cần nghỉ ngơi chút không?”

Vô Phương chỉ lắc đầu, không nói năng gì.

Chàng vẫn không nhụt chí, đôi mắt nhìn trời, dù quanh năm đều mờ mờ nhưng vẫn có thể nhận biết được canh giờ.

“Không bao lâu nữa trời sẽ tối, càng lên phía Bắc trời càng lạnh, ban đêm đi đường hại thân lắm, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân được không?” Chàng đưa một tay giữ lại mũ trùm suýt bị gió thổi bay, tay còn lại chỉ về phía trước, “Hơn một trăm do tuần nữa sẽ tới dãy núi Giải Phách, cửa núi ở đó nối thẳng với tâm quả đất, nhờ địa hỏa bốc lên nên bốn phía rất ấm áp, vì phu đưa nàng đi nhé?”

Chàng lại tìm ra được từ mới rồi, không còn tự xưng ‘bốn đại vương’ ở trước mặt nàng nữa, vì chàng chê cái từ ‘bốn đại vương’ nghe giống hạng ác bá. Còn ‘vi phu’ ấy à, nghe khiêm tốn, dịu dàng như quân tử, rất hợp với khí chất của chàng, chàng quyết định sau này cứ xưng hô với nàng như thế.

Gần đây trên mặt Vô Phương luôn có vẻ mờ mịt không lưu luyến gì trần thế nữa, như bị đánh mãi cũng quen rồi, dần dà trở thành chai lì như sắt, đối phương nói gì thì cứ thế đi! Song đôi khi vẫn sẽ buồn phiền, không cam lòng trước số mệnh, nàng lại đau lòng lắm lắm: “Lệnh chủ, ngài tìm lúc nào thuận tiện thì chúng ta hãy ngồi lại, tử tế nói hết lời trong lòng được không?”

Nhưng lệnh chủ lại sợ nhất phải đối mặt với thái độ này của nàng, gần như có thể đoán ra được nàng muốn nói gì, nhất định là ‘ta vẫn chưa chuẩn bị xong, ngài cứ thế xông vào cuộc sống của ta, dù lòng ta có vui thì cũng khó thích ứng được’ vân vân và vân vân. Nếu không phải muốn bày tỏ nàng cũng rất yêu mến chàng thì sẽ là từ chối chàng thôi.

Khả năng dự đoán của lệnh chủ bình thường rất chuẩn, chàng lập tức chỉ Đông chỉ Tây giới thiệu địa hình, nhanh chóng đổi đề tài của nàng.

Chỉ chớp mắt đã đến dãy Giải Phách, từ trên không đã thấy địa hỏa sáng rực một vùng, khiến ban đêm ở đây không giống những nơi khác. Lúc

tiếp đất lệnh chủ tự động nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vô Phương, miệng nói: “Cẩn thận nào, nơi này có sói đất, vi phu sẽ bảo vệ nàng.” Dứt lời chàng nhân cơ hội nắm bóp hai cái, tay nàng mềm ghê, tim chàng lại được dịp đập *thình thịch* một trận.

Dĩ nhiên Vô Phương muốn giật tay lại, nhưng có làm cũng chả ích gì, chàng nắm rất chặt, không biết đang an ủi mình hay an ủi nàng nữa, luôn miệng bảo ‘không cần phải sợ.’

Vô Phương thở dài, “Ta không hề sợ, lệnh chủ buông tay ra đi.”

Lệnh chủ cự tuyệt ngay: “Không được, sói đất có tốc độ rất nhanh, ngộ nhỡ bị nó đè xuống là không giãy ra được đâu. Với cả ta đã nói rồi, nương tử có thể gọi thẳng tên ta, chúng ta đã thân vậy rồi mà nàng vẫn còn khách khí với ta sao?”

Một chim một thằn lằn đứng nhìn mà lòng dấy lên cảm giác xấu hổ, đường đường là vị đứng đầu Sát Thổ mà lại không biết nói lời tán tỉnh khéo léo một chút, thô lỗ và trực tiếp hết chỗ nói luôn.

Không nghe nổi nữa, Ly Khoan chấp tay với lệnh chủ, “Chúa thượng và Yểm hậu ngồi nghỉ trước đi, thuộc hạ đi tìm thức ăn.” Thấy Cù Như vẫn không hiểu ra, cậu làm vẻ mặt vui vẻ gọi cô bé, “Điều muội muội nè, một mình ta đi hơi sợ, muội đi cùng ta đi.”

Cù Như trì hoãn cuối cùng cũng hiểu ra, sau này phải thường xuyên tạo cơ hội để sư phụ và sư nương ở riêng. Tính ra thì sư nương cũng khá tội nghiệp, đến giờ vẫn không danh không phận, luôn phải cố lấy lòng sư phụ như thế.

Nhưng chuyện liên quan đến tình yêu xưa nay luôn rất khó nói. Vô Phương mặt lạnh tanh nhưng lệnh chủ vẫn như ăn mật, chàng lột cỏ mềm cho nàng ngồi rồi ra ngoài bẻ cành cây cắm xuống đất biến thành một cái lều.

“Ở đây rất ẩm áp, làm vách ngăn không có thông gió thì sẽ bị say nhiệt, như thế này vẫn tốt hơn, tầm mắt thoáng đãng, ta nhìn một cái là có thể thấy được nàng.” Chàng chọn hai chỗ tốt, giơ tay vỗ vỗ, “Hai chúng ta ngủ ở đây, còn A Trà và Cù Như ngủ bên đó.”

Vô Phương nhìn hai chỗ nằm sát nhau mà cau mày, “Ta không thích người luôn có suy nghĩ xấu xa trong đầu.”

Lệnh chủ bàng hoàng, “Ta nào có suy nghĩ xấu xa, phu thê không ngủ chung với nhau thì sao có thể xem là phu thê?”

Không lên kiệu hoa, không báai đường, không vào động phòng, lấy gì coi là phu thê vậy? Vô Phương nở nụ cười nhạt rồi quay mặt đi, tầm mắt rơi vào cửa núi cách đó không xa. Lệnh chủ thở dài nhưng lại không dám nói gì, chỉ biết ngồi xồm trên đất cầm cành khô vẽ vờ lung tung. Vẽ một hồi chàng chợt nhớ đến lúc hộ tống nàng đến núi Hủ Mộc trước kia, cũng là ban đêm như thế này, nàng ngồi bên đống lửa với vẻ mặt tĩnh lặng và tuyệt đẹp, chỉ nhìn từ xa mà chàng đã cảm nhận được đường tình chậm rãi trải dài.

Chàng dịch người lại gần, “Nương tử, nàng có từng nghĩ tới ta trông như thế nào chưa?”

Nàng nhìn mũi tràm của chàng, vẫn đen thui chả thấy gì, “Ta nhớ hai mươi năm trước từng chữa tật chân cho một lão quý, tuổi tác ông ta cũng lớn lắm rồi, gần tròn tám nghìn tuổi, một mắt đã không còn nhìn thấy gì, lúc cười lên lộ hàm răng vàng khè.”

Thoáng cái trái tim lệnh chủ liền bể thành trăm mảnh, trong mắt nàng chàng có dáng vẻ như vậy sao? Cái gì mà tuổi tác ‘cũng’ lớn lắm rồi? Ý chính là tám nghìn tuổi đã thê thảm lắm rồi, mười nghìn tuổi lại càng không phải nói tới à?

Chàng hít thở hai hơi để cố giữ bình tĩnh, vừa đè nén cơn giận dữ vừa nói: “Về sau khi thấy ta, nương tử nhất định sẽ mất ngay thành kiến này. Mười nghìn tuổi có thể đã vào giai đoạn gần đất xa trời, nhưng cũng có thể trẻ trung khỏe mạnh như ta đây. Ta mong đợi đến ngày mình có thể sớm được mặt đối mặt với nương tử, hôm đó nương tử nhất định sẽ nhận rõ lòng mình, vì chỉ khi yêu ta nàng mới có thể mở được thiên nhãn.”

Yêu mới được nhìn thấy, chả hiểu nổi đây là quy tắc gì nữa. Tính ra nhân phẩm của lệnh chủ cũng không quá tệ, vì nếu chàng xấu xa đi một chút thì nàng đã không có cơ hội cò kè mặc cả rồi. Hôn nhân ở Yêu giới đa phần đều đi kèm sự cưỡng ép, kẻ nào đạo hạnh cao hơn thì có thể tùy ý chọn đối tượng kết thân, suy nghĩ của nhà gái không hề quan trọng.

Vô Phương thở dài, “Quy định của tộc lệnh chủ đúng là quái lạ, nếu cả đời không ai thấy mặt ngài thì ngài định ở không như vậy cả đời à?”

Lệnh chủ cười ha ha, “Sao có thể chứ! Đẹp trai tài giỏi giống ta đây, người ái mộ phải xếp hàng dài ấy chứ.”

Dĩ nhiên nàng không tin, đã mười nghìn năm rồi, cho đến giờ vẫn chưa nghe thấy ai miêu tả lại tướng mạo của lệnh chủ cả, vậy chứng tỏ hiện giờ vẫn chưa có ai yêu chàng. Ngẫm lại thì chàng cũng thật đáng thương, một trái tim đầy nhiệt tình thế mà lại bị cái áo choàng đen xì che kín như bưng. Cái áo choàng này có lẽ không phải là chàng dùng để che thân, mà hẳn là lời nguyền rồi.

“Có thể cởi áo choàng ra không?” Nàng thử hỏi: “Ban đêm nóng, cởi ra cho mát.”

Lệnh chủ nghe vậy liền phẫn chấn hẳn lên, “Nếu nương tử đồng ý tối nay động phòng, ta nhất định sẽ cởi sạch không còn mảnh nào.” Nhưng câu này lại dọa nàng sợ đến mức im bật, chàng xấu hổ đứng dậy đi qua ngọn đồi nhỏ bên kia.

Thái độ của nàng thật khiến người ta đau lòng, lệnh chủ cô đơn cúi đầu ngồi một chỗ, trước đó đã dặn Vô Phương đừng tới gần sơn khẩu.

Chỉ lát sau Ly Khoan và Cù Như đã trở lại, mỗi người xách một con thỏ, Ly Khoan không nhịn được phàn nàn: “Lần tới thuộc hạ sẽ không đi săn với con chim này nữa, trong mắt nó chỉ có chuột đồng với thỏ thôi, mục tiêu của thuộc hạ là hươu nai hoặc hoẵng, tẻ lắm cũng phải là dê.”

Cù Như không sẵn thú được song ngoài miệng vẫn không chịu nhận, cô bé vừa hừ hừ vừa lườm Ly Khoan, “Nói thì hay lắm, người cũng chỉ là một con thần lẩn thôi, ta e người chỉ biết bắt mỗi bướm, bọn ta không thích ăn côn trùng đâu.”

Ly Khoan tức giận kêu lên: “Bắt côn trùng gì hả, ta có phải là thạch sùng đâu!”

Có điều ồn ào thì ồn ào, cơm tối vẫn phải có, Cù Như còn đặc biệt để ý đến khẩu vị của lệnh chủ. Cứ ngỡ lão yêu mười nghìn năm tuổi thích ăn tươi nuốt sống, chẳng ngờ chàng lại kỹ càng lột da thỏ, móc sạch sẽ nội tạng, nướng chín thịt rồi mới đưa cho Vô Phương, “Nương tử, nàng ăn đi.”

Ly Khoan ôm đầu thở xử lý, “Ngày mai cần phải đến nơi trước khi trời tối. Xưa nay thuộc hạ chưa đến núi Thiếu Thất bao giờ, nghe nói trên núi có rất nhiều thú dữ, đều là loại ăn thịt người không chớp mắt.” Nói rồi cậu chàng cười cười trấn an: “Yểm hộ cũng đừng lo lắng quá, chúa thượng nhà ta có bản lĩnh thông thiên triệt địa đấy, gặp nguy hiểm Yểm hộ cứ ôm chặt chúa thượng, chúa thượng nhất định sẽ bảo vệ ngài được an toàn.”

Con thần lẩn này lại bắt đầu nói bậy bạ rồi, lúc đánh nhau đương nhiên phải tay chân nhẹ nhàng, có một người đu trên mình thì làm sao động thủ được? Vô Phương nhíu mày, “Người muốn hại chết lệnh chủ nhà người à?”

Câu này khiến người nghe nhận thấy mùi vị của sự quan tâm, lệnh chủ và Ly Khoan đưa mắt nhìn nhau, bỗng cảm giác được thăng lợi nằm trong

tầm tay rồi.

Ở lại đây Giải Phách một đêm, nguyện vọng của lệnh chủ tất nhiên là thu hẹp khoảng cách, nhưng cuối cùng hôn thê của chàng lại ngủ với con chim Cù Như kia, hại chàng chỉ có thể chen chúc với Ly Khoan Trà. Còn thần lẫn nào trên đời cũng thối hoắc, có đạo hạnh cũng khó sửa chỗ xấu này. Đương lúc trần trọc trở mình, lệnh chủ chợt nhìn thấy một bãi nước bọt dưới gò má cậu ta, làm chàng ghê tởm tới nỗi suýt nôn cả bữa tối ra. Nửa đêm chàng bực bội ra ngoài bắt heo rừng, thái mỏng hơi khô. Hôm sau Vô Phương nhận được một túi thịt khô, nghe nói là để nàng đi trên đường hễ buồn miệng thì lấy ăn chơi.

Cuối cùng cũng đến được núi Thiếu Thất, lúc bốn người mình đầy bụi bặm tới nơi, ở đó đang có tuyết bay đầy trời. Vô Phương chưa từng nhìn thấy tuyết bao giờ, khí hậu ở Ô Kim Sát Thổ luôn ẩm áp, nàng cũng chỉ từng gặp mưa mấy lần ở tòa thành nhỏ tại Trung Thổ lúc vừa ra đời mà thôi.

Dõi mắt nhìn, trong sơn cốc trắng xóa một màu, gió rét kèm theo tuyết phả mạnh vào mặt, vừa lạnh rát. Vô Phương là sát hung, thân nhiệt thấp hơn người bình thường, tuyết đọng lại rất lâu mới tan, cho nên nhanh chóng nhuộm trắng lông mày nàng. Nàng rất thích, xoay người muốn cho mọi người xem, nhưng rồi lại phát hiện lệnh chủ cùng một chim một thần lẫn đang run lẩy bẩy. Cơ thể máu nóng tất nhiên không chịu được cái lạnh này.

Vì vậy lệnh chủ chắc chắn không phải ma quỷ, tự xưng đập lửa mà sinh song lại sợ lạnh như thế, hẳn là đã khoác lác rồi!

Nàng khó hiểu quan sát chàng, lại nghe thấy Ly Khoan lặng lẽ hỏi: “Có phải dưới áo choàng chúa thượng cũng không mặc quần lót không?” Dứt lời cậu chàng lập tức bị lệnh chủ đập vào hông, ngã chúi nhủi vào trong đồng tuyết.

Vô Phương không nhịn được muốn cười, lại đột nhiên phát hiện giữa núi non trùng điệp yên ắng có tiếng *xào xạc* như tiếng động khi chém ngã đại thụ. Nàng nghiêng tai lắng nghe, tốc độ rất nhanh, càng lúc gần, tiếng động kia lớn đến nỗi có thể dời non lấp bể.

Chẳng biết từ lúc nào mà nửa khoảng trời bên kia đã tối đi, mây đen bao trùm. Sau đó có một tiếng gầm như sấm rền nổ xuống, giữa tầng mây lộ ra hai ngọn đèn đồng đưa, to như đèn lồng.

Lúc này Vô Phương mới thấy rõ, đám mây đen kia thật ra không phải là mây mà là bốn cái cánh khổng lồ. Cơ thể ở giữa vạm vạc hình rắn, lưỡi dài phun ra, hai mắt bắn ra kim quang.

Nàng lùi về sau một bước, “Phì Di...”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Phì Di là quái xà thượng cổ, một đầu hai thân, có tổng cộng bốn cánh và sáu cái chân. Sự xuất hiện của nó ở nhân gian là điềm báo của đại hạn, nhưng rừng băng Mật Nghiệp đã trở thành chỗ ở của mấy con quái vật cỡ này, nên ở đây mà gặp phải một hai con hung thần có kỹ năng đặc biệt thì cũng chẳng kỳ quái gì cho lắm.

Đương nhiên đại đa số yêu quái đều cố gắng ở ẩn, chỉ mỗi con Phì Di này là nổi tiếng thích xía mũi vào chuyện của người khác, hễ có người ngoài xông vào rừng băng thì nó đều ra nghênh đón. Đôi lúc nó cũng chẳng có ác ý gì, chẳng qua chỉ muốn làm màu với khách đến tí mà thôi. Nếu có thể dọa người ta sợ vỡ mật, nó sẽ đặc ý được nước làm tới; nhưng nếu bị đối phương không coi ra gì, nó sẽ tự thấy chán, chỉ nán lại một hồi rồi đi mất.

Yêu quái thượng cổ thì chẳng có mấy con trông đẹp cả, lệnh chủ soi mới nửa buổi rồi buông lời cảm khái: “Mọi người không cảm thấy con Phì Di này trông rất quen sao, chả khác nào hợp thể của A Trà và Cù Như cả!”

Vừa nghe chàng nói thế, thần kinh vốn đang căng thẳng cao độ của nhóm lập tức giãn ra. Nhìn kỹ cũng thấy hợp lý đấy chứ, Ly Khoan tuy là thần lằn nhưng thân rắn của Phì Di cũng chẳng dài mấy, có khác là được chẻ thành hai thôi. Còn về cánh, Cù Như mà cuống lên thì đừng nói là hai cánh, có khi còn biến ra được bốn năm cánh ấy chứ lì. Bốn chân của Ly Khoan cộng thêm ba chân của Cù Như, so với Phì Di còn nhiều hơn một chân, nếu mà đấu nhau thì hẳn bên họ toàn thắng rồi.

Suy nghĩ của lệnh chủ đôi khi rất lan man, chàng khoanh tay trước ngực, suy đoán: “Nếu như tiểu điều với A Trà thành thân, con chúng sinh ra sẽ trông thế nào nhỉ... Liệu có xấu xí giống con quái xà này không? Ấy da, bốn đại vương không dám tưởng tượng nữa.”

Vô Phương còn chưa kịp đáp lời thì Cù Như đã điên tiết lên, “Sư nương, có thể đừng đặt ra giả thiết ấy không? Ly Khoan chỉ là một con rắn bốn chân, ta thèm để mắt tới hần sao.”

Ly Khoan nghe thế cũng không nhịn được, “Mi đang nghĩ gì thế hả? Ly Khoan Trà ta chinh chiến khắp núi rắn cũng chưa từng bại trận, mi thì tự nhìn lại mình đi, đồ vẹt dẹt to mặt mo, tặng không ta cũng chẳng có chỗ chứa.”

Hai bên lớn tiếng cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng còn lao vào đánh nhau, đánh từ dưới đất cho đến lên trời, làm con Phì Di đứng một bên nhìn mà ngẩn tò te.

Coi thường quái vật như nó đến mức này thì có phải hơi quá đáng rồi không? Phì Di chưa bao giờ thấy bị sỉ nhục cỡ vậy, nó dè lọn tóc rối trên đầu xuống, đỡ lấy cây trâm hoa tinh xảo cài tóc, gào một tiếng rồi cúi người, hai mắt lóe sáng, “Có hiểu quy tắc không hả? Dám chạy tới địa bàn của kẻ khác cãi nhau, các người hống hách quá rồi đấy!”

Tiếc là dù giọng nó có vang rền như sấm thì vẫn chẳng gây nên được sự chú ý gì, đối phương cứ kẻ đánh nhau kẻ khuyên lơi, chả để nó vào trong mắt. Nó to lớn như thế, lẽ nào bọn họ không thấy? Lần đầu tiên Phì Di nảy sinh nghi ngờ về bản thân mình, không lý nào...

Nó lại kêu lên: “Núi này do ta mở, cây này do ta... Nè, các người làm gì...” Nó còn chưa dứt lời thì con rắn lẩn và chim Cù Như lao vào nhau ẩu đả thành cục đã lăn về phía nó, đâm sầm vào mắt phải của nó.

Phì Di không né kịp, hét lên thảm thiết rồi rơi thẳng xuống chỗ nhóm Vô Phương.

Sau khi ngã xuống Phì Di trông như cây cầu bị phá vỡ, trong nháy mắt cơ thể rút lại chỉ cỡ một con trâu. Nó loạng choạng bò dậy, mắt bị va đập sưng phồng lên, tóc tai rối tung. Thế rồi nó bỗng òa lên, tiếng khóc ấy rất cuộc cũng đã đánh động tới bốn tên yêu ma quỷ quái kia, bấy giờ đôi phương mới sức nhớ ra mà nhìn nó.

Nữ tử xinh đẹp nhất, rực rỡ hết dải cực quang đi tới, “Sao thế? Mắt bị thương à? Không sao, ta có thể chữa cho người.”

Miệng thì nói cảm ơn nhưng nó lại bắt đầu xoay quanh như con ruồi mất đầu, vừa xoay vừa khóc: “Trâm của ta... Không thấy trâm đâu, đó là của Tây Vương Mẫu cho ta đó!”

Đôi khi rất khó hiểu nổi giao tình của đám yêu quái. Trong sách ghi lại Tây Vương Mẫu có hình người đuôi báo, tóc bông bênh cài trâm, có lẽ hợp tính với Phì Di nên đã đưa đồ trang sức của mình cho nó. Sau đó con Phì Di rõ ràng là đực này lại vò rối tóc rồi cài trâm lên, hẳn nó cho rằng làm vậy có thể tỏ rõ sự trung trinh và kiên quyết về tình hữu nghị với Tây Vương Mẫu.

Vừa rồi đụng một phát lại rơi mất tín vật, Tây Vương Mẫu mà biết thì nhất định sẽ rất tức giận, không chừng sau này sẽ không chịu gặp nó nữa.

Không còn cách nào khác, đám Vô Phương đành chia ra tìm trâm cho Phì Di. Ban ngày nhưng trời hết sức u ám, dưới đất lại đầy tuyết lẫn trong cỏ, rất khó tìm được một vật nhỏ như vậy. Cũng may khả năng nhìn trong đêm của họ không tệ, lệnh chủ bẻ cành gỗ gọt lung tung lên mặt tuyết một lát rồi bỗng gọi: “Nương tử, ta tìm thấy rồi.”

Phì Di vui mừng trong bụng, uốn éo mình bò đến định cảm ơn rồi lấy về. Nhưng con yêu quái đen thui này lại cài trâm lên tóc nương tử hẳn, nó

nhất thời cuống lên, đừng nói định ‘ai nhặt được là của người đó’ đấy? Bụng nôn nóng, nước mũi lại chảy ra, nó vừa đuổi tới vừa ghen ngào: “Đó là của ta mà! Là của ta!”

Lệnh chủ ghét nó om sòm, quay sang quát: “Mượn cái thử tí thôi, làm gì bunn xin vậy!”

Ồi chao, Vô Phương của chàng đeo cái gì cũng đẹp cả. Lệnh chủ hài lòng ngắm mãi, cảm thấy cây trâm này được chế tác rất tinh xảo, lúc về cũng phải làm cho nàng một cái y vậy.

Cuối cùng Phì Di cũng hả lòng hả dạ lấy được đồ của mình về. Để tỏ lòng cảm kích, nó nói với lệnh chủ: “Nương tử của người đẹp thật đấy.”

Ai khen Vô Phương lệnh chủ cũng thấy sướng hơn so với việc mình được khen. Chàng vỗ lên cổ Phì Di, “Đa tạ đa tạ, ta cũng cảm thấy nàng ấy là người đẹp nhất dưới gầm trời này.”

Phì Di cài trâm lên đầu rồi lắc mình biến thành một vị công tử trắng trẻo mặc trường bào màu xanh, vì chân thân là rắn nên khi đi lại cứ uốn éo, thoát nhìn trông giống liễu tinh hay rắn lục trên bức họa. Biến thành hình người thì ăn nói cũng có phong thái hơn, nó nho nhã hỏi: “Các người từ đâu đến? Đến rừng băng Mật Nghiệp này làm gì?”

Đối với chuyện giới thiệu thân phận này, kẻ thích phô trương sẽ không tự mình lên tiếng, vì vậy lệnh chủ liền ưỡn ngực trưng ra tư thế cao quý.

Ly Khoan hào hứng giơ tay nói liền: “Vị này là chủ nhân đương nhiệm của Phạn Hành Sát Thổ, lệnh chủ Bạch Chuẩn của Yểm Đô.” Cậu chàng lại chỉ sang bên cạnh, “Còn vị xinh đẹp mê người này là phu nhân mới cưới của lệnh chủ bọn ta, người cứ gọi Yểm hậu là được. Đại danh hai vị này vang dội như sấm bên tai, có phải nghe thấy là muốn nói ‘thất lễ thất lễ’ liền không? Thật ra cũng chẳng cần nói mấy lời thừa thãi làm gì, người dẫn

bọn ta đến đỉnh Tự Quật là được rồi. Bọn ta muốn lấy một khúc Nhược Mộc để xài.”

Ai ngờ Phì Di lại có vẻ mặt mù tịt, “Yểm Đô... Chưa nghe qua bao giờ, ở đó chuyên làm cái gì? Tạo đồ sứ hả?”

Đúng là chẳng có gì đáng để nói với con yêu quái mắt nhìn thiên cận này cả, Ly Khoan không nhịn được bảo: “Người khỏi thắc mắc ở đó làm gì, chỉ cần biết đó là tòa thành lớn nhất, hùng hậu nhất Phạn Hành Sát Thổ là đủ. Rốt cuộc người có biết Nhược Mộc không hả?”

Phì Di nói: “Ai chẳng biết Nhược Mộc chứ, thần thụ của núi Thiếu Thất bọn ta đây. Mỗi khi đến mùa trái chín, đám thú vật ở xa gần rừng băng đều đến đó chực chờ, ăn quả Vô Sầu của Nhược Mộc là có thể kéo dài tuổi thọ. Đáng tiếc có vài con hung thú càn quấy không chịu tuân theo quy tắc, vì muốn lấy được trái đầu tiên mà leo lên cây, làm cành Nhược Mộc bị thương. Về sau Đế Hựu phụng mệnh trông chừng thần thụ, chưa tới ngày quả chín thì không cho phép bất cứ ai đến gần... Các người muốn đi bây giờ à? Bọn ta không khoắc lác đâu nhé, bản lĩnh như ta cũng cảm thấy chưa chắc đã đánh lại Đế Hựu.”

Có ai tự nâng kẻ khác rồi tự vùi dập bản thân vậy sao, Ly Khoan tròn mắt, “Phì Di huynh, nhưng vừa rồi huynh oai phong lắm mà.”

Phì Di khoát tay, xấu hổ đáp: “Không dám không dám, ta chỉ giỡn chơi thôi. Nói thật, các người muốn đi thì ta có thể chỉ đường giúp, nhưng nếu muốn ra tay thì thứ cho ta không giúp được.”

Từ lời của nó nói có thể nhận ra gốc Nhược Mộc kia có địa vị thế nào trong lòng của đám thú sống ở rừng băng. Chỉ trèo lên cây đã bị đuổi giết rồi, giờ bọn họ muốn bẻ một nhánh mang về, có khác nào trực tiếp muốn làm thần thụ bị thương đâu?

Vô Phương do dự nhìn lệnh chủ, “Chuyến đi này không dễ rồi.”

Lệnh chủ thân nhiên nói: “Đế Hưu cũng chỉ là một nhân trụ thôi. Năm nghìn năm trước ta và nó từng giao đấu, sau đó nó rút lui ẩn cư mất, không ngờ đến đây lại gặp lại.”

Nhân trụ chính là thi thể không đầu kết hợp với súc vật thành tinh. Súc vật coi thi thể như hang ổ, lâu ngày hòa thành một thể, nguyên lý khá giống ốc mượn hồn sống ở bờ biển, đầu là của mình, nhưng cơ thể lại chứa trong vỏ của kẻ khác.

Thấy Vô Phương lo lắng, chàng đi qua ôn tồn bảo: “Nương tử đừng lo cho ta, một nhân trụ còn con cháu là gì với ta cả. Sau khi đến đỉnh Tụ Quật, nàng với tiểu điều cứ đứng xa mà xem, để vi phu đi xử nó.”

Vô Phương do dự, “Ta vẫn không yên tâm lắm, loại quái vật kia không có nhân tính, nếu đánh thật thì sợ khó đối phó nổi.”

Lệnh chủ càng vui vẻ hơn, “Có những lời này của nàng, bây giờ cả người ta tràn trề năng lượng rồi đấy.”

Ly Khoan nghe thế cũng tranh thủ thời cơ ngay, “Lệnh chủ sống chết chưa rõ, theo thuộc hạ thấy thì hay là tối nay động phòng luôn đi. Lấy Nhược Mộc về sớm một ngày hay chậm một ngày cũng như nhau cả, ngày lành cảnh đẹp như thế, không động phòng quả thực rất đáng tiếc.”

Đề nghị khó xử này làm Vô Phương đứng giữa trời băng đất tuyết lạnh ngắt cả mi mắt. Lệnh chủ cũng rất mong đợi, chàng hồi hộp nắm hai tay lại với nhau, dè dặt hỏi: “Nương tử, nàng thấy sao? Chỉ cần nàng đồng ý thì ta sẽ lập tức biến ra một tòa nhà lớn.”

Phì Di bên cạnh *ó* một tiếng, “Phu nhân gì chứ, thì ra vẫn chưa động phòng...” Cái hốc đen ngòm dưới mũ trùm của lệnh chủ lập tức nhắm thẳng về phía nó, nó sợ hãi vội ngậm mồm lại.

Trước mặt người ngoài vốn không nên nói mấy chuyện này, nên Vô Phương có phần tức giận, “Lệnh chủ lắm lời quá rồi đấy.”

Ai có mặt cũng đều hơi thất vọng, nhưng lệnh chủ lại nghe ra được ý khác trong câu trách móc này. Chuyện riêng tư sao có thể nói ra trước mặt người ngoài được, phái nữ dễ xấu hổ, chàng đúng là đã vô tâm không khéo rồi.

Lệnh chủ dẫn lại trái tim xao động, run run hỏi: “Đợi về Yểm Đô rồi nói sau... Tối nay tuyết rơi gió lớn, xem chừng không thể ngừng trong chốc lát đâu. Chúng ta cũng đã đi cả ngày rồi, hay là tìm chỗ dừng chân ăn uống gì đó đi, được không?”

Cách đó không xa có một sơn động, cả nhóm quyết định vào đó nghỉ. Ly Khoan và Cù Như ra ngoài tìm củi, Phì Di thấy ở lại không có nghĩa lý gì nên đứng một lúc rồi chấp tay cáo từ.

Nước tuyết thấm qua xiêm y, Vô Phương đưa tay phủi phủi. Áo choàng đen của lệnh chủ đã gần như ướt đầm, chàng co mình run lấy bầy, nàng đi tới nhìn, “Lệnh chủ có lạnh không?”

Lệnh chủ lập cập đáp: “Lạnh quá, ta sắp chết cóng rồi.”

Thế thì làm sao chàng hái được tuyết liên trên núi Tuyết Đột vậy? Nàng ngáp ngừng hỏi: “Chẳng phải ngài nói mình sinh ra từ lửa sao, đã thế thì dương khí hẳn phải mạnh lắm, sao lại bị rét đến mức này được?”

Nàng chẳng hiểu gì cả, không giả vờ lạnh thì làm sao có thể khiến nàng thương tình rồi nhanh chóng thúc đẩy sự tiếp xúc thân mật của hai người chứ? Lệnh chủ bình thường hồ đồ đấy, nhưng lúc cần khôn khéo thì tuyệt đối láu cá ra trò. Ở cạnh cô nương mình yêu mến, đến người kém thông minh cũng sẽ có linh cảm nhạy hơn hẳn. Chàng run càng lúc càng dữ hơn, “Lớn tuổi sẽ sợ lạnh, ngay cả điều này nương tử cũng không biết sao?”

Vô Phương vỡ lẽ, quả nhiên vẫn là vấn đề tuổi tác. Nàng nhìn ra ngoài sơn động, “Ly Khoan và Cù Như sắp về rồi, sau khi nhóm lửa lên sẽ khá hơn.”

Chàng không nói gì, dáng vẻ co ro thoát nhìn thật tội nghiệp. Vô Phương đành dịch qua một chút, “Nếu lạnh thì dựa vào ta đi... Không ngờ cơ thể lệnh chủ lại yếu như thế.”

Đúng ý nguyện rồi, chàng lập tức ôm lấy cánh tay nàng. Thế là chưa đến nửa khắc Vô Phương đã phát giác mình bị gạt rồi. Mồ hôi rịn ra, theo tóc mai nàng trượt xuống cổ nhưng không chui vào cổ áo. Thân thể lão yêu quái luôn miệng than lạnh này thật ra ấm sức như lò lửa vậy.

Vô Phương không vui, dùng sức muốn rút tay ra, nhưng chàng liều mạng không chịu buông, “Trước kia ta từng nằm mơ thấy cảnh tượng này, nương tử ôm eo ta giống thế này này...” Chàng thả lỏng cánh tay, nhanh nhẹn cúi người để tay nàng trượt tới eo mình, “Nàng nhìn xem, xứng đôi biết bao, tự nhiên như âm dương sinh ra từ thái cực. Sau đó ta vẫn mong đợi thật sự có ngày như thế. Nương tử cũng biết mà, người như ta có được một mối nhân duyên thật sự chẳng dễ dàng gì, đâu phải ai cũng kiên nhẫn được như nương tử, chịu yêu con người ta chứ không phải vì tướng mạo của ta.” Chàng vừa nói vừa tự bùi ngùi, cuối cùng còn nhấn mạnh như thề độc: “Nương tử tốt như vậy, ta hứa với nàng, nhất định sau này sẽ cùng nàng sinh thật nhiều con cái...”

Tình yêu ngập tràn của chàng muốn dâng trào, đáng tiếc vị hôn thê lại chẳng cảm kích.

Vô Phương rút phắt tay ra, thở hỗn hển: “Hứa cái gì? Ai cần ngài hứa chứ!”

Lệnh chủ ngạc nhiên, sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ nàng không muốn sinh con? Nếu thật như thế thì cũng không sao, “Nếu nàng không thích sinh,

chúng ta có thể dùng cách thủ công thay thế.”

Đúng là ông nói gà bà nói vịt, Vô Phương cảm thấy sự nhẫn nại của mình đang dần bị mài mòn từng chút một, sớm muộn gì cũng phát điên trong tay đối phương mất thôi. Nàng bực tức nghĩ, sau khi đến Phong Đô rồi trở về, nàng sẽ về địa lao tự nhốt mình lại, để kiếp này đời này chẳng phải gặp lại lão yêu quái không biết xấu hổ này nữa.

Lệnh chủ tuy lù đù nhưng vẫn biết nhìn sắc mặt. Chàng thấy hôn mê mất hứng thì ra bên ngoài múc một chậu tuyết đi vào, lắc lắc chậu cho tuyết tan ra rồi bưng đến trước mặt nàng ngọt ngào bảo: “Bôn ba hai ngày rồi, mặt đầy bụi bặm, nường tử rửa mặt đi.”

Vô Phương đã hoàn toàn bó tay với chàng, sợ chàng lại nhai thêm nên đành vén tay áo lên rửa mặt.

Hoa sen chớm nở lại càng đẹp hơn, làn da bạch ngọc của nàng nom mềm mại như nước vậy. Lệnh chủ vui vẻ lục tìm trong tay nải lôi hộp sáp ra, “Đây là quà do Minh hậu tặng, bên trong có tinh phách của cỏ trường sinh, có thể lưu giữ thanh xuân của nường tử mãi mãi đấy.”

Vô Phương chỉ cảm thấy quái lạ, sao một lão yêu mười nghìn năm tuổi có thể dư thừa tinh lực như thế nhỉ? Nàng quan sát đã lâu, phát hiện dường như không có lúc nào chàng mệt mỏi cả, tấm áo choàng đen khiến chàng trông tang thương già dặn, nhưng có khi thật ra dưới lớp áo choàng ấy chỉ là cậu nhóc mười tám tuổi cũng chẳng chừng.

Nàng buột miệng hỏi: “Chân thân của lệnh chủ là gì vậy?”

Đối với yêu quái thì bị hỏi về chân thân chẳng khác nào bị chửi bới cả, đó là hành vi cực kỳ khiếm nhã. Vô Phương nói xong cũng hối hận liền, lệnh chủ thường mang vẻ mặt ôn hòa, nhưng không ai đảm bảo được sau khi bị chọc giận chàng còn có thể hòa nhã như thế được nữa.

Khi căng thẳng người ta thường thể hiện qua động tác tay chân. Nhận ra vị hôn thê đang có ý phòng bị mình, chàng vội vàng trấn an nàng: “Đừng sợ, ta có tức giận tới mấy cũng không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì đâu.”

Nghe chàng nói thế Vô Phương lại thấy ngượng hơn, “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Thật ra lệnh chủ chả hề để bụng, còn dịu dàng bảo nàng: “Sau khi hoàn thành các nghi thức thành hôn thì nàng sẽ biết chân thân của ta. Ta chờ đợi ở Sát Thổ đã bảy nghìn năm, rồi sẽ có ngày rời khỏi thôi. Đến lúc ấy ta cũng đưa nàng đi cùng, đến thế giới Sa Bà xem ở đó thế nào, nhất định còn thú vị hơn hẳn Sát Thổ.”

Vốn là chuyện bi ai khổ sở nhưng khi thành lời lại tựa gió mát trăng thanh, như thế bảy nghìn năm chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi, như thế cuộc đời chàng vẫn chưa chính thức bắt đầu vậy.

Vô Phương nhỏ giọng hỏi: “Lệnh chủ cùng tuổi với trời đất sao?”

Chàng đáp: “Chắc vậy, từ lâu thọ nguyên của ta đã vượt qua ý trời rồi, vừa qua khỏi giới hạn thì không còn ai quản ta đã sống bao lâu cả. Ta không già cũng sẽ không chết, sức lực thể chất luôn vô hạn, nương tử à, nàng có phúc thật đó.”

Lại bắt đầu không đứng đắn, trước khi tới Phạn Hành Sát Thổ, Vô Phương có suy nghĩ nát óc cũng không ngờ được chàng sẽ là một lão yêu thế này.

Nàng xoay người hắt nước trong chậu ra ngoài động, lạnh nhạt nói: “Ngày mai phải đánh một trận, ta nguyện đi cùng lệnh chủ.”

Lệnh chủ bảo không cần, “Chỉ lấy có mỗi nhánh cây mà phải phiền nương tử đích thân ra tay, nam tử như ta đây để trưng thôi à?” Chàng đặt tay nải lên đầu gối, mở ra lấy độc mỗi chiếc lược nằm tro trọi bên trong giỏ

lên khoái trá hỏi: “Nương tử, nàng có mệt không? Ta chải đầu cho nàng nhé?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vô Phương luôn rất quý trọng da tóc của mình, do hành nghề chữa bệnh nên nàng đã quen giữ khoảng cách với người khác. Vì chưa từng có thân nhân hay bạn đời, lại luôn thấy sợ hãi trước việc tiếp xúc với người sống, thế nên khi lệnh chủ nhiệt tình đề nghị chải đầu cho mình, nàng không chút do dự cự tuyệt ngay, “Đa tạ lệnh chủ, nhưng không cần đâu, khoảng đường đó với ta chẳng là gì cả.”

Lệnh chủ rút tay lại, có phần thất vọng, “Ta quên mất cười mây khác với đi bộ, chỉ có bị người phàm liên lụy mới mệt thôi. Gã Diệp Chấn Y kia đúng là phiền toái mà...” Chàng nhỏ giọng lầm bầm: “Lạc mất rồi không rảnh nợ hơn sao, vì sao còn phải tốn sức tìm làm chi.”

Vô Phương không định giải thích với chàng, có giảng đạo nghĩa và trách nhiệm thì chưa chắc chàng đã hiểu. Nhớ lại quãng đường xa xôi của bọn họ ban đầu, vừa đến rìa Hãn Hải thì Ly Khoan Trà liền xuất hiện, chắc hẳn lúc đó lệnh chủ cũng đã rõ mười mười hành tung của họ rồi.

Nàng nghiêng đầu hỏi chàng: “Lần đó ở núi Tuyết Đột là lần đầu lệnh chủ thấy ta sao? Thật ra ta luôn có cảm giác ngài luôn ở gần ta.”

Chuyện đã đến nước này, lệnh chủ cảm thấy không cần phải giấu giếm nữa, chàng vỗ đùi khoe: “Nương tử à, cái đó gọi là thần giao cách cảm đấy. Ta nói thật với nàng nhé, ngay từ lúc nàng đặt chân lên Hãn Hải thì ta đã đứng ở đằng xa nhìn nàng rồi. Dọc đường từ Ô Kim Sát Thổ đến Phạn Hành Sát Thổ có rất nhiều yêu quái, nàng lại dẫn một người một chim không được bao nhiêu đạo hạnh, ta thật sự không yên tâm nổi. Sau khi suy

nghĩ mãi, với lại dù sao gần đây cũng không có chuyện gì làm, thế là ta quyết định ra khỏi thành đi đón nàng luôn. Bấy giờ khẩu có Chư Hoài đóng chiếm, ở rìa Hãn Hải còn có Câu Xà, đều là yêu quái ăn thịt người. Ta lo nàng sợ nên đã tới trước đánh đuổi chúng đi, như vậy nàng mới có thể bình an đến được Phạn Hành, trở thành tân nương của ta. Nàng nhìn đi, mẫu phải mạnh một lòng một dạ âm thầm ra tay giúp đỡ hôn thê như ta đây bây giờ khó tìm lắm đấy. Phải xuất sắc như nương tử mới xứng có trượng phu ưu tú cỡ ta.”

(*Chư Hoài)

Đoạn đầu nói nghe rất ngọt, Vô Phương quả thật cũng thấy hơi cảm động. Nhưng đến nửa sau lại dần thấy sai sai, nàng đến Sát Thổ đâu phải để gả cho chàng, ai gặp phải một nam tử chẳng rõ nguồn gốc lại mang tiếng xấu vang dội muốn kết hôn với mình chắc hẳn cũng sẽ thấy nhứt đầu như nàng. Còn cả câu cuối nữa, nàng cảm thấy mình đúng là rất tốt, nhưng chàng đâu có ưu tú, nghe chẳng lọt lỗ tai tí nào.

Nàng nghi ngờ đưa mắt nhìn chàng, thấy vậy lệnh chủ nói ngay: “Nương tử à, nàng đừng nhìn ta như thế, ta sẽ không nhịn được mà cho rằng nàng yêu ta đấy.”

Vô Phương thở dài, nhìn sang chỗ khác.

Chàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại giơ tay lên, “Kỹ thuật chải tóc của ta tốt lắm đó, hồi đấy lúu tượng đầu tiên vẫn còn nhỏ, mỗi ngày đều tới xếp hàng tìm ta nhờ buộc tóc giùm đấy. Ta biết chải đến mười tám kiểu tóc lộn, nương tử có muốn thử không?”

Vô Phương gần như có thể hình dung ra cảnh tượng đó, lệnh chủ vừa làm cha vừa làm mẹ một tay cầm lược, một tay vén tóc, miệng còn ngâm trầm gài, trước mặt là đội ngũ đứng đợi chải đầu dài không thấy điểm cuối... Hình ảnh đó chẳng hiểu sao lại khiến người ta thấy chua xót.

“Ngài nặn nhiều tượng đất thế làm gì vậy, để chúng làm thuộc hạ à?”

Thịnh tình không được đáp lại, lệnh chủ đành luồn lược vào mũ tự chải cho mình hai cái, “Không phải, ta không cần thuộc hạ. Lúc mới đến Phạn Hành Sát Thổ một mình ta rất cô đơn, nên mới nặn ít tượng đất để bầu bạn. Nương tử cũng thấy rồi đấy, kỹ thuật nặn tượng đất của ta có thể nói là xuất thần nhập hóa rồi. Lần sau đến mùa sen đỏ trên Kính Hải nở, ta sẽ dẫn nàng đi cùng, để nàng hiểu được kỹ thuật thượng thừa của ta.” Kết quả vị hôn thê lại chẳng chút hứng thú, bữu môi đi ra ngoài.

Hành vi của con người ta đôi khi rất dễ bị đồn thổi lung tung, vị trước mặt nàng đây là một ví dụ, ở Ô Kim Sát Thổ gần như đã mặc định chàng có tội ác tày trời. Sau này chung đụng nhiều hơn, Vô Phương dần phát hiện ngoài việc chàng hơi ngốc ra thì những tiếng xấu kia đều có thể tìm được lời giải thích hợp lý: khắp thành toàn tiếng trẻ khóc vì đám tượng đất non của chàng cần chăm sóc; tượng đất bỏ trốn tự dưng lăn đùng ra chết, ấy là vì sau khi rời Yểm Đô sẽ không còn được chàng cung cấp nên linh lực cạn kiệt, hoàn toàn không phải lỗi ở chàng. Ô Kim Sát Thổ cách Phạn Hành quá xa, nghe nhầm dẫn đến đồn bậy cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng mấy nữ yêu nhận ân huệ của chàng lại còn cắn ngược lại chàng mới là ghê tởm nhất.

“Ngài có nghĩ tới việc chinh đồn núi Cửu Âm không? Đám nữ yêu đã dụ dỗ bắt cóc tâm huyết của ngài ấy, chẳng phải cũng nên bị trừng phạt sao?”

Chí hướng của lệnh chủ lớn hơn chuyện đó cơ, “Trên đời này có nỗi đau gọi là lực bất tòng tâm, ta chỉ cần nặn được tượng nữ thì có thể khiến bọn họ nếm được tư vị đó ngay thôi.” Nói tới đây chàng lại chường mặt tới hỏi nàng: “Thế nương tử này, bao giờ nàng động phòng với ta?”

Lão yêu quái mặt dày chịu không thấu này, hờ tí là Vô Phương lại bị chàng chọc giận muốn phát điên, đang yên ổn nói về đám nữ yêu thế mà

cũng kéo tới chuyện động phòng cho được. Cứ như động phòng là căn nguyên có thể giải quyết được mọi vấn đề vậy, chỉ cần có thể động phòng thì nguy cơ của Yểm Đô liền dễ dàng được giải quyết gọn.

Mãng chàng, nàng không tìm được từ ngữ thích hợp, cơ mà mắng cũng vô ích, nên chỉ có thể lờ đi thôi. Nàng xoay người ngồi xuống gờ đá trước động, tuyết vẫn còn rơi, bông tuyết bay lả tả, ngồi lâu đúng là thấy hơi lạnh.

Có vẻ như nhận ra được điều gì đấy nên lệnh chủ mãi chẳng nói gì. Nàng bất giác ngoái đầu nhìn, chàng đặt lược trên đầu gối, trên miếng vải trống hoắc chỉ có cái lược cộng hộp sáp mờ cho nàng bôi mặt, trong tay nải của chàng chỉ chứa mỗi hai thứ đồ này.

Sao đi nữa thì chàng quả thật cũng đã hết lòng hết dạ vì mình, bị từ chối thẳng thừng như vậy đúng là cũng hơi đáng thương. Nghĩ vậy, Vô Phương đành đứng dậy đi tới ngồi cạnh chàng, “Làm phiền lệnh chủ, chải đầu cho ta đi.”

Nàng quay lưng lại, suối tóc dài tựa gấm hơi óng ánh trong ánh sáng âm đạm của sơn động. Sung sướng đến ngất ngây, lệnh chủ rón rén đưa tay ra sờ sờ, tóc của hôn thê đẹp quá, làm người ta nhớ đến gió mát mùa xuân lướt qua giữa ngón tay ấy.

Giống như chàng nói, tay nghề chải tóc của chàng cũng ngon lành như kỹ năng nặn tượng vậy. Mới đầu Vô Phương còn rất lo, sợ chàng kéo tóc làm đau mình, thế nhưng động tác của chàng rất êm, trừ thỉnh thoảng phát ra tiếng nuốt nước bọt cái *ực* thì quá trình chải tóc khá là mượt mà.

Chàng chải cho nàng kiểu tóc nguyên bảo*, trông vừa gọn gàng vừa đáng yêu. Chải tóc xong chàng đưa tay vẽ một vòng tròn, trước mặt Vô Phương xuất hiện một huyễn kính dập dềnh sóng nước, chàng nói: “Nương tử nhìn xem có hài lòng không?”

(*Hình ảnh.)

Nàng hơi nghiêng đầu, nhìn hai lọn tóc mai rũ hai bên mà ngạc nhiên với khả năng sáng tạo của lệnh chủ, “Yểm Đô toàn là nam giới, sao ngài lại biết chải kiểu tóc của nữ vậy?”

Lệnh chủ đắc ý khoe: “Phạm Hành Sát Thổ có rất nhiều nữ yêu, ta thấy bọn họ toàn chải kiểu tóc này, ta sửa đổi một chút rồi chải thử cho đám tượng.”

Nói vậy chàng cũng dụng tâm đấy, Vô Phương chưa từng thử búi tóc như vậy bao giờ, cảm thấy vô cùng mới mẻ. Tóc được búi lên khiến hoa tai trở nên rất nổi bật, nhẹ đong đưa bên cần cổ trắng ngần, trông hết một bức họa trước kia nàng từng trông thấy.

Phái nữ thích đẹp vốn là chuyện thường tình, đôi khi còn có thể ngăm nhìn bản thân tới nửa buổi cũng không chán. Trong huyễn kính phản chiếu một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, nàng đưa tay vuốt tóc, lệnh chủ đen thui đứng sau lưng nàng cũng chen vào trong huyễn kính. Nàng mỉm cười, đang định nói cảm ơn thì dưới mũ trùm bỗng lộ ra nửa gương mặt, chiếc mũi anh tuấn, viền môi đẹp đẽ, và cả làn da sáng bóng trẻ trung... Nàng chớp mắt, ngạc nhiên đến độ lông măng dựng cả lên, xoay phắt người lại nhìn. Nhưng mọi thứ trong kính tựa như ảo ảnh, lệnh chủ vẫn là lệnh chủ trước giờ, dưới mũ trùm vẫn tối thui không nhìn thấu.

Lệnh chủ *ý* một tiếng, “Nương tử sao thế?” Trông thấy nàng giương mắt nhìn mình thì vô tội hỏi: “Chẳng lẽ nương tử không thích tay nghề của ta sao?”

“Không không...” Trong lòng nàng rối bời, không hiểu nửa gương mặt chợt xuất hiện kia nghĩa là gì. Chàng truy hỏi nhưng nàng chỉ lơ đãng đáp hòa theo, “Tay nghề của lệnh chủ rất cừ, đa tạ.” Lệnh chủ đứng bên

cạnh cười thỏa mãn, “Nương tử đừng khách khí, chỉ cần nàng đồng ý thì sau này ngày nào ta cũng có thể chải tóc cho nàng.”

Đã nhìn thấy chưa nhỉ? Hẳn là thấy rồi! Nhìn đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng thất thổ kia của nàng, nói không chừng đêm nay còn nằm mơ thấy dung nhan tuyệt thế của chàng, từ đó không cách nào kiềm chế mà yêu chàng ấy chứ.

Những lời lần trước lệnh chủ nói với nàng không hoàn toàn là giả, tộc của chàng quả thật chỉ được để lộ diện mạo trước người thật lòng với mình, nhưng chàng có thể chi phối chuyện đó theo ý mình, lúc cần lộ miệng thì sẽ lộ, lúc cần hờ mắt thì sẽ hờ. Nếu một phát để lộ hết cả thì nàng sẽ không chịu nổi, phải từ từ theo tuần tự, đợi đến khi nàng thích ứng rồi, phán đoán của chàng chắc chắn sẽ thành sự thật.

Dĩ nhiên nếu bàn về chuyện thật lòng thì Ly Khoan Trà đã đủ tư cách nhìn thấy chàng từ lâu rồi, có điều chàng đã dựng lớp che chắn trùm lên thiên nhan của cậu ta. Không phải người thân mật nhất thì vẫn chớ nên biết nhiều quá. Sau lưng ai cũng có một chuyện xưa chưa nói, mà chuyện của chàng lại khá phức tạp, nếu bại lộ tất cả thì sẽ làm phiền cuộc sống hạnh phúc sau này.

Người trong sơn động không có ý định cởi áo tụt quần, song người ngoài sơn động lại cóng đến độ gần tắt thở rồi. Ly Khoan giậm chân hỏi Cù Như: “Mi nhìn xem bọn họ nói chuyện sao rồi? Chúng ta vào được chưa?”

Cù Như run lấy bầy, song vẫn bình thản nói: “Thủ đoạn của lệnh chủ nhà người quá kém, còn tưởng rằng khi về sẽ gặp phải cảnh không nên nhìn, kết quả lại lãng phí thời gian vào việc chải tóc.” Cô nàng rướn mình vào trong nhìn một chút, đoán chừng tạm thời sẽ không có tiến triển gì mới, thế là ôm bó củi đi vào sơn động.

Đốt lửa trong trời băng đất tuyết, lại còn có đồ ăn uống, thật sự là chuyện rất thỏa mãn. Bọn họ ăn rồi ngủ một giấc, đến khi phương Đông lấp ló đường trắng thì chuẩn bị lên đường đến đỉnh Tụ Quật, Phì Di đã ở ngoài động chờ sẵn rồi.

Tuyết đã ngừng rơi, chân đạp tuyết động kêu *bồm bộp*, cái lạnh dần thấm vào ruột gan. Phì Di từ trên cây hạ xuống, thân rắn rơi thẳng vào đồng tuyết *ầm* một phát rồi biến thành vị công tử áo xanh, bò ra khỏi hố tuyết đi lên chào hỏi: “Chào các vị, qua đêm ở rừng băng thoải mái chứ?”

Mọi người chỉ đáp cảm ơn, bày tỏ không muốn hàn huyên nhiều, có thể lên đường ngay.

Đỉnh Tụ Quật đúng như cái tên của nó, do chín mươi chín hang động tạo thành*. Đường lên đỉnh núi rất nhiều chông gai, vì cửa hang được che giấu rất kỹ nên chỉ chút sơ sẩy sẽ bị rơi vào ngay. Có điều đỉnh núi cũng không cao chót vót lởm chởm đá như đã tưởng tượng, xung quanh Nhược Mộc là một khoảnh sân cực lớn được mài thành hình bát quái, ở mỗi phương vị lại có ngọn núi đá, tương ứng với hào âm và hào dương*. Leo lên nấc thang cuối cùng, rốt cuộc toàn cảnh của đỉnh Tụ Quật cũng hiện ra, và cây Nhược Mộc trong truyền thuyết cũng đập thẳng vào tầm mắt mọi người.

(*Tụ Quật có nghĩa là nhiều hang hố tụ lại với nhau.)

(**Nét hào: những nét ngang liền hoặc ngang đứt tạo ra Bát Quái, nét ‘—’ là hào dương, nét ‘-’ là hào âm.)

Vô Phương không khỏi thán phục một hồi, nàng đã đi từ Đông đến Tây của Sát Thổ trải dài mười nghìn do tuần, song cho đến giờ chưa từng thấy qua cái cây nào như vậy cả. Thân cây đỏ thẫm mà hoa cũng đỏ thẫm, phiến lá rất nhỏ hợp lại tạo thành tán lớn màu xanh biếc. Rễ cây mọc ngoằn ngoèo tỏa khắp tám hướng, nhìn vô cùng mạnh mẽ. Nhưng cái cây này lơ

lửng giữa không trung chứ không hề chạm đến đất bùn. Thì ra cái gọi là ‘cây không có rễ’ chính là không dính ngũ hành, sống phục thuộc vào trời đất.

Phì Di híp mắt nhìn hoa trên cây, tính toán đến lúc trái chín còn cần bao nhiêu thời gian, Ly Khoan đứng cạnh nhìn quanh bốn phía thì cười giễu cợt: “Đế Hưu đâu? Chẳng phải nói có nhân trụ sao?”

Dĩ nhiên Đế Hưu đang ở gần đó, nhưng nó lại có một tật xấu đó là dậy khá trễ. Nên hôm qua khi bọn họ nói muốn nghỉ ngơi một đêm mới lên núi, Phì Di rất tán thành.

Nó liếm liếm đầu lưỡi, “Bây giờ không thấy hắc không có nghĩa là hắc sẽ không xuất hiện. Chẳng phải các người muốn bẻ một nhánh sao, tốc chiến tốc thắng đi.”

Vô Phương nghe thế thì toan tiến lên, nhưng mới bước được một bước thì bị lệnh chủ kéo lại. Chàng nói quá nguy hiểm, bảo Ly Khoan đưa nàng và Cù Như qua một bên, còn mình thì buộc chặt áo choàng đen, đi tới chỗ Nhược Mộc.

Tuyết đọng trên đỉnh núi chỉ còn lại một lớp mỏng, trước đó hắc đã có người tới xúc bột, lệnh chủ đi rất nhẹ, chỉ để lại chuỗi dấu chân mờ mờ. Chàng từng bước tiến tới gần, cuối cùng cũng đã đến dưới gốc đại thụ. Ngẩng đầu lên nhìn, thân của thần thụ tỏa ra một quang sáng như vòng sáng sau lưng Bồ Tát.

Lệnh chủ có kiến thức rộng nên cũng không xa lạ gì với Nhược Mộc, hồi bé thòm thềm còn đến trộm quả, sau đó phát hiện có thứ khác ngon hơn, cảm thấy quả Vô Sầu cũng chỉ đến thế mà thôi, thế là liền quăng nó ra sau đầu luôn. Nay về chốn cũ lại chẳng có bất cứ hồi tưởng nào, chàng chỉ muốn bẻ lấy một cành tặng cho hôn thê chàng làm quà thôi.

Chàng giơ tay áo lên bày tư thế có thể nói là phong nhã rồi tự giác nhìn ra sau, dáng vẻ thần bí luôn có thể khiến phái nữ mê đắm. Chàng gần như còn uốn người liếc mắt đưa tình với Vô Phương, muốn nàng nhớ kỹ hình ảnh đầy ý thơ này. Nhưng ngay lúc chàng sắp chạm đến nhánh cây, một lưỡi dao đầy sát khí chợt quét ngang qua, nếu không phải chàng nhanh chóng đỡ được thì e là đầu đã bị gọt xuống rồi.

Nhân trụ gào một tiếng, âm thanh như truyền đến từ tâm trái đất, khiến mặt đất rung lên không ngừng. Phì Di sợ hãi nấp sau lưng Vô Phương, chỉ về phía trước, “Nguy rồi, vừa nhắc đã đến kìa.”

Trong đám sương mù đen là Đế Hưu vừa chạy tới, thân người cao hai trượng mọc đầu sói, lông tóc tro tro, hai mắt đỏ như máu, một tay cầm dao phay, tay kia cầm xiên lớn, nom như chuẩn bị đánh chén một bữa thỏa thích sau khi kết thúc trận chiến vậy. Khác biệt kích thước khiến lệnh chủ trông có vẻ nhỏ bé hơn hẳn trước mặt nó, Đế Hưu khom mình nhìn chàng như nhìn con kiến, rồi như chột nhớ ra chuyện cũ, phụt mạnh hai hàng nước mũi trong vắt về phía chàng.

Vòng kim cương trên tay Vô Phương phát giác được khí tức tàn ác, lập tức vù vù chấn động. Nàng dán mắt theo dõi tình hình, dự định tới lúc sẽ xông lên giúp lệnh chủ một tay. Có điều lệnh chủ thật dễ tính, chàng dùng pháp lực gọt rửa thân thể rồi khoan thai bảo: “Mấy nghìn năm không gặp, con gia súc nhà người không tiến bộ chút nào cả, gặp khách không chào hỏi tử tế mà trưng vẻ hung thần ác sát đấy cho ai coi hử?”

Vô Phương cứ tưởng Đế Hưu không biết nói, ai ngờ nó lại mở miệng quát: “Không được gây chuyện ở chỗ ta làm việc, muốn đánh nhau thì chờ dịp khác.”

Lệnh chủ điềm nhiên nói: “Ta tới đây không phải để tìm người mà muốn lấy một khúc Như Mộc. Chúng ta xem như cũng quen biết nhau mấy nghìn năm rồi, có thể dĩ hòa vi quý đưa một khúc cho ta không?”

Đầu lưỡi to lớn của Đế Hưu thè ra giữa kẽ răng, nó giơ tay lên nhét lưỡi vào lại rồi cười lạnh, “Bình sinh ta ghét nhất là bị lôi kéo nhận làm người quen, Đế Hưu ta sống mấy nghìn năm, xưa nay không thích nói chuyện tình nghĩa.”

“Lần đầu tiên gặp một con gia súc nhân phẩm kém tệ hại mà vẫn có thể nói như mình thanh cao lắm vậy đấy.” Lệnh chủ bật ra một tiếng cười giễu rồi bỗng vung tay áo lên. Gió mây xuất hiện bất ngờ, áo choàng đen của chàng phần phật như cờ dẫn hồn, trong lúc Đế Hưu còn chưa kịp phản ứng thì chàng đã nhanh như chớp đánh vào mặt nó.

Người to thì ngu, chó to thì điên, khổ người quá tạng đôi khi cũng chẳng tốt lành gì cho cam. Đế Hưu bị đánh lén thì gất gỏng, “Ra tay nhân lúc người ta chưa chuẩn bị thì không phải là hảo hán!” Vừa dứt lời nó chống tay xuống đất nắm chặt, trong chớp mắt đá dưới chân núi liền biến thành màu đỏ, từng mảng màu đỏ lẫn màu đen bay ào về phía nhóm Vô Phương đứng cách đó mấy trượng.

Bị thi khí của nhân trụ đánh trúng sẽ không có cơ hội sống, cũng may lệnh chủ đã kịp thời nhảy đến hóa giải thế công của nó. Năm nghìn năm trước lệnh chủ đánh nhau khắp uế thổ mà không bại trận nào, bây giờ như vừa tìm lại được nhiệt huyết đánh đấm khi đó. Cuối cùng Đế Hưu không địch lại từng đợt tấn công mạnh mẽ của chàng, bị đánh bật ngựa rơi xuống trên bậc đài phía trước gốc Nhược Mộc.

“Dừng tay!” Đế Hưu đặt xiên nĩa trước ngực, chắp tay xin tha: “Lệnh chủ của Phạn Hành danh bất hư truyền, ta không đánh lại người, đừng đánh nữa được không? Muốn bẻ Nhược Mộc thì cứ việc, miễn đừng động đến hoa thôi, trái cây mà ít đi là ta không ăn nói được với cấp trên.”

Vốn là chuyện rất đơn giản mà phải vung tay mới giải quyết được, lệnh chủ bẻ lấy một cành, “Làm người nên khoan dung, người đúng là đồ ruột gà bụng nhỏ*, ta thấy đôi đầu sói thành đầu gà thì thích hợp hơn.” Sau

đó chàng chạy về như kiêu tranh công, giao Nhược Mộc vào trong tay Vô Phương, “Treo nó trước ngực dương khí sẽ từ từ tụ lại, có thể áp chế sát khí trên người nàng. Ta vốn không thích đánh nhau đâu, nhưng chả hiểu sao luôn có kẻ muốn khiêu khích ta. Trong tình cảnh này nên hâm nóng một bầu rượu, ngắm núi thưởng hoa thì thích hơn nhiều.”

(*Ruột gà bụng nhỏ: ám chỉ những kẻ hẹp hòi thiển cận.)

Lệnh chủ tự thấy mình vừa nói một câu rất văn chương, nên mong hôn thê có thể nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa. Để làm nổi bật chiến thắng dễ như bỡn này, chàng còn đặc biệt nhắc đến rượu và hoa.

Có điều Vô Phương hình như không phục gì mấy, giơ tay áo lên tào nhả che miệng, “Bản lĩnh của lệnh chủ thật khiến người khác khâm phục, có điều bên dưới áo choàng vẫn nên mặc quần thì hơn, vừa nãy lông chân lộ ra cả rồi.”

Lệnh chủ đang cố tạo không khí trong nháy mắt dần mặt ra, chàng hoảng hốt thất thố đè lại áo choàng, “Rõ ràng ta có mặc quần đùi mà...”

Để lộ chân trần trước mặt cô nương đúng là mất hết đức hạnh, lệnh chủ cảm thấy độ hảo cảm mình khổ sở gom góp thoáng cái đã quay về con số 0. Nhưng vì sao hôn thê của chàng không để ý đến cái sự giỏi văn giỏi võ của chàng mà lại để ý tới phần dưới ‘ngã ba’ chàng vô ý chưa cạo sạch vậy?

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Vì sự cố kia nên tâm trạng của lệnh chủ trên đường về cực kỳ ủ rũ. Chàng chẳng ngờ tính nghìn tính vạn lại tính hụt chỗ này, lúc say sưa đấu đá chỉ để ý động tay chứ đâu động chân, thành ra hình ảnh xấu của chàng mới bị người không nên nhìn thấy nhất bắt gặp. Thị lực của nàng quá tốt, ngay đến lông chân cũng thấy rõ, vậy vạt sồi nổi sau chân trong hai ngày nóng bức thế này chắc cũng không tránh khỏi pháp nhãn của nàng rồi!

Lệnh chủ vừa cười mây vừa khóc không ra nước mắt. Chàng lén nhìn sang Vô Phương, trên mặt nàng không có biểu cảm gì. Không có biểu cảm tức là bắt đầu bắt bẻ chàng rồi, trong lòng lệnh chủ càng thêm bồn chồn khó chịu hơn. Đối phó với Đế Hưu vốn chẳng cần dùng nhiều chiêu như thế, nhưng vì để cuộc chiến trông có vẻ hung hiểm hơn mà chàng cố ý kéo dài qua lại thêm mấy chiêu, kết quả lại làm chuyện thừa, khiến ấn tượng tốt mình khó khăn bồi đắp trôi theo dòng nước luôn. Chân chàng thon dài cân đối đấy, nhưng để lộ ra trong lúc đánh nhau thì dầu trắng cũng trông chẳng ra làm sao.

Lệnh chủ đưa hai tay ôm mặt, cảm thấy sau này không còn mặt mũi đối diện với hôn thê nữa. Làm sao đây, khuôn mặt có tuấn tú đến mấy cũng chẳng chiếm được tim nàng đâu, chàng biết nàng là người cực kỳ chú trọng phẩm chất và phong thái.

Chàng khẽ ghen ngào, Ly Khoan Trà vẫn luôn theo sát phía sau nghe thấy liền gấp gáp đuổi tới, nhỏ giọng hỏi chàng: “Chúa thượng còn đang đau lòng vì chuyện quần đùi ạ? Chớ đau lòng quá, thuộc hạ vốn cứ tưởng ngài không mặc gì cơ, vì trước giờ cũng đâu thấy ngài tắm rửa... Nếu ngài

có mặc quần đùi thì còn sợ gì nữa, Yểm hậu sẽ không cho rằng ngài có sở thích ở trường đâu.”

Cậu ta càng nói lệnh chủ càng chán nản, rất muốn đánh cậu ta rồi lại sợ đánh vào đụn mây làm kinh động tới hôn thê, nàng hỏi đến còn phải tìm cách giải thích, phiền lắm. Chàng thốn thức: “Lúc về ta phải cạo sạch lông chân.”

Ly Khoan can ngay, “Khí khái của nam tử hán đều ở lông chân cả, cạo rồi thì còn gì đáng xem nữa. Thuộc hạ thật sự không hiểu nổi tâm trạng của chúa thượng, ngài nên cảm thấy vui mới phải, ngộ nhờ Yểm hậu thấy lông chân của ngài rồi động lòng với ngài thì sao?”

Lệnh chủ nghiêng răng nói: “Người có nói bừa thì cũng nói cho hợp lý tí được không, không thấy ánh mắt ban nãy của nàng hả? Cứ như ta là con ruồi vậy, một con ruồi lông chân dài thượt ấy.”

Nghe thấy giọng điệu u ám của lệnh chủ, Ly Khoan biết lần này chàng bị đả kích mạnh rồi, thế là đành nghĩ cách an ủi: “Chúa thượng đừng quên Yểm hậu hành y ở Ô Kim Sát Thổ đã trên trăm năm, với đại phu thì bắt mạch sờ cốt bình thường như ăn uống vậy. Mấy tên bị thương ở hông còn phải cởi cả quần để khám đấy, có gì mà nàng ấy chưa thấy chưa sờ đâu, làm gì có chuyện chỉ mấy sợi lông chân mà đã khiến nàng ấy sợ chứ?”

Lệnh chủ không nghe nổi nữa, “Ai? Ai dám cởi quần để nàng nhìn hả, tìm lời tới đây cho bốn đại vương!”

Ly Khoan vội nói: “Thuộc hạ lấy ví dụ thế thôi, chưa chắc đã có ai bị thương ở chỗ đó, nhưng treo chân hay trầy xước đầu gối gì đó thì chắc chắn không thiếu.”

Cơn giận của lệnh chủ hơi lắng xuống, nhưng vẫn còn không vui, “Nàng là linh y chứ không phải thầy lang trong thôn mà phải tiếp mấy vụ

vật vĩnh đầy hả? Không được, sau này không thể để nàng theo nghề ấy được nữa, linh y dù có cao cả thì vẫn là một nghề khổ lao.”

Lệnh chủ nói mà Ly Khoan Trà chỉ biết tròn mắt nhìn, chỉ số thông minh cảm xúc của chúa thượng đúng là hết chữa nổi rồi, “Ngài với nàng ấy còn chưa tới đâu mà đã muốn cắt đứt kế sinh nhai của người ta à? Cuốn ‘Đại Ái Thông Yếu’ kia không nói cho ngài biết rằng bất cứ lúc nào cũng đừng đem tình yêu ra đối chọi với tiền tài, vì tình yêu là vật ngoài thân, còn tiền tài mới là bốn mệnh sao?”

Lệnh chủ ngậy ra, “Ta đâu có thấy đoạn văn đó trong sách, lại là người xuyên tạc à?”

“Đừng để ý tới việc có phải xuyên tạc hay không, tóm lại lời thuộc hạ đều là vấn đề thực tế nhất.” Ly Khoan há miệng hùng hồn nói, lúc bay ngang qua núi thì gặp luồng khí lưu, sắc đầy một bụng khí nhưng cậu ta cũng không đoái hoài, tiếp tục lên lớp: “Thật ra chúa thượng có chiều theo ý Yểm hậu mà, để nàng ấy mở một tiệm thuốc nhỏ kinh doanh với bên ngoài, chuyên bán nhân sâm nghìn năm hay linh chi vạn năm gì đó. Ví dụ như quả Nhược Mộc vừa rồi chẳng hạn, mỗi tám trăm năm đến mùa quả chín thì đến hái mang về, sẽ không thiếu yêu quái muốn kéo dài tuổi thọ, tăng cường công lực tìm tới đâu. Còn cả tinh phách của cỏ trường sinh, rồi tuyết liên trên núi Quả Ngân, cộng thêm phí khám bệnh nữa, nhất định có thể khiến Yểm hậu phát tài to. Thay vì chống đối, giúp đỡ người ta gây dựng sự nghiệp có phải hơn không. Phái nữ cần nhất một tấm chồng thấu hiểu chứ không phải là ông chồng hay quản này quản kia.”

Lệnh chủ cũng cảm thấy đề nghị này nghe rất có lý, nhưng hình như lạc đề quá xa rồi, việc này thì liên quan gì đến lông chân của chàng chứ? Chàng lén xoay người nhìn hôn thê, lúc nàng không cười ánh mắt thật ác liệt... Trong lòng lệnh chủ dâng lên nỗi sầu bi mơ hồ, chuyển lữ hành đến rừng bằng Mật Nghiệp kết thúc một cách chán ngán thế này là do chàng bị

bất ngờ trở tay không kịp. Phải suy nghĩ xem làm sao mới có thể làm nàng vui vẻ đây, cứ để yên thế này hình như không ổn lắm.

Lệnh chủ dặn Ly Khoan: “Quay về Yểm Đô hãy nói ta bị bệnh, không tiếp khách trong khoảng thời gian này.”

Ly Khoan không hiểu, “Vì sao ạ? Lệnh chủ muốn dành thời gian may quần à?”

Có thuộc hạ ngu ngốc như thế, lệnh chủ cảm thấy rất mệt tim, “May quần cái gì, là ta muốn để cho nàng biết rằng, muốn mời ta ra tay thì cần phải tỏ thành ý. Nhược Mộc nằm trong tay rồi, bước tiếp theo chính là đến Phong Đô. Nơi quý quái kia nếu không có ta dẫn, nàng sẽ chẳng thể vào được. Ta mà cáo bệnh, nàng sẽ nể mặt đến thăm ta, thậm chí khám cho ta, tới lúc đó...”

“Tới lúc đó lệnh chủ liền nhân cơ hội uy hiếp, ép nàng động phòng. Chỉ cần gạo nấu thành cơm thì đừng nói là lông chân, dù lông mọc ở đâu nàng cũng sẽ cảm thấy đầy sức sống, giống như cỏ xuân tỏa ra hương thơm ngát ngậy vậy.”

Đồ thần lẩn bụng chỉ toàn suy nghĩ ác bá đen tối, không nghĩ ra được cách nào hiệu quả hơn là cưỡng ép cả. Có rất nhiều vụ yêu đương là do bên nữ thỏa hiệp khi lâm vào thế bí, đây cũng là nguyên nhân số lượng của đám ngang ngược độc tài chỉ có tăng chứ không giảm. Lệnh chủ vô cùng khinh bỉ cậu ta, nhưng cũng bằng lòng cân nhắc tính khả thi trong đó. Chàng thích Diễm Vô Phương lắm, nhưng nàng cứ luôn lạnh nhạt với chàng. Bây giờ còn xảy ra chuyện lông chân, e rằng nàng càng có bóng ma tâm lý với chàng hơn.

Có điều nàng là một người biết tiết chế, đến khi chàng đưa nàng trở về nhà tranh, nàng vẫn khách khí như cũ, chấp tay nói: “Đa tạ lệnh chủ tương trợ, cuối cùng cũng lấy được Nhược Mộc. Mấy ngày nay đi không ngừng

ngủ, hăn lệnh chủ đã mệt rồi, ta cũng không mời lệnh chủ vào nữa, lệnh chủ mau về Yểm Đô ngủ ngơi đi.”

Lệnh chủ lẩm bẩm trong bụng: “Thực ra ta chả mệt tí nào, không ngại vào ngồi một chốc, uống ly trà đầu.” Đáng tiếc hôn thê của chàng luôn tìm mọi lý do để đuổi chàng đi, liền cho rằng chàng là kẻ ngốc, không nghe ra hàm ý trong lời nàng.

Dưới chân hơi chói với, chàng cố nhẫn nhịn, để xem cuối cùng là ai cầu ai đây! Thế là chàng cố làm ra vẻ mà nói: “Quả đúng là có hơi mệt, chắc phải ngủ mười ngày tám hôm mới có thể lấy lại sức được.” Vừa nói vừa chàng vừa che trán, “Không biết sao mà gần đây luôn uể oải mệt mỏi...”

Vô Phương hỏi: “Có triệu chứng mỗi đầu gối, cử động là thở dốc không?”

Lệnh chủ vừa nghe đến mấy triệu chứng này liền được đà ì ra với mong muốn nàng tới dìu mình, gật đầu cái rụp, “Giống như nương tử nói đấy.”

Kết quả hôn thê lại nhìn chàng thở dài, “Ăn ít nhục thung dung với tảo dương đi, ngài bị thận hư* rồi.”

(*Thận hư: thường chỉ chứng thất thoát dương khí, sẽ dẫn đến ‘yếu sinh lý’.)

Đầu óc lệnh chủ ong lên, “Thận hư?” Thật không dám tin nổi, sao có thể thành bị thận hư rồi? Chàng vội vã giải thích: “Thận ta rất khỏe, không bị hư chút nào, nương tử phải tin ta.”

Nhưng trông nàng như không có hứng thảo luận với chàng nữa, đẩy cửa ra gọi Phi Phi. Con thú giải sầu kia ló đầu ra khỏi cửa sổ, phát hiện

nàng về thì nhảy tốt vào lòng nàng. Lệnh chủ đứng nhìn mà ghen tị hết chỗ nói, hận mình không thể trở thành con Phỉ Phỉ kia.

Vô Phương muốn vào nhà rồi, ôm vật cứng trong lòng, xoay người lại cười lễ phép với chàng, “Mời lệnh chủ về cho, chờ ngài khôi phục nguyên khí thì ta lại đến Yểm Đô làm phiền.”

Nàng kéo dài lụa quàng vai, ôm Phỉ Phỉ đi vào nhà, bỏ lại lệnh chủ nhìn theo bóng lưng của nàng mà muốn rơi lệ lã chã.

Thông qua mấy ngày sống chung với Ly Khoan Trà, Cù Như đã bị cậu ta tiêm nhiễm tư tưởng lệnh chủ mê mệt sự phụ mình. Thấy lệnh chủ lại bị từ chối cho vào nhà, cô bé quả thực không khỏi thấy thương cảm, vụng về an ủi: “Sư nương à, người đừng gấp gáp, sự phụ ta trời sinh lạnh nhạt, đợi đến khi biết nhau nhiều thì sẽ khá hơn.” Cõi lòng vẫn đầy ảm ức không thể diễn tả, lệnh chủ chỉ dặn dò Cù Như: “Thấy có cơ hội thì phải nói tốt giúp bốn đại vương nhiều vào, nhờ tiểu diệu nhà người cả đấy.” Sau đó chàng cô đơn xoay người cùng Ly Khoan Trà đi khỏi.

Nhưng Ly Khoan lại thấy lỗi tất, bắt đầu lải nhải bên tai lệnh chủ: “Chúa thượng có phát hiện ra không, Yểm hậu bắt đầu quan tâm đến ngài rồi.”

Lệnh chủ rũ vai nói: “Quan tâm cái gì, nàng đang chữa bệnh cho ta thôi! Nói ta thận hư... Bốn đại vương hư ở đâu chứ? Nhìn eo hông với tay chân này xem, có giống hư sao?”

Áo choàng đen phủ xuống thành một ống tròn, thật sự không nhìn ra cái gì gọi là eo hông, song Ly Khoan không dám phản bác, nói hùa theo chàng: “Thuộc hạ nói tới mấy loại thuốc Yểm hậu khuyên ngài dùng cơ, tảo dương và nhục thung dung đều là thuốc tốt chữa bệnh cho nam giới, chứng tỏ Yểm hậu vô cùng quan tâm đến thận của ngài. Ngài biết quan tâm thận có nghĩa gì không? Đối với phu thê mà nói, thân thể là của riêng, còn

thận là của chung, nàng quan tâm thận của ngài chính là quan tâm hạnh phúc về sau của mình đó.”

Dĩ nhiên lệnh chủ biết đạo lý này, nhưng nhiều lần biến khéo thành vụng, chàng nghĩ hình tượng bản thân mình trong mắt nàng sắp hỏng hết rồi.

Chàng ảo não than thở, “Vì sao ngay cả ta giả bệnh cũng bị nàng xuyên tạc vậy? Chắc là từ đầu tới giờ nàng không mong ta được khỏe mạnh, trong lòng nàng thật ra rất ghét ta.”

Ngoài miệng Ly Khoan không đáp, song trong bụng lại nghĩ: giả bệnh cũng phải chú trọng kỹ xảo, nam giới mà mỗi đầu gối thì hay ho chỗ nào chứ! Nàng dẫn đầu mỗi về ý đó mà lệnh chủ lại không phản bác, hậu quả tất nhiên sẽ tệ hại rồi.

Nhưng lời đã nói ra thì như bát nước đổ đi, lệnh chủ viện cớ bệnh xin nghỉ, trong mấy ngày tới quyết tâm không hiện thân. Vô Phương cũng nhân lúc rảnh rỗi đi ra ngoài thăm hỏi, đã đi khắp núi Cửu Âm và núi Hủ Mộc một lần rồi mà vẫn không có tin gì của Chấn Y.

Cù Như nói: “Em có ý này, con Thôn Thiên ngày ngày đợi ở giới Diệu Thiện ấy, hễ có yêu hay người ra vào nó đều biết cả. Để em đi hỏi nó thử, nói không chừng nó từng thấy sư đệ.”

Cũng không nghĩ ra được cách nào khác, Vô Phương bèn bảo: “Đem theo mấy hộp điểm tâm cho nó ăn, như thế nó mới không chảy nước dãi với em.”

Cù Như đáp vâng, rồi lại hỏi: “Nếu vẫn không tìm thấy tung tích của sư đệ, sư phụ còn định tìm tiếp không?”

Nàng ngẫm nghĩ, chậm rãi lắc đầu: “Nhân quả tự có số định, ta đã dùng hết sức mình rồi, nếu mãi không tìm thấy y thì có nghĩa là y không

muốn để chúng ta tìm được, cứ để y đi thôi.”

Sau khi Cù Như chạy đến giới Diệu Thiện, Vô Phương lấy Nhược Mộc ra đặt cạnh lư hương, hình như hôm nay điều tức nhẹ nhõm hơn trước nhiều, không biết có phải vì khúc Nhược Mộc này không. Khói hương lượn lờ ở đầu ngón tay nàng, dần dần xoay thành hình quả cầu, sát hung không có nội đan, thế nên thứ nàng tu luyện không phải là linh lực mà là cơ thể này, đạo hạnh càng cao thâm thì càng yêu mị mê người. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn bóng dáng phản chiếu trong gương đồng, cần cổ thon thả trắng nõn, suối tóc trải dài trên ghế, chân mày tung bay cùng con ngươi bóng loáng như nước sơn, và cả cánh môi tươi thắm...

Rồi nàng bỗng giật mình, nhớ lại nửa gương mặt xuất hiện trong huyền kính đêm hôm trước, dù không nhìn thấy rõ mặt nhưng quả thực đã làm nàng rung động. Nàng không biết mình làm sao nữa, nếu quả thật giống lời chàng nói, chỉ động tình mới có thể thấy được mặt chàng, vậy đêm hôm trước nàng đã xúc động sao?

Sao có chuyện đó... Nàng ngượng ngùng bật cười, có lẽ là do hoa mắt thôi. Một lão yêu quái không thể nào có gương mặt ấy được.

Vô Phương xoay sang ngắm nghía Nhược Mộc, nhánh cây kia mơ hồ tỏa ra luồng khí ấm áp. Nàng bắt đầu cân nhắc xem nên làm sao mới đến được Phong Đô đây. Nàng đã làm phiền Bạch Chuẩn nhiều quá rồi, dù hết thảy đều do đối phương tự chủ trương, song nàng cũng không thể để dính líu với chàng mãi nữa.

Phong Đô là tòa thành của quỷ, có rất nhiều vong hồn băng qua quãng đường dài vạn dặm rồi cuối cùng đều đến đó. Nếu nói phần lớn Ô Kim Sát Thổ và Phạn Hành Sát Thổ còn thuộc về thế giới Sa Bà thì Phong Đô đã vượt khỏi giới hạn này rồi. Nơi đó nằm trên Cửu U, ở ngoài trần thế, người trung âm không vượt qua được Kính Hải đều phải đến đó hội tụ, chờ đợi chuyển thế. Xuống Phong Đô cũng không phải chuyện đơn giản, trừ khi

không cần thân xác hồn phách nữa thì mới có thể qua được cửa sinh tử. Nhưng làm vậy vô cùng nguy hiểm, nếu như không kịp quay về trong thời gian giới hạn thì sẽ mãi mãi không về được. Sau đó thân xác sẽ khô quắt lại, cuối cùng biến thành tro bụi, bị gió thổi một cái là biến mất sạch.

Nàng thở dài, khi sinh mạng quá dài thì chờ đợi cái chết thật ra cũng như đợi thuyền trên sa mạc, vừa buồn chán vừa vô vọng. Có thể dẫn thân vào nhân đạo cũng là một chuyện ý nghĩa.

Dường như bên ngoài có động tĩnh, Vô Phương nhìn xuống đất, chuông bạc treo trên cổ chân khẽ vang. Nàng ngược lên nhìn ra trước cửa, hàng rào tre trống huơ trống hoắc, vừa nhìn liền có thể nhìn thấy mọi cảnh tượng ở chân núi, quả thật là có người đến.

Nàng nhắc váy đi ra hành lang, bên ngoài hàng rào tre có người mặc đồ đen, là một bà lão đã luống tuổi. Từ xa xa bà lão cất tiếng chào hỏi nàng: “Ta mới đến quý bảo địa nên không quen đường lối lắm, xin hỏi cô nương xem đến núi Chấm Phần thì đi thế nào, ta muốn đến thăm di cả của mình.”

Thì ra là hỏi đường, hiếm khi thấy có người đi thăm người thân ở nơi núi hoang này. Vô Phương chỉ về phía Tây Nam, “Đi men theo bờ sông, vòng qua hai ngọn núi là đến.”

Bà lão hơi khựng lại, nói cảm ơn rồi chậm rãi rời đi.

Vô Phương về lại phòng, ngồi thiền chừng hai canh giờ thì lại nghe thấy có người ở ngoài nhà gọi. Nàng ra cửa xem, lần này là một cô gái đương sắc xuân, áo đen váy đen, nụ cười chúm chím.

“Ta đến hỏi đường.” Cô nương kia chấp tay hỏi: “Xin hỏi đến núi Biên Xuân thì đi thế nào?”

Vô Phương nghi ngờ nhìn nàng ta, cách hơi xa, không quan sát rõ được khí tức của nàng ta, chẳng biết rốt cuộc là yêu ma nào. Nàng lấy làm lạ vì sao hôm nay có nhiều người đến hỏi đường như vậy, nhưng vẫn tốt bụng chỉ dẫn: “Núi Biên Xuân cách nơi đây hai trăm do tuần, cô đi nhầm đường rồi.”

Cô gái nói cảm ơn rồi xoay người rời đi. Rồi từ đó cho đến khi trời tối nhem, trước cửa nhà tranh có hết người này người kia đến, cao thấp mập ốm, trai gái già trẻ, kẻ hỏi đường người nghỉ chân, lại cả xin nước... Cái gì cần có đều có cả. Vô Phương quen lạnh lùng bị đoàn khách kéo đuôi nhau tới làm phiền mệt chết. Khi trên trời tràn ngập cực quang thì lại có một người tới, mặt béo tròn như bánh bao, y nói: “Ta đi cả một ngày đường, quả thật rất mệt. Cô nương có thể hành thiện cho ta tá túc một đêm không?”

Trên mặt Vô Phương không chút gợn sóng, ánh mắt nhìn y trở nên quái lạ, rồi nàng bật ra tiếng cười lạnh, “Từ giữa trưa đã không ngừng biến hóa, còn không lặp lại dáng vẻ, sao có thể không mệt được. Bạch Chuẩn, ngài không về nghỉ đi mà đến chỗ ta quấy rối, rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

Tên mập nhất thời sững sờ, lắp bắp chối: “Cô nương nhận nhầm người rồi, ta không phải là Bạch Chuẩn.”

Nàng thở dài thườn thượt, “Ngài muốn đến bắt chuyện thì chí ít cũng phải đổi xiêm y đi chứ. Lần nào cũng mặc một bộ đồ, coi ta mù chắc?”

Người trước mặt không kiềm được, thất vọng nói: “Rõ ràng ta có đổi kiểu mà, nàng không nhìn ra sao?”

Vô Phương không chịu nổi vẻ ngu xuẩn của chàng nữa, trợn trắng mắt liếc nhìn chàng rồi xoay người đi vào nhà.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sau lưng Vô Phương là chuỗi bước chân cộc cộc, lệnh chủ bị đuổi vẫn không đi mà theo nàng vào nhà.

“Chuyện liên quan đến lông chân của ta...” Chàng ngại ngùng nói: “Ta muốn giải thích với nàng.”

Vô Phương ngạc nhiên nhìn chàng, “Mọc lông chân thì có gì mà phải giải thích? Nếu vì nguyên nhân này mà lệnh chủ làm ra những chuyện không hợp lẽ thường kia, ta thật sự nghi ngờ dụng tâm của ngài đấy.”

Lệnh chủ cuống lên, tim lại đập mạnh, “Sao nàng lại nghi ngờ, ta nào có làm hại gì nàng. Ta chỉ muốn nhìn nàng nhiều một chút, lại sợ nàng chê ta phiền nên mới biến hình đến bắt chuyện với nàng bắt. Cả chân ta nữa... Ta đã nói với nàng rồi mà, ta sinh ra từ lửa, nên cơ thể rất nóng. Mặc quần ngắn là để giải nhiệt, quanh năm mặc quần dài bí bách ngột nhờ bắt lửa cháy thì sao?”

Lão yêu quái này đúng là không làm người khác ngạc nhiên thì không thôi mà, Vô Phương nghiêm túc nói với chàng: “Thứ cho ta nói thẳng, tình trạng như ngài thật sự không thích hợp thành thân. Ngài cứ nghĩ đi, đến mặc quần mà cũng tự cháy được, lỡ sau này đốt cả ta thì sao? Cho nên ta thấy vẫn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta thì hơn, làm bạn bè bình thường cũng không tệ mà.”

À, ra hôn thê vẫn luôn chờ dịp lôi chuyện này ra, lệnh chủ đâu có ngốc, cãi bừa ngay: “Thật ra cũng chỉ hơn người thường chút xíu thôi, tính

ra vẫn là nội nhiệt, không ảnh hưởng tới người khác. Chưa kể, thân nhiệt ta như vậy có lợi mà, Sát Thổ không có mặt trời, mùa đông lạnh lắm, ta có thể sưởi cho nàng, nhiệt lượng thừa còn giúp Yểm Đô được ấm áp. Ngoài ra lúc nặn tượng, có đôi tay này tiện cho việc tạo hình lắm. Bùn xanh mềm ẻo, nếu không nung nóng trước thì sau khi cho vào sen đỏ sẽ rất dễ nhũn rồi bị dị dạng.”

Nói sao cũng đều là lý lẽ của chàng, Vô Phương không muốn tranh cãi thêm, xoay người bảo: “Không còn sớm nữa, lệnh chủ nói xong rồi thì về cho.”

Về thế nào được, đây là lần đầu tiên cô nam quả nữ sống chung một phòng đấy. Nhìn quanh một vòng, ngay cả Phi Phi cũng không có, đúng là quá thiên thời địa lợi mà, chàng đan chéo mười ngón tay, ra vẻ hiền lành, “Ta không vội, ngồi với nàng một lát thôi. Ấy, tiểu điều không có ở đây à?”

Tiểu điều là biệt danh chàng đặt cho Cù Như, Vô Phương nghe thấy oải nhưng Cù Như lại rất thích. Dù gì ý kiến của nàng cũng không quan trọng, mặc kệ họ vậy. Nàng *ừ* một tiếng, “Con bé đến giới Diệu Thiện tìm Thôn Thiên rồi, vẫn chưa về.”

Lệnh chủ ngạc nhiên, “Đi trả thù sao? Con chim này thù dai nhỉ, chuyện cũng đã qua mấy ngày rồi mà.”

Vô Phương đáp ngay: “Không phải, con bé muốn đi tìm Thôn Thiên hỏi xem nó có biết tung tích của Chấn Y không.”

Đổ kỹ từ từ lan đầy cõi lòng, lệnh chủ ầm ức nói: “Nàng đối xử với tên người kia còn tốt hơn cả ta.”

Giống đực nào cũng sẽ hết sức để ý đến loại chuyện này, lệnh chủ cảm thấy không phải do mình nhỏ nhen, chỉ là mãi vẫn nghĩ chẳng thông. Chàng không giết Diệp Chấn Y thì thôi, chứ trên Sát Thổ này sẽ chả có con yêu quái nào dám động tới tên đó cả. Hẳn có thể biến mất hoàn toàn như thế,

chẳng lẽ nàng không nghi ngờ trong chuyện này có vấn đề gì ư? Một người phạm mà lại có thể tiến sâu và Sát Thổ như vậy, chàng cứ cảm thấy hẵn không tốt đẹp gì.

Về phần Vô Phương, không phải nàng chưa từng nghĩ đến mặt này, nhưng khi còn bé nàng đã được Liên sư điểm hóa, nên mọi tâm niệm đều hướng thiện, luôn tận lực không nghĩ xấu về người khác. Ví dụ nàng từng rất kiêng dè danh tiếng xấu của lệnh chủ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể quyết tâm tránh xa đối phương, thành ra mới thường xuyên bị chàng quăn lấy đến mức khóc không ra nước mắt thế này.

Chàng ghen tuông vô cớ làm Vô Phương rất bất đắc dĩ, “Chấn Y là đồ đệ của ta, mạng của y là do ta cứu về, y mất tích ở Yểm Đô của ngài, ta chưa tìm ngài tính toán thì thôi, ngài còn ở đó tự mình cáu bẳn.”

Chàng phân trần: “Ý ta không phải vậy, ta chỉ thấy mãi không tìm được thì nên thôi, ngộ nhỡ hẵn bị Nhị Phụ* hay gì đó tương tự bắt mất, rồi khỏi Sát Thổ từ lâu rồi, nàng cũng tính hết lên đầu ta sao?”

(*Nhị Phụ là một loại yêu quái trong truyền thuyết cổ xưa, mặt người thân rắn, có tốc độ rất nhanh, thích giết chóc.)

Vô Phương im lặng một lúc mới nói: “Cho nên ta không hề trách ngài, chỉ cần xác định được Phong Đô không có hồn phách của y thì ta sẽ an tâm.”

Lệnh chủ nghe xong liền tìm lại được động lực, “Được, chúng ta lập tức đi Phong Đô. Nàng đã nói rồi đấy, chỉ cần Phong Đô không có hồn phách của hẵn thì về sau sẽ mặc kệ hẵn sống chết ra sao.”

Bây giờ lệnh chủ đã quên sạch kế hoạch lúc trước, phải cao ngạo lạnh lùng, phải độc đoán gì đó, tất cả đều hóa thành bọt biển chỉ sau vài ba câu nói của vị hôn thê.

Vô Phương bình tĩnh nhìn chàng, “Chẳng phải lệnh chủ còn đang bệnh sao, để ngài ôm bệnh dẫn đường đến Phong Đô, ta thật sự rất ngại.”

“Không vấn đề gì, chút bệnh vặt này ta vẫn chịu được.” Dứt lời chàng bất giác đỏ mặt, “Chưa kể đây cũng không hẳn là bệnh, chỉ do bồn ba mấy ngày, lại phải đánh nhau một trận nên hơi mệt thôi. Nương tử cũng biết rồi đấy, tuổi ta nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ...”

Gần mười nghìn tuổi mà còn dính được miếng nào tới hai chữ ‘không nhỏ’ à! Vô Phương hơi giật giật môi dưới, không nói mà xoay người tới ngồi xuống trước lò hương.

Mỹ nhân thanh tâm quả dục luôn được bao quanh bởi khí chất phiêu diêu xuất trần. Lệnh chủ nhìn bàn tay thon thả lần chuỗi tràng hạt mà thấy tim mình như đang được nó vuốt ve. Chàng rề rà đi tới cạnh nàng, “Con thú giải sầu cũng không ở đây sao?”

Nàng nhẹ gật đầu, “Có lẽ đi cùng Cù Như rồi.”

Trước kia lệnh chủ nhìn Cù Như chẳng hề thuận mắt, bây giờ lại thấy cô bé hết sức hiểu chuyện. Chàng thầm vui vẻ trong bụng, sờ sờ mặt ghế rồi ngồi xuống bên mép.

“Nương tử à, chúng ta cũng đã ở chung nhiều hôm như vậy, nàng có nhận xét gì về ta không?” Chàng đưa ngón tay sờ sờ đệm ghế được bọc bằng hương bồ, ướm lời thăm dò: “Nói cách khác thì... cho đến bây giờ, nàng có từng nhìn thấy mặt ta, dù chỉ là một chút không?”

Thoáng giật mình trong bụng, Vô Phương lập tức nói không có, “Ta cảm kích lệnh chủ đã giúp đỡ, nhưng ta quả thật... chưa từng nhìn thấy mặt của lệnh chủ.”

Này này, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo! Có thấy hay không chẳng lẽ chàng còn không biết sao? Rốt cuộc nàng làm sao thế, thật sự

không tính tiếp nhận chàng ư? Rõ ràng đã thấy mũi và miệng của chàng rồi, nói thẳng ra thì còn thấy cả chân chàng nữa. Bây giờ nàng lại phũ sạch như thế, chàng cảm thấy tim mình sắp vỡ vụn rồi, cô nàng vô tình này!

Thế nhưng ẩm ức đến đâu cũng chẳng thể nói ra, chỉ đành cắn răng nuốt vào bụng, lệnh chủ không khỏi thốn thức, ảo não *ờ* một tiếng, “Tiếc thật đấy, ta cứ tưởng chí ít nương tử sẽ thích ta một tí... Không sao, ta sẽ đối tốt với nàng gấp bội, để nàng nhanh nhanh yêu ta.”

Vô Phương không giỏi nói dối, cứ cảm thấy trong lòng có một nỗi bức dọc chiếm đóng, khó thể cởi bỏ.

Tóm lại nàng tuyệt đối không thừa nhận chuyện mình lại đem lòng yêu lão yêu này. Chỉ mới mấy ngày mà thôi, nàng có phải cả nghìn năm không gặp nam giới đâu. Nhưng mà thật sự đã nhìn thấy, nàng nhớ đến hiện thực ấy mà khổ não không thôi. Mình đã đến mức bụng đói ăn quàng rồi sao? Trước kia nàng cũng đã gặp nam nhân rất tuần tú, không thể nào nảy sinh hứng thú với lão yêu quái không mặt mũi này được. Có phải vì giữa họ có hôn ước nên nàng mới không thể không khuất phục trước số mệnh? Khuất phục rồi thì sao? Nước chảy bèo trôi, không lên núi Cát Tường, không báai sư nữa, cam tâm tình nguyện sa vào thế giới của yêu quái này... Không không, tuyệt đối không thể thế được. Nhưng mọi thứ lại không do nàng nắm giữ, tối hôm trước đã nhìn thấy nửa mặt của lệnh chủ, có trời mới biết lúc nào thì nhìn thấy cả mặt, đến lúc đó nàng nên làm gì?

Lòng rối bời, nàng ngoái đầu nhìn ngọn đèn dầu, cố ra vẻ bình tĩnh, “Lệnh chủ về đi, đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nhưng tiết tấu lần tràng hạt của nàng đã rối loạn, lệnh chủ nhìn thấy cả, trong lòng bắt đầu dấy lên đốm lửa nhỏ.

“Nương tử à.” Chàng gọi nàng bằng giọng điệu vô cùng du dương, “Hay để ta ở lại tối nay nhé. Nàng luyện khí, ta hộ pháp cho nàng.” Trước

mắt chàng hiện lên cảnh tượng ‘cuộc sống tu tiên của vợ chồng lệnh chủ’, quả thật hài hòa hết chỗ nói.

Vô Phương tất nhiên không đồng ý, từ chối xong nàng lại lấy làm lạ hỏi: “Bình thường lệnh chủ không cần tu luyện sao? Nay ngài luyện đến giai đoạn nào rồi? Đã mười nghìn năm, có phải sắp phi thăng rồi không?”

Lệnh chủ *Ồ* lên, “Ta không cần tu luyện, sinh ra đã có bản lĩnh vậy rồi, tính ra là đầu thai tốt đấy. Phi thăng là gì? Thành tiên á? Ta không cần thành tiên, xưng bá một vùng là tốt lắm rồi.”

Dạng không có chí hướng, sống ngày nào hay ngày ấy như lệnh chủ, theo lý mà nói thì không đáng có được pháp lực tầm kia. Có thể giống như chàng nói, đã đầu thai vào chỗ tốt, chàng đâu làm gì khác được.

Ngoài gật đầu ra, Vô Phương còn có phần cảm khái, quả nhiên đầu thai cũng cần có kỹ thuật, nàng cố gắng thế rồi mà xuất thân vẫn cứ thấp như vậy.

Nếu đối phương không chịu về thì thành khẩn nói chuyện đi vậy! Nàng đặt tràng hạt xuống, xoay người lại, “Ta vẫn luôn muốn nói với ngài vài lời trong lòng, nhân lúc giờ không có ai khác, chúng ta có thể thẳng thắn...”

Chàng lập tức ngọ nguậy người, “Nếu là về chuyện hủy bỏ hôn ước này thì nàng chớ có mở miệng làm gì, ta không nghe đâu.”

Vô Phương sững sốt, “Ngài cứ thế thì biết bao giờ mới giải quyết rõ ràng được?” Chàng lại bịt kín tai, “Không được, tai ta ong ong, không nghe được gì hết.”

Vô Phương im lặng, đổi sang quan sát chàng bằng ánh mắt thương cảm, “Vậy để ta kê mấy thang thuốc cho ngài, bệnh của ngài không trị không được.”

Lệnh chủ bất khuất chống đối, “Kê thuốc gì cơ? Bệnh gì mà phải chữa?”

Nàng bày ra dáng vẻ kiên nhẫn của thầy thuốc đối với bệnh nhân, ôn tồn nói: “Thế hư mất sức và chóng mặt ù tai đều là triệu chứng của thận hư. Dù lệnh chủ cứ chối mình không mắc bệnh này, nhưng trong lúc lơ đãng lại để lộ triệu chứng có thể xác minh phán đoán của ta. Chậc, ở Yêu giới không nhiều vụ mắc chứng thận hư, cả trăm năm qua ta chỉ gặp một lần, bệnh nhân là hồ ly đực chuyên dụ dỗ phái nữ đảng hoàng... Có điều lệnh chủ không cần lo, bệnh này dễ chữa thôi, chỉ cần hai thang thuốc là chắc chắn sẽ hết bệnh.”

Lệnh chủ đứng bật dậy, “Nàng vẫn cho rằng ta bị thận hư à. Ta giữ mình rất tốt, làm sao bị thận hư được? Nàng thật quá đáng, ta làm gì nàng mà nàng lại vu oan ta thế chứ?” Nói xong câu cuối, chàng gần như uất ức tới chết.

Con người chàng mạnh mẽ vậy đó, nhưng không chịu nổi nhất là bị người khác hắt nước bẩn. Lúc trước bị đám nữ yêu núi Cửu Âm phá hỏng thanh danh, chàng tức tới nỗi mấy ngày không ăn cơm, muốn đi đòi giải thích nhưng lại sợ hạ thấp phẩm cách của mình, cuối cùng đành phải thây kệ không giải quyết được gì. Bị người ta bôi đen sau lưng còn có thể nhẫn nhịn được, nhưng bây giờ nàng lại giễu cợt chàng ở ngay trước mặt chàng, lệnh chủ cảm thấy tự tôn của phái nam đã bị tổn thương dữ dội, chỉ hận không thể tụt quần đùi xuống để nàng kiểm tra hệ thống.

Mặt nàng ngơ ngác đầy vẻ vô tội, như thể chàng đang cố tình gây sự vậy. Lệnh chủ thở hắt hển, cuối cùng gằn giọng bảo: “Ta... Một ngày nào đó ta sẽ khiến nàng phải khóc lóc kêu cha gọi mẹ!”

Mặt Vô Phương thoát cái liềm đỏ bừng, nàng chỉ thẳng ra cửa, “Ngài rút ra ngoài cho ta!”

Mới nghe một câu không thuận tai liền đuổi người, coi như nàng có bản lĩnh đấy. Lệnh chủ *hừ hừ* thách lại: “Nàng không biết ư, toàn bộ Phạn Hành Sát Thổ này đều là của ta, nàng bảo ta rút ra ngoài à? Ta không đi đấy!”

Vô Phương nhặt nghiên mực trên bàn ném sang, chàng nhanh chóng né được, nghiên mực rơi xuống đất vỡ tan tành. Linh y nổi giận cũng kinh khủng thật, giọng nàng cao vút: “Người mà không đi, ta sẽ lột da người.”

Sau đó lệnh chủ nhìn thấy móng tay nàng loáng cái đã mọc dài ngoằng, đồng tử đen láy biến thành màu vàng, cứ như muốn ăn thịt người vậy. Chàng bị dọa sợ, lật đật lùi về phía sau, “Nói qua nói lại thôi, không được động thủ. Nàng là sát hung lập chí muốn tu thành chính quả đấy, tuyệt đối đừng vì ta mà phạm vào sát giới.”

Đáng tiếc nàng chẳng hề nghe chàng, vẫn đuổi chàng chạy khắp phòng.

Lệnh chủ đã sống mười nghìn năm, số lần đi nhà xí còn nhiều hơn bước chân nàng đi lại trên đường, nếu bàn về đấu tay đôi thì không thể nào không địch lại nàng. Nhưng chàng đau lòng, không nỡ thật tình ra tay với nàng. Cuối cùng chàng chỉ đành nhảy ra khỏi cửa sổ, đứng trong sân nói vọng vào: “Được rồi, nàng không hoan nghênh ta thì ta đi về trước. Hại nàng đập vỡ nghiên mực, mai ta sẽ đền cho nàng cái mới.”

Lệnh chủ ảo não đi rồi, Vô Phương liền đóng cửa sổ lại cái *rầm* rồi ngồi xuống tại chỗ thở hổn hển vì tức. Tới khi bình tĩnh lại, nàng bất giác phì cười. Sống lâu như thế rồi mà đây là lần đầu nàng tức giận, nhưng vì sao lại tức giận thì không nghĩ ra. Có thể là do lão yêu cứ khoe khoang thân phận, nàng chưa từng gặp ai quái đản thế cả. Cơn tức nhanh chóng qua đi không để lại dấu vết nào, nàng chỉnh đốn lại tâm trạng rồi tiếp tục điều tức.

Ngày hôm sau Ly Khoan Trà đến, lúc cậu ta đứng ngoài hàng rào tre gọi í ới, Vô Phương còn chưa dậy.

Cù Như đi ra mở cửa, miệng lải nhải trách cậu đến quấy rầy mộng đẹp của bọn họ: “Yếm Đô các người không cần ngủ à? Sớm như thế gọi cái gì mà gọi!”

Ly Khoan cười khà khà, “Người Yếm Đô dậy sớm lắm, dù sao cũng cần phải hít mây mù buổi sáng mà... Yếm hậu đâu? Đừng nói lên núi rồi chứ?”

Cù Như nói không có, “Đêm qua ngủ muộn nên hôm nay dậy muộn. Người tới có việc gì không?”

Ly Khoan móc từ trong lòng ra một túi vải đưa đến, “Đêm qua chúa thượng nhà ta chơi đùa với Yếm hậu, vô tình làm hỏng nghiên mực của Yếm hậu, nay ta đem đến một cái khác bồi thường, người nhận thay Yếm hậu đi.”

Cù Như nhón chân nhìn ra xa, “Lệnh chủ không đến à?” Cơ hội tốt thế mà lại bỏ qua, không giống phong cách trước giờ chút nào.

Ly Khoan liền buồn bã cụp mắt, “Chúa thượng nhà ta bệnh, lần này bị bệnh thật, không xuống giường được. Tàng Thần tiền kia là do tình phách của ngài ấy biến thành, đêm qua nó phát ra ánh sáng xanh... Ánh sáng xanh người biết không? Yêu ma như bọn ta mà có màu xanh lá tức là không ổn lắm.”

Cù Như tiu ngưu hỏi thăm đôi câu rồi nhận lấy nghiên mực, Ly Khoan không ở lại mà rời đi ngay. Vô Phương cách cửa sổ nghe thấy cả nhưng cũng chỉ cảm thấy kỳ quái, yêu quái tu hành mấy trăm năm còn không dễ bị bệnh, huống hồ là lệnh chủ đã mười nghìn năm tuổi.

Cù Như vào nhà rồi khép cửa lại, thấy nàng đã dậy thì hỏi: “Sư phụ có nghe Ly Khoan Trà nói không? Hắn nói lệnh chủ bị bệnh, không xuống giường được.”

Nàng thờ ơ đáp, “Có lẽ chỉ nói quá thôi, hôm qua còn khỏe lắm mà.” Có thể miêu tả đánh nhau thành chơi đùa với thuốc hạ thì chắc hẳn không có gì đáng ngại.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Ly Khoan lại không giống đang gạt, Cù Như vừa đặt nghiên mực lên bàn vừa lẩm bẩm: “Tàng Thần tiền cũng xanh biếc kìa, chắc không có nói dối đâu... Sư phụ là linh y, có phải cũng nên đi xem chút không?”

Vô Phương im lặng chẳng nói gì, song ngồi nơi đó mà lòng không yên. Quả thật cho đến giờ nàng chưa từng nghĩ lão yêu kia sẽ bị bệnh, ngay cả bệnh thận hư gì đó cũng là nàng cố ý bịa đặt mà thôi. Nếu Ly Khoan chỉ nói chàng nằm liệt giường không dậy nổi thì nàng còn không tin, nhưng cậu ta vừa nói Tàng Thần tiền đã xanh biếc, nếu vật đó là do tinh phách biến thành thì độ đáng tin liền khá cao.

Thầy thuốc vốn nhân ái, Vô Phương tự giải thích với mình như vậy, không đi xem thì thật có lỗi với đạo đức nghề nghiệp. Dầu gì đối phương cũng đã không quản cực khổ dẫn nàng đi tìm Nhược Mộc... Nàng đứng lên, nói với Cù Như: “Ta đến Yểm Đô một chuyến, em muốn ở lại trông nhà hay đi cùng ta?”

Đương nhiên Cù Như muốn đi theo rồi, cô bé thu xếp ổn thỏa cho Phi Phi, đeo hòm thuốc trên lưng rồi ra cửa, thấy sư phụ mình đang đứng trong sân quan sát mây trôi. Cô bé ngẩng đầu nhìn theo, thấy trong tầng mây lộ ra dòng xoáy vòng tròn liền nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ có Thần Phần nào đến Phạn Hành Sát Thổ sao?”

Có rất nhiều nguyên nhân tạo thành hiện tượng thiên văn này, Vô Phương lắc đầu bảo: “Đi xem trước rồi nói sau.”

Yểm Đô cách núi Nhĩ Thị trên trăm dặm, nhưng với các nàng thì chỉ một chốc đã tới. Lúc đến Yểm Đô, trong thành vừa vang lên tiếng chuông, ma vực ban ngày không âm u như buổi chiều, trừ kiến trúc trên to dưới nhỏ ra thì không có khuyết điểm nào khác.

Đám tượng biết mặt Vô Phương, vừa thấy nàng liền rối rít nép vào bên đường cúi người chấp tay chào. Nhìn kỹ bọn họ thì mặt mũi tên nào cũng tinh tế như tranh vẽ, chẳng rõ lệnh chủ lấy ai làm mẫu nữa. Đi lại trong một tòa thành hư ảo, chung quanh lại toàn là bù nhìn không hồn phách, cảm giác này thật ra rất đáng sợ. Nhưng lão yêu lại vui vẻ sống ở đây những năm nghìn năm, đủ biết chàng là người nhát nhẽo biết bao.

Vô Phương nhắc váy đi trên con đường đá trải dài, thấy từ xa có người vội vã đi đến, là đại quân gia ngày hôm đó. Y đến trước mặt nàng liền chấp tay chào hỏi liên tục: “Yểm hậu giá lâm sao không thông báo trước để chúng thuộc hạ ra cổng thành nghênh đón.”

Nàng nói không cần khách sáo, “Lệnh chủ nhà ngươi bây giờ thế nào rồi?”

Đại quân gia ra chiều lúng túng, “Nghe nói cả người phát rét... Đi tiểu khó.”

Nét mặt cứng lại, Vô Phương không nói gì nữa, bảo Cù Như mau lên rồi vội đi theo hướng đại quân gia chỉ dẫn.

“Ấy, Yểm hậu vẫn rất quan tâm đến chúa thượng mà.” Đại quân gia vừa nhìn theo bóng lưng nàng vừa cảm khái.

Ly Khoan Trà *hừ* khê, “Câu người mới nói khi nãy, chúa thượng mà biết sẽ đánh chết người.”

Đại quân gia ngớ ra, “Ta đã nói theo người dặn còn gì.”

Ly Khoan nghiêng rằng, “Không phải đi tiểu khó mà là không tiết được mồ hôi, tức là không có chảy mồ hôi ấy.”

Lập tức đại quân gia trở nên kinh hoàng, “Tiết mồ hôi không giống bài tiết sao? Bài tiết cũng giống đi tiểu mà...”

Không học thức thật là đáng sợ! Tất cả nhìn về cuối thềm đá bằng vẻ mặt thương cảm, tiếp theo đó lệnh chủ nên đối phó thế nào thì còn phải xem bản lĩnh của chàng

HUYỀN TRUNG MỊ

Vườn Tứ Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 32

“Người rét run, đi tiểu không được, thật đúng là triệu chứng của thận hư rồi.” Vô Phương vừa đi vừa nói với Cù Như: “Loại bệnh này đối với nam giới quả thật rất mất mặt, để ta vào khám cho y, em ở bên ngoài chờ ta, tránh nhiều người làm y tự ái.”

Cù Như ngơ ngác *ó* lên, “Thật ra sư phụ rất để ý đến lệnh chủ đấy chứ.”

Vô Phương khựng bước, để ý ư? Chẳng qua chỉ là chút lòng tư bi của đại phu mà thôi. Mà đến tận cửa khám bệnh khác với xem mạch ở núi Thập Trượng, còn phải xem xem người ta có tiện không nữa, chứ lỡ mãng xông vào phòng ngủ như thế thì quá không phải phép rồi.

Nơi lệnh chủ ở đương nhiên là cung điện sang trọng nhất Yểm Đô. Trước mặt Vô Phương là bậc thềm ngọc thạch cao cao và lộ đài rộng lớn kéo dài tít tắp, cột trụ với mái hiên đều đen kịt nhưng trông bóng bẩy dưới màn trời mây mù vạn dặm. Trong chính điện có treo bảng hiệu khá ra vẻ, tuy nhiên lại không nhìn rõ bốn chữ kia viết gì, chỉ cảm thấy từng nét ngang nét dọc đầy khí thế phi phàm, là kiểu chữ nàng chưa từng thấy bao giờ.

Trước điện có tượng đất đứng trực, thấy nàng đến thì vội tiến lên nghênh đón. Yêu giới thật ra cũng chả có bao nhiêu quy củ cấp bậc, chung chung đều tùy tính mà xử. Vô Phương được trọng đãi như vậy thì lại đâm ra có phần không quen.

“Yểm hậu.” Tượng đất hết sức mừng rỡ, “Cuối cùng ngài cũng đến, lúc chúa thượng đau đớn toàn gọi tên ngài đấy, ngài mau vào xem đi.”

Cái gì mà toàn gọi tên nàng, hẳn là thói phồng thổi, đúng là không từ chuyện gì để kéo quan hệ giữa cả hai gần thêm mà. Nàng xách váy, thuận miệng hỏi: “Sao thế, nghiêm trọng lắm ư?”

Tượng đất gật đầu cái rụp, “Rất nghiêm trọng ạ. Cũng may Yểm hậu là linh y, sau này mấy bệnh thấp khớp gì đó của lệnh chủ đã có người theo sát chữa trị rồi.”

Nàng âm thầm lắc đầu, nghe thế nào cũng thấy đám tượng này toàn muốn phá hủy bậc đài mà Bạch Chuẩn đã dày công xây dựng.

Vô Phương chậm rãi đi lên bậc thềm, tấm biển kia nhìn càng thêm rõ ràng nhưng vẫn không hiểu được nội dung. Nàng buột miệng hỏi: “Trên biển viết gì thế?”

“Cẩn thận bậc thềm.” Tượng đất đáp.

Nàng ngạc nhiên *hả* một tiếng, đã đi gần hết rồi mà còn bảo nàng cẩn thận nấc thang làm gì vậy.

Tượng đất cười chỉ vào tấm biển kia, “Đây là thể chữ riêng của Yểm Đô chúng ta, do lệnh chủ sáng tạo ạ. Trên biển viết là ‘cẩn thận bậc thềm’, bởi vì bậc thềm này cũng khá cao mà.”

Vô Phương vỡ lẽ, nàng còn cười thầm được chứ Cù Như thì không, lập tức tuôn ra một tràng cười ha hả, không thềm chừa mặt mũi cho người khác nên ngay đến tượng đất cũng cảm thấy lúng túng. Vô Phương hăng giọng nhắc nhở cô bé chú ý thái độ thì cô bé mới hiểu ý, cố nuốt tiếng cười vào bụng lại.

Tượng đất xấu hổ chìa tay vào trong điện, “Nơi này vốn cũng là tấm cung của ngài, song ngài không chịu đến thành ra bây giờ chúa thượng đành phải phòng không gối chiếu.”

Cù Như liếc mắt nhìn nàng, nhưng Vô Phương chẳng hề động lấy lông mày, chỉ xoay sang dặn dò: “Em chờ ở bên ngoài.” Dứt lời nàng nhận lấy hòm thuốc trên vai cô bé, một mình bước qua khung cửa vừa cao vừa hẹp tiến vào.

Bên trong quả nhiên treo đầy lụa đỏ chói, hỉ khí từ mấy hôm trước vẫn còn vương vất. Nàng không muốn đánh giá cách bày trí phòng của lệnh chủ, cất giọng gọi ‘Bạch Chuẩn’.

Sau tấm bình phong to kèngh lập tức truyền đến giọng nói yếu ớt: “Nương tử, nàng đến rồi đấy à, vi phu ở đây...”

Nghe thấy giọng lệnh chủ, Vô Phương liền biết bệnh chàng chả có gì nghiêm trọng cả, nhưng nếu đã đến thì cũng phải vào xem sao. Nàng theo tiếng nói, vòng qua bình phong, xuyên qua hai lớp rèm châu, rốt cuộc cũng thấy chàng nằm vùi trong tấm chăn thêu hình uyên ương xanh đỏ lòe loẹt.

Thấy hôn thê vào, lệnh chủ cố chống người nhòm dậy, khách sáo nói bằng giọng yếu ớt: “Ta đã bảo không được quấy rầy tới nương tử rồi, là tên nào lăm mồm để lộ thế?”

Lăm mồm hay không, tạm thời không quan trọng. Nàng nói: “Ngài đưa tay ra đây để ta bắt mạch cho.”

Lệnh chủ miệng thì đáp không cần nhưng lại giơ tay ra ngay. Các ngón tay nhỏ nhắn của nàng vừa đặt lên cổ tay, chàng nhất thời cảm thấy khoan khoái đến từng lỗ chân lông.

Hôn thê ngồi trước giường, vẻ mặt đầy tập trung. Lệnh chủ luôn cảm thấy phách nữ khi đang làm việc là thu hút nhất, chàng say mê nhìn nàng,

bình tĩnh hỏi với giọng điệu rất khớp với tình hình giả bệnh lúc này: “Sao rồi? Có phải ta không chữa được không?”

Vô Phương thu tay lại, nghiêm mặt nói: “Lúc ta tới có nghe đại quản gia miêu tả triệu chứng của ngài, hăn nói ngài rét run người, chỗ kia bị tắt... Không đi được à? Bao lâu rồi?”

Lệnh chủ khó hiểu hỏi lại: “Gì không đi được?”

Giấu bệnh sợ thầy không phải thói quen tốt, nàng cũng không khách khí, nói thẳng luôn: “Nghe nói ngài đi tiểu khó khăn, nếu ngài không ngại thì có thể để ta nhìn xem.”

Lệnh chủ tái mét mặt, vừa sợ vừa hãi, đưa tay che lấy phần dưới rốn ba tấc, “Ai nói ta không được? Đại quản gia? Thằng tượng đó bị điên đấy, chính vì vậy ta mới chọn hăn quản lý tài vụ ở Yểm Đô, không sợ hăn bỏ túi riêng. Nàng đừng nghe hăn nói bậy... Muốn xem cũng được, động phòng ngay bây giờ đi.”

Vô Phương bực bội quát liền: “Chỉ nhìn một lần mà phải chịu trách nhiệm cả đời? Ta là thầy thuốc đấy.”

Chàng bày vẻ mặt dân nữ bị cường hào muốn sờ mó, “Ta là người bảo thủ, nàng đồng ý thì hôm nay động phòng luôn, sau đó ta mới có thể để nàng xem.”

Trên đời này lại có ai đồng ý mua bán lỗ vốn vậy sao, nàng cau mày, thu tay lại, nói: “Vậy coi như thôi đi. Trước đó Ly Khoan Trà nói Tàng Thần tiền có vẻ khác thường, là thật sao?”

Lệnh chủ nghe hỏi nhưng không hề đáp lại, đúng là có chuyện Tàng Thần tiền hiện ra sáng xanh, nhưng Ly Khoan lại không biết hàm ý của hiện tượng này là liên quan đến số mệnh tương lai của chàng chứ không phải về sức khỏe. Thật ra nếu không dùng đến mũi tên này, số mạng của

chàng có lẽ sẽ không bị ảnh hưởng. Song bây giờ đã lôi nó ra thì bất kỳ chuyển biến nào của nó đều có liên quan đến chàng.

Chàng nhìn mặt nàng, suy tính một lúc, vẫn không trả lời thẳng vấn đề của nàng mà hỏi: “Nương tử à, sau này chúng ta thành thân rồi, bất luận ta đi đến đâu, nàng đều sẵn lòng đi theo ta chứ?”

Vô Phương lườm chàng, “Ta chưa từng nghĩ đến việc gả cho chó thì phải theo chó.”

Lệnh chủ tất nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nàng, “Sao nàng lại mắng chửi người ta thế, ta có phải là chó đâu. Ý ta là phu thê không nên tách ra, dù không ở Phạm Hành Sát Thổ thì vẫn luôn như keo như sơn.”

Vậy là nàng lại bị gạt rồi, lệnh chủ vốn không hề bị bệnh, phí công nàng vội vã chạy đến đây, đều vì hứng thú với vẻ đẹp của đối phương cả.

Vô Phương cất gối kê tay vào trong hòm thuốc, hờ hững nói: “Ta là sát hung sống khi nào hay khi nấy, chuyện sau này ai nói trước được? Hôm nay ta đến là để thăm bệnh cho lệnh chủ, mời lệnh chủ trả tiền khám đi.”

Lệnh chủ cảm thấy mình bị đối xử bất công, “Nàng đâu có dùng thuốc cho ta, vì sao phải trả tiền khám?”

Nàng lạnh lùng bật cười, “Ngài cho rằng ta lặn lội đường xa chạy đến Yểm Đô chỉ để sờ cổ tay ngài thôi à? Cho dù không dùng thuốc, nhưng ta đã đến tận nhà khám thì phải được trả phí.”

Lệnh chủ bất đắc dĩ lẩm bẩm: “Người một nhà cả mà, sao phải rạch ròi như thế chứ. Thật ra ta làm vậy là vì hy vọng nàng có thể tới đây nhiều hơn, dù sao Yểm Đô mới chính là nhà nàng... Mà nói đi nói lại thì nàng vẫn rất quan tâm tới ta, bằng nếu không sao vừa nghe Ly Khoan báo nàng đã nóng lòng chạy tới chứ?” Vô Phương phát hiện lão yêu này càng lúc càng đáng ghét, lợi dụng sự thương cảm của người khác mà còn chẳng biết

xấu hổ, đặc ý nói như đúng rồi ấy. Nàng đứng lên bảo: “Ngài đã qua độ tuổi ngây thơ rồi, về sau còn bày trò bịp bợm này nữa thì đừng trách ta châm kim lên mệnh môn* của ngài.”

(*Mệnh môn là một trong những huyệt vị có tầm quan trọng hàng đầu, bởi nó được coi là “cửa ngõ sinh tử” hay cánh cửa kết nối vận mệnh. Huyệt mệnh môn đại diện cho thận và các chức năng bài tiết.)

Dứt lời nàng sầm mặt xoay người rời đi. Lệnh chủ chân trần đuổi theo ngay, thấy nàng sắp ra tới cửa thì vung tay áo lên, cửa điện lập tức đóng lại. Phòng tối đi, ngọn đèn trong góc tường liền tự động sáng lên, ánh nến nhảy múa khiến gian phòng trông như điện Diêm La dưới Cửu U.

Vô Phương hành y cứu tế khắp nơi, người khác đều rất kính trọng nàng, xưa nay không có ai dám mạo phạm nàng. Vóc người của lệnh chủ vô cùng cao lớn, sáp lại gần liền như một ngọn núi, chiếc mũ trùm đen ngòm đổ bóng lên người nàng, không biết một chớp mắt tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì.

Nàng lùi lại hai bước, thủ thế chuẩn bị tấn công, “Bạch Chuẩn, người hãy tự trọng một chút, đừng ép ta ra tay.”

Lệnh chủ không nói lời nào, giữ nguyên tư thế này cả buổi không nhúc nhích. Đến khi nàng định nhảy lên đánh, chàng mới buồn bã nói: “Nàng muốn về nhà thì để ta đưa nàng về. Chờ ta mang giày rồi chúng ta lên đường.”

Nói xong chàng xoay người kéo cửa tử ra, bên trong chất đầy giày, đếm sơ không dưới hai mươi đôi, giày đen, giày mũi vênh, ủng da đính lông... kiểu dáng chủng loại hết sức phong phú.

Vô Phương thật sự không biết nên nói gì cho phải nữa, tư duy của vị này thật sự không thể đoán được. Cũng may chàng không có ý đồ xấu xa

gì, lực sát thương lớn nhất của mỗi trò ngọc xít cũng chỉ khiến người ta dở khóc dở cười mà thôi.

Nàng nhẹ thở ra một hơi, đứng cạnh nhìn chàng lướt tay qua đồng giày, cuối cùng dừng lại trên đôi ủng, “Đôi này được không? Ta muốn dẫn nàng tới núi Biên Xuân du ngoạn, đi đôi này có thể ôm nàng chạy, rất tiện.”

Không để ý đến lời chàng, nàng bỗng nhiên vỗ tay, “Rốt cuộc ta cũng biết chân thân của ngài rồi, ngài là một con rết tinh!”

Lệnh chủ ngớ ra, đi hai mươi một đôi giày chính là rết tinh, vậy đi mười lăm đôi giày là rết nhà à? Chàng cảm thấy vị hôn thê đôi khi cũng không thông minh mấy, không thông minh cũng tốt, có thể cùng vui đùa.

Chàng xoa đầu nàng đầy yêu chiều, “Thu thập giày là sở thích của ta, không liên quan chút nào với chân thân cả. Ta không để ý tới xiêm y nhưng rất xem trọng việc bảo vệ đôi chân, bởi vì khi còn bé có lần chạy nhanh quá nên vấp phải ngón chân. Nàng cũng biết rồi đấy, giáp xác bị thương rất lâu lành.”

Vô Phương vốn chỉ định trêu chơi thôi, song nghe chàng nhắc đến giáp xác thì tim liền đập mạnh một cái. Giống gì mà mọc vảy trên chân nhỉ? Nàng kinh ngạc hỏi chàng: “Ngài là rồng sao?”

Lệnh chủ nhú chặt mày, “Mấy cô nương các nàng chỉ biết thích rồng, rồng có gì hay chứ, mấy con bèo bọt không có triển vọng thì sớm muộn gì cũng bị Ca Lô Lô* ăn mất, còn con xuất sắc thì cả ngày phải bận trị thủy làm mưa, nào có thong thả được như ta.”

(*Ca Lô Lô, tức Garuda hay Kim sí điểu là một loài chim thần trong thần thoại Phật giáo. Nó được biểu hình bằng một con chim săn mồi có đầu người, với ba mắt và mỏ đại bàng. Ca Lô Lô thích ăn rồng, một ngày có thể ăn một Long vương và năm trăm con rồng nhỏ.)

Chàng càng giấu, nàng càng tò mò, “Thật sự không thể nói ra chân thân của ngài à?”

Chàng ngẫm nghĩ, “Bây giờ vẫn chưa thể, nàng phải một lòng với ta thì ta mới có thể nói cho nàng hay. Bằng không để bị lộ ra ngoài, ta sẽ phải thành chân chạy cho người ta đấy.” Chàng đi giày vào, giẫm giẫm hai cái rồi phấn chấn nói: “Nương tử à, ta dẫn nàng đi ngắm phong cảnh đây.”

Còn không đợi Vô Phương đồng ý, chàng đã ôm lấy nàng phóng lên trời, với một sức mạnh khổng lồ mà một sát hung chỉ biết cười mây như nàng hoàn toàn không cách nào hiểu nổi. Cơ thể bật thẳng lên cao với tốc độ quá nhanh khiến tim như trượt tới chân tới bụng luôn vậy.

Không muốn bị ôm, Vô Phương vùng vẫy muốn thoát ra, song gió quá lớn, tầng mây cuộn cuộn, khiến nàng gần như không thở nổi. Lệnh chủ vẫn tùy ý bộc lộ sự thần thông của mình, có lẽ là muốn khoe khoang trước mặt cô nương mình thích. Thấy nàng khó thở, chàng liền giơ tay áo lên che kín mặt nàng.

Kỳ quái, lão yêu xưa nay không đối xiêm y mà tay áo lại có hương thơm như đình hương.

Vô Phương còn đang mãi mê suy nghĩ thì chàng đã lao nhanh xuống đất. Nàng luống cuống thoát ra khỏi lồng ngực chàng, cảnh tượng cỏ xuân trải khắp núi thành một tấm thảm xanh um đập vào mắt, nàng không khỏi ngạc nhiên cảm thán: “Ta cứ tưởng cỏ ở Phạn Hành Sát Thổ đều khô vàng cả... Nơi này chính là núi Biên Xuân sao? Quả nhiên danh bất hư truyền!”

Nhìn khắp năm nghìn do tuần từ Nam đến Bắc ở Phạn Hành, chỉ ở núi Biên Xuân mới có phong cảnh trữ tình. Cảnh đẹp có thể khiến tâm trạng vui vẻ, lệnh chủ cai quản Sát Thổ ngàn ấy năm, nếu như ngay đến một nơi bồi dưỡng tình cảm cũng không có thì đập bể đầu đi cho rồi.

Chàng chấp tay sau lưng, gió thổi làm góc áo trùm bay bay, chàng kiêu ngạo giới thiệu với nàng: “Nơi này là đầu nguồn sông, nước chảy theo hướng Tây rồi tụ vào Ưu Trạch, ven dòng có mọc đủ các loại rau dại và đào dại, thức ăn mỗi bữa của ta đều được lấy từ đây về.”

Nói vậy đây chính là vườn rau tự nhiên của lệnh chủ? Vô Phương rất thích cuộc sống gần với thiên nhiên, nên vui vẻ nói: “Có thể đem một ít rau dền với họ về, họ có lợi với ngài lắm.”

Lệnh chủ cười hết nôi, “Thận của ta không có vấn đề gì cả.”

Nàng nói: “Biết rồi, biết rồi. Dù sao ăn vào không bỏ chỗ này cũng bỏ chỗ khác.”

Lệnh chủ vốn muốn sống vai cùng nàng ngồi trên sườn núi thỏa thích tưởng tượng về tương lai: Cuộc sống về sau của cả hai có rất nhiều việc cần thương lượng để đạt đến nhận thức chung, ví dụ như sau này ai quản nội ai lo ngoại, con do ai hoài... Kết quả Vô Phương lại vui vẻ đi hái rau dại, để lại một mình lệnh chủ đứng đó than thở.

“Ha ha ha ha...” Một tràng cười khàn khàn truyền đến, mang theo sự giễu cợt như có như không.

Lệnh chủ quay đầu tìm kiếm, phát hiện kẻ không biết sống chết kia ở trong bụi cỏ huyên. Đó là con U Yển, có vẻ ngoài giống vượn, lông tóc cuộn thành một búi trên đỉnh đầu, nó đang nhắm hai mắt nằm đó giả ngủ. Cũng như đám rau dại trái cây rừng, U Yển là đặc sản ở núi Biên Xuân. Vì hờ chút là lại cất giọng cười vô duyên không đúng thời điểm, nên nó thường xuyên bị mấy cặp yêu quái đến hẹn hò đánh cho brou đầu.

U Yển vốn thích thu hút sự chú ý của người khác, còn đang mê mải biểu diễn thì luồng khí giận dữ phát ra từ lệnh chủ khiến nó ý thức được tính nghiêm trọng của hành động mình vừa làm. Nó xoay mình ngồi dậy, chớp mắt nhìn lệnh chủ, chắc là kinh ngạc vì thấy chàng đen thui từ đầu tới

chân mà cũng có được bạn tình. Uy hiếp khổng lồ từ đối phương khiến nó rùng mình bất an, lệnh chủ mới giẫm chân tiến tới một bước, nó đã lập tức chạy biến mất như một làn khói.

Lệnh chủ thu tầm mắt lại, quay lại đi theo hôn thê của mình, nhìn khuôn mặt vui vẻ của nàng mà vô cùng hài lòng. Trước kia nàng không mấy khi cười, phái nữ mà nghiêm túc quá sẽ hết dễ thương. Sống trên đời không nên nhăn nhó mãi, về sau cứ thế này thì tốt biết bao, chàng có thể đưa nàng đi khắp nơi nhìn đó đây, đi mệt thì dừng chân định cư luôn. Tạo một tòa thành, nuôi thêm mấy tượng đất cấp thấp để lo liệu những việc nặng, nghĩ thôi đã thấy tuyệt rồi.

Nàng nhổ rất nhiều rau dại chất thành một đống, không có đồ đựng nên ngoắc tay gọi chàng qua. Lệnh chủ vừa chạy vừa nhảy đến trước mặt nàng, vừa nói vừa toan cởi quần, “Hôm nay ta mặc quần dài, có thể thắt hai đầu ống quần lại, một ống đựng rau dại, một ống đựng trái cây.”

Vô Phương trắng bệch mặt, nghiêm nghị quát chàng: “Dừng lại, không được cởi! Sao có thể đựng đồ ăn trong quần chứ?”

Lệnh chủ rơi vào thế khó, nghĩ một lúc mới ngắt lá cây giơ lên trong gió, biến ra hai cái túi rồi giúp nàng bỏ rau dại vào.

Rất hiếm khi thấy thoải mái như thế, Vô Phương chống nạnh đứng trên sườn núi nhìn ra xa, thở dài cảm thán: “Tiếc thật, không có năng nên cỏ dại không nở hoa được.”

Lệnh chủ nghe vậy, tiếc nuối bảo: “Ta không biến ra mặt trời được, ta chỉ là biết nặn bùn thôi. Có điều nương tử thích hoa dại sao? Nếu thích thì ta sẽ tặng nàng cả núi.”

Chàng vừa dứt lời, hoa khắp đồi núi lập tức nở rộ với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Tay chàng chỉ về hướng nào thì cơn sóng màu sắc cuộn cuộn phủ đến nơi đó, tạo thành một biển hoa bất tận.

Vô Phương bật cười, một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, răng đều như bắp, mắt cong như trăng. Lệnh chủ vác túi ngấn ngơ nhìn hôn thê, lần này hình như chàng biểu hiện cũng được đấy chứ. Cứ theo đà này thì không bao lâu nữa chàng có thể động phòng rồi, vui quá đi!

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đã theo tiêu chí thiết thực thì khi du sơn ngoạn thủy, cả mục tiêu quan trọng nhất là bồi đắp tình cảm cũng không làm ngăn được việc tay xách nách mang khuân đầy đồ về.

Lúc lệnh chủ và Vô Phương gánh túi lớn về lại Yểm Đô, một thần lẩn một chim và tất cả tượng đất đều đang ngẩng đầu mong ngóng, thấy bọn họ hiện thân thì rối rít vây quanh. Cù Như nói: “Lúc này có cơn gió mạnh, sau đó liền không thấy bóng dáng sư phụ đâu, em đuổi không kịp nên cứ tưởng sư phụ bị yêu quái bắt đi chứ.”

Vô Phương bật cười, đang ở Yểm Đô mà còn nói cái gì có yêu quái với chẳng không yêu quái. Chuyển đi này thu hoạch khá được, rau dại đầy cả túi, có thể ăn được năm ba hôm. Nàng đã nghĩ xong món ăn rồi, đang định chào tạm biệt lệnh chủ thì lại nghe thấy Ly Khoan Trà nhỏ giọng bẩm báo với chàng: “Không xong rồi chúa thượng, trong thành có trộm.”

Hiển nhiên lệnh chủ cũng chẳng lo lắng mấy, một nơi nghèo rớt mồng tơi thì có gì hay ho mà trộm? Gã tặc kia mở cửa nhà kho ra xong e có khi còn muốn khóc. Thật ra chàng cũng muốn khóc đây, trước đó đã lập kế hoạch thu thuế, nhưng yêu quái chịu tuân thủ lại chẳng có mấy con. May mà số quà cưới nhận được hôm hôn lễ hệt vẫn khá thực tế, đều được giấu trong kho bí mật ở dưới bậc thềm, không có khẩu quyết của chàng thì chẳng ai được mở.

Chàng *ừ* một tiếng, thấy hôn thê nhìn sang thì hào sảng ra lệnh: “Mau đi kiểm tra xem có mất mát gì không. Mà bị trộm hết cũng chẳng

sao, có thể trộm kho của bốn đại vương thì gã trộm này khá bản lĩnh đấy.”

Ly Khoan há miệng, “Thật ra cũng không thiếu gì cả ạ...” Cậu ta nhìn lệnh chủ, ấp úng nói: “Vừa nãy nền móng chấn động vài lần, tháp canh ở góc Tây Bắc bị sụp. Thuộc hạ với đại quân gia dẫn người lục soát cả buổi vẫn không thấy bảo châu lưu ly trấn tháp đâu, chắc là bị trộm rồi...”

Lệnh chủ chặc lưỡi, “Gã trộm này cũng biết nhìn hàng đấy.”

Viên ngọc lưu ly kia là do hộ pháp để lại trước khi niết bàn, khi ấy tiểu tiên dưới trướng hộ pháp – cũng chính là vị hôn thê tiền nhiệm của chàng – thoát hôn chạy trốn với kẻ khác đã nhờ thanh điều đưa vật này tới bồi thường. Đã được gọi là bảo châu thì tất nhiên có giá trị phi phàm, nhưng suy cho cùng nó lại tượng trưng cho nỗi nhục, và cũng chỉ có lệnh chủ quảng đại mới nghĩ đến việc đặt nó trên đỉnh tháp làm đèn.

Bây giờ hay rồi, bị trộm mất luôn, có điều lệnh chủ nghĩ khá thoáng, “Mất rồi thì thôi, dù sao cũng đang định tới Phong Đô, ở đó còn nhiều bảo bối phát sáng lắm, đòi Minh Quân mấy món là được.”

Mặt mày Ly Khoan vẫn hết sức ủ dột, “Chúa thượng à, đó là ngọc lưu ly đấy, sao có thể mất rồi thì thôi ạ?”

Vô Phương đứng một bên nghe cũng cảm nhận được hình như viên bảo châu kia rất quý, liền hỏi lệnh chủ: “Ngọc lưu ly có lai lịch thế nào vậy?”

Rốt cuộc lệnh chủ còn chưa lên tiếng, Ly Khoan đã hấp tấp chen miệng: “Viên ngọc kia là vật chứng cho việc lệnh chủ bị bỏ rơi ạ, tuy hơi nhục nhưng uy lực của nó cực lớn, đủ sức giúp Yểm Đô tránh khỏi gió sương mưa tuyết. Yểm hậu biết đấy, trong thành này trừ chúa thượng với thuộc hạ ra thì toàn là tượng đất, bề ngoài nhìn vậy nhưng suy cho cùng căn cơ vẫn khá yếu, bùn mà, ngấm nước mưa lâu sẽ bị nhũn. Bây giờ mất ngọc

lưu ly rồi, sau này đám tượng phải làm sao đây? Vốn có thể sống được một trăm hai trăm năm, bây giờ e chưa đến vài ba năm đã hỏng rồi.”

Lệnh chủ điên tiết chết đi được, cái con thần lẩn lười dài này đã tung hô hết quá khứ đau thương của chàng ra. Bị bỏ rơi hay ho lắm à, không biết nói tránh đi sao? Tiền nhiệm với đương nhiệm chính là vấn đề muôn thuở, ngoài miệng thì bình thản nhưng trong lòng luôn có khúc mắc với nhau, tại sao Ly Khoan lại nhắc đến tiểu tiên giữ đèn ở trước mặt Vô Phương chứ!

Chàng phải giải thích ngay, vất vả lắm mới tạo dựng được chút cảm tình, không thể lại bị con thần lẩn này phá hỏng được. Chàng phất tay khinh thường, “Nương tử chớ hiểu lầm, ta không hiểm lạ gì viên ngọc nát đó nên mới đặt nó lên đỉnh tháp. Muốn bảo đảm Yểm Đô không bị mưa ngập à, ta đây có cách, không có ngọc lưu ly thì không sống được à?”

Chàng vừa phân bua vừa âm thầm quan sát vẻ mặt Vô Phương, song nàng chỉ bình thản nhìn xuống, ngay đến một gợn sóng cũng chẳng có, khiến lòng chàng chua xót không thôi. Chàng chạm khuỷu tay vào tay nàng, “Nương tử, nàng không vui sao?”

Vô Phương hoàn hồn, “Còn mất gì nữa không?”

Lệnh chủ thở phào, hỏi vậy tức là đã qua chuyện, nhưng câu nói kế tiếp của Ly Khoan lại làm chàng vã mồ hôi đầy người, “Tàng Thần tiền của ngài... cũng không cánh mà bay rồi ạ.”

Cậu ta vừa nói xong, lệnh chủ suýt trượt chân ngã ngựa, may mà được tượng đất đứng hai bên vội vàng đỡ lấy. Chàng đau lòng kêu lên: “Tàng Thần của ta... Nó đã theo ta mười nghìn năm rồi đó...”

Không riêng gì niên đại, Tàng Thần tiền còn là binh khí duy nhất của chàng, đã sớm hòa làm một thể với tinh phách của chàng rồi. Tộc bọn họ đến ngày trưởng thành sẽ phải tiếp nhận thanh tẩy từ trời đất. Ở đài Can Qua tại núi Bất Chu dốc Chư Bì có trên mười nghìn loại kiếm khí, nếu các

chỉ tiêu của người đều hợp cách thì sẽ được trong số các binh khí này chọn làm chủ nhân, đi theo người suốt đời. Lần đó lệnh chủ đi liền nhằm được Tàng Thần tiễn, một vũ khí sắc bén đủ khả năng để bình thiên hạ, có lòng nhân đức cũng có khí sát phạt, được chàng khoác trên vai trông vô cùng hùng dũng oai vệ. Thân tên phát ra ánh sáng hoàng kim chói mắt, vừa nhìn là biết ngay đồ tốt. Lệnh chủ rất thích nó, sau khi bị biếm đến Phạn Hành Sát Thổ thì sợ nó bị yêu khí ăn mòn nên liền giấu đi. Ai ngờ sau năm nghìn năm nó mới được thấy lại mặt trời lần nữa, còn chưa quá hai hôm đã mất một cách vô lý.

Vô Phương nghe ra được sự bi thương ngập tràn trong tiếng than của chàng. Xem ra ngọc lưu ly đúng chẳng là thứ gì, chỉ có Tàng Thần tiễn này mới là mạng già của chàng. Trước đó Ly Khoan Trà nói thân tiễn lập lòe sắc xanh, không chừng đó chính là dấu hiệu báo trước, đáng tiếc lại không thể khiến lệnh chủ chú ý. Chàng vốn không phải dạng khôn khéo, bảo chàng giấu đồ ấy à, trời mới biết liệu chàng có giấu trong chăn không.

Lòng lệnh chủ loạn cào cào, bình thường trời sập xuống cũng có thể lấy làm chăn đắp, nhưng bây giờ thật sự đã lâm vào thế khó rồi.

Vô Phương không biết phải an ủi chàng thế nào, bèn nói với Ly Khoan: “Đừng đứng thù ra đẩy nữa, đồ mất rồi không tự về được đâu, bảo dân trong thành chia ra đuổi theo đi.”

Ly Khoan Trà đáp ngay: “Hơn phân nửa đã ra ngoài rồi ạ, còn lại không biết chia thế nào nên muốn chờ nghe theo sai bảo của lệnh chủ.”

Lệnh chủ ghen ngào kêu lên: “Lật tung hết lên mà lục soát cho ta, phải tìm kỹ gấp mười lần so với tìm Diệp Chấn Y ấy, có đào ba thước cũng phải tìm bảo bối về lại cho ta.”

Bi thương quá mức nên vô tình để lộ, Ly Khoan lúng túng nhìn Yểm hậu tương lai, may mà nàng đã quen với cái sự nói một đằng làm một nẻo

của bọn họ nên cũng chẳng buồn có phản ứng.

Hơn nửa dân số Yểm Đô đã ra ngoài, thành trì liền trở nên vắng vẻ. Khoanh tay đứng nhìn mãi cũng ngại, Cù Như cũng vỗ cánh bay lên trời hỗ trợ, Vô Phương đang tính cười mây bay theo thì bị lệnh chủ kéo lại.

“Nương tử đừng đi, ta sợ.”

Nàng kinh ngạc như vừa nghe thấy chuyện lạ, “Ngài sợ?” Mặt bình khí làm chàng thấy sợ hãi sao?

Nàng hỏi: “Là vì sinh tồn của Tàng Thần tiền nối liền với ngài sao? Tàng Thần tiền xảy ra chuyện cũng sẽ ảnh hưởng với ngài à?”

Chàng *ó* một tiếng, “Không phải chuyện đó, ngộ nhờ tên trộm vẫn còn trong thành thì sao, ta sợ.”

Khóe miệng Vô Phương không khỏi giật giật, “Bạch Chuẩn, rốt cuộc ngài có sốt ruột không vậy? Bị mất một vật quan trọng như vậy đấy! Sớm biết thế thì hôm nay đã chẳng đi núi Biên Xuân, ở nhà thì tiền đã không mất.” Dứt lời nàng lại trách chàng: “Đều do ngài không cất giữ nó cho tốt, giờ biết làm sao đây!”

Lệnh chủ rũ tay áo nói không biết, “Ta chỉ muốn nương tử ở bên ta thôi, nàng không cần đi đâu, ở lại đợi tin với ta là được.”

Vô Phương chau mày, đành vậy, nhiều nhân lực ra ngoài lắm rồi, thiếu nàng cũng chẳng sao. Nàng ngửa đầu nhìn lên trời, lẩm bẩm: “Hôm nay ta trông thấy xoáy hỉ, luôn cảm thấy có chuyện sẽ xảy ra.”

Xoáy hỉ xuất hiện trên không trung nghĩa là có minh quân hạ thế, cũng như điềm lành khi hoàng đế giáng thế vậy. Với nhân gian, đó là biểu trưng của sự hưng thịnh, còn với Thiên giới thì nó tương đương một trận biến động.

Lệnh chủ sờ sờ mũi, “Thân ở uế thổ thì xoáy hi không liên quan gì đến chúng ta cả.” Nói rồi chàng xốc túi vải lên, vừa đi vừa nói: “Giờ cũng rảnh rồi, đi nhặt rau thôi.”

Thành ra bên trong điện ‘cẩn thận bậc thềm’ có cảnh tượng đường đường linh y và lệnh chủ xắn tay áo lên nhặt rau.

Vô Phương khá quan tâm đến tình hình, nghe có động tĩnh là lại nhìn ra cửa. Nhưng lệnh chủ lại làm như không có chuyện gì, giờ nhánh tể thái* lên nói: “Cái này còn có thể băm nhuyễn vo viên, thêm hai nhánh tần ô rồi đập quả trứng vào đảo cùng...”

(*Tể thái là một loại cỏ có hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu.)

Nàng xoay sang nhìn chàng, “Ngài còn có tâm trạng ăn uống à?” Chàng đáp mà không hề ngẩng đầu lên, “Ta cũng sốt ruột mà, nhưng đã có người đi tìm rồi còn gì.”

Vô Phương không nhìn thấy mặt chàng nên không cách nào nhận ra chàng đang nói thật hay giả. Vừa nãy rõ ràng còn muốn sống muốn chết... Nàng lại ngồi xuống, cảm thấy hoang đế không gấp thì thái giám vội vã cái gì. Nghĩ mãi nghĩ mãi, xét tới đối phương từng có tiền án lừa gạt mình, nàng thử thăm dò: “Tàng Thần tiền của ngài vốn dĩ không bị mất, có đúng không?”

Chàng lập tức phủ nhận, “Đâu nào, thật sự mất tiêu rồi.”

“Ngài không đích thân đi tìm, làm sao chắc chắn nó bị mất?”

Chàng đáp ngay: “À, vì nó nối liền với tinh phách của ta, nên ta biết nó không còn ở trong thành nữa.”

Khi giả vờ ngớ ngẩn, bịa chuyện sẽ hay câu sau không khớp với câu trước.

“Vậy vì sao vừa rồi ngài lại sợ kẻ trộm chưa rời đi?”

Chàng sừng sốt, rối cuộc then quá hóa giận luôn, “Có nhìn thấu cũng đừng nói toạc ra thế được không, ta đã chịu đủ đả kích rồi, nàng còn muốn cắm thêm dao vào tim ta sao.”

Nhưng dáng vẻ kia nào có giống chịu đủ đả kích, Vô Phương xụ mặt, chẳng biết nói gì luôn. Chàng vẫn còn hăng hái xếp rau ngay ngắn, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nàng đi quanh trong điện mấy vòng, hình như nàng đã bỏ qua chỗ nào đó thì phải... Rồi bỗng nhớ ra, nàng đứng lại hỏi: “Nếu Tàng Thần tiền nãi liên với tình phách của ngài, vậy ngài hẳn có thể cảm nhận được nó ở đâu, đúng không?”

Dưới ánh nến, vùng dưới mũi bỗng lộ cánh môi hơi vênh lên, lệnh chủ rối cuộc cũng cất tiếng: “Gần đây hay bị mất đồ, đầu tiên là người, sau là tiền, tất nhiên phải tìm cách giải thích rồi đúng không? Tàng Thần của ta có sức mạnh định quốc, không phải ai cũng dùng được. Ở trong tay ta nó mới có thể phát huy hết khả năng, kẻ khác trộm đi thì chỉ có nước dùng kéo sợi bông thôi.”

Vô Phương tức giận trách: “Nếu trong lòng ngài đã nắm chắc như vậy, tại sao không nói sớm?”

“Ta đang diễn trò mà.” Chàng thành thật đáp rồi nhoẻn môi cười, để lộ hàm răng đều trắng tựa tuyết, tôn lên cánh môi đỏ mọng như lửa, so với nàng càng yêu nghiệt giống tà sát hơn.

Lại thấy nữa rồi, Vô Phương không thể không buồn thương cho bản thân mình. Mặt lệnh chủ thỉnh thoảng cứ xẹt qua xẹt lại trước mắt, nàng sắp

không còn sức phủ nhận nữa rồi. Thế này là sao, một chuyến đi tìm Nhược Mộc cộng một lần du ngoạn núi Biên Xuân mà đã rơi vào lưới tình rồi, có phải nàng quá dễ dụ rồi không? Buồn cho phận mình bất hạnh, lại giận mình quá ngốc, nàng không biết kế tiếp mình nên làm gì nữa. Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tới cùng, nàng thật sự rất muốn lột mũ trùm của lệnh chủ xuống xem rốt cuộc chàng là thứ quý gì. Nhưng không được, nếu vọng động làm bậy, sau đó nàng chỉ có thể ‘lấy thân báo đáp’ mà thôi.

Vô Phương ngồi xổm xuống, muốn từ góc độ chênh lệch này gắng nhìn thấy toàn mặt chàng, đáng tiếc ngoại trừ đôi môi đỏ tươi ấy ra thì đến ngay cả lỗ mũi cũng chẳng thấy được. Nàng không khỏi nản chí, vừa thở dài nửa hơi thì chàng chợt nghiêng người với lấy giỏ xách, và trong chớp mắt đó, một mái tóc đen nhánh cùng nửa bên cổ và vành tai trắng nõn lộ ra rõ ràng. Thậm chí nàng còn nhìn thấy trên dải tai chàng có đeo một cái khuyên vàng, thân khuyên khắc đầy chữ Phạn phức tạp...

Nàng giật mình, muốn nhìn kỹ hơn thì mọi thứ lại bị che đi. Nhưng ba lần nhìn đầy kinh hãi đã đủ để hình dung, cơ thể dưới áo choàng tuyết đối không như nàng tưởng tượng, không những không già mà cũng chẳng mục nữa.

“Bạch Chuẩn,” Giọng nàng đầy mê man, “Ngài rốt cuộc...”

Lệnh chủ vẫn bày bộ mặt khờ khờ, “Nương tử sao thế?”

Nàng lại bắt đầu nghi ngờ có phải mọi việc này đều là mưu tính của chàng không. Sao có kẻ lớn lên lại ngu ngốc thế này chứ!

Nàng từ tốn đứng lên, tâm trạng có phần phiền muộn, bây giờ không thể nhắc tới tướng mạo của đối phương, có nhìn thấy rồi cũng phải làm như không thấy. Nàng hỏi: “Ngài cho rằng kẻ bắt Chấn Y và trộm Tàng Thần tiền là cùng một người, cho nên muốn thả dây để câu cá lớn, Tàng Thần ở đâu thì Chấn Y ở đó, có phải không?”

Chàng đáp mà không hề nghĩ ngợi: “Cũng không hẳn, ngộ nhờ kẻ trộm Tàng Thần chính là Diệp Chấn Y thì sao.”

Khó có thể nói chuyện bình thường tiếp được, Vô Phương lạnh lùng liếc chàng, “Lệnh chủ đã tính kỹ càng, vậy ta cũng không quan tâm vô ích nữa. Ta xin cáo từ trước, nếu có tin tức thì xin phiền phái người thông báo cho ta.”

Nàng dợm chân muốn đi, chàng vội đứng dậy đuổi theo, giang hai tay ra cản đường nàng, “Đã trễ thế rồi, trên đường gặp phải kẻ xấu thì sao? Ta nói cho nàng biết, mặc dù Phạn Hành Sát Thổ này do ta làm chủ, nhưng lãnh thổ quá lớn, ta không thể đảm bảo con yêu quái nào cũng chính trực hết đâu. Nơi này đã chẳng còn giống năm nghìn năm trước từ lâu rồi, nói thẳng ra thì đã trở thành nơi ô uế, ô uế sẽ sinh yêu nghiệt, ta không nói chắc nàng cũng hiểu. Bây giờ là thời buổi rối loạn, nàng cần gì phải mạo hiểm như thế, ở cùng ta vẫn an toàn nhất, ta có thể bảo vệ nàng.”

Sau đó thì sao? Biết rõ ý định của đối phương mà vẫn ở lì đây chờ bị thao túng? Nàng đẩy chàng ra, “Ta không cần ngài bảo vệ, một nghìn năm qua ta sống một mình vẫn rất ổn, sau này cũng sẽ như vậy.”

Nàng tức giận thật sự, sống đến hôm nay mà rơi vào tình cảnh số mệnh bị ai đó điều khiển, nàng không thích thế.

Sự lạnh lùng của hôn thê không khiến lệnh chủ sồn lòng, chàng mặt dày nghiêm túc nói: “Ổn chỗ nào, không tình không yêu, có khác gì con cá khô không? Sau này có ta đây, chúng ta có thể sưởi ấm cho nhau, còn có thể sinh một đàn con trẻ. Nàng có biết trẻ con đáng yêu thế nào không, đợi đến khi nàng làm mẹ thì sẽ không muốn lên núi Cát Tường nữa đâu.”

Vô Phương vô cùng buồn bực, nếu thật sự như chàng nói thì tu vi nghìn năm của nàng đều đổ sông đổ biển à? Lão yêu này chính là chương ngại trên con đường tu hành, đáng ghét tới cực cùng. Nàng nghiêm mặt nói:

“Ta không muốn đợi đến héo mòn, nếu lệnh chủ có thể nói ra vị trí của Tàng Thần tiên, ta sẽ lập tức đi lấy về ngay.”

Hôn thể khá nóng tính, còn cố ý vòng vo nữa thì e sẽ dẫn tới xô xát mất, lệnh chủ lẽ mà xếp mớ rau đại lại rồi phúi phúi áo choàng, nói: “Ở khe Vạn Tượng, cách đây khoảng bốn trăm do tuần. Vừa hay nơi đó cách cửa vào Phong Đô không xa, chúng ta đi lấy Tàng Thần trước, nếu như tên người phạm kia không có ở đó thì chúng ta xuống Phong Đô luôn... Nương tử có đem Nhược Mộc theo không?”

Khuôn ngực đầy đặn cùng vòng eo thon nhỏ của hôn thể thật khiến lòng người rối loạn, ánh mắt của lệnh chủ chỉ lướt qua chứ không dám dừng lại lâu. Song khéo mắt chàng vẫn chú ý thấy nàng lôi khúc Nhược Mộc kia ra khỏi ngực, “Ta vẫn luôn đem theo bên mình, có thể lên đường ngay bây giờ, ngài còn cần chuẩn bị gì khác không?”

Lệnh chủ sờ sờ gáy, “Cứ thế mà chạy đến khe Vạn Tượng hình như hơi khoa trương, ngộ nhỡ đứt dây động rừng thì không tốt lắm. Chúng ta ngụy trang đi, đừng để tên trộm kia sinh nghi.”

Chàng nói có lý nên Vô Phương cũng không phản đối, chỉ hỏi: “Ngài muốn ngụy trang thế nào?”

Cơ hội chỉ được gặp chứ không thể cầu như vậy mà không lợi dụng thì đúng là đồ ngu. Chàng sống lâu thế rồi, cho tới giờ không có lấy một thứ gì đáng để ước ao cả... Chàng chà xát tay, khó nén nổi hưng phấn, “Nương tử toàn mặc màu trắng mộc mạc, lần này đổi trang phục khác đi. Nàng đã gặp bà chủ của quán trọ Thái Lung rồi đấy, nàng ta ăn mặc như khống tước vậy, nàng cứ biến thành dáng vẻ kia đi.”

Là kiểu ăn vận trang điểm rực rỡ kia à, dễ thôi. Nàng lắc mình biến y phục trên người thành váy lụa xanh biếc, cổ áo viền chỉ tơ vàng hơi hờ uốn lượn như mây, thấp thoáng làn da nõn nà bên dưới. Đuôi tóc đen tết lỏng,

đong đưa theo từng bước chân, dưới hàng mây thanh nhã là đôi mắt long lanh tựa nước hồ thu, đôi môi thắm sắc hơn cả cánh hoa.

Nàng quay một vòng, “Thế này được chưa?”

Trong đầu lệnh chủ bỗng nảy ra câu ‘giai nhân mười sáu thân mềm mại như bông’, có điều trang điểm hơi đậm quá nên gần như không nhìn ra đường nét của nương tử nhà chàng. Chàng xắn tay áo lên lau bớt cho nàng rồi tỉ mỉ nhìn trái nhìn phải, “Thế này tốt hơn nhiều.”

Đã chuẩn bị cho mình xong, nàng hỏi: “Còn ngài?”

Chàng bậm quyết gọi ly nô tới, ly nô đội kiệu trên đầu nhanh nhẹn đi hai vòng rồi dừng trước mặt nàng. Lệnh chủ tự có diệu kế riêng, hóa thành một luồng sáng lao thẳng vào trong lòng nàng.

Vô Phương kinh hãi, định ném chàng đi thì phát hiện chàng đã biến thành Phỉ Phỉ, ngược bộ mặt hết sức đáng yêu lên, vừa vẩy đuôi vừa thân mật cọ cọ hai cái lên ngực nàng.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Bốn trăm do tuần, cười mây thì chỉ chốc lát sẽ đến, nhưng bây giờ lại ngồi kiệu do li nô khiêng. Cổ kiệu cứ lắc lư chao đảo như thuyền trên đỉnh sóng, ngồi lâu sẽ dễ bị đau nhức toàn thân.

Thế núi với hai bên vờn quanh khiến dãy Vạn Tượng trông rất hùng vĩ, không có trăng nên cả rặng núi chìm trong bóng đêm, song vẫn có thể nhìn thấy dáng núi ôm lấy bầu trời thành một đường dài hẹp. Trên con đường bằng phẳng dưới đáy cốc có đội ngũ xa hoa đi qua. Li nô mặc áo cộc tay cỡ rộng khiêng một cỗ kiệu nhỏ màu đỏ, bốn góc kiệu có treo đèn lưu ly. Rèm châu rũ hờ nơi cửa kiệu, mỹ nhân trong kiệu mặc trang phục lộng lẫy, ôm vật cứng trong lòng, hai gò má ửng hồng như cô nương đã xuất giá, nhân đêm tối chạy về thăm viếng nhà mẹ.

Đám thú núi dù đã thành tinh hay chưa, khi nghe tiếng thối kèn của li nô đều rối rít thò đầu ra nhìn. Vô Phương dịu dàng vuốt lông lưng Phỉ Phỉ, nhỏ giọng than phiền: “Ta nặng lắm hay sao mà phải để chúng thối kèn xua đường? Đánh động tới nhiều yêu quái như vậy, khiến tên trộm kia nghi ngờ thì làm sao.”

Lệnh chủ hóa thân thành Phỉ Phỉ thoải mái nằm trong khuỷu tay nàng, híp mắt nói: “Khiêm tốn không phải tác phong của hồ ly tinh, càng phô trương càng ít khiến người khác nghi ngờ.”

Đến giờ Vô Phương mới biết rõ vai mình đóng, thì ra là một con hồ ly tinh. Nàng bất mãn cau mày, song cũng không nói gì, chỉ cảm thấy lệnh chủ

có dụng ý khác, vì muốn kiểm cố quần lấy nàng mà cố ý kéo dài thời gian, vẽ chuyện cho thêm thêm phức tạp.

Biết thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, nàng thấp giọng hỏi: “Ở khe Vạn Tượng có động hồ ly à?”

Chàng đáp không rồi vờ đảo mình chuyển hướng năm, móng vuốt nhỏ nhỏ chạm nhẹ lên phần đồi núi mềm mại của nàng.

Vô Phương đỏ mặt đánh đầu chàng, tức giận hỏi: “Không có động hồ ly thì ta cải trang thành hồ ly tinh làm gì hả?”

Lệnh chủ không dám nói thật là vì hồ ly tinh xinh đẹp, chàng cũng có thể nhân cơ hội này cột nhả một tí. Nhưng sợ nàng lại đánh mình, chàng đành nói: “Vì như thế đẹp mà, hơn nữa ban đêm không điều tức mà chạy lung tung thì cũng chỉ có hồ ly tinh thôi.”

Thôi được, coi như có lý. Vô Phương kiềm chế cơn tức, nhưng chàng lại rục rịch muốn động, nàng bèn véo tai chàng, “Còn dám làm bậy thì ta sẽ cắt đường tiểu của ngài, không tin cứ thử đi.”

Nghe vậy chàng liền kiên dè ngay, lẩm bẩm nói: “Không được, ta còn muốn giữ lại động phòng.”

Vô Phương bật cười, giễu cợt nói: “Cả ngày chỉ muốn động phòng, thế động phòng là làm chuyện gì, ngài có biết không?”

Vấn đề mơ hồ như vậy không tiện đưa lên mặt bàn thảo luận đâu! Lệnh chủ nhăn mặt, nói với vẻ lấp liếm: “Nàng coi thường ta quá đấy, dầu gì ta cũng đã sống mười nghìn năm, tất nhiên thành thạo hiểu đời hơn ai hết. Mà cho dù không có kinh nghiệm... không có kinh nghiệm thì vẫn có thể nghiên cứu, dù sao cũng là nàng chết ta sống một trận, ngã chống vó mấy lượt thôi mà.”

Hai tay nàng không khống chế được liền từ từ siết cổ chàng, “Lại ăn nói bậy bạ!”

Đôi chân ngắn của lệnh chủ vung đá loạn xạ, “Ta không nói bậy, ta có giáo trình đằng hoàng, bọn yêu quái trong đó đều thế cả. Nương tử đừng động đây lung tung nữa, giờ mà ta hiện nguyên hình thì sẽ đứt dây động rừng đấy. Nàng không tin ta có thể đưa sách cho nàng nhìn, chúng ta cùng học, nếu nàng bằng lòng thì còn có thể thực hành thử nữa.”

Vô Phương nửa tin nửa ngờ, song vẫn buông tay ra, “Giáo trình gì cơ?”

Lệnh chủ lấy kính càn khôn từ dưới bộ lông ra, mặt kính thoáng lóe lên, rồi bên trong xuất hiện hai con rùa, con đực cố sức sức trèo lên lưng con cái, dù ngã chổng vó nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn thành công. Nếu để ý thì sẽ nghe thấy tiếng gầm gừ như đang đánh nhau... Đúng là kiểm chứng cho câu ‘nàng chết ta sống một trận.’

Lệnh chủ đưa móng vuốt bê tấm kính, đặc ý nói: “Nàng nhìn đi, ta đâu có lừa nàng!”

Mới đầu Vô Phương còn tưởng sẽ có một trận đại chiến dữ dội, còn ôm chút tâm trạng hưng phấn và mong đợi, kết quả lại chính là thứ này?

Nàng lạnh nhạt đẩy kính càn khôn ra, nhìn đủ lắm rồi. Lấy rùa làm giáo trình, cả đời này lệnh chủ cũng sẽ không hiểu động phòng là gì đâu.

Chàng vẫn đang hớn hở mời chào, bày tỏ đoạn này khó coi thì có thể đổi đoạn khác, nhưng Vô Phương không buồn để ý tới chàng nữa, xuyên qua rèm kiệu nhìn ra bên ngoài, hình như càng lúc càng gần miệng núi rồi.

“Ra khỏi sơn cốc là sắp đến khe Vạn Tượng rồi đúng không? Bây giờ có thể cảm nhận được tung tích của Tàng Thần rồi chứ?”

Lệnh chủ thành thật giơ móng trước lên, “Cách đây không xa, nường tử mau ôm ta đi, đừng để người ta nhìn ra sơ hở.”

Vô Phương đành phải ôm chàng vào lòng lại. Lệnh chủ gối lên núi ngọc mà không ngừng hít hà, sợ mình không chịu nổi niềm hạnh phúc này rồi sẽ chảy máu mũi ngay tại chỗ. Chàng còn nghĩ trước kia mình thật ngu ngốc, nếu giết phăng con Phi Phi kia đi rồi giả mạo nó, chàng có thể thân mật với hôn thê rồi. Bất luận là người hay yêu quái thì luôn mềm lòng với giống loài yếu hơn mình, loại thú này không thể biến thành hình người, ở Yêu giới cũng coi như thảm vô cùng. Có điều càng thảm càng dễ được yêu thương, ngay đến Vô Phương lạnh lùng như thế mà cũng chơi đùa với nó được, quả nhiên là giống nào cũng có sở trường riêng của mình.

Kiệu nhỏ lắc lư khá dữ, mình ngọc treo trên eo mỹ nhân va vào nhau phát ra tiếng *ting tang*. Sau khi rẽ vào một khúc cong rất lớn, phía trước liền xuất hiện một cái hồ, sóng nước và bọt cuồn cuộn liên tục vì ở trên có thác nước, hơi nước bốc đầy trời.

“Đến khe Vạn Tượng rồi à?” Vô Phương cảm nhận được hơi nước xuyên qua rèm phủ vào mặt mình. Lớp phấn trên mặt nàng khá dày, gặp nước như được mềm ra nên hơi ngứa.

Lệnh chủ ló mặt ra khỏi ‘khe núi’, nghiêng đầu nhìn ngó, “Đây là đầm Phục Long, men theo dòng suối nhỏ kia mới tới khe Vạn Tượng.”

Vô Phương hít sâu một hơi, “Đã đến được đây, và ngài cũng sàm sỡ đủ rồi, có thể dốc lực tìm Tàng Thần tiễn về không? Đó dù sao cũng là binh khí của ngài, để nó lưu lạc ở ngoài, ngài không đau lòng à?”

Tính cách lệnh chủ trước giờ luôn hết sức thông thả, có vài chuyện ngay lúc xảy ra thì còn có thể cuống một chút, nhưng qua rồi liền sẽ lập tức cho ra sau đầu.

Gã trộm kia đúng là xui xẻo mới đi trộm Tàng Thần, không biết món đồ kia khát máu, dùng không đúng cách sẽ bị phản phệ sao? Bảo bối của chàng dĩ nhiên cũng là dạng cực thông minh nhưng vờ ngơ ngác như chàng, nếu để bị trộm đi tùy tiện như vậy thì nó đã chẳng xứng xưng vương xưng bá trên đài khí giới rồi.

Chàng khuyên nàng chớ nóng vội, “Nó vẫn ổn.” Rồi giơ móng lên chỉ huy li nô, “Đi lên đập đá đi, dưới này ẩm ướt hay có rắn rết, đừng để nường tử ta bị giết mình.”

Địa hình loáng cái chợt thay đổi, hết như vùng hoang vu cách Yểm Đô tám mươi dặm. Cổ kiệu đi trên hành lang đá, một bên là nước một bên là cây, càng đi càng tối. Phía trước mơ hồ có ánh sáng chiếu rọi cảnh trí xung quanh, Vô Phương thôi vuốt ve thể thân của Phi Phi, rướn người lên nhìn, “Đó là Tàng Thần ư?”

Lệnh chủ phủ nhận, “Nàng nhìn kỹ lại đi.”

Thì ra vật phát sáng ở giữa là một con dê xanh, nó đang giơ móng cào vào khe đá, nhác thấy bên này có động tĩnh thì quay đầu lại nhìn, râu dê xồm xoàm, lông có năm màu rực rỡ.

Có rất nhiều loài sau khi Vô Phương vào Phạn Hành Sát Thổ mới thấy được, yêu quái ở Ô Kim Sát Thổ chỉ là mấy con đại trà thường gặp, không bì được với ở Phạn Hành Sát Thổ. Lệnh chủ thấy nàng nghi hoặc thì ân cần giải đáp: “Thụ tinh nghìn năm là dê xanh, thụ tinh vạn năm là trâu xanh. Đó là một cái cây già, đang chôn lá cây rụng thôi.”

Có điều dê xanh xuất hiện thì lân cận ắt có yêu quái sinh ra từ những gốc cây xung quanh, kẻ trộm Tàng Thần có lẽ là cỏ cây thành tinh.

Lệnh chủ nhảy xuống khỏi kiệu, vừa chạm đất liền trở lại hình người, chân đi ủng đen tuyệt đẹp bước lên tảng đá lớn, đôi mắt nhìn chăm chú nhau với con dê xanh kia. Trong mắt dê xanh lập tức xẹt qua tia kinh ngạc,

nó khụy một chân xuống, cúi đầu hành lễ với chàng. Kỳ lạ thật, mấy con biết nói chuyện gần như không con nào xem vị lệnh chủ này ra gì, vẫn là mấy con không biết nói ngoan ngoãn hơn, biết được sự khác biệt về tôn ti.

Lệnh chủ khoanh tay hỏi nó: “Tối nay ở khe Vạn Tượng có yêu quái đem thần tiễn tới đúng không?”

Dê xanh gật đầu.

“Kẻ tới là nam giới?”

Kết quả dê xanh lắc đầu.

“Một nam một nữ?”

Nó vẫn lắc đầu.

Vô Phương vén váy bước ra khỏi kiệu, thấp giọng nói: “Xem ra tên trộm kia là nữ rồi, e nữ tặc vẫn không biết Tàng Thần và ngài tương thông với nhau, càng không ngờ đến việc chúng ta có thể đuổi đến đây nhanh như vậy.”

Lệnh chủ im lặng hồi lâu, lúc Vô Phương cho rằng chàng sẽ nói ra lời gì đó cao thâm thì chàng lại thở dài một hơi, cảm khái sâu xa: “Cùng là nữ cả, nhưng vì sao nương tử ta lại lập chí hành y tế thế, mà nữ tử khác lại cam tâm làm trộm chứ? Bốn đại vương cảm thấy nhất định là do cô ta không gặp được nam tử tốt, nếu được làm Yểm hậu giống nàng thì còn lâu mới thích đi trộm đồ! Nàng thấy chưa, hôn nhân chính là lần đầu thai thứ hai của phái nữ, cổ nhân nói không sai tí nào.”

Không quên tự dát vàng lên mặt mình ở mọi nơi mọi lúc, tật xấu này của lệnh chủ xem ra khó bỏ rồi. Điều Vô Phương quan tâm hơn cả chính là tung tích của nữ yêu kia, nếu Chấn Y cũng bị cô ta bắt thì chính là một

công hai việc rồi. Nàng nói: “Ngài dẫn đường đi, chúng ta sẽ khiến cô ta không kịp trở tay.”

Lệnh chủ lại hơi do dự, “Đi giờ luôn à? Hay là đợi trời sáng rồi tính tiếp? Ta lo nữ yêu kia không chỉ cướp tiền mà còn cướp sắc, lỡ tên đồ đệ người phạm kia của nàng ở trong động, chúng ta nửa đêm xông vào, phá hỏng chuyện tốt của người ta rồi khiến Diệp Chấn Y từ đây bắt lực suốt đời thì sao?”

Vô Phương không nhin nổi nữa, rất muốn đánh chàng một trận. Lúc nào rồi mà chàng vẫn nghĩ tới chuyện này, chưa kể còn nghĩ ác như thế, nguyên rủa người ta bắt lực suốt đời. Chẳng phải nàng chỉ lừa chàng một lần thôi sao, thù dai đến thế mà còn không biết xấu hổ mắng Đế Hưu là đồ đầu gà bụng nhỏ.

Nàng tức giận triệu ra kiếm ra, nói: “Ngài không đi thì ta đi, sau này đừng mong ta để ý đến ngài nữa.”

Lệnh chủ nghe thế liền lật đật chạy tới, “Được được được, nàng đừng nóng mà, đi ngay giờ luôn. Thực ra ta vẫn chưa nói cho nàng biết một chuyện, Tàng Thần tiền biết tự mình xử lý nghịch tặc, chỉ cần bốn đại vương ra lệnh là vật sống trong động sẽ lập tức tiêu tùng không còn đến hải cốt... Nàng muốn vào xem hay ngồi ngoài này chơi?”

Nàng trợn mắt nhìn nàng, “Nếu đồ đệ ta ở trong động, có phải cũng sẽ chết dưới Tàng Thần tiền luôn không? Lệnh chủ, làm yêu quái có thể không tuân theo quy tắc, nhưng không thể đánh mất lương tri.”

Rồi nàng vội rời đi bỏ lại chàng, lệnh chủ cắn ngón tay, khóc không ra nước mắt, “Ta đã làm gì chứ, sao lại mất lương tri được.”

Thôi, hôn thê không thích thì chàng sẽ không làm nữa. Núi Vạn Tượng này cách cửa vào Phong Đô không xa, có rất nhiều ma quỷ nguy

hiếm, chàng nhất định phải luôn ở bên cạnh nàng mới có thể bảo vệ nàng an toàn.

Chàng đuổi theo, gương mặt phủ đầy phấn son của hôn thê nhìn rất xa cách. Lệnh chủ cảm thấy mất mát, vẫn là đồ đệ quan trọng hơn tướng công. Chàng đưa tay kéo nàng, “Năm tay cùng đi...”

Nhưng hôn thê đang giận nên rất dữ, nàng vung cánh tay cầm trường kiếm lên, kiếm khí như điện suýt nữa đã chặt đứt cổ tay chàng.

Lệnh chủ ghen ngào, “Nương tử à, ta đã ấn uy lực của Tàng Thần đi rồi, sẽ không việc gì đâu, nàng muốn giết ta sao?”

Vô Phương ảo não, số mạng của nàng sao lại xuất hiện một tên ngốc như vậy chứ! Bây giờ có muốn vất bỏ cũng không được, nàng bắt đầu hâm mộ tiểu tiên giữ đèn dưới trướng hộ pháp rồi, trang tuần kiệt thức thời là đây chứ đâu! Đã không còn chủ nhân cần tận hiến liền rời đi ngay, gặp người mình thích thì thoát hôn. Tiểu tiên giữ đèn biết liệu trước tương lai nên kịp thời thoát khỏi Bạch Chuẩn, không như nàng, xui xẻo tám đời mới bị quấn chung với chàng. Tương lai sau này phải sống những ngày ù ù cạc cạc như thế, lâu dài nàng thật sự lo rằng mình sẽ bị chàng đồng hóa.

Nàng thất thểu đi lên trước, khe Vạn Tượng được gọi là khe nên nó không sâu cũng không hẹp, đi tới gần sẽ còn thán phục dòng nước chảy ngược huyền diệu của nó nữa. Nước là chất lỏng, hễ có chênh lệch độ cao thì nhất định sẽ đổ thẳng từ trên xuống. Duy chỉ có ở khe Vạn Tượng này là nước chảy lên chỗ cao, giữa không trung lại còn vẽ thành một vòng cung tuyệt đẹp, rồi dần dần biến mất sau dãy núi cao hơn, nghịch lý nhưng lại không có gì bất ổn.

“Trái ngược tự nhiên...” Nàng khẽ cười, “Rất có phong phạm của chốn U Minh.”

Lệnh chủ phát hiện mình có cơ hội thi triển học vấn, khắp khởi nói cho nàng hay, “Cửu tuyền (chín dòng suối) trong tục ngữ thường ám chỉ âm phủ, nhưng thật ra có rất nhiều người không biết rằng đây mới thật sự là cửu tuyền. Trên đỉnh suối có cửa sinh tử, băng qua cánh tử ấy là sẽ đến hoàng tuyền (suối vàng).”

Đúng là cách Phong Đô khá gần, Vô Phương có dự cảm Chấn Y đang ở gần đây, nhưng vì mọi thứ nơi này đều trái ngược với lẽ thường nên khả năng cảm nhận hồn phách của nàng bị cản trở, trước mắt chỉ hy vọng tìm được Tàng Thần tiễn về thôi.

Dõi mắt nhìn quanh, rừng núi mênh mông không biết động phủ họ muốn tìm ở đâu, giờ lại không có manh mối, nàng quay sang nhờ cậy lệnh chủ: “Có thể mở một đường đi không?”

Tâm trạng lệnh chủ đang không được tốt cho lắm, khá u ám nữa là đằng khác, nhưng nghe thấy Vô Phương gọi thì lập tức có động lực lại. Chàng tiến lên trước, trước mặt là núi non trùng điệp, khó bảo đảm điều động Tàng Thần mà không đổ máu, biện pháp tốt nhất là trực xuất yêu ma khắp núi ra khỏi động chúng, đến lúc đó con nào từng chạm qua Tàng Thần tiễn sẽ tự nhiên rõ liền.

Chàng nói: “Nương tử tránh ra, mấy việc nặng này để vi phu.”

Vô Phương nghe lời lùi ra sau, lệnh chủ phất tay áo làm màu một hồi, trong ống tay áo rộng thùng thình có mơ hồ lóe tia sáng như sắp tung ra chiêu gì dữ dội lắm. Tim nàng giật thót một cái, vốn tưởng chàng sẽ sử dụng Tàng Thần tiễn, không ngờ trong tay áo lại có luồng lửa phóng phụt ra. Luồng lửa dừng giữa không trung, chia thành nghìn điểm vạn điểm, rồi lại như có mục tiêu, trong nháy mắt chúng bắn vào núi rừng đen kịt mất dạng.

Nàng giật mình hỏi: “Đây là gì?”

Chàng đứng chấp tay sau lưng, “Nàng biết dẫn địa hỏa, còn ta có lửa. Hừ, xem bốn đại vương đốt chết chúng.”

Nàng thật sự bị chàng làm cho tức chết, kêu lên: “Ngài phóng hỏa đốt núi?” Lại nhìn rặng núi, từng hang từng hốc đều có tiếng thét đầy hoảng loạn vang lên, vô số bóng đen chạy trốn tứ phía, kẻ có năng lực thì phóng mình lên, không có năng lực thì lăn xuống đồi, khóc om sòm.

Có thể làm ra chuyện này nhất định chẳng phải loại hiền lành gì, lũ yêu quái cũng biết phản kháng thì e chỉ có con đường chết. Sau khi định thần nhìn lại, quả nhiên thấy một bóng áo choàng đen đặc trưng đứng sờ sờ ra đó, chúng liền khóc lớn tiếng hơn, “Lệnh chủ, có gì thì từ từ nói chuyện, tại sao lại đốt động phủ của bọn ta?”

Lần này lệnh chủ đuối lý, chỉ để tìm tên trộm đó mà làm hơi quá. Có điều đám lửa kia không hẳn là quá hung hiểm, đây là loại lửa yếu nhất trong ba trăm sáu mươi chín ngọn lửa trong hồ lô của chàng, rất hợp để hù dọa đám yêu một chút. Thân là vương của vạn yêu, có làm sai cũng tuyệt đối không thừa nhận, chàng lạnh giọng quát mắng: “Tộc chúng ở Sát Thổ mà lại không tuân theo phép tắc của Sát Thổ, thủ lệnh bốn đại vương phát ra các người nhận được chưa hả? Không nộp thuế mà còn dám làm ồ ở núi Vạn Tượng? Không đốt các người thì đốt ai?”

Chàng ra một chiêu quát một câu là liền chuyển bại thành thắng, lũ yêu lập tức quỳ xuống, ủ rũ thưa: “Tiểu yêu không dám, trời sáng sẽ lập tức đến Yểm Đô nộp thuế.”

Vô Phương không còn lời gì để nói, chỉ biết thầm thở dài, đại vương uế thổ đúng là không cần phong độ, càng bá đạo càng tỏ vẻ tôn quý. Yêu quái ở Yểm Đô thích bắt nạt kẻ yếu, lệnh chủ trước giờ có lẽ chưa từng cứng rắn một lần nên lần này mới cho chút cảnh cáo để hù dọa chúng, không con nào dám nói chuyện động phủ bị đốt nữa.

Lệnh chủ nói tới nói lui, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm cái hang ở cạnh nguồn suối. Ánh lửa hừng hực song không thấy có kẻ đi ra, linh lực của mũi tên lại bộc phát mãnh liệt, chàng biết, chính là ở ở đó.

Chàng phi thân lên, Vô Phương chưa kịp đi theo thì một bóng dáng yêu kiều đã bị ném ra khỏi sơn động, rơi thẳng xuống đất, đập vỡ tảng đá lớn trước mặt nàng.

Xung quanh nhất thời im bật, đám yêu đều sợ đến choáng váng. Con yêu vừa ném nằm giữa đám đông, mái tóc dài tán loạn che khuất mặt mũi, bờ vai thon gầy run rẩy từng cơn vì sợ hãi, thoạt nhìn thật đáng thương.

Ôi chao, lệnh chủ đánh phái nữ kìa! Đám tiểu yêu rốt cuộc bắt đầu xì xào bàn tán, lần trước lệnh chủ đón dâu không thành, nghe nói tân nương đào hôn, đùa bỡn lệnh chủ một trận ra trò. Giờ lại xảy ra chuyện gì vậy? Truy đuổi tân nương bỏ trốn à? Cô nàng trang điểm đậm như quý kia là ai? Niềm vui mới? Hay là nhân tình?

Có kịch hay để xem rồi! Chúng yêu đang buồn chán rất thích loại quan hệ tay ba đầy kích thích này. Tất cả đều che miệng, hai mắt sáng rực nhìn lệnh chủ lững thững bước ra khỏi hang, vẫn là bộ áo choàng đen vạn năm không đổi dấy, song trên tay đã có thêm một cây cung thần sáng chói rực rỡ.

Vô Phương đi lên đón, “Có đồ đệ của ta trong đấy không?”

Lệnh chủ lắc đầu, giơ cung trong tay chỉ vào con yêu quỳ dưới đất, “Nhưng nàng biết con yêu quái này đấy.”

Vô Phương không nhìn ra, chần chừ hỏi là ai. Một đốm lửa bay ra khỏi đầu ngón tay lệnh chủ, dừng lại trước mặt con yêu trên mặt đất. Ánh sáng xanh yếu ớt hắt lên gương mặt quen thuộc, là đấng yêu Lộc Cơ.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 35

“Lộc Cơ?” Vô Phương kinh ngạc, sợ mình trông nhầm nên nhìn đi nhìn lại. Dẫu tình trạng hiện giờ khá thê thảm, nhưng dáng vẻ là lướt vừa nhìn sẽ yêu này... nàng thật sự không nhầm, chính là cô nàng này đã xui Chấn Y gả thay, nói sẽ cứu y song sau đó lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Lệnh chủ bắt nàng ta hỏi tội xong đã hạ lệnh nhốt vào vực băng rồi mà... Tù ngục ở Phạn Hành Sát Thổ đúng là tệ hại, thiên lao Yểm Đô để sống Chấn Y, vực băng nghe có vẻ cao cấp hơn vẫn bị Lộc Cơ dễ dàng tháo chạy.

Nàng nuối tiếc nhìn lệnh chủ, “Ngài lấy sai tên rồi, không nên gọi là Bạch Chuẩn, gọi là Bạch Lệnh* thì đúng hơn. Thiết lập điều lệ không ai buồn tuân thủ, ban mệnh lệnh ra cũng chẳng ai chịu thi hành.”

(*Bạch Lệnh nôm na nghĩa là mệnh lệnh có cũng như không)

Nói tới lại thấy lệnh chủ hơi tội nghiệp, rõ ràng tiếng xấu vang dội song thực tế lại loạn thế này, chả ai ngờ được cả. Chẳng lẽ ở vực băng cũng không phải người canh gác sao? Chứng tỏ thiên lao bị hớ một lần vẫn không khiến chàng quan tâm thêm tí nào.

Lệnh chủ cũng rất tiếc cho mình, “Nương tử à, ta không đổi tên được, mà thật ra tên ‘Bạch Chuẩn’ cũng hợp lắm.” Chàng tiến lại nói nhỏ bên tai nàng: “Vì ta thường xuyên sáng nắng chiều mưa, có lúc đã đồng ý với thỉnh cầu của người ta rồi lại lật lọng. Bạch Chuẩn chính là ừ sông thôi ấy.”

(*Cũng tương tự với Bạch Lệnh, Bạch Chuẩn tức là độ chuẩn xác có cũng như không)

Vô Phương thật phục cái sự tiểu nhân của lệnh chủ, trên đời này quả thật chẳng có mấy kẻ thẳng thường phân tích nhân phẩm của mình như vậy đâu. Nàng thở dài, cup mắt nhìn Lộc Cơ đang quỳ dưới đất, “Sao nàng ta có thể chạy ra khỏi vực băng thế? Rồi làm sao lại vào được Yểm Đô đánh cắp Tàng Thần tiễn đi nữa? Yểm Đô các ngài quá rộng lượng với phạm nhân rồi, lao ngục nào cũng có thể tự do ra vào.”

Lũ yêu đứng hóng chuyện đều không dám thở mạnh, xem ra vị mỹ nhân đoan trang tao nhã, có đầu óc và dám chỉ trích thẳng vào thần kinh của lệnh chủ này không phải là tình nhân mà cũng chẳng phải là niềm vui mới. Người ta chính là Yểm hậu đấy, không nghe lệnh chủ gọi nàng ấy là nương tử à? Chậc chậc chậc, thảo nào khí chất khác biệt đến vậy, trang điểm đậm chỉ để phù hợp với thân phận tôn quý mà thôi.

Ánh mắt lũ yêu nhìn Vô Phương lập tức ngập tràn vẻ kính sợ, đồng thời cũng vạn phần bội phục lệnh chủ. Trải qua lần thất tình mấy nghìn năm trước, lệnh chủ đại nhân lại lần nữa trèo lên được cành cao một cách kỳ tích nhá!

Cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của lũ yêu, lệnh chủ hết sức phổng mũi, liền giơ tay chống hông, “Bốn đại vương thích lấy đức phục chúng, nương tử nói không sai, Yểm Đô đối đãi với phạm nhân vô cùng tốt. Để cô ta giải sầu, bốn đại vương còn đặc biệt phái một tên tượng tháp tùng cô ta đi chơi đấy.”

Kết quả thế nào dĩ nhiên khỏi phải nghĩ, tù phạm chạy trốn, còn trộm mất bảo bối của chàng. Nhưng như thế càng đáng nghi hơn, có ăn có uống còn có mỹ nam, cuộc sống lao ngục tốt cỡ đó đối với yêu quái mà nói, quả thật hết như đắc đạo thành tiên. Nếu đã chọn chạy trốn thì phải trốn tới nơi

xa bắt đầu lại cuộc sống chứ, sao lại đói ăn vụng túng làm càn thế này, đây không phải là bản tính của Lộc Cơ.

Vô Phương ngồi xuống trước mặt nàng ta, “Cô có biết tung tích của Chấn Y không?”

Lộc Cơ co rúm lại, “Không biết, sau hôn lễ ta chưa từng gặp lại tiểu công tử. Diễm cô nương nhất định trách ta vì đã không giữ lời, nhưng tình hình hôm ấy thật sự không có cửa cho bọn ta nhúng tay vào. Mười sáu thành chủ ở Ô Kim, lại còn cả Minh quân của Phong Đô và thủ lĩnh các Yêu tộc ở đó, tất cả nhao nhao muốn mời rượu tân nương, lệnh chủ cũng không ngăn cản mà thật sự để tân nương xuống kiệu...”

Lệnh chủ càng nghe càng cảm thấy không đúng, bất mãn vạch lại: “Thế nguồn cơn phải trách bốn đại vương à?” Rồi chàng bỗng lớn tiếng quát: “Đằng yêu, chớ có đánh trống lảng, chuyện nhà người trộm ngọc lưu ly có thể tạm thời coi như tội ngập nghe báo vật. Nhưng người cuỗm cả Tàng Thần tiễn mà lại không bị tiễn khí đả thương, bằng tu vi của người thì vạn năm nữa cũng không làm được. Nói, rốt cuộc là ai sai khiến người, trộm tiễn để chứng thực điều gì?”

Lệnh chủ cực ít khi nổi giận, Vô Phương còn từng cho rằng chàng không biết nổi giận là gì. Nhưng nhìn thái độ hiện giờ của chàng, từng câu từng chữ đều chứa sự thịnh nộ, nhất định có sự uy hiếp không lồ nào đó mà nàng không biết, cho nên chàng mới nghiêm túc đến thế.

Thấy tình hình không ổn, Lộc Cơ bắt đầu nức nở, “Tiểu... tiểu yêu chỉ muốn đem thứ tốt rời khỏi Phạn Hành Sát Thổ với mình thôi. Linh y cũng biết mà, tình lang kia của ta chết rồi, lệnh chủ đưa đến một người khác cho ta mà ta không đưa đi cùng thì đúng là uổng phí. Thế nên ta mới nghĩ, mũi tên đó là bảo bối của lệnh chủ, nói không chừng có khả năng lưu giữ khí tức. Nếu bảo toàn được linh lực cho tân lang thì ta có thể đưa chàng cao chạy xa bay, không cần chôn chân ở mảnh đất ô uế này nữa rồi.”

Nói nghe hợp tình hợp lý thật đấy, lệnh chủ nghe vậy bèn cười nhạt, “Người cho rằng ta sẽ tin câu chuyện hoang đường này của người à? Mũi tên là binh khí, có thể lưu giữ khí tức mới lạ, người trộm nó còn không bằng trộm bô của bốn đại vương đây. Khóc lóc cái gì? Bốn đại vương ghét nhất là loại nữ tử động cái là nước mắt nước mũi giàn giụa. Nhìn Yểm hậu đi, nàng đào hôn bị bắt trở về cũng không chảy một giọt nước mắt, đấy chính là khí phách!”

Đám yêu ngồi nghe vỗ tay ào ào tán dương Yểm hậu. Rơi vào vuốt quỷ, sau này sẽ phải sống cùng lão yêu quái này tới thiên thu, cuộc sống quả thật chìm ngấm trong bóng tối rồi, thế mà nàng lại có thể nhẫn nhịn không khóc, đúng là trang hào kiệt!

Lộc Cơ quay sang nhìn với ánh mắt rất đỗi kinh ngạc, “Diễn cô nương đi theo lệnh chủ thất sao?”

Vô Phương cảm thấy đây là chuyện riêng, không cần thiết phải nói cho nàng ta biết, “Ta chỉ muốn biết mục đích cô trộm tên, hãy nói thật đi, tránh phải đau da khổ thịt.”

Kết quả Lộc Cơ lại che miệng cười phá lên, “Ta cứ tưởng linh y khí phách lắm, không ngờ rốt cuộc vẫn khuất phục lệnh chủ. Ta vừa nói rõ mục đích mình trộm tên rồi đấy, các người không tin thì ta cũng chẳng còn...”

Ba chữ ‘cách nào khác’ còn chưa ra khỏi miệng nàng ta thì bầu trời quang đãng bỗng hiện đầy mây đen. Sấm sét xẹt qua xẹt lại trong tầng mây trong nháy mắt kết thành một tấm lưới chụp xuống đầu Lộc Cơ cùng mấy con yêu ở gần đấy. Luồng sáng chói lòa khiến tầm mắt trắng xóa, chỉ nghe được từng tiếng nổ ù ù ù ù bên tai. Đám yêu quái đứng hóng chuyện hốt hải chạy trốn tứ phía, cảnh tượng vừa giống thiên kiếp lại vừa không này thật sự rất khó hiểu. Vốn không cần lịch kiếp nhưng trận sấm sét đánh lung tung này cũng khiến Vô Phương hốt hoảng. Nàng đưa hai tay bịt kín

tai, vẫn chưa biết nên trốn vào đâu tại nơi hoang dã này thì chợt có đôi tay ấm áp vòng qua lưng nàng, kéo nàng vào trong tấm áo choàng đen.

Tiếng sấm ầm ầm xa dần như cách một màn nước, nàng có thể lần được một tường thành nóng hổi và vững chãi tựa núi. Dựa vào đó, nàng bất giác thở phào nhẹ nhõm, thấy an tâm một cách khó hiểu. Mở mắt ra nàng mới nhìn rõ thành lũy này là một vòm ngực, cường tráng rắn chắc hơn bất cứ thân thể nào nàng từng sờ khám bệnh trước đây. Chàng có hình xăm kéo dài từ cổ xuống dưới, bao phủ cả hai bờ vai. Hình xăm này dường như là một loại đồ đằng nào đó, chắc là xuất xứ từ chủng tộc của chàng. Nàng quên đi sấm chớp rền vang ở bên ngoài, đang muốn nghiên cứu kỹ thì cơ bắp trước ngực của chàng bỗng sấp lại khiến nàng giật nảy mình, thoáng cái liền đỏ bừng mặt như tôm luộc. Suýt nữa nàng đã quên lão yêu quái này vốn chẳng biết xấu hổ là gì.

“Nương tử à, vóc người vi phu chẳng tệ đúng không?” Lệnh chủ vô cùng đắc ý, “Qua muôn vàn thử thách, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

Vô Phương rốt cuộc cũng vùng ra được, chiếc áo choàng đen này như một khoảng không gian riêng biệt, rõ ràng không hở nhưng chẳng biết sao nàng lại có thể xuyên qua đó được. Nàng nhìn sang chỗ lưới sét chụp xuống lúc nãy, thấy chỉ còn lại mấy đồng than thôi thì ngơ ngác hỏi: “Trong đó ai là Lộc Cơ?”

Lệnh chủ chỉ chỉ, còn chưa kịp mở lời thì một trận gió thổi qua, quét dọn sạch sẽ đồng tro than trên mặt đất.

“Ngay đến ông trời cũng nghe không lọt tai nên bắt cô ta im miệng đấy.” Lệnh chủ lúng túng nói: “Ta đâu có muốn bắt cô ta chết, nhưng cô ta đã tan thành mây khói rồi.”

Chết rồi sẽ đẩy toàn bộ điểm khả nghi vào ngõ cụt, không còn cơ hội truy được đáp án.

Đã tìm thấy Tàng Thần tiễn, lệnh chủ không bị tổn thất gì. Phạn Hành Sát Thổ ít đi một Lộ Cơ cũng như đồng ruộng mênh mông ít đi một mầm cây, chẳng may may gây ra được chút chú ý nào. Chuyện này cứ thế qua đi, nhưng càng đơn giản lại càng khiến người ta nghi ngờ không thôi.

“Vừa rồi là thiên lôi sao?” Nàng chưa từng lịch kiếp, nhưng không có nghĩa là không có tí hiểu biết gì về chuyện này.

Lệnh chủ do dự rồi ậm ờ đáp: “Hình như có thiên lôi mới thay chỗ thiên lôi cũ rồi, sức lớn hơn nhưng khả năng nhắm hơi thua kém.” Dứt lời chàng thử kéo dây cung, “Cũng may ta lấy lại được bảo bối rồi, tiếc là vẫn chưa rõ tung tích của đồ đệ nàng. Nhưng không sao, chúng ta sửa soạn chút rồi lên đường đến Phong Đô thôi!”

Trải qua một phen biến cố, Vô Phương cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống đất bảo: “Tối nay đừng đi nữa, mai hẵng lên đường.”

Lệnh chủ nghe thế thì trong mắt chợt lóe lên tia sáng. Chàng phát hiện đây chính là cơ hội tuyệt vời xưa nay chưa từng có, cô nam quả nữ, màn trời chiếu đất...

Chàng nói ngay: “Được thôi, quá tốt luôn nữa là khác, nương tử ngồi đây chờ một lát, để ta đi chuẩn bị chỗ ngủ.” Nói xong chàng hí hửng chạy ra ngoài, thật ra cũng chả phải chuẩn bị cái gì, chỉ là muốn xua đuổi bọn yêu quỷ trong chu vi hai mươi dặm quanh đây thôi.

Xem giáo trình đâu phải vô ích, lệnh chủ biết trong quá trình sẽ có chỗ chấn động lòng người, mà các cô nương thường dễ xấu hổ, chuyện riêng tư như thế để kẻ khác nhìn trộm thì không hay chút nào. Chàng ngẩng đầu nhìn trời, lệ nóng lưng tròng, chẳng lẽ tối nay chính là bước ngoặt trong

cuộc đời của Bạch Chuẩn chàng sao? Mong mãi đã lâu, nay ước mơ bỗng chốc trở thành sự thật thì đúng là có phần không thích ứng kịp.

Nương tử thù mị như vậy, không uống công chàng vắt óc tìm kế lấy sắc mê hoặc. Nàng chủ động yêu cầu ngủ một đêm chính là gợi ý rồi còn gì. Lúc chạy trở về lệnh chủ còn vui sướng nhảy chân sáo những hai lần, trong đầu thầm nghĩ phải chuẩn bị ít rượu để trợ hứng, dù sao chàng cũng là lần đầu, có hơi căng thẳng.

Động phòng phải làm gì nhỉ, cần sắp xếp trình tự rõ ràng sẵn. Hôn nàng trước, hay là cởi quần áo trước? Lệnh chủ cố nhớ lại từng chi tiết, mới nghĩ thôi mà tay chân đã run run, cảm xúc kia... thật sự khiến thần hồn rạo rực.

Mà càng rạo rực thì lại càng nóng lòng, lúc vác chăn đệm trở lại khe Vạn Tượng, chàng phát hiện trên tảng đá có thêm hai bóng dáng. Chàng còn tưởng mình đi nhanh quá nên bị hoa mắt, song đến gần nhìn thì bản mặt của Ly Khoan Trà liền đập vào mắt, cậu ta còn nhiệt tình gọi một tiếng chúa thượng. Chàng lập tức tuyệt vọng tới nỗi tan vỡ, thả chăn đệm xuống đất, hét ầm lên: “Ngọn gió nào thổi các người đến đây hả?”

Nội dung và ngữ cảnh hoàn toàn không khớp nhau, Ly Khoan tròn mắt, Cù Như cũng ngơ ngác nhìn chàng, “Sư nương, không cần phải ngạc nhiên mừng rỡ thế đâu, ta và A Trà đến bầu bạn cùng hai người đây.”

Lệnh chủ nghiêng răng, nở nụ cười khá dữ tợn, “Thế hả, đúng là rất hiếu thuận, ha ha ha.”

Cù Như và Ly Khoan trố mắt nhìn nhau, “Chẳng lẽ sư nương không hoan nghênh chúng ta?”

Không hoan nghênh cũng đuổi chả được, lệnh chủ ngồi trên mỏm đá, tức tới độ không nói nổi thành lời.

Vô Phương không nghĩ ngợi nhiều như chàng, chỉ hỏi: “Sao hai người lại tìm được đến đây?”

Ly Khoan Trà đáp: “Thuộc hạ lần theo mùi của lệnh chủ, dù bề ngoài biến hóa thế nào thì khí chất vương giả của chúa thượng vẫn giống sao Tử Vi, lúc nào cũng dẫn đường cho thuộc hạ.”

Lần theo mùi được những bốn trăm do tuần, chẳng lẽ cậu ta không phải thần lẫn mà là chó? Có thuộc hạ như vậy thì xui xẻo cũng chẳng khó hiểu, lệnh chủ cảm thấy tuyệt vọng, không biết đến năm tháng nào chàng mới có thể động phòng đây.

Phía nam tâm sự nặng nề, bên nữ lại rất thản nhiên.

Cù Như nhìn quanh, “Nghe nói tội tặc chính là Lộc Cơ? Thì ra từ khi nàng ta tới Ô Kim Sát Thổ xin chữa bệnh đã kết thành đoạn nghiệt duyên rồi. Chúng ta không làm chuyện có lỗi với nàng ta, nàng ta lừa con trai tượng đất của sư nương còn lấy oán trả ơn, đúng là đồ vô lương tâm.”

Vô Phương không đáp lời mà quay đầu nhìn lệnh chủ. Lệnh chủ đang khoanh tay khom lưng ngồi đó, nổi bi ai túa ra từ mỗi lỗ áo thụng.

Ly Khoan Trà luống cuống nhìn chàng, ngồi xổm xuống nhỏ giọng nói: “Chúa thượng, thuộc hạ lo cho an nguy của ngài nên mới vội vã đến đây. Thật ra thêm hai người bọn thuộc hạ cũng không có gì không tốt, nhiều người nhiều cơ hội mà. Thuộc hạ tình nguyện gánh tiếng oan vì chúa thượng, ví dụ như đẩy Yểm hậu xuống nước rồi để chúa thượng làm anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, sau mấy bận như vậy rốt cuộc cũng sẽ thành công thôi. Đến lúc đó mời chúa thượng tự chọn, rốt cuộc là tấn công vào tim hay là vào thân.”

Lệnh chủ rũ đầu ảo não, nhủ thầm trong bụng rằng: các người không đến thì ta và nàng đã xong chuyện từ sớm rồi, bây giờ thì sao, chỉ tốn phí thời gian. Chàng tức tới nổi sắp biến hình luôn, tâm trạng không tốt thì dĩ

nhiên thái độ cũng không tốt, “Người cứ thử đẩy Yểm hậu xuống nước xem, bốn đại vương sẽ vận nát đầu rắn của nhà người.”

Không ai biết vì để được thuận lợi động phòng mà lệnh chủ đã cố gắng thế nào, lúc cách thành công chỉ còn một bước thì lại bị chặn ngang, cảm giác thất bại này khiến chàng hoài nghi vận số của chính mình. Chàng ngẩng đầu nhìn, thấy nàng lại chuẩn bị ngủ cùng con chim Cù Như kia thì cố ý kêu lên: “Nương tử ơi, ta lạnh.”

À, lại bắt đầu giở trò, Vô Phương bình thản bảo Ly Khoan Trà: “Ôm chúa thượng nhà người đi, ngài ấy thấy lạnh kìa.”

Ly Khoan do dự giang hai tay ra thì bị lệnh chủ đập một phát lăn xuống khỏi mỏm đá, “Đồ động vật máu lạnh, cút sang một bên!” Đập xong chàng lắc mình biến thành hình dáng Phỉ Phỉ, chậm rãi đi tới, “Ta không ngại tiếp tục làm thú giải sầu đâu... nương tử à, nàng ôm ta ngủ đi.”

Ánh mắt của Cù Như có thể nói là khinh bỉ, vứt bỏ tôn nghiêm ngay trước mặt người ngoài như thế thật sự không có vấn đề gì sao? Lệnh chủ không thèm thể diện, nhưng sư phụ nàng thì khác đấy.

Đúng như dự đoán, trong bóng đêm móng tay của mỹ nhân dài ra, cánh môi đỏ mọng mím chặt, các móng tay mỏng như đao xẹt qua để lại tiếng vù vù kéo dài.

Lệnh chủ dừng bước, chần chừ một chốc rồi đi qua chỗ khác như chưa hề có chuyện gì, “Ta đi quan sát cửa tuyến đây, cần tính thử xem ngày mai lúc nào vào cửa sinh tử thì được.”

Thế là phái nữ đi ngủ, còn bên nam cô đơn đi dạo nơi đáy khe, hơi nước bốc lên thấm vào trên áo choàng đen, nổi bi thương nở bung xòe như đóa loa kèn.

Ly Khoan Trà coi như cố vấn kiêm tâm phúc, không thể vờ như không thấy vẻ mặt mát của lệnh chủ, cậu ta chấp tay đi theo sau lưng chàng, thận trọng hỏi: “Tàng Thần tiền có liên quan đến vui buồn của chúa thượng, lần này nó bị trộm mất không gây ra ảnh hưởng gì với ngài chứ?”

Ảnh hưởng thì chẳng mấy, nhưng nhạc đạo đã tới rồi, bão táp cũng không còn xa đâu. Mười nghìn năm dài đằng đẳng nhưng cho đến bây giờ chả mấy ai nhớ tới mũi tên này, cũng vì chàng có nổi hứng bất chợt giải phong ấn cho nó mà rốt cuộc lại khiến đám yêu nghiệt mơ tưởng.

Lệnh chủ chẹp miệng, thấp giọng nói: “Bốn đại vương nhớ người vừa ý ả đằng yêu kia, còn tuyên bố muốn cưới với ả. A Trà, có phải người với ả trong ứng ngoài hợp, phản bội bốn đại vương không?”

Ly Khoan sợ tới mức đổ mồ hôi đầy mình, “Chúa thượng ời, thuộc hạ dẫu làm việc không thạo, nhưng vẫn có đạo nghĩa tối thiểu của yêu quái mà. Hồi ngài chuẩn bị rước dâu, thuộc hạ cũng muốn làm tân lang là vì thấy Lộc Cơ mông to nên mới nảy sinh ý định muốn lấy ả. Sau đó hôn lễ của ngài không thành, ả ta với tên phàm nhân kia là đầu sỏ, thân là quân sư của Yểm Đô và là thuộc hạ trung thành nhất của ngài, thuộc hạ hoàn toàn có thể hy sinh hạnh phúc cá nhân vì thành quả chung. Với cả thuộc hạ muốn mũi tên của ngài làm gì chứ, hơn mười nghìn năm ngài không đụng đến nó mà ném trong phòng kho lượm xụp, lúc lau dọn thuộc hạ còn bức nó vương vীu nữa đấy. Thuộc hạ muốn ăn trộm còn cần phải liên thủ với đằng yêu sao? Một mình vác nó đi mất là xong.”

Lệnh chủ nghe xong cũng cảm thấy có lý, nên không truy cứu sâu hơn, “Lúc về niêm phong nó lại là được, để ở bên ngoài lại gọi kẻ gian tới. Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, có điều trước đó ta muốn thành hôn đã, sinh ba mươi năm mươi đứa con cho vui...”

Chí hướng to lớn này của lệnh chủ khiến Ly Khoan Trà hết sức kính nể. Cậu ta nói: “Vợ sẽ có, rồi con cũng sẽ có. Nhưng ngài đừng quên việc

cấp bách trước mắt là phải nặn tượng nữ đấy. Đã bảo để thuộc hạ miêu tả thân hình nữ giới cho ngài mà ngài lại không chịu nghe. Ngài với Yểm hậu đây đưa lâu thế rồi mà không có chút hiệu quả nào, thuộc hạ thực sự nôn nóng thay ngài ấy.”

Nghe nhắc tới đây chàng lại tức giận, “Nếu không phải tối nay bị người với tiểu điều phá rối thì khả năng bốn đại vương nặn được tượng nữ còn xa vời sao?” Rồi chàng như chợt nghĩ tới điều gì, tự mình gập người cười khà khà, vỗ đùi nói: “Muốn công thành chiếm đất ấy à, bốn đại vương không thềm tranh thủ chút thời gian gần gũi này đâu. Lần sau khi sen đỏ trên Kính Hải nở rộ chính là ngày hiện thân của bốn đại vương. Có hoàn cảnh làm nền và với diện mạo đẹp kinh thế của bốn đại vương, nhất định có thể khiến nàng thần hồn điên đảo.”

Ly Khoan nhướn mày mỉm cười đáp lại, mặc dù Phạn Hành Sát Thổ luôn chìm trong sự u ám ngút ngàn, nhưng lệnh chủ nhà cậu vẫn luôn tỏa sáng thế này. Tự tin và tự luyện cỡ này, cả Sát Thổ e rằng chỉ có Thôn Thiên là sánh được với chàng.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Có thể điều chỉnh tâm trạng trong khoảng thời gian cực ngắn thật ra cũng là một loại bản lĩnh.

Tối qua lệnh chủ vừa tức vừa giận nên không thèm che giấu cảm xúc, phàm có mắt là nhận ra ngay. Cù Như thì thầm với sư phụ mình rằng cô bé cảm thấy lệnh chủ bắt đầu dùng tới não rồi, cũng may cô bé và Ly Khoan đến kịp lúc, không thì với nhân phẩm của lệnh chủ, rất khó bảo đảm nửa đêm đối phương không chui vào trong chăn của sư phụ.

Vô Phương có miệng mà khó mở lời, giữa nàng và lệnh chủ cứ luôn xảy ra mấy chuyện vật vãnh khó hiểu, chuyện không lớn nhưng rất nhiều cảm xúc, dù muốn tìm một người giải bày cũng chẳng biết kể từ đâu.

Dĩ nhiên nàng biết tâm tư xấu xa của chàng, cũng đề phòng chàng giở trò. Cù Như và Ly Khoan tới khiến kế hoạch xấu đổ bể, vốn tưởng lão yêu quái gian xảo này nhất định sẽ tức điên lên, nào ngờ đến sáng nhìn thấy chàng, chàng hoàn toàn không bị chuyện tối qua ảnh hưởng, dậy từ sớm để tìm đồ ăn.

Vô Phương đánh răng rửa mặt xong, chàng giơ một cái đùi ếch to bự tới trước mặt nàng, hết sức quan tâm bảo: “Nương tử, nàng ăn đi này, ăn no rồi chúng ta sẽ lên đường.”

Câu này nghe mà phát sợ, sắp đến hoàng tuyền nên trước khi đi phải ăn no ư? Không thấy gì dưới mũi trùn nhưng nàng có thể hình dung ra vẻ mặt bây giờ của chàng, nhất định là đầy gió xuân, cười tươi như hoa.

Vô Phương nhìn cái đùi ếch trước mặt, lớp da bên ngoài được nướng vàng rộm mượt mỡ. Tài nấu nướng của lệnh chủ luôn rất tốt, có điều đùi ếch này quả thực quá lớn rồi, to bằng cả tay người trưởng thành, nhìn là biết không phải thịt ếch bình thường. Nàng hỏi với vẻ bài xích: “Đây là gì?”

Lệnh chủ toan giải thích thì Ly Khoan Trà ôm mình ếch ăn nhồm nhoàm một miếng đầy dầu mỡ nói chen vào: “Là ếch nghìn tuổi ạ. Nó là đặc sản của núi Vạn Tượng, đầu mọc sừng, ăn vào có thể sống lâu nghìn tuổi.”

Vô Phương kinh hãi, “A di đà Phật, nó đã tu luyện được nghìn năm rồi mà vẫn không thoát khỏi ma trảo của ngài.”

Lệnh chủ tỏ ra vô tội, “Con này đâu có hiểm thấy, trong núi Vạn Tượng bắt được một đồng. Tám nghìn năm trước nó đã nằm trong công thức nấu nướng của ta rồi, không chỉ ta mà rất nhiều yêu quái cấp cao cũng dùng nó để tăng thêm tu vi. Nàng cứ coi nó là bữa sáng, ăn hai miếng cũng được. Ta đặc biệt bắt về cho nàng để giúp nàng củng cố linh lực đấy, ăn xong một trăm năm tới nàng sẽ không cần luyện khí nữa, có nhiều thời gian yêu đương với ta hơn, như vậy không tốt sao?”

Có thể nói lệnh chủ luôn tận sức trong việc lấy lòng hôn thê, hẳn là thứ có lợi cho nàng là liền nghĩ cách lấy được tặng nàng. Tuyệt liên trên núi Quả Ngân rồi ếch nghìn tuổi nơi này, có thứ nào không phải là trân phẩm mà kẻ khác mơ tưởng đâu? Có ai còn sống mà không biết dùng tới não chứ, ví dụ như leo núi cần tìm đường tắt, có thể tiết kiệm được sức lực thì sao không tiết kiệm?

Lúc trước lệnh chủ không sát sinh, nhưng sau khi bị biếm đến Phạn Hành Sát Thổ, phát hiện nơi này yêu nghiệt hoành hành chẳng có lấy cả cọng cỏ, không ăn vật sống thì phải chết đói. Chàng cũng không phải là Phật Tử mà có thể cắt thịt dứt ừng*, sống là bản năng mà cũng là vốn liếng.

Nên chàng mới phá giới thôi ăn chay, và đã bước lên con đường này thì sẽ không có lối về, chưa kể thịt thà đương nhiên có sức hút hơn rau cỏ nhiều. Sau đó càng ăn càng quen, càng ăn càng ngon miệng, thì thoảng lại thịt hai con ếch nghìn năm coi như thêm vị, giống như ăn nhiều củ cải thì sẽ muốn ăn dê hay bọ cạp vậy, chú trọng phối hợp chay mặn.

(*Diễn tích Phật cắt thịt mình cho ưng ăn để cứu chim bồ câu.)

Tuy vị hôn thê là mẫu hình thiện lương một lòng hướng Phật, không đành lòng phá hoại tu vi nghìn năm của kẻ khác. Nhưng nàng đầu hiểu, ếch ở đây có luyện tới mười nghìn năm thì cũng vẫn chỉ là ếch, vì chúng không kết được nội đan, chỉ có thể thở sống qua ngày thôi.

Hôn thê cố chấp nói: “Ta không ăn, đa tạ, ngài cứ ăn đi.”

Nàng chuyên ném lòng tốt của chàng xuống cống rãnh thôi.

Lệnh chủ vẫn giơ đuôi ếch, ống quần dưới áo choàng đen bay phàn phật trong gió sớm, “Ta chỉ hy vọng nàng được khỏe mạnh trường thọ...”

Sát hung mà thấy mệt thì không phải là điềm tốt. Tu vi của nàng đều nằm trên cơ thể, bên trong không linh hồn cũng không tinh phách, nói biến mất là sẽ biến mất ngay. Lệnh chủ ảo não, chàng đã thích ứng với cuộc sống có mục tiêu để theo đuổi rồi, chỉ cầu nương tử sống thọ thiên thu đời đời bất diệt thôi. Ngộ nhờ nàng đi trước, chàng phải thủ tiết thì sống còn gì thú vị nữa.

Chàng nhìn nàng tao nhã ngồi xếp bằng, lẳng lẳng điều tức, đuôi ếch dần nguôi đi trong màn sương. Rồi chàng xoay sang nhìn Cù Như, “Tiểu diều, người ăn không?”

Cù Như rề rà đi tới, xé một miếng thịt trên bắp đùi to tròn, thay chàng đưa tới trước mặt Vô Phương, “Sư phụ à, Yêu giới vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, người ở uế thổ mà cứ ăn chay, lại không được tắm nắng thì da sẽ

nhào đi đấy. Vẫn nên ăn một miếng đi, đây dù sao cũng là tâm ý của sư nương.”

Lệnh chủ giơ tay mãi mãi nên nhét cả cái đùi cho Cù Như hưởng dụng, còn mình thì cầm miếng thịt kia đứng trước mặt hôn thê, “Lần trước nàng còn ăn thịt khô ta làm mà, đó cũng là heo rừng thành yêu đấy thôi, sao nàng không bới lông tìm vết? Ta biết, không phải nàng kiêu kỳ nó tu luyện được bao nhiêu năm mà chỉ là chē xuất thân của nó thôi. Diễm cô nương à, làm sát hung không thể thế được, heo cũng là thịt, chẳng lẽ ếch còn cao quý hơn nó sao?”

Chàng lải nhải mãi, Vô Phương không chịu nổi quấy nhiễu đành mở mắt ra, nén giận trợn mắt nhìn chàng, “Ngài nói đủ chưa?”

Lệnh chủ lập tức giơ tay lên, “Nàng ăn đi thì ta không đông dài nữa.” Chàng cắt ra từng miếng nhỏ rồi quơ quơ bên mũi nàng, “Nàng ngửi xem có thơm không, ta nướng kỹ lắm, luân phiên nướng giữa lửa lớn với lửa nhỏ, mất cả buổi sáng của ta đấy.”

Vô Phương thở hắt ra, cảm thấy có nói thêm cũng chỉ phí công, loại tinh thần cần mẫn cẩn chặt không buông này đã làm nàng thua triệt để rồi.

Rốt cuộc hôn thê cũng thôi chống cự, mặc dù nàng ăn khá bất đắc dĩ, nhưng lệnh chủ vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng và thỏa mãn.

Cả nhóm thu dọn một chút rồi bắt đầu lên đường. Đi lên Cửu Tuyền là tới cửa sinh tử, cánh cửa kia đương nhiên sẽ không nằm tênh hênh ra đấy, bên cạnh nó có một gốc cây bụi chẳng không cành nhánh, ngọn cao chạm trời còn rễ nối với ba dòng suối*, men theo đó có thể tìm được lối vào cửa.

(*Ba dòng suối ở đây chỉ Hoàng Tuyền, Cửu Tuyền và Phong Tuyền hay Phong Đô.)

Phong Đô dù sao cũng là thành của quỷ, không thể tùy ý qua lại như dương thế. Vô Phương nhìn lệnh chủ gọi thụ linh ra, đó là một hán tử trung niên đầu xanh lè, mặt âm u đầy quỷ khí.

Hán tử thấy lệnh chủ liền ôm quyền khom lưng, “Ngài lại xuống tổng tiền sao?”

Tổng tiền?

Nàng còn đang khó hiểu thì lệnh chủ *ừ* một tiếng dài thượt, giọng điệu cho thấy là đang không vui, “Nói năng chú ý một chút, Minh quân nợ ta hơn trăm năm tiền lời bán hàng, ở chỗ ta là không có chuyện người chết nợ hết gì sất.”

Ly Khoan nhảy ra, giơ nanh múa vuốt cực phong độ, “Dựa vào câu nói nhảm vừa rồi của người, lệnh chủ có thể chặt ngang hông người đấy. Đừng ở đó nói vớ vẩn nữa, mau mở cửa đi, bọn ta còn có chuyện quan trọng phải làm.”

Thụ linh sợ hãi le lưỡi, cố ra vẻ thân cận với kẻ không am hiểu xã giao hệt như cố ý vạch khuyết điểm vậy, không nên nói thêm, nói nữa lại xảy ra chuyện mất. Ông ta vung tay lên, một luồng sáng xanh che đi thân cây. Chẳng mấy chốc trên thân cây liền xuất hiện những vết nứt ngang dọc, rồi vết nứt càng lúc càng lớn, đằng sau là một cánh cửa đá có hai màu đen trắng. Đó chính là nơi tiếp giáp giữa âm và dương, chỉ người Trung Âm mới có thể đi qua cánh cửa kia.

Kẻ sống không thể xuống Phong Đô, đây chính là quy tắc từ xa xưa, vì dương hỏa sẽ làm bị thương đám ma quỷ, tiếng mạch máu lưu động cũng sẽ xé rách màng nhĩ chúng.

Thụ linh vừa gõ cửa đá vừa xoay người lại nhìn, “Lệnh chủ, e ngài phải để lại thân xác ở đây rồi. Đừng lo, tiểu yêu có thể trông hộ các ngài.”

Cửa đá nặng nề mở ra, theo sự chuyển động của mặt đá tròn trên cửa, mặt đất dưới chân cũng rung lên. Sau khe cửa có một cái đầu tròn lơ thơ vài sợi tóc ló ra, cặp mắt to bụi nằm ngay trên đỉnh đầu, nhìn thấy lệnh chủ thì gào to: “A, lệnh chủ đại nhân, tối qua núi Vạn Tượng bốc lửa ngút trời, thấy ngọn lửa liền biết kẻ ra tay xuất chúng tới cỡ nào, thì ra là do ngài phóng! Ngài đại giá đến chơi mà tiểu quỷ không biết để tiếp đón từ xa, mời ngài mau vào. Minh quân nhà ta vẫn thường nhắc đến ngài, nói ngài là bạn thân kiếp này của ngài ấy, là tình nhân kiếp sau...”

Không biết trong đó có mấy câu là do Minh Quân nói mà nghe hết sức thân thiết, cứ như cả hai là tri kỉ tám ba đời vậy, ngay cả nhân duyên đời sau cũng định trước luôn rồi.

Đáng tiếc lệnh chủ lại không chút cảm kích, “Ta có Yểm hậu của ta, hẳn có Minh hậu của hẳn, ta một lòng trung trinh với nương tử, bảo hẳn chớ mơ ước ta nữa, khéo làm hỏng danh tiết của ta.”

Lập trường rất rõ ràng, rõ không thể nào rõ hơn. Ly Khoan phát hiện lệnh chủ nhà cậu có lúc cơ trí tới độ cậu thúc ngựa chiến cũng không đuổi kịp. Thế mới bảo một vị hôn thê tốt chính là một bình dầu tốt, nhúng một phát là trơn trôi rồi. Nói thật, kể chuyện bị ghép đôi với Minh quân thì còn không bằng tán dóc về Minh hậu, trước đây Minh hậu từng có ý với lệnh chủ đấy. Khi ấy chuyện đó khiến Ly Khoan buồn bực vô cùng, cứ thắc mắc vì sao nữ La Sát lại thích gieo họa cho người địa vị cao hơn. Hộ pháp trợn mắt cũng dữ dằn lắm mà cuối cùng cũng bị kéo xuống đài, chắc vì lệnh chủ nhà cậu tốt tính nên nàng ta thấy dễ ra tay đây mà!

Con quỷ kia có chút ngại ngùng, “Tiểu quỷ cũng chỉ nghe đồn thôi, lệnh chủ chớ trách tội...”

Nịnh bợ cũng phải thôi, mấy thứ quy tắc này dễ xoay nắn lắm. Lúc trước thụ linh nói muốn vào Phong Đô phải để thân xác lại, song cuối cùng vẫn phải miễn luôn mục này.

Con quý đưa cho mỗi người một khăn đội đầu màu đen, “Rất nhiều người Trung Âm mới đến còn chưa kịp thích ứng, tiểu yêu cần che đi dương khí của chư vị để tránh đụng đến họ. Quan tâm đến kẻ yếu là đức tính tốt mà Phong Đô chúng ta luôn tuân theo, cũng vì hưởng ứng lời hiệu triệu của lệnh chủ năm nghìn năm trước đây.”

Nhập gia tùy tục đối với ai cũng có chỗ tốt. Vô Phương thắt lại khăn đội đầu, mái tóc bông bênh như mây bị tấm khăn tầm thường che mất trông vẫn hết sức xinh đẹp. Cù Như có hai tai nhọn, buộc khăn xong thành giống hai tai nhỏ. Ly Khoan Trà tùy tiện thắt khăn đại, cộng thêm vạt áo ngàn năm không che được lồng ngực khiến cậu ta nhìn hết một tên thổ phỉ. Dĩ nhiên vị gặp khó khăn nhất là lệnh chủ, chàng cầm khăn đội đầu mà chẳng biết phải làm sao, “Nương tử nàng xem hộ ta với, ta không trùm trên đầu, quần quanh cổ có được không?”

Trùm khăn đen trên áo choàng đen đúng sẽ làm tổn hại đến hình tượng của lệnh chủ. Vô Phương lắc đầu, “Tháo mũ trùm xuống thì đỡ hơn biết bao...” Nhưng rồi nàng lại thấy không ổn, ngộ nhờ chẳng ai thấy được mặt chàng, tháo mũ xuống có khi nào trông như quý không đầu không? Đáng sợ như vậy, thà không tháo còn hơn.

Nàng xoay người lại hỏi con quý: “Nhất thiết phải đội lên đầu à?”

Con quý nói không cần, “Lệnh chủ muốn buộc ở cổ chân cũng được, quy định không cứng nhắc thế đâu.” Vừa dứt lời nó liền chớp mắt cẩn thận quan sát nàng, “Ôi chao, ngài là Yểm hậu đúng không? Chắc chắn, chúng ta vốn là người một nhà đấy, xinh đẹp thế này, tiểu quý cảm động tới khóc mất...”

Quý mị và sát hung thật đúng là người một nhà. Vô Phương thường ngồi thiền điều tức nên có thể che giấu sát khí trước mặt Yêu tộc, nhưng khi gặp đồng loại liền sẽ như soi gương, dầu là ma quý cấp thấp nhất thì vẫn có thể nhìn ra thân phận thật sự của nàng.

Nàng lúng túng cười, làm lệnh chủ đang buộc khăn đội đầu không ưa nổi con quỷ lắm mồm lắm miệng này tí nào, “Không cần người đánh giá vẻ đẹp của Yểm hậu, mình bốn đại vương cảm động là đủ rồi, liên quan gì đến người mà người khóc lóc chứ?”

Ma quỷ ở Phong Đô đều bị âm khí đã thương đầu óc, con nào cũng nói năng hết sức chướng tai. Lệnh chủ phất tay áo, dắt Vô Phương đi trước, vừa đi vừa nói: “Phía trước khá tối, đừng sợ, để vi phu dẫn đường cho nàng.”

Kết quả mới đi được mấy bước thì lệnh chủ phát hiện có gì đó không đúng, cẩn thận sờ lại, từ lúc nào mà cổ tay hôn thê lại sưng vù thế này? Chàng ngoái đầu nhìn lại, là Ly Khoan Trà với vẻ mặt như đưa đám, cậu ta nuốt nước bọt cười khan, “Đường tới Hoàng Tuyền tối thật đấy... Vừa nãy tối như bưng, chủ thượng dắt nhầm người rồi.”

Lệnh chủ trợn mắt há hốc mồm, rõ ràng chàng dắt tay hôn thê mà, sao lại biến thành A Trà rồi?

Vô Phương cầm một ngọn đèn nhỏ bước qua người chàng, ánh đèn hắt lên một bên mặt thanh tao, nàng chẳng thèm nhìn chàng lấy một cái. Trên đường đến khe Vạn Tượng chàng hóa thành Phi Phi, làm không ít chuyện thất đức, thậm chí còn thử mài móng trên ngực nàng, nàng không đánh chết chàng là tốt lắm rồi. Bây giờ chàng lại còn muốn nhân lúc loạn mà giở trò, nàng tất nhiên sẽ không làm ngơ thuận theo nữa. Mục đích nàng đến Phong Đô rất rõ ràng, phải nhanh chóng xác định hồn phách của Chấn Y không ở đây. Y là một người phàm, lại chẳng có tu vi, nếu nàng không quan tâm thì sẽ không ai quan tâm đến sống chết của y cả.

Lối vào Hoàng Tuyền là đoạn tối nhất, tối tới nỗi đưa tay không thấy được năm ngón. Thầy trò các nàng đi rất gấp, còn lệnh chủ và Ly Khoan Trà chạy đuổi theo sau, lệnh chủ lại ghen ngào: “Đồ đệ quan trọng hơn ta...”

Không chỉ một lần nghe chàng than phiền, Ly Khoan thật sự chẳng hiểu nổi, đã sống mười nghìn tuổi rồi thì cần gì phải tranh với một thằng oắt con mới hai mươi tuổi đầu chứ.

“Chả phải Yểm hậu đã nói rồi sao, chỉ cần xác định được hồn phách của phạm nhân đó ở Phong đô thì sau này nàng ấy sẽ không quản nữa, toàn tâm toàn ý cùng ngài sinh con mà.”

Trong lòng lệnh chủ xoắn xuýt, “Nửa câu sau nàng nói lúc nào? Sao ta không nhớ?”

Ly Khoan lúng túng *ớ* một tiếng, “Chưa nói sao? Thế thì ngài cũng có thể khiến nó biến thành sự thật bằng vào vẻ đẹp và tài hoa của ngài mà. Sen đỏ ở Trung Âm Kính Hải một năm nở ba lần, lần nở rộ tiếp theo là vào hai tháng sau, hai tháng đủ để ngài chuẩn bị chứ? Đến lúc đó ngài muốn bày trận hình thế nào thì cứ nói, thuộc hạ và đại quân gia có tan xương nát thịt cũng nhất định sắp xếp hộ ngài. Ngài muốn dẫn Yểm hậu đi bơi thuyền không? Chúng ta tìm Thôn Thiên tạo cho ngài một chiếc thuyền lớn sang trọng, lắp thêm ba mươi sáu bánh xe sẽ có thể đi lại trên Kính Hải. Dù sao chờ tượng đất trưởng thành cũng phải mất một khoảng thời gian, ngài có thể cùng Yểm hậu rong ruổi trên Kính Hải những bốn mươi chín ngày. Bốn mươi chín ngày lặn đó, đến chuột cũng đẻ được một ố mà ngài không thể thành công sao?”

Lý tướng thường đẹp đẽ nên lệnh chủ rất tin chắc, “Dựa vào thần thông của bốn đại vương mà còn cần thuyền à?”

Loại chuyện này chuẩn bị kỹ càng quá sẽ đâm ra gượng gạo, tức cảnh sinh tình ngay tại chỗ mới hợp tiêu chuẩn. Lệnh chủ cảm thấy tình cảm giữa chàng và hôn thê đã đến giai đoạn sắp đâm chồi nảy lộc rồi, chỉ cần tưới nước hai lần nữa là có thể lớn khỏe.

Chàng vui vẻ đuổi theo hôn thê, “Nương tử ơi, nàng đi chậm thôi, nơi này không giống Sát Thổ, có nhiều thứ ô uế lắm...” Chàng vừa dứt lời thì đằng xa chợt có tiếng *ầm ầm* nghe như sét đánh truyền đến, đánh từng hồi thẳng xuống mặt đất.

Vô Phương dừng chân, ngọn đèn dầu trong vỏ quýt chao đảo dữ dội, rồi trên trời bỗng có một bàn chân khổng lồ với khí thế khuynh đảo thái sơn giáng xuống bên cạnh nàng, chỉ cần chệch tí nữa thôi thì e bọn họ đã bị đập thành bánh thịt rồi.

Lệnh chủ giang tay mong đợi hôn thê tới nương nhờ, kết quả lại chẳng có. Nàng chỉ phúi bụi dính trên váy, vừa nhìn cái bóng khổng lồ đi xa kia vừa lẩm bẩm: “Hình Thiên...”

Hình Thiên là gã khổng lồ năm đó tranh giành Thần vị cùng Thiên đế, mà đối chọi với Thiên đế thì làm gì có kết quả tốt. Cho nên cuối cùng gã bị chém đầu, bây giờ phải lấy vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, một chữ ‘thảm’ vẫn không đủ miêu tả.

Lệnh chủ thở dài, “Anh hùng mạt lộ thì ở đâu cũng không phải là chỗ nương thân, cho nên Vú thần chỉ còn nước đến Phong Đô kiếm cơm. Minh quân sắp xếp cho gã công việc tuần đêm chuyên bắt ác quỷ vô tích sự này. Gã làm cũng khá đấy, chỉ có điều gã đi đường ban đêm không tốt, năm nào cũng giết chết ít nhất mười hay hai mươi con quỷ, làm Minh quân rất nhức đầu.”

Vô Phương quá tuyệt vọng trước cách dùng từ của chàng, “Vú thần...”

Lệnh chủ nói với vẻ đương nhiên, “Bây giờ gã đâu có mắt, gọi Vú thần là chuẩn nhất rồi.”

Vô Phương thở dài, giơ tay lên che trán, hay thật, không còn là hình như nữa, nàng gặp đồ đàn thật rồi.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lệnh chủ hỏi han ngay: “Nường tử, nàng nhức đầu sao? Để vi phu xoa cho nàng nhé.” Nói rồi chàng tự động dè tay lên huyệt thái dương hôn thê, không buồn để ý xem quần chúng đứng nhìn phỉ nhổ nhiều thế nào mà vẫn khoái trá xoa bóp cho nàng.

Vô Phương đẩy tay chàng ra, “Đầu ta không đau, ngài nhìn thế nào mà bảo ta đau đầu hả?”

“Vậy nàng đỡ trán làm gì? Không phải đau đầu thế còn có lý do khác sao?”

Nói ra nguyên nhân chỉ sợ đối phương không nén được giận, nàng quay đầu nhìn Hoàng Tuyền ở xa xa để vơi bớt ưu sầu. Đôi khi nàng cảm thấy lệnh chủ ngu ngốc tới độ không tưởng tượng nổi, trước đây vị này có thể đánh một trận thành danh khắp Sát Thổ, theo lý mà nói thì tuyệt đối có chỗ xuất chúng mới được vậy. Nhưng kết quả thế nào, chàng chính là một đồ ngốc chính hiệu, có mấy bận sâu sắc đột xuất cũng chẳng qua do đánh bậy đánh bạ thôi. Thế nên chàng chỉ có thể được một đám tượng đất cao đến đầu gối đuổi theo gọi cha ở Yểm Đô, chứ ra khỏi Yểm Đô thì chẳng có ai coi chàng ra gì cả – ngoại trừ lúc đi đòi nợ.

“Lệnh chủ, ngài có mục tiêu sống không?”

Đường đời dài đằng đẵng, cũng may có nàng làm bạn. Lệnh chủ nhìn hôn thê, kiên định đáp ngay: “Có chứ! Ta là một người thiết thực, mục tiêu của kẻ khác là tinh tú là biển rộng, còn mục tiêu của ta là hồ rượu với rừng

thịt. Điều ta muốn làm bây giờ chính là động phòng với nàng, sau đó cùng nàng và đám tượng trải qua cuộc sống xa hoa hưởng lạc.”

Chí hướng lớn thật đấy, Vô Phương phát hiện đàm đạo về lý tưởng cuộc đời với lệnh chủ là hành động dư hơi, vị này chính là một bộ rễ cây, yêu cầu sinh lý được thỏa mãn rồi thì chả khác gì bãi bùn nhão cả.

“Ngài có muốn nghe mục tiêu của ta không?” Vô Phương cười cười với chàng.

Lệnh chủ cảm thấy nụ cười của hôn thê rất đẹp, nhưng e ngại nội dung sau đây sẽ bất lợi với mình, thế là chàng rào đón trước: “Chỉ cần không phải muốn thoát khỏi ta là được.”

May mà nàng lắc đầu, “Lúc mới đến cõi đời này, ta từng theo Liên sư lên núi Cát Tường một lần. Trên núi Cát Tường ngoài thiên nữ ra thì còn có rất nhiều Không Hành Mẫu. Ngài có biết Không Hành Mẫu là gì không? Không Hành Mẫu trên núi Cát Tường đều là nữ La Sát do Liên sư thu phục, Liên sư ấy nói các nàng ấy có thể đắc đạo, chỉ cần một lòng hướng Phật thì sau này ngay cả sát hung như ta cũng có thể. Cho nên qua nhiều năm như thế, mục tiêu của ta vẫn luôn là lên núi Cát Tường làm Không Hành Mẫu, ngoài vinh quang cá nhân thì cũng là để tìm đường siêu thoát cho mình. Sát hung vốn không có căn cơ, ngài hẳn biết rõ điều này. Ta từ đâu đến, tương lai đi về đâu, chẳng ai nói trước được. Nhưng lên núi Cát Tường, có Phật quang soi sáng, từng ngày góp nhặt căn cơ là sẽ vững thôi, không sợ sau này vô cớ biến mất.”

“Chính vì thế ta mới muốn nàng ăn ếch nghìn tuổi đấy, đợi sau này có cơ hội, ta sẽ tìm cho nàng thêm nhiều thứ tốt nữa, nàng ăn rồi thì không cần lên núi làm ni cô nữa.” Lệnh chủ nói rất nghiêm túc: “Không Hành Mẫu bất tử bất diệt giống Phật, nhưng đái ngộ của bọn họ thua xa Phật. Cứ nói Liên sư mà nàng kính trọng nhất kia kìa, ông ta đã đổi hai vị Minh phi rồi, tiêu chuẩn chọn Minh phi lại rất hà khắc, vừa có phong thái vừa thanh tú, kiêu

điểm với eo thon... Ta thấy nàng hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn đó. Nên nương tử à, nàng tuyệt đối không được lên núi Cát Tường. Nói không chừng người ta đã ngắm nghía nàng từ lâu rồi, lừa nàng lên núi chả phải để làm Không Hành Mẫu gì đâu, muốn nàng song tu với y thì đúng hơn. Nếu vậy chẳng thà nàng tu với ta, ta mặc y phục trông gầy, nhưng cưới ra thì cơ bắp ngồn ngộn đấy. Liên sư tu được ba bốn bận là cùng, còn ta có thể cả năm không nghỉ, nàng cảm thấy sao?”

Nghe lệnh chủ lái nhai cả buổi, cuối cùng Vô Phương tức tới nỗi không nói ra lời, đánh mạnh chàng hai cái, “Ta đúng là xui xẻo mới gặp phải đồ ngốc như ngài.”

Lệnh chủ bị nàng đánh đau, vừa xoa cánh tay vừa lầm bầm: “Ta nói thật cả mà, đâu có gạt nàng. Ôi con đường này tối quá, thị lực của ta không bằng nương tử, sợ ngã quá, nàng dắt ta đi được không?”

Vô Phương không buồn để ý tới trò mèo của chàng, chỉ tò mò hỏi: “Ngài thân ở uế thổ, lại không phải là phần tử của ngã Phật, sao lại biết được nhiều chuyện liên quan tới Liên sư thế?”

Lệnh chủ hơi lấp bắp, “Trước... trước kia ta cũng là người rất hiếu học, tộc ta trước khi nhập thế ai cũng phải học để biết hết chuyện khắp thiên hạ. Mấy thứ bí mật kia của Thần Phật làm sao giấu được bọn ta chứ?” Chàng cười khử khử, “Nương tử đừng hâm mộ bọn họ làm gì, sau khi lỡ chân tới nơi chán phèo đó, nàng mà muốn rời đi thì sẽ thành phản đồ của Phật giới đấy. Chả làm gì xấu mà phải còng lưng cõng cái tội danh như vậy? Thà cùng vi phu ở uế thổ này xưng vương xưng bá còn hơn, không vừa mắt kẻ nào đều có thể đánh ngay, trên núi Cát Tường đâu thể làm theo ý mình như vậy.”

Khi kể lẽ lệnh chủ thường hay hớ ra vài điểm quan trọng, chính chàng còn không biết nhưng Vô Phương đều nghe được rất rõ ràng. Phải có học

vấn, phải biết hết chuyện thiên hạ, nghĩa là ai nhập thế cũng đều mang theo sứ mệnh cả!

Nàng rút tay về, chàng lại cứ nắm chặt không chịu buông, cuối cùng đành mặc kệ, “Bạch Chuẩn... Bạch Trạch... Ngài thuộc tộc Bạch Trạch* đúng không?”

(*Bạch Trạch là một loài linh vật trong thần thoại Trung Hoa và Á Đông. Tên “Bạch Trạch” mang nghĩa là “đầm lầy trắng”. Theo truyền thuyết, Hoàng Đế đã gặp Bạch trạch khi ông đang trên đường vi hành ở các vùng lãnh thổ phía Đông của mình. Khi gặp Hoàng Đế, Bạch trạch đã giới thiệu cho ông biết thông tin về 11.520 loài linh thú và quái vật trong tự nhiên cũng như cách phòng chống sự quấy nhiễu và xâm hại của chúng. Tất cả những chỉ dẫn này đều được ghi lại trong một tác phẩm gọi là Bạch trạch đồ.)

Lệnh chủ *ó* lên, “Họ Bạch thì là Bạch Trạch sao? Bạch Trạch sống nghiêm túc lắm, ta không thích.”

Vô Phương cảm thấy lão yêu quái này đã đẩy trí tưởng tượng của nàng lên tới cực hạn, “Thế đang yên lành sao ngài lại mang họ Bạch?”

Chàng đáp: “Ta đặt đại thôi, hôm ta đến Phạn Hành Sát Thổ, mưa rơi cả ngày làm da chân ta nứt lại trắng bệch, nên ta lấy họ Bạch luôn.”

Vô Phương bật cười, nghĩ lại thấy cũng phải, yêu quái bọn họ vốn không có dòng họ. Ví dụ như họ Diễm của nàng, đều là tùy duyên cả, nàng xoắn xuýt với họ của chàng làm gì, bây giờ không cần thiết.

Bọn họ chậm rãi đi về phía trước, rốt cuộc đoạn đường tối nhất Hoàng Tuyền cũng chấm dứt, sắc trời hơi ngả vàng như mùa mưa đêm mơ hồ lộ ra trước mặt. Vòm trời quang đãng không mây nhưng có loài chim quái dị vô cánh *phành phạch*, trông hết sức khí thế.

Tầm mắt đã sáng thì không còn lý do ôm nàng không buông nữa, Vô Phương chậm bước, chẳng nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn lệnh chủ, ý bảo chàng xem lại hành động của mình.

Lệnh chủ bất đắc dĩ buông tay ra, hậm hực nói: “Nường tử chỗ nào cũng tốt, chỉ có tính khí quá xét nét là không hay. Ta thích nàng nên mới muốn kề cận nàng, thử đổi lại là A Trà xem, nhìn một cái ta cũng chả có hứng thú.”

Ly Khoan đi theo không xa không gần chợt bị gọi tên, mà lại còn bị làm ví dụ đối lập thì không khỏi thấy đau xót. Cậu ta nghiêng đầu kể khổ với Cù Như: “Tiểu điều, mi xem đi, đây chính là chủ nhân ta theo mấy trăm năm đấy. Cứ tưởng nhiều năm sống chung như thế, quan hệ giữa hai ta đã vượt quá thứ bậc chủ tớ rồi, nhưng sau khi Yểm hậu xuất hiện, lệnh chủ lại đối xử với ta vậy đấy...”

Cù Như liếc cậu ta, “Lệnh chủ là của sư phụ ta, ta là của tất cả tượng nam ở Yểm Đô, người chớ kể khổ với ta làm gì, ta không nghe đâu.”

Ly Khoan bĩu môi, “Mi nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ cảm khái cảnh ngộ của mình tí thôi.”

Cảnh ngộ này đã quyết định từ lúc bắt đầu rồi không phải sao? Cù Như tốt bụng chỉ điểm cho cậu ta, “Vì quan hệ của người với lệnh chủ là chủ tớ, còn ta và linh y là thầy trò. Người có biết điểm khởi đầu có ảnh hưởng lớn thế nào đến số mệnh tương lai không? Đời thường nói trọng sắc khinh bạn, ngay cả ‘bạn’ người cũng chẳng phải thì còn muốn lệnh chủ đối xử thế nào với người nữa?”

Ly Khoan Trà trợn mắt há hốc mồm, “Nghe lời vua nói còn hơn đọc sách mười năm. Từ lúc nào mà tiểu điều mi trở nên uyên bác như vậy hả?”

Cù Như chẳng buồn nhìn cậu ta, “Đừng có đi gần ta thế, ta không muốn bị lây bệnh đàn của người đâu.” Nói rồi cô bé vừa chạy vừa bay đuổi

theo Vô Phương.

Thăm dò phía trước, hình như đã tới sông Vong Xuyên rồi, cảnh trí dọc đường hơn hẳn Phạn Hành Sát Thổ. Hoa bỉ ngạn dẹt nên con đường đỏ rực như lửa kéo dài đến đầu cầu Nại Hà, trước đá Tam Sinh bên bờ sông có cô hồn đi ngang qua rừng rừng ngẩng mặt trông lên, bao tình cảm nợ nần ở nhân gian đều được xóa bỏ trước đá Tam Sinh, đi qua quãng đường này là sẽ hoàn toàn cắt đứt với tiền kiếp.

Bọn họ chưa thực sự đến thế giới Sa Bà lần nào, lúc Vô Phương giáng thế thì cả thành chẳng còn lấy một người sống nào, thế nên nàng chẳng cách nào hiểu được hi vọng vui buồn của nhân gian. Những người Trung Âm mới đến nơi này sẽ đứng trên đài Vọng Hương, quay mặt về phía giới Tam Thiên khóc lóc sầu bi, lệnh chủ giải thích là vì họ thấy được quê hương, thấy được linh đường của mình.

Lệnh chủ nói xong liền ghét bỏ xoay người đi, “Làm người thật phiền toái, tuổi thọ ngắn ngủn có mấy chục năm mà lại quá bận rộn, hết con cháu rồi đến bằng hữu thân thích. Nhìn ta xem, mười nghìn tuổi mới bắt đầu bước vào cuộc sống hôn nhân, về sau không phải lo sinh ly tử biệt với nương tử, tốt biết bao nhiêu!”

Thế mới nói lão yêu chính là độc nhất vô nhị trong cả vạn, người khác có hâm mộ cũng không hâm mộ nổi.

Lúc đi ngang qua, Cù Như quay đầu nhìn, “Bọn họ khóc cái gì vậy? Chết rồi có thể đầu thai tiếp mà, kiếp này làm ăn mày nhưng nói không chừng kiếp sau lên làm hoàng đế đấy.”

Ly Khoan Trà cười khẩy, “Mi tưởng dễ được làm hoàng đế lắm à, phải tích bao nhiêu công đức muôn đời mới được đấy. Bọn họ khóc là vì không biết thứ gì đang đợi mình, có lẽ không vào được nhân đạo mà phải vào súc sinh đạo làm heo chó cũng chưa biết chừng.”

Con đường rực lửa được rải đầy cánh hoa bỉ ngạn, khi bước đi vang lên tiếng *xào xạc*. Đây là con đường uốn theo hình cánh cung, trong bụi cỏ hai bên ẩn giấu rất nhiều kiếm kích nên chỉ có thể đi lại trên thềm đá cực hẹp. Chốc chốc lệnh chủ lại ngoái đầu dặn dò nương tử nhà mình phải cẩn thận, “Tên Minh quân này keo kiệt quá đi, làm đường nhỏ xíu, chân to chút là không đi được rồi.”

Bằng qua cầu Nại Hà vốn không phải là con đường bằng phẳng, chẳng lẽ còn phải sửa thành đại lộ thênh thang đủ để tám người khiêng kiệu đi à?

Vô Phương giục chàng mau lên cầu, vừa đặt một chân lên thì nhìn thấy một lão già đeo tạp dề đang sắc nồi trà ở đầu cầu.

Cù Như *ồ* lên, “Thì ra Mạnh Bà là nam.”

Có lẽ do canh đã hết, đội ngũ xếp hàng lại dài thượt, mà người nào qua cầu cũng phải uống một chén canh trà để quên hết chuyện cũ kiếp trước, nếu cam tâm tình nguyện thì đương nhiên chờ một chút cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng vị sắc trà lại bận tưới mồ hôi, vẩy quạt lá trong tay đến nổi hoa mắt, vừa vẩy vừa mắng: “Nồi nhỏ xíu rồi củi thiếu thốn, đưa ta thêm hai cái lò thì sẽ chết hả! Lại còn đang mùa xếp hàng đông, cứ thế này nữa ta bỏ việc mất...”

Đám người Trung Âm đều mang theo hàn khí, lại gần sẽ thấy cứ như ở gần tảng băng vậy. Lệnh chủ nắm tay Vô Phương, dẫn theo một chim một thần lẩn đi vòng qua. Mạnh Bà đang quạt khí thế, nhìn thấy bọn họ thì ngần người, đến khi nhận ra liền ném phăng quạt trong tay, vội vàng chạy tới...

“Lệnh chủ!” Lão già vượt sừng trên đầu, cười cực lẳng lơ, “Tiểu quý làm ở nơi này đã sáu trăm năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy lệnh chủ đến cầu Nại Hà chơi đấy. Sao hôm nay ngài lại tới đây?” Nhìn sang mỹ nhân bên cạnh lệnh chủ, ông ta lập tức lộ vẻ mặt vỡ lẽ, “Ra là dẫn gia quyến đến Phong Đô chơi một hôm.”

Lệnh chủ nổi tiếng bốn phương, bình thường chỉ có người ta biết chàng chứ chàng không biết người ta. Hơn nữa vì để làm nổi bật hình tượng ‘kẻ ác không nhiều lời’, không buộc phải bắt chuyện với đám lâu la này thì chàng sẽ không làm, cho nên dẫn theo Ly Khoan Trà rất hữu dụng. Ly Khoan biết ý liền thay chàng tiến lên tiếp chuyện qua lại mấy câu rồi hỏi vì sao Mạnh Bà lại là nam, cầu Nại Hà còn cách Phong Đô xa không.

Đúng lúc này Vô Phương nhìn xuống dưới cầu, thấy có một nữ nhân lặn lộn trong dòng bùn cuộn cuộn nhưng vẫn kiên quyết ngẩng đầu nhìn lên cầu. Vì ngâm bùn quanh năm nên mặt cô ta đã mất đi sắc màu thanh xuân, chỉ còn lại vẻ u sầu thê lương. Đã xuống đây mà không muốn uống canh Mạnh Bà thì phải chấp nhận trải qua một nghìn năm khổ ải ở dưới sông Vong Xuyên.

Vô Phương cẩn thận đánh giá tướng mạo nữ quý, dường như có hơi xấu hổ, cô ta ngượng ngùng quay mặt đi. Nhưng nàng lại nghĩ, một người đã từng có thể xác lại chấp nhận trải qua nghìn năm đằng đẳng ở nơi vẫn đục thế này, nếu đổi lại là nàng, có lẽ không có được sự bền bỉ kiên trì như vậy đâu.

Lệnh chủ nhìn theo tầm mắt nàng, biết nàng lại động lòng trắc ẩn thì chặc lưỡi, “Cô nương này đúng là cứng đầu, chuyện lớn thế nào mà chết cũng không bỏ được nhỉ.”

Mạnh Bà lập tức đi lên giải đáp: “Cô ta cũng khá đáng thương, lúc còn sống bán đậu hủ nuôi trúc mã lên kinh đi thi, nhưng người ta thi đậu Trạng Nguyên xong lại kết duyên với công chúa, giường cao chăn mềm hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn cô ta đợi ở bến sông cả đời, đến chết vẫn không đợi được tình lang của mình. Hôm cô ta qua cầu Nại Hà là ngày đầu tiên ta nhận công tác, ta khuyên cô ta uống canh trà để đặt dấu chấm hết với đời trước, song cô ta lại không muốn, chấp nhận chịu khổ trong sông Vong Xuyên nghìn năm để nối lại tiền duyên. Mấy năm qua cô ta nhìn tình lang của mình đi qua cầu đã sáu bảy lần, nhưng lần nào thẳng nhai kia cũng

chẳng do dự uống cạn canh Mạnh Bà. Hỏi cô ta có hối hận không, cô ta lại đáp thẳng đó uống canh cũng tốt, vì cô ta không đành lòng để gã chịu nỗi khổ nghìn năm trong sông.”

Kẻ bạc tình phần lớn đều là người có ăn học thôi, Vô Phương vô cùng thương cảm. Lệnh chủ thấy thế thì chen vào khoe: “Ta không phải hạng đó đâu.” Song chàng vẫn bị nàng giật tay ra.

Phần lớn nam giới đều chẳng kẻ nào tốt đẹp.

Lệnh chủ rất buồn rầu, mình có làm gì đâu mà bị ăn mắng chứ. Chàng nhìn nữ quỷ dưới cầu rồi nhìn đội ngũ xếp hàng, “Hôm nay lại là ngày tên người phạm đó qua cầu hả?”

Mệnh Bà đáp phải, giơ tay ra chỉ, “Chính là tên mặt trắng đó.”

Lệnh chủ cười nhạt, lúc Vô Phương còn đang mãi nghĩ xem làm sao để giải thoát giúp cô gái kia thì chàng đã kéo tên mặt trắng kia ném thẳng xuống sông.

Ùm một tiếng, nước sông Vong Xuyên bắn cao mấy trượng, đám người Trung Âm trên cầu sợ đến kinh hồn bạt vía, song Mạnh Bà lại vỗ tay cười to, “Quá đã quá đã... Tiểu quỷ đã muốn làm thế từ lâu rồi.”

Lệnh chủ sán tới gần hôn thê ngọt ngào bảo: “Cho bọn họ thành đôi rồi đấy, nàng xem bọn họ vui vẻ biết bao, tên quỷ nam kia cười tới mức rách cả cằm kia.”

Vô Phương thò đầu xuống nhìn, rõ ràng là khóc lóc tới rách cả cằm thì đúng hơn. Nữ quỷ im lặng ở bên cạnh nhìn, nhìn tới nhìn lui... có lẽ vào bây giờ mới nhận ra gã này vừa ích kỷ vừa ồn ào. Do dự một hồi, cô ta nở nụ cười tiếc nuối rồi đưa tay dè đầu gã xuống mặt sông lạnh như băng.

Kết cục buồn, lãng phí hơn sáu trăm năm mới nghiệm ra chân tướng, sáu trăm năm với con người khá dài đấy. Lệnh chủ thấy rất hài lòng, nếu không nhờ chàng giải quyết nhanh chóng, nữ quý kia đợi hẳn một nghìn năm rồi sao, còn không phải vẫn đau đớn thắt ruột thắt gan với gã thư sinh đang vùng vẫy kia sao.

“Nhân duyên tốt đâu dễ tới, nữ quý tuy si tình nhưng tiếc là số cô ta xấu, không đợi được nam nhân như ta.” Lúc đi xuống cầu Nại Hà, lệnh chủ vẫn còn đang tự khen mình.

Cầu Nại Hà chính là cửa ải trước khi vào Âm Ti, qua khỏi cầu là địa phận của thành Phong Đô tự do phát triển. Vô Phương dõi mắt nhìn về nơi xa, một tòa cung điện khổng lồ tọa lạc trên vùng đất mênh mông trùng điệp màu đỏ của hoa bỉ ngạn, từ rất xa vẫn có thể nhận thấy quy mô đồ sộ của nó. Tối tăm hơn song cũng khoáng đạt hơn, đây chính là cảm giác đầu tiên Phong Đô đem đến cho nàng. Ngọn đèn tù mù là chỉ dẫn duy nhất trong màn đêm, nàng gọi Cù Như rồi rào bước đi nhanh về phía đó.

Lệnh chủ bảo nàng đi chậm thôi, “Nàng sợ bọn họ không đến chào đón à?” Sau đó chàng cố ý lớn tiếng thở dài, “Nam tử một lòng như ta đây, Diễm cô nương mãi không quý trọng thì sau này sẽ hối hận đấy.”

Ai ngờ lời buột miệng lại đổi lấy sự giễu cợt vô tình từ nàng, “Ngài bảo mình một lòng, vậy trong mười sáu thành Ô Kim có thành nào ngài không để lại sính lễ không? Hôm nay ngài quần lấy ta, chẳng qua vì ta là người đầu tiên động tới đầu thương, nếu đổi thành người khác thì ngài vẫn một lòng một dạ với người ta như vậy?” Nàng phồng má hừ lạnh khinh miệt: “Bạch Chuẩn, ta không bóc trần khiếm khuyết của ngài, ngài không biết thân biết phận mà còn ở đó tự khen mình, mặt mũi của ngài đâu rồi hả? À, ta quên mất, ngài vốn không có mặt, ngài là một lão yêu quái không cần mặt mũi.”

Bị một tràn mắng chửi trút xuống đầu, lệnh chủ choáng váng đến nỗi đờ ra. Ly Khoan Trà thương cảm nói: “Rốt cuộc Yểm hậu cũng tức giận, chuyện chúa thượng đã làm quả thật không phúc hậu tí nào.”

Lệnh chủ chọn kết hôn theo thiên ý là vì chàng theo chủ nghĩa tùy duyên, nhưng ngẫm kỹ lại thì lời nàng nói đúng là có lý.

“Nếu đổi thành nữ nhân khác, có thể ta cũng đối xử như người nhà vậy, nhưng người ta sẽ không có khó khăn như nàng đâu.” Chàng uất ức lẩm bẩm, “Hơn nữa hôn ước đã định rồi, nào có đạo lý đào bới xem xét lại chứ, dù sao bây giờ ta cũng chỉ yêu một mình nàng.”

Thật ra chuyện này phải xét cả hai mặt, nếu nàng không quan tâm chàng, hà cớ lại tức giận như vậy? Nghĩ thế lòng tin của lệnh chủ bỗng quay lại, chàng nắm lấy Ly Khoan lắc lắc, “A Trà, nàng cũng yêu ta, người biết không?”

Ly Khoan Trà bị lắc tới độ chóng mặt, “Tốt quá rồi... Vậy còn mười lăm sính lễ kia thì sao ạ, chúa thượng lấy về chưa?”

Lệnh chủ sững sờ, “Chẳng phải ta đã giao cho người xử lý chuyện này rồi ư?”

Ly Khoan tròn tròn mắt hỏi ngược lại: “Chúa thượng có dặn thuộc hạ ư?”

Làm sao đây, lệnh chủ khóc không ra nước mắt, hình như quên mất rồi. Có điều không sao, sau mấy nghìn năm mới xuất hiện Vô Phương, để thêm hai ngày nữa chắc cũng không có gì đáng ngại.

Lúc lệnh chủ và Ly Khoan đang âm thầm bàn bạc thì nghe thấy nàng cất giọng gọi chàng. Chàng hớn hờ chạy đến, nàng bảo ‘ngài nhìn đi’ rồi chỉ vào đám bụi mù cuồn cuộn ở đằng xa, “Ta nghe thấy tiếng vó ngựa, chắc là Minh quân ra khỏi thành nghênh đón.”

Lệnh chủ nghĩ thế này không được, đối phương phô trương quá, mình không thể kém được. Thế là chàng bấm quyết, trong phút chốc trên vùng đất trống trải xuất hiện cả đồng nghi trượng*, sau đó chàng kéo Vô Phương ngồi vào cỗ kiệu lớn cỡ bốn mươi tám người khiêng, quàng tay qua vai nàng, “Tên Minh quân kia thích nhất là ra oai, mà bốn đại vương cũng chẳng ăn chay. Nương tử mau ôm ta đi, như thế ta mới có thể diện.”

(*Nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.)

Mới đầu Vô Phương không vui, khó chịu đẩy chàng ra. Song đội ngũ Phong Đô càng lúc càng gần, nàng đành phải lấy đại cuộc làm trọng, miễn cưỡng tựa vào trong khuỷu tay chàng.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Minh quân mình đầy bụi đất hốt hải chạy đến, lúc gặp nhau trên bãi đất hoang ở ngoài thành, mũi con Quán Sơ* y cười phun khí trắng phì phì, nhìn từ xa trông chẳng khác gì khói bốc lên từ ấm trà đang sôi.

(*Quán Sơ – ngựa một sừng, là một loài Thụ thú chống lửa. Trên sừng của Quán Sơ có hoa văn đan chéo vào nhau giống như áo giáp.)

Y nhảy xuống khỏi lưng ngựa, vội vã chạy tới trước kiệu lớn, chấp tay nói: “Bạch huynh giá lâm lại không tiếp đón được từ xa, sao không phải người báo tin cho bốn quân trước một tiếng? Nếu không có tiểu quý ở cửa sinh tử truyền tin thì đến giờ bốn quân vẫn chưa hay biết... Ấy, Bạch huynh, đến rồi thì mời xuống kiệu, chúng ta là huynh đệ một nhà mà... Nghe nói tẩu phu nhân cũng đến, lần này chắc không nhầm nữa chứ?” Minh quân nói một tràng, vừa nói vừa nhón chân nhìn vào trong kiệu, đôi thành chất giọng ngọt ngào đầy niềm nở, “Mời tẩu phu nhân lộ mặt ngọc, bốn quân đặc biệt chạy đến đây nghênh đón tẩu đấy.”

Thì ra nhiệt tình đến thế đều là vì Vô Phương.

Minh quân có một thú vui lớn nhất chính là chấm điểm cho phu nhân của kẻ khác. Ví dụ như vợ của Sơn quân tặng hơi mập, y thả ba con dế vào bình rượu, ba điểm; vợ của Hải chủ mắt nhỏ môi mỏng, y lại thả hai con vào, hai điểm, không nhiều hơn được. Còn cô vợ La Sát của y lại rất đẹp, đẹp hơn vợ của mấy lão hữu kia nhiều, thế nên y được đà đặc ý hơn ba nghìn năm qua. Sau đó nghe nói Bạch Chuẩn cưới được một mối tốt, mặt mũi cực đẹp, trong lòng y liền mất thăng bằng. Hôm đó y ôm hăng hái tới

tham dự hôn lễ để chấm điểm tân nương, đáng tiếc cuối cùng tân nương lại là hàng giả. Những tưởng Bạch lão yêu sẽ tiếp tục độc thân, nào ngờ thủ đoạn của đối phương không tệ, nghe nói lại bắt được tân nương về rồi. Minh quân là dạng không tin lời đồn, trên đời này có thể có nữ tử đẹp hơn Minh hậu của y sao? Đùa! Lần này bọn họ đã đến tận cửa thì y phải nhìn cho rõ, chứ tên Bạch Chuẩn đó có chết cũng không chịu lộ mặt, đến heo cũng không thèm gả nữa là.

Còn lệnh chủ thì sao, có hôn thê quá mức điểm lệ liền thấy sống lưng cứng cáp hơn hẳn. Chàng cố ý vòng vo, “Vợ ta không thích gặp người sống, nên ngày nào cũng phải để bốn đại vương ôm.” Chàng còn hớn hờ thêm vào: “Mặt Minh quân trắng quá, ta nhìn quen rồi nên thấy không sao, chỉ sợ người dọa Yểm hậu của ta thôi.”

Minh quân lập tức phát hiện chàng đến đây là để khoe khoang, y sờ mặt mình, “Quan năm không thấy ánh nắng, sắc mặt đúng là hơi kém nhưng cũng không đến nỗi đáng sợ vậy đâu. Hôm nay Bạch huynh di giá đến Phong Đô, hẳn là đang trên đường du ngoạn? Đến rồi cũng không lộ diện, xem ra sẽ không vào thành mà phải đi luôn ư?”

Phái nam thường nói chuyện rất thẳng, Minh quân không khách khí, lệnh chủ sẽ càng bối lông tìm vết, “Bốn đại vương tuần tra Phạn Hành Sát Thổ, tiện đường đi ngang qua Phong Đô nên mới tạt vào thăm Minh quân. Mặc dù đến nay Minh quân vẫn không chịu thừa nhận, nhưng Yểm Đô và Phong Đô mãi mãi là quan hệ trên dưới, ai bảo lúc trước chúng ta đã ký hiệp nghị kia chứ.” Lệnh chủ đưa quạt xếp trong tay vén rèm kiệu lên, “Huống hồ hôm nay bốn đại vương có chuyện muốn nhờ Thường Bàn huynh giúp đỡ. Có vào thành hay không chẳng quan trọng, chỉ cần Thường Bàn huynh cho ta một đáp án thì ta sẽ lập tức rời đi, tuyệt đối không quấy rầy.”

Rèm kiệu được vén một nửa thấp thoáng lộ ra quang cảnh bên trong. Hôm nay lệnh chủ thật sự là kim quang lập lòe, rực rỡ hỉ khí. Đúng là gặp

chuyện vui nên cách ăn mặc cũng khác biệt, trước ngực đeo đầy chuỗi ngọc làm bằng vàng ròng, cực kỳ xa xỉ, lộng lẫy hết trang phục của Bồ Tát.

Nhà giàu mới nổi đắp vàng lên người thật ra chẳng có gì đáng để nhìn cả. Ánh mắt của Minh quân đã bị gương mặt tuyệt diễm của Yểm hậu thu hút ngay từ đầu. Trời ạ, thực sự là không thể bắt bẻ nổi, môi như cánh sen, mặt như hoa đào. Yểm hậu ngồi chung với lệnh chủ như thế, thật sự chính là bức tranh sinh động tả cảnh... một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu.

Minh quân kinh hãi cảm thán, hèn gì hôm đó thành chủ thành Thiên Cực cứ bóp cổ tay liên tục, vị linh y này quả nhiên bất phàm, trong sát khí có kèm Phật tính, một thời gian nữa hoàn toàn có thể tu thành chín quả. Đáng tiếc nàng lại không may lắm, bị Bạch Chuẩn bắt được, cô nương đáng thương như chú bướm bị cắt cánh vậy, làm Minh quân đau lòng vô cùng.

Lão yêu quái tùy tiện tới rồi đi, nhưng nể mặt Yểm hậu, Minh quân quyết định vẫn giữ thể diện cho đối phương, bèn cười phá lên rồi nói: “Bạch huynh giận rồi, huynh đệ chúng ta thân nhau như tay chân, có lý nào đã tới trước cửa nhà mà không vào chứ. Có việc gì cần giúp huynh cứ nói, chỉ cần bốn quân làm được thì nhất định sẽ bất chấp gian nguy để giúp huynh.”

Lần này không phải do lệnh chủ trả lời mà là một giọng nói thánh thót từ trong kiệu truyền ra: “Vậy xin cảm ơn Minh quân trước. Thật không dám giấu giếm, lần này vì chuyện của đồ nhi nên ta đã nhờ lệnh chủ nhà ta dẫn đến Phong Đô, xin gặp Minh quân để tháo gỡ khúc mắc.”

Minh quân nghe thế thì rất phấn chấn, xem ra còn có cơ hội ở riêng với nhau nữa cơ. Lệnh chủ trong kiệu dĩ nhiên cũng bị hạnh phúc tới bất chợt làm cho rung động, hôn thê vừa nói gì? Nàng nói ‘lệnh chủ nhà ta’, không phải là lệnh chủ thôi mà là ‘nhà ta’!

Chàng nắm tay nàng, nghẹn ngào gọi: “Nương tử...”

Vô Phương sợ lộ, cũng sợ lệnh chủ không khống chế được cảm xúc của mình nên vỗ vỗ lên tay chàng, nở nụ cười cực kỳ duyên dáng, “A Chuẩn, chúng ta theo Minh quân vào thành ngồi một lát đi. Dù gì cũng đến tận đây rồi, mới nói mấy câu đã đi ngay, ngộ nhờ có ai truyền ra ngoài khiến người ta hiểu lầm chàng và Minh quân bất hòa thì không hay lắm.”

Lệnh chủ cảm thấy xương cốt toàn thân mềm nhũn ra cả, khó khăn lắm mới thốt được một câu ‘Yểm hậu nói có lý’, rồi chàng nghiêng đầu nói với bên kia: “Thế đành phiền Minh quân rồi.”

Đội nghi trượng không lơ rờ ra di chuyển, kiệu lớn bốn mươi tám người khiêng nhích dần về phía trước, lệnh chủ ngồi trong kiệu không kìm được lau nước mắt, mừng mừng tủi tủi nghẹn ngào nói với hôn thê: “Nương tử à, ta vui lắm, cuối cùng nàng cũng chịu thừa nhận rồi. Chúng ta chọn ngày hoàng đạo tổ chức lại hôn lễ đi, ta nhất định sẽ cho nàng một đêm tân hôn khó quên.”

Vô Phương bó tay nhìn chàng, biết cái tật tự cho là đúng của chàng lại phát tác rồi. Nàng đã thừa nhận cái gì mà làm chàng cảm động đến vậy hả? Nhưng kỳ quái là chàng vừa khóc lại khiến tim nàng rục rịch, nàng biết mình không ổn rồi, cuối cùng cũng sẽ có ngày nàng bị lão yêu quái này gieo họa thôi. Nàng đã sa sút đến nỗi, đối phương hờ một tí lại treo cái từ ‘động phòng’ ở miệng mà dường như nàng không muốn chỉ trích nữa.

Vô Phương ngoái đầu nhìn sắc trời u ám bên ngoài cửa sổ, trong lòng cũng dày đặc mây mù, phải làm gì đây, tình cảnh ngày càng khiến nàng tuyệt vọng. Nàng chống tay lên song cửa sổ chạm trổ hoa văn, một cảm giác tịch mịch dâng lên khiến vành mắt ngân ngấn nước.

Giọng lệnh chủ nghẹn ngào vẫn đều đều vang lên bên tai, nàng rầu rĩ quay đầu sang nói với chàng: “Đừng khóc, ta mới là người muốn khóc hơn

cả ngài. Lộc Cơ nói không sai, ta gặp phải ngài đúng là xui tám kiếp.”

“Thế nên ả đằng yêu kia mới phải chết!” Lệnh chủ ghét bỏ nói xong lại ngọt ngào ôm lấy cánh tay nàng, “Nhưng nương tử à, ta tích đức được mấy kiếp rồi nên mới được gặp nàng ở kiếp này đây.”

Ly Khoan và Cù Như đỡ kiệu nghe thấy hết cuộc đối thoại của hai người, Cù Như vẫn mù tịt chẳng nhận ra điều gì, còn Ly Khoan Trà lại có cảm giác khổ tận cam lai. Lệnh chủ nhà cậu ta rốt cuộc đã rẽ được mây rồi, liệt nữ quả nhiên sợ triền lang, bản lĩnh đeo bám của lệnh chủ toàn dùng trong việc tìm bạn đời cả, trước giờ cậu ta không hề biết đấy.

Cậu ta sụt sịt mũi, “Tiểu điều, sau khi về lại Sát Thổ thì mi hãy chuẩn bị đi, lần này chắc phải đưa sư phụ mi xuất giá thật rồi.”

Cù Như hờ hững đáp trả: “Dĩ nhiên ta hy vọng sư nương thành công lấy được sư phụ rồi, như thế ta mới có thể ở lại Yểm Đô lâu dài để tạo phúc cho đám tượng. Nhưng có thật thuận lợi thế không? Ta nghe cả buổi mà vẫn thấy đều là sư nương tự mình đa tình, sư phụ ta chưa từng chịu...”

Song Ly Khoan vẫn tràn đầy lòng tin, “Ít ra thì Yểm hậu cũng không từ chối, vừa rồi còn gọi chúa thượng là ‘A Chuẩn’ còn gì, làm lệnh chủ cảm động tới khóc luôn.”

Cù Như lẩm bẩm: “Còn vì sao nữa ngoài để lệnh chủ được oai phong trước mặt Minh quân chứ.”

Nhưng góc nhìn của nữ và nam vốn khác nhau, nên cách lý giải vấn đề cũng khác biệt! Phái nam cảm thấy chỉ cần không phủ nhận tức là ngầm thừa nhận, còn trong mắt phái nữ thì ngầm thừa nhận còn cách thừa nhận cả một khoảng xa tít mù. Mà thôi, sao đi nữa thì miễn lệnh chủ vui vẻ là được, để rước được vợ về mà phải lôi hết các kỹ năng ra, quả thật không hề dễ dàng.

Ngước lên nhìn thì thấy càng lúc càng gần Phong Đô rồi, trên cổng thành cao to có bức tượng Thao Thiết mắt trợn trừng như muốn nứt toác cả ra, hai con người được lắp dạ minh châu to tướng, trong vòng chu vi ba dặm đều được chiếu sáng.

Trên cây cầu treo dài ngoằng có bóng mỹ nhân đứng lẫn trong gió, dạ minh châu tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh, mặt mỹ nhân cũng lạnh tanh. Nàng ta giơ tay lên, toàn thân tỏa ra sức ép đủ trấn áp cả một đại quân.

Tất cả đều dừng lại, Minh quân xuống ngựa cười xòa, “Sao Khanh Khanh lại tới đây?”

“Thiếp nghe tin lệnh chủ Yểm Đô giá lâm, chúa thượng ra khỏi thành nghênh đón mà sao không sai người thông báo cho thiếp biết?” Minh hậu đưa mắt nhìn cổ kiệu sau lưng Minh quân, bỗng mỉm cười, “Lần trước lệnh chủ đại hôn không thành, thiếp còn tưởng ngài lại phải độc thân thêm tám nghìn năm nữa, không ngờ nhanh thế đã xoay chuyển được tình hình rồi, thật đáng mừng. Lần này ngài có dẫn Yểm hậu đến cùng không? Nếu có nữ quyến thì sao thiếp có thể không ra đón được chứ. Chúa thượng sơ sót làm liên lụy thiếp thất lễ, đã để Yểm hậu cười chê rồi.”

Vô Phương ngồi trong kiệu, có thể xuyên qua màn lụa mỏng che cửa nhìn thấy quang cảnh bên ngoài.

Nữ tử mắt long lanh sóng nước kia hẳn là Minh hậu. Tiêu chuẩn đẹp của Phong Đô hình như hơi quái, trên gương mặt trắng bệch là làn môi đỏ như máu, đẹp thì đúng là đẹp, nhưng cứ có cảm giác âm u thế nào ấy. Vô Phương liếc một cái đã nhìn thấu chân thân của đối phương, thì ra là La Sát. Lúc Diêm Phù được Liên sư độ hóa, có nữ La Sát không muốn vào cửa Phật nên đã sợ hãi chạy trốn, vị Minh hậu này chắc chính là con cá lọt lưới trước kia.

Thật đáng tiếc, đã từng cách chính quả gần vậy rồi mà lại thà ở lại Phong Đô không thấy ánh mặt trời này làm hậu. Vô Phương cảm thấy tiếc nuối với lựa chọn của nàng ta, trừ việc này ra thì lúc nữ giới đối mặt nhau thường sẽ có chút khúc mắc đặc thù, chỉ cần giây lát liền quyết định được ấn tượng tốt hay xấu ngay.

Nàng quay đầu nói nhỏ với lệnh chủ: “Ta không thích cô ta.”

Lệnh chủ vui vẻ vuốt đuôi liền, “Được, không thích là tốt.”

Nàng bắt đầu dĩ xụ khoe môi, rồi vẫn bước ra khỏi kiệu.

Vẻ đẹp của Yểm hậu như vàng thái dương, chiếu rọi cả vùng ngoại thành của Phong Đô. Nàng không trang điểm đậm, trước ngực chỉ đeo đóa hoa tình nhân mà lệnh chủ bắt nàng đeo lên, gương mặt sạch sẽ lạnh lùng, đường nét dịu dàng. Nàng nâng váy chậm chậm đi đến, chấp tay thi lễ, “Đã đường đột quấy rầy, mong Minh hậu thứ lỗi.”

Sau khi nhìn kỹ đối phương hơn, Minh hậu lập tức hiểu ngay, khoe môi vẫn giữ nụ cười nhưng đã có phần cứng nhắc.

Nếu điều kiện của vị Yểm hậu này không bằng mình, nàng ta còn có thể lên mặt ra vẻ một chút. Nàng ta đã từng không chỉ một lần phỏng đoán dung mạo của tân nương, nhưng bây giờ đối phương lại không như nàng ta đã nghĩ. Chưa nói tới chuyện hơn thua, nàng ta đã thấy sự tự tin của mình bị đả kích dữ dội, đối phương còn đẹp hơn trong tưởng tượng của nàng ta nhiều.

Tình địch? Thật ra cũng không hẳn là thế. Lúc trước khi vừa mới đến Phạn Hành Sát Thổ, nàng ta từng có mấy lần tao ngộ với lệnh chủ. Bạch Chuẩn thoát nhìn om sòm phách lối nhưng thật ra lại có trái tim chân thành như đứa trẻ. Cộng thêm địa vị của Yểm Đô ở Sát Thổ không ai có thể lay chuyển được, nàng ta phiêu bạt đã quá lâu nên muốn tìm một chỗ dựa, vì thế mới động lòng muốn kết thân với chàng. Nàng ta tự nhận tiêu chuẩn bề

ngoài của mình không có gì để bắt bẻ, nhưng chẳng ngờ nàng ta vừa đến gần thì chàng liền bịt mũi, khiến nàng ta lúng túng vô cùng.

Nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định, tức tối hét toáng lên: “Vì sao?”

“Thối.” Chàng lùi lại tránh xa nàng ta.

Thối? Hiếu rồi, là chê nàng ta ăn thịt người nên trên người có mùi thối rữa đây mà. Nhưng một yêu quái giết quỷ không chùn tay thì có tư cách gì mà bắt bẻ nàng ta?

Nàng ta ở bên ngoài Yểm Đô mắng lệnh chủ suốt ba ngày ba đêm, chàng vẫn không thèm lộ diện lấy một lần. Nàng ta khô miệng khô lưỡi mà lại nghe nói chàng đi đào rau dại ở núi Biên Xuân rồi, cuối cùng đành phải quay sang Phong Đô không ai chê bai nàng ta thối, đồng ý gả cho Minh quân đã ăn thịt mất mấy đời Minh hậu.

Không phải là người một nhà thì không vào một cửa, tên Minh quân này quả đúng là họ bọ ngựa, mấy lần trên giường toan rục rịch ăn thịt nàng ta đều bị nàng ta đánh cho bầm dập thì mới chịu đàn ông. Bây giờ cuộc sống vợ chồng cũng được coi như là hài hòa, nhưng chỉ cần thấy bóng áo choàng đen kia là nàng ta lại dấy lên nỗi thương cảm không nói thành lời, dù sao ở Yêu giới có ‘ngoại tình tư tưởng’ cũng không tính là phạm pháp.

Minh hậu dùng ánh mắt bắt bẻ quan sát vị Yểm hậu mới nhậm chức này, nhìn từ trên xuống dưới, lại từ trong ra ngoài, rõ ràng là sát hung nhưng tại sao đối phương lại không có mùi thối nát? Nàng ta hơi nghiêng về phía trước cố hít hà, chẳng nghĩ thấy mùi xác thối mà chỉ có mùi đàn hương thoang thoảng, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Bình thường Yểm hậu có thói quen ăn uống thế nào nhỉ?”

Lời mở đầu loại này đúng là trước giờ chưa từng gặp, Vô Phương cười khéo léo, “Hai tư sáu ăn thịt, ba năm bảy ăn chay.” Thấy nụ cười của Minh hậu tắt ngúm, Vô Phương chợt nhận ra điều gì đấy.

Nàng nhớ tới bộ váy cưới mà lệnh chủ đưa đến trước hôn hôn lễ, chàng có nói là do Minh hậu làm giúp. Sau đó chàng còn mang theo hộp sáp bôi mặt kia, cũng là của Minh hậu đưa... Xem ra giữa họ còn có chuyện cũ không thể cho bên ngoài biết. Nàng bình tĩnh xoay mình lại nhìn kiệu lớn, lệnh chủ bấu hai tay đứng trước kiệu, đang lo lắng gì sao? Cứ tưởng là người trung thực, thì ra cũng chẳng trung thực cho lắm.

Nàng cúi đầu cười nhạt, Minh quân vẫn đắm chìm trong sắc đẹp của nàng lúc này mới hoàn hồn, tiến lên đưa tay ra mời: “Tầu phu nhân vào thành đi, bốn quân đã cho chuẩn bị sẵn tiệc rượu tiếp Bạch huynh và tàu phu nhân rồi đấy.”

Dĩ nhiên chủ yếu là khoản đãi tàu phu nhân, còn Bạch huynh chỉ ăn ké thôi.

Minh quân bước đi thoăn thoắt, đã rất lâu rồi y không thấy mình phong độ như vậy, mỹ nhân đứng là có thể kích thích nhiệt tình.

Hôn thê đến Phong Đô như cá gặp nước, nhìn nàng nói cảm ơn với Minh hậu, cảm ơn với Minh quân, lệnh chủ ôm con tim như bị đao cắt đi theo sau... Vì sao nàng lại như quên mất chàng rồi? Coi như xung quanh đều là đồng loại đi chẳng nữa thì cũng không thể ném hôn phu chàng đây ra sau ót được!

Chàng vội đuổi theo, “Nương tử, đợi vi phu với.” Mất mặt quá đi, đuổi kịp nắm lấy tay nàng rồi chàng sẽ không bỏ ra nữa.

Minh quân cười thông cảm, Minh hậu lặng lẽ nhếch môi.

Tiến vào điện Vô Ngạn, hai bên cung điện rộng rãi được đốt lửa cháy hừng hực. Ánh lửa chiếu sáng đám tiểu quý đứng hầu, dù xấu xí cực độ nhưng vào lúc này tên nào cũng cố nặn ra gương mặt tươi cười nên nom vẫn có vài phần đáng yêu.

Rót rượu rồi mang thức ăn lên...

Ngồi khá gần Yểm hậu, Minh quân ôn tồn bắt chuyện với nàng: “Lúc này tấu phu nhân nói có chuyện muốn hỏi bốn quân, chẳng hay rốt cuộc là chuyện gì, bốn quân nhất định biết gì nói vậy.”

Vô Phương giơ ly lên kính y, “Chỉ e chuyện này sẽ làm Minh quân khó xử, ta xin kính Minh quân một ly trước.”

Minh quân uống đáp lễ với vẻ hớn hở vì được ưu đãi bất ngờ, lệnh chủ cũng uống một ly với vẻ mất mát.

Uống xong nàng mới quay đầu sang, rốt cuộc không bỏ mặc chàng nữa, “A Chuẩn, chuyện này còn phải nhờ chàng cầu Minh quân hộ ta đấy.”

Lệnh chủ lập tức tràn trề nhựa sống trở lại, ưỡn ngực lên nói với Minh quân: “Tại hôm hôn lễ lần trước các người cũng thấy rồi đấy, tân nương là nam tử, hẳn vốn là đồ đệ của Yểm hậu, muốn quấy phá nên mới bày trò đó. Bây giờ không hiểu sao tên đồ đệ kia lại bốc hơi mất tăm, bốn đại vương huy động toàn bộ nhân mã ở Yểm Đô, phát thủ lệnh cho toàn bộ Yêu tộc, nhưng đã hơn một tháng mà vẫn không tìm được tung tích của hắn. Yểm hậu lo lắng hắn đã chết, người phạm vào luân hồi tất phải đi qua Phong Đô của người, lần này chúng ta đến là mời Minh quân giúp chúng ta kiểm tra xem trong mười tám ngục Cửu U của Phong Đô có kẻ nào tên là Diệp Chấn Y không.”

Minh quân há miệng, hồi lâu mới hỏi được một câu: “Bạch huynh bị đồ đệ của Yểm hậu lừa bòn à?”

Lệnh chủ lộ vẻ nóng nảy, “Đúng thế, nhưng ta không hề giận. Được rồi, người có thể điều tra giúp ta không?”

Minh quân cúi đầu gãi trán, “Chuyện này hơi khó đấy, sinh tử của con người là cơ mật, không thể tùy tiện tiết lộ.”

Ây da, khách khí với y nên y vênh váo đấy hả? Lệnh chủ cao giọng ngay: “Vậy ta trực tiếp đưa ra yêu cầu là được nhỉ, mau cho ta xem Sa Đọa Sinh Sách của ngươi.”

Minh quân càng luống cuống, “Huynh nghiêm túc ư?”

Lệnh chủ đáp: “Đúng, ta có đùa cợt với ngươi bao giờ sao?”

Thấy hai bên sắp gây nhau, Minh hậu vội giảng hòa, “Sa Đọa Sinh Sách nằm trong tay Tần Quảng vương ở điện thứ nhất, tháng này vẫn chưa đưa tới Phong Đô. Nếu lệnh chủ muốn thì có thể chờ, chắc chỉ ít bữa nữa thôi, còn nếu không chờ được... thiếp sẽ nghĩ cách thăm dò hộ lệnh chủ.”

Quả nhiên có người quen vẫn dễ hơn, Vô Phương cụp mắt, chất rượu trong vắt trong ly dao động, phản chiếu gương mặt lạnh lùng của nàng.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Thật ra dầu có lòng thăm dò thì cũng không kéo dài được bao lâu. Tuy Phong Đô cai quản nhiều nha môn, nhưng mỗi ti đều có kẻ phụ trách cố định, muốn tìm một hồn phách cũng chẳng tốn nhiều sức lắm. Minh hậu nhiệt tình như vậy tất nhiên là vì có mục đích cả, muốn biết trong mười tám ngục có người bọn họ muốn tìm hay không thì ắt cần phải có thêm chi tiết. Bằng không trên đời này người trùng tên họ nhiều như sao trên trời, rất khó đảm bảo khớp nhau được.

Về phần Minh quân, phu nhân đã mở miệng đồng ý thì cũng không tiện nói thêm gì. Nhân phẩm của Bạch Chuẩn hơi tệ, ngộ nhờ chộc giận chàng, chàng nổi điên phá hủy cả điện Vô Ngạn thì toi, sau đó còn phải tốn nhiều tiền tu sửa, thật sự là thất sách.

Chưa kể trong lúc điều tra có thể phối hợp điều chỉnh chút cho thỏa đáng. Tuy nường tử của kẻ khác chỉ được ngắm không được lại gần, nhưng Yếm hậu quả thật đẹp tới nỗi làm người ta phải vươn cổ ngóng trông, nhìn lâu thêm chút y liền có cảm giác được lời.

Khanh Khanh của y trước khi cưới là một cô nàng phong lưu, y cũng có nghe nói chuyện trước đây nàng đứng ngoài cổng thành Yếm Đô mắng chửi. Y cưới nàng là vì thích tính cách mạnh mẽ đó, cộng thêm dáng dấp nàng cực kỳ đẹp, có khiếm khuyết gì cũng tha thứ được hết. Nên bây giờ nàng lại bắt đầu ốm ờ như thế, y cũng chẳng có cảm giác nguy cơ sắp bị cấm sùng. Nói thật, yêu quý sống lâu nên suy nghĩ rất thông suốt, biết mấy chuyện tình cảm này không thể cưỡng cầu được. Nếu cứ cả ngày áp chế thiên tính của nàng, nàng không những mắng người té tát mà còn oán hận

người nữa đấy. Nên thôi cứ mặc nàng vậy, dù sao Bạch Chuẩn cũng chỉ là củ khoai già vụn năm không nở nổi hoa, ba nghìn năm trước đã từ chối nàng, ba nghìn năm sau lại cưới Yểm hậu xinh đẹp hơn cả nàng, nhất định đã khiến nàng hiểu được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Minh quân cười tít mắt, quay sang nhìn nọt Yểm hậu, “Minh hậu đã nói vậy thì bốn quân cũng không tiện thoái thác thêm. Tẩu phu nhân biết rồi đấy, Sa Đọa Sinh Sách ghi lại những chuyện đời trước đời sau của chúng sinh, không phải là nội bộ Phong Đô thì không được tùy ý giở xem đâu. Bốn quân cai quản Phong Đô đã vụn năm mà vẫn luôn tuân theo quy định này, Bạch huynh bất chợt mở miệng như vậy, quả thực khiến ta rất khó xử. Nhưng giờ nghĩ lại, dù sao cũng là người nhà cả, không cần cứng nhắc thế làm gì. Thế này đi, hai vị đường xá vất vả, tối nay nghỉ lại đây đi. Ngày mai chúng ta chia làm hai nhóm, Minh hậu dẫn Bạch huynh đi thăm mười tám tầng địa ngục, tẩu phu nhân theo bốn quân đến điện thứ nhất tìm Tần Quảng vương mở Sa Đọa Sinh Sách ra dò, tẩu phu nhân thấy thế nào?”

Vô Phương nói được, “Thế đành phiền Minh quân và Minh hậu vậy. Thật sự đều vì tiểu đồ là người phạm, không có khả năng tự vệ, chỉ cần xác định được y còn sống là ta yên tâm rồi.”

Minh quân gật đầu lia lịa, “Ta hiểu ý tẩu phu nhân, dù sao cũng đều nhờ y mới có thể làm Bạch huynh mất mặt... Ấy, ý ta là, dù sao y cũng là ái đồ của tẩu phu nhân, bất luận thế nào bốn quân cũng phải giúp một tay.”

Minh quân và lệnh chủ không hề hợp nhau, mới nói mấy câu điểm này đã lộ ra cả rồi. Nhưng Vô Phương chỉ mỉm cười, quay đầu lại thì thấy Minh hậu đang nhìn mình.

Nàng ta thoáng giật mình vì bắt gặp, song liền vội cười bảo: “Thiếp đã lệnh cho tiểu quý chuẩn bị ba gian phòng khách, lát nữa sẽ đưa lệnh chủ và Yểm hậu, cùng cả hai vị tôn sứ này về phòng nghỉ ngơi.”

Sắp xếp phòng thì dĩ nhiên là nàng và lệnh chủ một phòng, Cù Như và Ly Khoan mỗi đứa một phòng. Vô Phương không muốn ở chung với chàng, có điều tạm thời không phải lúc phản đối, nàng định tới lúc đó sẽ tự bố trí lại.

Ai cũng mang theo tâm sự riêng cùng uống với nhau mấy ly, tới nửa đêm thì tiệc tan, Minh hậu nhiệt tình dẫn bọn họ lên cung điện ở tầng cao, cười nói: “Vị trí chỗ này tốt nhất, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh Phong Đô đấy. Trên nóc nhà có cửa sổ lắp kính lưu ly được mài mỏng như cánh ve nữa. Lúc tới đây hai vị không hề nhìn thấy ánh sao có đúng không? Đường tới Hoàng Tuyền là vậy đấy, có điều vào tận đây thì khác, ở trong thành Phong Đô đều là dân gốc cả, không cần đầu thai chuyển kiếp, vì vậy có thể hưởng thụ ngũ hành.” Dứt lời nàng ta đảo mắt nhìn lệnh chủ chăm chăm, “Các vị đi đường vất vả, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai chúng ta sẽ gặp lại.”

Lệnh chủ chính là đại quái vật đem ngòm từ đầu tới chân, chả biết phong hoa tuyết nguyệt là gì cả. Ngay cả ra vẻ ‘nước chảy vô tình’ chàng lười làm, thẳng thừng chê luôn: “Đệm giường nhà người sao lại đơn giản thế hả, chả chút màu sắc tươi tắn gì hết! Có phải không hoan nghênh bốn đại vương với Yểm hậu không? Không biết bọn ta là tân hôn à?”

Minh hậu ngậy ra, chẳng phải hôn lễ của bọn họ bị gãy ngang ư, sao lại biến thành tân hôn rồi? Còn nữa, đã gần ấy thời gian mà gu thưởng thức của đối phương chẳng khác hơn được tí nào, vẫn cứ thích thêu đỏ thêu xanh lòe loẹt...

Nàng ta cười cười, luôn miệng tự trách: “Thật xin lỗi, là sơ sót của thiếp, thiếp lại quên mất chuyện này. Xin chờ một chút, thiếp sẽ sai tiểu quý đưa chăn uyên ương tới.”

Minh hậu lui ra, Vô Phương bực tức nhìn lệnh chủ, “Ngài không có phép tắc gì cả! Nhưng nếu như hai người đã thân thiết tới mức không cần

phép tắc thì cứ coi như ta chưa nói lời này.”

Lệnh chủ cứng họng, “Biết ba nghìn năm rồi mà, còn cần phép tắc sao?”

Hôn thê không đáp, chỉ nheo mắt nhìn chàng. Lệnh chủ sờ sờ mũi rồi luống cuống giơ tay chỉ về phía giường, “Ta muốn để nàng ngủ thoải mái thôi... Dù sao đây cũng là lần đầu chúng ta chung chăn gối, trải nghiệm quý báu biết bao, sao có thể qua loa được.”

Tim đập mạnh một cái, Vô Phương hết sức lúng túng nhưng không muốn để chàng nhìn ra manh mối, đành cố ra vẻ bình thản quay người sang chỗ khác, chấp tay sau lưng nhìn khắp phòng rồi ậm ờ nói: “Ta ngủ cùng Cù Như, ngài không cần lo.”

“Thế không được đâu.” Lệnh chủ nhảy nhồm liên, “Hôm nay chúng ta đến viếng thăm, chẳng biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm nữa, nếu đêm nay nàng không ngủ với ta, hôm sau chuyện này sẽ truyền khắp Phong Đô cho mà xem. Hôn lễ lần trước đã thành trò cười rồi, nay lại bị mất mặt nữa thì ta chết quách cho rồi. Nàng không được đi, cũng không được gọi Cù Như đến, tối nay chỉ hai người chúng ta cùng trải qua đêm xuân thôi.”

Vô Phương điềm tĩnh nói: “Sao có thể...”

Chàng bịt cả hai tai, “Ta không nghe, lý do gì ta cũng không nghe. Lần trước ta đã muốn ngủ với nàng rồi, đều do hai đứa chướng mắt kia thọc gậy phá hư cả. Lần này chúng có phòng ngủ của mình rồi, nàng còn có lý do gì mà bỏ ta chứ?”

“Nhưng... nhưng mà...” Vô Phương không biết phải nên giải thích với chàng thế nào mới ổn, dù nàng không khẳng khẳng thủ lễ như người phàm, nhưng nàng quả thật không tài nào tiếp nhận được chuyện cô nam quả nữ ngủ cùng giường.

Lệnh chủ nói luôn: “Không nhưng nhị gì hết! Thế diện rất quan trọng với nam giới, hơn nữa sớm muộn gì nàng cũng phải gả cho ta, ngủ trước cũng chẳng sao.”

Nói gì đấy? Bản sắc vô sỉ của giống đực hiện rõ mồn một luôn!

Vô Phương thật sự muốn đánh cho đầu chàng sưng vù, nhưng tay vừa giơ lên đã bị chàng nhanh chóng ôm lấy, sau đó chàng cúi đầu in dấu môi lên đầu ngón tay nàng, “Nương tử à, tối nay chúng ta có nhiều thời gian riêng tư rồi.”

Vô Phương giật bản mình, chợt phát hiện bên dưới mũ trùm đen thăm thăm kia không hề trống rỗng mà có thực thể, có thể sờ được. Đôi môi kia... đúng là nóng như lửa, chạm lên đầu ngón tay nàng chỗ nào liền khiến chỗ nấy dấy lên lửa.

Nàng lật đật rút tay về, lòng bồn loạn song vẫn ra vẻ hung dữ hăm dọa: “Ngài cứ thử động miệng nữa đi!”

Lệnh chủ nghe vậy liền hết sức đau lòng, “Ta chỉ mới hôn tay thôi mà, ta còn muốn hôn mặt nàng nữa đó.”

Vô Phương luôn bình tĩnh nay đã không thể bình tĩnh nổi nữa, cơn thịnh nộ bốc cao tận ba trượng, nàng giậm chân quát: “Ngài còn nói bậy nữa thì ta sẽ không khách khí đâu đấy!”

Quanh thân hôn thê bắt đầu cuộn cuộn sát khí, lệnh chủ có thể nhìn thấy rõ ràng nên hốt hoảng vội trấn an: “Không không không, đừng tức giận mà. Nơi này chính là Phong Đô, không biết có bao nhiêu cô hồn dã quỷ đang rình rập chờ cơ hội đâu. Nàng bớt giận đi, tránh dẫn tà ma đến, tới lúc đó chúng ta ngủ mà bị chúng ngồi trên xà nhà nhìn thì không hay tí nào.”

Vô Phương thật sự tức muốn chết, còn tưởng chàng biết điều, ai ngờ lại nuôi một bụng toàn ý nghĩ xấu. Không thể để tiếp tục mãi vậy nữa, cần phải dạy dỗ đối phương một phen. Nàng trợn trừng mắt nhìn chàng, “Nơi đây nhiều tà sát hủ, vậy lát nữa chúng ta gặp nhau trong vòng kim cương.”

Lệnh chủ mù mờ, “Vòng kim cương? Là cái thứ Liên sư cho nàng ấy à?”

Nàng cười lạnh giơ tay lên, ánh hoàng kim chói lòa tỏa ra từ chiếc vòng như có sự sống, chậm chạp chuyển động trên cánh tay trắng muốt mềm mại của nàng, hết vòng này đến vòng khác tựa như đang thị uy.

Lệnh chủ nuốt nước bọt, “Liên sư cho nàng cái này nhất định là có âm mưu không thể cho kẻ khác biết.”

Vô Phương bực tức vì chàng cứ bôi đen ân nhân của mình, vừa định mở miệng mắng thì bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân, nàng cắn răng, miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Minh hậu dẫn tiểu quỷ chuyển chần nệm褥 rờ vào phòng, bố trí xong xuôi thì cười nói: “Hôn lễ lần trước bị gián đoạn giữa chừng, thiếp luôn coi như chưa xảy ra chuyện gì, không ngờ Yểm hậu vẫn gả cho ngài. Sao đi nữa thì tốt cuộc vẫn là chuyện đáng mừng, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, không còn sớm nữa, hai vị mau nghỉ ngơi đi.”

Vô Phương nghe ra ý tứ sắc bén trong lời của đối phương, song bản thân không phải là người nóng nảy, thế nên nàng vẫn nhún mình nói cảm ơn, còn khách khí tiễn nàng ta ra cửa. Minh hậu có vẻ lưu luyến, trước khi đi còn nhìn vào phòng một cái. Đáng tiếc lệnh chủ vẫn không tìm không phối, chàng ngồi trên giường, đưa tay vỗ vỗ tấm chăn xanh đỏ, trông có vẻ hài lòng.

Vô Phương đóng cửa lại, xoay người chỉ thẳng tay vào giữa hai hàng lông mày của chàng, “Bạch Chuẩn, ngài ra đây, chúng ta tính nợ.”

Lệnh chủ ngơ ngác, “Tính nợ gì cơ? Nằm trên giường tính có được không?”

Nàng phốt lò chàng, tháo vòng kim cương ra rồi ném lên cao, lôi chàng nhảy vào trong ảo cảnh Tu Di.

Đây là lần đầu tiên lệnh chủ vào ảo cảnh, phát hiện nơi này cỏ mọc xanh ngút ngàn, cực quang lưu chuyển khắp chốn, thậm chí trên trời còn có trăng sao. Vầng trăng kia vừa lớn vừa sáng ngời như mặt gương đồng.

Mặc kệ hôn thê định chinh chàng thế nào, chàng vẫn thấy vui vẻ. Nổi tính trẻ con, chàng giơ tay ra, bàn tay với các khớp xương rõ ràng vờn nhẹ trong bóng đêm. Một quầng sáng bạc lóe lên nơi đầu ngón tay chàng, từng chút từng chút ngưng tụ lại rồi khẽ xoay tròn theo chuyển động của tay chàng, như lớp lụa mỏng đang được giặt rửa trong lòng sông. Làn lụa mỏng uyển chuyển trải rộng ra, đầu đuôi nối nhau thành một hình tròn tựa như một vầng trăng sáng khác, quanh quẩn trên không trung.

Mới đầu Vô Phương còn đầy bụng tức giận, kết quả bị trò vật của chàng thu hút, quên mất cơn giận. Chàng thấy nàng mãi miết nhìn thì càng đắc ý, phất tay đưa vầng trăng của mình đến chỗ cao hơn, gập ngón tay búng một cái, quầng sáng càng thêm phần rực rỡ rồi vỡ tan thành vô số mảnh vụn trông tựa tuyết lại tựa đom đóm, rơi xuống thấp sáng bãi cỏ xung quanh.

“Nàng thích không nương tử?” Chàng thấy trên mặt nàng nở nụ cười thì hớn hờ gật gù, “Tu vi mười nghìn năm này của ta có ích đấy chứ? So với cho hoa nở ở núi Biên Xuân lần trước, nàng thích thứ nào hơn?”

Không thể phủ nhận một điều là đối phương thật sự rất biết cách khiến nàng vui. Các cô nương đều dễ bị gạt như vậy đấy. Vô Phương đã thấy phép thuật và ảo thuật muôn hình muôn vẻ, nhưng đây vẫn là lần đầu có

phái nam biến hóa vì nàng. Đáy lòng sóng sánh nhu tình, nàng sợ mình không đủ kiên định giữ vững lòng nữa, liền giơ hai tay lên che kín mặt.

Lệnh chủ thấy nàng thế thì cúi xuống dò hỏi: “Nương tử, nàng sao thế? Cảm động tới phát khóc à? Đừng thế mà, cái này đã tính là gì đâu, ta còn có thể biểu diễn màn lợi hại hơn cho nàng xem đó.”

Chàng nói là làm, Vô Phương vội kéo tay chàng lại, lạnh giọng nói: “Ta đưa ngài vào đây không phải để xem ngài diễn xiếc, có chuyện quan trọng hơn...”

“Là tính nợ ư?” Chàng ngắt lời nàng, “Vì vừa rồi ta hôn tay nàng nên nàng tức giận sao? Hay là vì ta nói muốn hôn mặt nàng nên nàng muốn đánh ta? Nương tử à, nàng không đúng rồi, là phu thê với nhau, chúng ta có thể làm những chuyện thân mật hơn nữa cơ, hôn tay hôn mặt chỉ mới là cấp vớ lòng thôi, sau này nàng phải từ từ thích ứng, vì càng ngày ta sẽ càng tăng độ thân mật đấy. Hay nàng không thích ta hôn tay nàng? Vậy hôn chân cũng được, ta không ngại đâu.” Vừa nói chàng vừa cup mắt nhìn xuống, cổ chân nàng có buộc lụa. Dải lụa khẽ phát phơ, khi nàng đi nhanh thì còn có thể thấp thoáng trông thấy chuông bạc buộc bằng dây đỏ, phát ra tiếng *ting tang* không ngừng. Không biết chân mỹ nhân kiều diễm thế nào nhỉ, chỉ tưởng tượng thôi mà lòng đã nhộn nhạo rồi.

Còn có thể nói huých toẹt ra như thế nữa...

Vô Phương vội kéo gấu váy che kín chân, bực mình kêu lên: “Xin ngài tôn trọng ta.”

Lệnh chủ bắt đầu khổ não, chàng cảm thấy khi thích ai đó tới một mức nhất định thì sẽ muốn thân cận hơn là chuyện hiển nhiên. Trong ‘Đại Ái Thông Yếu’ cũng có nói, khi nói chuyện yêu đương mà tư tưởng chỉ dừng lại ở mức trong sáng thì không phải là yêu thật. Tình yêu chân chính là một quá trình dần dần hướng đến thể xác, như thế mới có thể phát triển đến giai

đoạn động phòng, mới có thể sinh con. Chàng cảm thấy trình tự phát triển của mình rất đúng, đáng tiếc hôn thê lại không như vậy. Phái nữ quá căng thẳng cũng là một vấn đề lớn, nên lệnh chủ quyết định trợ giúp hôn thê, để nàng sớm nhận rõ hiện thực.

Chàng bất ngờ chạm tay mình lên môi nàng, “Được rồi, lần này nàng cũng hôn ta đi, thế nào? Có phải sóng lòng dâng trào không?”

Vô Phương mở lớn mắt vì kinh ngạc, lấy lại tinh thần thì gạt phắt tay chàng ra, “Dâng trào cái con khi, Bạch Chuẩn, ngài là đồ ngốc hả?”

Có thể chộc cho linh y luôn bình tĩnh tức miệng mắng ầm lên, lệnh chủ đại nhân chính là vị đầu tiên. Thế nên chàng không thấy ngại mà trái lại còn coi như vinh hạnh, kiên định nói với nàng: “Đánh là thương mắng là yêu, ta sẽ không giận đâu. Nương tử, nàng thừa nhận đi, nếu ngày nào đó không có ta, nàng sẽ thấy thiếu thiếu không quen đấy. Nên đừng lên núi Cát Tường làm gì nữa, ngày ngày phải ngửi mùi nhang khói, không tốt cho cơ thể đâu. Ta cảm thấy so với nhang khói... Nàng thích hoa và cỏ... xanh hơn, nàng xem, ta hiểu rõ nàng chưa nào, hiểu biết là mở đầu cho tình... oái... ối... tình yêu...”

Quái lạ, chàng vừa nói thì cả người bắt đầu ngứa ngáy, đầu tiên là vai, gãi hai cái, trên vai mới khá hơn thì con trùng mềm mềm lại bò xuống ngực. Chàng đập vào ngực cái *bộp*, lại gãi hai cái, tới phiên lưng ngứa ngáy, rồi cơn ngứa lan rộng khắp nơi khiến chàng luống cuống tay chân, gãi cả người.

Vô lý, sao có thể thế được? Lệnh chủ gấp gáp, “Chẳng lẽ ta trúng cổ độc rồi? Nhất định là tình cổ!”

Vô Phương đắc ý cười trộm, “Chắc ngài ở bẩn nên trên người mọc trùng rồi đấy.”

Lệnh chủ hét ầm lên, vừa hét vừa cởi áo choàng, “Làm gì có trùng... rõ ràng ta đã tắm...”

Vô Phương hoảng lên, vốn chỉ muốn trêu chàng nên thả hai con nhện nhả tơ trên người chàng, nhưng dáng vẻ chàng la lối quả thực khiến nàng sợ. Chẳng lẽ chàng sợ côn trùng? Một lão yêu quái mười nghìn tuổi lại sợ côn trùng? Càng khiến nàng bất ngờ trở tay không kịp chính là chàng liền bắt đầu cởi y phục, đúng thế... giữa ban ngày ban mặt mà bắt đầu cởi y phục...

Nàng vội che mắt, quát lớn tiếng hơn cả chàng: “Bạch Chuẩn, ngài điên rồi hả? Ai cho ngài cởi y phục chứ!”

Chàng nói: “Ta sợ mà, nương tử, nàng mau xem giúp ta ở đâu có trùng.”

Nhưng giọng chàng bình tĩnh đến lạ, thậm chí trong câu chữ còn thấp thoáng ý chế nhạo. Chỉ nháy mắt Vô Phương liền biết, cái tên không biết xấu hổ này đang giả ngu, muốn cởi hết hồng làm bẩn mắt nàng. Nàng hồi hận thôi rồi, đáng lẽ không nên dùng cách ngu ngốc này chinh chàng, lần này lại bị chàng gây ông đập lưng ông, khiến mình không có đường lui. Nàng chỉ đành nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Đừng làm vậy, mặc y phục vào đi đã.”

Dưới ánh trăng, lệnh chủ thẳng thừng nói không, “Ta phát hiện không mặc đồ mát mẻ hơn. Nương tử, nàng đừng xấu hổ, có phải chưa thấy qua đâu, vóc người của vi phu đẹp lắm. Nàng nhìn ta một cái đi, ta cởi hết rồi, tiện cho nàng thấy rõ mặt ta.”

Chàng càng nói nàng càng sợ hãi nhắm tịt mắt, vừa cuống vừa giận, mắng chàng: “Bạch Chuẩn, người đúng là đồ ếch nhái không biết xấu hổ!”

Chàng lại kéo tay nàng, “Ta dễ coi hơn ếch nhái nhiều mà. Nàng không nhìn thật à? Không nhìn cũng không sao, dù sao tay cũng là đôi mắt

thứ hai, vậy thì sờ đi.”

Vô Phương kinh hãi hét thất thanh, đối phương muốn nàng sờ đâu hả? Nàng cố sức hất tay ra, nhưng lại không cách nào hất được.

Lệnh chủ sức mạnh, cuối cùng bắt được nàng áp lòng bàn tay lên mặt mình, cười gian trá: “Cho nàng cảm nhận một chút, da rất mịn có đúng không? Khuôn mặt tuần tú kinh thể của bốn đại vương có khiến nàng giật mình không?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cảm giác đầu trống rỗng, thần trí như có lớp sương dày đặc che lấp và tim đập thình thịch khiến Vô Phương thấp thỏm lo lâu.

Lệnh chủ luôn mở miệng với giọng điệu tự kiêu đặc ý này, chàng có đẹp đến độ kinh hãi thế gian hay không thì nàng không biết, dù gì trước giờ cũng chỉ thấy được một chòm của núi băng* mà thôi. Nàng chỉ nhớ sắc môi rực rỡ như mùa xuân thoáng qua kia là thứ mình chưa từng thấy bao giờ.

(*Tảng băng trôi trên biển thường chỉ là một chòm nhỏ của một tảng lớn.)

Chắc hẳn chàng tự tin về tướng mạo của mình lắm, đúng là một người kỳ lạ, rõ ràng rất thích đẹp, nhưng xưa nay lại không hề đổi bộ áo choàng. Chàng sợ điều gì? Sợ kẻ khác nhận ra tướng mạo của mình rồi gây ra tổn hại gì đến chàng và Yểm Đô ư?

Trong lòng Vô Phương dấy lên niềm nghi hoặc, nhưng ngón tay lại bất giác chậm rãi di động trên mặt lệnh chủ... đây là lông mày, rất ngay ngắn, kéo dài đến tận tóc mai. Chỉ dựa vào sờ thì khó mà nói được đôi mắt trông như thế nào, nhưng lông mi rất dài, lướt qua ngón tay nàng có phần nhồn nhột. Sau đó là mũi, miệng rồi môi... Những bộ phận này đã từng khắc thật sâu trong trí nhớ của nàng, đến nỗi có lúc nửa đêm nằm mơ nữa cơ, mà không chỉ một lần thôi.

Đối với tướng mạo của một người, nhìn là cảm nhận trực quan, còn chạm là khắc sâu ấn tượng vào trong não, hoàn toàn là hai trải nghiệm khác

biệt nhau. Mới đầu còn cần chàng dẫn dắt, sau đó ngón tay nàng như có ý chí của riêng mình, cẩn thận ‘nhìn’ từng chút một, xúc cảm nơi tay như nắm đấm liên tục gõ vào cửa lòng nàng.

Song lệnh chủ lại là một đại yêu quái không hề hiểu phong tình, vừa mở miệng thì tình ý đều tan biến sạch, “Nương tử, nàng giống bị mù quá...”

Nàng nhắm mắt, bực bội quát: “Im mồm, không được nói chuyện.”

Lệnh chủ chắc mẩm hôn thê đã mất hồn rồi, vẻ đẹp của chàng quá nhiên không có gì sánh kịp.

Được thôi, không cho nói thì không nói, chàng nghĩ được một cách để trêu nàng rồi. Yên lặng đợi chờ, chờ khi ngón tay hôn thê chuyển qua bên mép mình, chàng bỗng hé môi ngậm lấy đầu ngón tay hồng nhạt như cánh hoa đào của nàng.

Gương mặt dưới ánh trăng của nàng hằn đỏ bừng như bị lửa đốt rồi, Vô Phương cảm thấy nhiệt độ trên gò má đang lan tràn xuống dưới, xông vào cổ áo, quét ngang ngực. Lão yêu quái không biết xấu hổ này rõ ràng đầy rẫy trò bịp, vậy mà luôn giả vờ ngây thơ, nàng cảm thấy trước đây mình đã nhận định nhầm rồi.

Phải cứng rắn, không thể để đối phương được như ý, nàng lạnh giọng nói: “Bạch Chuẩn, thật ra ngài là một con cầu tinh.”

Lệnh chủ toan phản bác nhưng lại nhớ mình bị cấm nói, thế là nhún vai mặc nàng chế nhạo.

Cho nên Vô Phương làm tới luôn, “Đúng là càng nghĩ càng thấy giống, ngài trung thực, thành khẩn, lại lạc quan...”

Trước mắt toàn nói về ưu điểm của mình, tuy nàng đoán sai nhưng lệnh chủ cũng không ngại, gật gù tán thành.

“Đánh dấu khắp nơi để phân chia lãnh địa, háo sắc với gan to bằng trời...” Nàng mỉm cười đầy ý nhị, “Đúng là cầu tinh rồi.”

Tới đây thì lệnh chủ không nhịn nổi nữa, “Nàng nói vậy, cái gì mà đánh dấu khắp nơi hả, ta không có thói quen đi vệ sinh bừa bãi!”

Đối phương vừa mở miệng, Vô Phương liền nhân cơ hội rút tay ra khỏi miệng chàng.

Lệnh chủ phát hiện mình mắc bẫy thì tức tối nói: “Nương tử, nàng trở nên xấu bụng rồi.”

Nàng cười nhạt, “Như nhau cả. Có kẻ bên ngoài nhìn trung thực, nhưng thật ra bụng trăm phương nghìn kế, không chỉ thế mà còn dụ dỗ nữ tử đã có chồng, đạo đức suy đồi, táng tận lương tâm.”

Lệnh chủ nghe xong thì phát hiện có chỗ hết sức vô lý, hôn thê đang nói mình sao? Chàng ngheo đầu ngẫm nghĩ, “Ta dụ dỗ nương tử của mình thì cũng coi là dụ dỗ nữ tử có chồng à?”

Vô Phương tỏ vẻ khinh thường hành động giả ngây của chàng, “Ta đang nói Minh hậu, đừng tưởng không ai nhìn ra, giữa hai người rõ ràng có cái gì đó.”

Lệnh chủ trợn mắt há mồm, chuyện hơn ba nghìn năm trước mà nàng cũng biết sao? Chẳng phải nàng mới được một nghìn tuổi thôi ư? Chàng quyết định phải sạch quan hệ, “Giữa ta và Minh hậu chả có gì hết, chưa kể ta vốn không ưa nữ La Sát. Trái lại nàng đây, ta có thể có một yêu cầu không?”

“Nói đi.”

“Nàng và Minh quân có thể dừng mắt đi mây lại nữa được không? Lão quỷ đó da khô queo, tướng mạo lại xấu, thua xa đầu ngón chân của bốn đại vương.”

Vô Phương không nhin được nhếch mép, chẳng hiểu chàng ghen cái gì nữa, “Ta khách khí với y vì cần xem Sa Đọa Sinh Sách. Hơn nữa người ta cũng đâu có bất kỳ hành động quấy rối gì, ta cũng chưa từng mắt đi mây lại với y.”

Không thừa nhận sao, được thôi! Lệnh chủ kéo tay nàng đặt lên ngực mình, “Được rồi, chấm dứt chuyện này tại đây, nương tử sờ tiếp đi.”

Nhưng tay Vô Phương lại chuyển từ trước ngực sang bên cổ, không nói một lời mà tỉ mỉ xoa miết chỗ da kia. Lệnh chủ biết hôn thê đang nghiên cứu hình xăm của mình. Lần trước chàng cố ý lộ cổ để lưu lại ấn tượng trong lòng nàng, phái nữ ấy hả, toàn là miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, ngoài miệng nói không muốn nhưng tay thì rất thành thật.

Lệnh chủ ướm lời: “Nương tử nè, nàng đang sờ gì đấy?”

Nàng đáp qua loa: “Ta sờ lung tung thôi. Xương cốt ngài lạ lắm, không giống bình thường.”

Lệnh chủ mỉm cười, dĩ nhiên rồi, chàng đi đâu cũng chính là độc nhất vô nhị. Nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên được nữ giới nghiên ngắm phỏng đoán, lệnh chủ vừa vui lại vừa hơi ngượng ngùng. Một nơi nào đó nổi lên với tim chàng, tim đập càng nhanh thì nó càng khát vọng.

Còn cụ thể là khát vọng gì thì chàng không biết, chỉ biết rất muốn ôm nàng thôi. Đáng vẻ hôn thê nhắm mắt đẹp ời là đẹp, thật sự muốn làm gì đó với nàng ghê...

Đáng tiếc chàng không dám, đành nói: “Nương tử à, ta thật lòng thích nàng. Tiểu tiên trông đèn lúc trước bỏ chạy đó, ta chưa bao giờ muốn sinh

con với cô ta, còn nàng, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã muốn cùng nàng...”

Một tiếng *bốp* vang lên. Còn chưa nói hết đã bị ăn tát, lệnh chủ rơm rớm nước mắt chực khóc, “Sống đến đâu bạc răng long.”

Hình như đã nghĩ oan cho đối phương rồi, Vô Phương áy náy, thuận tay xoa hai cái ở nơi nàng đánh.

Lệnh chủ vẫn chưa từ bỏ ý định, nắm lấy tay nàng, “Đừng sờ mặt nữa, người vi phu còn nhiều nơi đáng để thưởng thức lắm. nương tử có muốn thử làm kẻ mù sờ voi* không?”

(*Truyện xưa kể rằng, có mấy người mù sờ voi, người sờ trụng chân voi thì nói rằng con voi giống như cây cột, người sờ mình voi thì cho rằng con voi giống như bức tường, người sờ trụng đuôi voi thì nói rằng con voi giống như con rắn. Mỗi người mỗi ý, cãi nhau chẳng ai chịu nhường ai. Câu chuyện ngụ ý nói rằng: đối với những sự việc mà ta chưa biết tường tận mà lại cố chấp thì làm cho phán đoán thêm rắc rối. Trong trường hợp này thì ý lệnh chủ là rủ Vô Phương chơi trò sờ hình đoán vật. Nhưng nghĩ tới voi thì sẽ nghĩ tới vòi voi, còn vòi voi giống cái gì thì không cần chú thích độc giả cũng hiểu nhé.)

Vô Phương bị câu này chọc giận thật rồi, muốn ra tay đánh nhưng cơ bắp rắn chắc của đối phương lại khiến nàng chẳng biết phải ra tay từ đâu. Nàng hét ầm lên: “Người dám cợt nhả ta!” Sau đó tìm được hông chàng, nàng liền nhéo hết sức.

Lệnh chủ hít mạnh vào, trời đất chứng giám, chàng còn chưa làm mà đã bị nàng biết tỏng rồi. Chàng vừa xoa hông vừa nói: “Dù sao nàng cũng phải gả cho ta, đừng khách khí vậy chứ.” Dứt lời chàng quàng tay ôm vai nàng, “Nương tử cho ta ôm một chút nhé, ngày nào cũng gặp mà ta vẫn rất nhớ nàng.”

Trong ‘Đại Ái Thông Yếu’ có viết, đã yêu sâu đậm ai đó thì có nhìn bao nhiêu cũng không đủ, dù nàng đang ở cạnh người, người vẫn sẽ từng khắc từng giờ nhớ đến nàng. Lệnh chủ so sánh thử triệu chứng của mình liền biết bệnh mình đã đến giai đoạn cuối rồi. Nếu vị hôn thê này lại chạy theo người khác, chắc hẳn chàng sẽ cắt cổ tự sát mất.

Thích, thích lắm luôn, thích tới nỗi tim co thắt lại, toàn bộ ngăn rãnh bên trong đều đông đầy nhớ nhung và nhu tình.

Vô Phương giãy giụa, nhưng chỉ tổ khiến lệnh chủ cho rằng nàng đang nhiệt tình đáp lại mình.

Thế là chàng dùng sức hơn một tí ấn nàng vào trong lòng, nhỏ giọng sụt sụt vỗ về nàng: “Ta biết nàng cũng yêu ta, chẳng qua vẫn một mực không chịu thừa nhận mà thôi.”

Vô Phương muốn khóc, thế còn lý tưởng của nàng thì sao? Một nghìn năm hết lòng tu hành đều đổ sông đổ bể ư? Có trời mới biết vì sao nàng lại chọc phải tên sát tinh này trong khi đến giờ ngay cả tướng mạo đối phương thế nào nàng cũng không biết. Dù có động lòng thì ít ra đối phương phải có chỗ quyến rũ nào đấy chứ! Nhưng hiện thực thế nào, đầu toàn bùn nhão, còn dùng vẻ chất phác bọc ngoài bản chất gian trá. Rốt cuộc tính cách chàng là gì, càng tiếp cận nàng càng không hiểu nổi. Chỉ thấy chàng là hạng lưu manh cộng thêm vô lại, dây vào rồi thì khó mà thoát ra nổi.

Nàng thốn thức, giọng đã bắt đầu nghẹn ngào, “Nói sau đi, ngài có thể mặc xiêm y vào trước không, ta nhắm mắt mãi khó chịu quá.”

Lệnh chủ *ồ* lên “Đến giờ nàng vẫn không mở mắt nhìn à? Chí ít cũng phải nhìn lên ta một chút chứ.”

Thế mới bảo nàng mãi mãi không theo kịp đầu óc của vị này, nhìn lên một chút? Coi nàng là ai chứ!

Lệnh chủ chép miệng thở dài, “Không thấy con sâu ban này đâu nữa, người cũng hết ngứa rồi, không phải là nường tử nàng làm đấy chứ?”

Vô Phương cam chịu gật đầu, “Ta đã thả nhện lên người ngài, tính dạy dỗ chút thôi, không ngờ...” Không ngờ chàng lại tùy cơ ứng biến, cời đồ sạch bách, sau này muốn trừng phạt chàng thì nhất định phải cân nhắc hậu quả trước rồi mới làm.

Lệnh chủ vỗ lể, buông nàng ra nói: “Hèn gì... Lần này coi như ta cời sạch rồi đấy! Ngay cả quần cũng không mặc...”

Vô Phương nhú mày, nghe tiếng vải vóc *sột soạt* thì trong đầu hiện ra một bóng dáng vai rộng eo thon và mông tròn lẳn đang tìm y phục khắp nơi... A di đà Phật, mình động sắc tâm rồi ư?

Nàng vội chấp tay niệm kinh thanh tịnh, nhưng vừa đọc được phần mở đầu thì lệnh chủ lại hí hửng nhảy tới, vỗ nhẹ lên vai nàng, “Được rồi.”

Xét thấy đối phương có tiền án lừa gạt, Vô Phương không dám mở mắt ngay mà đưa tay sờ soạng người chàng, liền nghe thấy chàng cười khanh khách, “Nường tử à, nàng vẫn rất quyến luyến cơ thể ta, đúng không?”

Thôi mặc chàng thích nói gì thì nói đi, nàng nhẹ thở hắt ra. Đã hoàn toàn bại trận trong cuộc chiến đấu không khói lửa này rồi, nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, lập tức ngã nằm ra xuống bãi cỏ.

Vầng sáng lấp lánh ban này vẫn chưa tan hết, xung quanh ngập tràn mùi cỏ xanh, đường chân trời thấp thoáng nhiều điểm sáng, một chiếc bóng xám xanh cực nhỏ lao nhanh về nơi xa. Ảo cảnh Tu Di trong vòng kim cương biến hóa theo ý chí của kẻ sử dụng, nó là một không gian độc lập, không rộn ràng huyên náo như bên ngoài, bởi vì nội tâm nàng thế nào thì ảo cảnh này sẽ thế đấy. Trước kia nàng dùng nó để nối liền thành Thiên Cực và núi Thập Trượng, nó chính là đường tắt giúp nàng có thể nhanh

chóng đến nơi mình muốn đến, định rõ mục tiêu rồi thì trong chớp mắt có thể dịch chuyển liền. Trước khi đến Phạn Hành Sát Thổ nàng không hề có mục tiêu xác thực, cho nên chỉ có thể trôi dạt trên biển, để lại từng dấu chân. Nhưng ngược lại, để từ Phạn Hành Sát Thổ về Ô Kim Sát Thổ, muốn trở lại bên bờ Vô Lượng Hải thì chỉ cần chớp mắt là đến nơi.

Cũng may mà nàng còn đường lui này.

Bên cạnh có tiếng gió *rì rào*, nàng quay qua nhìn, lệnh chủ cũng vừa nằm xuống cạnh nàng. Dường như chàng đang rất thích chí, hai tay gối sau gáy, ống tay áo tuột xuống vai, hình xăm trên cánh tay phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Đây là gì?” Nàng tò mò đưa tay chọc chọc hình xăm, “Là chữ Phạn à?”

Chàng *á* ngay, “Không phải thứ tốt lành gì đâu, nó là phong ấn của ta đấy, chỉ mong cả đời này không ai có thể giải được.”

Đối phương có nhiều bí mật thật, ví dụ như phong ấn này, Vô Phương thử hỏi dò: “Phong ấn giải rồi thì sẽ phải chịu sai khiến của kẻ khác, đúng không?”

Lệnh chủ lộ vẻ ngạc nhiên, hớn hở hẳn lên, “Nương tử à, ta nói gì nàng cũng nhớ hết, vậy mà còn bảo nàng không thương ta!”

Thói quen nói nhăng nói cuội của chàng khiến nàng bức bối không thôi, “Ta đang nói chuyện phong ấn với ngài.”

Phong ấn à, như chàng nói đấy thôi, chẳng phải là thứ tốt lành gì, bởi vì nó mà bị giải trừ thì chàng phải nhập thế. Chàng đưa cánh tay đến trước mặt nàng, “Thật ra cũng không thể xem là bị sai khiến, chẳng qua là số mệnh bị trói buộc, là quan hệ nâng đỡ, dựa vào nhau ấy. Trong khi ta lại

muốn làm bá vương ở Phạn Hành Sát Thổ, không thích chuyển tới chỗ khác... Nương tử, nàng thử đi, xem có thể giải nó không.”

Vô Phương nắm cánh tay chàng, nghiên cứu kỹ lưỡng, “Ta thử ư? Thử thế nào?”

“Dùng miệng làm gương, lấy lòng làm cương.”

“Làm ơn nói rõ ràng.”

“Hôn nó.”

Vô Phương lườm chàng trắng mắt, ngay sau đó lại thấy quái lạ khi mình biểu đạt sự bất mãn dễ dàng đến vậy. Trước kia nàng không bao giờ trợn mắt lườm nguýt kẻ khác, nhưng chỉ cần nói vài câu với chàng là lại bất giác trở nên dữ dằn.

Thôi, chớ coi đó là hôn, là lấy môi làm chìa khóa thôi, hiểu như thế thì trong lòng sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. Chẳng qua nàng vẫn chưa hết kinh ngạc, vì sao trên người đối phương lại có phong ấn nhỉ? Đừng nói là lại đang bịa chuyện đấy chứ?

Nàng do dự nhìn chàng. Chàng vẫn nắm lấy tay, nơi khuỷu tay thấp thoáng gò má hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng với tròng mắt sâu, làm nàng hoảng hốt nhớ tới Không cư thiên* trên tượng Phật ở núi Cát Tường.

(*Phật giáo cho rằng thế giới này vây quanh núi Tu Di mà thành, trên núi Tu Di được chia làm Dục giới thiên, Sắc giới thiên, Vô sắc giới thiên, mà Dục giới thiên lại chia làm Địa cư thiên và Không cư thiên.)

Từng bước nhìn thấy mặt chàng, từ chỉ một phần cho đến toàn sườn mặt, dù trong lòng vẫn ngũ vị đan xen song nàng đã không còn kinh ngạc như ban đầu nữa. Có thể là số mệnh rồi, Vô Phương tự an ủi mình như thế. Đã là số mệnh thì khó tránh khỏi, trước mắt chỉ trông chờ mình là người có

duyên này, chứ nàng không hề muốn bị lão yêu quái nắm mũi dắt đi. Với tính khí này, đúng là chàng chỉ thích hợp làm bá vương ở vùng đất ô uế này.

Khẽ khàng xoa xoa hoa văn đang tỏa sáng lập lòe, nàng hít một hơi, “Ta hôn đây.”

Lệnh chủ nhắm mắt, ngây ngất nói: “Nương tử đừng khách khí, không chỉ cánh tay này mà toàn thân trên dưới của vi phu đều thuộc về nàng cả.”

Nàng cúi đầu, dịu dàng chạm môi lên làn da ấy. Tim lệnh chủ đập *thình thịch*, tiếng này nổi tiếng kia gần như xuyên thủng màng nhĩ chàng. Thật không ngờ, cô nương thông minh thế mà cũng bị lừa, nàng hôn chàng kìa! Chủ động hôn chàng luôn đấy!

Lệnh chủ bỗng xoay mình ngồi dậy, cho rằng chàng sắp biến hóa, đôi mắt đẹp của chàng hồi hộp nhìn chàng chăm chú, “Sao thế? Phong ấn được giải rồi ư?”

Cổ họng phát ra tiếng khàn khàn, chàng bắt lấy tay nàng, “Nương tử...”

Nàng cũng nắm thật chặt tay chàng, “Sao?”

“Ngực ta khó chịu quá.” Chàng rên lên nhưng không ngã xuống, chỉ liên tục thở hổn hển, một tay chỉ lên trời, nói như di ngôn lúc hấp hối: “Bạch Chuẩn ta sinh là người của Diễm Vô Phương, chết cũng là ma của Diễm Vô Phương, có ông trời làm chứng.”

Mới đầu Vô Phương rất lo lắng, sợ lệnh chủ sẽ biến hình thành con quái vật chín đầu mười một chân gì đó. Kết quả nhìn chàng ra vẻ cả buổi mà chẳng xảy ra chuyện gì, nàng tức khí đập chàng một cước, “Đồ chó mực tính xấu xa lươn lẹo!”

Lệnh chủ ối oái kêu lên, bị đá văng xa cả trượng nhưng vẫn không hề nổi cáu, ngược lại còn nằm chổng vó cười ha hả. Cười xong chàng lại nhìn mặt hôn thê, vẻ mặt của nàng có thể nói là hết sức đặc sắc, Phật tính siêu nhiên lúc trước đã bị công phá, hoàn toàn lộ ra bản tính vốn có của một tiểu cô nương.

Chàng vỗ vỗ thăm cở bên người, “Nương tử, lại đây đi, đến cạnh ta nào.”

Nàng oán giận trợn mắt nhìn chàng cả buổi, đang định giảng đạo với chàng thì xa xa bỗng có tiếng gà gáy vọng đến. Xoay người nhìn lại, phía Đông nơi vầng thái dương dâng lên xuất hiện một lớp màn xanh, thời gian trong ảo cảnh cũng giống như bên ngoài vòng kim cương, trời sắp sáng rồi.

Lệnh chủ vẫn nằm lì trên đất, gọi mãi mà chàng không chịu dậy. Vô Phương không nhiều lời nữa, vung tay áo lên thu vòng kim cương lại vào cổ tay rồi cúi đầu nhìn, chàng vẫn nằm trên sàn nhà như kẻ không nào lăn lộn ra đất.

Nàng đi ngang qua người chàng, mở cửa phòng ngủ ra. Cửa vừa bật mở thì hai cái đầu đột ngột đập vào tầm mắt, nàng hắng giọng hỏi: “Các người đang làm gì đấy?”

Cù Như và Ly Khoan Trà nghe lỏm bị bắt tại trận không kịp trốn nên vô cùng lúng túng.

“Bọn thuộc hạ dậy sớm, chạy bộ buổi sáng rồi nhân tiện tới đây...” Thấy lệnh chủ nhà mình nằm trên đất, Ly Khoan nhất thời la oai oái, “Chúa thượng, ngài làm sao thế? Đừng bảo ngài nằm dưới đất cả đêm đấy? Phong Đô lạnh như vậy, ngài sẽ bị cảm lạnh mất.”

Ly Khoan thấy chuyện này quá kỳ lạ, tối qua là lần đầu bọn họ chung chăn gối, lệnh chủ mười nghìn năm không hề chạm tới phái nữ, bây giờ giai nhân ở kề bên mà có thể nhìn không làm gì sao? Hẳn là bị Yểm hậu

măng mỗ hành hung rồi, sao đi nữa thì đêm qua chắc chắn không bình yên. Nhượng bộ cả nghìn bước, cuối cùng cũng có cơ hội đắc thủ, đúng ra phải hưởng thụ đến rung chuyển giường chứ, sao rốt cuộc lại chẳng có gì xảy ra vậy. Cậu ta và tiểu điều ba chân nghe lén suốt cả canh giờ, nhưng trong phòng họ lại rất yên tĩnh, ngay đến tiếng nói chuyện cũng không có. Vừa rồi cuối cùng cũng có động tĩnh lại chẳng ngờ Yểm hậu mở cửa ra, sau đó là hình ảnh lệnh chủ nằm dài trên đất, không biết là đang vật vã khóc lóc hay bị đánh ngã đo đất rồi không dậy nổi nữa, Ly Khoan thấy mà không nén được cơn đau lòng.

Vô Phương thở dài thườn thượt, tâm trạng hết sức tồi tệ. Cù Như lặng lẽ giặt ống tay áo nàng, nàng chỉ khẽ lắc đầu vì không biết nên giải thích thế nào mới phải.

Phong Đô u ám hơn cả Phạn Hành Sát Thổ, nàng bước ra ngoài, trong không khí có mùi lưu huỳnh hăng hăng, nghe nói là vì ngày nào trong thành cũng phải khử độc cả. Đưa mắt nhìn xuống dưới, cuối con đường đá quanh co có mỹ nhân trang phục lộng lẫy khoan thai bước đến.

Nàng ta chột ngẩng đầu lên, trông thấy nàng thì nở nụ cười tươi rói, “Lệnh chủ đã dậy chưa? Mười tám tầng địa ngục đã mở rồi, ta tới đón ngài ấy cùng đi đây.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đáng tiếc thật, nếu tới sớm hơn tí là có thể nhìn thấy bộ dạng nằm đất khó coi của lệnh chủ rồi, Vô Phương tiếc nuối nghĩ. Lúc nhìn Minh hậu, trên mặt nàng bất giác nở nụ cười đồng cảm... nàng ta cũng thú vị đấy chứ, quen biết Bạch Chuẩn lâu như vậy mà còn có thể giữ được hảo cảm với chàng. Minh quân ngoại trừ sắc mặt hơi tái thì dường như chẳng có khuyết điểm rõ rệt nào, chẳng lẽ không sánh bằng một lão yêu chả thấy mặt mũi đâu ư? Yêu giới cái gì cũng được, có điều tư tưởng cởi mở quá lại không ổn. Đã gả làm vợ người ta rồi cơ mà, tại sao không chăm nom phu quân mình sống bình yên qua ngày chứ? Rốt cuộc Bạch Chuẩn có gì hay mà khiến nàng ta nhớ mãi không quên vậy?

Vốn tính hướng nội nên dù trong lòng nghĩ nhiều tới mấy, Vô Phương vẫn không lộ ra ngoài mặt. Khi Minh hậu bước lên nấc thang cuối cùng, nàng thậm chí còn quan tâm giơ tay ra đỡ, “Chúng ta mạo muội đến Phong Đô nên đã khiến Minh hậu thêm phiền toái rồi. Trời mới sáng thôi, hại Minh hậu dậy sớm như thế đúng là có lỗi.”

Song nom Minh hậu rất vui vẻ, “Yểm hậu khách sáo quá, ở Phong Đô ngày nào cũng náo nhiệt hết, nhưng kẻ qua lại tới lui phần lớn toàn là người Trung Âm đi đầu thai thôi, bằng hữu của thiếp và chúa thượng nhà ta rất ít ai chịu đặt chân đến đây. Thiếp tính toán rồi, từ lúc đức Bồ tát Địa Tạng Vương đến đây thì đã qua hai nghìn năm, ấy vậy mà từ đó đến giờ chỉ ngày hôm qua điện Vô Ngạn mới có chút sinh khí. Ngài và lệnh chủ có thể tới đây, thiếp và chúa thượng thật sự rất vui, cho nên tất nhiên phải hết sức giúp đỡ các vị hoàn thành chút chuyện nhỏ kia, để không uổng công các vị nghìn dặm xa xôi đi chuyến này.”

Vô Phương cười ậm ờ, Minh hậu giỏi ăn nói, lời lẽ toàn quy thành vì đại cục. Chẳng qua không biết tình cảm của nàng ta dành cho lệnh chủ sâu đậm đến mức nào mà mới sáng sớm đã chạy đến, chắc hẳn tối qua không ngủ ngon rồi!

Nàng ngoái đầu liếc nhìn trước cửa, lệnh chủ ló đầu ra dò xét rồi nhanh chóng rút về, nàng vờ ngượng ngừng mỉm cười, “Lệnh chủ nhà ta vừa dậy thôi, vẫn chưa kịp rửa mặt nữa. Tối qua trong thành hơi ồn ào nên chàng ngủ không ngon, vì vậy mà hôm nay sắc mặt không tốt lắm.”

Trong mắt Minh hậu xẹt qua vẻ thắng thốt nhưng lại bình phục rất nhanh, “Phong Đô là thế đó, ngày ngày dậy tiếng quỷ khóc thần gào, khách tới ở một đêm đa phần đều không quen.” Nói tới đây nàng ta dừng lại, cũng cười với Vô Phương, “Vừa rồi Yểm hậu nhắc tới sắc mặt lệnh chủ... Thiếp nhớ năm xưa ở Sát Thổ có lưu truyền một chuyện, rằng ở Sát Thổ có ba thứ không lường được, một là số lượng động yêu tinh trên núi Cửu Âm, hai là mắt của Mã vương gia, và ba là tướng mạo của lệnh chủ Yểm Đô. Phu thê bọn thiếp biết lệnh chủ hơn mấy nghìn năm, nhưng đến giờ vẫn chưa từng được thấy dáng vẻ của lệnh chủ đấy.”

Nghe nàng ta nói thế, Vô Phương nhất thời nảy sinh cảm giác nghi ngờ. Nếu là thật lòng thích thì sao không thấy được mặt lệnh chủ nhỉ? Chắc là vì Minh hậu và Minh quân đã làm phu thê ba nghìn năm, nhàm chán lắm rồi. Ở Sát Thổ lại không có yêu quái nào so bì được với Minh quân, nên chỉ thần long Bạch Chuẩn thấy đầu không thấy đuôi này là còn có thể thỏa mãn ảo tưởng tình yêu của phái nữ.

“Chàng vốn không thích khoa trương, như vậy mấy nghìn năm qua nên đã thành thói quen ấy rồi.” Vô Phương tuy tiện ứng phó đôi câu, “Mời Minh hậu vào trong, có điều phải làm phiền nàng chờ một lát.”

Minh hậu bảo ‘không sao’ rồi ngồi xuống, kiên nhẫn đợi chờ.

Lệnh chủ rề rà cả buổi mới chịu lộ mặt, chàng còn có đề nghị mới: “Hay là hai nàng đến ngục mười tám tầng đi, ta và Minh quân sẽ lên điện thứ nhất.”

Nhưng ý kiến này nhanh chóng bị bác bỏ, Minh hậu nói: “Ngục mười tám tầng là luyện ngục, trong đó có rất nhiều kẻ bị cưa chân phơi tim gan, lệnh chủ không sợ Yểm hậu bị giết mình sao? Huống hồ thể chất của nàng ấy không hợp đến đó, ngộ nhỡ trêu phải tà ma thì không tốt. Và Tần Quảng vương ở điện thứ nhất vốn vô cùng cứng đầu, thiếp đi thì e ông ta không nể mặt, vì vậy mới đành để chúa thượng nhà thiếp đi cùng Yểm hậu.” Vừa nói nàng ta vừa nở nụ cười dịu hiền, “Đều là người một nhà cả, không cần phải dẫn đo đâu. Đã tới lúc rồi, chúng ta đi thôi. Đi sớm chút thì có thể vừa hay gặp được Bách Quỷ đến làm việc, thuận tiện hỏi luôn.”

Lý do của Minh hậu rất chặt chẽ, tạm thời không có phương án khả thi nào khác, lệnh chủ đành phải thuận theo, lúc đi ngang qua Vô Phương thì thấp giọng dặn dò nàng: “Cẩn thận tên Minh quân kia, hắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì đâu. Nếu hắn dám táy máy tay chân, nàng cứ tấn mạnh vào cho ta, nhắm thẳng mặt mà đánh ấy, không việc gì phải sợ, có vì phu chống lưng cho nàng.”

Vô Phương lạnh lùng nhìn lệnh chủ, bản thân chàng đi cùng với phu nhân người ta đấy, không hiểu còn lo lắng cái gì nữa.

Ánh mắt nàng làm lệnh chủ thấp tha thấp thỏm, chàng nói: “Nàng yên tâm, chúng ta ra tay đồng thời, hắn mà dám không tôn trọng nàng thì ta sẽ đánh vợ hắn.”

Vô Phương thấy hoàn toàn bó tay với lệnh chủ rồi, thật ra điều nàng lo không phải là chàng sẽ làm gì với Minh hậu, ngược lại nàng sợ Minh hậu quyết tâm, giữa chừng chà đạp chàng thì đúng hơn. Thế là nàng ngoái đầu bảo Cù Như: “Em đi theo lệnh chủ đi, ngài ấy chỉ gặp Chấn Y vài lần, sợ không nhận ra.”

Cù Như tuân lệnh, vỗ cánh bay chen vào giữa Minh hậu và lệnh chủ, “Sư phụ cứ yên tâm, có em ở đây, bảo đảm không xảy ra sai sót gì.”

Cuối cùng Minh hậu lạnh mặt dẫn bọn họ rời đi, chắc hẳn kế hoạch định một mình lặng lẽ nói đôi câu với lệnh chủ đã thất bại nên tâm trạng bà chủ đang rất không vui.

Vô Phương cắn môi dưới, nói với Ly Khoan Trà: “Minh hậu là người chu đáo, xem ra giao tình giữa nàng ta và lệnh chủ nhà người không hề hời hợt.”

Chỉ là một câu băng quơ của những đủ để Ly Khoan kinh hãi, cậu ta lập tức nói: “Chúa thượng đối với Yểm hậu hoàn toàn là chân tình, không ai có thể phá hỏng được, ngài nhất định phải tin tưởng chúa thượng.”

Đáng tiếc nàng không hề hài lòng trước câu trả lời hết sức bài bản này, lạnh tanh bảo: “Ta muốn biết rõ ngọn nguồn chuyện giữa họ.”

Ly Khoan nuốt nước bọt, cổ cũng co rút vài cái, cẩn thận cân nhắc một hồi mới nói: “Chi tiết thế nào thì thuộc hạ không rõ lắm, dù gì thuộc hạ cũng mới sống tám trăm năm thôi, chuyện ba nghìn năm trước chỉ biết đại khái à. Trước đây lệnh chủ có tiếng là mỹ nam ngọc thụ lâm phong số một của Sát Thổ, lại vì tiêu diệt được chín đạo yêu mười ba đạo quỷ mà nổi danh lừng lẫy, có rất nhiều cô nương không rõ gốc gác thích ngài ấy... Minh hậu chính là một trong số đó. Trên đời này có hai vấn đề không thích song lại chẳng thể làm gì, một là đói bụng thì phải ăn, hai là chuyện được người ta theo đuổi mà phản đối không được. Chúa thượng rõ ràng đã từ chối nhiều lần, ngay cả khi Minh hậu ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông ngài ấy, ngài ấy cũng chẳng hề rung động. Sau đó Minh hậu hết hy vọng, gả cho Minh quân góa vợ hết mấy đời, nhưng đã là lựa chọn thứ hai thì tất nhiên sẽ chẳng đời nào tốt bằng tình đầu rồi. Nhiều năm qua Minh hậu vẫn rất quan tâm tới chúa thượng, có điều loại quan tâm này vẫn trong giới hạn

đạo đức có thể tiếp nhận được, cho tới giờ chưa hề quá trớn lần nào, ngài tuyệt đối không thể hiểu lầm chúa thượng đâu đấy.”

Trình độ biểu đạt của con thần lặn này làm Vô Phương nghe mà chỉ biết lắc đầu, lệnh chủ có thuộc hạ như thế đúng là bất hạnh. Có điều nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, chí ít Bạch Chuẩn không có suy nghĩ không an phận với Minh hậu. Mà cũng phải, nếu chàng nghĩ được vậy thì đã không sống một mình những mười nghìn năm rồi.

Liếc mắt thấy Minh quân đã xuất hiện trên thềm đá đằng xa, Vô Phương quay lại hỏi thêm: “Ta có nghe nói đến tiểu tiên giữ đèn dưới trướng hộ pháp, sau khi thoái hôn cô ta rốt cuộc đã đi đâu rồi?”

Ly Khoan thành thật đáp: “Chạy với một địa tiên rồi ạ, chắc là đến Trung Thổ, còn cụ thể ở đâu thì chúa thượng và thuộc hạ chưa từng hỏi tới. Người ta đã không muốn mình rồi mà, việc gì phải quan tâm tới việc nàng ta đi đâu nữa. Dù chúa thượng vì bị bỏ rơi mà đau khổ cả một thời gian dài, thế nhưng khổ sở đó chỉ là vì tự tôn của đấng mây râu bị đả kích thôi, không được xem là tình yêu chân chính. Song đối với ngài lại khác, nếu bây giờ ngài mà không muốn chúa thượng, chắc ngài ấy sẽ không còn dũng khí sống tiếp nữa đâu. Trông chúa thượng mình đồng da sắt vậy thôi, nhưng thật ra có trái tim mong manh lắm, ngài phải thương yêu ngài ấy vào, đừng để ngài ấy bị tổn thương.”

Vô Phương nghe xong cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn theo hướng lệnh chủ rời đi. Ngục Cửu U mười tám tầng nằm ở đâu nhỉ, phải dò hết tầng này đến tầng khác, chắc hẳn tốn không ít thời gian.

Ly Khoan ra đón Minh quân, nhiệt tình hành lễ, “Thuộc hạ cung kính đợi đã lâu rồi ạ.”

Minh quân nhìn bốn phía, “Lệnh chủ nhà người đã đến ngục mười tám tầng rồi à?”

Ly Khoan đáp ngay: “Thưa phải, còn thuộc hạ và Yểm hậu nhà thuộc hạ sẽ theo ngài đến điện thứ nhất.”

Minh quân chớp mắt ngắm Vô Phương, cảm thấy hình ảnh giai nhân trong buổi sớm trông càng thêm độc đáo. Yểm hậu có vẻ đẹp trầm tĩnh, không rực rỡ dữ dội như Minh hậu, nàng sở hữu một loại ma lực thâm lặng, chỉ một nụ cười cũng có thể đi thẳng vào tim kẻ đối diện.

Minh quân rề rà đi vào với dáng vẻ hơi ngượng ngùng và rụt rè. Hôm nay y đã cố tình mặc bộ đồ gấm đẹp nhất, ôm tâm trạng như đang hẹn hò với mối tình đầu đến gặp Vô Phương.

“Tầu phu nhân, chẳng hay bây giờ đã đi được chưa? Xe ngựa đợi sẵn dưới thành rồi, mời tầu phu nhân dời bước, để bốn quân dẫn đường cho tầu.” Y đưa một tay ra mời nàng bước xuống thềm, tay còn lại chặn đường của Ly Khoan Trà ở sau lưng nàng. Con thằn lằn đáng ghét này có thể tung hoành không chút cố kỵ ở Yểm Đô là do có Bạch Chuẩn dung túng cho, song đến Phong Đô của y rồi thì nó không được tùy tiện vậy nữa.

Minh quân nở nụ cười giả lả, ra vẻ ngại ngùng, “Tôn sứ à, điện thứ nhất không cho kẻ lạ tùy ý ra vào. Yểm Đô và Phong Đô của ta vốn không có mâu thuẫn, tầu phu nhân thì không nói, nhưng cậu là loài có máu thịt, vào điện sẽ ảnh hưởng đến quy tắc của Phong Đô. Tần Quảng vương là kẻ chỉ biết người chứ không nhìn mặt, ngộ nhờ không cẩn thận làm cậu bị thương thì sẽ ngại lắm.”

Ly Khoan hoàn toàn không suy tính đến sống chết, cười mỉa đáp lại: “Sứ mệnh của tiểu yêu chính là bảo vệ an toàn cho Yểm hậu, còn về Tần Quảng vương, tiểu yêu không quan tâm cho lắm, chỉ cần Minh quân không muốn giết tiểu yêu là được rồi.” Nói xong cậu ta nhe răng cười hì hì với Minh quân rồi bước vòng qua y đuổi theo Yểm hậu nhà mình.

Điện thứ nhất nằm dưới Phong Đô, nha môn nơi này xếp theo thứ tự giống đầu kia của Cửu Tuyền ở trên núi Vạn Tượng, chỉ có điều là theo chiều ngược lại. Phong Đô là trạm kiểm duyệt cuối cùng của đám ma quỷ, địa vị tối cao thì phải ở gần mặt đất nhất. Còn về những cai ngục kia, dĩ nhiên không có tư cách so đo vấn đề chỗ ở rồi. Thành ra hiện trạng của các tù khác chính là trên đỉnh đầu lũ lụt khắp nơi, còn dưới chân là nghiệp hỏa sôi sục.

Xe ngựa từ mặt đất chạy tới điện thứ nhất phải mất một hồi. Minh quân cũng khá ý tứ, trong xe có đặt một lò hương và một bức họa vẽ chúng Thần Phật của Thiên giới. Yếm hậu một lòng hướng Phật nên làm vậy tính ra rất hợp tình hợp ý rồi.

Vô Phương ngồi trong xe, nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng gõ *cốc cốc* thì vén màn trúc lên nhìn ra ngoài, một bó hoa bĩ ngạn to tướng được đưa vào qua cửa sổ.

“Tặng nàng.” Mặt Minh quân đỏ ửng, “Đây chính là quốc hoa của Phong Đô bọn ta, bên ngoài có tiêu tiền cũng không thấy được đâu.”

Phu quân tặng hoa cho nữ tử khác, không biết Minh hậu nhìn thấy thì sẽ có cảm tưởng gì. Vào lúc này Vô Phương chợt thấy may vì tính lệnh chủ bạo tay, hễ tặng hoa là phải tặng cả một núi. Ngục mười tám tầng chính là rừng gươm biển lửa chảo dầu cuộn cuộn, chàng có muốn tặng cũng không có thiên thời địa lợi.

Nàng không nhận hoa mà chỉ mỉm cười áy náy nói: “Ta gặp phấn hoa là sẽ chảy nước mắt, e phải phụ ý tốt của Minh quân rồi.”

Minh quân thất vọng *ồ* lên, “Vốn hoa tươi xứng cùng mỹ nhân... đáng tiếc.” Y tiện tay ném bó hoa bĩ ngạn xuống vực sâu vạn trượng, nghĩ một hồi lại bắt chuyện: “Đồ đệ của tẩu phu nhân chính là vị đã thành thân với lệnh chủ sao, vì cơ duyên gì mà nàng thu y vào môn hạ thế? Y là người

phạm mà đúng không? Người phạm nhát gan, không có khả năng tự vệ như yêu quái, theo lý mà nói thì y vốn không nên vào Sát Thổ.”

Nói rõ ra thì đúng là có rất nhiều điểm vô lý, nàng cúi đầu đáp: “Y là một nô lệ được ta cứu, lúc gặp ta thì bị trọng thương, ta tổn mất mấy ngày mới cứu được y. Sau đó y vẫn luôn theo ta, ta vào Phạn Hành, y cũng đi cùng.”

Minh quân gật đầu, “Một người phạm biến mất không thấy tăm hơi, đúng là không tưởng tượng nổi.”

Chính vì không tưởng tượng nổi nên lúc tra cứu Sa Đọa Sinh Sách càng phải cẩn thận. Có điều lượng thông tin quá lớn, sách này không chỉ ghi lại chuyện kiếp sau kiếp trước mà còn có cả hình vẽ minh họa chân dung cụ thể. Quyển sách nhìn mỏng lét nhưng lật ra rồi thì mãi không hết, mỗi bông hoa mỗi khúc cây trên cõi đời đều được liệt vào đây, muốn tìm một người thì chẳng khác gì mò kim đáy biển cả.

Tần Quảng vương lật tìm trong phần Trung Thổ hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Không rõ quê quán nên phải đối chiếu mấy trăm châu huyện, để tra hết thì mất vài ba bữa là ít. Mang họ Diệp ở Trung Thổ có cả thảy tám nghìn bảy trăm ba mươi ba người, tiểu vương đều đã xem qua rồi, không có ai tên là Diệp Chấn Y cả. Có khi nào nhớ nhầm tên không?” Một ông lão vừa ngậm tẩu thuốc lá vừa phì phèo khói mù. Vì hai tay không rảnh nên không thể đỡ lấy ống tẩu, bị khói hun đến nước mắt tèm lem, sắp mở không lên luôn.

Vô Phương từ tốn lắc đầu, “Không nhầm tên đâu, trước đây khi làm giấy tờ ở thành Thiên Cực y đã ký đúng ba chữ này.”

Minh quân không nhịn được hỏi: “Liệu có phải dùng tên giả không? Chưa biết chừng tên thật của y không phải là Diệp Chấn Y, chứ sinh tử của người trên cõi đời này đều nằm trong quyển sách này cả, không tìm được

chỉ có hai khả năng, không phải cung cấp sai thông tin thì chính là người này không ở trong ngũ hành.”

Tim Vô Phương giật thót, từ khi bắt đầu bước vào điện thứ nhất là nàng đã có dự cảm xấu rồi. Dù sao thu nhận đồ đệ cũng đều do trùng hợp, nàng chỉ nhìn thấy tình cảnh y lúc y gặp phải khó khăn, còn trước đó y đã trải qua chuyện gì thì toàn nghe y nói mà thôi, thật giả ra sao nàng chưa từng nghĩ tới việc đi kiểm chứng.

Nhưng y lừa nàng làm gì chứ, nàng làm linh y ở Diêm Phù, không có quyền thế, tu vi cũng không cao, chỗ lợi duy nhất có lẽ là dẫn y vào Phạn Hành Sát Thổ, nơi mà người thường không vào được. Nhưng dầu có mục đích thì người phạm vẫn chỉ là người phạm, dùng hết cách rồi vẫn không tìm được, trừ khi y đã lên trời.

Nàng ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Có thể tìm trong danh sách người chết gần đây không? Chỉ cần trong đó không có y là ta yên tâm.”

Tần Quảng vương đáp được, híp mắt với lấy một cuốn sách có bìa hoa mỹ, cười khà khà, “Yểm hậu và tên đồ đệ này không hợp nhau nha, bằng không sao lại không muốn để y làm đế vương chứ.”

Minh quân bực bội mắng: “Là người chết, không phải vương giả*! Tối qua người lại chơi mạt chược cả đêm phải không? Nhìn bọng mắt người đi, sắp rơi xuống lỗ rốn rồi đấy.”

(*Người chết phát âm là wángzhě, trùng âm với từ vương giả.)

Bị cấp trên mắng, Tần Quảng vương lập tức nghiêm chỉnh lại, “À, tiểu vương hiểu sai ý rồi... Ừm, lập tức tra ngay đây.” Thế là danh sách đế vương bị ném vào góc tường, danh sách tử vong được lấy tới, giở từng trang một, đối chiếu từng tờ một, song vẫn không có.

“Bế tắc thật rồi.” Minh quân sờ sờ gáy, “Tẩu phu nhân, nàng nhớ kỹ lại đi, còn tin tức nào khác liên quan tới tiểu tử họ Diệp này không, ví dụ như y bao nhiêu tuổi, đã từng sống ở đâu...”

Nghe hỏi Vô Phương chợt nhớ ra, “Năm Thái Cực thứ hai ở Trung Thổ, ở trong thành Trường An có mèo yêu khổng lồ làm loạn, nên người tu đạo ở trên núi Hạc Minh đều xuống núi hàng yêu... Y có nói, sư phụ của y ở trên núi Hạc Minh, vốn là đệ tử tục gia.”

Tần Quảng vương vỗ đùi, “Vậy dễ tìm rồi, núi Hạc Minh là núi tiên của đạo gia, đệ tử đông đảo nhưng đệ tử tục gia thì không nhiều. Năm Thái Cực thứ hai...” Ông ta đặt tẩu thuốc sang một bên, lấy tay nhấp nước bọt lật sách, nhanh chóng đọc lướt qua hàng chữ chi chít, “Nhập môn thì cần đẩy lên trước mười năm, có rồi!”

Vô Phương vội đi sang nhìn, thấy có ghi chép về sự kiện Bành Tổ thu đồ đệ, trong vòng năm mươi năm sau năm Thái Cực thứ hai chỉ thu nhận ba đệ tử tục gia, tên của bọn họ là Ôn Chi Tồn, Huệ Tuyên Niên, Minh Huyền.

Minh quân chớp mắt, “Trong đó có ai tên là Diệp Chấn Y đâu?”

Lòng Vô Phương chùng xuống, như vậy Chấn Y đã lừa nàng, hoàn toàn che giấu lai lịch của mình. Nàng nhờ Tần Quảng vương tra kỹ ba người này, hai người trong đó có xuất xứ và gia đình ở châu nào huyện nào đều được ghi chép lại. Mỗi người tên Minh Huyền thì chỉ viết nguyên quán ở Lạc Dương, tên thật là Phục Lâm, không có chân dung họa, ngay đến sinh vào năm nào cũng không có.

Ba người trở mắt nhìn nhau, rất hiếm khi thấy loại chuyện này. Hỏi vì sao lại thế thì Tần Quảng vương nói: “Chỉ có một khả năng thôi, đó là số mệnh kẻ này vẫn chưa được định, có lẽ đang đợi thời cơ, thành tiên hoặc thành ma đều tự do vận mệnh của hắn.”

Vô Phương sửng sốt, cuối cùng buồn bã thở dài, “Xem ra duyên phận giữa ta và đồ nhi kia phải chấm dứt tại đây thôi.” Rồi nàng ôm quyền với Minh quân và Tần Quảng vương, “Hôm nay đã làm phiền hai vị, Diễm Vô Phương vô cùng cảm kích.”

Minh quân và Tần Quảng vương vội nghiêm túc đáp lễ, “Yểm hậu khách khí rồi, không tìm được tung tích của cao đồ là do bọn ta vô năng.”

Nàng cười lắc đầu, “Là ta đường đột, đệ tử môn hạ mà ngoài một cái tên giả thì chẳng biết gì khác, lại còn tùy tiện đến Phong Đô tra Sa Đọa Sinh Sách... Đã khiến hai vị chê cười rồi.”

Nàng đi ra ngoài, nghe tiếng gào khóc ồn ào chốn âm ti vang vọng bên trai thì đột nhiên thấy mất phương hướng, đứng đây mà chẳng hay tâm tư đã trôi dạt đi phương nào.

Ly Khoan Trà vẫn luôn đứng đợi ở ngoài cửa, thấy nàng đi ra thì tiến lên đón, thấp giọng hỏi: “Sao rồi ạ? Có tra được sống chết của người phạm kia không?”

Nàng nắm tay quyền, buồn bã nhìn Ly Khoan, “Lần này lệnh chủ nhà người đã có lý do cười nhạo ta rồi. Lật khắp Sa Đọa Sinh Sách cũng không tra ra được Diệp Chấn Y...”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Thật ra Vô Phương đã nghĩ nhiều rồi, cái vế ‘nếu lệnh chủ biết được sẽ cười nhạo nàng’ lại hóa thành một câu nói: “Đã dốc hết sức tìm đồ đệ rồi, nàng cũng nên từ bỏ việc này thôi, chúng ta có thể về Yểm Đô thành thân chưa?”

Nửa câu đầu nghe còn có lý, nửa câu sau lại khiến nàng ngẩn người. Hình như nàng đâu có đồng ý xong việc ở Phong Đô là trở về thành thân nhỉ, chỉ nói là tìm không thấy thì sẽ từ bỏ, tạm thời xem như y đã về Trung Thổ rồi.

Lệnh chủ cũng đã chạy một chuyến đến ngục mười tám tầng, kiểm soát nơi này nơi nọ, ngay cả quỹ đang xuống chảo dầu cũng bị vớt lên kiểm tra, bây giờ lại không có tung tích của Diệp Chấn Y. Có câu lên trời xuống đất, đã tìm khắp địa phủ mà không thấy tung tích của y, vậy chỉ còn trên trời thôi. Mà trên trời thì không cần tìm, nếu có thể đến đó là quá tốt rồi, không cần phải bận tâm vì y nữa.

Lệnh chủ đứng trên bãi đất trống phúi phúi bụi bắn dính trên áo choàng đen, làm sạch mình từ trên xuống dưới mới ngẩng đầu nhìn trời. Mây trên trời trôi khá nhanh, chàng nói: “Lên đường thôi, trời sắp mưa rồi.”

Minh hậu đuổi theo từ đằng xa, thân thiết gọi: “Bạch đại ca phải đi rồi ư?”

Giọng lệnh chủ không được tốt lắm, “Lúc trước ta và Minh quân đã thương lượng về quyền kinh doanh nhà trọ Cửu U, một trăm năm qua do các người cai quản, giờ đến lượt ta, đáng tiếc hẳn lại không chịu. Đã vậy thì ta còn ở lại đây làm gì nữa? Các người bàn bạc cho kỹ rồi mau sớm ra giá đi, sau này nhà trọ thuộc về các người, tự các người quản lý.”

Trên đường đến Hoàng Tuyền vốn không có nhà trọ, sau trận đại loạn lúc trước yêu quỷ ở Sát Thổ chết hàng loạt, Phong Đô chứa không hết, thế là lệnh chủ và Minh quân liền hợp tác làm ăn. Đã làm ăn thì tất nhiên phải lấy lời làm trọng, nguyên tắc này ai chả biết. Có rất nhiều yêu quái thuê ở lâu dài, ở một phát là hơn nghìn năm, ấy vậy mà Minh quân vẫn ngày ngày than khóc đòi đền tiền vốn, lời của ma quỷ quả nhiên không thể tin.

Hợp tác làm ăn không thành thì tình nghĩa cũng cạn, lệnh chủ vốn khá miễn cảm với tiền bạc nên lúc này thật sự đã nổi giận. Chàng bảo nếu lỗ lỗ liên tục nhiều năm như vậy thì thôi đóng cửa cho rồi. Sau này yêu quái chết không cho vào Phong Đô nữa, bắt chúng ở lại Trung Âm Kính Hải cả bọn, nhà trọ này cũng dẹp cho bớt chuyện. Ai ngờ Minh quân lại không chịu, năn nỉ mãi mới quyết định mua đứt giá, dự định kinh doanh một mình.

Phái nữ thường không can dự vào sự nghiệp của nam giới, Minh hậu chỉ quyến luyến tình cũ mà thôi, “Khó khăn lắm mới tới một lần...”

Vô Phương ngửi thấy mùi gian tình, sao mới vào ngục mười tám tầng có một lát mà tình cảm lại đột nhiên tăng vọt thế này, còn gọi ‘Bạch đại ca’ hết sức thân thiết nữa?

Nàng quay đầu nhìn Cù Như, Cù Như xòe tay tỏ vẻ khó hiểu, xem ra người ta có cách âm thầm liên lạc.

Minh hậu kia cũng không buồn che đậy, thấy lệnh chủ đã quyết ý rồi đi thì ngoắc gọi quỷ sai cầm một tay nải tới, mở ra cho chàng xem, “Thiếp

biết Bạch đại ca thích mặc đồ đen, đây là áo thiếp đã may cả đêm, chiếc trên người huynh đã mặc nhiều năm như thế, cũng nên đổi cái mới rồi.”

Đó là một chiếc áo choàng thuần một màu đen, chỗ khác biệt là ở cổ áo và tay áo được thêu viền bằng chỉ vàng, thoát nhìn vừa sang lại vừa đẹp. Vô Phương đoán lệnh chủ thích cái đẹp sẽ không từ chối cám dỗ này, chẳng ngờ chàng lại gạt phăng nhã ý của đối phương, “Ta còn nhiều áo choàng đen mặc chưa hết đây, lấy đồ của người xong ắt sẽ phải chịu thiệt về giá cả của nhà trọ. Có tiền thì mua một trăm chiếc áo choàng cũng đủ, ta thêm vào thứ này.”

Hoàn toàn chẳng nề mặt, lại còn không hề hiểu phong tình, đến nàng cũng thấy lúng túng thay Minh hậu. Quả nhiên Minh hậu ngượng ngừng thu tay về, lạnh lùng cười bảo: “Thì ra trong mắt lệnh chủ thiếp chính là hạng tầm thường không ra gì như vậy, thật đau lòng.”

Lệnh chủ phất tay áo, “Lòng ta cũng đã bị gã chồng nhà ngươi làm tổn thương đấy, người đừng có ở đó làm vẻ khổ sở với ta nữa.” Nói xong chàng xoay người gọi Vô Phương: “Nương tử à, chúng ta về nhà thôi. Nơi này có xác thối, bốn đại vương không chịu nổi một khắc nào nữa.”

Vốn tính tình lập dị, lệnh chủ không đợi chào tạm biệt Minh quân đã dẫn người mình lên đường về luôn.

Trên đường đi Vô Phương vẫn hỏi: “Sao Minh hậu lại bỗng nhiên gọi ngài là Bạch đại ca thế?”

Nhắc tới xưng hô thân thiết kia, lúc ấy chàng cũng bị dọa sợ giật cả mình, có điều đó cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, lệnh chủ rất thực tế nên không thêm bận tâm, “Cô ta thích gọi sao thì tùy kệ cô ta, chỉ cần trả tiền nhà trọ cho ta là được.”

Vô Phương không nói nữa, chắc bây giờ Minh hậu đang ở trong phòng khóc sụt sùi. Chẳng qua nhiều năm trước đã bị từ chối thẳng thừng,

hắn cũng hình thành khả năng tự hồi phục rồi.

Từ Phong Đô quay về Sát Thổ, ngay cả cây cối trên núi Vạn Tượng cũng cảm thấy dễ gần đáng yêu. Tâm trạng lệnh chủ đang rất tốt, từ bây giờ hôn thê sẽ không vương vấn nam tử nào khác nữa, sau này sẽ một lòng sống và sinh con với chàng, viễn cảnh đó khiến chàng hết sức mong đợi.

Chàng ân cần triệu kiệu nhỏ để hôn thê khởi đi bộ, còn mình ở bên ngoài nâng kiệu cho nàng, nghiêm túc nói: “Nàng đừng về gian nhà lá trên núi nữa, phòng tân hôn ở Yểm Đô đến nay vẫn chỉ có một mình ta ở, thật sự thê lương lắm luôn. Nàng xem, tối qua chúng ta hài hòa biết bao, nàng hết hôn lại sờ ta mà ta vẫn dung túng nàng thích làm gì thì làm.”

Vô Phương đỏ mặt, Cù Như và Ly Khoan Trà tuy không quay đầu lại nhưng lỗ tai đã dài ra rồi. Nàng nín nhịn cả buổi, cuối cùng nghiêng răng trách: “Ngài có thể đừng nói mấy lời dễ suy diễn như thế được không? Ta sờ ngài... Tại sao ta lại sờ ngài hả? Còn hôn... Đó đâu phải là hôn!”

Lệnh chủ ra vẻ vô tội, “Ta đã cưới hết cho nàng sờ rồi mà, sao nàng lại ăn xong liền chùi mép vậy? Cả hôn nữa, nàng dám nói nàng không ôm cánh tay ta dán môi xuống sao?”

Vô Phương thực sự chỉ muốn độn thổ quách cho xong, tên ngốc này, loại chuyện này có thể nói trước mặt người khác ư? Đối phương rõ ràng cố ý kéo nàng xuống nước, muốn phá hỏng danh tiếng của nàng rồi ép nàng vào khuôn khổ. Càng giải thích thì càng mờ ám, nàng dứt khoát im lặng không nói, mặc chàng lái nhải thế nào cũng ngậm miệng không ừ hử tiếng nào.

Tuyệt đối không có chuyện nàng cùng chàng trở về ở điện ‘cẩn thận bậc thềm’, mặc dù không còn thấy bài xích nhưng nàng vẫn chưa đến mức quyết định gả cho chàng. Thành thân là đại sự cả đời, thời gian quen biết nhau quá ngắn, tưởng tượng xem, sau này phải bị buộc với một kẻ luôn có

hành động khác thường, nàng không có lòng tin với sự nhẫn nại của bản thân, mà cũng chẳng có lòng tin vào cuộc hôn nhân này.

Thế nên cuối cùng hai sư đồ Vô Phương vẫn quay về núi Nhĩ Thi, bước vào khung cảnh quen thuộc, tâm trạng cũng bình lặng trở lại. Nhìn tấm bồ đoàn rồi lại nhìn hương án... Thật ra điều nàng khát vọng chỉ là một cuộc sống đơn giản, không muốn bị ràng buộc, không muốn vì bên cạnh có nhiều hơn một người mà yên tĩnh xưa nay bị phá vỡ.

Nàng lại cầm tràng hạt lên điều tức, Phỉ Phỉ lớn vờn cạnh đó, Cù Như chống má ngồi một bên nhìn, bỗng hỏi: “Sư phụ, có phải sư phụ đã thích lệnh chủ rồi không?”

Trái tim trong lồng ngực dội ngược một nhịp, nàng nhắm nghiền hai mắt, “Không có, đừng nói bậy.”

“Em nói bậy á?” Cù Như nhảy lên bệ cửa sổ ngồi, khẽ đóng cửa hai chân, tự lý giải: “Lúc trước khi sư phụ luyện khí, em có la lớn cỡ nào sư phụ vẫn không để ý tới em. Vừa rồi em chỉ thuận miệng hỏi thôi mà sư phụ liền phản bác ngay, có thể thấy ngài điều tức mà không hề chuyên tâm.”

Vô Phương phát giác ra cô bé nói đúng, tâm tư nàng không đặt ở việc luyện khí, song rốt cuộc là đặt vào đâu thì chính nàng cũng không biết.

“Chẳng phải hai hôm trước sư phụ đã ăn ếch nghìn tuổi rồi sao, đâu cần luyện khí nữa. Thật ra em cảm thấy lệnh chủ cũng rất tốt, mặc dù hơi không đứng đắn nhưng ngài ấy thật lòng với sư phụ.” Cù Như vờn người tới hỏi: “Sư phụ không cảm nhận được à? Được một nam tử thích là chuyện hạnh phúc lắm, đúng không nào?”

Vô Phương quên cả việc lần tràng hạt trong tay, khói hương trước mặt dần uốn lượn thành hình xoắn ốc.

Nàng im lặng, nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của Cù Như, hạnh phúc hay bất hạnh... Có nhiều chuyện không cần lo lắng, cũng không còn cảm giác nặng nề nữa, đây là hạnh phúc sao?

Cù Như thấy nàng không đáp thì nghiêng đầu tựa vào khung cửa sổ, oán trách: “Em sống nhiều năm thế rồi, chim ba chân khác đã lập gia đình từ đời nào, chỉ có em là vẫn độc thân thôi. Em cũng muốn có tấm chồng, vốn định cùng Chấn Y phát triển mối tình người chim, không ngờ giữa chừng y lại mất tích. Sư phụ nói xem rốt cuộc y có lai lịch gì? Ngay cả tra sách sinh tử cũng không tìm được, chẳng lẽ y là thần tiên? Giờ chắc sư phụ ghét y lắm, đã dùng thân thế giả thì nhất định là có ý đồ bất chính.”

Chí ít trước mắt Chấn Y chưa hề gây ra tổn thương gì cho nàng, nói ghét thì không hẳn, cùng lắm chỉ thất vọng mà thôi.

Nàng tỉnh tọa thật lâu mới hỏi cô bé: “Cù Như, em còn nhớ mục đích trước đây khi tới Phạn Hành Sát Thổ của chúng ta không?”

Cù Như lại giống nàng, nghĩ mãi mới đáp: “Là để tra xét nguyên nhân vì sao tượng người không có hồn phách.”

Vốn định tìm kiếm yêu quái hút hồn phách của con người, cuối cùng lại phát hiện chân tướng khác một trời một vực so với những gì các nàng nghĩ, đúng là uổng công cả chuyến đi này. Rồi những sự kiện sau đó bắt đầu trở nên càng lúc càng ly kỳ, tựa như bị dẫn dắt vào một vô hình, khiêng bọn họ cách dự tính ban đầu càng lúc càng xa, gần như không thể về lại được.

Vô Phương thấy lo lắng, không biết tiếp tục ở lại đây thì sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. Nàng cúi đầu nắm chặt tràng hạt, do dự nói: “Về Nam Diêm Phù thôi, em thu dọn đi, chúng ta có thể đến châu khác nương nhờ.”

Cù Như kinh hãi hỏi ngay: “Nhưng sư phụ và lệnh chủ có hôn ước mà, sư phụ tính để ngài ấy dán cáo thị tìm vợ khắp các cõi sao?”

Vô Phương phiền não không thôi, “Chuyện vốn hoang đường cỡ đó, việc gì phải xem lời hăn nói là thật chứ. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, nếu không vì cứu Chấn Y, ta sẽ không đến thành Sâm La tìm Quán Thương Hải, cũng sẽ không lấy cặp bọ cạp máu, càng sẽ không vô cớ nhận sính lễ của Bạch Chuẩn.” Nàng tiếp lời với vẻ mặt u oán: “Ta đang nghi không chừng những chuyện này đều do một tay hăn sắp xếp, ngay cả Chấn Y đó cũng là hăn phái tới.”

Nghi ngờ khá hợp lý, nhưng Cù Như vẫn phản đối, “Vết thương trên người Chấn Y do chính tay sư phụ chữa, y là tượng đất hay người thật, chẳng lẽ sư phụ không nhận ra? Hơn nữa em thấy lệnh chủ không có đầu óc cỡ đấy đâu, nếu ngài ấy có thể bày được ván cờ lớn như thế thì cần gì phải đi tìm vợ ở Ô Kim Sát Thổ xa xôi chứ?”

Lúc Cù Như thốt ra lời này, trong lòng Vô Phương càng thêm khó chịu, kết hôn gì mà không có chút thành ý, nếu như cầm bọ cạp máu là người khác thì chàng sẽ không có quan hệ gì với nàng? Thật ra Bạch Chuẩn là đồ đàn ăn tấ, hể nằm trong rối liên chính là đồ ăn, cho nên chỉ cần là nữ giới thì là ai cũng được.

Nàng đứng lên, kéo vạt váy chòng chéo đi lướt qua bồ đoàn, ngã người nằm xuống giường trúc. Ngoài cửa sổ râm ran tiếng côn trùng, gió hiu hiu luồn vào khiến ánh nến trên án lập lòe nhảy múa. Nàng nhắm mắt lại, “Ngày mai về Vô Lượng Hải thôi.”

Nếu cứ tiếp tục phí thời gian như vậy, mọi nỗ lực của nàng sẽ thật sự thất bại trong gang tấc mất.

Đây hẳn là cảm giác sợ hãi, Vô Phương chưa bao giờ thấy mông lung về con đường trước mặt thế này cả. Nàng trở mình, lòng không yên, đầu óc đương nhiên cũng chẳng tỉnh nổi. Có khi nào nàng đã thích Bạch Chuẩn như Cù Như nói không? Nàng giật mình, hình như là thế, bằng không sao có thể dần dần trông thấy mặt chàng được? Nếu chàng vừa già lại vừa xấu

thì nàng còn có thể yên tâm không lo, nhưng chàng không những không già không xấu mà lại còn hết sức tươi trẻ, ngay cả nàng cũng thấy chẳng cầm lòng được.

Haiz, đạo hạnh không đủ đúng là sẽ bị mỹ sắc mê hoặc.

Vô Phương cuộn tròn người lại như Phỉ Phỉ. Mây mù đêm bên ngoài tràn vào nhà, nàng thêm thiếp, có phần mệt mỏi.

Đang lúc mơ màng nàng chợt cảm giác sau lưng có ai đó, một vòng tay ấm áp ôm nàng vào lòng. Nàng không vùng vẫy, tay đối phương men xuống dọc theo khuỷu tay nàng, cầm tay nàng trong lòng bàn tay.

Là Bạch Chuẩn rồi, nhất định là chàng. Không biết bắt đầu từ bao giờ mà nàng đã quen với những đụng chạm đầy ái muội của chàng, không mơn trớn thì không phải phong cách của chàng. Nếu đang tỉnh nàng dĩ nhiên sẽ không để chàng làm càn như thế, nhưng bây giờ đang ở trong mơ... là mơ thì không cần so đo làm gì.

Chàng cũng hiền đấy chứ, không có hành vi kỳ quái nào, chỉ dùng ngón tay khéo léo luồn qua luồn lại giữa ngón tay nàng, như gần như xa, làm lòng người ngứa ngáy.

Nàng thở hắt ra, thấy mệt mỏi vô cùng tận, chợt có luồng khí lạnh thổi qua tóc mai, rồi nàng nghe thấy một âm thanh gần trong gang tấc gọi một tiếng ‘sư phụ’. Nhất thời đầu óc nàng chẳng xoay chuyển kịp, ai vậy? Là Cù Như sao? Nhưng giọng không giống, chắc là nghe nhầm rồi. Lại thêm một tiếng gọi nữa, lần này rõ ràng hơn, ngay trên đỉnh đầu, ở cạnh bên tai... Nàng đột nhiên choàng tỉnh, chạy thẳng ra ngoài kiểm tra khắp nơi, nhưng chốn sơn dã mênh mông, vốn không hề có một dấu chân người.

Quái lạ, Chấn Y mất tích lâu thế rồi mà đây là lần đầu nàng mơ thấy y. Cảnh trong mơ còn rất vớ vẩn, không biết mình thế nào nữa, có lẽ tuy ngoài miệng nói là từ bỏ nhưng trong lòng vẫn còn bận tâm.

Động tĩnh cũng đã đánh thức Cù Như, cô bé nhảy xuống khỏi xà nhà, dụi mắt hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Có kẻ ban đêm xông vào nhà ạ?”

Vô Phương lắc đầu, “Không phải, ta ngủ mê rồi nằm mơ... Ban đêm hơi lạnh, sau này đừng mở cửa sổ ngủ nữa.” Vừa nói nàng vừa đưa tay gỡ cành cây chống cửa xuống, đóng cửa sổ lại.

Chẳng thể nào ngủ tiếp nữa, nàng ngồi trước lư hương đến tận khi trời hừng sáng, nghĩ về giấc mơ lúc trước thì lại thấy bất ổn. Nàng thật sự muốn chạy trốn, Phạn Hành Sát Thổ này quá quái dị, ở lại đây lâu sẽ phát điên mất. Nàng vuốt ve vòng kim cương, vì được đeo hằng năm nên chiếc vòng này đã hấp thu thân nhiệt nàng, trở nên bóng loáng. Từ Phạn Hành Sát Thổ đến thành Thiên Cực là cả một chặng đường hơn những mười nghìn do tuần, song có pháp bảo này thì chỉ cần một cái chớp mắt là xong. Nàng tháo vòng ra đặt trước bàn thấp, nhìn nó chăm chăm, nhưng nhìn mãi vẫn không quyết định được.

Cù Như dẫn Phi Phi ra ngoài chạy một vòng trở vào, thấy nàng như vậy thì dừng chân hỏi: “Sư phụ quyết định rồi à?”

Nàng cắn môi, hồi lâu vẫn chẳng đáp.

Cù Như ngồi xuống, vỗ vào hông Phi Phi ra hiệu bảo nó chạy vô nhà, còn mình thì đứng tựa vào khung cửa, nói: “Không trả lời ngay tức là đang do dự, trước kia sư phụ đâu có thế. Nếu đã không bỏ được thì đừng đi nữa, dù gì em cảm thấy Phạn Hành rất tốt, ngoại trừ không thể mang chân mền ra phơi nắng thì cuộc sống cũng không ảnh hưởng mấy. Huống hồ em ở đây thật sự như cá gặp nước, ở Yểm Đô có nhiều tượng nam đang chờ em đi giải cứu thế mà, chưa bao giờ em thấy mình sống mà có giá trị như lúc này cả. Sư phụ à, em cứu tượng nam, sư phụ cứu lệnh chủ, thầy trò chúng ta cũng đang phổ độ chúng sinh, tích đức hành thiện đấy thôi.”

Vô Phương cắt ngang, “Yểm Đô có mười tới nghìn tượng nam, toàn bộ đều chờ em đi giải cứu à, em không sợ ăn nhiều nuốt không trôi sao.”

Cù Như nhún vai, “Trước mắt em có thể cứu được mười tên. Sau khi lệnh chủ và sư phụ động phòng, ngài ấy sẽ biết cách nặn tượng nữ, thế là số tượng nam còn lại được cứu rồi.”

Vô Phương sợ cô bé trông thấy mình đỏ mặt nên vội vã đứng lên, cầm ô đi ra ngoài.

Ở Sát Thổ không có mặt trời, nhưng gió sương mưa tuyết lại chẳng ít. Trong thời tiết này, sơn tinh đã quái xong việc đều trốn tiệt, số còn lại ắt vì không thể tu được thành hình người nên không trốn được. Nàng có thể lên núi vòng vo một lúc, không chừng sẽ gặp được thảo dược thượng hạng gì đó.

Mưa rất lớn, phủ vào mặt kêu *lộp bộp*. Vô Phương bước ra khỏi sân, dù hàng rào tre sơ sài chẳng có tác dụng gì mấy, nàng vẫn cẩn thận khóa cổng sân mới xoay người lại nhìn con đường mòn quanh co trước cửa đền trên sườn núi thông với phía núi rừng. Nàng đứng yên một lúc, nhớ lại thời gian trước lệnh chủ vờ ngớ ngẩn biến hóa thành đủ dạng người tới hỏi đường, lúc ấy thật sự vô cùng náo nhiệt...

Nàng khẽ cười, phát hiện chính mình cũng chẳng hiểu nổi, bản thân trước kia là một người tâm địa sắt đá, không thể nào dính tới mấy trò trần tục này. Ai ngờ cuộc sống không vương bận đó lại không thể dài lâu, nàng ngã xuống, rơi vào bùn lầy rồi. Đoạn đường tiếp theo đây phải đi thế nào, quả thực khó cả đôi đường.

Nàng thở hắt thứ vương mắc trong đáy lòng ra, vừa thở xong thì sau lưng có một âm thanh vui vẻ vang lên: “Nương tử à, ta mặc đồ mới mới đến gặp nàng đây. Nàng mau xem, rất đẹp đúng không?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Bất kể lúc trước trong lòng có dẫn đo thể nào, khi nghe giọng chàng nàng lại thấy vui. Thế mới bảo đừng chưa gì đã ghét ai đó, bởi vì có lẽ do không thân mà thôi. Ai cũng có mặt đáng yêu riêng, nàng biết thứ bản thân thu hút chàng có lẽ chỉ là vẻ ngoài xinh đẹp. Điểm ở chàng làm nàng vẫn vương hân là lòng nhiệt tình mãi chẳng cạn cùng sự đơn thuần đến mức gần như ngây thơ.

Tay vẫn cầm ô che, Vô Phương chăm chú nhìn lệnh chủ. Hôm nay chàng mặc áo choàng đỏ chót, mặt mũi vẫn bị mũ trùm che kín mít, nhưng cổ áo lại phanh toang hoác, dáng dấp và đường cong của lồng ngực rắn chắc như ẩn như hiện, xuân tình lồ lộ sắp chẳng che lấp được, vừa nhìn liền biết không phải là một yêu quái đứng đắn.

Nàng xấu hổ nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác. Đã mười nghìn năm lệnh chủ chưa từng nghĩ đến việc thay xiêm y, ngay trong ngày hôn lễ cũng chỉ đeo đóa hoa đỏ rực trước ngực cho có, ấy vậy mà hôm nay lại ăn mặc thế này, không biết muốn làm gì đây. Nàng khó chịu xoay người đi, đáp qua loa: “Đúng là rất đẹp... bộ đồ mới từ đâu ra đấy? Đây hình như đâu phải quà Minh hậu tặng hôm đó.”

Lệnh chủ nói ngay: “Dĩ nhiên không phải rồi, ta có nhận thứ đó đâu, đây là do tự tay ta làm đấy. Hôm nay đi trong thành, đám tượng đều hỏi thăm từ đâu ra, ta nói là nương tử ta làm cho, khiến bọn chúng hâm mộ thôi rồi.”

Vô Phương ai oán không thôi, lần này hẳn cả Yểm Đô đều cho rằng nàng là kẻ phóng đảng, cho lệnh chủ ăn mặc hớ hênh thế kia, bôi xấu uy nghiêm của chàng.

“Ngài cố ý?” Nàng hí mắt, “Trách ta không làm xiêm y cho ngài?”

Lệnh chủ chối liên: “Làm gì có, nói cho nàng biết nhé, ta khéo tay lắm, làm gì cũng giỏi, không cần phiền nàng làm xiêm y cho ta đâu. Hôm nay ta đến là muốn cho nàng nhìn thôi. Nàng có thích kiểu này không, ta có đem thước theo đây, chúng ta vào nhà đi, nàng nằm xuống để ta lấy số đo rồi làm cho nàng một kiểu y hệt thế này nhé?” Lệnh chủ cố gắng lựa lời uyển chuyển hết sức có thể, hiền lành đặt hai tay đặt trước bụng để che giấu chút tính toán kín đáo của mình.

Cái chuyện đo kích cỡ này được chàng chột nghĩ ra trong lúc nằm lăn qua lộn lại do không ngủ được tối qua. Nữ La Sát Minh hậu kia đã thèm thường chàng mấy nghìn năm, cuối cùng bây giờ mới làm được chuyện tốt. Theo Ly Khoan Trà không nhận áo choàng thì rất uổng phí, nhưng chàng lại nhờ đó lóe lên sáng kiến. Tiền bạc hay quần áo đẹp sau này cũng sẽ có thôi, chuyện quan trọng nhất trước mắt là lừa vợ tới tay cơ.

Ai đang đắm mình trong tình yêu tất nhiên đều tìm mọi cách được tiếp xúc thể xác với đối phương, đó là bản năng, càng lại gần càng thêm lâng lâng sung sướng. Chỉ cần hôn thê nằm xuống cho chàng đo, chàng sẽ có thể tường tận tỷ lệ vóc người của nàng, ví dụ như cánh tay dài bao nhiêu, eo thon cỡ nào, vừa có ích trong việc nặn tượng nữ vừa có thể thỏa mãn nguyện vọng muốn gần gũi nàng của chàng.

Vô Phương thật sự khiến chàng cảm động hết sức, nghe Ly Khoan nói giữa đường Minh quân có tặng hoa cho nàng, song nàng lại từ chối, chứng tỏ nàng một lòng với chàng, hoàn toàn khác hẳn hạng như Minh hậu.

Lúc đến chỗ rẽ ngực thứ chín, Minh hậu muốn cột nhả chàng, khi bị chàng đẩy ra thì nghiêng rằng mắng chàng: “Diễm Vô Phương rơi vào trong tay Minh quân, Bạch Chuẩn ngài cũng sắp mọc sừng trên đầu rồi đấy.”

Chàng cũng thẳng thừng mắng lại: “Gã chồng của người mới là rùa đen*.”

(*Rùa đen là tiếng lóng chỉ kẻ nhát gan, xấu xa.)

Chàng mắng vô cùng thoải mái là vì bản thân tuyệt đối tin tưởng sự chính trực của hôn thê nhà mình, ngay cả chàng dùng sắc đẹp dụ dỗ mà cũng không thành công thì nói gì cái bản mặt như quan tài của Minh quân, bảo đảm chẳng có tí lay động nào đối với nàng.

Lệnh chủ luôn lạc quan thế đấy, chàng tự ngẫm nghĩ rồi quy ra thành hôn thê đem lòng yêu mình rồi. Nếu đã yêu thì cho nàng yêu tới cùng luôn đi vậy, thế là chàng mang thước tới đây... bụng chắc mẫm rằng nàng sẽ không từ chối.

Nhưng Vô Phương không hề cảm kích tạo nào, làm gì có chuyện nàng mặc kệ để chàng muốn làm gì thì làm chứ. Lão yêu quái chuyên môn giờ trò này thật sự có khả năng làm người ta tức lộn ruột.

“Tại sao phải nằm xuống để đo kích cỡ?”

Lệnh chủ rất muốn nói như thế cơ hội lần tới sẽ nhiều hơn, đo tới đo lui một hồi, nói không chừng còn có thể vào động phòng luôn, đáng tiếc chàng không dám. Chàng xoắn xuýt một lúc mới trả lời: “Ta mà đo đạc là kỹ càng lắm, phải cầu toàn đo từng li một, sợ nàng đứng lâu mỏi.”

Biết đối phương suy tính cái gì nên nàng không buồn đôi co nữa, sầm mặt vòng qua chàng rồi một mình đi lên núi. Lệnh chủ vẫn chưa từ bỏ ý định, giang tay ngáng đường nàng, “Nương tử đi đâu thế, bên ngoài trời mưa lớn lắm.”

Vô Phương dừng chân, lúc này mới phát hiện áo choàng chàng đã thấm ướt, lớp vải mỏng tang bị ướt nước nên dính chặt vào ngực, để lộ cơ thể căng tràn sức sống. Tim nàng đập thình thịch, không biết nên đặt mắt nhìn ở đâu, lúng túng hốt hoảng nói: “Ngài... ngài không biết chống nước thấm à?”

Lệnh chủ lắc đầu, “Ta chỉ biết phóng hỏa, không biết tránh nước.”

Thực ra lệnh chủ có bản lĩnh cao cường, chuyện không biết làm cực kỳ ít. Nhưng nam giới không nên lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, quá mạnh mẽ sẽ không tranh thủ được sự mềm lòng của phái nữ, nghĩ thế nên chàng thu hồi pháp lực, để mặc nước mưa xối lên cơ thể mình, loại chuyện vặt này chàng chịu được.

Đã bỏ công tất nhiên sẽ có báo đáp, quả nhiên hôn thê nhìn chẳng đặng, liền nghiêng cái ô trong tay qua che đầu cho chàng, “Ta định lên núi hái thuốc, mưa lớn thế này, ngài về đi.”

Chàng gạt đi ngay, “Ta muốn ở bên nàng, ta còn có rất nhiều lời muốn nói với nàng.”

Có thể nói gì khác ngoài chuyện động phòng chứ. Nàng giương mắt nhìn khung ô trên đỉnh đầu mình, “Theo ngài thì kiểu trượng phu nào được phái nữ thích nhất?”

Lệnh chủ do dự nói: “Giống ta?”

Đúng là đồ không biết xấu hổ! Vô Phương tức tối đáp luôn: “Là kiểu nhiều tiền, nói ít và chết sớm.”

Lệnh chủ *ó* liền, “Vì sao? Sao có thể như vậy được?”

Tính kỹ lại, mình vừa nghèo lại còn nói lắm, ngoài ra cũng không chết sớm được. Làm sao bây giờ, chẳng lẽ nàng thích kiểu như Minh quân ư?

Tim lệnh chủ như bị dao cứa, “Tiền không phải là vấn đề, bốn đại vương... có rất nhiều. Nói ít thì làm sao trao đổi với nàng được, nàng vốn đã rất kiêu lời rồi, ta mà cũng không nói thì sau này con chúng ta sẽ thành kẻ câm mất. Còn về khoản chết sớm thì... Nương tử không muốn sống mãi mãi bên ta sao? Chưa thành thân mà nàng đã ghét bỏ ta, ta...”

Chàng khóc hu hu, một nam tử cao lớn mà ngẩng đầu khóc òa làm Vô Phương sợ mất cả hồn vía, nàng vội trấn an: “Ta nói lung tung thôi, ngài đừng như thế. Trong núi này đâu đâu cũng có yêu quái, đừng làm mất mặt mình.”

“Nương tử ta muốn ta chết sớm, ta còn sợ mất thể diện gì nữa?”
Chàng hùng hồn nói, không chút đắn đo.

Vô Phương đành cố gắng nhón chân giờ ô cao hơn, bản thân cảm thấy mất mặt chết đi được, ngày nào vị lệnh chủ đại nhân này cũng liên tục khiến nàng hết bất ngờ lại tới kinh ngạc.

Tiếng khóc của lệnh chủ đánh động đến Cù Như ở trong nhà, cô bé đứng dưới mái hiên hô to: “Sư nương làm sao thế? Muốn khóc thì vào trong mà khóc này.”

Nghe thế lệnh chủ mới chịu ngậm miệng, song vẫn tức tưởi nói: “Nương tử à, ta muốn sống với nàng đến cùng trời cùng đất cơ.”

Vô Phương nhức đầu không thôi, “Được được được.”

“Ta cũng không thể nói ít đi được, vì ở bên ngoài ta đã phải cố ra vẻ thần tiên rồi.”

Đúng thật là từ đẹp dễ nào cũng dám dùng trên người mình, chàng mà là như thần tiên ư? Rõ ràng là xưng bá Sát Thổ, nguy hại một phương! Nhưng lúc này không thể lý luận với chàng, nàng đành gật đầu, “Được được được, ngài nói cái gì thì chính là cái đó.”

Rốt cuộc lệnh chủ cũng hài lòng, “Ta muốn dựa vào vai nàng, vừa rồi đã tiêu hết sức lực rồi, ta muốn nghỉ ngơi trước, sau đó cùng nàng đi hái thuốc.”

Vô Phương cảm thấy đầu trong bát mình sắp bị chàng sấy khô rồi, nếu không đồng ý thì có phải chàng sẽ lại lôi chuyện nàng sờ chàng hôn mình ra không?

Nàng thở dài liên tục, “Bạch Chuẩn...”

Chàng nói: “Gì vậy? Lần nào nàng gọi thẳng cả tên họ ta cũng khiến ta có dự cảm không lành. Nàng có thể dịu dàng hơn chút không? Như hôm ở trước mặt Minh quân nàng gọi ta là A Chuẩn ấy.”

Thật sự sắp không khống chế nổi để không đánh chàng, Vô Phương cao giọng nói: “Là ngài bảo ta cho ngài thể diện, ta có thể làm gì khác được hả?” Rồi nàng hỗn hển đè đầu chàng lên vai mình, “Mau dựa đi, dựa xong thì ta muốn đi.”

Nói tới chuyện muốn đi, tâm tư Vô Phương lại vòng về quyết định tối qua. Nếu nàng rời khỏi đây, liệu chàng có thể như lúc bị tiểu tiên giữ đèn thoát hôn lần trước không nhỉ, chỉ khổ sở mấy ngày rồi lấy lại tinh thần hăng hái vui đầu tính toán tìm mối tiếp theo?

Lệnh chủ nhân cơ hội, xấu xa cọ cọ hai cái lên cần cổ mỹ miều kia. Mùi thơm thoang thoảng của hôn mê ùa vào não, chàng nhắm mắt, lặng lẽ đưa hai tay ra nắm lấy eo nàng.

Vô Phương cực kỳ phiền muộn, dời tầm mắt nhìn ra nơi xa, khẽ nói: “Trước kia không có ta ngài cũng sống thoải mái đấy thôi. Sau này không có ta...”

“Nếu nàng dám bỏ ta lại, ta sẽ đi tìm cái chết.” Lệnh chủ là người nhạy bén, nàng còn chưa nói xong chàng đã lập tức chặn miệng, “Tìm đồ

đệ rồi, không phải lo lắng nữa nên nàng rục rịch muốn đào hôn, đừng tưởng ta không biết.”

Vô Phương ghen hòng, bị vạch trần nên không khỏi khó chịu, “Ta không có...”

Chẳng ngờ chàng lại thắng người dậy, một tên luôn nói lảm nay bỗng chẳng nói gì đúng là tạo áp lực cho người ta. Nàng cụp mắt chẳng dám nhìn chàng, chàng im lặng một hồi rồi bỗng nói: “Muốn đi cũng được, đưa ta đi cùng.”

Vô Phương sửng sốt, “Còn Yểm Đô của ngài? Không cần nữa ư?”

Chàng đáp *ừ*, “Yểm Đô không quan trọng, mạng của mười nghìn tượng đất cũng không quan trọng, chết thì chết thôi, linh y đã không sợ tạo nghiệt thì ta cũng không. Ta đã xác định nàng là nương tử thì quyết không dao động, nàng dám đi thì ta sẽ đi, đến lúc đó Yểm Đô biến thành tòa thành chết, yêu quỷ hoành hành Sát Thổ cũng chẳng liên quan gì tới ta, ta muốn cùng nàng cao chạy xa bay.”

Gì đây? Lấy mấy chuyện không liên quan gì tới nàng ra uy hiếp nàng ư? Nàng tức giận bật cười, “Ngài bị váng đầu tới ngốc rồi hả?”

Chàng đáp bằng giọng chan chứa tình ý, “Ta đã hóa ngốc từ ngày gặp nương tử rồi.”

Vô Phương nói xong cũng biết mình nhầm, đối phương không những không ngốc mà còn láu cá nữa. Biết rõ nàng tu hành, biết rõ nàng không đành lòng làm liên lụy đến sinh linh khác mà còn lấy cái mũ lớn như thế chụp lên đầu nàng, nàng còn có thể đi được nữa sao? Đám tượng kia không có hồn phách nhưng vẫn có sự sống và có suy nghĩ, chẳng khác gì người thường cả. Nàng có thể trơ mắt nhìn họ chết, nhìn Yểm Đô biến thành như tòa thành nhỏ nơi nàng giáng thế, hoặc biến về hai cây đu đủ cũ rích sao?

Nàng đành từ bỏ, gật đầu thật mạnh, “Ta sống lâu thế rồi mà chưa từng phục ai, vậy mà giờ phải phục Bạch Chuẩn ngài đấy.”

Chàng nói: “Quá lời quá lời, yêu quái trên Sát Thổ cũng không dám chọc ta, oan cho ta lắm, thực ra con người ta rất hiền, hết sức biết lấy đại cục làm trọng.”

Nàng cười lạnh, dời ô khỏi đỉnh đầu chàng, “Trời vẫn đang mưa, ngài nên về xem đi, ngộ nhờ ngọc lưu ly mất hiệu lực thì đám tượng trong thành ngài sẽ bị ướt hồng đấy.”

Chàng nói không cần, “Chúng bị ngấm mưa thì cũng sống thêm được ba mươi tới năm mươi năm, chứ nếu mà không được linh lực nuôi dưỡng thì chỉ có thể sống ba tháng thôi.”

Vừa bị uy hiếp vừa bị chèo kéo, Vô Phương rút cuộc bại trận, để lệnh chủ lên núi cùng nàng, nàng đi đằng trước, chàng theo sau đeo gùi hộ nàng. Một bóng dáng đỏ thẫm ra vào núi rừng thật sự vô cùng chói mắt.

Quan hệ tốt đẹp thường được hình thành do liên tục ở cùng nhau. Chàng giơ tay lên che trán, cười nói: “Nương tử nàng xem, mưa lớn quá, chúng ta vào vòng kim cương trú một lát nhé? Ta làm ảo thuật cho nàng xem, nàng thích cái gì? Pháo hoa có được không?”

Đã nếm được vị ngon nên ngày nào chàng cũng muốn vào vòng kim cương giở trò. Vô Phương từ chối ngay tắp lự, “Vòng kim cương là pháp bảo Phật giới, không phải để cho ngài lấy ra đùa bỡn.”

Lệnh chủ bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm cái gì thì đó chẳng phải là công dụng của thứ này sao. Chàng biết nó còn có thể giúp nàng chạy trốn, ngày nào đó chàng sẽ xử lý nó, vì giữ nó lại quả thực quá nguy hiểm.

Mưa vẫn rơi khá lớn, sơn tinh đã quái đêu trốn biệt, Vô Phương lại vẫn lục lọi trong rừng tìm kiếm. Hái thuốc là chuyện thầy thuốc phải làm,

song lệnh chủ đi theo lại thấy vô cùng khô khan nhàm chán. Nàng muốn tìm gì thế nhỉ, được liệu tốt thì phải sống lâu một lút, càng già càng có giá trị. Ví dụ như nhân sâm, không được một nghìn năm tuổi thì cần ăn bao nhiêu mới hiệu quả chứ?

Chàng nheo mắt nhìn nàng, người không nhiễm một hạt bụi, đi giữa vũng bùn vẫn không hề dính lấy vết bẩn nào. Núi Nhĩ Thị này là địa bàn của chàng, không thể để nàng phí công được. Chàng dôi mắt nhìn quanh, chợt thấy trên sườn núi phía trước có cây hà thủ ô hơn nghìn năm đang lẫn trong đám cỏ khô, thế là giả vờ chỉ chỗ, “Qua bên kia tìm xem, chỗ khuất gió cây cối thường tươi tốt, nói không chừng có thứ tốt đấy.”

Nàng xách vác đi theo chàng, phát hiện trong lùm cỏ dại có một bụi dây xum xuê tươi tốt, hình dạng khá giống núi Cát Tường, rễ màu đỏ nâu, trông có vẻ nhiều tuổi. Nàng khẽ thở ra, “Gốc hà thủ ô này có lẽ sắp thành hình người rồi.”

Lệnh chủ nói chưa chắc, “Dẫu Sát Thổ có lợi trong việc nuôi tinh phách thì đây cũng không phải là nơi thích hợp để tu luyện, ta thấy gốc hà thủ ô này chỉ là mọc hoang mà thôi.” Vừa nói chàng vừa lôi đoản đao ra quơ quơ, “Bối nó lên rồi chúng ta có thể về nhà.”

Chàng vừa chuẩn bị ra tay thì cách đó không xa lập tức vang lên tiếng nấc nghẹn ngào. Vô Phương vội giữ chàng lại, sau thân đại thụ ở gần đó lộ ra nửa gương mặt, một đứa trẻ chừng sáu bảy tuổi run rẩy sợ hãi không dám khóc thành tiếng. Hai tay nó nhét cả vào trong miệng, sức chứa trong miệng nó làm Vô Phương thực sự cảm nhận được cái gì gọi là ‘thế giới rộng lớn chẳng thiếu thứ mới lạ’.

“Xem ra không phải mọc hoang rồi.” Nàng thì thầm nói rồi cất tiếng chào hỏi con hà thủ ô tinh kia: “Đừng sợ, chúng ta không đụng tới em nữa.”

Hà thủ ô nhích nửa bước, vẫn không nói tiếng nào mà bắt đầu mở to miệng khóc bù lu bù loa vì biết mình sống sót rồi. Bởi vì bản thể là màu đen nên miệng nó cũng như một cái lỗ đen, trông hết sức mất thẩm mỹ, cộng thêm giọng khóc vừa lớn vừa chói tai, làm lệnh chủ rất hoài nghi nhân sinh của nó.

“Đừng khóc nữa, chói tai chết đi được.” Lệnh chủ chịu đựng một hồi thì không chịu được nữa, chống nạnh quát: “Còn khóc nữa là ta lôi gốc người lên, xắt nhỏ hơn khô đem đi gọi đầu đấy!”

Hà thủ ô rốt cuộc bị dọa sợ, lệnh chủ toan nói chuyện với hôn thê thì không biết lại chạm phải điểm nào của chú bé, khiến nhóc ta không những không nín mà lại còn òa khóc to hơn.

Rười mòi không uống lại thích uống rượu phạt, loáng cái lệnh chủ đã phong ấn xong cổ họng hà thủ ô, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Nhưng hà thủ ô vẫn chẳng cam lòng, chú bé ôm cổ làm ra vẻ như đang thoi thóp, Vô Phương nhìn thấy thì không đành lòng.

“Em đồng ý không khóc nữa thì lệnh chủ sẽ thả em ra.”

Hà thủ ô gạt đầu lia lịa, lúc này lệnh chủ mới bắt đắc dĩ thu lời chú lại.

Không nhìn miệng mà chỉ nhìn cơ thể của chú nhóc, mặc yếm đen, chòm tóc ngắn củn chỉ thẳng trời, dáng vẻ kháu khỉnh rất đáng yêu. Vô Phương khom người chống tay lên đầu gối, hỏi: “Đã nói là không đào em lên rồi kia mà, vì sao em vẫn còn khóc?”

Hà thủ ô là đứa trẻ thẳng thắn, nói toạc cả ra: “Trên Sát Thổ có lưu truyền một câu, lệnh chủ muốn ai chết đều vờn mấy bạn mới giết. Tiểu yêu sợ lệnh chủ chỉ nói suông, cuối cùng vẫn đào tiểu yêu lên.”

Vô Phương xoay người, nhìn chàng thông cảm. Rốt cuộc trước kia chàng đã làm bao nhiêu chuyện ác mà danh tiếng mới bị bôi xấu tới mức

ấy?

Lệnh chủ rất tức giận, “Là tên khốn kiếp nào bôi nhọ ta?”

Hà thủ ô thoáng im lặng, “Tiểu yêu nghe tổ tiên nói, trước đây khi lệnh chủ đại chiến với Long Diệt* đã bắt bắt thả thả hơn hai mươi lần, cuối cùng khiến nó điên luôn. Nên tiểu yêu rất sợ, sợ lệnh chủ cũng hành hạ tiểu yêu như thế, chẳng thà đào tiểu yêu lên luôn bây giờ.”

(*Chú thích của tác giả: Long Diệt là quán vật trong ‘Sơn Hải Kinh’, trông giống chồn nhưng có chín đuôi, chín đầu, móng hổ, tiếng kêu như trẻ sơ sinh, ăn thịt người.)

Vô Phương tưởng tỏ đầu đuôi, nhưng không cho rằng chàng có ý muốn ngược đãi tù binh, chỉ là ham chơi quá, không cẩn thận gieo họa cho con cáo chín đầu kia. Mà trong mắt số đông, một hành động tí teo cũng sẽ bị phóng đại lên gấp vạn lần. Thế là lệnh chủ trở thành đại ma đầu trong miệng họ, từ Minh quân tới yêu quái tuổi nhỏ, không ai là không kiêng dè chàng.

Lệnh chủ buồn bực không thôi, Vô Phương cũng không biết phải an ủi chàng thế nào. Lúc này mưa đã tạnh, nàng cất ô bỏ vào trong gùi chàng đang đeo, “Đi thôi, không còn sớm nữa, nên về nấu cơm rồi.”

Dọc đường về lệnh chủ chẳng nói năng gì, có lẽ bị cây hà thủ ô đá kích rồi. Vô Phương thấy chàng không vui bèn cười nói: “Dù sao ngài cũng chẳng có danh tiếng tốt gì, xấu thêm tí nữa thì đã sao, tức giận làm gì chứ.”

Lệnh chủ lập tức nghĩ thông ngay, “Đúng nhỉ, ta chỉ cần đối tốt với nương tử ta, người ngoài đánh giá ta thế nào cũng không sao.” Tâm trạng chàng lại tốt lên, chạy đến trước mặt nàng, hỏi ngược lại: “Nương tử à, chưa tới hai ngày nữa là sen đỏ trên Trung Âm Kính Hải sẽ nở, ta định nặn một lứa tượng đất nữa để mở rộng thành trì, nàng cùng ta tới Kính Hải được không?”

Vô Phương gật đầu đáp được, kỳ thực nàng rất tò mò với quá trình chàng nặn tượng, có cơ hội này cũng muốn mở mang kiến thức một chút.

Lệnh chủ âm thầm vui vẻ, chàng đã sắp xếp sẵn hết rồi, chỉ chờ tới Kính Hải rồi thể hiện thôi. Đến lúc đó không biết nàng sẽ bất ngờ đến thế nào, nhất định là thấy mừng cho vận may của mình, tìm được một nam tử hoàn mỹ không tỳ vết như chàng.

Chàng tự suy nghĩ mà mặt mày hớn hởi, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn thường, tung tăng gần như bay lên mây. Vừa muốn hạ đất thì bất thành lình va phải một người, chàng lật đật xoay người định thần nhìn lại, thì ra là Ly Khoan Trà, chàng tức giận trách: “Người đứng sau lưng bốn đại vương làm gì hả?”

Ly Khoan thầm nhủ, ngài có ngã cũng không thể trách thuộc hạ được. Song ngoài miệng chẳng dám cãi lại, cậu ta cúi mình nói: “Thuộc hạ đã gọi ngài mấy tiếng nhưng ngài không nghe thấy.” Nói xong lặng lẽ kéo tay áo chàng, thấp giọng nói: “Chúa thượng, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Lệnh chủ đã thấy quá nhiều sóng to gió lớn, nên chuyện lớn thế nào thì trong mắt chàng cũng chẳng là gì. Chàng khinh thường: “Trời sập à?”

Ly Khoan hít một hơi, há miệng toan nói thì chợt dừng lại, nhìn Yểm hậu một cái, đoán chừng nàng không nghe thấy mới nói tiếp: “Cũng gần như vậy... Ngài còn nhớ mười lăm phần sính lễ kia không? Vốn hôm nay thuộc hạ định lên đường tới Ô Kim Sát Thổ thu hồi, nhưng vừa ra khỏi thành thì lại gặp sứ giả của thành Vũ Sư Thiếp và thành Trung Dung, bọn họ dẫn hai mỹ nhân đến, nghe nói cả hai đều nhận sính lễ của ngài rồi. Chúa thượng, chúc mừng ngài, ngài lại có thêm hai hôn thê nữa. Sau này cũng không cần tìm tượng đất cho đủ chân nữa rồi, bốn người các ngài ngồi xuống là đủ một bàn tiệc chược, tốt quá rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thật sự là xảy ra chuyện lớn rồi, lệnh chủ hốt hoảng, “Làm sao giờ, bốn đại vương đâu có thích đánh mặt chước.”

Ly Khoan khuyên chàng rằng nếu chuyện đã rồi thì cũng chớ quá xoắn xuýt làm chi, trước đây khi đưa mười sáu phần sính lễ cũng nên nghĩ tới chuyện có ngày hôm nay. Cậu ta nhe răng cười, “Chúa thượng thật ra rất muốn hưởng phúc một chồng lắm vợ đúng không? Chuyện này có là gì đâu, Yêu giới nhiều kẻ tam thê tứ thiếp mà, huống hồ là bá chủ Sát Thổ như ngài! Ngài có thể cùng lúc cưới cả ba vị này vào cửa, cũng đừng lấy lại mười ba sính lễ dư ra kia nữa, để chốc chốc lại có một người hữu duyên đến, hậu cung của ngài sẽ được thay máu thường xuyên, luôn có người mới vào, nghĩ thôi đã thấy thích rồi.”

Thích hả? Thích cái mốc nhà hản! Lúc trước chàng quảng lưới rộng là vì vừa bị bỏ rơi, muốn tìm cô nương nào đó ở Phạn Hành Sát Thổ bắt đầu một cuộc sống mới. Về phương diện hôn nhân chàng tự biết giá của mình, thanh danh không tốt, cộng thêm nơi này không có tí ánh sáng mặt trời, mấy cô nàng có thể theo đuổi thì chẳng ai để ý tới chàng. Vốn không ưa tà đạo, chàng bèn nghĩ ra biện pháp kia, mặc dù có phần bá đạo, nhưng phải nói rằng nó khá là kích thích, hơn nữa lại có hiệu quả tuyệt vời. Chàng không có dã tâm, đặt sính lễ khắp nơi là vì sợ không ai mắc câu chứ chẳng phải để hưởng phúc gì hết. Hơn nữa, nói thật thì chàng vốn đã không còn ôm hy vọng gì với đồng sính lễ kia, chẳng ngờ lại có ngày nhận được chim xanh đưa thư, nói linh y của Diêm Phù tới lấy rồi. Chàng vụng trộm tới nhìn lén Diêm Vô Phương một lần, vô cùng hài lòng, cưới được nàng liền trở thành mục tiêu phấn đấu ngày đêm của chàng.

Duyên phận thật là, lúc thì không đến, mà đã đến lại đến liền mấy mối, lệnh chủ nhếch mép, cười ảo não.

“Haiz, các thành chủ phái người đưa gả hả? Mấy cô nương kia biết gả cho ta mà còn chịu đến, có phải đầu óc bị vấn đề không?” Chàng vắt óc suy diễn, “Lấy Yểm hậu nhà người mà nói đi, ta còn thiếu điều không quỳ xuống cầu nàng thôi, tới giờ nàng vẫn chưa chịu xuôi kìa. Ta vì cô vợ này mà tốn biết bao nhiêu tâm tư, nhưng mấy cô nương kia lại ngoan ngoãn mò tới cửa, dễ dàng quá rồi!”

Ngũ quan Ly Khoan Trà vận vẹo, “Vậy chúa thượng có cao kiến gì không? Dù sao cũng là sính lễ ngài để lại, bây giờ ngài đổi ý cũng không ổn. Theo ý thuộc hạ, chẳng bằng xem mặt trước đã rồi hãy nói sau, nếu hợp nhãn ngài thì giữ lại, thêm mấy vị phu nhân là ngài có thể sinh thêm được mấy trăm đứa bé, tội gì không làm chứ.”

Lệnh chủ cảm thấy chẳng ổn, “Ta đã có Vô Phương rồi.”

Ly Khoan chặc lưỡi, “Yểm hậu tuy tốt, nhưng tới giờ vẫn chưa bằng lòng gả cho ngài, tình cảm của ngài chỉ phát sinh một phía, thuộc hạ nhìn thôi cũng xót xa. Nếu cơ hội tốt đã tới trước mắt thì ngài cũng xem xét lại, nếu Yểm hậu nghĩ thông suốt thì chúng ta sẽ luận theo thứ tự, có thể để nàng làm thê, còn các phu nhân khác làm thiếp.”

Lệnh chủ lắc đầu, “Ta không muốn người khác, chỉ muốn nàng.”

Ly Khoan phát hiện lệnh chủ nhà mình rất cứng đầu, “Mấy thứ như tình yêu đôi khi phải dựa vào cướp giật, trải qua cạnh tranh mới có cuộc sống tốt đẹp được. Ý của thuộc hạ là, có thể mượn cơ hội này dò xét tâm ý Yểm hậu, nếu nàng quan tâm ngài, nghe nói có mấy ứng viên mới đến thì nhất định sẽ cuống lên. Còn nếu nàng không quan tâm ngài, thì đừng nói là hai người, dù ngài có cưới mười người nàng cũng sẽ thờ ơ. Nếu thật là thế, thuộc hạ cảm thấy ngài không cần phải phí thời gian với nàng nữa, cục đá

ôm mãi không nóng ngải còn nhét vào lòng làm gì, để nàng về núi Thập Trượng làm linh y của nàng đi. Sau này nếu ngải nhức đầu nóng sốt thì có thể đi cửa sau ghi tên cấp cứu, đoán chừng nàng cũng sẽ nể mặt ngải.”

Lệnh chủ nghe Ly Khoan nói mà đau lòng, không dám tưởng tượng tới cảnh Vô Phương không quan tâm mình, không biết khi ấy chàng phải làm gì. Nhiệt tình chàng tích góp trong mười nghìn năm qua xài hết với nàng rồi, lần đầu tiên cảm thấy tình cảnh chân thật quý báu biết bao, nếu đo đếm được, nói ra đến bản thân chàng cũng phải sợ.

Chàng khịt mũi, “A Trà, người có biết sức nặng của mỗi tình đầu không?”

Ly Khoan Trà thoáng sững sốt, “Mỗi tình đầu? Không đối gì ngải, tình đầu quả thực khắc cốt ghi tâm, đến giờ thuộc hạ vẫn nhớ tới tình đầu của mình, lần nào nhớ tới cũng muốn thiêu chết nàng ta. Tình đầu là để cầm hận mà.”

Lệnh chủ liếc cậu ta, quả nhiên là bò sát, không bằng cả cầm thú. Chàng nói: “Mỗi tình đầu là để nhớ nhung và trân trọng, bốn đại vương không muốn sau này có tiếc nuối, nên phải một lần bắn trúng mục tiêu, cưới được tình đầu về.”

Ly Khoan cái hiểu cái không, *ồ* một tiếng dài rồi chợt nhớ ra, “Không phải mỗi tình đầu của ngải là tiểu tiên giữ đèn ngồi trước kim cương sao, sao lại đổi thành Yểm hậu rồi?”

Chàng tức giận, “Người nói nhảm nhiều thật đấy, ta nói ai thì chính là người đó. Chẳng lẽ chính ta còn không biết hả, ả giữ đèn đó đến mặt mũi ta cũng chưa thấy, ả có tài đức gì mà làm mỗi tình đầu của bốn đại vương?”

Ly Khoan bị mắng xối xả, đành vâng vâng dạ dạ thuận theo. Có điều việc cấp bách bây giờ vẫn là giải quyết đề khó kia trước, cậu ta khua thêm dừng khí nói: “Nói sao thì chúa thượng cũng phải có quyết định, sứ giả do

hai vị thành chủ kia phái tới vẫn còn đang cung kính đợi trong Yểm Đô. Cô nương người ta cũng đến rồi, dù chúa thượng không muốn thì chí ít cũng phải cho người ta câu trả lời hợp lý.”

Lệnh chủ không khỏi thấy phiền, “Đều tại người!”

Ly Khoan cứng họng, sao lại trách cậu ta chứ, ban đầu chuẩn bị nhiều sính lễ như thế cũng đâu phải ý của cậu ta. Nhưng ông chủ đang không hài lòng, phải tìm kẻ phát tiết, nhân tiện đùn đẩy trách nhiệm luôn, mà thân là tâm phúc tuyệt đối kiêm cố vấn, hẳn nhin là kỹ năng không thể thiếu. Ly Khoan khom người thấp sát đất, “Vâng vâng vâng, là thuộc hạ vô năng, không thể san sẻ với chúa thượng.”

Lệnh chủ còn muốn mắng tiếp nữa thì đột nhiên nhìn thấy hôn thê dừng lại dưới mái hiên, đang nghi ngờ nhìn mình. Chàng giật thót, nuốt đầu lưỡi vào lại rồi vội hắng giọng rõ to, chấp tay ra sau lưng, ưỡn người thông thả khoan thai đi vào nhà tranh.

Dáng vẻ chột dạ của Ly Khoan Trà viết rõ trên mặt, lúc đi qua người Vô Phương lập tức co rụt cổ, chẳng dám nhìn nàng.

Cù Như bưng trái cây đi ra, cảm râm: “Không có mặt trời, ngay cả trái cây cũng không lớn khỏe được... Haiz, sư nương, rắn bốn chân, hai người ăn hết đi.”

Lòng lệnh chủ không yên, quay hai vòng rồi bỗng vỗ tay: “Nhớ rồi, còn chút chuyện nhỏ phải giải quyết, ta về trước đây.” Đi được hai bước chàng lại gọi một tiếng ‘nương tử’ đầy tha thiết, “Tối nay ta sẽ lại tới, nhớ giữ cửa cho ta nha.”

Vô Phương cau mày nhìn chàng, “Tối hôm qua ngài có tới à?”

Lệnh chủ lắc đầu, “Tối qua ta bận nhuộm vải, không có thì giờ rảnh. Tối nay nhất định sẽ đến, nàng đã đồng ý đo kích cỡ rồi đấy, đừng quên.”

Chàng xoa tay cười he he đi ra cửa, dáng vẻ gian manh khiến người khác không ưa nổi.

Cù Như đang gặm bận đưa mắt nhìn chàng, “Lệnh chủ cũng có chính sự cơ à? Em cứ tưởng tinh lực của ngài ấy tổn hết ở chỗ sư phụ rồi chứ.”

Vô Phương lại nhớ đến giấc mơ tối qua, chỉ im lặng không nói. Vừa rồi chàng và Ly Khoan nói gì thế? Nàng loáng thoáng nghe được mấy chữ, hình như có liên quan tới mười lăm phần sính lễ kia... Xem ra chuyện nhỏ này không hề nhỏ, có thể khiến chàng tự nguyện rời khỏi đây ắt phải tới mức lửa sắp cháy sém lông mày rồi.

Nếu thật sự là số sính lễ còn lại xảy ra vấn đề, chàng sẽ xử lý thế nào nhỉ? Nàng khe khẽ thở dài, đúng là khó lường, hắn chàng không ngờ vận đào hoa của mình lại ập tới một cách dồn dập như vậy. Mà như vậy cũng tốt, không chỉ có một lựa chọn, đôi bên sẽ được nhẹ nhõm hơn. Nàng không cần làm gì cả, làm lơ chẳng đếm xỉa tới là được, dù sao nàng cũng không nóng nảy.

Nghĩ thế nhưng khi ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, khí tức trên người Vô Phương vẫn hết sức loạn. Phỉ Phỉ đi tới nằm lên đùi nàng, nàng đưa tay vuốt ve nó, không biết vì sao lại lỡ tay làm đau nó, nó kêu dựng lên, uất ức liếc mắt nhìn nàng rồi phóng ra khỏi cửa sổ.

Cù Như ngồi xổm một bên nhìn nàng, “Sư phụ sao thế? Có tâm sự à?”

Nàng lắc đầu, vòng kim cương chậm chạp chuyển động trên cổ tay hôm nay có phần khác thường, phát ra tiếng kêu *vù vù* rất nhỏ.

Cù Như còn đang muốn nói về lệnh chủ với nàng thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng dặm chân *bình bịch*. Đẩy cửa sổ ra nhìn, ngoài sân có một người mặc áo lông đầu đội nón lá đứng đó, song chỉ đứng một chân thôi, cẳng chân nhìn giống chân chim, đầy móng và lớp vảy xù xì.

Cù Như *í* lên, “Đó là gì vậy?”

Vô Phương giương mắt nhìn, “Yêu tinh núi, còn giống đứa trẻ thì gọi là Hiêu Dương, còn đã thành người trưởng thành thì là Kim Lụy.”

Cù Như vỗ cánh bay ra ngoài, đậu trên hàng rào tre quan sát kỹ hắn ta. Kim Lụy yên lặng đứng ngoài cửa sân, lúc này trời đổ mưa nên chân hắn dính đầy bùn lầy, móng ghim sâu xuống bùn, không có vẻ gì là muốn vào. Cù Như cảm thấy kỳ lạ, giờ một cánh lên quạt thổi gió qua, cỏ tranh trên mũ phất phơ, mãi lâu sau vành nón mới từ từ ngược lên, để lộ gương mặt âm dương nửa trắng nửa đen.

“Ta tìm linh y Diễm Vô Phương.” Hắn ta rớt cuộc cũng mở miệng, giọng nam rất êm tai, tóc đuôi sam dưới nón lá mượt như nước, khẽ đung đưa sau lưng.

Cù Như không dẫn đường cho hắn ngay mà chỉ ngheo đầu hỏi: “Tạm thời bọn ta không mở hàng, người tìm linh y làm gì?”

Kim Lụy đáp: “Khám bệnh. Ta có tiền.”

Đã có tiền thì mọi thứ đều dễ giải quyết hơn, Cù Như hạ xuống đất hóa thành hình người, mở cửa ra nói, “Đi theo ta.”

Linh y ngồi trước bàn dài bằng gỗ thô, trên bàn có mấy chiếc bình sứ to tướng, trong bình cắm hoa mai đang nở rộ. Khói thuốc lượn lờ trên đỉnh lư Bác Sơn, đằng sau làn khói mờ là gương mặt diễm sắc vô song, lúc thấy hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lại không nhìn thứ gì khác.

Kim Lụy móc từ trong ngực ra một túi vải, túi vàng nặng trĩu được đặt ngay trước mặt nàng, “Trong cơ thể ta có hai hồn phách, ban ngày là ta, đến đêm lại là người khác.”

“Muốn đuổi hồn phách kia ra khỏi thân xác?” Nàng khẽ ngẩng đầu lên, “Làm sao chúng mình được buổi tối không phải là Kim Lụy thật?”

Hắn ta cup mắt, lông mi dài in bóng trên mặt, mãi chẳng hề lên tiếng, đến khi nàng sắp ngồi thiền thì mới nói: “Đó là người yêu của ta, chúng ta bị người khác lừa, hai hồn phách cùng sống trong một thân xác. Ta làm chủ ban ngày, nàng ấy làm chủ ban đêm, quanh năm suốt tháng không được gặp nhau.”

Vô Phương trầm ngâm, “Kẻ lừa các người là lệnh chủ Yểm Đô?”

Nàng thấp thỏm hỏi, cũng may Kim Lụy nói không phải, “Là Mông Song Chi. Bọn chúng chịu khổ này nên muốn bọn ta cũng phải nếm thử.”

Vô Phương biết Mông Song Chi, lúc còn sống là huynh muội, kết thành vợ chồng lại không được thể tục dung cho, bị lưu đầy tới nơi hoang dã rồi ôm nhau mà chết. Thần điều thương hai họ nên đã phủ cỏ bất tử lên thi thể, sau khi sống dậy, da thịt hai người kết hợp thành một, biến thành quái vật bốn tay bốn chân.

Nếu không phải là lệnh chủ thì nàng yên tâm rồi. Vô Phương gật đầu, “Muốn lấy hồn phách của nàng ấy ra không khó, chỉ khó ở chỗ không có dư thân xác để đặt vào. Tự do thời gian dài, nàng ấy sẽ biến thành cô hồn rồi tiêu tán.”

Kim Lụy cắn môi không đáp, cân nhắc rồi nói: “Ta nguyện lấy hồn phách mình ra, cho nàng ấy ở lại trong cơ thể ta.”

Một thân xác thì chỉ có thể chứa một linh hồn, sẵn sàng hy sinh cho người yêu, có thể thấy tình cảm chân thành tới đâu. Vô Phương cảm động vì thâm tình của đối phương, chỉ là tính khả thi cũng không lớn mấy, “Cơ thể người là nam đúng không? Để nàng ấy ở lại trong cơ thể người ắt sẽ đảo lộn âm dương, người không ngại nhưng nàng ấy cũng không ngại sao?”

Thấy hần có vẻ khó xử, nàng bèn cười, “Tốt nhất là tìm túc chủ thích hợp, nếu có thể dời hồn phách của nàng ấy vào cơ thể nữ, mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.”

Nhưng nơi mông quạnh thế này biết tìm đâu ra một cái xác không hồn tốt chứ, Kim Lụy cúi đầu thở dài, “Thế là vô vọng ư?”

Vô Phương không nói, song Cù Như ở bên trên lại nhanh nhẩu chen vào: “Sao lại vô vọng chứ, sư phụ quên lệnh chủ rồi à, ngài ấy có thể nặn tượng còn gì. Tượng đất vốn không có hồn phách, lấy một cái đến cho người yêu hần nhập vào là ổn rồi.”

Nghe thế Kim Lụy liền nhất thời thấy hy vọng, nhưng nhớ đến lệnh chủ Yểm Đô thì vẫn còn chần chừ, “Chỉ e lệnh chủ... không dễ dãi thế.”

Cù Như cười ha ha, “Với người khác thì đúng là khó, nhưng sư phụ ta lại không. Có điều ngoài đời hồn người còn phải đặt một thân xác khác, nên số tiền xem bệnh này không đủ.”

Cô bé vừa dứt lời, Kim Lụy liền thò tay vào ngực móc ra thêm một túi vàng, “Chỉ cần có thể giải quyết được chỗ khó này thì tiền không là vấn đề.”

Quả nhiên họ nào cũng có điểm dư thừa không thiếu của riêng mình, giống như sư phụ không thiếu xinh đẹp, lệnh chủ không thiếu ngớ ngẩn, còn Kim Lụy không thiếu tiền. Cù Như nghĩ đến mình, định quay đầu lật giở bảng chữ mẫu tìm một cái họ thích hợp cho mình.

Nhưng Vô Phương lại đẩy túi tiền về, “Chuyện này ta khó bảo đảm khả năng thành công với người, tượng đất Yểm Đô đều là nam, cho tới bây giờ lệnh chủ chưa từng nặn tượng nữ, nếu ta tùy tiện đồng ý với người, ngộ nhờ cuối cùng thất bại thì lại làm người thất vọng rồi.”

Cù Như nhìn Kim Lụy, hẩn sa sầm mặt, nhưng vẻ đau thương trên mặt được miêu tả khá sinh động. Cô bé có chút thương xót giùm hẩn, liền nhỏ giọng nói với Vô Phương, “Sư phụ nể mặt hẩn ta si tình mà giúp hẩn đi! Tượng nữ thôi mà, chỉ cần lệnh chủ muốn thì có chuyện gì làm khó được ngài ấy chứ?”

Vô Phương nghiêm mặt, trong lòng trách cô bé tìm thêm phiền toái cho nàng. Chút bản lãnh kia của Bạch Chuẩn đều dồn vào việc nặn tượng nam, muốn chàng nặn tượng nữ, dĩ nhiên không phải là không thể, nhưng với điều kiện là nàng phải làm mẫu cho chàng. Chàng khóc lóc đòi kết hôn với nàng, mục đích lớn nhất còn gì ngoài để nặn tượng nữ chứ. Nàng vẫn chưa thể xác định chàng có thật lòng hay không, bây giờ nàng mà còn tự tìm đến cửa, thử hỏi chàng sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt gì?

Nàng lắc đầu, đứng dậy khép tay áo nói: “Chuyện này ta không thể giúp, nếu như người tìm được túc chủ, ta có thể chuyển hồn giúp người mà không lấy một cắc bạc. Nhưng nếu không tìm được... Đành tùy mệnh đi vậy, không nên oán trời trách người.”

Nàng tính rời đi, Kim Lụy bỗng lên tiếng: “Linh y không hỏi lai lịch túc chủ, vậy chỉ cần có một thân xác thì có thể chuyển hồn cho ta đúng không?”

Nàng nhất thời không trả lời, cau mày xoay người lại nhìn hẩn. Hẩn gỡ nón lá trên đầu xuống, gương mặt vốn tuấn tú lại bị chia thành hai nửa, trông rất nhức mắt.

Hẩn mím môi, “Linh y có thể đồng ý với ta thì ta sẽ lập tức đi tìm ngay. Trước khi trời tối sẽ đưa túc chủ tới, đến lúc đó mong linh y tuân thủ cam kết, chữa trị cho chúng ta.”

Hẩn xoay người toan rời đi, trong lòng Vô Phương hoảng hốt, vội đưa tay cản hẩn lại. Hẩn muốn cứu tình yêu của mình cũng dễ hiểu thôi, nhưng

nữ yêu bị hãm mượn xác vốn vô tội. Đôi lúc nàng cũng thấy tiếc cho chính mình, chỉ có trái tim phổ chúng sinh mà lại không có định lực vững như bàn đá. Tính cách này về sau sẽ trở thành điểm cản trở, cuối cùng hại cả nàng.

Cù Như đứng cạnh ngọc nhiên nhìn nàng, còn thêm dầu vào lửa, “Sư phụ, cứu một người mà phải giết một người, sư phụ nhẫn tâm sao?”

Nàng đấu tranh một lúc, cuối cùng thở dài. Vừa rồi ở trên núi Bạch Chuẩn có nói rằng mấy hôm nữa sen đỏ trên Kính Hải sẽ nở, chàng muốn nặn thêm một lửa tượng nữa. Bàn về thời cơ thì đúng là rất khéo, không cần chờ quá lâu, chỉ là nàng mãi vẫn không thể quyết tâm thúc đẩy chàng nặn tượng nữ, phải hy sinh chính mình để thành toàn cho người khác? Huống hồ bây giờ chàng còn kẹt chuyện sính lễ, ngộ nhờ có nhiều lựa chọn hơn thì sẽ dần lạnh nhạt với nàng, nàng còn muốn đến đó để tự tìm thua thiệt sao?

Nàng lùi bước, nói với Kim Lụy: “Người tạm thời chớ nôn nóng, để ta thử nghĩ cách. Ta và lệnh chủ Yểm Đô không tính là thân quen, y có thể nặn tượng nữ cho người hay không còn chưa biết được, nhưng ta sẽ cố hết sức thuyết phục y. Song kết quả ra sao ta không dám cam đoan, nếu thành công thì người có hy vọng; còn nếu không, dù người có đem thân xác tới, ta cũng không đổi hồn cho người, vì ta không làm chuyện thương hại đến âm đức, người nghe rõ chưa?”

Kim Lụy đáp được, “Vậy ta đợi tin tốt của linh y.”

Hắn chấp tay, đội nón lá vào, dùng một chân nhảy ra cửa, mũi chân nhẹ điểm, cả người vọt lên không trung như làn khói rồi biến mất ở nơi chân trời mờ mịt.

Vô Phương cười khở, “Tới đúng lúc thật đấy, lại còn thiếu một tượng nữ... Không phải do lệnh chủ bố trí đấy chứ!” Nhớ lại lúc sáng chàng còn

mặt dày muốn đo cỡ cho nàng, càng nghĩ càng thấy giống tác phong của chàng.

Cù Như không ôm nhiều hy vọng với chỉ số thông minh của lệnh chủ cho lắm, “Ngài ấy nào có xấu tới vậy, em nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy lệnh chủ là dạng thành thật, sư phụ đừng lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử chứ.”

Vô Phương bị cô bé đáp mà không thốt nên lời, mình biến thành lòng tiểu nhân rồi sao? Nàng thở hỗn hển, cảm thấy vô cùng khó chịu, “Nếu không phải vì Kim Lụy thì ta thật sự chẳng hề muốn đi gặp lão yêu quái kia. Hôm nay y hiếm khi đắc thủ, trời mới biết bây giờ y đang bận gì.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Lệnh chủ bận rộn gì à, một lời dĩ nhiên khó nói hết.

Chàng ngồi trên điện, nói đi nói lại với hai sứ giả kia: “Bổn đại vương chọn được Minh hậu rồi, và không hề có ý định cưới thiếp. Tôn sứ đã cất công đến tận đây, nhưng cảm phiền dẫn người về đi, không thì hãy hỏi thăm thành chủ nhà các người, nếu họ chịu rước vào, vậy các bên đều vui vẻ rồi. Dù sao trước mắt hai bên vẫn chưa có tình cảm, mấy cô đó cũng đâu nhất thiết phải gả cho ta... Còn hai phần sính lễ kia, cứ coi như là quà ta tặng, đa tạ họ vạn dặm khổ ải đến Yểm Đô thăm ta.”

Hai vị sứ giả ở Vũ Sư Thiếp và Trung Dung nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười nước đôi.

Nói thật, hai món lễ vật kia chẳng hiếm lạ gì. Lệnh chủ hẳn là một người thực tế và theo chủ nghĩa sống qua ngày, nên đặt mục tiêu khá rõ ràng, Yểm hậu tương lai không thể chỉ biết ăn uống vui đùa mà phải thành thạo món nào đó, ví dụ như khâu vá hay hấp bánh gì đấy. Vì vậy thứ chàng để lại thành Vũ Sư Thiếp là bảng màu phổ biến khắp Sát Thổ, và ở thành Trung Dung là cái muối tinh vì đến độ có thể tự lọc nước. Thành chủ hai nơi đó có đạo còn hoài nghi, không phải chàng muốn kết hôn mà là tuyển thợ may và đầu bếp.

Do chẳng ai có duyên đến cửa thỉnh cầu, hai món lễ vật toàn bị nhét trong góc, bụi bẩn bám đầy một lớp, không lục soát kỹ thì gần như chẳng tìm ra. Thời gian trước bỗng được tin tức thành chủ Sâm La gửi, họ cho rằng lệnh chủ sẽ nhanh chóng lấy lại sính lễ, không ngờ đã hai ba tháng trôi

qua mà Yểm Đô vẫn chẳng có chút động tĩnh nào. Cộng thêm vào hôm hôn lễ lệnh chủ bị một võ thật đau, đám thành chủ đều cho rằng tình hình cấp bách lắm rồi, nếu còn không tìm đối tượng cho chàng, ngộ nhỡ chàng phát cáu thì tất cả đều gặp họa.

Thảo luận một hồi, hai thành Vũ Sư Thiếp và Trung Dung trở về liền bắt tay chuẩn bị tổ chức cuộc thi nữ công và nấu nướng, phần thưởng cho trạng nguyên đầu bảng chính là sính lễ lệnh chủ để lại.

Không ngoài dự đoán, hai vị cô nương kia phản ứng y hệt linh y sau khi biết mình bỗng dưng có hôn ước với lệnh chủ, cũng một khóc hai nháo ba thắt cổ, đã quấy một trận ầm ĩ ở quê nhà trước khi đến đây. Có điều rốt cuộc vẫn là trứng chọi đá, sau khi được các thành chủ đích thân phổ cập sự hung tàn của lệnh chủ, vì tính mạng thân nhân và an toàn của tài sản, hai vị cô nương vẫn xả thân đến Yểm Đô.

Ứng viên đã đến, vị trí Yểm hậu tạm thời lại đang trống, lệnh chủ cười phớt một người là yên chuyện, tất cả đều được nhẹ nhõm. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà lệnh chủ lại không thêm tân nương được đưa tới tận cửa. Có lẽ di chứng sau khi bị tiểu tiên giữ đèn bỏ rơi lúc trước, cộng thêm vết thương cũ chưa lành lại có vết thương mới, đã khiến lệnh chủ triệt để mất lòng tin vào tình yêu rồi.

Sứ giả của Vũ Sư Thiếp uyển chuyển khuyên nhủ chàng: “Lệnh chủ là ai chứ? Là trang hào kiệt mười nghìn năm mới có một mà! Bước vấp nhỏ tí cỡ đó chỉ như viên đá trong sinh mệnh dài dằng của ngài thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến. Trung Thổ có câu thế này, mỹ nhân xứng với anh hùng, lệnh chủ thần công cái thế, để hai vị mỹ nhân noi theo Nữ Anh và Nga Hoàng gả cho ngài* thành song hỷ lâm môn luôn, cứ sao lại không làm?”

(*Nga Hoàng và Nữ Anh vốn đều là con của vua Nghiêu, cùng được gả cho vua Thuấn.)

Lệnh chủ khoát tay lia lịa, chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc cưới phu nhân thứ hai. Trong xương tủy chàng là một người bảo thủ, luôn tôn trọng chế độ một vợ một chồng.

Có điều câu mỹ nhân xứng với anh hùng nghe hết sức hợp lý, Vô Phương gả cho chàng chính là ứng với câu tục ngữ này còn gì.

Chàng lại bắt đầu nhớ nhung vị hôn thê, đóa hoa bản thân nguyện cống theo đuổi mới là ngọc ngà trong tim, chứ loại tự động chạy tới cửa chàng tuyệt đối không thềm nhận. Chàng thà chịu đựng sự lạnh nhạt của nàng thêm mấy ngày cũng không muốn tùy tiện tìm nữ tử khác cưới về, chàng có sự kén chọn của riêng mình đấy.

Sứ giả thành Trung Dung thấy sứ mệnh sắp bị vứt sông thì bắt đầu hơi nóng ruột, “Lệnh chủ à, nếu lúc trước ngài đã để lại sính lễ thì có nghĩa là kế ước được thành lập rồi, chúng ta có nghĩa vụ tìm kiếm giai ngẫu thích hợp cho ngài. Nay ứng viên đã ở đây rồi, ngài không muốn chọn cả hai thì ít nhất cũng nên chọn một, để tiểu sứ còn về bàn giao.”

Thái độ lệnh chủ vẫn thế, “Ý của người là vì để các người có thể bàn giao mà bốn đại vương phải xem hôn nhân là trò đùa?”

“Không không...” Mặt hai vị sứ giả tái mét, “Chúng tiểu sứ tuyệt đối không có ý đó. Nhưng hai vị mỹ nhân thật sự là ưu tú nhất thành, không chỉ có tướng mạo đẹp mà tính tình còn ôn hòa, tay nghề cũng giỏi, nhất định sẽ không khiến lệnh chủ thất vọng.”

Đáng tiếc lệnh chủ không hề có ý gặp mặt ứng viên lấy một lần, chàng nói: “Bốn đại vương tuy phóng khoáng không thích trói buộc, nhưng về chuyện tình cảm thì tuyệt đối một lòng. Nếu đã có người nhận sính lễ trước thì các kế ước sau đó sẽ tự động được hủy bỏ.”

Hai vị sứ giả ngập ngừng: “Nhưng lúc đó ngài đâu có nói trước. Huống hồ không phải linh y ở thành Thiên Cực đã... đá ngài rồi sao...”

Ly Khoan Trà nghe thấy sai sai, mồm miệng tặc hại như thế, khéo lát nữa sẽ đổ máu cho coi. Cậu ta liền đứng dậy, chắp tay nói: “Hai vị tôn sư hiểu lầm rồi, hôn lễ ngày đó đâu không được thuận lợi lắm, nhưng cũng may sóng gió đã qua, Yểm hậu nhà ta và lệnh chủ đã quay về với nhau rồi. Hai vị chưa nghe nói à, hai hôm trước bọn họ còn cùng đi chơi đấy thôi, tình cảm ngọt ngào như mật ấy.”

Thế là thế nào, nếu đã ổn rồi thì nên chiêu cáo tứ phương, nhân tiện thu hồi sính lễ lại mới đúng. Chẳng nói chẳng rằng làm các thành chủ vì để bảo vệ Sát Thổ được hòa bình mà tổn không biết bao nhiêu công sức, giờ nói thôi là thôi được sao?

Sứ giả không cam lòng từ bỏ, nghĩ ngợi rồi nói: “Cứ coi như lệnh chủ và linh y đã quay về với nhau, nhưng đâu lý nào người quyền cao chức trọng như ngài lại chỉ có mỗi một giai ngẫu. Nói thế nào thì cũng nên gặp một lần đã, ngộ nhờ lệnh chủ vừa mắt, lựa lời nói đôi câu với linh y thì hãn nàng ấy cũng sẽ tiếp nhận thôi.”

Dứt lời không đợi lệnh chủ phản đối, đám sứ giả đã vội vàng đưa ứng viên vào, giữa sảnh bằng bỗng nổ *ầm* một phát, hai thiếu nữ yếu điệu bất thành hình đứng trên đại điện trống huơ trống hoắc. Bóng ánh lửa trong lò nhảy múa giữa mi tâm các nàng, đều là mỹ nhân hạng nhất, sứ giả tin chắc lệnh chủ nhìn rồi thì nhất định sẽ đổi ý.

Kết quả lệnh chủ có đổi ý hay không, tạm thời chưa biết, nhưng Ly Khoan Trà vừa nhìn liền trợn trắng cả hai mắt.

Cái gì đây? Cô nương của Vũ Sư Thiếp dừng mãnh tới độ khiến người ta kinh hãi. Có thể vì lý do thẩm mỹ nên phái nữ nơi đó thích đeo khuyên răn ở bên thùy tai, cô nương chưa lập gia đình thì tai trái màu xanh tai phải màu đỏ, có gia đình thì ngược lại. Khuyên răn kia cũng không phải là đồ trang sức chế tạo từ vàng bạc mà là răn sống thật sự. Đôi mắt hạt mè của

chúng luôn trợn trừng, lúc uốn lúc dãn như lò xo, thấy ai không vừa mắt thì lè lưỡi ra hăm dọa, dù không có độc cũng khiến người khác khiếp đảm.

Ly Khoan là thần lẩn, rõ ràng là đồng loại nhưng cậu chàng cũng phải lùi hai bước. Cậu ta đứng sát lệnh chủ, cắn móng tay hỏi: “Ban đêm ngủ có tháo khuyên răn xuống không? Với cả chúng ăn gì? Kê tai đến bên chén hay thả chúng ra ngoài, để chúng tự bắt côn trùng?”

Sứ giả liếc xéo, trực tiếp lờ đi câu hỏi của cậu ta, chỉ ân cần tiến cử: “Mỗi thành có một phong tục riêng, chỗ tiểu sứ thích nuôi răn ở hai thùy tai. Lệnh chủ nhìn xem, cô nương của chúng ta là đẹp nhất, vú cao hông căng, eo tựa dương liễu, tuyệt đối không hề kém linh y.”

Lệnh chủ chậm rãi lắc đầu, chàng không có tâm trạng chấm điểm đẹp hay không, chỉ chỉ vào hai tay cô nương, “Xin hỏi, nàng ta cầm hai con rùa đen là có ý gì? Đi xem mặt mà đem theo rùa đen, rõ ràng là đang cười nhạo bốn đại vương. Nàng ta lập chí biến bốn đại vương thành vật trong tay nàng ta sau khi lên làm Yểm hậu có đúng không, loại cô nương này cười về được sao?”

Sứ giả của Vũ Sư Thiếp hoảng hốt, vội giải thích: “Đây là tập tục trong thành tiểu sứ ạ, các cô nương coi răn là chuẩn mực cái đẹp, còn rùa là tỏ ý kính trọng...”

“Tập tục chó má gì thế hả.” Lệnh chủ nói mà không thêm nề mặt: “Ngươi quy xà thần, không phải mắng người thì là gì hả?”

Sứ giả nhăn mặt nhìn sang Ly Khoan Trà, Ly Khoan dờ mắt đi, lệnh chủ cố ý bối mồm mà, cậu ta cũng chẳng còn gì để nói.

Cho nên cô nương tới từ Vũ Sư Thiếp bị loại thẳng cánh, sứ giả thành Trung Dung tiến lên giới thiệu ứng viên mình dẫn đến: “Trung Dung là đời sau của Đế Tuấn*, chúng ta gần gũi với loài người nhất, ăn ngũ cốc hoa màu, còn thuần phục dã thú...”

(*Theo Sử ký của Tư Mã Thiên, Đế Khốc – chữ Hán: 帝嚳, Cao Tân thị 高辛氏, tên Tuấn (叡), là con của Đới Cực (蟜極), còn Đới Cực là con của Huyền Hiêu (玄囂), và Huyền Hiêu chính là con trưởng của Hiên Viên Hoàng Đế. Theo vai vế, Đế Khốc là cháu họ của Chuyên Húc – cháu nội của Hoàng Đế và là người kế thừa Hoàng Đế.

Sử Ký – Ngũ Đế bản kỷ nói, Đế Khốc sinh ra đã là thần linh, tự nói tên mình, ban phát lợi vật ở khắp nơi, không nghĩ gì đến thân mình. Cũng theo Sử ký, ông là người nhân ái khiêm nhường, được thiên hạ theo về. Ông có khả năng tận dụng đất đai và tài nguyên, có tài lãnh đạo mọi người. Ông còn là người chế ra lịch phù hợp với quy luật sự vận động của mặt trời, Mặt Trăng và thành kính thờ tế quỷ thần.)

Mũ trùm quá kín, không thấy được mặt lệnh chủ, chỉ thấy miệng mũ đen như mực hướng thẳng về phía vị cô nương đang vô cùng bất an. Nói thật, nàng ta không quá đản như ứng viên của thành Vũ Sư Thiếp mà sở hữu ngũ quan bình thường, hơn nữa lại còn khá đẹp, tiểu tiên giữ đèn trong tưởng tượng của lệnh chủ chắc cũng cỡ này. Nếu không phải vì đã gặp Vô Phương thì lệnh chủ – người không có yêu cầu cao về vợ – có thể sẽ đồng ý cưới liền. Nhưng không so sánh thì không thấy khác biệt, bây giờ châu ngọc ở phía trước, ánh mắt lệnh chủ đã bị sớm nâng cao hơn gấp mấy chục lần, trên đời này ngoại trừ Diễm Vô Phương, chẳng còn ai xứng với người vô song tuyệt thế như chàng.

Ly Khoan hơi kích động, kéo kéo ống tay áo của lệnh chủ, “Vị này không tệ.”

Lệnh chủ mắt cao hơn đầu bữu môi, không tệ chỗ nào chứ?

Ly Khoan tiến lại bên tai chàng nói: “Ngài nhìn kỹ xem, cô nương này vóc dáng đầy đặn, tứ chi thon dài, nếu như làm mẫu nặn tượng nữ thì không gì hợp hơn. Ngài còn nhớ kỳ sen đỏ nở không? Sắp đến ngày rồi, nếu lại bỏ qua thì đám tượng sẽ lại thất vọng lắm cho coi! Chúa thượng à,

ngài không thể chỉ lo mình mà không để ý đến chúng, chúng mong chờ ngài nặn tượng nữ đến nổi cổ dài ngoẵng cả rồi. Yểm hậu mãi không chịu đồng ý, ngài trông trước trông sau vẫn chẳng có tiến triển. Theo thuộc hạ thấy, chi bằng cứ giữ vị này lại, nếu Yểm hậu vẫn khẳng khẳng không chịu động phòng với ngài, ngài động phòng với nàng này là được. Nữ nhân mà, thối tắt nển thì ai chả như nhau, tin thuộc hạ đi, không sai đâu.”

Ai dè khi cậu ta đang nói văng nước bọt tóe tung thì đại quản gia từ bên ngoài đi vào, dè dặt vòng qua cặp khuyên răn của ứng viên thành Vũ Sư Thiếp, đi thẳng đến trước ngài vàng của lệnh chủ, “Chúa thượng.” Y ngẩng đầu gọi, “Báo cho ngài một tin tốt, Yểm hậu vào thành rồi ạ.”

Lệnh chủ thất kinh, “Vào thành? Nhanh thế sao?”

Nếu là lúc khác thì nhất định chàng sẽ mừng hết lớn, chứng tỏ bài thuốc Kim Lỵ kia có hiệu quả, chàng đã tiến một bước dài đến việc động phòng rồi. Chàng nghìn tính vạn tính, theo kế hoạch thì vốn sau khi Kim Lỵ đi sẽ để nàng xoắn xuýt một thời gian, đến tối khi chàng lại tìm, nàng e ngại để chàng đo người, sau đó chuyện không thể miêu tả sẽ thuận tiện diễn ra.

Có điều... Hôn thê không chờ đã đích thân đến Yểm đô gặp chàng, điều này nghĩa là gì? Lệnh chủ vừa hoang mang vừa mừng như điên, trong lòng nàng có chàng chứ sao nữa. Nhưng trong chuyển biến nhanh hơn hẳn trong kế hoạch, chàng đoán sai phản ứng của nàng rồi, nàng chủ động như vậy, mà chủ động là hỏng chuyện, nên mới vừa hay bắt gian chàng ngay trận. Tiếp theo nên làm gì đây, lệnh chủ cuống quýt đi vòng vòng, tuyệt đối không thể chuyện này bị nàng biết.

“A Trà...” Chàng túm lấy cổ áo Ly Khoan, “Mau đưa những người này ra sau núi giấu đi, đừng để Yểm hậu phát hiện.”

Ly Khoan thẳng lưng nhận lệnh, vừa định giải tán đám sứ giả và ứng viên thì đã nghe đại quản gia ủa đột báo: “Không kịp rồi, Yểm hậu đã ở ngoài điện.”

Lệnh chủ choáng váng, hai chân mềm oặt, ngồi phịch xuống ngai vàng luôn. Chàng run run chống tay vịn nhìn ra ngoài, thà rằng không nhìn, nhìn rồi thì sợ tới nỗi đổ mồ hôi lạnh đầy mình. Hôn thê đứng ngay dưới mái hiên, mắt sắc như hai lưỡi dao sắc bén, cắm phập vào huyết thái dương chàng. Dù nàng vẫn mang dáng vẻ hờ hững như trước, thậm chí khi thấy hai vị cô nương này còn mỉm cười, nhưng chàng có dự cảm những ngày an nhàn của mình sắp chấm dứt rồi. Trăm cay ngàn đắng chuẩn bị cho nước chảy đá mòn, kết quả đã biến thành tấm sắt, chỉ cần chính nàng không gi thì chàng mãi mãi không đợi được đến ngày nàng thùng lỗ.

Chàng kêu lên, “Nương tử, nàng tới rồi...”

Người ở cửa bước tới, vẻ đẹp lộng lẫy lập tức làm cả điện sáng bừng.

Vô Phương chỉ thấy hận, mà đến bản thân cũng không biết cảm giác hận từ đâu ra, chỉ biết vừa nhìn thấy chàng là muốn đánh chàng tới chết. Có điều vốn tu dưỡng tốt, nàng tuyệt đối không thể để người khác nhận ra mình đang rối loạn, thế là nụ cười trên mặt càng tươi hơn, che đi tâm trạng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Mặt thì cười mà sát khí lại tung hoành ngang dọc, từ lúc nàng vào điện lửa trong lò cứ không ngừng bùng lên, rốt cuộc lệnh chủ cũng cảm nhận được cơn khủng hoảng trước khi đại nạn ập đến. Chàng rút vào trong ngai vàng đầu lâu, chân mềm nhũn không đứng nổi, lắp bắp dặn: “Ngớ... ngớ ra đó... làm gì, còn không mau lấy thêm ghế cho Yểm hậu ngồi!”

Rốt cuộc nàng cũng lên tiếng, bảo không cần, xoay người quét mắt nhìn mọi người trên điện, “Lệnh chủ có khách quý, là ta tới không đúng dịp.”

Hai sứ giả kia nhìn tới độ hoa mắt, thì ra đây chính là linh y trong truyền thuyết. Bọn họ tự cho mình đã thấy không ít mỹ nhân, nhưng cho tới giờ chẳng ai đạt đến trình độ cực hạn như thế này. Hèn gì lệnh chủ lại khẳng khái đến thế, ai mà không biết chọn đồ tốt hơn chứ? Cô nương bọn họ dẫn đến, lúc trước đúng là thấy vô cùng xinh đẹp, kết quả đến trước mặt người ta lại chẳng bì được. Bọn họ rốt cuộc cũng thông suốt được lời lệnh chủ nói khi nãy, muốn hạnh phúc cần phải biết chọn giữa lấy hay bỏ, có một phu nhân đẹp như vậy, mấy nữ tử khác đều trở thành đồ làm nền cả. Có món ngon không ăn lại đi ăn phân, chẳng ai ngu đến thế.

Trên điện nhanh chóng rơi vào cục diện lúng túng, mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải.

Vẫn là Cù Như chưa bao giờ quan tâm hoàn cảnh hét lên: “Sư nương, uổng công ta vẫn luôn khen ngài trước mặt sư phụ, ngài lại dám lừa sư phụ đi xem mắt!”

Lệnh chủ đứng phắt dậy, “Đây không phải là xem mắt, tiểu điểu, người chớ nói lung tung.”

Ly Khoan Trà thấy không ổn liền bước ra giảng hòa, “Đúng đúng, đây không phải là xem mắt, là sứ giả thành Vũ Sư Thiếp và Trung Dung thay mặt thành chủ nhà mình đến bàn kế hoạch hợp tác với lệnh chủ...”

Vô Phương vẫn mỉm cười, thế nhưng nụ cười ấy lại có nhiều ma lực tới độ làm lệnh chủ sợ hãi hùng. Nàng gật đầu nói, “Hợp tác là chuyện tốt, lần này ta tới cũng là muốn bàn bạc kế hoạch hợp tác với lệnh chủ đây. Nếu các người còn chưa nói xong thì lát nữa ta sẽ quay lại sau.”

Tay chân lệnh chủ run bần bật, từ trên ngai nhào thẳng xuống, “Nương tử đừng đi, ta bàn bạc xong rồi.”

Đáng tiếc trời cao không chiều lòng người, cô nương của Vũ Sư Thiếp khá cay cú, nàng ta đứng ra ngoài: “Kẻ ngay không vòng vo, bọn ta đến là

để kết thân cùng lệnh chủ. Sính lễ ở mười sáu thành Sát Thổ là do lệnh chủ đưa, ta và cô nương thành Trung Dung đây mỗi người đều có phần, do sứ giả đưa đến Yểm Đô để gả cho lệnh chủ. Kết quả lệnh chủ lại nói không cưới nữa, đùa giỡn tình cảm người khác như thế, chẳng lẽ linh y không cảm thấy quá đáng sao?”

Quá đáng, tất nhiên là quá đáng, nàng cũng cảm thấy chàng không ra gì. Vô Phương quay đầu nhìn lệnh chủ, “Lúc trước đặt nhiều sính lễ như thế, lệnh chủ không nghĩ sẽ có ngày hôm nay à?”

Lệnh chủ lắc đầu, “Không có, thật sự không có.”

Nàng nhìn đi chỗ khác, thở dài nói: “Làm sai thì phải trả giá lớn. Không thể để người ta đi về tay không được, ít nhất phải bù đắp tổn thất.”

Hai vị cô nương ở Vũ Sư Thiếp và Trung Dung gật đầu, hoàn toàn quên mất lúc trước đã kêu trời oán đất không muốn tới Phạn Hành Sát Thổ thế nào.

Nhắc đến bồi thường, lệnh chủ run như cầy sấy, hôn sự trước kia khó giải quyết, bây giờ không chịu đón dâu còn phải đền tiền, trước nay đúng là khác một trời một vực mà. Nhưng để nhanh chóng thoát thân, tiền là biện pháp giải quyết tốt nhất. May mà khoản tiền bán đứt nhà trọ Cửu U đã vào túi, giúp chàng có vốn liếng chu toàn mặt mũi.

Chàng phất tay, “Được, các người đi theo đại quản gia đến nhà kho đi. Đi nhanh đi, đừng để ta nhìn thấy mặt các người nữa.”

Đuổi người đi xong, chàng chỉ vào Ly Khoan Trà, “Người còn đứng đực ở đây làm gì? Còn không đến mười ba thành còn lại đi? Lại có kẻ kéo đến là phải bồi thường nữa, cả thành này sẽ phải hít gió mà sống đấy!”

Ly Khoan vâng dạ tới tấp, lôi Cù Như chạy biến đi như làn khói. Loáng cái đại điện to đùng chỉ còn lại lệnh chủ và hôn thê, lệnh chủ ghen

ngào nói: “Nương tử, ta tính sai rồi...”

Vô Phương cười nhạt, “Tính sai ở đâu, rõ ràng là được hời. Các nàng được bồi thường, còn ta không có lấy một đồng, trái lại còn đưa tiền cho ngài. Sau khi xong chuyện, xin lệnh chủ để ta về Diêm Phù, từ đó núi cao nước dài, cả đời này không gặp lại lệnh chủ nữa, thế nào?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lệnh chủ cảm thấy bầu trời trên đỉnh đầu mình nứt toác ra, nước từ Mãn Hải trút xuống gần như nhấn chết chìm chàng. Chàng đứng đó mà người run lẩy bẩy, hôn thê muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với chàng chỉ vì một sai lầm nho nhỏ từ mấy ngàn năm trước của chàng ư?

Sao nàng lại có thể làm vậy được, tốt xấu gì bọn họ cũng chung đụng lâu thế, chẳng lẽ một chút cảm tình nàng cũng không có ư? Lệnh chủ nghe thấy nàng muốn đi thì vô cùng khổ sở. Chàng một lòng muốn thành thân với nàng, vì để mối nhân duyên này kết quả ngọt mà chặt hết mọi đường lui cho mình. Kết quả nàng lại muốn vất bỏ chàng, có nghĩ đến cảm nhận của chàng không?

Lệnh chủ nắm chặt quyền, kiên quyết đáp: “Không được, ta không đồng ý, nàng không được phép đi đâu hết.”

Thật ra chàng muốn tỏ vẻ hung dữ hơn, trực tiếp bảo nàng tối nay bái đường thành thân luôn, nhưng cân nhắc tới lui thì lại chẳng dám. Chàng sợ nàng trong cơn tức giận mà chạy đi thật, vạn dặm truy thê phí thời gian không nói, chỉ khổ chàng phải tương tư thôi.

Vô Phương không rõ lòng mình thế nào nữa. Hy vọng chàng đồng ý rồi lại sợ chàng đồng ý, nàng biết mình thích chàng thật rồi.

Kẻ khác có từng trải nghiệm này không, nhìn thấy người yêu đau khổ vì mình, trong lòng vừa đau vừa dễ chịu?

Nàng có.

Trước kia nàng không biết, thì ra tình cảm lại vừa phức tạp vừa kỳ diệu như thế, dù nàng có cố gắng né tránh thì cuối cùng thứ nên đến rồi cũng sẽ đến, nếu thật sự bảo nàng rời khỏi nơi này, chỉ e nàng không làm được. Thế nhưng nàng chẳng phải là kẻ vừa yêu liền trở nên hồ đồ, sẽ không vì níu giữ tình yêu mà uất ức bản thân, cũng sẽ không tranh cãi vô lý để chứng minh mình trên cơ. Chuyện điên rồ mà lệnh chủ làm hẳn không chỉ có chuyện này, nếu không đã động quá đáng đến nguyên tắc của nàng thì vẫn có thể tha thứ. Tuy nhiên, tha thứ thì tha thứ, trước đó vẫn phải dạy dỗ đàng hoàng, phải để chàng nhớ lâu thì sau này mới không tái phạm nữa.

Lòng nàng êm ả nên dĩ nhiên sắc mặt chẳng vui vẻ gì, dùng từ ngữ cũng khó tránh khỏi có hơi sắc bén. Lệnh chủ còn chơi trò đàn áp với nàng à, vậy nàng không khách khí nữa. Chàng vừa giang hai tay cản đường nàng, nàng liền giơ tay cào chàng, “Ngài chỉ giữ được cơ thể ta chứ không giữ được trái tim ta.”

Một tiếng *xoẹt* vang lên, áo choàng của lệnh chủ liền xuất hiện năm vết rách từ đầu vai kéo xuống trước ngực. Lệnh chủ không mặc áo lót, da thịt trắng nõn lồ lộ sau vết rách, điểm thù du đỏ hồng vừa vịn đập vào mắt nàng.

(Quả thù du màu đỏ, kích cỡ khoảng đầu ngón tay út, thường được dùng làm từ ẩn dụ chỉ núm vú.)

Vô Phương có phần lúng túng, vội xoay người đi, nghe thấy lệnh chủ ai oán lẩm bẩm: “Muốn nhìn thì cứ nói thẳng, để ta cởi áo là được, cần gì phải thô bạo như thế.”

Sau đó chàng nhích tới, lấy vai đẩy đẩy nàng, “Chiêu thức của nương tử sắc bén tới mức đủ khiến ta phải toạc bụng, thế nhưng ta lại chẳng bị trầy tí da nào, có thể thấy nàng vẫn không nở ra tay với ta. Nàng nói thật đi, phát hiện có hôn thê khác tìm đến nên nàng rất tức giận, phải không nào?”

Vô Phương phần nộ trước những lời lẽ không thích đáng này của chàng, “Trong mắt ngài, ai nhận thứ sinh lễ vợ vẫn kia đều là hôn thê của ngài hết sao? Thật sự nhìn không ra lệnh chủ còn là kẻ đa tình đấy. Ta thấy dáng vẻ của cô nương thành Vũ Sư Thiếp vừa rồi cũng đẹp lắm, lệnh chủ đã động lòng chưa? Nếu không phải là ta lấy bọ cạp máu trước bọn họ, ngài có dám nói tối nay ngài sẽ chẳng hôn hôn chuẩn bị vào động phòng không?”

Lệnh chủ bị nàng nói mà không phản bác được, suy nghĩ lại, độc thân mười nghìn năm mới có đối tượng kết hôn, dĩ nhiên chàng rất vui rồi. Kết quả hẳn giống như nàng vừa phân tích, có khi chàng sẽ lập tức chuẩn bị hôn lễ thành thân thật. Nhưng loại chuyện nhân duyên này ấy hả, điểm huyền diệu của nó là ở chỗ không thể xác định được.

Chàng vận xoán ngọn tay, nói: “Nếu vậy thì đã là chuyện khác rồi, không liên quan gì đến hai ta cả. Mà ở đời lấy đâu ra nhiều nếu như vậy chứ, chúng ta chớ nên so đo với mấy cái nếu như kia, cứ nhìn vào bây giờ thôi có được không? Nàng có thể tức giận, nhưng không thể nghi ngờ chuyện ta yêu nàng được. Nương tử xem đi, ta đã lập tức giải tán hậu cung vì nàng rồi mà, vẫn không thể chứng minh được sự trong sạch của ta sao? Nàng nhìn áo choàng trên người ta nữa nè, buổi sáng ta mặc đồ đỏ mà, vì phải gặp bọn họ mà đổi lại màu đen đấy. Sắc màu của ta chỉ thuộc về một mình nàng thôi nương tử à, sao nàng có thể không tin ta chứ?”

Nói cũng đúng, vừa vào điện Vô Phương nhìn một cái là phát hiện ra ngay, tính ra chàng còn biết tránh hiềm nghi, không để người ta lầm tưởng chàng vì vui mừng mà vờ vịt ra ngênh đón. Nhưng vẫn phải làm căng đến cùng, nàng nhìn ra ngoài điện, châm chọc: “Đúng là kỳ lạ, lại có người vô duyên vô cớ sẵn sàng gả cho ngài.”

Câu trả lời của lệnh chủ rất đơn giản, “Chắc là vì từ thành Vũ Sư Thiếp tới đây, ngay cả trong tên cũng có chữ ‘thiếp’ là đủ hiểu dân ở đó không chú trọng danh phận rồi.”

Vô Phương liếc chàng, phát hiện chàng đúng là ngọc triệt để, “Cô nương ở thành Trung Dung kia cũng rất được.”

Lệnh chủ phúi đi liền: “Ta không thích mấy cô nương bảo sao làm vậy, cả nửa buổi mà cô ta chẳng đánh rắm lấy một cái, cuối cùng gã bên thành Vũ Sư Thiếp nói sao thì cô ta liền gật đầu thế ấy, còn nhân tiện khoảng của ta một khoản tiền, tốt ở đâu chứ, ta nhìn chẳng ra.” Vừa nói chàng vừa khều khều tay nàng, “Nương tử, nàng đang ghen đúng không?”

Vô Phương thoáng cái đỏ mặt, “Đang... ghen? Ghen vì ngài ư? Lệnh chủ thật biết nói đùa.”

Chẳng lẽ không có? Lệnh chủ thật sự nghĩ không ra, nhìn biểu hiện nàng thì hẳn không sai mà. Nhưng xét thấy mình luôn trong tình trạng lơ mơ, thường xuyên tự cảm thấy bản thân hay trở thành trò cười, nên khi nàng chối, chàng lại bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Chàng xuôi tay đứng đấy, thoát nhìn đầy vẻ bi thương. Muốn lộ mặt quá đi, hay bây giờ lộ luôn để ép nàng thấy rõ nội tâm mình nhỉ? Nhưng không được, lệnh chủ cân nhắc tới lui rồi cho rằng chưa tới thời cơ. Hể tức giận là nàng lại nghiêm mặt, nàng sẽ không trực tiếp nhìn thấu âm mưu của chàng chứ? Với cả lần đầu tiên nhất định phải ở nơi phong cảnh như vẽ, như thế trăm nghìn năm sau nhớ lại, trong đầu còn lưu trữ một bức họa đẹp, để hồi tưởng mà rạo rực. Nếu bây giờ không nhìn được mà tấn công thì để lại cho nàng ấn tượng gì? Áo quần lam lũ, tình cảnh chán nản cùng vẻ mặt đầy sầu lo... không được không được, không thể như vậy được.

Đương lúc lệnh chủ còn đang xoắn xuýt, Vô Phương lại lặng lẽ nhìn vào mũ chàng, lấy làm lạ vì sao đến giờ mình vẫn không thấy rõ mặt chàng, chẳng lẽ thích chàng là ảo giác ư? Trong lòng nàng phập phồng lên xuống, cứ cảm giác có chỗ không đúng. Có khi nào tình cảm đã biến thành đơn phương từ phía nàng không? Nếu chàng không động tình thì dù nàng có yêu mấy cũng không thấy được?

Nàng ảo não, mũi chua xót muốn khóc. Sợ chàng thấy, nàng vội xoay người đi, “Ngài làm việc của mình đi, ta về trước.”

Chàng giơ tay níu nàng lại, “Nương tử à, không phải nàng đến là có chuyện muốn thương lượng với ta sao, sao bỗng nhiên đòi về rồi?”

Nàng bất đắc dĩ dừng chân, bình ổn hơi thở rồi nói: “Chuyện kia không quan trọng mấy, sau này nói cũng được.”

Sao có thể không quan trọng chứ, tối mai sen đỏ trên Kính Hải sẽ nở, bỏ qua cơ hội này là phải chờ thêm mấy tháng. Nàng bỗng lạnh nhạt như vậy, ngay đến bệnh nhân cũng không quan tâm, chẳng lẽ định bỏ chàng đi thật sao?

Bầu trời trên đầu lệnh chủ như muốn sập xuống, chàng níu chặt cánh tay nàng, đau lòng tới độ nói chuyện cũng không được bình tĩnh, “Nương tử, nàng đừng thế mà, ta sợ thật đấy. Nàng đừng đi, đi rồi thì ta biết làm thế nào đây. Đã hẹn cùng ta tới Kính Hải rồi mà, nàng muốn đổi ý sao?”

Cụp mắt nhìn vòng kim cương trên cổ tay nàng, chàng hạ quyết tâm, nhân lúc nàng bị bất ngờ mà tháo nó ra. Xong xuôi chàng lùi về sau mấy bước, đặc ý giơ vòng lên huỳnh hoang với nàng, “Tốt rồi, bảo bối của nàng đang ở trên tay ta, giờ nàng không chạy trốn được nữa.”

Vô Phương cũng chẳng sốt ruột, chỉ nheo mắt nhìn chàng. Vòng kim cương là Phật bảo, trước đây để có thể điều khiển nó, nàng đã ở trong tháp Xá Lợi rửa sạch sát khí mất trăm năm, cuối cùng lúc đeo lên còn nơm nớp lo sợ bị nó phản phệ. Bởi vì không chỉ có thần lực dịch chuyển, vật này còn là vũ khí sắc bén để trảm yêu trừ ma, ngộ nhỡ nó không đồng ý thì kẻ chạm vào nó sẽ lập tức tan thành tro bụi, nàng không dám đánh cược.

Kết quả lệnh chủ xuất thân không rõ ràng lại có thể cầm vòng kim cương trong tay, mà dường như nó còn rất hưởng thụ, không chút giữ thể diện phát ra tiếng *vù vù*.

Nàng chậm rãi buông lỏng tay, trong lòng hiểu lão yêu quái này thật ra không phải là yêu, song rốt cuộc có lai lịch gì thì chàng đã không muốn nói, nàng cũng chẳng muốn đi tìm hiểu ngọn nguồn, chỉ chìa tay ra, “Trả nó lại cho ta.” Lệnh chủ giấu vòng kim cương ra sau lưng, “Không trả được, ta không muốn ngày mai ở núi Nhĩ Thị nhà không lâu trống.”

Đây là hình ảnh đáng sợ nhất chàng có thể nghĩ tới, chàng thích nhìn gian nhà tranh có người ra vào, dù không được nhiệt tình chào đón, nhưng chỉ cần hôn thê ở nơi đó là lòng chàng liền bình yên. Yêu quý không có gốc gác, không như con người, nhà ở đâu thì mãi mãi dừng chân ở đó, không rời xa được. Với yêu quý bốn biển là nhà, nàng mà muốn rời đi thì chàng có lên trời cao hay xuống hoàng tuyền cũng chẳng tìm ra.

Vô Phương bật cười, “Chẳng lẽ ngài cho rằng ta không có vòng kim cương thì không thể chạy khỏi đây sao?”

Chàng thoáng im lặng rồi nói: “Không phải không chạy khỏi, chỉ là giữ lại đồ cầm chân để nàng không nỡ chạy.”

Được rồi, vị này cũng có đầu óc tính toán đấy chứ, Vô Phương bị lệnh chủ làm cho nổi cáu quá nhiều lần rồi, nộ khí đã sớm mờ nhạt. Nàng nhìn xung quanh, phát hiện tòa điện này không có trần, chỉ có ngai vàng gần đầy đầu lâu tọa lạc ở chỗ cao làm đạo cụ để chàng biểu hiện sự hung ác của mình.

Nàng cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống bậc thang rồi xoay tay chỉ, “Đây là chiến tích của ngài? Giết nhiều người vậy hả?”

Lệnh chủ đáp ngay: “Đâu có, ta nhặt ở bãi tha ma đấy, đều từ mộ phần vô chủ, đầu lâu bị chó hoang đào bới lên rồi. Ta và A Trà tốn một đêm rửa sạch, chở về rồi từ từ ghép lại với nhau. Sao nào? Trông oai lắm phải không? Rất có phong độ của bá chủ độc ác chứ nhỉ?”

Đứng đến chỗ vui vẻ chàng liền cười ha hả, quên khuấy đi tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi. Vô Phương đè trán, “Đừng cười nữa, ta có chính sự bàn bạc với ngài đây.”

Lệnh chủ nuốt đả ý còn dư lại vào bụng, đầu óc xoay thật nhanh, chính sự mà nàng nói... nhất định liên quan tới Kim Lự.

Chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là khúc nhạc đệm, mọi thứ rồi cuộc lại đầu trở về đây. Lần này lệnh chủ không còn bịt tai ‘ta không nghe, ta không nghe’ như trước nữa, mà lại hết sức hứng thú kéo kéo tấm áo choàng rách không che được hết thân thể, ngồi xuống sòng vai với nàng.

“Nương tử à, ta đối với nàng là thật lòng, ta chỉ thích một mình nàng, chỉ cưới một mình nàng thôi. Nàng chớ lo ta sẽ mèo mỡ phong lưu, ai thay lòng thì kẻ đó là con rùa.” Chàng cướp cò nói hết trước khi nàng mở miệng, sau đó mới khoái trá vỗ đầu gối bảo: “Được rồi, nàng có thể nói.”

Vô Phương bất đắc dĩ nhìn chàng, “Hôm nay ta tiếp một bệnh nhân, nam nữ dùng chung một cơ thể...”

Lệnh chủ *à* lên, “Biết rồi, là Mông Song Chi.”

Vô Phương lắc đầu, “Mông Song Chi là cơ thể hòa hợp nhau, còn bệnh nhân ta tiếp là hồn phách chen nhau trong một thân xác. Họ rất đáng thương, quanh năm suốt tháng không được gặp nhau, cho nên đến tìm ta, muốn xin ta độ hồn cho một người trong đó, để tách rời họ ra.”

Lệnh chủ âm thầm vui mừng, nhưng bề ngoài lại rất bình thản, vẫn nói đông nói tây như thường: “Ta hâm mộ nghề như nàng lắm, không chỉ có thể chữa bệnh mà còn có thể cứu nhân duyên cho kẻ khác. Chữ tình khổ quá đi, trước kia ta không hiểu, bây giờ nghe nói mà cảm động vô cùng. Nương tử, nàng giúp họ đi, chỉ là độ hồn thôi mà, đối với nàng chắc hẳn dễ ẹc.”

Vô Phương do dự gật đầu, “Độ hồn thì dễ rồi, khó là khó ở chỗ thiếu thân xác để chứa hồn phách.”

Xem đi, từng chút một căn câu rồi đấy, lệnh chủ vui vẻ chà xát tay. Chàng là kẻ không thể giả vờ được, có chuyện gì liền phải biểu hiện ra mặt. Cũng may tạm thời vẫn chưa để nàng thấy mặt, nếu không bộ mặt đỏ ửng của mình sẽ lọt cả vào mắt nàng rồi.

Chàng ổn định khí tức, giả vờ nóng ruột vì lòng lương thiện, “Thiếu xác? Sao nàng không nói sớm, Yểm Đô thứ gì không có, chứ xác thì nhiều vô kể. Hắn muốn dạng gì? Có sẵn để tới chọn đây, chọn không trúng cũng không sao, tối mai sen đỏ nở rồi, ta có thể đo cỡ làm theo yêu cầu cho hắn. Đã là sự nghiệp của nương tử, ta sẽ tuyệt đối dốc toàn lực ủng hộ.”

Vô Phương cảm thấy khó nói, nàng vặn xoắn vạt váy lụa, ấp úng nói: “Cơ thể của Kim Lụy là nam...”

Lệnh chủ im lặng, “Là cơ thể nam à... Đúng là có hơi không được tự nhiên, nhưng chỉ cần bọn họ yêu nhau thật lòng thì sẽ thích ứng được thôi.”

Đầu óc chàng luôn quái dị vậy đấy, kẻ không có loại đam mê này thì làm gì yêu đương nổi với đối tượng cùng giới chứ? Thay vì miễn cưỡng chia tách, còn không bằng để nguyên như giờ, chí ít sẽ không phá hủy nhân duyên của bọn họ.

Nàng lạnh nhạt đặt hai túi vàng trước mặt chàng, “Ta có một yêu cầu quá đáng, lúc sen đỏ trên Kính Hải nở rộ, phiền lệnh chủ nặn một cơ thể nữ cho ta. Nếu đã quyết chí giúp người ta thì phải làm cho triệt để, nếu đưa hồn phách vào cơ thể tượng nam, hai nam tử... không được hài hòa cho lắm, cũng sẽ ảnh hưởng đến sinh sôi nảy nở sau này.”

Mọi chuyện quả nhiên đều nằm trong kế hoạch, lệnh chủ bị hạnh phúc làm cho chóng mặt. Lúc đó chàng nghĩ rất đơn giản, chỉ không muốn nàng thờ ơ mãi, nên chân trước vừa đi khỏi, chân sau chàng liền phái Kim Lụy

đến nhà tranh. Cứ tưởng nàng khôn khéo, Kim Lụy nói chưa tới hai ba câu sẽ bị nàng nhận ra ngay, nào ngờ khả năng diễn của tên kia lại tốt đến vậy, lừa được cả nàng. Cho nên mới nói, yêu quý thì không thể có nhược điểm được, nhược điểm của Vô Phương là quá tốt bụng, trước vì Diệp Chấn Y lấy bọ cạp máu, sau lại vì Kim Lụy cầu cơ thể nữ, đều để tạo phước cho kẻ khác cả. Lệnh chủ thấy mình tuy đã dùng ít mưu mẹo, nhưng cũng đều để thúc đẩy hạnh phúc của nhau thôi, cho nên chàng vẫn đứng thẳng lưng, không hề thẹn với lương tâm.

“Cơ thể nữ?” Chàng ra vẻ hết sức ngạc nhiên, “Ta đâu có biết nạn cơ thể nữ. Nương tử cũng biết mà, ta vẫn chưa thành thân, tượng nam còn có thể dựa theo dáng vẻ của bản thân mà nạn, còn tượng nữ thì... Ta không biết dáng vẻ nữ giới ra sao, bảo ta nạn thế nào được.”

Vô Phương đỏ mặt, rất muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Trong lòng cũng thấy hối hận đã vì chuyện này mà đi cầu chàng, thế này có khác gì tự dâng mình tới trước mũi gươm đâu. Nhưng không đến thì phải làm gì đây, để Kim Lụy tùy tiện bắt giết một nữ yêu sao? Giống Cù Như nói, cứu kẻ này mà hại kẻ khác thì không xem là tích đức hành thiện được. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có chàng giúp được mà không cần thương cân động cốt, có điều chính nàng phải chuẩn bị sẵn sàng hy sinh nhan sắc.

Không có lựa chọn nào khác, nàng hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: “Ngài không cần khó xử, tối mai ta có thể giúp ngài. Ngài không biết cấu tạo cơ thể nữ thì có ta đây, ngài chỉ cần nói cho ta biết phải làm gì, ta sẽ tự làm.”

Lệnh chủ nghe vậy liền cười lẫn quay, “Nàng tưởng nạn tượng là trò nghịch bòn đơn giản hả? Tượng đất chứa đựng tình yêu và vĩnh hằng vô tận, chỉ có thể tạo hình khi người nạn đã cảm giác được sâu sắc sự tái tạo của thế giới này. Ta hỏi nàng, nàng đã từng làm ấm trà bao giờ chưa?”

Vô Phương bị chàng hù dọa, lắc đầu.

“Chưa làm ấm trà, chắc đã làm chậu bát rồi chứ?”

Nàng vẫn lắc đầu, cảm giác xấu hổ mơ hồ quanh quẩn trong lòng, thực sự cảm thấy mình cực kỳ thiếu hiểu biết.

Lệnh chủ chặc lưỡi, “Ngay cả chậu bát cũng chưa làm, tay nàng không có cảm giác với phôi bùn thì làm được gì đây? Chắc nàng không đoán được, trước kia khi ta mới bắt tay thì đã thất bại không biết bao nhiêu lần. Núi Tuyết Đột bây giờ là một ngọn núi đúng không? Ta còn chưa nói cho nàng biết ngọn núi đó là ta dùng bùn xanh để hoang chắt thành sao? Ta tốn mất hai nghìn năm mới làm thành tượng đất như ngày hôm nay đây. Không phải ta có ý xem thường nàng, chẳng qua cảm thấy việc nàng cho rằng chỉ cần đôi ba câu nói là có thể nặn ra túc chủ cho Kim Lụy thì có hơi không thiết thực.”

Vô Phương đỏ mặt tía tai, nàng là kẻ ngoài ngành mà giọng lớn như vậy, thật đúng là làm nhục chuyên ngành của chàng. Nàng cúi đầu, cuối cùng mềm giọng bảo: “VẬY... đến lúc đó muốn ta làm gì, ta sẽ dốc hết sức phối hợp với ngài.”

Tim lệnh chủ đập thành thịch, máu nóng dâng trào, kêu *ùng ục ục vang vọng bên tai chàng. Vốn da mặt dày như tường thành, ấy vậy mà lần đầu tiên lệnh chủ lại xấu hổ. Dù từ ‘động phòng’ cứ treo ngoài miệng đến nỗi thành câu cửa miệng, nhưng đến khi sự thật gần ngay trước mắt, chàng lại hốt hoảng sợ sệt, cảm thấy mình sắp không kiên trì nổi nữa.

Chàng không nói lời nào, vì căng thẳng mà hai tay vô ý thức xoa áo choàng trên đầu gối. Lớp vải không chịu nổi sự tàn phá của chủ nhân, chàng còn chưa dùng lực mà làm nó rách toạc. Trên cửa điện có gió nhẹ thổi đến, ngực và đầu gối lạnh lạnh, thì ra tình yêu chính là mùi vị mê loạn như vậy.

Vô Phương thấy chàng im lặng thì đoán nhất định bây giờ trong đầu chàng toàn là suy nghĩ bậy bạ. Nàng quay mặt đi, lặng lẽ nắm chặt mép váy, hình như ngu ngốc là có lây thật, nàng bất giác bị cuốn theo cảm xúc của chàng, nghĩ đến tối mai thì trong lòng cũng thấp thỏm.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hai người im lặng ngồi đó hồi lâu, hình ảnh này thoạt nhìn đúng là khá quái dị.

Vô Phương liếc chàng, “Ngài đang nghĩ gì đấy?”

Lệnh chủ à ờ, “Không nghĩ gì hết, trong đầu trống rỗng.”

Nàng chẳng tin, “Không đúng, hẳn bây giờ ngài nghĩ rất nhiều, chẳng qua ngại mở miệng thôi, có đúng không?”

Đúng không à... Ờ, đúng là thế. Chàng có thể nói mình nôn nao muốn rục rịch không? Mấy tình tiết trong kính Càn Khôn chàng đâu chỉ xem rồi bỏ đó, chàng đã ghi lại quá trình sống mái với nhau của ba mươi mấy giống loài, thỉnh thoảng lại lôi ra chiêm nghiệm ôn tập. Trải qua thời gian dài học hỏi, chàng cảm thấy mình đã thuần thục kỹ năng này rồi. Thuộc cơ bản rồi thì liền có thừa tinh lực diễn giải xa hơn, từ ban đầu ù ù cạc cạc đến bây giờ thành thạo mọi chiêu thức, lệnh chủ tin rằng mình có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ khó khăn của đêm đầu này.

Trên lý thuyết, lệnh chủ không có sơ hở nào. Tựa như công việc, phải yêu thích quá trình mới làm tốt được, và khả năng đầu tiên cần có là sự tập trung. Lúc trước sự tập trung của lệnh chủ chủ yếu chỉ về mặt tinh thần, không đủ động máy đến thân xác. Bây giờ theo tình cảm thăng hoa, bắt đầu từ một ngày nào đó chàng bỗng cảm thấy khác lạ, thấy mặt hôn thê là muốn hôn một cái, thấy gấu váy nàng là lại có kích động muốn vén lên, như vậy có thể coi là đã hoàn toàn mở mang đầu óc rồi đúng không?

Mình như si như cuồng rồi, không biết lòng hôn thê nghĩ thế nào nhỉ? Sóng vai cùng nàng ngồi trên bậc thang đúng là trải nghiệm vui vẻ.

Lòng như nở hoa, lệnh chủ lảng lảng nhìn hôn thê, xoa tay áp lên mu bàn tay nàng, “Nương tử?” Chàng nhẹ nhàng gọi.

Nàng đáp ngay mà chẳng buồn nghĩ: “Muốn nói gì thì nói đi.”

Chàng cúi đầu, ngượng ngùng gãi gãi móng tay, “Ta muốn nói... Nàng xem... Ngày mai phải đi Kính Hải rồi, ta lại đồng ý nặn tượng nữ cho Kim Lụy. Vậy rốt cuộc chúng ta động phòng trước thành thân sau, hay thành thân trước rồi động phòng sau, ta muốn trưng cầu ý kiến của nàng.”

Nàng nhướn mày, “Đến Kính Hải thì phải động phòng ư? Chỉ đơn thuần giúp ngài nặn tượng không được à?”

Lệnh chủ ghen hống, đấu tranh hồi lâu rồi cũng nói thành câu: “Có điều ta sợ mình hiểu không đúng, nặn ra một tên tượng nửa nam nửa nữ cho Kim Lụy.”

Dĩ nhiên Vô Phương biết rốt cuộc vẫn phải dính đến vấn đề này, nàng cũng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, theo lẽ thường mà nói thì hẳn phải thành thân rồi vào động phòng. Nhưng không còn nhiều thời gian, mà hấp tấp sẽ có sơ suất, chưa kể nàng còn cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, “Nếu thật sự không được thì... ta có thể vẽ cho ngài nhìn. Ta theo nghề y, đã nhìn thấy vô số cơ thể với đủ loại dáng vẻ, có thể vẽ lại một mẫu tối ưu để lệnh chủ tham khảo.”

Lệnh chủ cảm thấy khó tin, vẽ cho chàng nhìn? Hình như không như chàng nghĩ cho lắm. Có điều đưa chín ép không ngọt, chàng dịu giọng nói: “Đề nghị này của nương tử rất tốt. Thế này đi, ta vẫn cứ đem theo thước, nếu cần thì sẽ đo người nương tử. Lúc trước ta nặn tượng nam cũng làm

thế, chưa kể, hình vẽ cần kết hợp với thực tế mới có thể bảo đảm không có bất trắc.”

Vô Phương nghe xong thì hơi nhướng mày, sau đó gật đầu tỏ vẻ hiểu, “Ý ngài là, tượng đất ở Yểm Đô đều lấy lệnh chủ làm mẫu, các bộ phận trên cơ thể cũng được đo lường tỉ mỉ nên tỷ số thành công là mười phần, đúng không?”

Lệnh chủ tự hào khoe: “Ta vốn rất kỹ tính, vì để giống thật mà liên tục đối chiếu số liệu, xác định tuyệt đối không sai mới bắt tay làm.”

Nàng *ồ* một tiếng thật dài, “Thì ra là thế. Nhớ lại lúc trước, Lộc Cơ dẫn một tượng đất đến y lư của ta xin chữa bệnh, ta thấy hắc vô hồn vô phách nên đã kiểm tra toàn thân cho hắc.” Nói tới đây nàng mỉm cười, lúm hạt gạo ẩn hiện bên khóe môi, trông vừa lém lỉnh vừa đáng yêu, thật sự khác hẳn vẻ đoan trang nghiêm nghị bình thường.

Lệnh chủ điều đứng trước vẻ đẹp của hôn thê, đang muốn khen tặng mấy câu thì chợt phát hiện có chỗ hết sức bất ổn. Kiểm tra toàn thân? Tại sao kiểm tra tượng đất mà chàng lại có cảm giác như bị nhìn hết thế này? Rốt cuộc nàng muốn nói gì vậy? Chẳng lẽ muốn nói thân hình của tượng đất không đáng xem? Cho nên nguyên bản cũng chẳng có tí hấp dẫn nào với nàng, mất sạch cảm giác mới mẻ rồi?

Chàng hoảng hốt, “Thật... Thật ra không thể nói là y hệt được, ít nhiều vẫn có chút khác biệt. Bốn đại vương dù gì cũng là lệnh chủ Sát Thổ, sao có thể làm tượng đất giống mình y đúc được. Bình thường ta sẽ cắt xén chỉnh sửa một ít, ví dụ như tướng mạo của chúng kém hơn ta, rồi một vài bộ phận nào đó trên người tất nhiên cũng không bằng ta.”

Nàng vẫn mỉm cười, “Thế à?”

Lưng đã rịn ướt mồ hôi, lệnh chủ kiên định gật đầu, “Đương nhiên rồi. Huống hồ thứ nàng thấy là tên tượng sắp chết, không có linh lực nuôi

dưỡng thì chúng chính là một đồng thịt chết, làm sao so được với ta sống sờ sờ đây chứ?” Nói rồi chàng nhỏ giọng lầm bầm: “Ta đã nói là phái nữ thì không nên làm đại phu mà, sờ lui sờ tới trên thân thể nam giới sau này sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống vợ chồng.”

Tuy chàng lăm lăm nhưng Vô Phương vẫn nghe thấy, nở nụ cười lạnh lùng với chàng, “Vừa rồi ngài còn nói ủng hộ sự nghiệp của ta kia mà! Hơn nữa ta cảm thấy ngài nên thấy cảm kích mới đúng, nếu không phải vì cứu người, làm sao lại ta quen ngài chứ?”

Lần này lệnh chủ không đáp được, đành giang tay ra quy mọi thứ về cho số mệnh, “Trừ ta ra, không ai xứng với nàng cả.”

Tâng bốc kẻ khác vẫn không quên nâng cao mình, ai bảo lệnh chủ là đồ ngốc hả!

Vô Phương cảm thấy không thể đả thông được chàng, bèn đứng lên đi ra ngoài, nhìn bốn phía tìm đồ đệ, “Cù Như đâu? Phải về rồi.”

Sau lưng nàng là chuỗi bước chân lộp cộp đi ra ngoài theo, lệnh chủ nói có thể cô bé đã theo Ly Khoan Trà đến Ô Kim Sát Thổ rồi. Chàng đan chéo mười ngón tay, hỏi: “Nàng không cảm thấy tiểu điều và A Trà rất xứng đôi ư? Sau khi chúng ta thành thân, hay là kết đôi cho hai đứa đi, ta vẫn mong chúng sinh ra một con quái như Phì Di đây.”

Lệnh chủ muốn thử nghiệm nhưng Vô Phương không hề có hứng thú với công cuộc tạo ra loại sản phẩm mới này, cũng biết Cù Như luôn coi thường Ly Khoan, bèn nói: “Ngài đừng phí công nữa, Cù Như và Ly Khoan luôn không hợp nhau, hơn nữa chí hướng của Cù Như chính là toàn bộ tượng đất ở Yểm Đô đấy, không có chuyện em ấy sẽ vì một con thần lằn mà buông tay với mỹ nam một thành đâu.”

Lệnh chủ lấy làm kinh hãi, “Chí hướng của tiểu điều không hề nhỏ nha...”

Đang nói thì cuối thềm đá có bóng dáng chạy đến, định thần nhìn lại liền phát hiện là đại quân gia. Lệnh chủ bỗng thấy chua xót, phát hiện đại quân gia của mình trông có vẻ tang thương. Chẳng rõ có phải vì phải chịu áp lực tài chính thời gian quá dài hay không mà rõ ràng cũng được chú tâm chế tạo như tượng đất khác, cũng có ngũ quan tuần tú và thân thể cân xứng, nhưng không hiểu sao đại quân gia lại có vẻ già dặn hơn.

Đại quân gia xách vạt áo hốt hải chạy đến, “Chúa thượng, mức tiền bồi thường mà ứng viên thành Vũ Sư Thiếp và thành Trung Dung bàn nhau đưa ra ấy, thuộc hạ cảm thấy quá lớn, không dám tự chủ trương nên quay lại bẩm với chúa thượng trước.”

Lệnh chủ ghét nhất là có kẻ khác mơ đến tiền của chàng, vừa nghe nói số lượng quá lớn liền cau mày, “Bọn họ muốn bao nhiêu?”

Đại quân gia chần chừ đưa một tay ra, lật một cái, lại lật một cái, rồi lật thêm cái nữa...

Lệnh chủ nhìn lòng bàn tay lật lui lật tới, lửa giận phùng phùng trên đỉnh đầu, “Đủ rồi, nói thẳng đi được không hả?”

Đại quân gia đau khổ thưa: “Vừa bằng số tiền Phong Đô đưa tới ạ...”

Lệnh chủ rốt cuộc cũng xù lông, chàng đứng bật dậy khiến vạt áo choàng đen bị hất tung, dáng vẻ im lặng song vẫn khiến người khác sợ hãi. Hồi lâu sau chàng mới cười lạnh, “Xem ra thật sự muốn khoảng của ta một vốn lớn đây mà. Đã thế thì cứ cho đám sứ giả về đi, giữ hai ả lại. Yểm Đô của ta toàn là lưu manh thành tinh cả nghìn năm, còn lo không tiêu hóa hết hai ả nữ nhân ư? Tới hỏi hai ả đó một lần nữa, có cút hay không, không cút thì lập tức lôi đến quảng trường khao thưởng ba quân. Tưởng tiếng xấu bên ngoài của bốn đại vương chỉ để trưng chơi thôi hả? Dám uy hiếp cả ta à, các ả mọc mắt chó rồi!”

Lần này lệnh chủ thật sự nổi cơn thịnh nộ, trước kia chàng mềm lòng quá, nghe uy danh ghê gớm là thế chứ kỳ thật tính cách đảm thắm hết Phỉ Phỉ, khiến Yểm Đô không thực sự xưng bá Sát Thổ một cách đúng nghĩa, thậm chí luật lệ mà chàng ban bố cũng thường có yêu quái dám bỏ ngoài tai.

Đài quân gia thẳng sống lưng nhận lệnh đi làm việc, vừa đi vừa vung tay hô to, nhanh chóng triệu tập được mười mấy tên tượng mặc đồ đen. Đùa hả, dám chạy tới địa bàn của người ta giường oai, có biết từ đó đến giờ Yểm Đô chưa từng có được số tiền lớn như vậy không? Quen nghèo rồi thì thôi, nhưng một khi nhà kho đầy ụ, ôm chưa kịp nóng thoáng cái lại trống rỗng, sự hụt hẫng đó ai chịu cho thấu chứ?

Đám tượng hùng hổ rời đi, đáng tiếc trông ai cũng đều dễ nhìn, nên rất cuộc có dọa được đối phương hay không thì ai mà biết!

Vô Phương cũng không có bất kỳ ý kiến gì với cách xử lý của lệnh chủ, chỉ nheo mắt nhìn mây trôi ở cuối chân trời, “Ta rất tò mò, rốt cuộc ngài đã để lại những sinh lễ gì cho mười sáu thành ở Ô Kim thế?”

Lệnh chủ nuốt nước bọt, phát hiện mối nguy của chuyện chung thân vẫn chưa được giải trừ. Chàng nói quanh co: “Chuyện của mấy nghìn năm trước rồi, có vài thành đã đổi mấy nhiệm kỳ thành chủ, làm sao ta còn nhớ rõ chứ. Mà sao đi nữa thì nàng cứ yên tâm, đều không phải là thứ tốt, có thể là giống cặp bộ cặp máu kia ấy. Ly Khoan Trà đã đến mười ba thành còn lại để lấy chúng về rồi, đợi tới lúc đó nàng khắc biết.”

Nàng cúi đầu trầm ngâm, “Tuổi của bộ cặp máu không nhỏ...”

Lệnh chủ cũng xác nhận: “Còn lớn hơn nàng chút đấy. Có điều thứ này muốn tu luyện thành tinh thì cần phải hấp thu tinh hoa nhật nguyệt hằng năm. Quán Thương Hải sợ chúng chạy nên nhốt chúng trong hộp sắt mấy nghìn năm không được thấy mặt trời, nên chúng chỉ có lăn lộn ăn nằm

chờ chết, tu vi không tiến bộ nổi được tí nào, cuối cùng chỉ có thể bị nàng cầm đi làm thuốc dẫn thôi.”

Nàng chấp tay thành chữ thập niệm A Di Đà Phật, “Đúng là tạo nghiệt, sớm biết vậy đã không động vào chúng.”

“Không động đến chúng thì nàng có thể cứu được đồ đệ tốt của mình à?” Chàng bật cười, quay đầu nhìn về phương Nam, lẩm bẩm nói: “Mà dù không có nàng cứu, hắn cũng không chết được, ta biết mạng hắn rất cứng.”

Nghe thấy chàng nói như vậy, Vô Phương thoáng phân vân, đoán có lẽ chàng biết vài chuyện, nhưng sợ mình hỏi thì chàng lại suy diễn lung tung nên không nói nữa, nhắc vạt váy đi lên thêm đá.

Mấy lần tới Yểm Đô đều vội vội vàng vàng, bận này lại khác, lần đầu tiên nàng có cảm giác thuộc về nơi này, về sau thành thân với chàng rồi thì cần phải ở lại đây, thành trì này sẽ là mái nhà nghìn vạn năm sau này của nàng.

Nàng bước trên bậc thềm đá xanh, đi từng bậc từng bậc vô cùng cẩn thận, thăm dò mò rột cuộc thềm đá này được xây sau hay là cùng một bộ với hai chiếc đũa kia? Lệnh chủ đúng là nhân vật thần kỳ, sống lâu đẳng đẳng, thần thông quảng đại song bản lĩnh lại không dùng vào những việc tà ma, ghê gớm lắm cũng chỉ là dựng thành trì, nặn ít tượng đất, còn trái tim chàng vẫn ngây thơ như một đứa trẻ.

Yểm Đô rất lớn... cực kỳ lớn, muốn đi hết thì phải mất cả ngày. Vô Phương từ tốn bước đi, lệnh chủ đi theo bên cạnh nói như tranh công: “Nương tử, kết cấu ở đây không tệ đúng không? Trước đây ta dựa theo trong sách phong thủy xây nên đấy. Nàng nhìn tòa lầu kia đi, hình dáng tượng trưng cho phái nam, cao lớn hùng tráng, sức lực khuynh đảo được cả núi sông, nó chính là biểu tượng của ta...”

Thật ra chàng không nói gì chính là tốt nhất, bảo vệ được cho vẻ hiền lành hòa nhã bề ngoài. Ở chung với chàng phải học cách hưởng thụ thế giới tinh thần của mình, vì tâm trạng đang yên ả, chàng cứ mở miệng là lại phá hỏng.

Nàng oán nhưng không giận, nên giọng điệu vẫn còn nhẹ nhàng, “Ngài ngậm miệng lại.”

Lệnh chủ sững sốt, ý gì đây? Hôn thê là một cô nương bụng đầy thi thư, nàng nói câu nào trong mắt chàng cũng có hàm nghĩa nhất định. Nội dung kết hợp với ngữ cảnh, não bộ lệnh chủ lại bắt đầu kêu ù ù, chẳng lẽ nàng muốn hôn chàng?

Tim nhảy nhót một trận, sau nhảy nhót lại chính là căng thẳng vô biên. Chàng luống cuống tay chân, làm sao đây, ngay đến môi chàng cũng run lên rồi, nhưng vẫn rất quan tâm nói: “Nương tử, nàng đừng động, cứ để ta tới đi.”

Chàng vẫn không để nàng thấy mặt mình, nếu lúc này mà hôn thì sợ nàng tìm không thấy miệng chàng, đụng phải mũi thì lúng túng lắm! Nên chàng quyết định tự mình chủ động, dầu gì chàng cũng là nam giới, nam giới chịu được va đập, dầu lần đầu không có kinh nghiệm cũng không sợ, dù sao nàng cũng là lần đầu tiên mà...

Lệnh chủ luôn đầy tự tin thế đấy, chàng liếm môi, kết luận bản thân nhất định có thể cho nàng một trải nghiệm đẹp đẽ. Chàng đặt hai tay lên vai nàng, gió nhẹ xuyên qua chỗ áo rách phe phẩy cơ thể chàng, chàng cảm thấy lòng mình đang bay múa giống cành liễu, hạnh phúc sắp đến làm chàng ngất ngây.

Tranh thủ bày kết giới không để người ngoài nhìn thấy rồi chàng chu môi, chuẩn bị tới gần in dấu lên.

Vô Phương vẫn không biết chàng muốn làm gì, thấy bốn phía mọc lên bình phong che khuất, vì lòng chàng không yên nên tường kết giới khẽ xao động, trông như tấm rèm nước. Nàng ngẩng đầu lên hỏi chàng: “Ngài sao thế?”

Lệnh chủ thở dài, cất giọng trầm thấp hết sức gợi cảm: “Nương tử à, nàng cứ thoải mái hưởng thụ đi.”

Chàng càng lúc càng dựa gần, Vô Phương càng lúc càng mở lớn mắt, vì lỗ đen ngòm dưới mũi trùn như muốn cắn nuốt nàng. Nàng sợ hãi hỏi: “Ngài muốn làm gì vậy?”

Dù không nhìn thấy vẫn có dự cảm mãnh liệt, thậm chí nàng có thể ngửi thấy được hơi thở của chàng, và cả mùi đinh hương thoang thoảng kia nữa.

Lệnh chủ đã chuẩn bị kỹ càng, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, đầu óc quay cuồng chuẩn bị đặt nộ hôn. Hôn một cái là xác định quan hệ rồi, sau này nàng sẽ không trốn thoát được nữa. Chàng xuất thế như chẻ tre, mang theo niềm tin tất thắng đi tới trước mặt nàng, nhưng môi chàng còn chưa tìm được ‘bến đỗ’ thì *bộp* một tiếng, bên tai chợt nổ hoa tung bùng. Chàng ngẩn người, phát giác trên mặt nóng rát.

Hôn thê bất mãn vì chàng chậm chạp nên thưởng cho chàng một cái tát.

Lệnh chủ ôm mặt thút thít giải thích: “Ta chỉ căng thẳng thôi mà...”

Vô Phương tức đến nổi giậm chân, “Bạch Chuẩn, ngài xéo đi tinh thần đi!”

Chàng không hiểu mấy, hàm hồ hỏi lại: “Hôn một cái mà còn phải tắm hả?”*

(*Tịnh thân có nghĩa là thiện, song chữ tịnh còn có nghĩa là “sạch sẽ” nên lệnh chủ hiểu lầm là tắm người.)

Sau đó nhìn thấy rặng mây đỏ bên tóc mai nàng từ từ lan tràn, phủ trùm cả khuôn mặt. Chàng *a* lên, “Nường tử à, nàng đẹp quá.”

Nhưng nàng mím chặt môi, vành mắt dần dần có hơi nước ngưng tụ, chỉ chực rơi xuống.

Lệnh chủ kinh hoàng, không hiểu vì sao mình bị đánh mà nàng còn muốn khóc. Chàng muốn an ủi nàng, nhưng lại chẳng biết nên để tay nơi đâu, đành phải chống lên đầu gối, cúi xuống quan sát vẻ mặt nàng, “Nường tử à, có gì nàng cứ nói, đừng khóc mà. Vì sao lại tức giận chứ, là do ta chuẩn bị lâu lắc, nàng không đợi kịp sao? Nàng nói muốn ta tịnh thân, vậy ta đi ngay bây giờ, nàng đừng khóc nữa.”

Vô Phương nuốt không trôi cơn tức, còn chưa thấy mặt chàng mà chàng đã muốn làm cợt nhả nàng, rốt cuộc coi nàng là hạng gì hả? Sau khi lại đạp vào bắp chân khiến chàng đau đến nhảy cẫng lên, nàng tức khí nói: “Ngài đúng là ít học, ngay đến tịnh thân là gì cũng không biết, cút vào vũng bùn của ngài mà nghịch bùn đi!”

Nàng cướp lại vòng kim cương rồi gắng sức đập bể kết giới. Sau một tiếng *xoảng*, bình phong nứt một lỗ hổng lớn, nàng hóa thành cái bóng đỏ bay vụt ra ngoài. Lệnh chủ muốn bắt lấy nàng nhưng không bắt được, chỉ cảm dải lụa trắng lạnh như thanh tuyền lướt qua giữa ngón tay, để lại một mình chàng nhìn lỗ hổng mà khóc không ra nước mắt.

Động tĩnh quá lớn thu hút đám tượng đất kéo đến, bọn họ đứng bốn phía, cũng cảm lây nỗi khổ sở của lệnh chủ

Yểm hậu đi rồi, bọn họ lại cách xa giấc mơ âm dương cân bằng thêm một khoảng. Đều do lệnh chủ cả, làm gì mà đói bụng ăn quàng vậy chứ, lần này thì hay rồi, xiêm y nát bươm, xem ra Yểm hậu đã hạ quyết tâm xé rách

mặt nạ của tên mặt người dạ thú này rồi. Phái nữ không thích cạnh tranh trên phương diện tình cảm, trái lại các nàng thích mình trở thành mục tiêu để cạnh tranh hơn. Giờ bỗng nhiên nảy ra hai đối thủ, khiến chỉ trong một tối nam tử nàng luôn cảm thấy có cũng được không có cũng chẳng sao lập tức trở thành đồ hiếm? Cỡ chàng mà xứng sao?

Đám tượng tỏ vẻ lực bất tòng tâm, tượng đất nhỏ vừa được chế tạo cao đến đầu gối ngược lên nhìn chàng, “Cha à, cha muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Cục diện đang tốt đẹp, nhưng chàng luôn có bản lĩnh phá hỏng. Lệnh chủ quả thật muốn khóc lắm rồi, hung hăng xua đuổi tượng đất nhỏ: “Đi đi, đi đọc sách đi, đừng để giống bốn đại vương...” Ít học, không có văn hóa.

Đám tượng dẫn tượng nhỏ rời đi, coi mình là cố vấn thứ hai ngoài Ly Khoan nên đại quân gia cảm thấy có nghĩa vụ nên khuyên giải chàng, “Chúa thượng, mọi chuyện đều đã được giải quyết xong rồi mà, đợt Yểm hậu bớt giận, tất cả sẽ khá hơn.”

Lệnh chủ đầy đau thương đứng ngây trong gió như tượng đá, “Chiêu Thị, người có biết tịnh thân là gì không?”

Đại quân gia sợ run lên, “Tịnh thân? Là thiền đấy ạ. Đám hầu hạ bên mình hoàng đế Trung Thổ đều bị thiền, như vậy mới có thể phòng ngừa bọn chúng mè nheo với hậu cung của hoàng đế.”

Là nghĩa vậy sao? Hẳn cũng gần như thế! Lệnh chủ nghe xong càng đau lòng, có hôn thê học y thật không tốt, chàng trên thông thiên văn dưới rành địa lý, duy chỉ không am hiểu lắm từ ngữ chuyên môn, mà còn để lộ cái dốt trước mặt nàng, kết quả làm nàng tức giận bỏ đi luôn.

Đại quân gia dò xét nhìn chàng, “Chúa thượng, ngài xem có cần phái người canh giữ núi Nhĩ Thị không? Ngộ nhỡ trong cơn tức giận Yểm hậu rời khỏi Sát Thổ thì phiền phức rồi.”

Cũng may lệnh chủ coi như vẫn còn bình tĩnh, chàng nói: “Không cần, chuyện nàng nhờ ta còn chưa xong, tạm thời nàng sẽ không đi. Ta đau lòng là vì nàng muốn thiến ta, độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà mà! Người dẫn người đến Kính Hải bố trí xung quanh trước đi, tối mai ta sẽ cho nàng biết cái gì gọi là mị lực của nam giới. Nàng muốn thiến ta hả, được! Chỉ cần nàng dám hạ thủ...” Chàng cười ha hả, “Là thành chuyện rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vườn Tứ Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Cù Như không đáng tin nên chắc là đi theo Ly Khoan Trà đến Ô Kim Sát Thổ thật rồi. Vô Phương quay về căn nhà tranh cũng không thấy bóng cô bé đâu, chỉ có Phỉ Phỉ vẫn nằm trên chiếu, nó nhác thấy nàng vào cửa thì nhảy lên chui tọt vào lòng nàng.

Trong nhà rất yên ắng, chỉ còn lại mỗi mình nàng nên có phần hiu quạnh. Trước kia nàng không sợ vắng vẻ, nàng đã trơ trọi sống hơn trăm năm trong thành nhỏ ở Trung Thổ, nhìn đông xác chết từ từ mục nát, da thịt hóa thành dầu mỡ ngấm vào bùn đất, tiếng mưa gió và thi thể trương phồng nổ tung là chút náo nhiệt duy nhất ở thế giới kia. Sau đó nàng gặp được Cù Như, cô bé tuy hấp tấp nhưng rất cuộc cũng trợ giúp được. Có lúc Vô Phương không nhẫn nại nổi, chỉ bức không thể đuổi cô bé đi cho rảnh mắt. Mỗi lần thầy trò xích mích, cô bé sẽ bỏ nhà đi, nhưng không được bao lâu, cùng lắm chỉ một bữa cơm là quay về rồi.

Đã quen với có người làm bạn, nay bỗng chỉ có một mình, Vô Phương mới hay thì ra mình cũng sợ cô đơn. Lúc này nàng bỗng có thể hiểu được lệnh chủ, kỳ thực chàng hoàn toàn xa lạ với mảnh đất ô uế này. Không chỗ nương thân, không nhập bọn được với đám yêu quý, nếu muốn sống một cách vinh quang, để khắp chốn nghe danh mà mất vía, chàng đành phải tự mình tạo nên thành, tạo ra người, tự mình xưng bá chủ.

Nhìn sắc trời không còn sớm, nàng mới nhớ ra hình như đã lâu rồi không ngồi thiền. Tu hành trở nên có cũng được mà không có cũng chẳng sao, mất đi mục tiêu tương lai, trong lòng lại thấy thiếu vắng.

Nàng lấy đồ ăn cho Phi Phi, nó không mê ngũ cốc lắm, đập đuôi hai cái, chồm đuôi lờ lờ sáng, đi quanh nàng mấy vòng. Chắc nó lại muốn đi ra ngoài câu cá rồi, nàng xoa đầu bảo nó đi đi, nhưng đừng đi xa.

Sau đó nàng lấy lò hương ra, ngồi xuống trước án cung kính tụng kinh. Có lẽ đã động phạm tâm nên tín ngưỡng không còn thuần túy nữa, thân ngồi đây nhưng tâm tư rất loạn. Trước kia hễ bắt đầu ngồi thiền là nàng có thể tiến vào thế giới vô ngã, thế giới kia mênh mông bát ngát, không có hoa cỏ cũng không có sự sống, tinh khôi chẳng vương chút bụi trần. Nhưng bây giờ lại không thể, nàng cứ quanh quẩn bên ngoài, càng gấp gáp thì càng không vào được cửa.

Phải tĩnh tâm, nàng biết vấn đề nằm ở đâu rồi. Bắt đầu lại từ đầu nào, ngưng thần tĩnh khí, điều tức thật sâu. Cảnh vật quanh nhà dần dần nhạt màu, đường nét từ từ nhòa đi. Sau đó nàng thấy mình mặc mình y ngồi trên đệm bồ đoàn, bên người có hai luồng sáng xanh bông bênh vờn quanh, hồn phách và thân xác lại chia lìa. Còn đương ngạc nhiên thì nghe thấy một giọng nói ấm áp gọi mình, nàng ngẩng đầu nhìn, giữa không trung ẩn hiện bóng sen vàng, tỏa sáng xa vạn dặm. Trong quang ảnh trùng điệp hiện ra vô số Không Hành Mẫu, vị đứng giữa chân giẫm hoa sen chính là Liên sư đã lâu không gặp.

Nàng vui mừng kêu lên: “Sư phụ đi du hành về rồi sao?”

Dù vẫn chưa chính thức vào môn hạ của Liên sư, nhưng những năm nay nàng vẫn luôn xem ông là sư phụ. Phật pháp có câu ‘Uống nước không trì tâm chú, như nuốt chúng sinh vào lòng*’, đến uống nước còn đại từ đại bi thì một xưng hô cũng không cần câu nệ làm gì.

(*Hai câu này trích trong “Thực tập luận nghi hăng ngày cho người mới tu hành”, nói về việc uống nước buổi sáng.)

Vô Phương vẫn còn nhớ, lúc trước nhờ có ông độ hóa cho nên nàng mới ra khỏi được tòa tử thành kia, tiến vào Nam Diêm Phù. Sau đó nàng tới thành Thiên Cực canh tháp, theo nghề y hành thiện, tất cả đều vì trong lòng có ánh sáng nên mới không vô tri vô giác trở thành sát hung thật sự. Liên sư có ơn tái tạo với nàng, dự tính ban đầu của ông là phổ độ chúng sinh, nhưng đối với nàng thì ý nghĩa không chỉ có thế.

Nàng thành kính bái lạy rồi khom lưng ngồi trên tòa sen, cup mày mỉm cười, giữ dáng vẻ trang nghiêm.

“Bốn tọa đi khắp mười giới hải, khi trở về tổ chức đại hội công đức, phát hiện người không còn ở đó nên mới đặc biệt đến Phạn Hành Sát Thổ thăm người.”

Liên sư có thể nói là vị Phật gần gũi với thế gian nhất trong tất cả các chư Phật, không hay dùng lời lẽ cao thâm như những vị Phật khác. Vì đã từng đi qua ba nghìn thế giới, dù người mình cứu có lại làm điều ác, ông cũng sẽ không khuyên can kẻ đó hướng thiện. Như ông thường nói, Phật có thể độ người, song nếu không độ được thì chẳng cần phải mềm lòng làm gì. Vô Phương coi như được ông cảm hóa, mà nàng cũng không phụ kỳ vọng của ông, thông minh lại có ngộ tính, cho nên ông mới tặng nàng vòng kim cương, mong nàng có ngày có thể tu thành chính quả.

Nhưng với tình cảnh bây giờ của bản thân, nàng biết mình không thể lên núi Cát Tường được nữa rồi. Thế gian như hạt bụi nhỏ, không có gì là Phật không nhìn thấu, nên nàng không cần giấu giếm. Nàng tháo vòng kim cương ra, dùng cả hai tay cung kính nó dâng lên, “Chín trăm năm trước con đã bày tỏ nguyện vọng với sư phụ, một ngày nào đó muốn vào cung Việt Lương làm Không Hành Mẫu. Hôm nay sau chín trăm năm, con cảm thấy ý nguyện của mình không cách nào thực hiện được nữa rồi, con rất xấu hổ vì đã làm sư phụ thất vọng. Năm đó sư phụ tặng con vòng kim cương, giờ con không còn tư cách tiếp tục giữ nó bên mình, nên xin trả lại cho sư phụ, chấm dứt đoạn tiền duyên này.”

Liên sư đứng giữa ánh hào quang cũng không có vẻ kinh ngạc, ông nói: “Nhân của hôm nay chính là quả của ngày mai. Ta muốn người nhìn rõ lòng mình, đáng tiếc người vẫn không làm được. Ba nghìn hồng trần này thật sự chính là điều người muốn?”

Có phải nàng muốn hay không, không phải quyết định bởi nàng. Vô Phương cúi đầu khẽ than: “Con đã có hôn ước với người ta.”

Mày Liên sư khẽ nhú một cái rất khó nhận ra, “Bốn tọa đã biết chuyện này từ lâu, nhưng vẫn muốn khuyên người nghĩ kỹ hơn, không có niềm vui hôm nay thì sẽ không có nỗi sợ ngày mai, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp.”

Nàng lại nói: “Con hiểu đạo lý đó, nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Con tu hành ngăn ngủi chỉ được gần nghìn năm, có một số việc cuối cùng vẫn không đột phá được. Lúc trước sư phụ tu hành ở mộ địa đàn hương, lấy thân làm đệm, lấy da thịt làm áo, vượt qua nghịch cảnh mới có được thành tựu. Con nghĩ mình cũng cần trải qua tôi luyện, nếu có tạo hóa, nói không chừng một ngày nào đó sẽ được siêu thoát.” Nàng khom người, cung kính giơ cao tay, “Xin sư phụ lấy lại vòng kim cương, giờ con đang ở uế thổ, nếu cứ kéo dài e sẽ làm bẩn nó. Để nó theo sư phụ về Ô Kim Sát Thổ, giao cho người có duyên khác vậy.”

Không thích cách nàng chỉ dùng hai chữ ‘không hợp’ rồi liền trả lại đồ, Liên sư đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra, “Đồ đã tặng người, bốn tọa chưa nói lấy lại thì nó vẫn là của người. Người nói đúng, trên đời không có chuyện vô duyên vô cớ mà đạt được thành tựu lớn, người có ý muốn vào hồng trần thì ấy là lựa chọn của người, ta không tiện xen vào. Nhưng người nên nhớ, duyên có nhiều loại, có duyên sinh thiện cũng có duyên sinh nghiệt, một khi đã dính vào thì không còn đường lui.”

Kỳ thực lời Phật nói cũng giống như mấy câu lang trung căn dặn bệnh nhân, khúc điệu khác nhau song đều diễn như nhau, toàn là mấy câu

ngghiêm trọng dọa người sợ ba hồn bảy vía, nhưng kết quả chưa chắc đã tệ hại như thế. Vô Phương luôn giữ tâm lý lạc quan, nàng nhớ đến lệnh chủ, nếu chọn dây dưa với chàng, bi kịch lớn nhất có lẽ là bị chàng đồng hóa, càng ngày càng dần đi giống chàng thôi.

Nàng khe khẽ thở dài rồi đáp lời: “Là lựa chọn của chính con, đến chết cũng không hối hận.”

Liên sư ở giữa không trung im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Một nghìn năm qua, người là kẻ có tuệ căn nhất trong số bốn tọa đã độ hóa, vậy mà giữa chừng lại buông tay, quả rất đáng tiếc. Bốn tọa thật sự tiếc tài... Thôi, vận mệnh như giang sơn, không phá cũng chẳng dựng. Đi trải nghiệm một phen đối với người cũng không tính là chuyện xấu. Người cứ giữ vòng kim cương đi, đồ đã tặng đi mà còn lấy lại, há sẽ khiến thế gian cười ta hẹp hòi sao...” Tăng hăng một cái, ông hạ lệnh với chúng Không Hành Mẫu: “Vạn dặm đường xa lại một chuyến tay không, thôi, trở về thôi.”

Gánh nặng trong lòng Vô Phương được dỡ đi phần nào, quả nhiên vẫn là Liên sư nàng biết trước giờ, cực kỳ phô trương, sau khi nói mấy lời thiên cơ thì lại muốn lộ nguyên hình, đương nhiên lúc lộ tẩy chính là điềm báo nên rời đi rồi. Khi ông sắp đi, nàng đứng dậy gọi ông lại: “Sư phụ, con có một vấn đề muốn hỏi người.”

Liên sư vòng người lại, “Chuyện gì?”

Nàng chấp tay thành hình chữ thập thỉnh giáo: “Nhân duyên giữa con và Bạch Chuẩn... có thể đi tới cùng không ạ?”

Trong con mắt khép hờ của Liên sư tuôn ra Phật pháp vô biên, “Thiên cơ bất khả lộ, người cũng đã tu hành nghìn năm rồi, không nên hỏi vấn đề ngây thơ thế.”

Nàng ngáp ngừng, “Con chỉ muốn cầu được yên lòng.”

“Nếu lòng đã không yên thì người còn thành hôn làm gì? Bốn tọa thường cảm khái kẻ trong ngũ hành không thoát khỏi được trói buộc của thất tình lục dục. Dốc lòng chỉ dẫn người, rốt cuộc người cũng giống con người, xem ra duyên sinh duyên diệt quả nhiên đều có định số, không ai thay đổi được.”

Ông nói lấp lửng mập mờ, Vô Phương chỉ có thể tự tiêu hóa. Thấy đội ngũ khổng lồ chuẩn bị di chuyển tiếp, nàng lại gọi tiếp: “Sư phụ, đệ tử còn có một câu hỏi nữa.”

Liên sư *ừ*, “Người vẫn chưa xong à? Nếu có câu hỏi thì có thể hỏi luôn một lần không?”

Nàng vô cùng xấu hổ, “Đệ tử muốn hỏi thêm một câu, đồ đệ con thu nhận lúc ở thành Thiên Cực giờ đang ở đâu. Con và lệnh chủ đã đến Phong Đô tra sa đọa sinh sách, song vẫn không tìm được tung tích của y, y còn sống không? Con và y gặp gỡ lần này là quả báo cho ngày sau sao?”

Lần này đúng là hỏi một hơi ba câu luôn, Liên sư ngẫm nghĩ rồi chọn câu đơn giản nhất trả lời, “Còn sống, những việc kia thì không thể trả lời. Nếu người đã chuẩn bị nhập thế thì mọi thứ đều phải do chính người trải qua. Lần sau không nên tùy tiện lật giở sa đọa sinh sách nữa, chuyện vượt quá khả năng, nếu có thể tránh thì chớ nên làm.” Nói rồi ông thở dài, “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Bốn tọa cũng biết, gả cho thượng đạo thì có thể giúp người lột xác, còn nếu không, người cũng chỉ có thể chơi bòn với y thôi.”

Âm cuối của Liên sư vẫn quanh quẩn trên không trung trong khi hào quang đã biến mất từ lâu. Nên tổng kết lại thì mục đích lần này ông đến có lẽ là muốn khuyên nàng. Thứ dễ cản trở con đường tu hành nhất chính là tình yêu, thân xác có thể chịu được mọi tôi luyện và đả kích từ bên ngoài, duy chỉ không chịu nổi nghiệp chướng của nội tâm mà thôi. Nếu tâm không

động thì sẽ chẳng có nhiều yêu hận tham lam si mê như vậy, đáng tiếc nàng không đủ định lực, vùng vẫy mãi mà vẫn trầm luân.

Tồn tại ở thế gian này, với bất cứ ai nàng cũng có thể mở lời khuyên răn, song chỉ có mỗi nội tâm của bản thân là mãi không dám thẳng thắn đối diện. Bây giờ lời đã ra khỏi miệng, thôi thì cứ toàn tâm toàn ý tiến tới đi vậy!

Hương trong lò đã tắt nàng cũng không thêm vào, quán minh y ngồi đó suốt đêm.

Ngày hôm sau trời rất đẹp, gian nhà tranh lần lượt có bệnh nhân kéo đến gõ cửa xin khám. Dân ở Yểm Đô cũng sẽ bị bệnh, có điều nguyên nhân sinh bệnh lại có phần kỳ lạ khó hiểu, nàng bận bịu đến tận trưa. Giữa chừng lệnh chủ đưa cơm đến cho nàng, đứng dựa vào cửa nhiệt tình giới thiệu với bệnh nhân lui tới: “Ây dà, người biết không, linh y là nương tử của bốn đại vương đấy.”

Đám yêu quái đương nhiên phải nể mặt chàng, đều cuống quýt chấp tay thưa: “Chúc mừng chúc mừng... Thất kính thất kính...”

Lệnh chủ vô cùng đặc ý, vui vẻ nói: “Tu luyện cho tốt vào, một ngày nào đó các người cũng sẽ gặp được nhân duyên tốt thôi.”

Chàng ở đây quấy rầy làm Vô Phương không bình tâm được. Sau khi tiễn một con hạc yêu bị chó sói đất cắn đi, cuối cùng nàng cũng không nhận được nữa, “Ngài về đi được không, đừng phiền ta làm việc.”

Lệnh chủ tất nhiên không chịu, “Ta có làm phiền nàng đâu, chỉ giới thiệu nàng với mọi người thôi mà, như thế sẽ không có ai dám đến tìm nàng gây rối.”

Nàng hết cách, “Không ai tìm ta gây rối cả, chỉ có ngài làm phiền ta thôi.”

Lệnh chủ cảm thấy hết sức oan ức, nhưng hôn thê đã bất mãn thì bản thân cũng nên tự kiểm điểm xem có phải mình đã vô tình quấy nhiễu nàng không. Chàng cô đơn đứng đấy một hồi, “Vậy nàng ăn cơm đi được không, đồ ăn cũng sắp nguội lạnh cả rồi.”

Vô Phương không tránh khỏi động lòng, nhớ lại lúc trước, mỗi lần nấu cơm đều phải tranh nhau với Cù Như, hạ đĩa chậm là sẽ không còn phần, đây vẫn là lần đầu tiên nàng hưởng thủ đãi ngộ có người đưa cơm. Nhưng ngoài miệng không thể dễ dãi được, lệnh chủ rất dễ tự phụ, hễ được khen là chàng lại phiền hơn nữa.

Nên nàng vẫn giữ vẻ mặt hờ hững, “Chỗ ta có đồ ăn rồi, không cần ngài phải phí tâm. Mau về đi, tối nay sen đỏ sẽ nở, không cần chuẩn bị vài thứ trước à?”

Lệnh chủ nói: “Đồ đạc đều có sẵn, ta cũng đã gói thước theo rồi, không còn gì nữa để chuẩn bị hết, nên cho ta ở cùng nàng một lúc...”

Nàng tỏ vẻ phiền não, “Ta rất bận, không muốn ngài ở cùng. Đi đi đi đi, đừng ở đây làm phiền ta thêm nữa.”

Bị nàng đuổi ra khỏi cửa, lệnh chủ đứng trong sân nói: “Ta cũng xem bệnh có được không? Hôm qua nàng bảo ta phải tịnh thân, dù gì cũng phải kiểm tra qua trước chứ... Ồi...” Còn chưa nói xong thì đã bị chiếc cốc từ bên trong bay ra đập trúng, không còn cách nào khác, chàng đành khụt khịt mũi, khập khiễng rời đi.

Ở trong phòng đưa mắt nhìn theo tấm lưng kia, Vô Phương không khỏi bật cười. Trước kia luôn cảm thấy là nam giới tất phải sát phạt quyết đoán mới được phái nữ thích, kết quả nàng lại gặp phải dạng này. Dù bây giờ vẫn chưa thấy được mặt chàng, nhưng tim mình thế nào, mình rõ nhất. Dẫu có cơ hội lùi mười nghìn bước để chiêm nghiệm lại kiếp này thì nàng

vẫn không oán không hối hận, dù sao cũng chính chàng đã khiến nàng từng chút một đem lòng yêu thích.

Lệnh chủ quay về Yểm Đô, bắt đầu tỉ mẩn chuẩn bị trang phục cho tối nay. Dù sở hữu dáng vẻ phong thần tuấn tú và diện mạo đẹp đẽ vô song, chàng vẫn không thể thiếu phụ kiện làm nổi bật cần thiết. Chàng chải đầu, tỉ mỉ vuốt hết tóc ra sau tai, chọn ra đôi giày đẹp nhất trong tủ, cuối cùng còn phủ thêm tấm áo choàng đỏ rực của mình.

Cơ ngực rắn chắc lấp lánh trong mắt chúng tượng, chàng đứng trên bậc thềm cao với phong thái tự tin như thần tiên giáng thế. Đại quân gia ôm số nợ, dùng ánh mắt tôn sùng ngược lên nhìn chàng, “Chúa thượng sắp lên đường rồi ạ?”

Lệnh chủ gật đầu, “Bốn đại vương đi trước một bước, nhớ chuẩn bị đón tiếp Yểm hậu cho tốt, đợi trời tối thì đưa nàng đến Kính Hải tìm ta. Nhớ đấy, trong vòng chu vi hai trăm do tuần không cho phép bất cứ vật sống nào lãng vãng, ta không hy vọng chuyện tốt bị phá hỏng. Mười nghìn năm mới có được cơ hội lần này, nếu hỏng chuyện, ta có thể sẽ không nhận được mà ra tay giết chóc đấy.”

Đại quân gia vâng dạ liên tục, chuyện này không chỉ của một mình chàng mà còn liên quan đến hạnh phúc cả đời của toàn bộ tượng đất ở Yểm Đô, cho nên tất cả đều tận tâm tận lực, tuyệt không dám chểnh mảng tí nào.

Lệnh chủ hài lòng phất ống tay áo bay ra ngoài, phiêu dật biến mất ở cuối tầm mắt tựa như dải lụa đỏ bị gió thổi đi. Đại quân gia quay lại nhìn đám tượng, “Chư vị, cách trời tối còn hai canh giờ nữa, nhất định phải cực kỳ cẩn thận, phải đưa Yểm hậu đến Trung Âm Kính Hải an toàn.”

Đám tượng tuân lệnh, nhiệt tình hôn hôn lễ lần trước lại lần nữa dâng trào, đồng tâm hiệp lực khiêng kiệu trên vai rồng rắn rời khỏi Yểm Đô, xung quanh là đèn lưu ly va vào nhau tạo nên giai điệu hạnh phúc.

Lần này đại quân gia đích thân xuất mã, đến nhà tranh thì đứng ngoài sân khê gọi: “Yểm hậu, đã tới lúc rồi ạ, chúng thuộc hạ đến đưa Yểm hậu tới Kính Hải.”

Nhưng cả buổi mà trong nhà tranh chẳng hề có động tĩnh, đám tượng đất đứng ngoài chờ trố mắt nhìn nhau, đang chuẩn bị đi vào xem thì mỹ nhân rốt cuộc cũng đi ra khỏi nhà...

Thật sự là bước bước nở hoa, không hề khoa trương. Đôi chân ngọc nhỏ nhắn bóng loáng không đi giày, đi từng bước nhỏ tiến tới, ngay cả mặt đường cũng nở đầy hoa. Lòng bàn chân không dính chút bùn, thánh khiết tựa chư Phật, trên cổ chân thon thả còn buộc dây đỏ treo chuông bạc, phát ra âm thanh *ting tang* lạnh lạnh. Dáng hình đoan trang của Yểm hậu đi lẫn trong gió, mái tóc đen nhẹ bay bay.

Trên đời này có một kiểu đẹp không cho phép nhìn gần, tất cả đều cúi đầu, trên vai hơi hạ xuống, Yểm hậu vào ngồi ngay ngắn trong kiệu, rèm lưu ly chập chờn, ánh sáng thay nhau ẩn hiện ở trên mặt nàng. Đại quân gia giơ tay lên vỗ tay một cái, trong ánh hoàng hôn dần buông xuống trên vùng hoang dã, đội ngũ rồng rắn bước đi. Từ núi Nhĩ Thị đến Trung Âm Kính Hải cần phải tốn chút thời gian.

Kiệu đi rất nhanh, phong cảnh hai bên dần thụt lùi ở đuôi mắt, vì biết là đi gặp lệnh chủ nên trong lòng Vô Phương cũng không sợ, chỉ hơi căng thẳng.

Trước kia nàng từng nghe nói, Kính Hải là bãi biển mà vong linh phải đi qua, đứng trên biển có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này, nhìn thấy mọi thứ đã từng trải qua một lần nữa, trong chớp mắt đó mới nảy sinh suy nghĩ liệu có quyết định vượt biển đi tiếp hay không. Thế nên Kính Hải cũng giống đài Nghiệt Kính đặt trong điện của Tần Quảng vương, chỗ khác nhau là ở trước đài Nghiệt Kính không có kẻ tốt, còn Trung Âm Kính Hải thì thiện ác lẫn lộn.

Không biết sao chàng tìm được nơi hay ho này, Vô Phương mơ hồ nghe thấy tiếng gió gào rú ở triền núi, sen đỏ hút đủ âm khí mới có thể nở rộ, mùa hoa nở trên biển không có người Trung Âm nên rất thích hợp để nuôi tượng. Tượng tượng xem, lệnh chủ khắp mình toàn bùn lầy ngồi trên bờ chờ đợi là hình ảnh nhức mắt đến mức nào, song dù vậy nàng vẫn ăn mặc thật đẹp... Chàng muốn dựa theo dáng vẻ của nàng nặn tượng nữ, nàng hy vọng mình ở trong mắt chàng thật hoàn mỹ, chỉ ít không để chàng thất vọng.

Nơi âm khí quá thịnh luôn không thiếu thứ cổ quái và kỳ lạ. Tuy Vô Phương có thị lực nhìn đêm tốt, nhưng có một đoạn đường cũng không phân biệt rõ phương hướng. Rốt cuộc nghe thấy đại quân gia hô ‘đến rồi’, sau khi băng qua một thông đạo tối thui, trước mặt liền trở nên sáng sủa rộng rãi.

Kiệu ngừng lại trước cửa vào Kính Hải phản chiếu ánh đỏ ở trên trời, đại quân gia chấp tay, “Chúng thuộc hạ chỉ đưa Yểm hậu đến đây thôi, quãng đường còn lại xin Yểm hậu đi một mình.”

Trên đất có trải thảm lông dày kéo dài về phía trước, tạo thành một con đường thảm thên thang, Vô Phương cười thầm trong bụng, đồ ngốc kia lại làm trò vớ vẩn rồi, có điều cách chàng dỗ nàng vui vẻ cũng bài bản đấy chứ.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, hoa văn trên thảm lông cừu in ở lòng bàn chân có cảm giác tê tê. Dần dần đi tới cuối, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì một biển hoa đập đột nhiên vào mắt, nàng ngạc nhiên hít sâu một hơi. Cho tới bây giờ nàng còn chưa từng thấy loại sen nào như thế, cánh đỏ tươi như máu, hoa và lá mỏng như cánh ve. Giữa mỗi đóa hoa đều có đĩa tré ngủ say, xinh xắn hết tiên đồng, tất cả đều là kiệt tác của lệnh chủ.

Nàng ngồi xổm ở mép nước vừa cảm thán vừa tán thưởng số tượng đất, ngũ quan và tay chân tinh tế như vậy, quả thực khéo léo dị thường.

Lệnh chủ trông ngu ngơ vậy mà không ngờ tay nghề khá thật...

Nhắc đến lệnh chủ, nàng mới phát hiện mình còn chưa thấy chàng đâu.

Đứng dậy tìm bốn phía, trong mắt chỉ có sen đỏ trùng điệp nghìn dặm, bên tai có tiếng rì rào cùng tiếng hoa nở, nàng đảo mắt nhìn quanh, phát hiện trên mặt nước cách bờ trăm bước có một bóng lưng. Mái tóc dày thả sau lưng, chất tóc óng ả khiến ánh sáng tỏa ra từ sen đỏ hắt lên nó trông như mật ngọt, áo choàng khoác hờ, cổ áo mở rộng trượt đến khuỷu tay, thuận thế để lộ một bên đầu vai trắng nõn, lệnh chủ ngồi nghiêng trên đóa sen đỏ lớn nhất với tư thế nhìn thôi cũng thấy mỏi.

Phương thức chào sân như vậy thật khiến người ta vừa kinh hãi lại phải cảm thán.

Đoán chắc chàng lại muốn giở trò, Vô Phương bước lên trước nửa bước, “Ngài không mỏi eo à?”

Rốt cuộc chàng cũng chịu xoay người lại, và không phải là hình ảnh có đầu không mặt như trong tưởng tượng của nàng. Khuyên tai bên tai sáng rực, hình xăm ở cổ vô cùng nổi bật, chàng nở nụ cười cực phong tình vạm vỡ với hôn thê đang trợn mắt há mồm, “Nương tử à, nàng nhìn có hài lòng không?”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Vô Phương đã vô số lần thử chấp vá ngũ quan của chàng lại với nhau, tự biết trong lòng sẽ là dạng đã nhìn thì không thể quên.

Nhưng dù có nghĩ nhiều đến mấy thì cũng chỉ trong khả năng nào cho phép. Nàng đoán chàng có đường nét tuần tú, khỏe mạnh đầy sức sống, song chưa bao giờ nghĩ đến toàn cảnh diện mạo của chàng lại khiến người ta lo sợ bất an như thế này.

Đúng, chính là lo sợ bất an, vì nàng không tìm được từ ngữ nào khác có thể miêu tả chính xác hơn cảm nhận của nàng tại thời khắc này. Trong suy nghĩ của nàng, nam giới tuần tú đến đâu thì cũng chỉ là một lỗ mũi với hai con mắt, nhưng dung mạo của lệnh chủ lại vượt qua khỏi giới hạn đó.

Người đã từng thấy hình các chư thần trên bích họa chưa? Rực rỡ và tráng lệ là tính từ để hình dung. Nếu không phải cử chỉ hành động có hơi không đứng đắn thì hãn lệnh chủ sẽ độc nhất vô nhị như hình trên bức họa vậy.

Thoạt nhìn chàng nhiều nhất cũng chỉ mới hai mươi, đường nét mặt tựa tranh vẽ, vừa khí phách vừa trữ tình như thi ca. Chàng buộc tóc bằng dây tua, bắp tay đeo vòng quý, hình xăm ở một bên cổ trông phức tạp lại rực rỡ, uốn lượn chạy dọc xuống phủ kín cánh tay phải, nhìn oai hùng như rồng như hổ. Chàng ngồi nghiêng, nửa thân trên để trần, hơi ướt nước, giọt nước lăn trên các múi cơ, từ ngực trượt xuống eo... Thấy nàng nhìn đến ngẩn ngơ, chàng đưa tay vừa phủi vừa lau, ý khoe mẽ lộ lộ.

Một giọt nước lạnh như băng xuyên qua tầng mây rơi lên môi Vô Phương, bấy giờ nàng mới hoàn hồn, mặt lập tức nóng ran. Trước đây khi chàng đột nhiên xuất hiện tuyên bố muốn cưới nàng, nàng cho rằng chàng vừa già lại vừa xấu, không chừng còn bị liệt mặt do trúng gió. Sau đó thỉnh thoảng lại thấy được một góc của núi băng, nàng đã bỏ suy đoán ấy đi, nhưng tuyệt nhiên không ngờ chàng lại có dáng vẻ trẻ trung thế này.

Chàng thật sự đã mười nghìn tuổi ư? Nàng từng gặp một lão rùa mười nghìn tuổi, già đến nỗi không còn hình rùa nữa rồi. Mười nghìn năm này chàng bảo dưỡng thế nào vậy? Áo choàng đen che thân là để tránh dầm mưa dãi nắng, hay là vì dáng dấp không đủ hung ác, sợ không trấn áp được chư yêu ở Sát Thổ?

Vô Phương một bụng đầy hồ nghi, đóa sen đỏ to lớn kia dập dềnh trôi lại gần rồi dừng ở trước mặt nàng. Lệnh chủ ngồi trên sen đỏ nhẹ nhàng tựa đầu lên vai nàng, “Nàng từng sờ nắn tên tượng do Lộc Cơ dẫn đến nên có thể so sánh rồi đấy, ta đã nói mỗi bộ phận trên người ta đều hơn hẳn hẳn mà, đâu có gặt nàng đúng không?”

Đợi một hồi vẫn không thấy nàng phụ họa, lòng tự trọng của lệnh chủ bị tổn thương, trong cơn tức giận chàng bắt đầu động thủ tụt quần đùi xuống, “Nàng vẫn không tin ư? Không tin chúng ta đo lại là biết!”

Cho nên mới nói dáng đẹp thì có ích gì, đầu óc hoàn toàn không theo kịp tướng mạo, lệnh chủ quả nhiên vẫn là lệnh chủ của lúc trước.

Nàng lật đặt giữ tay chàng lại, “Đừng... Ngài lại muốn làm gì nữa hả?”

Chàng nói: “Cởi quần chứ gì nữa, dù ta không có thói quen so độ dài ngắn với tượng đất mình tạo ra, nhưng vì đế nương tử có am hiểu toàn diện về ta, cái gì ta cũng có thể để nàng xem được.”

Giờ cởi quần nữa là lộ hết luôn. Nàng dùng sức đè tay chàng lại, vốn còn đang vui mừng vì rốt cuộc mình cũng nhìn thấy mặt chàng, tình cảm cuối cùng cũng được làm rõ, nhưng chàng làm loạn như thế khiến nàng nhất thời sợ hãi đổ mồ hôi lạnh đầy mình.

Sức đã lớn, chàng còn cố chấp giằng co với mình, nàng thật sự không áp chế được, đành cảm tức quát lên: “Trên đời này sao lại có kẻ như ngài, cởi quần ngay trước mặt một cô nương chứ!”

Lệnh chủ chớp chớp đôi mắt đẹp, rồi ngượng ngùng cười, “Nàng đâu phải là người ngoài, sớm muộn gì cũng phải thấy mà.”

Nếu chàng vẫn là vị lệnh chủ mặc áo choàng đen không thấy rõ mặt mũi lúc trước, cùng lắm nàng chỉ cảm thấy chàng ngốc. Nhưng bây giờ từng ánh mắt mỗi vẻ mặt của chàng đều lọt vào trong mắt nàng, sự ngốc nghếch ấy liền biến thành trăm phương ngàn kế, vừa sinh động vừa gian trá.

Nàng bứt rứt vô cùng, không biết nên nhìn vào đâu nữa, hốt hoảng né tránh: “Không được phép giờ trò vô lại, ngài mà còn không bớt trò đi thì ta sẽ đi ngay.”

Chàng kêu lên: “Đừng mà, chúng ta đã giao kèo xong rồi còn gì, còn phải nặn tượng nữ cho Kim Lụy mà, nàng đi rồi thì làm sao nặn được nữa? Sen đỏ rất nhanh tàn, nếu tượng đất không được nuôi đủ bốn mươi chín ngày thì sẽ thành tàn tật đấy. Dù sau đó nàng nghĩ thông, tối mai lại đến cũng không kịp đâu.”

Vừa nói chàng vừa chống hai tay quỳ gối trên sen đỏ, đường cong cơ thể uyển chuyển khiến chàng nhìn như con báo đang vận sức chờ thời cơ hành động. Chàng đưa người đến, gần như dán mặt lên mặt nàng, “Nương tử à, ta đã cởi áo choàng ra rồi, nàng nhìn kỹ xem, có nhìn thấy mặt ta không?”

Chàng khổ tâm làm ám thị tâm lý suốt mấy tháng, hôm nay sắp sửa được như mong muốn rồi. Mỗi lần lộ một phần mặt cho nàng thấy, mức độ nhiều ít thế nào chàng đều ghi chú lại. Phải từ từ, biến đổi một cách bất tri bất giác, đợi đến khi chính nàng cũng thừa nhận thì một kích sau cùng sẽ nhất định trúng đích, dù không yêu cũng phải yêu.

Lệnh chủ chớp mắt, lại chớp thêm mấy cái nữa, hàng lông mi dài gần như quét lên cả mặt nàng.

Thế nào, tới mức trời đất oán than đúng không? Chàng thật không rõ vì sao mình lại tuần tú đến vậy nữa! Chiêu trước sau tương phản dữ dội này từ trước đến giờ lúc nào cũng thành công, dù có là linh y luôn bình tĩnh thì bây giờ cũng không cầm lòng nổi đúng không?

Mau nói nhìn thấy đi, nàng thừa nhận xong bọn họ liền có thể tiến sâu hơn đây.

Lệnh chủ nôn nóng đến không muốn chờ nữa, “Nhìn mắt ta, nhìn mũi ta cả miệng nữa này...” Sau đó chàng hơi nghiêng đầu, đưa tay chỉ vào đuôi mắt, “Có thấy không, chỗ này của ta còn có nốt ruồi giọt lệ, có phải trông vừa chói lóa vừa nhàn nhạt ưu thương như hoa lê trong mưa không?”

Rõ ràng chàng thấy được sự kinh ngạc trong mắt nàng, cái vẻ đó đâu có giấu được, nhất là khi tình cảm sâu đậm đến một mức nhất định. Lệnh chủ cảm thấy mình có thể nhìn thấu lòng hôn thê, hướng hồ bản thân còn tự quyết được trong việc lộ mặt bao nhiêu. Chàng đã không che chắn chút nào nữa, nàng mà chẳng nhìn thấy nữa thì nhất định là đang giả vờ.

Lệnh chủ quay đầu qua lại để giúp hôn thê nhìn kỹ tướng mạo mình hơn. Tộc của chàng sau khi hóa thành người đều đẹp vậy cả, chưa kể chàng còn thấy mình chính là tài năng xuất chúng nhất trong tộc.

Lúc trước khi chàng giáng thế, các trưởng lão ai ai cũng nhất trí cảm thán rằng: “Trước giờ chưa từng có đứa trẻ nào đẹp như A Chuẩn cả.”

Vẻ đẹp của chàng không phải kiểu ẻo lả mong manh, chàng có khí phách và vẻ cường tráng mà phái nữ thích, lại có gương mặt tinh xảo mịn hoặc mà phái nữ mê.

Chàng đã chuẩn bị xong xuôi để hôn thê thần hồn điên đảo vì mình, đương lúc tha hồ tưởng tượng cảnh nàng quỳ dưới quần đùi của mình, chàng lại nghe thấy một câu khó mà tin nổi...

Nàng hỏi: “Bạch Chuẩn, vì sao ngài chỉ có đầu mà không có mặt?”

Lệnh chủ ngẩn ra, rồi bỗng kinh hoàng cực độ, “Sao có thể chứ! Nương tử, có phải nàng mù rồi không?”

Vô Phương từ tốn lắc đầu, vẻ mặt hết sức đản đo, “Ta đều thấy rõ mỗi gân mạch trên cánh hoa, chỉ không thấy mỗi mặt ngài. Ngài không cười mũ trùm còn đỡ, cười ra rồi lại có phần kinh khủng.”

Lệnh chủ lại kêu: “Không thể nào!” Chàng rõ ràng đã giải hết kết giới che chắn trên mặt mình rồi mà, chẳng lẽ pháp thuật của chàng bị mất linh? Chàng không tin, kéo tay nàng áp lên mặt mình, “Nàng sờ thử đi, ta có mặt mà. Không chỉ có, mà còn rất đẹp nữa.”

Vô Phương cố nén thẹn thùng, sờ soạn hai cái trên mặt chàng, “Sờ được nhưng không thấy được, cho nên ta vẫn chưa thích ngài.”

Lệnh chủ phát hiện mình đùa giỡn hơi quá trớn rồi, theo tình cảnh này, chàng sợ không có cơ hội động phòng mất.

Chàng gần như tuyệt vọng, “Nàng coi ta là đồ ngốc có phải không? Máy lần trước ta đều khống chế được mà, lần này lộ hết nàng lại nói không thấy, rõ ràng là cố tình gây khó dễ!”

Ai ngờ chính vì câu nói này, phỏng đoán của Vô Phương liền được chứng thực.

Quả nhiên là chàng động tay động chân, cái gọi là thật lòng mới có thể nhìn thấy mặt cũng chỉ là trò mèo chàng bày ra. Sao lão yêu này lại hư hỏng vậy chứ, trước kia nàng cứ coi chàng là kẻ ngốc, thì ra nàng mới chính là kẻ tự cho là thông minh. Chàng vừa khôn vừa xảo quyết, hôm nay lộ một chút, mai lại lộ một chút, đều là mưu đồ để thả dây câu cá lớn cả.

Tức muốn chết đi được, Vô Phương dùng cả hai tay đẩy chàng ngã nằm trên nhụy hoa, “Ngài mới coi ta là kẻ ngốc, lừa ta lâu như thế, giấu đầu lòi đuôi làm bộ làm tịch, đừng tưởng rằng ta không dám đánh ngài.” Nàng vung tay lên giả vờ quơ hai cái.

Lệnh chủ ngơ ngác một thoáng mới phát hiện ra mình vừa lỡ miệng, bị nàng bóc mẽ rồi.

Chàng chẳng thở nổi, chán nản nằm vật xuống, ôm mặt kêu than: “Sao có thể thế chứ! Sắp xếp không chê vào đâu được như vậy kia mà...” Thất bại ngay vào giây phút quan trọng nhất.

Có điều nhìn lén hôn thê qua kẽ tay, chàng phát hiện hình như nàng cũng không giận thật, chỉ hơi bất mãn, bực tức trợn mắt nhìn chàng thôi.

Nàng dĩ nhiên chẳng nổi đánh chàng, chàng rất có lòng tin với mình. Ngẫm nghĩ lần nữa chàng lại phấn chấn, chống ra hai tay sau ót, ngẩng đầu nhìn nàng bằng ánh mắt mỉa mai, “Nương tử à, mấy chuyện đó đều là chuyện nhỏ nhặt, chớ để trong lòng, quan trọng chính là hai ta rất xứng đôi. Nói ra nàng có thể không tin, nhưng khi biết nàng cầm sính lễ của ta ở thành Sâm La, ta liền hiểu được, ta sống mười nghìn năm qua đều là vì để chờ nàng cả.”

Lệnh chủ lại bắt đầu huyền thuyên, đẳng cấp mặt dày có thể nói là tỉ lệ thuận với tiêu chuẩn nặn tượng của chàng rồi. Vô Phương khinh thường ra mặt, nhưng thực ra trong lòng lại nhẹ nhõm. Giống như lúc chọn món ăn, món nào hương sắc vị đều tuyệt thì đương nhiên không thể cầu hơn được

nữa. Nhưng ngộ nhờ vị tạm được song trông không được ngon lắm thì cũng chẳng thể đổ đi, cùng lắm là nhắm mắt mà ăn thôi.

Nàng không nói gì, chàng liền quần lấy nàng, thử chạm vào tay nàng thăm dò, thấy nàng không phản đối, chàng lại véo nhẹ dái tai nàng.

Bị chàng trêu chọc đến đỏ mặt, Vô Phương cố tỏ vẻ bình tĩnh, cau mày bảo: “Ngài mặc xiêm y vào đi đã có được không?”

Đã tính toán bố trí cẩn thận mà rốt cuộc lại bị tạt một chậu nước lạnh, lệnh chủ tức giận kéo cổ áo lên, ngồi trên nhụy hoa làm mặt hờn dỗi. Ánh sáng từ sen lửa dưới biển chiếu vào trông mắt chàng, dù khuôn mặt này không có bất kỳ khuyết điểm nào, nhưng Vô Phương vẫn cảm thấy không quen.

Nàng bỗng có phần hung nhớ lệnh chủ không mặt kia, lúc đó ngốc nghếch hồn nhiên là thế, không giống bây giờ, làm nàng choáng váng không biết đâu mà lần. Gương mặt này cũng chẳng hay ho gì, nó có ma lực khiến kẻ khác mù mị, nhìn lâu sẽ cảm thấy mọi thứ đều chỉ là chuyện nhỏ, không còn quan tâm đến gì khác.

Lệnh chủ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cho rằng hôn thê cần chút thời gian để từ từ thích ứng. Chàng đưa tay ra với nàng, “Nương tử, lại đây nào.”

Vô Phương bĩu môi, trách chàng dùng từ không thích đáng, cứ như đang gọi con cún vậy.

Nàng không phản ứng, lệnh chủ uất ức không thôi, song vẫn phải đổi sang giọng uyển chuyển: “Hoa sen này to lắm, hai người ngồi lên đùa nhau cũng được... nương tử, nàng tới đây được không, cho ta ôm nàng một cái nhé?”

Tim trong lồng ngực lại đập mạnh một nhịp, một lệnh chủ vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Vô Phương cảm nhận được sự căng thẳng xưa nay chưa từng có.

Thật ra nàng căng thẳng cũng là chuyện dễ hiểu, lệnh chủ giải trừ chú che đã ngự trị suốt mười nghìn năm qua để lộ mặt giữa ban ngày ban mặt đây, nếu không phải vì nóng lòng muốn chiếm được trái tim của hôn thê thì còn lâu chàng mới làm thế. Một người đã sống trong bóng tối quá lâu thường sẽ sợ thấy ánh sáng, chiếc áo choàng đen ấy như lớp vỏ bảo vệ của chàng, không có vỏ thì chẳng khác gì đang trần truồng cả.

Chàng giang cả hai tay ra tới trước mặt nàng, cất chất giọng trầm trầm đầy cảm dỗ nhỏ nhẹ gọi: “Đến với ta nào, đừng sợ.”

Vô Phương cắn môi, rớt cuộc vẫn đặt tay vào lòng bàn tay chàng. Lệnh chủ nắm chặt lấy tay nàng rồi kéo nhẹ một cái, nàng nhanh chóng tới gần. Chân trần giẫm lên hoa sen, không bắn không đục, không lòe loẹt, dáng vẻ ấy thật giống Bồ Tát.

Lệnh chủ cảm động tới mức muốn khóc, ôm lấy chân hôn thê, “Cũng may ta ra tay sớm, bằng không nàng vào cửa Phật rồi thì ta đi đâu đòi vợ đây!”

Nàng cup mắt nhìn chàng với vẻ bất đắc dĩ, chàng đang vui vì nàng đã mãi mãi lỡ duyên với cơ hội tu thành chính quả.

Gió biển đêm ủa tới, sen đỏ dưới chân chập chờn. Đôi mắt nhìn ra xa, nhiều đóa sen cùng những bó lửa xen kẽ nhau tạo nên khung cảnh huyền diệu. Giống như lệnh chủ không lường trước được, ai mà ngờ hoa biển nở lại đẹp đến vậy, sau khi chúng héo tàn thì đây lại là nơi mà người Trung Âm phải vượt qua. Một đám người mục rữa u ám đi qua mặt biển, cảnh tượng kia hẳn giống địa ngục Tu La lắm!

Có điều mấy đứa trẻ nằm trên sen thật sự rất đáng yêu, bây giờ chúng vẫn chưa cao đầy một thước, nắm tay rất bé, chân nhỏ đá tới đá lui, Vô Phương nhìn mà thấy lòng dịu dàng hẳn đi.

“Chúng sẽ lớn lên theo đĩa mật hoa, bốn mươi chín ngày sau sẽ bằng đứa trẻ tầm ba tuổi. Đến lúc đó đám tượng sẽ đến hái chúng, cầm hai sọt lớn để đựng rồi dùng đòn gánh gánh chúng về Yểm Đô.” Lệnh chủ cười nói, để lộ hàm răng vừa trắng vừa đều, “Trông thích lắm có phải không? Nếu nàng muốn thì có thể cùng ta đi kiểm tra chúng.”

Nàng *ừ* khẽ một tiếng rồi thò đầu nhìn xuống, “Truyền thuyết nói ở Kính Hải có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này, vậy kẻ như ta có kiếp trước không?”

Nàng nghĩ chắc là không đâu, nàng không có tên trong sách sinh tử, không có trong ngũ hành, tới và đi chỉ là một thoáng động tâm của ông trời, vốn không có căn cơ để truy tìm.

Mặt nước dập dềnh gợn sóng, ánh lửa dưới đáy vẫn hừng hực, mặt biển dần dần ngưng tụ lại thành mặt kính, nàng đột nhiên lại nhìn thấy thành nhỏ ở Trung Thổ. Phố phường và lầu các vẫn giống cũ, điểm khác biệt là còn người sống, trai gái già trẻ rất rộn ràng, là cảnh tượng lúc nàng chưa được hình thành.

Lòng nàng kinh ngạc, còn muốn nhìn nữa thì một bàn tay ấm áp đã đưa đến che đi mắt nàng. Lệnh chủ nói: “Đây là nơi người Trung Âm sám hối, nàng không nên nhìn, không tốt cho nàng.”

Nàng mù mờ xoay người lại, “Ngài có từng truy tìm kiếp trước của mình không?”

Lệnh chủ ngẩn ra, đối với chàng thì Kính Hải này chỉ là một mặt gương lớn thôi, “Ta chỉ có thể nhìn thấy bản tôn* của mình, căn khí thượng đẳng, anh tuấn hiên ngang mà thôi.” Thăm mý giữa các loài khác nhau,

song trong mắt lệnh chủ, nguyên hình của chàng vẫn còn quét được cả đồng tộc và các tộc khác.

(*Bản tôn: chân thân tôn quý.)

Vô Phương buồn rầu đưa một tay chống cằm, dựa mình lên cánh hoa, “Sống và chết chỉ cách nhau một con đường, cuộc đời của những người Trung Âm kia phải đến đây mới tính là hồi kết, còn cuộc sống của đám tượng đất lại bắt đầu từ đây.”

Lệnh chủ cười cười, “Nương tử nói chuyện nghe giống đang giảng đạo quá à, hôm nay chúng ta đừng nói tới người Trung Âm, chỉ nói về tượng đất thôi. Ta bắt đầu nặn tượng nữ đây, sau khi xén bớt kích cỡ thì cũng chỉ có thể dựa theo dáng vẻ của nàng để nặn đại khái thôi đấy.”

Nàng tỏ vẻ không hiểu, “Vì sao?”

Sóng mắt chàng lướt qua má nàng như dòng nước chảy, “Vì nàng quá đẹp, ta sợ tay nghề mình không giỏi, nặn không bằng được một phần trăm triệu của nàng.”

Vô Phương kinh ngạc, lệnh chủ đúng là càng lúc càng biết ăn nói. Phái nữ đúng là vẫn thích nghe mấy câu như thế, nàng cúi đầu, một quầng màu hồng nhạt dần lan rộng trên dái tai nàng, trông hết sức đáng yêu.

Lệnh chủ chẳng nhìn nổi nữa, chàng xoa hai tay nói: “Cảnh đêm đẹp thế này, nương tử à, chúng ta cùng cảm nhận nhé...”

Nàng ngẩng đầu lên, “Cảm nhận cái gì?”

Nhìn vào đôi mắt trong suốt ấy, lệnh chủ bỗng không nói ra được ý muốn thật sự. Chàng do dự lựa lời: “Ừm... vì để nặn tượng nữ được chính xác, ta cần phải làm nóng tay trước.”

Nàng hiểu ý chàng, then thùng bảo ‘đợi một chút’ rồi rút tranh cuộn ở trong tay áo ra, thả xuống trước mặt chàng, “Ta đã vẽ sẵn rồi, cũng đã đo sơ kích cỡ, ngài có thể nghiên cứu kỹ.”

Lệnh chủ nhìn chăm chăm đường cong trên hình vẽ, không cách nào tiếp nhận nổi, lắp bắp nói: “Ta nhìn... nhìn mấy con số lạnh tanh này là lại thấy choáng đầu. Ta thích đo hình mẫu thật cơ, nếu nàng đã ở đây thì việc gì phải phiền phức vậy chứ...” Câu kể tiếp khó mà diễn tả được, chàng dứt khoát đưa tay ôm lấy mặt nàng, ngón tay di động tới lui, vừa thán phục làn da trơn nhẵn của nàng vừa bật thốt: “Nếu nàng xấu hổ thì ta có thể bịt mắt lại...”

Kết quả nàng tưởng thật, lập tức giơ tay tháo dải lụa trên đầu xuống, sợi tóc dài óng ả lập tức đổ xuống. Lệnh chủ còn chưa nhìn đủ, nàng đã đưa tay quấn lụa che mắt chàng lại.

Trước đây khi khám bệnh cho Lộc Đồng Tử, y đã tặng nàng dải lụa này thay tiền khám, dùng tơ vàng của nhện núi dẹt nên, ngoài làm đồ trang sức còn có hiệu quả cầm máu. Nàng thường dùng nó để buộc tóc nên vẫn luôn mang theo bên người, chàng đã đề nghị như thế thì vừa hay sử dụng nó luôn

Chất lụa óng ả đẹp dễ làm lệnh chủ càng thêm nổi bật. Mà chàng bị che mắt thì có phần hoảng hốt, “Thật ra ta cảm thấy... Thị lực bị cản trở thì sẽ ảnh hưởng đến phán đoán đấy.”

Nàng phớt lờ chàng, áp tay lên mu bàn tay chàng, nhẹ nhàng dẫn dắt nó xuống dưới, lần theo khung xương mảnh mai của mình, “Phái nữ khác phái nam, nơi này thon và hơi nhô lên một tí. Lúc ngài nặn phải chú ý, nếu bằng phẳng thì không giống nữ giới...”

Không nhìn thấy gì nên xúc giác trở nên bén nhạy hơn, tim lệnh chủ đập thành thịch, “Cái này thì ta biết, đó là xương bả vai. Lúc dựng hình sẽ

xuyên móc sắt qua đây, có thể phế hết võ công của người học võ, nên đó cũng gọi là xương khóa*.”

(*Còn có nghĩa là xương quai xanh.)

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Nghe chàng nói thế, Vô Phương mơ hồ thấy đau đầu. Giờ thích hợp để đàm luận chuyện này sao? Thế mới bảo con người lệnh chủ chính là ‘đặc biệt’ ở điểm này, chàng có thể tỉ mỉ tạo bầu không khí, song cũng có thể chỉ vài ba câu đã phũ sạch hảo cảm của kẻ khác. Nàng phải học cách không so đo với chàng, so đo nữa thì chỉ muốn đánh chàng một trận như tử thi, đến lúc đó chàng lại vừa khóc vừa kêu, rồi nàng vẫn không có biện pháp trị chàng

Nàng hít sâu một hơi, “Lệnh chủ uyên bác, ngay đến mấy chuyện ít ai chú ý cũng biết tường tận tới vậy.”

Lệnh chủ xấu hổ cười cười, “Nào có nào có, nam giới đều khá thích mấy thứ liên quan đến võ hiệp mà. Không giấu gì nàng, ta đã từng muốn học theo hiệp khách hành tẩu giang hồ, đáng tiếc cuối cùng vẫn không kiếm được thanh danh gì. Kỳ lạ thật, lúc trước ta đã giết chết chín đạo yêu mười ba đạo quỷ, theo lý mà nói thì chính là vì dân trừ hại mà, chẳng biết vì sao đám yêu ở Sát Thổ lại thích bôi xấu sau lưng ta vậy nữa.”

Nàng thuận miệng đáp cho qua: “Vì họ coi ngài là kẻ địch giả tưởng.”

Lệnh chủ bưng tỉnh hiểu ra, chỉ có nhân tài ưu tú mới đủ tư cách trở thành kẻ địch giả tưởng thôi, chàng bèn vỗ đùi cái đét, “Nương tử quả nhiên cực kỳ thông minh!”

Bây giờ có thể tiếp tục được chưa? Nàng chuyển tay chàng từ cổ sang đầu vai, sau đó tới toàn bộ cánh tay, “Hy vọng lệnh chủ cẩn thận lưu ý, cơ

hội này chỉ có một lần, không có lần thứ hai đâu đấy.”

Lệnh chủ lập tức ngậm miệng, chàng hiểu ý nàng, tức là nhân lúc bây giờ nàng còn tình nguyện thì mau cảm nhận cho tốt, bỏ qua cơ hội này là chẳng còn nữa đâu, chớ lãng phí thời gian vào ba chuyện tầm phào này. Nàng đồng ý làm vậy thì coi như đã có phần thua thiệt, vẫn chưa thành thân mà nàng lại có thể làm được tới bước này, thật sự là thiện lương đại nghĩa lắm rồi.

Lệnh chủ cảm thấy may mắn không thôi vì đã nghĩ ra biện pháp tốt như vậy, bằng không thì dù có lộ mặt cũng chưa chắc được thân mật với nàng. Nàng quá nghiêm túc, có một vị hôn thê nghiêm túc đúng là bi thương thật mà. Nhớ lại tiểu tiên giữ đèn lúc trước rõ ràng là đã lên xe với kẻ khác trước rồi mới quay đầu lại thoái hôn với chàng, nếu Vô Phương cởi mở bằng nửa cô ta thì với thủ đoạn của mình, chàng đã chiếm được nàng từ lâu rồi.

Song bây giờ có thể quang minh chính đại chấm dứt, nghĩ thôi chàng cũng thấy vui lắm rồi. Đáng tiếc là không nhìn thấy gì, chàng đã cố mở mắt thật to, nhưng không biết dải lụa này làm từ gì mà chẳng thể nhìn xuyên qua được.

Chàng có thể cảm nhận được từng đường cong săn chắc cùng bắp thịt run rẩy đang vô cùng căng thẳng của nàng. Thật ra hai bên im lặng như thế này, chàng cũng rất bất an. Bởi vì chàng thật sự rất rất thích nàng, đến nỗi thành tín ngưỡng luôn rồi, từ lòng ngưỡng mộ dành cho thần linh ban đầu, dần dà bắt đầu mơ tưởng hão huyền. Trải qua một thời gian chung đụng không dài không ngắn, bây giờ chàng càng thêm thích và khao khát nàng. Thậm chí lúc đang ôn tập với kính càn khôn, trước mắt chàng còn hiện lên vóc dáng uyển chuyển và đôi mắt dịu dàng của nàng nữa cơ.

Cách đây không lâu trong vòng kim cương đã diễn ra tình huống thế này rồi, chỉ là đổi vai nhau mà thôi. Thì ra sờ và được sờ là hai trải nghiệm

hoàn toàn khác nhau. Lệnh chủ có phần xấu hổ vì nghe thấy được hơi thở vội vàng của mình đang được khuếch trương trong màn đêm tĩnh lặng này.

Tay chàng đang vượt núi băng đèo, mỗi một đốt ngón tay đều tỉ mỉ đo lường từng tắc da thịt. Cơ thể nàng là kiệt tác hoàn mỹ nhất thế gian, chàng phải cố khống chế, không để suy nghĩ xấu xa trong đầu phá hỏng sự thiêng liêng này.. dù chàng thật sự rất muốn trực tiếp ‘vấy bẩn’ nàng luôn cho rồi.

Thế nên tuy ngồi thẳng lưng vô cùng nghiêm túc, nhưng xương lệnh chủ lại nhũn ra như sắp không chịu nổi nữa, rất muốn cùng ngã vật xuống với hôn thê.

“Nương tử à...” Môi chàng run bần bật, “Đã đo xong cánh tay rồi, có thể đổi chỗ khác.”

Tâm mắt lệnh chủ đã bị dải lụa che lại, Vô Phương biết chàng không nhìn thấy, cho nên liền thoải mái để mặc mặt mình đỏ ửng trong màn đêm.

Tim đập không theo tiết tấu, nàng nhớ chỉ lúc bị đạo sĩ truy đuổi khi trước mới có cảm nhận này. Lệnh chủ nói chàng sinh ra từ lửa, nên đi đâu cũng có sét chớp lửa tóe, gây ra hỗn chiến đủ loại. Nàng co rúm trước đầu ngón tay chàng, có lẽ chàng cảm nhận được nên hơi rút tay về, các ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng liên cách xa nàng hai tắc. Nàng cố mở to mắt nhìn đau đáu, tựa như chỉ một khắc sau chàng sẽ ném nàng vào đồng lửa vậy.

Vô Phương cũng chẳng rõ tại sao mình lại hồ đồ đi đến bước này nữa, tích cóp công đức bao lâu nay, giờ dùng cả chính bản thân mình bù vào luôn, nói miệng nghe thôi đã không tưởng tượng nổi. Nhưng sống trên đời, ai cũng có một giai đoạn bước ngoặt cả. Liên sư quả thật có thể nhìn thấu đáo mọi chuyện, ông nói đi theo Bạch Chuẩn là nghịch bòn cùng chàng, số mệnh của nàng hẳn là vậy rồi.

Nàng khẽ cắn môi, hạ quyết tâm kéo lấy tay chàng trùm lên nơi cao ngất nào đó.

Lệnh chủ ngờ nghệch có lẽ chẳng ngờ hạnh phúc đột nhiên ủa đến nên đờ mặt ra, “Đây là gì?” Vừa hỏi chàng vừa bóp hai cái.

Nàng then quá hóa giận, “Bạch Chuẩn, ngài chớ có giả hồ đồ!”

Lệnh chủ tỉ mỉ nghiền ngẫm một lượt rồi cũng nhận ra, nhưng lại không nỡ rút tay về mà vẫn duy trì tư thế lúng túng đó, lắp bắp gọi: “Nường... nường... nường...”

Vô Phương thật sự rất muốn tát chàng một phát, “Ta không phải là nường của ngài!”

Rốt cuộc chàng cũng tìm lại được lời nói: “Ta kích động quá, nường tử à...”

Lúc này tốt nhất đừng nói gì cả, nói thêm một câu là lại thêm lúng túng. Nàng đưa tay bịt kín miệng chàng, cảm nhận bàn tay khéo léo và nóng như lửa của chàng lại bắt đầu từ tốn chu du thám hiểm. Sau lần này, nàng biết dù không muốn giả cũng phải giả cho đồ ngốc này.

Lúc lệnh chủ tập trung sẽ đem lại một cảm giác kỳ quái. Khi này trước ánh mắt như điện của chàng, nàng không dám cẩn thận quan sát chàng. Bây giờ chàng đã bị che mắt, ngồi xếp bằng trên nhụy sen, y phục đỏ như lửa, Phật ấn sáng rực, dáng vẻ yêu nghiệt nghiêm túc trông như ma quỷ vừa giác ngộ. Rốt cuộc nàng cũng có thể đường hoàng nhìn kỹ chàng.

Lệnh chủ có lông mi cực dài, chân mày sắc nét rõ ràng, kéo tới tận tóc mai. Đôi mắt chàng... lúc đầu chính nó đã khiến nàng rung động đến ngơ ngẩn. Con người thăm thẳm như có nghìn ánh sao vàng rực rỡ là kim ngọc đẹp dễ nhất nàng từng thấy. Nàng rốt cuộc cũng dời tay xuống... mũi chàng

rồi miệng chàng... chóp mũi thon gọn, môi đỏ tựa chu đàn, viền môi đầy đặn, chàng không phải là hạng bạc tình.

Đêm đẹp sẽ luôn thôi thúc nhu tình phát triển, lệnh chủ bỗng cảm thấy công tác nặn tượng có thể để sau, chàng dời tay đến vai nàng, nhẹ kéo nàng vào lòng ôm chặt.

Hôn thê tuy cao ráo nhưng hơi mảnh mai quá mức. Chàng nhẹ vuốt ve lưng nàng như muốn trấn an. Xương bướm* nàng nhô lên, lệnh chủ cho rằng nhất định trước kia nàng đã phải chịu vất vả lắm, nên không khỏi thấy đau lòng.

(*Xương bướm nằm sau lưng, người gầy sẽ thấy rõ hơn.)

Vô Phương áp lòng bàn tay lên vòm ngực trần của lệnh chủ, nghe tiếng tim chàng đập thành thạch mà bất giác thấy yên tâm. Sống ở đời ai cũng có tính lười, hễ tính đó đã trôi lên rồi thì sẽ không muốn cử động nữa. Kỳ lạ là dường như dấn như vậy còn chưa đủ gần, phải nhờ mình tham lam song nàng vẫn lặng lẽ đưa tay ra vòng qua hông chàng.

Phần hông của lệnh chủ thật hoàn mỹ, nàng đỏ mặt nghĩ. Theo nghề thầy thuốc nên nàng có tiêu chuẩn thẩm mỹ khá cao với cơ thể người. Hông lệnh chủ không có chút thịt thừa nào, nàng không thể hiểu nổi, luôn tùy tiện như lệnh chủ tại sao lại có thời gian mà chú ý đến vóc người như thế chứ.

“Ngoài nặn tượng ra, ngài còn làm việc nào cần thể lực không?” Nàng hỏi khẽ bằng chất giọng gần như âm mũi, sợ rằng sẽ phá vỡ thời khắc yên tĩnh này.

Lệnh chủ hơi cúi đầu, hết mực dịu dàng áp một bên má vào trán nàng rồi đáp: “Nương tử à, nàng đang thêm thường đáng vẻ kiệt xuất của ta có phải không? Phía Bắc Yểm Đô đều là ruộng đất phì nhiêu rộng mênh mông, lúc trước không có chuyện gì làm ta sẽ đi cày đất, về sau số tượng nhiều lên, ta không cần tự làm nữa, thế là tìm một nơi vắng vẻ để chạy

bộ... cỡi hết mà chạy ấy. Mỗi ngày đều chạy hơn mấy trăm do tuần, vô cùng sảng khoái, cho nên ta mà thể hiện sức mạnh ở hông thì e nàng kinh sợ mất thôi.”

Nguyên do đều vì chàng có kẻ hiểu biết nửa vời là Ly Khoan Trà làm quân sư, Ly Khoan nói nam giới có thể không ổn bộ phận nào chứ tuyệt đối không thể có hông yếu. Hạnh phúc đều thất ở ngang hông cả đấy, hông phải tốt thì cuộc sống vợ chồng mới tốt đẹp được. Chàng còn nhớ lúc trước đã nỗ lực rèn luyện như thế nào, khi ấy đã gần đến ngày cưới với tiểu tiên giữ đèn, ngày nào chàng cũng gánh cọc gỗ, Ly Khoan Trà còn buộc thêm mười thùng nước bên hông chàng, chàng cứ vậy ngồi xuống đứng lên rồi lại ngồi xuống đứng lên... Xấu hổ thật đấy, nhưng lại rất có tác dụng. Sau đó tiểu tiên giữ đèn bỏ trốn với kẻ khác, chàng đau lòng mất hai ngày, không còn tập luyện với cường độ cao như vậy nữa mà đổi thành chạy. Chạy cự li dài tính ra lại là vận động thích hợp với chàng nhất, vất bỏ mọi trói buộc, đuổi tứ chi ra để mặc cuồng phong luồn qua đùi quần, mát mẻ lắm luôn. Chưa kể hình thú không bất tiện giống hình người, cho nên cũng không lo bị hỏng ‘đồ nghề’.

Rèn luyện lâu dài với cả chàng lại thích chạy nhanh, vì vậy phần hông càng lúc càng săn chắc. Lúc Ly Khoan khoe khoang thành quả cơ bụng rõ mồn một của mình với chàng, chàng quay mặt đi cười *phì*. Cơ bụng thì có gì đặc biệt chứ, chàng còn có thể dùng hông để đập vỡ hột đào đấy, cậu ta có làm được không?

Luyện nghìn ngày song chỉ dùng nhất thời, bao sức mạnh ở hông đều được chàng gom góp để đợi cơ hội bùng nổ thôi. Nàng đáp trả chàng bằng tình yêu nồng nàn như thế, sao chàng có thể khiến nàng thất vọng được chứ? Thế nên chỉ cần hôn thê sẵn lòng thử nghiệm, chàng nhất định sẽ khiến nàng khóc lóc kêu cha gọi mẹ liền, chàng nói được làm được, tuyệt đối không nói suông.

Nhưng ở phía đối diện, lệnh chủ miêu tả không chút che giấu lại làm Vô Phương dờ khóc dờ cười. Cười hết mà chạy... Nàng không dám nghĩ đến hình ảnh quá mỹ miều kia. Tại sao có tướng mạo ngon nghề thế mà trí khôn lại thiếu thốn dữ vậy chứ. Hại nàng xoắn xuýt một phen, muốn tâm sự với chàng lại sợ chàng xoắn ra một tràng không giải thích được, dập tắt nhiệt tình của nàng. Nàng đành cam chịu, cảm khái như chuyện đã đành: “Bạch Chuẩn, ngài mà ít nói đi một tí thì đã có thể cưới được vợ từ lâu rồi.”

Lệnh chủ không tiêu hóa nổi, “Ý nàng là gì? Chẳng lẽ cảm thấy ta không tốt? Ta vừa khiêm tốn vừa thành thật đáng tin, trước giờ không giờ trò bịp bợm...”

Nàng thật sự muốn cười phá lên, không giờ trò bịp bợm? Chàng ư? Vậy là ai hết lần này đến lần khác bị nàng lật tẩy thế? Không phải là chàng sẽ không, chỉ là do không biết cách thực hiện ý muốn mà thôi. Lúc trước ở dưới núi Tuyết Đột, Ly Khoan Trà giới thiệu về chàng một tràng, nói chàng không thích lắm lời, suýt nữa nàng đã tin rồi. Ai ngờ càng chung đụng thì càng thấy rõ khuyết điểm của chàng. Chàng có chỗ nào là không thích lắm lời hả, rõ ràng đã ngu xuẩn còn nói nhiều.

Vô Phương với lấy tấm áo choàng đỏ rực rỡ phủ lên lồng ngực trần của lệnh chủ, “Ta hỏi ngài, ngoại trừ che mặt ra, ngài còn lừa ta chuyện gì khác không?”

Lệnh chủ do dự, nhớ đến Kim Lụy thì hơi chột dạ, nhưng lập tức quyết định chối phăng, “Tuyệt đối không có.” Dứt lời chàng lại nín nọt cười cười, “Nương tử quá thông minh, giờ trò trước mặt nàng há chẳng phải tự tìm đường chết sao.”

Cũng đúng, Vô Phương thoáng yên tâm, chút gian kế vặt này của chàng vẫn không động chạm gì đến nguyên tắc của nàng, chỉ bị phát hiện hơi chậm thôi, song cuối cùng vẫn không gạt được nàng.

Đêm lạnh dần, Trung Âm Kính Hải là thiên đường của vong hồn, lạnh hơn những nơi khác ở Sát Thổ nhiều. Là sát hung vốn không sợ lạnh nhưng không biết sao hôm nay Vô Phương lại rất sợ. Có lẽ do trước kia không có chỗ nương tựa, dù lạnh hay không cũng chẳng có ai quan tâm. Bây giờ có chàng rồi, nàng liền trở nên yếu ớt, bởi vì chàng nhất định sẽ trấn an nàng.

Nàng rúc vào lòng chàng, lại lần nữa ôm lấy hông chàng. Vốn phải là nàng làm mẫu cho chàng, kết quả ngược lại, nàng quyến luyến cảm giác dưới tay, sờ đến nghiện luôn.

Lệnh chủ thở dồn dập, cảm giác được ngón tay của hôn thê nhẹ nhàng di chuyển, lướt đến đâu là chỗ ấy run lên. Tim chàng đập mạnh, cảm thấy hôm nay thế nào cũng xảy ra chuyện gì đó. Cơ hội tốt như vậy, trên Kính Hải trừ tượng đất chưa mở mắt thì chẳng còn ai khác, nếu bỏ lỡ chàng nhất định sẽ bị Ly Khoan Trà cười nhạo tới thối đầu.

Nhớ đến đôi núi mềm mại vừa rồi, chàng lập tức nhũn cả người. Dù chàng được sinh đẻ từ bào thai, nhưng mẫu thân vừa sinh chàng ra liền đã qua đời, trong tộc bọn họ mẹ con không thể cùng tồn tại. Từ trong xương tủy mà nói, quyến luyến nơi đó là thiên tính của bất kỳ kẻ nào, nhưng chàng cũng biết một khi nàng cho phép chàng chạm vào thì chính là xác nhận quan hệ của họ. Đa số thời gian lệnh chủ luôn hồ đồ, nhưng rốt cuộc vẫn không mất đi bản năng này. Tình sinh yêu mà cũng sinh dục, hôn thê ôm chàng như vậy, chàng mà thờ ơ nữa thì bị thiên lôi đánh cho rồi.

Chàng then thùng hỏi: “Nương tử à, nàng thích cơ thể ta sao? Ta có thể để nàng chơi một lúc, song để cho công bằng, chúng ta trao đổi nhé, coi như uống máu ăn thề ấy, nàng thấy thế nào?”

Vô Phương không biết chàng lại đang tính toán cái gì, “Có thể nói rõ hơn được không?”

Lệnh chủ ập ứng: “Thì chính là chỗ đó... nơi quan trọng nhất đấy. Nàng cũng biết, ta phải nặn tượng nữ cho Kim Lự, thiếu chỗ đó thì không được coi là nữ.”

Chàng rề rà nói xong, Vô Phương liền kinh hoàng ngồi bật dậy. Nàng biết quả thực giới tính được phân biệt là nhờ vào nơi đó, nhưng nếu phải để chàng nhìn học hỏi thật thì đúng là càng khiến người ta luống cuống hơn cả vào động phòng.

Làm sao đây, khó xử quá. Đây không phải là chuyện tình cảm đã rõ ràng hay chưa... Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng nàng đưa tay rút dải lụa bịt mắt chàng ra.

“Để ta tả cho ngài hiểu.” Nàng đỏ mặt nói, đưa tay quăng dải lụa trắng ra cuốn lấy một nụ sen hái trở về.

Lệnh chủ ngồi xếp bằng, “Hoa ư? Nơi đó trông như thế à?”

Vô Phương vô cùng xấu hổ, thấp giọng quát chàng: “Ngài có thể đừng nói gì được không?”

Đôi mắt đẹp long lanh của lệnh chủ chứa đầy ăm ức nhìn nàng, “Ta vẫn muốn nhìn của nương tử hơn...” Lập tức bị nàng cốc mạnh vào đầu, thế là chàng không dám lăm mồm nữa, chỉ xoa đầu ghen ngào chực khóc.

Vô Phương đẩy chóp cánh hoa ra, đưa tới trước mặt chàng, “Ngài cứ dựa theo đây mà làm.”

Chàng vươn người tới quan sát, nụ hoa bị nàng tách ra một lỗ hồng be bé. Chàng dán một mắt lên lỗ hồng nhìn vào, bên trong là hình ống trống rỗng, ở phần đáy còn có nhụy hoa vàng nhạt, trông vừa mềm mại lại vừa đỏ thắm.

“Đây là gì?” Đầu óc chàng mơ hồ, “Phái nữ cũng nở hoa à?”

Nàng nhắc chân toan đạp chàng, chàng lẹ mắt ôm lấy chân nàng, hôn lên ngón chân mũm mĩm hồng hào kia, “Chân nường tử thơm quá.”

Vô Phương loạng choạng ngã xuống, cũng may trên sen mềm nên không bị đau, trái lại vị lệnh chủ này sắp khiến đầu óc nàng nổ tung rồi. Nàng lại muốn đánh chàng, song chàng ngược nhìn nàng với vẻ đáng thương, đôi mắt long lanh kia khiến nàng không xuống tay được. Nàng chợt phát hiện mình đã trông mong hơi quá mức rồi, chàng chưa thấy thì làm sao có thể tự học được, nhưng nếu để lộ ra hết thì nàng mới khổ não đây.

Nàng thở dài, xếp bằng ngồi đối diện chàng, “Được rồi, ngài đừng có vờ ngớ ngẩn nữa, chúng ta cứ bình tĩnh cùng tìm hiểu là được.” Nàng chỉ vào lỗ hổng kia, “Đây là mặt bên ngoài, không nhiều, để lộ ra từng này này, chừng khoảng năm phân ấy. Phần còn lại nên nằm bên trong cơ thể, ngài không nhìn thấy nhưng quả thật nó có tồn tại. Ngài phải cho nó một khoảng trống, nếu có thịt thì... thì không đúng cho lắm.”

Lệnh chủ vẫn còn u mê, “Khoảng trống? Để làm gì?”

“Ngài...” Vô Phương tức muốn điên, cắn răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn chàng cả nửa ngày, làm chàng phải co mình cho lùn đi tận ba tấc mới bực bội quát: “Mấy đoạn ngài thu vào trong kính càn khôn dùng để làm gì hả? Xem đến giờ mà vẫn chưa hiểu rõ tinh túy trong đó, đồ ngốc này!”

Lệnh chủ ngập ngừng, “Dĩ nhiên ta hiểu chứ, chính là âm dương giao nhau.”

“Nếu hiểu thì sao không nghĩ ra hả?” Vô Phương cảm thấy mình bây giờ nhất định trông hung dữ khủng khiếp, vị này đúng là có bản lĩnh, gần như bức hết sát khí của nàng ra cả rồi.

Lệnh chủ ôm đầu vì sợ bị hôn thê đánh, “Nàng đừng giận mà, ta chỉ muốn hỏi cho triệt để thôi, tránh bị vòng vèo rồi sinh ra lăm thứ.”

Nhưng loại triết đề này lại khiến nàng có cảm giác bị lột sạch. Nàng đã khó xử lắm rồi, tại sao chàng còn không hiểu?

Vô Phương nhắm mắt bình ổn nhịp thở, lần nữa trấn tĩnh lại rồi bắt chắp mọi thứ nhét hoa sen vào trong kẽ chân mình, “Nhìn đi, giờ đã hiểu chưa?”

Lệnh chủ há hốc mồm, hôn mê dốc lòng truyền thụ đã giúp chàng sáng tỏ thông suốt. Chàng chợt phát hiện trình độ hiểu biết của mình vừa đạt đến cấp độ mới, không chỉ về cấu tạo của nữ giới mà cả về bộ phận trên cơ thể mình nữa.

Chàng hân hoan nhảy cẫng lên ôm chầm lấy nàng, “Nương tử à, lần này ta hiểu hết rồi.”

Vô Phương cũng thấy mừng rỡ, vì chàng mà còn không hiểu thì nàng thật sự không biết phải giảng giải thế nào nữa. Nàng gật đầu, nở nụ cười dịu dàng, “Tốt rồi, vậy hãy bắt tay vào nặn tượng nữ đi! Cần ta giúp một tay không?”

Lệnh chủ đáp tạm thời không cần, múc một tảng bùn xanh từ trong góc sen đỏ ra, tỉ mỉ mài giũa. Vô Phương nhìn các ngón tay khéo léo kia bận rộn, tảng bùn nhanh chóng thành hình, vẫn là một đứa trẻ mũm mĩm đang nhắm mắt. Vì sau này tảng bùn lớn lên sẽ là một cô nương, nên chàng thậm chí còn điểm cho nó thêm đôi má lúm đồng tiền nữa.

Khung xương nhỏ nhắn, tay chân yếu diệu một chút, còn về phần ngực, chàng nắn hai hạt mè giấu dưới lớp da rồi cười nói với nàng: “Sau khi trở mã sẽ ra dáng thôi, sẽ giống như nàng vậy.”

Mặt Vô Phương nóng bừng, thúc giục chàng mau hoàn thành. Vậy là lệnh chủ lại nắn một nụ hoa đang hé mở, chôn xuống nơi chàng cho là đúng.

Chàng rất đặc ý, cảm thấy không sơ hở tí nào. Nhưng Vô Phương nhìn một hồi lại phát hiện không ổn, dựa theo nguyên lý trố mã của phần ngực thì tương lai vị trí này sẽ rất có thể nở một đóa hoa mất.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vương Tử Ty

www.dtv-ebook.com

Chương 51

“Ngài xử lý như thế hình như không thỏa đáng cho lắm.” Vô Phương vẫn đưa ra cái nhìn của mình, “Sau này hoa lớn lên có nở rộ không? Vừa rồi ta nói với ngài nhiều như thế, song có vẻ như ngài vẫn chỉ hiểu nửa vời.”

Lệnh chủ đã đặt tượng đất ấy lên đóa sen đỏ gần đấy rồi, cụp mắt như mẹ hiền nhìn tượng nữ đầu tiên trong đời mình, hệt như đã có thể nhìn thấy dáng vẻ con bé chạy băng băng trên đồng hoang vậy. Chàng còn đang cực kỳ cảm động thì lại bị nàng chỉ ra chỗ sai, nhất thời ngẩn ra.

“Ta đã hoàn thành dựa theo từng bước nàng hướng dẫn mà.” Que trong tay chàng chọc chọc vào hạ bộ của tượng đất, “Nàng nhìn xem, cánh hoa chỉ lộ ra phân nửa ở ngoài cơ thể, bên trong rỗng, có hành lang...” Chàng mở to mắt ra nhìn, rồi xấu hổ nói: “Tiện cho thông hành.”

Đang trong quy trình nghiên cứu học hỏi thì lấy đâu ra lắm thì giờ mà xấu hổ ngại ngùng chứ, Vô Phương chau mày, nghiêm túc nói ra suy đoán với chàng: “Nếu sau khi lớn lên vẫn có thể giữ yên như vậy thì tất nhiên là được, chỉ sợ lúc con bé trở mã thôi... Ví như hạt chôn ở ngực ấy, chẳng phải nó cũng lớn lên sao? Ngộ nhờ chỗ đó cũng nở hoa thì ngài có nghĩ đến tổng thể sẽ trông thế nào không?”

Lệnh chủ sững sốt, chàng thực sự chưa cân nhắc đến chuyện này. Chàng liếm môi, “Suy cho cùng thì vẫn là vì ta chưa thấy được vật thật. Nở hoa không đúng à? Rõ ràng nàng cầm hoa làm mẫu, hoa ở đó không thể nở sao?”

Vô Phương ghen lời, phát hiện chỉ lý luận suông với chàng chính là lãng phí thì giờ. Đáng hận là nàng còn không thể chỉ ra được lỗi của chàng. Nếu xem xét kỹ lưỡng, quả thật chàng đã cẩn thận hoàn thành theo sự so sánh tượng trưng của nàng. Bây giờ bảo như vậy không đúng thì hiển nhiên chẳng phải trách nhiệm của chàng, là do bản thân nàng hướng dẫn không đúng thôi.

Mà cho dù vậy, nàng cũng chẳng thể nhìn lệnh chủ với con mắt thường thức nổi, với ngộ tính cỡ đó, chàng đúng ra nên từ giã ngay vàng đại ca của Sát Thổ từ lâu rồi.

“Ngài mọc đầu chỉ là để mình cao thêm tí thôi hả?” Đã không còn tức giận nổi nữa, nàng chỉ bình tĩnh nhìn chàng, “Chẳng lẽ ngài cảm thấy dưới đáy quần nữ nhân sẽ nở hoa sao?”

Chàng ấp úng hồi lâu mới nói: “Ta lại sai rồi à?”

Nàng gật đầu, “Ta lấy hoa làm mẫu là để cho ngài hiểu được nguyên lý cơ bản, hiểu nguyên lý rồi thì có thể theo đó mà thực hành. Kết quả ngài lại rập khuôn y đúc, bắt chước y như vệt.”

Lệnh chủ ngồi trên sen khổ não suy ngẫm, “Nói cách khác, quan trọng nhất chính là cái lỗ đó, còn cấu tạo bên trong thì không cần mài giũa giống hệt, là ý này ư?” Thấy trong mắt hôn mê lộ vẻ vẻ tán đồng, lệnh chủ *à* một tiếng thật dài, “Vậy thì dễ rồi.”

Chàng duỗi tay vớt lấy tượng đất vụn, dùng dao nhỏ mổ bụng lấy nụ hoa kia ra rồi đắp nặn lại phần bụng cho tử tế. Nhìn từ bề ngoài, tượng đất liền trở nên khó biệt phân giới tính như ban đầu, Vô Phương tò mò đứng một bên quan sát, không biết chàng định xử lý bước tiếp theo thế nào. Chàng lật vẻ hơi lúng túng, một tay nâng tượng đất, một tay cầm que nhỏ, chọc đầu que vào trong hạ bộ của tượng đất cái *phập*.

Vô Phương trố mắt ghen hòng, quá trình sửa đổi đơn giản song thô bạo này khiến nàng nhìn mà đau theo.

“Thủ pháp có phần đẫm máu, nương tử bỏ qua cho.” Lệnh chủ cười cười, “Dù gì thì... quá trình chính là vậy đấy, nàng đừng xem nó là người sống, tạm thời nó chỉ là một đồng bùn thôi. Nàng đã thấy đồ chơi làm bằng đường bán ở chợ chưa? Đồ chơi làm bằng đường cũng được cắm trên cái que từ dưới lên đấy.”

Lệnh chủ rút que ra, bùn xanh rất dính nên trên đầu que vẫn còn bám bùn. Không biết vì sao mà trong lòng Vô Phương bỗng nảy sinh một cảm giác xấu hổ đáng sợ, tương lai tượng nữ này phải đối mặt với Kim Lự thế nào đây? Còn nữa, nàng đã giảng giải cả buổi rồi mà lại thành như vậy. Uống công nàng nghĩ nhiều cách, vòng vo nhiều như vậy, chàng hiểu nguyên lý rồi thì giải quyết vô cùng dứt khoát, trong khi vừa rồi nàng còn dùng rất nhiều ẩn dụ, lại tỏ ra xấu hổ, thật sự không phóng khoáng tí nào.

Lệnh chủ có đôi bàn tay khéo léo trời sinh, có thể tạo ra kỳ tích. Chàng nặn chỗ bị chọt thành hình cánh hoa, vấn đề duy nhất là cánh hoa hơi nhiều quá mức.

Vô Phương ngồi xồm một bên, đưa tay chỉ, “Không cần nhiều như vậy đâu.”

Lệnh chủ giương mắt nhìn, “Bao nhiêu thì thích hợp hả nương tử, nàng nói đi.”

Nàng so tay, “Hai là được.”

Trời ạ, quả thực xấu hổ chết đi được, Vô Phương cảm thấy đến đầu ngón chân cũng đỏ lên rồi. Sao nàng lại lưu lạc tới nông nổi này chứ! Vị ôn thần này không biết xấu hổ gì cả, ở ngay trước mặt nàng nhúng que xuống nước rảy rảy hai cái, nói lý do là vì dính quá, phải rửa sạch. Sau đó lại cần

thận nhắc chân tượng đất lên, tự nhìn thì thôi đi, còn đưa tới trước mặt nàng bảo nàng cho thêm ý kiến nữa chứ.

Vô Phương xấu hổ đến tột cùng, gật đầu qua loa nói được rồi.

Lệnh chủ rất vui, bây giờ có thể chế tạo hàng loạt rồi. Đáng tiếc trước khi nàng tới chàng đã cơ bản định hình xong cho đám tượng rồi, bằng không biến nam thành nữ còn có thể tiết kiệm chút thì giờ.

Lúc toan đặt tượng đất vào trong sen đỏ, ngoái đầu lại nhìn thấy hôn thê loay hoay cái gì đấy, chàng rướn cổ nhìn thì thấy nàng rút trâm cài tóc ra ấn ấn lên đáy cánh hoa, làm thành một đường hẹp. Xong xuôi nàng đỏ mặt giao đưa tré cho chàng, “Sau này cứ theo đó mà làm, đừng quên.”

Lệnh chủ nói được, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Ấn cho nó chặt để đẹp hơn à?”

Nàng *chặc* lưỡi, hỏa khí lại dâng lên. Lệnh chủ thấy vậy thì không dám nhiều lời nữa, nịnh nọt xấp đến gần, cười bảo: “Một ghê, tối nay bạn chết đi được, nương tử à, hay chúng ta ngủ một lúc nhé.”

Ngôn ngữ là cánh cửa của học vấn uyên thâm, bình thường không thể chỉ dựa theo ý trên mặt chữ mà lý giải, Vô Phương dịch người ra, không để chàng chạm vào mình, “Đêm mới bắt đầu thôi, cũng chỉ mới xong được một tượng nữ, ngài không muốn nặn nương tử cho đám tượng nam sao?”

Lệnh chủ đôi khi vẫn khá ích kỷ, thâm nhủ nương tử của mình còn chưa có nơi có chốn, cho nên chung thân đại sự của đám tượng cứ để sang một bên trước đã!

Xem đi, cả hai đã thân mật thế rồi mà nàng còn tránh khi chàng lại gần. Lệnh chủ giận dỗi lăn sang mặt kia của sen đỏ, nằm như mỹ nhân ngủ xuân, một tay gối đầu nhìn hôn thê bằng đôi mắt ướt át, mặc cho y phục xộc xệch, “Nương tử à, trong ngực vi phu đang trống nè, nàng đến đi.”

Da đầu Vô Phương tê rần, cực kỳ phỉ nhổ chàng, “Ngu ngốc thì thôi đi, giờ còn khoe khoang lá lơi nữa, coi chừng ta đập ngài xuống đấy!”

Lệnh chủ lập tức tan nát cõi lòng, “Ta đâu có lá lơi trước mặt người khác, chẳng phải vừa rồi ngài cứ nhìn thẳng vào ta sao, ta tưởng ngài thích ta như thế.”

Chàng nói rất ấm ức, song ý chí ngài vẫn hết sức sắt đá, “Ta nhìn thẳng hồi nào hả, rõ ràng ngài nhìn nhầm rồi. Vốn tối nay là giúp ngài nặn tượng nữ, nếu ngài đã mệt thì bốn mươi chín ngày sau ta lại tới vậy. Đến lúc đó dờn hồn giúp Kim Lụy cũng được, và mọi công đức sẽ thuộc về ngài, không để ngài chịu thiệt đâu.”

Dứt lời ngài liền giả vờ muốn đi, chàng lập tức phi thân đến, cười gằn: “Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngài cho rằng Trung Âm Kính Hải của ta là giường đất nhà ngài hả? Diễm Vô Phương, đừng trách ta không nể mặt ngài, ngài muốn đi cũng được thôi, nhưng trước hết phải cho ta hôn một cái.” Nói xong chàng chu đôi môi đỏ mọng xấp lại gần.

Thấy chàng sắp dán đến nơi, Vô Phương hoảng loạn đưa tay cản chàng, một tay khác giơ lên đe dọa: “Bạch Chuẩn, ngài đừng có vừa lành sẹo liền quên đau.”

Lệnh chủ ngậy ra, hoảng hốt nhớ lại ngày hôm qua, chính là hôm qua, chàng vừa muốn hôn ngài liền bị ngài tát một cái trời giáng. Cô ngài này, lúc phản kháng thì chẳng mềm lòng nhẹ tay được chút nào, không biết hề tình yêu phát triển đến giai đoạn này thì nên làm ít chuyện hư hỏng à?

Chàng *hu hu*, giữ khoảng cách với cánh tay ngài một đoạn, rướn cổ xoay trái xoay phải, “Nường tử à, ngài nhìn mặt ta đi, chẳng lẽ không hợp ý ngài sao? Hơn mười nghìn năm đấy, gương mặt này và thân hình tráng dương này đều dành cho ngài đấy.”

Hơn mười nghìn năm... Vô Phương cẩn thận liên tưởng, nguyên do nghề nghiệp khiến nàng suy nghĩ nhiều, và còn nghĩ theo chiều hướng phức tạp, cho nên nàng quần bách đến mức không muốn sống luôn. Ấy vậy mà đối phương còn liên tục uốn éo cơ thể nóng hổi tưởng chừng như có thể sinh ra lửa của mình. Nàng cứng cả eo, không dám thở mạnh, “Ngài im miệng cho ta! Không được lộn xộn... Cử động nữa là ta sẽ không khách khí.”

Vất vả lắm mới có được cơ hội dính với hôn thê, lệnh chủ dĩ nhiên không muốn tách ra nhanh như thế rồi. Chàng ngoan ngoãn thôi uốn éo, biết mình hể mở miệng là lại khiến nàng mất hứng, cũng biết nên phát huy thể mạnh tránh thế yếu, cho nên liền dứt khoát ngậm miệng lại.

Người hôn thê mềm thật đấy, lệnh chủ lần đầu tiên cảm nhận được, thì ra nữ giới hết như túi bông vải vậy, đã áp lên rồi thì sẽ muốn áp cả đời, không muốn đứng lên nữa. Nàng cố giãy giụa, nhưng tu vi mười nghìn năm của chàng đâu phải chỉ để đó chơi, há lại để nàng thoát ra được? Dù hơi vô lại, cơ mà dáng chàng đẹp mà, có dáng dấp đẹp mà trêu đùa cô nương thì cùng lắm chỉ coi như trêu ghẹo, không tính là lưu manh.

Chàng nở nụ cười đầy mờ ám, tự thấy nụ cười của mình rất mất hồn, chắc hẳn hôn thê sẽ ngây ngất. Cánh tay ngọc của hôn thê đang ở ngay trước mặt, lệnh chủ tương kế tựu kế, nhẹ nhàng hất ống tay áo lên... Ôi, cánh tay như tuyết, da thịt trắng nõn, làm hoa cả mắt chàng. Chàng đỡ lấy cánh tay nàng, in nụ hôn nóng bỏng của mình lên đấy, từ đầu ngón tay cho đến vai, hôn một cách chuyên tâm lại thành kính.

Cả đời này lệnh chủ chưa từng làm chuyện vĩ đại mà có ý nghĩa như vậy. Kiến thức thu được qua những tình tiết trong kính càn khôn rất cuộc cũng không hề bị bỏ phí, tóc mai quần quít ai lại không biết chứ, vấn đề là phải làm sao cho tinh tế cơ, nàng nhất định thích.

Hôn thê đang nghiêng răng kèn kẹt, không biết một khắc sau định đổi thế từ bị động sang chủ động, hay là muốn đánh chàng đây. Lệnh chủ quyết định mặc kệ, trước cứ dùng dung nhan tuyệt thế của mình làm nàng choáng váng đã. Yêu quái tu luyện ở Sát Thổ đều có bản lĩnh dùng huyền thuật mê hoặc kẻ khác, vốn lệnh chủ cũng có thể, song chàng khinh thường mấy trò đó. Phát triển tình cảm với hôn thê nhất định phải xuất phát từ việc nàng tự nguyện, bằng không đến lúc nàng tỉnh lại, nói không chừng sẽ giận đến mù mị, băm nát chàng ra.

Lệnh chủ vừa hôn vừa tranh thủ giương mắt quan sát Vô Phương. Vốn tràn đầy tự tin, cho rằng sẽ bắt gặp đôi mắt lim dim ngây ngất, không ngờ mắt hôn thê lại như có điện, nhìn chàng chăm chăm tới nỗi chàng không dám hạ môi xuống nữa.

“Ngài cứ thử hôn cái nữa đi.” Giọng nàng lạnh tanh, đầy mùi ‘không thể trêu chọc’.

Lệnh chủ tức đến thở hổn hển, “Nàng sao vậy, ta mới thế mà đã có phản ứng rồi!”

Đầu Vô Phương kêu *ong* một cái, đúng là không ngăn nổi miệng chàng mà, cái gì cũng dám nói. Nàng dời tầm mắt xuống, hy vọng quan sát xem ‘phản ứng’ trong lời chàng là như thế nào. Kết quả là dưới áo choàng đỏ bất ngờ lộ ra cái quần đùi thêu hoa, ở đáy quần xanh thẫm có thêu hình uyên ương nghịch nước, hai con uyên ương mỗi con chiếm một ống quần, hai đầu tụ vào nhau, đúng ngay vị trí ‘cốt lõi’.

Mặt nàng rớt cuống cũng xanh mét, thành khẩn nói: “Bạch Chuẩn à, lúc nào mắt thắm mỹ của ngài có thể đuổi kịp tướng mạo ngài, đừng nói là Phạn Hành Sát Thổ này, cả tứ đại bộ châu cũng sẽ nằm trong lòng bàn tay ngài đấy.”

Cây này mới nghe thì như lời khen, khen song thực chất lại là chê bai. Lệnh chủ buồn rầu, “Mặc dù mắt thẩm mỹ về ăn mặc của ta không ra gì, nhưng thành tựu xây dựng với kiến tạo của ta rất được mà. Huống chi ta cũng đâu có dã tâm xưng bá tứ đại bộ châu, ta chỉ cần ở Sát Thổ cưới một cô vợ, nặn đắp tượng đất, thế là thỏa mãn rồi.”

Nói xong chàng thấy chán nản một cách khó hiểu, bây giờ là gì đây? Nam trên nữ dưới nói chuyện phiếm ư? Chàng đâu phải là Liễu Hạ Huệ! Phản ứng đều là thật của thật, cứng chọi cứng đó. Khung cảnh ướt át thế này, mây đỏ đầy trời, hoa lửa vô biên, đáng lý nên nói chuyện con trẻ, nghiên cứu tư thế, chứ không phải là thờ dài thờ ngắn với quần đùi của chàng, thật sự không đạo đức tí nào!

Chàng nói: “Diễm Vô Phương, rốt cuộc nàng muốn thế nào? Hôm nay cho ta một lời chính xác đi, rốt cuộc có chịu gả cho ta không?”

Lại thế nữa, giống hệt lần đầu tiên khi gặp mặt ở dưới núi Tuyết Đột, ‘chuẩn bị sẵn đi, ngày mai ta đến cưới nàng’. Chàng không biết là lúc ấy nàng thật sự rất muốn đánh chàng một trận.

Nhưng chuyện có chịu gả hay không, dĩ nhiên là phải gả rồi.

Nàng khẽ thở dài, “Tối hôm qua lúc ta ngồi thiền, Liên sư đã đến thăm ta...”

Lệnh chủ lập tức sừng cồ, “Cái gì? Ban ngày không đến mà lại đến buổi tối, hẳn có ý gì đây? Có táy máy tay chân với nàng không?”

Vô Phương liếc xéo chàng, “Trong đầu ngài chỉ chứa những thứ này thôi hả? Lần nào ông ấy xuất hiện cũng tiền hô hậu ủng, trước nhiều cặp mắt nhìn như vậy, người ta lại là Phật tu thành chính quả, làm gì có chuyện mất kiểm chế như thế hả?”

Chàng lăm bắm nói chưa chắc, trong mắt chàng hôn mê là cô nương tốt nhất trên trời dưới đất, đáng đẹp lại có tâm địa hiền hậu, chỉ cần là nam giới thì đều mơ ước thêm thường nàng.

Lần nào hồi tưởng lại cảnh tượng được Liên sư cứu giúp một nghìn năm trước, Vô Phương đều thấy xúc động. Nàng khẽ nói: “Không có Liên sư thì hẳn ta đã bị nhốt vào trong hồ lô, hóa thành máu loãng rồi. Ta nhớ hôm đó trời mưa rất lớn, gã đạo sĩ râu quai nón kia như hung thần ác sát, vác một thanh đao rất lớn đuổi giết ta suốt hai mươi dặm. Ta chạy như điên trong mưa, cứ tưởng mình xong đời rồi, đúng lúc đó Liên sư chân giẫm tường vân xuất hiện...”

Lệnh chủ *xì* giễu cợt, tiểu cô nương quả nhiên hết sức dễ gạt, “Nói không chừng gã đạo sĩ kia chính là phân thân của Liên sư, bên tốt bên xấu đều là hắn cả. Chẳng qua lúc đó đạo hạnh nàng thấp nên không nhìn ra, mấy vị Thần Phật kia rất thích làm trò đó, sau khi dẫn người ta vào đường cùng thì sẽ xuất hiện chiếu rọi Phật quang, độ đối phương tu hành. Bằng không ai chịu ăn chay niệm Phật chứ? Không có thịt cá, không có mỹ nam và rượu, cả trăm năm ngày nào cũng khô khan nhàm chán y nhau, ngay cả muốn trêu ghẹo hòa thượng cũng phải leo lên lúi tùm.”

Con người chàng đôi khi khó ưa vậy đấy, đã sống trên đời thì nói sao cũng nên có tín ngưỡng, chàng muốn phá hỏng tín ngưỡng của nàng kia, đúng là lòng dạ ác độc.

Phát hiện nàng trợn mắt nhìn mình, chàng *ơ* một tiếng, “Ta nói gì sai ư? Sao lại nhìn ta như thế? Nàng đấy, nhìn tình hình bây giờ đi, nhắc đến nam tử khác trong khi đang ở dưới người ta, có thích hợp không hả?”

Là nàng bảo chàng đè nàng ra à? Nàng vốn không tính lời chuyện này ra, giờ chàng còn dám đem nó ra ngắt lời nàng.

“Để ta nói tiếp chuyện chính được không? Ngài còn om sòm nữa thì ta sẽ đi ngay.”

Chàng hậm hực, “Được được, nàng nói đi, ta nghe.”

“Đêm qua Liên sư tới, khuyên ta không nên từ bỏ tu hành, dù sao có được đạo hạnh nghìn năm không hề dễ.” Nàng khẽ xoay đầu đi, hơi ngượng nghịu, “Sau đó ta vẫn luôn nghĩ, ta sống đến hôm nay chưa từng nợ ai điều gì. Chỉ có lần trước đến thành Sâm La xin cặp bọ cặp máu thì quả thật đã nhận đồ của ngài rồi. Giả sử ngài bằng lòng để ta trả lại bằng thứ khác thì ta sẽ cố gắng hết sức để bồi thường cho ngài; nhưng ngài lại không muốn, khẳng khẳng muốn thành hôn... Đã thế ta đành liều mình bồi quân tử, gả cho ngài làm nương tử của ngài vậy.”

Nói đã xong mà mãi không thấy chàng đáp lại, trong lòng nàng chợt hơi lạnh đi, do dự liếc nhìn chàng. Vị bên trên cứng đờ ra đó, vẻ mặt như khóc lại như cười, làm nàng nghĩ chẳng ra.

“Ta đã nói rõ với Liên sư rồi, ta tự nguyện để bao tu hành lúc trước hóa thành mây trôi cũng phải thành thân với ngài.” Nàng hơi sốt ruột, sợ chỉ số thông minh của chàng có hạn nên không hiểu, thế là nói huych toẹt ra luôn: “Bạch Chuẩn, ngài há hốc như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đây không phải là ước mong của ngài sao?”

Kết quả nàng vừa dứt lời, chàng liền cúi đầu xuống tựa trán mình vào trán nàng, “Là nàng nói đấy, lúc về cử hành hôn lễ ngay, không được phép chống chế.”

Nàng cười khẽ, duỗi tay ôm lấy cổ chàng, nói: “Ừ, quay về thì tiến hành đi, dù gì ta cũng không tu đạo được nữa rồi.”

“Đã như vậy, để tỏ lòng thành ý của ta, cho phép nàng hôn ta đấy.” Giọng chàng nhỏ dần đi, như đá nam châm hút lấy nàng. Sau đó chóp mũi

chàng thân mật cà vào chóp mũi nàng, cánh môi khẽ chạm, như gần như xa, nhịp điệu thấp thoáng vẻ lão luyện từng trải.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Lệnh chủ nói thế làm Vô Phương ngựa ruột ngựa gan, vì thật ra nếu bàn về tính tình thì nàng còn nóng nảy hơn cả chàng.

Đã tới nước này rồi, kiểu chuồn chuồn lướt nước như vậy mà cũng coi là hôn ư? Nàng bình tĩnh ngẩng đầu lên, mỗi lần chàng hạ môi xuống, nàng đều cho rằng sẽ là một phen khắc cốt ghi tâm, nào ngờ lại chẳng phải. Cái chàng gọi là hôn chỉ có thế mà thôi, hôn xong còn phải quan sát nét mặt của nàng, thấy nàng trấn tĩnh mới không cam lòng bồi thêm cái nữa. Kết quả là càng bồi càng lạnh, lạnh rồi lại bồi sửa chữa... Cuối cùng cơn giận của nàng cũng khuếch trương đến vô hạn, chàng ngạc nhiên hết sức, chống người hỏi: “Nương tử, nàng không cảm thấy ngọt ngào à? Nàng hẳn phải làm mặt ngây ngất, sau đó rên khẽ hai tiếng mới đúng chứ.”

Vô Phương thật sự muốn mắng chửi một tràng, ngây ngất? Rên? Một gã nam tử ăn không đủ no, giương mắt nhìn một bàn đầy của ngon vật lạ nhưng lại chỉ có thể nhón hai cây củ cải cho đỡ thèm, như thế thì còn ngây ngất thế nào được? Tuy sắc đẹp của chàng có thể ăn được, nhưng chỉ nhìn thôi thì chung quy vẫn không đủ. Cô nương luôn tỏ vẻ rụt rè là vì hy vọng phái nam có thể chủ động. Kết quả anh chàng này chủ động lại khiến người ta mất hứng, không biết kích tình thì đừng có khiêu khích! Nàng đã cố nhẫn nhịn, song đến giờ thì nhịn chẳng nổi nữa rồi.

Núi không tới ta thì ta tự thân lên núi vậy. Nàng lập tức nắm lấy gáy chàng, “Trong kính càn khôn của ngài có hình người với hình người không vậy?”

Lệnh chủ nhớ lại, rồi chậm rãi lắc đầu, “Lúc hình thú ở nơi dã ngoại hoang vu muốn đánh thì đánh, còn lúc hình người lại trốn trong động phủ, ta không thể bám lấy cửa sổ nhà người ta được. Nương tử nàng muốn xem hình người sao? Ta có bộ sưu tập ba mươi hai loại động vật, nếu như yêu cầu không cao thì xem cũng rất có ý nghĩa.”

Nàng bực tức trừng mắt với chàng, “VẬY là đến bây giờ ngài vẫn không biết gì hết, thế mà muốn ở đây kiếm cơm?”

Lệnh chủ ngẫm nghĩ lại, “Cũng chẳng thể nói là không biết gì được, tất cả nguyên lý ta nắm rõ hết, mấy thứ này đều là bản năng mà.”

Do không chịu nghiên cứu chi tiết nên mới chỉ biết cơ bản, chàng học được cách chưng diện tô điểm mình khi tìm phối ngẫu của động vật, học được cách hít hà ngửi mùi làm quen, biết nên đi đâu để tìm đường ra, song lại không hiểu được tinh hoa của những nụ hôn là mơn trớn là quyến rũ.

Vô Phương cảm thấy may vì kiến thức của mình về mặt này khá rộng, học hỏi tích lũy cả nghìn năm qua nên dù sao cũng dày dặn kinh nghiệm hơn lệnh chủ nghịch bòn mười nghìn năm nhiều. Nàng ôm lấy mặt chàng, để môi mình chạm vào môi chàng, sau đó dùng đầu lưỡi lướt qua môi chàng, cơ thể lệnh chủ lập tức cứng lại. Chàng như phát hiện được bí mật thần kỳ, *ưm* một tiếng rồi há miệng, nàng nhân lúc ấy xông vào, quấn lấy lưỡi chàng kéo ra, còn cắn nhẹ lên lưỡi chàng trêu chọc.

Đúng là chua xót, nàng nào nề nghĩ. Từ Bắc chí Nam, từ trên xuống dưới, nào có cô nương nào xui xẻo như nàng, tìm một nam tử nhìn thì tháo vát, nhưng thực chất đến cả hôn cũng phải để nàng hướng dẫn. Có thể đoán được trong tương lai gần, lệnh chủ mặc quần cụt hình hoa sẽ có dáng vẻ khổ sở thế nào, nếu đến cả động phòng cũng phải để nàng chủ động thì đau lòng quá rồi.

Cũng may lệnh chủ không phải ngu dốt, sau khi được ‘sư phụ’ chỉ dẫn, chàng liền biết khai phá sáng tạo thêm, tối ưu hóa mọi tài nguyên.

Đã nếm được mùi vị của đường mật, chàng cảm thấy hôn thê là một bình mật to lớn, kỳ diệu đến không ngờ. Chàng vẫn cho rằng hôn chẳng qua chỉ là môi chạm môi chào hỏi nhau, chẳng dè trong đó còn có cơ quan trùng trùng điệp điệp để khám phá đào sâu. Thế là chàng cuộn rít lấy nàng, cơ thể và bờ môi gắn liền, nghiêng đầu bên này rồi sang bên kia...

Theo bản năng lệnh chủ hạ hông xuống, nghe thấy nàng kinh hoàng hít vào một hơi thì cảm thấy mình đã được coi như là nam giới chân chính, đã rất viên mãn, rốt cuộc chàng cũng có thể khiến hôn thê điên đảo thần hồn rồi.

Vô Phương xấu hổ nghĩ, có lẽ trong thiên tính của sát hung có phần dâm dục, nên khi dính vào rồi nàng liền chẳng thể ngăn được, trái lại còn thích cùng chàng quần quýt như thế, thích gương mặt lẫn cơ thể chàng, cả ngộ tính của chàng nữa. Vị này dầu khờ nhưng tuyệt đối không phải là hạng hết thuốc nữa. Kể ra thì chàng cũng thông minh đấy chứ, biết tiến biết lùi, nặng nhẹ có chừng mực, không cắn đau nàng, cũng không nghiêng dập bờ môi nàng.

Nàng quyến luyến đẩy chàng ra, còn hôn nữa thì sẽ muốn làm chuyện xấu mất.

Hình như lệnh chủ vẫn chưa thỏa mãn, gò má đỏ bừng, ánh mắt sáng sủa, “Nương tử sao thế? Không đúng sao?”

Rất đúng, thật sự đúng vô cùng. Nàng nằm trên nhụy sen, lim dim mắt, giơ tay vuốt ve gò má chàng, “Nhớ đấy, không được phép truyền bản lĩnh học từ chỗ ta ra ngoài. Chàng mà rục rịch muốn thử với cô nương khác thì coi chừng ta đập gãy chân chàng.”

Chàng sung sướng đồng ý, “Nàng yên tâm, ta chỉ hôn nàng thôi. Vừa rồi đấy... ta thích vô cùng. Cảm giác giữa hai ta thật sự không hề tệ, chỉ bằng thuận tiện động phòng luôn đi nhé!”

Chàng nói xong thì toan nhào lên, nàng cười lắc đầu, “Đợi ta chính thức gả cho chàng rồi chúng ta hãy bàn chuyện động phòng. Đừng có cả ngày lải nhải về chuyện này mãi, bị người khác nghe thấy thì sao.”

Lệnh chủ ai oán rừ rừ như con thú nhỏ, song rốt cuộc vẫn lấy lùi làm tiến, chỉ ôm chặt eo hôn thê mà không làm gì khác.

Hạnh phúc đôi lứa thế này, Vô Phương không ngờ mình lại có cơ hội thưởng thức. Nàng luôn cảm thấy cách xa hồng trần, làm bạn cùng đèn xanh Phật cổ mới là thành tựu lớn nhất. Song bây giờ so sánh thì mới phát hiện tình cảm ấm áp thật sự mê người hơn hương khói lạnh tanh cùng bốn bức tường. Dục tính chưa bỏ, lục căn không tịnh, xem ra nàng không thể tu thành chính quả rồi, thôi thì cứ nghịch bòn với chàng đi vậy.

Sau khi tự quy Yểm Đô thành nhà, hạnh phúc của đám tượng đất liền trở thành mối quan tâm hàng đầu của nàng, “Ở Yểm Đô có hơn mười nghìn tượng bòn, để nặn cho mỗi tên một bạn đời thì chàng phải tốn ba nghìn năm là ít.”

Sau khi được khai sáng lệnh chủ liền trở nên như không còn xương, chàng tận tình dính lấy hôn thê, đáp qua loa: “Đâu phải quốc gia nào dân cư đều có đôi có cặp đâu, không nói ai khác cứ nói ta đi, độc thân hơn mười nghìn năm, nỗi đau của ta nào có ai hay? Tượng nữ cần phải nặn từng bước từng bước, tên nào có thể lọt được mắt xanh người ta thì được cưới vợ trước, còn không may mắn thì chậm hơn một hai năm. Loại chuyện này phải chú trọng duyên phận, bắt bọn chúng cạnh tranh một chút cũng chẳng có gì không ổn.”

Vô Phương lẳng lặng nghe, phát hiện chẳng biết từ lúc nào tay chàng lại mò lên eo nàng xoa nắn. Chê chàng quá bám người, nàng muốn đẩy chàng ra nhưng chàng vẫn một mực áp sát. Nàng nghiêng đầu nhìn chàng, “Chàng làm gì vậy hả?”

Lệnh chủ ngạc nhiên kêu lên: “Nương tử, nàng gầy thế mà bên hông có thịt thừa này.” Dứt lời chàng lập tức bị nàng đập một phát, rơi tõm xuống nước.

Đó không phải là thịt thừa, mà là nguyên anh của nàng. Không như con người, hồn phách của sát hung không có thân xác vững chắc để nương tựa. Các sát hung như nàng luôn có một chiếc túi be bé làm bằng da, bên trong chứa nguyên anh, nếu thân xác bị hủy, nguyên anh liền phân tán, gặp được thần tiên chịu thu nhận thì có lẽ mười triệu năm sau, bọn họ sẽ còn có cơ hội hạ thế. Dĩ nhiên tỷ lệ đó cực kỳ nhỏ, gần như là vô vọng.

Bị rơi xuống nước song lệnh chủ vẫn khá ung dung, nước Kính Hải không sâu, không có bùn cát, đáy biển là một mặt kính thiên nhiên, chàng trườn tới lui trong nước, áo choàng đỏ tản rộng theo làn nước, nom vô cùng khoan thai tự đắc.

Cả người lệnh chủ ướt đẫm, áo choàng dính chặt cơ thể, đường cong uyển chuyển cùng bờ ngực cường tráng khiến nàng đỏ mặt đến tận mang tai. Chàng lau nước trên mặt đi, cười tươi rói nằm lơ lửng trên mặt biển. Làn da bị ướt càng thêm phần bóng bẩy, da chàng tuy trắng nhưng là kiểu trắng khỏe mạnh, thế nên món trang sức diêm dúa trên tai với trên tay không hề khiến chàng trở nên nữ tính, trái lại còn có vẻ bí ẩn, đầy vẻ Phật tính siêu nhiên.

Chàng tiếp tục ở trong nước khoe mẽ, “Nương tử, xuống đây đi, nước ở đây không lạnh tí nào.”

Vô Phương vẫn ngồi trên đóa sen lớn, cụp mắt khinh bỉ nhìn chàng. Chàng khoát nước, cảnh tượng dập dềnh khiến kẻ khác ‘không dám nhìn’, vừa khoát vừa ra vẻ cảm thán: “Giờ mà có bầu rượu thì hay biết mấy! Rượu ngon, mỹ nhân, sen đỏ, biển xanh, còn cả bốn đại vương độc nhất vô nhị... Sáng khoái trong đời cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Vô Phương thở dài, thở ra ngoài cả cơn nóng cùng xấu hổ đi. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời Kính Hải không ngờ lại chi chít sao, nhưng so với thảm sen lửa trên mặt biển thì quả thực có chút nhạt nhòa.

Lệnh chủ bơi tới, chống hai tay lên cánh đóa sen Vô Phương đang ngồi, “Nương tử, có phải nàng đang tiếc vì không thấy được trăng sáng không?”

Sau đó chàng chỉ tay, một luồng sáng mạnh bắn ra từ đầu ngón tay chàng bắn thẳng lên trời. Ban đầu ánh sáng của nó cực kỳ chói mắt, khi lên giữa không trung, ánh sáng dần dần dịu đi, chỉ còn lại chùm chỉ bạc bay quanh thành hình quả cầu. Nàng không biết đó là gì, cho rằng lại là trò ảo thuật của chàng, song chàng lại bảo: “Không phải, đó là nội đan của ta, ta mất rất nhiều thời gian mới luyện thành đấy.”

Vốn tộc bọn họ chẳng cần thứ đồ này, bởi vì trời sinh đã có linh lực, gốc gác chính là giấy thông hành, đi đến đâu cũng được ngưỡng mộ. Tuổi thọ bọn họ không dài, sau hai nghìn năm đều hoặc tắm lửa hoặc phi thăng, viên châu kia thật sự rất dư thừa, có cũng vô ích. Nhưng chàng lại khá đặc biệt, sau khi vượt qua đại kiếp lại chọn sống tiếp, vì để bắt kịp trào lưu mà chàng ngày đêm suy nghĩ tạo ra một viên nội đan, cất giữ tám nghìn năm linh lực trong đó. Bởi sau lưng còn có Yểm Đô đầy tượng đất, chàng muốn dự phòng ngộ nhỡ ngày nào đó mình phải rời đi, có thể để viên đan này lại cho họ làm di sản.

Đã quái lạ thì nội đan cũng không giống kẻ khác. Vô Phương thốt lên ngạc nhiên: “Lớn thật đấy...”

Lệnh chủ cười xấu hổ, “Dĩ nhiên là lớn rồi, quanh thân ta đều là lợi khí hạng nặng, không tin nàng đến thử xem.”

Nàng hoàn toàn phớt lờ chàng, một lòng ngắm vàng trắng giả. Lệnh chủ ở dưới nước rất buồn rầu, đã hy sinh nhan sắc đến thế rồi mà sao nàng vẫn không chú ý tới mình? Chàng bực mình cả buổi, lớn tiếng ho khan nàng cũng chẳng quan tâm, cuối cùng chàng quyết tâm bất chấp, lén lượn ra sau lưng túm lấy váy hôn thê kéo một cái, nàng kêu thất thanh, cuối cùng *ùm* một tiếng rơi vào lòng chàng.

Giờ thì được rồi, ở dưới nước ngắm trăng cũng rất đẹp mà. Chàng đặc ý hôn nàng một cái, nàng tức tối véo mạnh chàng, “Xiêm y của ta đều bị chàng làm ướt rồi!”

Ướt mới tốt, ướt rồi mới có thể thấy rõ quang cảnh rục rờ bên dưới. Lệnh chủ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ như hóa thành nước bọt nuốt không trôi, ngực của hôn thê được áo yếm mỹ miều che lấp, mắt nhìn không thấu nhưng vẫn mừng rỡ ngay được hình dáng. Chàng rất muốn khóc, sao lại đẹp đến thế chứ. Hạnh phúc dâng trào trong lòng, chàng lập tức dùng một tay ôm lấy eo nàng, tay còn lại đỡ lấy hông nâng nàng lên, để mắt nàng nhìn xuống chàng.

Vô Phương sợ ngã, dĩ nhiên sẽ vô thức bám lấy chàng, thế là váy lụa bông bênh trên mặt nước, đôi chân ngọc bên dưới nhấc lên quặp chặt lấy hông chàng.

Lệnh chủ ngẩng đầu nhìn hôn thê, nói bằng giọng như si như cuồng: “Nương tử à, cảm nàng tròn thật, giống nội đan của ta.”

Nàng giận dữ xù lông, rốt cuộc chàng có thể bình thường được không thế? Từ dưới nhìn lên thì mặt có xinh đẹp tới mấy đi chẳng nữa cũng chỉ được có cái cằm tròn. Nàng gườm gườm nhìn chàng, “Chàng khen hai câu thì chết hả? Nói lại!”

“Nương tử, ngực nàng tròn quá, còn tròn hơn cả nội đan ta.”

Vô Phương bất lực rồi, với cái miệng chó không mọc được ngà voi này thì đừng hy vọng chàng có thể tiến bộ gì.

Có điều mọi chỗ không hoàn mỹ đã có gương mặt đền bù. Chàng sùng bái ngắm nhìn nàng, có lẽ vì nâng quá cao nên cách hơi xa, chàng bèn hạ thấp tay, nàng liền thuận thế tuột xuống, ôm lấy cổ chàng, áp ngực mình vào ngực chàng. Cả hai nhìn nhau, trong hoảng hốt nhìn nhăm giọt nước thành mồ hôi nóng hổi, đầy mê tình và cảm dỗ triền miên. Nàng nghiêng đầu, thưởng thức khí tức của chàng trong mê loạn.

Nhưng dù là vào lúc này, cơn say sưa của lệnh chủ vẫn tỏa ra luồng khí ngốc nghếch. Không đợi nàng dựa gần, chàng đã lập tức hôn lên đôi môi như đóa hoa chờ chàng đến hái kia.

Tình cảnh này vốn phải nên nghiêm túc, nhưng Vô Phương lại quay mặt đi bật cười, khiến lệnh chủ ngớ người không hiểu.

“Nàng không thể như vậy được.” Chàng phần nộ không thôi, “Ta tức cười lắm sao?”

Nàng liên tục xin lỗi, “Ta không cố ý, vừa rồi vô tình mất tập trung thôi. Trong nước lạnh lắm, lạnh quá cũng không tốt với chàng, chúng ta lên bờ đi, còn ít thời gian, có thể nặn thêm mấy tượng nữa đây.”

Lệnh chủ không vui nhảy lên sen đỏ rồi kéo hôn thê lên, bảo tối nay đã dùng hết bùn xanh rồi, để xem tượng nữ này thành hình thế nào đã rồi hẵng quyết định có nên làm số lượng lớn không.

“Xong xuôi con bé sẽ có sinh mạng, nếu mọi thứ đều tốt thì đúng là chuyện vui; còn nếu không tốt thì sẽ hại đến cả đời con bé, đến lúc đó lại năn nỉ ta tiêu hủy con bé, ta không chịu nổi đả kích đó đâu.” Thử nghiệm

thất bại của nhiều năm trước đã tạo thành bóng ma không nhỏ với chàng, nên từ đây chàng rất cẩn thận trong việc chế tạo tượng nữ.

Nghe vậy Vô Phương cũng không thúc giục nữa, cùng nằm xuống sóng vai với chàng, tay nắm tay ngắm trời sao. Ban đêm yên tĩnh, xung quanh là biển hoa vô biên, chỉ thế thôi cũng rất vui vẻ.

Không muốn thật sự vượt rào nên ngoại trừ ôm hôn, lệnh chủ và hôn thê vẫn chưa xảy ra chuyện gì quá giới hạn. Ngày hôm sau cả hai quay về Yểm Đô, tượng đất toàn thành lấy thái độ như nghênh đón anh hùng để đón tiếp chàng, cặp mắt đầy mong đợi đó phút chốc làm lệnh chủ xấu hổ vô cùng.

Chàng đứng trên con đường chính thông với bốn phương tám hướng ở trong thành, hắng giọng rồi vung tay hô: “Ừm... Sau khi bốn đại vương và Yểm hậu chung sức hợp tác, đêm qua đã chế tạo xong tượng nữ đầu tiên.”

Phía dưới rào rào tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đại quân gia thay mặt chúng tượng lên tiếng: “Chúa thượng vất vả rồi, Yểm hậu vất vả rồi. Hai vị đã chiến đấu anh dũng cả đêm để tạo phúc cho cho hàng nghìn hàng vạn thành chúng. Hành động vĩ đại mà mọi thế hệ tượng đất trông chờ cả đời, rốt cuộc đêm qua cũng hoàn thành rồi, từ đây lịch sử Yểm Đô sẽ thay đổi hoàn toàn. Cuộc sống lý tưởng nhất của chúng tượng chính là ai cũng có cơm ăn, ai cũng có nương tử, bây giờ đã sắp thành hiện thực rồi.”

Tiếng hoan hô thi nhau vang lên, sự hưng phấn lan ra khắp toàn thành, Vô Phương liếc lệnh chủ, thấy được khuôn mặt dưới mũ hiện lên mấy phần bối rối.

Nói thẳng là chỉ nặn được một thôi ư? Mà tượng này lại còn làm theo yêu cầu của kẻ khác... Lệnh chủ cảm thấy không nói ra được. Tiếc là sen đỏ trên Kính Hải chỉ nở năm mươi ngày, dù tối nay có gấp rút chế tạo thì đến khi xong hoa héo cả rồi, tượng nữ bị nửa nạc nửa mỡ thì uống công.

Chàng nghĩ ra được một cách giải thích uyển chuyển, thế là vòng tay áo nói: “Không gặt gì mọi người, trong quá trình nặn tượng bốn đại vương có gặp chút vấn đề khó khăn, ta với Yểm hậu mài giữa mài, cuối cùng mới làm đúng theo quy cách. Vì thời gian cấp bách, lại là lần đầu tiên nặn tượng nữ, nên lần này coi như là thử nghiệm... Lần sau... Lần sau khi sen đỏ nở rộ, ắt có thể chế tạo quy mô lớn.”

Lời này lập tức dập tắt nhiệt tình của đám tượng, tất cả trở mắt nhìn nhau, trong lòng nhận định lệnh chủ và Yểm hậu ‘mài giữa’ nhất định đã tiêu hao hết sạch thời gian, nào còn rảnh rỗi nặn tượng nữ chứ! Bọn họ nhìn sang đại quản gia, hy vọng y nói gì đó.

Đại quản gia được trông đợi, đành chấp tay hỏi: “Vậy rốt cuộc đêm qua chúa thượng nặn được mấy tượng nữ ạ?”

Lệnh chủ chần chờ, run rẩy giơ một ngón tay lên. Tất cả đồng loạt nhìn ngón tay kia nửa buổi, cuối cùng *hứ* một tiếng, giải tán tập lự.

Lệnh chủ rất lúng túng, còn đại quản gia lại không biết làm sao, cơn gió buổi sớm thổi qua, sương mù phủ vào mặt lạnh lẽo.

Chợt có tiếng hô to vang lên, Ly Khoan Trà vừa nhảy vừa chạy như bay đến, “Thuộc hạ đã lấy sính lễ ở mười ba thành Ô Kim về rồi đây, hoàn hảo không sót mẻ gì, chúa thượng yên tâm. Vì thời gian quá lâu nên có hơi hỏng, song tuyệt đối sẽ không có cô nương nào cầm sính lễ đến tìm ngài đòi chịu trách nhiệm nữa đâu. Có điều lúc đến các thành, thuộc hạ đều không thấy thành chủ đâu cả, nghe nói Trung Thổ có tân quân hạ thế, thành chủ mười sáu thành phải đến đó chúc mừng rồi.”

Vô Phương cảm thấy lạ lẫm, “Nam Diêm Phù từ trước đến giờ đâu có liên quan gì với Trung Thổ, hoàng đế Trung Thổ lên ngôi, vì sao thành chủ mười sáu thành Ô Kim phải đi chúc mừng?”

Ly Khoan Trà đáp âm ừ, “Nghe nói hoàng đế đó là ý sinh thân của Quang Trì thượng sư.”

Quang Trì thượng sư là một dạng của Trì Minh thượng sư, chú nguyên của hân có thể thấy được bản tính kẻ khác, có thể trong khoảnh khắc sinh ra một trăm hóa thân, hóa thân kia được gọi là ý sinh thân, phần lớn đều tu hành thành Bồ Tát cấp thấp. Chuyện Bồ Tát cấp thấp nhập thế làm hoàng đế không phải trước kia chưa từng có, ý sinh thân nhiễm vấn đục của thế tục sinh ra tư tâm, tự hình thành một đoạn cơ duyên thì tất nhiên không còn liên quan gì đến Quang Trì thượng sư kia nữa. Nhưng ý sinh thân cuối cùng sẽ trở thành minh quân là chuyện chắc chắn không thể nghi ngờ gì.

Vô Phương nhớ lại lần trước ở nhà tranh có nhìn thấy xoáy hỉ, giờ xem ra hiện tượng kia đã có lời giải thích. Còn nhớ thành nhỏ ở Trung Thổ nơi nàng sinh ra, cũng vì do hôn quân chấp chính nên mới bị chết cả thành, giờ một minh quân giáng thế cũng chẳng phải là chuyện xấu gì. Có điều một nghìn năm đã qua, Trung Thổ lại cách nàng quá xa, nên khi nghe nhắc đến nàng cũng không có cảm giác gì.

“Cù Như đâu?” Nàng hỏi Ly Khoan Trà: “Con bé không đi cùng người sao?”

Ly Khoan *a* lên, “Lúc thuận đường đi qua núi Bất Câu, Cù Như quyết định về quê thăm mộ phần nên nhờ thuộc hạ xin Yểm hậu cho nghỉ, ngày mai sẽ quay lại.”

Đã biết hướng cô bé đi nên không sốt ruột nữa, Vô Phương nói *ừm* rồi quay người sang phía lệnh chủ, song lại đối mặt với một đôi mắt nặng nề tâm sự.

Nàng run bắn, giật mình hoảng hốt, không nhìn thấu gương mặt âm u của lệnh chủ, song chàng lại khẽ cười với nàng, “Tối qua bận rộn một đêm, chắc hân nương tử cũng mệt rồi, để ta đưa nàng về núi Nhĩ Thị.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Đưa nàng về? Về núi Nhĩ Thị?

Vô Phương cho rằng hễ nàng không còn cương quyết giữ khoảng cách, lệnh chủ sẽ liền chỉ hận không thể trói nàng vào điện ‘cẩn thận bậc thang’, không cho nàng rời khỏi Yểm Đô nữa. Chẳng ngờ chàng lại chủ động yêu cầu nàng về nhà tranh, quả thực làm nàng thấy ngạc nhiên.

Thật ra có ở lại hay không cũng chẳng có gì quan trọng, điều quan trọng hơn là thái độ của chàng. Cái kiểu tận lực xa lánh kia khiến nàng có cảm giác như đang từ mùa hè lập tức nhảy sang giá rét vậy.

Không hiểu sao chợt thấy có chút lo âu, nàng khẽ hỏi: “Có phải chàng giấu ta chuyện gì không?”

Lệnh chủ nói ‘không có’, song lại cười rất gượng, “Ta chỉ thấy, tiếp theo phải cử hành hôn lễ, huy động nhân lực nên trong thành sẽ rất loạn. Chẳng phải nàng thích thanh tịnh sao, cả thành sắp lộn xộn, ta sợ nàng không được thoải mái... Nàng cứ về núi Nhĩ Thị trước đi, đến ngày ta sẽ tới đón nàng.”

Nàng hồ nghi quan sát chàng, chàng cúi đầu thật thấp khiến mũ trùm bao trùm cả gương mặt, chỉ nhìn thấy đôi môi kia muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng nói ra được thì lại là dặn dò Ly Khoan Trà: “Hai ngày nay phải thêm người phòng thủ các cửa ra vào ở Yểm Đô. Còn cả Tàng Thần tiễn nữa, thanh lọc nhiều đó đủ rồi, vớt nó lên khỏi vực băng rồi đặt trên đài ngăm trắng trước điện đi.”

Dựa theo tính khí trước đây của lệnh chủ, bây giờ phải là lúc chàng vui vẻ hân hoan mới đúng. Dù sao hôn lễ lần trước chỉ chàng đơn phương một phía, còn lần này đã là thật rồi, linh y Sát Thổ đẹp nổi danh khắp tứ đại bộ châu còn chưa đủ khiến chàng hãnh diện sao? Nhưng Vô Phương lại không thấy được vẻ đắc ý trên mặt chàng, chàng rất điềm tĩnh, điềm tĩnh tới độ không giống chàng tí nào.

Nàng do dự đi mấy bước rồi dừng chân, “Chàng bận thì cứ lo việc của mình đi, ta có thể tự về.”

Có lẽ cũng ý thức được hành động của mình có hơi không ổn, lệnh chủ liền đổi giọng nhẹ nhàng bảo: “Mười nghìn năm qua ta sống quá nhàn nhã, ít khi tìm được một chuyện để làm, cho nên giờ không biết nên bắt đầu từ đâu. Nhưng nương tử yên tâm, ta nhất định sẽ lo liệu hôn lễ được chu toàn. Ta muốn gửi thiệp mời chư yêu cả Sát Thổ, đến lúc đó bọn chúng mà dám đi tay không đến thì ta sẽ tính sổ chuyện thu thuế một lần với chúng luôn.” Thiếu chàng một xu tiền chàng cũng phải đòi cho bằng được.

Giọng cố ra vẻ bình thường của đối phương càng khiến Vô Phương thêm nghi ngờ.

Lệnh chủ đưa hôn thê về, đứng trên mây cười gió bay đi vùn vụt. Thấy nàng thỉnh thoảng liếc nhìn mình, chàng lại không giấu được tật xấu tự cho là đúng, gật gù đắc ý nói: “Nương tử à, không cần phải lưu luyến dung nhan ta thế đâu, ta mãi mãi là của nàng. Sát hung các nàng có lập tổ chức như kiểu hội đồng minh không? Đến lúc đó nàng có thể khoe vẻ đẹp của ta với họ. Bây giờ khoe chồng, sau này còn có thể khoe con, ta nhất định...” Chàng cắn răng, rồi bật thốt lên như thề nguyện: “Phải sinh một trăm đứa con với nàng.”

Chí nguyện to lớn này khiến Vô Phương suýt trợn trắng mắt, dù tuổi thọ có vô tận thì sinh nhiều như vậy cũng không phải là chuyện đùa. Nàng

lắm lắm: “Ngài tưởng sinh con như nặn tượng, một đêm có thể tạo ra mấy chục đứa à?”

Lệnh chủ vô cùng tự tin nói: “Dù hiệu suất không bì kịp nặn tượng, nhưng tinh lực của vi phu là vô hạn, có thể làm liên tục ba trăm sáu mươi lăm ngày luôn đấy. Nương tử không cần phải lo cho sức khỏe ta đâu, ếch mấy nghìn tuổi đâu phải chỉ để ăn cho no, cơ thể cường tráng của ta có thể chiến đấu hăng hái cho đến tận thiên hoang địa lão.”

Vô Phương khinh bỉ bĩu môi, ai lo cho sức khỏe của chàng chứ, nàng đang lo cho mình thôi.

Từ Yểm Đô đến núi Nhĩ Thị chỉ mất thời gian chừng một nén nhang, tốc độ quá nhanh sẽ có cảm giác ở bên nhau không đủ lâu. Cho nên lệnh chủ quyết định đáp xuống đất sớm hơn một tí, phủ mây lên khúc quanh thứ ba dẫn lên ngọn núi, để chàng có thể cùng nàng đi bộ quãng đường còn lại.

“Cái gã gì Y đó, sao trước đây nàng lại nhận hắn làm đồ đệ vậy?” Chàng đột nhiên băng quơ hỏi.

Cuộc sống sẽ có rất nhiều cơ duyên trùng hợp, Chấn Y đến chẳng hề oanh liệt, lúc đi cũng im hơi lặng tiếng. Vô Phương không tính là bạc tình, nhưng cũng tuyệt đối không giàu tình cảm, từ sau chuyến đi đến Phong Đô, phát hiện ngay cả bối cảnh của y đều là giả thì nàng đã thôi nghĩ đến vị đồ đệ này rồi. Trong đời luôn có kẻ đến người đi, không cần nhung nhớ, không cần quan tâm quá làm gì. Chuyện qua khá lâu rồi, nếu chàng không nhắc tới thì gần như nàng đã chẳng nhớ nổi y.

Nhắc đến lai lịch của y, vài ba lời là có thể khái quát hết: “Y bị bán đến thành Thiên Cực làm nô lệ, lúc ta và Cù Như đi dạo bên bờ sông Lí Ngư thì đúng lúc thấy y bị đánh bầm dập, cho nên có lòng tốt cứu y về. Y trở thành đệ tử của ta chỉ được mấy tháng, ta vẫn chưa dạy gì cho y, đưa y đến Phạn Hành Sát Thổ cũng vì để y làm mỗi câu dụ ngài ra thôi...” Phát

hiện mình lờ lờ, nàng vội ho khan mấy tiếng khỏa lấp, “Chẳng ngờ sau khi đến Sát Thổ mới phát giác sự thật không giống như tưởng tượng. Lúc đầu ta còn muốn giết mèo yêu không lồ giúp y đoạt lại tu vi, đáng tiếc lại gặp ngài ép cưới, rồi ren một hồi, sau đó y liền mất tích.”

Chàng từ tốn *à* một tiếng, “Hắn vừa mất tích là ta liền bắt Tàng Thần tiễn rồi còn gì, pháp khí kia vốn đã được cất giữ mấy nghìn năm, vừa thấy mặt trời lại bị đằng yêu trộm đi, chuyện này nối tiếp chuyện kia, có khi còn có thể viết thành sách truyện luôn đấy.” Chàng cười ha ha, “Đồ đệ này của nàng không đơn giản chút nào, trong số đệ tử tục gia ở núi Hạc Minh không có tên y sao?”

Lần đó xem Sa Đọa Sinh Sách xong, vì không tìm được ghi chép chính xác về y nên nàng không nói rõ với chàng. Bây giờ chàng hỏi đến, nàng mới dần dần nhớ lại, “Trong thời của Bành Tổ năm Thái Cực, môn hạ quả thật có ba đệ tử tục gia, nhưng chẳng có ai tên là Diệp Chấn Y cả.”

“Nàng còn nhớ tình hình của ba kẻ đó không?”

Nàng ngẫm nghĩ rồi kể lại: “Một kẻ tên là Ôn Chi Tồn, người Giang Hạ. Một kẻ tên là Huệ Tuyên Niên, người Sóc Phương. Cả hai đều mồ côi cha mẹ, rời nhà khi còn là thiếu niên, được Bành Tổ thu nhận ở lại núi tu hành. Còn kẻ cuối cùng có tên là Minh Huyền. Rất kỳ lạ, lai lịch cùng quê quán không hề được nhắc tới, chỉ ghi sơ lược mỗi tuổi tác với tên của y thôi, nghe nói là người Lạc Dương, ba tuổi đã lên núi Hạc Minh.”

Lệnh chủ nghe xong im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài bảo: “Thật đáng tiếc, hôm đó ta lại không đến diện thứ nhất. Minh Huyền... Đế vương của Trung Thổ hiện giờ họ Minh. Nương tử, nàng thử đoán xem, có khi nào ý sinh thân mới lên ngôi kia là đệ tử tục gia thứ ba của Bành Tổ không?”

Vô Phương chưa từng nghĩ đến những chuyện đó, đây có lẽ chính là khác biệt trong tư duy giữa nam và nữ. Trong mắt nàng Trung Thổ và hai

vùng Sát Thổ lớn chẳng liên quan gì tới nhau cả, sở dĩ thành chủ mười sáu thành Ô Kim Sát Thổ đi chúc mừng cũng chỉ là một kiểu bày tỏ lập trường mà thôi. Dầu gì Quang Trì thượng sư và Liên sư cũng coi như là đồng môn, ý sinh thân của Quang Trì thượng sư, ai cũng phải nể mặt mấy phần.

“Tứ đại bộ châu và Trung Thổ đều nằm trong ba nghìn thế giới, có lòng qua lại thật ra cũng chẳng có gì là không phải. Có điều ta luôn cảm thấy những chuyện đó đều cách ta rất xa, nên cũng không quan tâm vị hoàng đế mới lên ngôi kia rốt cuộc là ai.” Ở trong màn sương mù lã lã đang, nàng xoay người lại nhìn chàng, “Ngài đang nghĩ gì vậy? Có phải cảm thấy thành chủ mười sáu thành đều đi mà ngài không tham dự thì có chút băn khoăn?”

Chàng nghe mà tắc lưỡi, “Có gì phải băn khoăn chứ hả? Bọn họ muốn trèo bám Phật giới, còn ta không cần. Phạn Hành Sát Thổ đã không có hộ pháp từ lâu lắm rồi, ta là yêu mà, đi chúc mừng làm cái rắm gì. Nếu so bì với ta thì trên Sát Thổ còn có Minh quân đấy, hắn ta mà đi, không hù chết đám người phàm kia mới là lạ.”

Cũng đúng, Phong Đô quản lý chết chóc, buổi lễ vui mừng như thế, Minh quân chớ nên đến thì hơn.

Vô Phương bắt chéo hai tay sau lưng, đi giật ngược về phía trước, thân hình nhỏ bé nơi sơn dã thoát nhìn trông thật lẻ loi.

“Hôm nay chàng không giống trước, có thể phân tích sâu xa như thế, thật khiến ta phải nhìn với ánh mắt khác xưa.” Nàng nghiêng đầu hỏi: “Ngài rất để ý chuyện hoàng đế Trung Thổ?”

Chàng nói ngay: “Làm gì có chuyện đó, ta chỉ để ý đến nàng thôi.”

Nàng bật cười, chỉ ít bây giờ nàng có thể thấy rõ vẻ mặt dưới mũ trùm, biết lời chàng nói đều xuất phát từ đáy lòng.

Bước lên con đường mòn dẫn đến nhà tranh, từ xa đã thấy Phỉ Phỉ đứng trên đầu tường, nó thấy nàng về thì nhanh chóng chạy tới, nhảy tót vào ngực nàng. Tuy nhiên còn chưa kịp nằm yên, nó đã bị lệnh chủ xách tai nhấc lên.

“Con này rốt cuộc là được hay cái thế? Đến bốn đại vương cũng không có đái ngộ này mà mi dám làm thế hả? Thấy sơ hở là chui vào chấm mút, tưởng ta là đồ trưng bày hả?” Chàng lắc tay, Phỉ Phỉ đóng cửa lại như cái chuông. Chàng bỗng hắng giọng răn dạy nó: “Ngẩng đầu lên, nghe ta giáo huấn đây! Đã ở Yểm Đô của ta thì phải nghiêm túc chịu quản. Đây là Yểm hậu, mi phải kính yêu nàng. Sau này không được như vậy nữa, nếu để ta bắt gặp thì sẽ ném mi vào lồng thỏ, để bọn chúng tùy ý chà đạp.”

Màn đe dọa không chút nhân tính của chàng đã khiến Phỉ Phỉ sợ run lẩy bẩy. Nó hẳn là nghe hiểu được tiếng người, tai với sau gáy bị xách lên song vẫn cố gật đầu tỏ ý đã biết rồi. Sau đó bất kể Vô Phương có làm gì, quả nhiên nó chỉ dám lờn vờn bên chân nàng, chỉ thỉnh thoảng giương mắt nhìn nàng với đôi mắt to tròn ướt rượt đầy mong mỏi. Vô Phương thấy nó đáng yêu thì muốn ôm, nhưng nó lại phe phẩy đuôi dài né tránh, có lẽ sợ chọc giận lệnh chủ rồi bị nhốt vào lồng thỏ thật.

Chàng đưa nàng vào nhà, lưu luyến không nỡ đi, sờ này sờ kia chẳng muốn rời. Vô Phương muốn chàng ở lâu thêm một lúc chàng cũng ở lại, khiến trong lòng nàng rất vui. Chỉ có điều gương mặt kia không giấu được chuyện gì, thỉnh thoảng lại lộ ra nét bàng hoàng, nàng nhìn thấy hết, trong lòng cứ có cảm giác bất an. Nhưng chàng không muốn tiết lộ tức là chưa đến lúc, nàng sẽ không truy hỏi bức bách làm gì. Giữa hai người họ, suy cho cùng vẫn còn lạnh nhạt tùy tính lắm.

Nàng châm một ly trà cho chàng, “Nếu có xảy ra chuyện gì, ta hy vọng chàng không giấu ta mà phải nói cho ta biết, để ta cùng san sẻ.”

Lệnh chủ khựng lại, cảm động đến độ nước mắt lã chã, “Nương tử à, ta cưới được nàng đúng là có phúc.” Cảm động ôm hôn nàng hai cái chàng mới bịn rịn buông ra, vừa bước ra cửa vừa phất tay áo, “Vào đi nào, nàng mà tiền là ta đi không nổi đâu. Ngày mai... Ngày mai ta sẽ lại đến thăm nàng, tối ngày một chúng ta thành thân rồi, sau đó sẽ không rời nhau nữa.”

Vô Phương mỉm cười gật đầu, âm thầm thở ra một hơi dài.

Rốt cuộc vẫn phải giả, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì trước kia đã không phí sức đào hôn rồi. Trên đời này có rất nhiều chuyện luôn vòng vo không rõ nguyên do, lúc ấy còn cảm thấy buồn cười với kinh ngạc, giờ ngẫm lại thì sao đây? Sự cố chấp trong tình cảm của lệnh chủ từng bước một làm nàng rung động mà không nhận ra. Qua lại một thời gian, có chung một hai mục tiêu, cùng nhau hoàn thành một hai chuyện, dây dưa cho đến bây giờ, giữa bọn họ đã không có gì kinh tâm động phách, vậy thì về sau lại càng không muốn có chuyện kinh tâm động phách, chỉ mong có thể sống như mười triệu năm đã qua, ngoài ra chẳng cầu gì khác.

Sau khi lệnh chủ rời đi, Vô Phương bắt đầu thu dọn đồ đạc. Bảo đảm Liên sư tặng dùng để tu hành được nàng cất vào vòng kim cương. Sang đến số lợi nhuận từ việc khám bệnh một nghìn năm qua, yêu quái một lòng tu hành thường không muốn thiếu nợ kẻ khác, cho nên nàng tích góp được chút tiền tài và linh lực. Mở chiếc hộp ra, chu đan đủ màu sắc bồng bênh bay lên, giống tâm trạng nàng bây giờ vậy.

Sợ số linh lực kia bay mất, nàng luống cuống đóng hộp lại, rồi hậm hực phì cười. Miệng khế niệm quyết, giấy trắng trên bàn bỗng hóa thành lụa đỏ, nàng đi đến cầm lấy một đầu, phất tay tung dải lụa đỏ trải ra đất. Sau đó nàng dùng kéo bạc cắt từng đoạn một, tỉ mỉ dùng chúng bọc đồ cưới lại... bất kể có là gì, thành thân thì phải ra dáng thành thân.

Nàng bận rộn, Phỉ Phỉ luôn ở bên cạnh hứng thú đứng xem. Vô Phương thu dọn mọi thứ rồi đặt chúng ngay ngắn trên đất, xong xuôi mới

cảm thấy hơi mệt, bèn nằm dài ra bàn nghỉ ngơi một lát. Trong đầu vẫn tính toán xem còn chỗ nào chưa chu toàn nữa, mà khi nhớ đến thì lại đi sửa sang lúi húi thêm một bận, nên lúc nàng thực sự chìm vào giấc ngủ thì đã là canh ba.

Nàng ngủ rất sâu, còn nằm mơ về Trường An.

Mới đầu nàng cũng chẳng biết mình đang ở phương nào, chỉ cảm thấy khá giống thành Thiên Cực, dĩ nhiên nếu so với thành Thiên Cực thì sâm uất giàu có hơn nhiều. Người trên đường qua lại tấp nập, có cô gái người Hồ tóc vàng mắt xanh, cũng có phu nhân lông lầy thông thả dạo bước. Nàng đứng giữa sóng người, nhìn quanh hai phía lại chẳng thấy được điểm cuối. Bên tai truyền đến tiếng chiêng gõ *leng keng*, nàng đưa tay kéo một người lại hỏi đây là đâu.

Người kia cầm tay nàng quan sát một hồi mới đáp: “Nơi này là Trường An.”

Trường An... là đại từ chỉ điểm tình nhu mì trong dòng sông trường kỳ chảy theo năm tháng. Nàng chưa từng đến đây, cũng chưa bao giờ muốn đến, không hiểu sao giờ lại ở đây, song cũng biết mình đang nằm mơ. Nàng lẻ loi bước đi, đến cạnh bờ sông Lệ Thủy, phía trước có đài thủy tạ treo lụa đỏ tươi. Từng dải lụa đan xen nhau, thấp thoáng nhìn thấy được trên đài có trải thảm Ba Tư hoa lệ, nữ tử mềm mại tay nâng chén vàng nhảy múa.

Nàng dừng chân nhìn, vũ cơ khoác sa mỏng, phần eo trần quần chuông bạc, khi tiến lùi xoay tròn chuông sẽ phát ra tiếng *ting tang*. Điệu múa này tên là Lục Yêu, Vô Phương nhớ đã từng thấy qua ở trong sách, thi nhân dùng câu ‘Xoay tròn như lan thiêu, uyển chuyển tựa rồng bay’ để diễn tả cái đẹp của nó, quả nhiên rất sinh động.

Vũ cơ đeo mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt ướt long lanh, đuôi mắt xếch lên, yêu kiều lả lướt như chú mèo. Xoay tròn, lại xoay... Lụa trắng

nhẹ phẩy, nam nhân đang tựa vào lan can bỗng đứng dậy đưa tay kéo một cái, vũ cơ lão đảo, mạng trên mặt rơi ra, nàng ta kêu lên một tiếng.

Cùng lúc đó một ánh mắt lại như xuyên mây phá sương, ném về phía nàng. Vô Phương giật thót, gương mặt kia rất quen, cứ như đã gặp ở nơi nào đó rồi. Đang mãi suy nghĩ, nàng chợt phát hiện vũ cơ vừa rút từ trong chiếc vòng quần quanh cổ tay ra một sợi tơ vàng, vừa yếu điệu trò chuyện vừa quần lấy cổ nam nhân.

Như có sét đánh xuống đỉnh đầu, nàng nhớ ra rồi, vũ cơ đó có gương mặt y hệt nàng. Sau đó nàng bỗng bị một luồng lực lớn hút tới, nhập thẳng vào thân xác vũ cơ nọ. Đến khi nàng tỉnh lại, trong tay quần tơ vàng, nam nhân trước mặt đã đầu thân chia lìa.

Phụt phụt... máu bắn thành cột lên giữa không trung rồi rơi xuống, dội vào người khiến nàng chẳng mở nổi mắt. Tại sao lại có thể như vậy? Nàng sợ hãi kinh hoàng, bốn phương tám hướng vang lên tiếng mĩa mai cười nhạo: “Người giết người rồi, người đã khai sát giới rồi.” Sau đó từ trên trời có một đôi tay màu vàng hạ xuống, như đỉnh Thái Sơn đè ép, đẩy nàng xuống vực sâu không đáy...

Cửa nhà tranh mở tung, đèn đóm tắt phụt, gió lửa ào ào vào nhà. Hồng trang bày trên đất đã được chuẩn bị đâu ra đấy, còn được dính thêm hoa đỏ kết từ tơ lụa. Ngoài cửa trời còn chưa sáng, đêm đen ngòm như một cái miệng to lớn đáng sợ.

Phi Phi nhảy xuống khỏi xà nhà, liên tục lớn vờn quanh chiếu, ngửi nơi này rồi lại ngửi nơi khác, chủ nhân vừa rồi còn ngồi trước bàn nay đã mất dạng, chỉ một cái chớp mắt đã không thấy nữa!

Nó lao ra ngoài, chạy đến trong sân mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của Vô Phương. Nó bắt đầu luống cuống kêu gào, giọng nó kéo dài vang

vọng khắp núi như gợn sóng truyền đi thật xa, song rồi cuộc vẫn như đá ném xuống biển khơi, vừa chìm xuống là biến mất.

Ngọn đèn gió dưới mái hiên kéo dài bóng Phỉ Phỉ. Sau khi đứng đó một lúc, nó chợt lao vào màn đêm, chạy nhanh về phía xa xa.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vương Tử Ty

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Trời rớt cuộc cũng sáng, gió nổi lên xua tan sương mù bao phủ Yểm Đô. Tòa tháp giữa thành tượng trưng cho sự uy mãnh và trường tồn, nửa vòm cửa sổ áp mái lộ ra trong biển sương mù tích tụ nhiều ngày liền, trên vòm mái bóng bẩy được trở một loạt ô cửa sổ, từ xa nhìn lại chỉ thấy một cột thẳng tắp chỉ lên trời...

Thật sự không hiểu nổi vì sao trước đây lệnh chủ lại xây cái tháp có hình như thế nữa. Theo như lời ngài ấy nói thì là tiện cho việc xem thiên tượng... Thôi đi, đều là nam giới cả, ai mà không hiểu nó là gì chứ, nói cho cùng vẫn là vì để nâng cao hình tượng thôi... Một kinh trụ khổng lồ phô trương như thế, hèn gì đám nữ yêu cứ đổ xô tới*.

(*) Một vật hình ống tròn vừa thẳng vừa to chia thẳng lên trời, không cần giải thích chắc độc giả cũng hiểu nó tượng trưng cho cái gì của lệnh chủ rồi nhé.

Sau khi Yểm hậu gả vào thành thì phải đập nó đi thôi. Mặc dù năng suất làm việc của lệnh chủ hơi kém, nhưng có mẫu đó rồi, cuộc sống tốt đẹp rất mau sẽ ở ngay trước mắt thôi. Đến lúc tượng nữ nhiều lên, cứ để nó đứng chình ình ra đấy thì cũng không hay lắm.

Ly Khoan Trà và đại quân gia ngòi xõm trên tường đất nứt mây nhả sương, ở Phạn Hành Sát Thổ không mọc nổi được hoa cỏ gì khác, chỉ có mỗi cây thuốc lá là tươi tốt dị thường. Qua nhiều năm như thế, đám tượng nghiên cứu đủ phương pháp, từ nấu nước cho đến mài nhuyễn, tấu thuốc cũng từ ngăn biến thành dài rồi lại biến ngắn, tới tới lui lui cứ như chơi đùa

cây thuốc lá vậy. Mà thuốc lá này ấy à, so với mây mù thì đúng là cách biệt như giữa lôi phong với thác lôi phong. Một quân sư và một quản gia chịu trách nhiệm lọc sạch không khí trong chu vi năm trăm do tuần của Yểm Đô, sau giờ làm việc sẽ sinh ra vài sở thích. Dù hình thái của khói thuốc lá với mây mù giống nhau, nhưng mùi vị lại khác xa. Từ cái lần tiểu đội trưởng đội hộ vệ phát hiện được bí ẩn cuộn lá thuốc lại rồi hút trở đi, sáng sớm nào Ly Khoan và đại quản gia cũng sẽ hút hai điếu. Cuộc sống ở Yểm Đô nhàm chán nên đây là thú tiêu khiển thích nhất rồi, cũng là thời gian vui vẻ nhất.

Ly Khoan Trà xắn ống quần ngẩng đầu nhìn, “Hôm nay trời sẽ mưa.”

Đại quản gia nhìn cột mốc trời, quả nhiên trên đỉnh ướt mất phân nửa, chỗ ướt xen lẫn khô uốn lượn lên xuống như tranh sơn thủy.

“Mưa rào kèm sấm chớp.” Y nói chắc nịch: “Muốn đánh cược không?”

Ly Khoan Trà lắc đầu, “Không nên quá chú trọng vào thuốc lá và bài bạc, ta là nam tử có phong cách đấy nhá. Ta là lo không biết có ảnh hưởng đến hôn lễ tối mai không thôi. Không thể để khách khứa bạn bè tứ phương đến chung vui đầm mưa được, theo ta thấy lát nữa bảo bọn họ dựng lều lên đi, có chuẩn bị còn hơn không.”

Đại quản gia đáp: “Ừ, hút xong điếu này ta đi ngay.”

Ly Khoan Trà quay sang nhìn y, y rít mạnh hai hơi, đúng là nghiện nặng rồi. Nếu bàn về tuổi tác, từ lúc đại quản gia thành hình cho đến nay cũng chỉ mới hơn bảy trăm năm, rõ ràng còn là một thiếu niên mà mặt mũi đã già hơn đám cùng lứa. Ly Khoan thấy đau lòng giùm cho y, thực ra y cũng đã hết lòng hết dạ lo cho Yểm Đô lắm rồi, những năm gần đây toàn là chịu khổ trước hưởng phúc sau. Lệnh chủ nghèo rớt mồng tơi nên lương

bồng đã bị khất những sáu trăm tám mươi năm, thế nhưng mấy trăm năm qua y vẫn cần trọng từng ngày, có thể thấy là một người đang hoàng.

“Ta cảm thấy nữ tượng tạo ra đầu tiên hẳn nên gả cho người.” Ly Khoan nói: “Người cũng vì Yểm Đô mà lập được bao nhiêu công lớn rồi, người là trụ cột vững chắc của Yểm Đô đấy.”

Đại quản gia sững sờ, “Lời này là chúa thượng nói à?”

Ly Khoan Trà lắc đầu, “Là ta nói, mà chắc chắn chúa thượng cũng đồng ý thôi. Người có muốn vợ không?”

Gương mặt anh tuấn của đại quản gia đỏ ửng, “Ai mà không muốn vợ chứ, sau khi thấy chúa thượng với Yểm hậu, ta cũng cảm thấy tình yêu rất ngọt ngào.”

“Vậy thì tượng nữ đầu tiên càng nên cho người, cả thành chỉ có người mới xứng.”

Ai ngờ đại quản gia khoát tay lia lịa, “Không dám không dám, ta vẫn nên chờ nhóm sau hoặc sau sau nữa thì hơn.”

“Vì sao?” Ly Khoan Trà không hiểu nổi.

Đại quản gia không hổ là đại quản gia, tuyệt đối biết nhìn xa trông rộng, “Người không biết kỹ thuật chế tác lần đầu tiên thường không đủ chín muồi, sau này sẽ xuất hiện vấn đề sao? Nghĩ đến A Hoa lúc đó...” Haiz, y thở hắt ra một hơi dài.

A Hoa là tượng nữ đầu tiên lệnh chủ thử nghiệm, cuộc sống của nàng ấy vừa ngắn lại toàn là đau buồn, cuối cùng vì không chịu nổi ánh mắt khác thường của những tượng đất khác mà lựa chọn bị hủy. Vào hôm nàng ấy chết trên Sát Thổ có tuyết rơi, ngay đến ông trời cũng cảm thấy nàng ấy đáng thương nữa là.

Ly Khoan tính nói thất bại lần đó đều do lệnh chủ mù quáng tự tin quá mức, lần này có Yểm hậu ở bên cạnh giúp đỡ, nói gì thì giới tính cũng không sai lệch được. Song, cậu ta vừa toan mở miệng thì nghe thấy dưới chân tường có một tên tượng đến xin thông báo, cúi đầu nhìn liền thấy trong tay lính canh xách một vật màu trắng, lưng cuộn tròn lại, giống một con nhím không gai.

“Cái gì đấy? Có hồ ly tinh xông vào Yểm Đô à?”

Lính canh đáp: “Không phải ạ, là con thú giải sầu, nó cứ cố chấp lao vào trạm gác, cản cũng không cản được.” Hắn lật tay quay đầu nó lại, “Nó lại không biết nói, chẳng biết từ đâu ra nữa, quân sư nhìn xem có nhận ra nó không.”

Ly Khoan Trà nhảy xuống khỏi đầu tường, loại thú này mắt mũi đều như nhau, nhưng cậu ta vừa liếc mắt đã nhận ra nó.

“Con Phi Phi này là con ở cạnh Yểm hậu mà, sao lại chạy đến đây?” Cậu ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, “Yểm hậu vào thành à?”

Lính canh ngờ ngàng, “Không thấy đâu, chỉ có con này tới thôi ạ.”

Phi Phi không thể tu thành hình người, cũng không có bản lĩnh cưỡi mây, từ núi Nhĩ Thị đến Yểm Đô cũng hơn trăm dặm, nó chỉ biết dựa vào bốn cái chân mà chạy. Nhìn kỹ móng nhỏ của nó, gần như bị mài mòn cả rồi, là động lực gì mà có thể khiến con thú giải sầu lười biếng này chạy quãng đường xa trong đêm như thế?

Ly Khoan Trà có linh cảm không tốt, ôm nó vào ngực mình, “Mi đến tìm lệnh chủ?”

Phi Phi gật đầu.

Cậu ta ngoái đầu trao đổi ánh mắt với đại quản gia, “Nhưng tối qua lệnh chủ về quê có việc rồi, đến giờ vẫn chưa về... Mi tìm ngài ấy có chuyện gì?”

Thế là Phi Phi liền bù lu bù loa vung tay vung chân túa xua, kích động tới nỗi Ly Khoan Trà gần như không ôm được nó.

Dĩ nhiên nó biểu đạt cũng như gà nói với vịt, Ly Khoan và đại quản gia trở mắt nhìn nhau, cả buổi vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đại quản gia đầu óc mơ hồ, cuối cùng dứt khoát hỏi: “Có phải Yểm hậu đã gặp chuyện gì không? Mi đừng có kêu la nữa, gật đầu hay lắc đầu là được.”

Tình huống họ không muốn thấy nhất vẫn xảy ra, Phi Phi gật đầu, còn gật rất mạnh.

Ly Khoan Trà *á* liền, “Tiêu rồi...” Sau đó cậu ta lập tức quay đầu chạy như điên đến quảng trường, vừa chạy vừa la: “Người đâu, mau đến đây, gọi hai mươi tên hộ vệ tinh nhuệ cùng ta đến núi Nhĩ Thị.”

Luống cuống chẳng biết đường mà đi, *cộp* một phát đụng phải người đối diện, trước mắt rơi đầy sao, “Ai ai ai...!” Cậu ta chửi ầm lên.

“Người mất hồn hả?” Một giọng nói truyền đến từ trên đỉnh đầu, có thể do bị cậu ta đụng đau nên hít hà xuýt xoa.

Ly Khoan Trà suýt nữa khóc òa, may quá, lệnh chủ về rồi. Cậu ta khoa tay múa chân, “Vừa rồi Phi Phi chạy tới báo, hình như Yểm hậu đã xảy ra chuyện. Thuộc hạ không hiểu ngôn ngữ của nó, theo suy đoán thì khẳng định là vậy...”

Lệnh chủ ngậy ra, Ly Khoan chưa kịp triệu tập nhân thủ tới thì một cơn gió nổi lên, xiêm y phoir nắng trên quảng trường bị cuốn tấp cả vào mặt

cậu ta.

Đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại nảy sinh bất trắc? Lệnh chủ cảm giác trái tim trong lồng ngực đang cháy, chỉ hận mình còn chưa đủ nhanh, không thể nhắc chân là đến núi Nhĩ Thị ngay.

Chàng chỉ mới rời đi một đêm thôi mà, trước khi đi vẫn còn giảng kết giới quanh nhà tranh, có thể xảy ra chuyện gì đây? Chàng đã đợi ở Sát Thổ suốt chín nghìn năm rồi, gần như mất liên lạc với quê hương. Cứ tưởng suốt đời sẽ không về nữa, nhưng ý sinh thân hạ thế lại khiến chàng không thể không về lại nơi mình ra đời.

Không yêu thì sẽ không sợ, mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ tình yêu của chàng, từng chút từng chút mọc rễ nảy mầm, thậm chí còn chiếm đoạt cả tâm trí chàng. Tộc của chàng là tộc làm bạn cùng ánh sáng, phải hao hết tâm huyết cả đời bảo vệ hoàng quyền, đây là số mệnh của họ. Trước đây khi bị biếm đến Phạn Hành Sát Thổ, lệnh chủ có ý nghĩ rất đơn giản, tộc đã vất bỏ chàng thì chàng sẽ ở đây lăn lộn ăn nằm chờ chết ung dung cả đời. Mà nếu như có một ngày bị triệu tập thì chàng cũng không quên sứ mạng của mình, cùng lắm thì bỏ qua hiềm khích lúc trước, nên phụ tá ai thì phụ tá kẻ đó, cứ cố chờ đến lúc đế vương chết là xong nhiệm vụ.

Song đó là suy nghĩ lúc còn một mình.

Bây giờ chàng đã có hôn thê, suy nghĩ tất nhiên phải khác. Chàng không hề muốn lãng phí thời gian làm công cụ chứng nhận cho người ta, chàng chỉ muốn cùng hôn thê ở Yểm Đô sống cuộc sống không thẹn cũng chẳng thùng cho đến thiên hoang địa lão thôi.

Thế là chàng lên núi Minh Vương bái kiến Thập Đại trưởng lão. Trước kia khi chàng ra đời các trưởng lão vô cùng thích chàng, bây giờ nhìn thấy chàng thì vẫn là cảm giác yêu hận đan xen, “Sao ngươi lại về đây?”

Chàng nói: “Lúc biếm ta cũng đâu có nói là không cho phép quay về thăm người thân, các trưởng lão vẫn là thân nhân của ta.”

Trên điện Minh Vương tràn ngập không khí bi thương, bóng ma ‘kỳ vọng càng lớn thất vọng càng nhiều’ lại lần nữa bao trùm trong lòng các vị trưởng lão. Mười nghìn năm trước, A Chuẩn là kỳ lân hai màu duy nhất trên núi Minh Vương, kỳ lân ba màu là đẹp, hai màu là thượng phẩm, còn một màu là cực phẩm. Màu sắc càng ít thì thần lực càng lớn, nên trong số kỳ lân con đủ mọi màu sắc trên núi, chỉ có chàng là được kỳ vọng nhiều nhất. Các trưởng lão cảm thấy tương lai chàng nhất định sẽ nên việc, thậm chí có thể vào viện trưởng lão, sống vai cùng họ quản lý núi Minh Vương.

Kỳ lân là thần thú hiền lành, có điều kỳ lân tuổi nhỏ giống như cua vậy, mỗi lần trút bỏ lớp vỏ ngoài là lại lớn lên thêm. Lần đầu tiên A Chuẩn lột vảy, tất cả mọi người đều vây xem, các trưởng lão cho rằng tính cách chàng tốt bụng hiền lành như vậy, nói không chừng hai màu sẽ có cơ hội lột xác thành một màu, ví dụ như màu trắng hoặc vàng chẳng hạn. Kết quả lúc chàng ngẩng đầu lên từ trong đồng cỏ lại để lộ gương mặt đen thùi lùi. Các trưởng lão giật mình... Mặt đen không sao, miễn thân mình màu trắng thuần là được. Nhưng trời không theo kỳ vọng, chàng đen tuyền từ đầu đến chân. Lần này thì xong rồi, màu đen là dấu hiệu bất thường, cộng thêm chàng có răng nanh, móng không co lại được, núi Minh Vương không thể giữ chàng lại, đành phải biếm chàng đến Phạn Hành Sát Thổ, để chàng tự sinh tự diệt.

Xưa nay chưa từng làm chuyện xấu, lệnh chủ cảm thấy rất oan uổng, thế nên sau đó chàng đã đại khai sát giới và ăn thịt luôn, cũng là để hợp với tình trạng bản thân lúc ấy. Không sai, chàng tình chuyện sa đọa như vậy.

Chàng mặc áo choàng đen ung dung đứng giữa điện Minh Vương, “Ta chỉ muốn hỏi, liệu trưởng lão có thể sai kẻ khác nhập thể được không? Ta ở uế thổ nhiều năm vậy rồi, đã không thể đảm nhiệm sứ mạng kia được nữa. Huống hồ ta còn là màu đen, màu đen tượng trưng cho xui xẻo đấy.”

Trưởng lão trên điện giữ thần sắc tựa như La Hán trong miếu, “Bình khí thần của người có phản ứng, trời cao đã chỉ định người rồi, chúng ta có muốn cũng không thể giúp được. Hơn nữa trong tên hoàng đế có chữ Huyền*, quả đúng là duyên phận định mệnh. Phụ tá y cho tốt vào, có thể kiến lập thịnh thế thì người sẽ được lợi. Nói không chừng người còn được lột xác lần nữa để trở thành màu trắng đấy.”

(*Huyền nghĩa là màu đen.)

Lệnh chủ luôn bàng quan kiêu ngạo thật ra cũng có một điểm khá tự ti, lần trước nói cho hôn thê biết lý do vì sao mình họ Bạch chẳng qua là thêu dệt cả thôi, Bạch rõ ràng là mục tiêu mà chàng đeo đuổi.

Chàng bắt đầu thấy sốt ruột, quả nhiên muốn từ chức không hề đơn giản. Cò kè với trưởng lão cả buổi vẫn không có kết quả, xem ra không muốn cũng phải làm rồi, chàng đành phí công trở về Yểm Đô, nào ngờ vừa về thành lại nghe thấy Vô Phương gặp chuyện. Lần này chàng sợ hãi thật sự, chạy một hơi đến thẳng núi Nhĩ Thị. Tiếng hét lớn của chàng khiến chim tước khắp núi bay lên đảo đảo, nhưng trong nhà tranh trống trơn, nàng đã không còn ở đây.

Cơn ác mộng biến thành sự thật làm lệnh chủ khó tiếp nhận nổi. Chàng nhìn đồ cưới được đóng gói sẵn sàng trong phòng, khóc như mưa.

Sau đó Ly Khoan chạy đến, phái đám tượng lục tỏa ra ngoài lục soát, cảnh tượng nhà không lâu trống thật sự khiến người ta thương cảm. Lệnh chủ đang trong biến ái tình từ trên trời rớt ầm xuống đất, sắp sửa lại phải đối mặt với cục diện bị bỏ rơi, Ly Khoan không biết nên an ủi chàng thế nào, chỉ ngập ngừng nói: “Yểm hậu muốn đi, sao lại không từ già...”

“Người mù hả? Nào có ai đã chuẩn bị xong xuôi đồ cưới mà đào hôn đâu, rõ ràng là nàng bị kẻ khác bắt đi.” Lệnh chủ nhảy nhồm lên, “Là ai, ai bắt tân nương của ta đi hả, lão tử phải quyết chiến với hắn một trận!”

Nhưng có mắng chửi thế nào cũng vô ích, chân tướng đã rành rành ra đó rồi. Chàng đã có ý định thoái lui, đối phương không bắt nường tử chàng để uy hiếp thì làm sao ép chàng nhập thế chứ?

Lệnh chủ đứng nơi đó, lần đầu tiên cảm thấy bó tay, thật lâu sau tâm trạng mới dần bình tĩnh lại, chàng nói với Ly Khoan Trà: “Quay về, bổn đại vương muốn thông báo vài hậu sự.”

Ly Khoan Trà nghe mà muốn khóc, “Chúa thượng à, ngài phải phần chấn lên, Yểm hậu mất tích thì chúng ta có thể đi tìm mà, tội gì ngài phải tự tử như thế. Trên đời này đâu có thiếu trường hợp cưới hụt, nếu kẻ nào cũng đi tìm cái chết thì Phong Đô đã sớm chật ních ma quỷ rồi.”

Lệnh chủ liếc cậu ta, “Ai nói ta muốn chết hả? Ta chuẩn bị về sắp xếp đường lui cho đám tượng, sau đó đến Trung Thổ.”

Ly Khoan Trà ngạc nhiên hỏi liền: “Ngài đến Trung Thổ làm gì? Yểm hậu mất tích, ngài còn có tâm tư đi chúc mừng tân vương của con người ư?”

Con thần lẫn này vốn không có con mắt tinh tường, sao có thể biết thân phận thật sự của chàng chứ! Xưa nay chính là vậy, nhân vật có danh tiếng muốn che giấu thân phận rất khó, chàng sung sướng ở Sát Thổ mấy nghìn năm, bây giờ những ngày tháng thoải mái đã chấm dứt, chàng phải rời núi làm chính sự.

“Bớt nói nhảm đi.” Chàng uể oải đáp: “Ta là muốn đi tìm nàng. Bổn đại vương ra quân bất lợi, có điều không sao, sớm muộn gì ta cũng sẽ lấy lại vốn.”

Chàng ở Sát Thổ có thể nói là không có thiên địch, kẻ nào có thể phá vỡ kết giới của chàng đây, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có mỗi tên ý sinh thân kia.

Lệnh chủ cúi đầu xấn ống tay áo lên, pháp ấn trên cánh tay nổi lên, dần trở nên rõ ràng hơn. Còn cả Tàng Thần tiền nữa, đêm qua cứ kêu *vù vù*, nó cũng có dự cảm, đã đến lúc nó định quốc an bang bình thiên hạ rồi.

Mọi thứ đang âm thầm thay đổi, chàng cũng không nói toạc ra hết trước mặt Vô Phương. Lần trước đảng yêu đánh cắp Tàng Thần tiền là chàng đã biết có bấy rồi. Một đảng yêu tiểu tốt lấy nó thì có ích gì chứ, chẳng thể đổi tiền mà còn phải phòng ngừa bị tiền khí đánh ngược lại. Đảng yêu chỉ là lớp vỏ nguy trang, trước khi bọn họ chạy đến núi Vạn Tượng thì kẻ giết dây thực sự đã rời đi. Kẻ đó muốn kiểm định cái gì chắc hẳn cũng xác minh xong rồi, việc có thể giương Tàng Thần tiền đã chứng minh ngôi vị chân mệnh thiên tử của hắn, cho nên hắn mới quay về Trung Thổ đoạt vị lên ngôi, sau đó lăng lạng đợi kỳ lân đến cửa bảo vệ.

Vậy rốt cuộc Minh Huyền là ai, chàng mơ hồ có chút manh mối rồi. Chẳng hiểu nổi mình quân thịnh thế kiểu gì mà hành động chẳng quang minh lỗi lạc tí nào, trừ tên họ của kẻ đó ra, còn lại đều là một mảng màu đen.

Lệnh chủ ừ ừ cúi đầu quay về Yểm Đô, đứng trên đài ngắm trăng trước đại điện nói lời từ giả tạm thời với đám con của mình: “Bốn đại vương có việc, phải rời khỏi Yểm Đô khoảng một trăm tám mươi năm. Trong thời gian ta không có ở đây, các người phải tự thu xếp ổn thỏa, đừng có chạy lung tung với đám nữ yêu, chạy đi rồi cũng không có phúc hưởng thụ, trái lại còn vô duyên mất toi cái mạng nhỏ.”

Chàng nói mình phải đi, chúng tượng lập tức luống cuống, “Chúa thượng muốn đi đâu? Vì sao lại đi lâu vậy?”

Chàng thở dài, “Nam giới mà, luôn có sự nghiệp mình muốn theo đuổi. Các người chớ hoảng, ta để lại cho các người một viên đan châu, linh lực chứa bên trong nó đủ chống đỡ cả thành được hai trăm năm.” Vừa nói chàng vừa chỉ tay, “Tất cả nghe kỹ cho ta đây, phải giữ gìn nó tử tế, đó là

thứ các người phải dựa vào để sinh tồn đấy, nếu vất đi thì ba tháng sau các người sẽ tiêu tùng cả đám. Tốt nhất là đừng đưa nào có ý định độc chiếm, vì ham muốn cá nhân mà hại chết đồng bào cả thành, nếu để bốn đại vương biết được thì dù có đào ba thước cũng sẽ đưa hắn về lại trong lò lần nữa, nhớ chưa?”

Dưới đài im phăng phắc, toàn bộ tượng đất đều á khẩu, không một tên nào có thể mở miệng trả lời chàng.

Lệnh chủ bỏ thành rồi, đây là tin dữ kinh thiên động địa đấy, còn tàn khốc gấp mấy vạn lần so với việc không nặn tượng nữ cho họ. Bây giờ họ như những đứa trẻ bị vứt bỏ, con đường phía trước bỗng trở nên mờ mịt, không tìm được phương hướng. Hai trăm năm... lệnh chủ sẽ quay về nội trong vòng hai trăm năm ư? Nếu như không về kịp, vậy kết cuộc của bọn họ là biến trở về đồng bùn nhão sao?

Một đứa nhỏ lên tiếng đầu tiên, thút thít nói: “Con đã không có mẹ... Giờ ngay cả cha cũng không còn.”

Sau đó cả thành liền chìm trong tiếng khóc than, âm lượng lớn đến đình tai nhức óc. Lệnh chủ không hiểu vì sao mình lại nặn ra một đám không tiền đồ như thế nữa, “Ta không có ở đây thì các người không thể tự lực cánh sinh được à?” Kết quả giọng gào thét oang oang của chàng vang tới tới đâu vẫn bị tiếng khóc lóc nuốt mất.

Đại quân gia leo lên từ dưới đài, chụp lấy ống quần lệnh chủ, “Chúa thượng...”

“Chiếu Thị à,” Lệnh chủ ngồi xổm xuống, ghé vào bên tai y dặn dò: “Bốn đại vương không có ở đây, người phải dẫn dắt cả thành thật tốt đấy.”

Đại quân gia gạt đi ngay: “Đồ đệ của thuộc hạ hoàn toàn có thể thay thế thuộc hạ quản lý thành, thuộc hạ muốn đi theo chúa thượng, đời đời kiếp kiếp không xa không rời.”

Lệnh chủ khó xử bảo: “Ta tin tưởng người...”

Trên mặt đại quân gia hiện vẻ cố chấp, “Chúa thượng chớ quên mình còn nợ thuộc hạ sáu trăm tám mươi năm tiền công, con số lớn như vậy, thuộc hạ nhất định phải đi theo ngài.”

Lần này lệnh chủ bó tay thật, dù mạng của y là do chàng cho, nhưng lệnh chủ vốn khá chính trực, luôn coi đám tượng là cá thể độc lập chứ không phụ thuộc vào chàng. Chủ nợ đuổi theo là lẽ bất di bất dịch, lệnh chủ hết cách, đành phải gật đầu đồng ý.

“Có chuyện gì cứ nói, khóc không giải quyết được vấn đề.” Lệnh chủ vung tay lên hô, rốt cuộc đám tượng cũng im lặng, đợi chàng đưa ra phương án mà mọi người có thể chấp nhận được. Ánh mắt chàng quét qua từng khuôn mặt đang đầy mong đợi, miệng nở nụ cười hiền hòa, “Ta sẽ thường xuyên viết thư cho các người.”

Chỉ thế thôi sao? Tập thể chúng tượng tròn mắt, còn đang tính òa lên khóc thì trên chóp đài ngăm trắng bỗng bắn ra vụn tia sáng. Giữa quang sáng, Tàng Thần tiến từ từ hạ xuống rồi dừng trước mặt lệnh chủ. Lớp áo choàng đen đơn điệu nặng nề của lệnh chủ tan ra như băng tuyết, để lộ cơ thể cường tráng khôi ngô cùng gương mặt đẹp đến giật mình. Chàng xoay người, hóa ra một tấm áo choàng lông lầy khoác vào, dải tua buộc tóc bay phấp phới theo suối tóc đen mượt, làm tất cả không dám nhìn thẳng.

Lệnh chủ không phải là lão yêu quái, chúng tượng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc nhìn thấy dáng vẻ lệnh chủ cũng chính là ngày chàng từ giả Yểm Đô. Tất cả còn chưa kịp ca ngợi chàng thì chàng đã hóa thành một luồng sáng, biến mất ở cuối chân trời, để lại chúng tượng khắp thành khóc lóc như cha chết mẹ chết, đau đến đứt ruột.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tiếng nước chảy cực lớn, như từ trời cao vạn trượng trút xuống mặt đất vậy, ngay cả vùng đất dưới chân cũng đang rung chuyển.

Vô Phương không hiểu nổi vì sao mình lại có giấc mơ khủng khiếp như thế, nỗi sợ hãi cứ quanh quẩn trong lòng, tim vẫn thắt lại vì hốt hoảng, miệng lưỡi khô khốc... Nàng khó khăn nuốt xuống, thử thả lỏng mình. Được rồi, được rồi, tay chân có cảm giác rồi, nàng nghĩ nhất định mình đang mộng du, có lẽ do ban ngày nghĩ nhiều quá. Bất kể thế nào thì tỉnh lại là tốt rồi, nàng rất sợ, sợ mình sẽ không còn được gặp lại Bạch Chuẩn, sợ mình không thể hoàn thành lời hẹn với chàng.

Trời sáng rồi sao? Nàng hẳn đang nằm trên chiếu, đêm qua bận rộn tới khuya, vẫn chưa lên giường... Mí mắt nặng trĩu, muốn mở ra cũng tốn rất nhiều sức. Quái lạ, nàng lăm bắm trong bụng, vì sao đập vào mắt không phải là nóc nhà đen mà là vách đá trơ trọi? Tim giật thót, song trên người lại trở nên nhẹ nhàng. Nàng đứng dậy nhìn xung quanh, đập vào mắt là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ khiến nàng nhất thời như lạc vào mây mù.

Vùng đất bằng phẳng rộng lớn, được chia thành vô số ao nhỏ hình vuông sắp thành hàng thẳng tắp. Chỗ nàng đứng là con đường trên đê, hai bên bờ đê sóng biếc dập dềnh, dưới đáy nước sâu có bóng mờ lướt nhanh qua như bóng chú chim bay trên không trung. Nàng có phần kiêng dè, lùi về sau nửa bước, đê rất hẹp nên liền bước đến bên rìa ao nước làm nàng suýt nữa đã té ngã, hươ hoảng hai tay mới giữ được thăng bằng.

Bỗng *ùm* một tiếng, cột nước bắn cao cỡ nửa người, có thứ gì đó vọt lên từ dưới đáy ao. Vô Phương sợ hãi, đoán hẳn là con quái vật nào đó, không ngờ đó lại là một gương mặt vừa xinh đẹp vừa ngây thơ. Bên tai đối phương đeo minh châu làm trang sức, sợi tóc dài như rong biển được cố định bằng san hô, đang tò mò ngẩng đầu nhìn nàng. Vô Phương quan sát nàng ta, vàng trán đầy đặn và nước da xám xanh, môi màu hồng, mắt như mắt mèo, co rút lại khi đối diện với ánh lửa hai bên tường, không nhận ra nàng ta đang nghĩ gì.

Vô Phương biết, đây là giao nhân của châu Ngũ Thập, quen sống trong thủy vực rộng rãi. Chúng công tử tiểu thư phong nhã ban đêm hay ngâm thơ ca hát trên nhà thủy tạ, còn giao nhân nằm dưới nước lẳng lặng nhìn về nơi xa. Lần trước bọn họ đến núi Tuyết Đột cũng thấy có giao nhân đến góp vui. Giao nhân của châu Ngũ Thập khác với giao nhân ở Nam Hải, bọn họ nhiệt tình, cũng tự do phóng khoáng hơn.

“Người...” Nàng nhìn quanh, “Sao lại ở đây?”

Hỏi xong nàng mới cảm thấy buồn cười, không phải mình cũng bất ngờ xuất hiện ở đây ư.

Giao nhân không nói lời nào, phần lớn hệ lưỡi của giao nhân dính liền với vòm miệng nên không có khả năng nói chuyện. Trước kia Vô Phương chưa bao giờ giao tiếp với giao nhân, nhưng biết đôi khi cũng có trường hợp ngoại lệ, hy vọng có thể thám thính được gì đấy từ trong miệng nàng ta. Đáng tiếc nàng giao nhân này không phải trường hợp ngoại lệ, hoàn toàn không hiểu ý nàng. Vô Phương thấy vọng, cảm thấy có khả năng mình đã xông vào thế giới của giao nhân rồi. Thế rồi nàng giao nhân bỗng giơ hai tay lên khỏi mặt nước bám lấy bờ, giữa các ngón tay có lớp màng, trên cổ tay đeo xiềng xích. Vô Phương giật mình, nỗi sợ hãi trong lòng dần phình lớn hơn. Không thể tiếp tục đứng đây nữa, nàng lùi dần về phía sau rồi chạy thẳng về phía cuối con đê trước ánh mắt của giao nữ.

Đùng đùng ùng... Bên ngoài vang lên tiếng sắt đập. Trên vách đá hai bên khoảng đất rộng có cắm đuốc, bập bùng ánh lửa màu xanh, những nơi được chiếu sáng đều trông ma quái khó tả. Vô Phương cảm cú chạy bước thấp bước cao về phía trước, không đoái hoài tới lòng bàn chân bị cát sỏi đâm đau nhói, sau khi băng qua một lối đi tối đen, đằng trước lộ ra ánh sáng nhàn nhạt của màn trời. Nàng mơ hồ nhìn thấy hy vọng, đoán chừng là sắp ra tới ngoài rồi. Khoảng trời xanh nhạt đã rất gần, tầm mắt càng lúc càng rộng rãi, rõ ràng chỉ một bước nữa là có thể chạy ra khỏi động đá, nhưng nàng lại dừng chân. Cũng may mà dừng kịp, dừng chân rồi nàng mới toát mồ hôi lạnh đầy mình, vì chỉ cần nửa bước nữa thôi thì dưới chân chính là vực sâu không đáy.

Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh, bỗng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Đây rốt cuộc là đâu? Cứ như một ngọn núi lớn bị đào lên, còn nàng ở trong bụng ngọn núi vậy. Nàng chỉ thấy mỗi căn phòng xây bên vách cùng chi chít những lỗ hốc trên đó. Nàng nhớ đến nhà trọ Thái Lung ở núi Tuyết Đột, nơi đó cũng dựa theo thế núi kề nhau mà tạo thành, nhưng quang cảnh nơi đây không hề có chút bóng dáng nào của núi Tuyết Đột cả. Thậm chí nàng còn chẳng dám xác định rốt cuộc mình có còn đang ở Phạn Hành Sát Thổ hay không nữa.

Phải bình tĩnh lại, Vô Phương cố gắng kiềm chế, ngồi xếp bằng ở cửa hang điều chỉnh hô hấp, sờ sờ lên cổ tay, vòng kim cương đã biến mất chẳng biết từ lúc nào. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trên trời không có sao, chỉ độc mỗi một màu xanh thăm thẳm, khiến nàng nhất thời có cảm giác đang ở đáy giếng.

Vẫn chưa tỉnh mộng ư? Nàng tự véo mình một cái, đau quá. Vậy tức là cảnh tượng phồn thịnh ở đầu đường Trường An cùng vụ án vũ cơ giết người trên sông Lệ Thủy đều là thật.

Trong phút chốc đầu nàng bỗng đau như muốn nứt toác, phải phấn chấn lên mới có thể thoát khỏi đây. Cũng may khả năng nhìn ban đêm của

nàng không tệ, dù không có ánh sáng cũng có thể tìm được đường ra. Sát mép sơn động này có một con đường rất hẹp, giẫm lên kêu rất vang. Vô Phương thử nhón chân ấn ấn, vẫn chịu được trọng lượng của nàng. Men theo con đường đi xuống, cuối cùng nàng đến được một hành lang rộng rãi. Hành lang này rất chắc chắn, rốt cuộc cũng có thể mạnh chân mà đi rồi.

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn tình hình trước mắt thì xem ra nàng không phải vô duyên vô cớ đến đây. Giao nhân bị xích sắt khóa lại, còn nàng chắc cũng là chiến lợi phẩm của người ta thôi. Nhưng rốt cuộc kẻ giết đây là ai, vì sao lại mặc nàng chạy trốn không cản thì thực sự không giải thích được. Mà thôi, không nên nghĩ quá nhiều, tạm thời quên hết đi, bây giờ chỉ cần ra khỏi đây là được rồi.

Vì không biết giờ đã tối hay chưa, nàng rất sợ chậm trễ thời gian thành hôn với Bạch Chuẩn rồi lại khiến chàng đau lòng.

Nhớ đến Bạch Chuẩn, Vô Phương rất muốn khóc, một mình nàng trôi ở nơi này, không biết chàng có phát hiện không, liệu có đến tìm nàng không.

Nàng ôm hai tay vội vã đi về phía trước, rốt cuộc đằng trước cũng có nhà ở. Dưới mái hiên treo đèn lồng, trên cửa cắm cây ngải và xương bồ, nơi này cũng có tiết Đoan Ngọ. Nàng dâng lên một tia hy vọng, bước lên bậc cửa có bóng đèn lồng hình thoi đổ xuống, trong nhà có hai bóng dáng mặc áo vải ngồi trước bàn, lưng quay về phía cửa, xem chừng là đang dùng cơm.

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi: “Xin hỏi...”

Người trong phòng phản ứng khá chậm, mãi một lúc sau mới đứng lên. Lúc cả hai quay đầu lại, ngũ quan của họ khiến nàng kinh hãi, bọn họ chỉ có một con mắt mọc ở giữa hai hàng lông mày, ánh mắt ngơ ngác đầy kinh ngạc, còn mặt thì không chút cảm xúc.

Trong thoáng chốc Vô Phương chẳng biết nên nói gì cho phải, dù bản thân là sát hung, nhưng khi nhìn thấy thịt sống và nội tạng trong bát bọn họ, nàng vẫn không nhịn được buồn nôn.

Có điều không thể biểu hiện ra ngoài được, phải cố giả vờ bình thường thôi. Nàng tươi cười hỏi: “Ta mới đến quý bảo địa nên bị lạc, muốn hỏi thăm đây là nơi nào?”

Hai người trong phòng đi tới, người nữ cài hoa trên đầu cuối cùng cũng thay đổi vẻ mặt. Cô ta mỉm cười, để lộ hàm răng nhọn hoắt, “Đây là La Sát Quỷ quốc, cô nương từ đâu đến?”

Vô Phương không hiểu nổi, La Sát Quỷ quốc ở tại Châu Diệu Phất đã được Liên sư thu phục từ lâu lắm rồi mà, vì sao lại có một nước La Sát nữa vậy? Nàng mờ mịt đáp: “Ta từ Ô Kim Sát Thổ đến... Chẳng lẽ nơi này là Châu Diệu Phất?”

Nữ La Sát sửa lời nàng: “Không phải, đây là thế giới nhỏ bên ngoài Châu Diệu Phất, là nơi dừng chân của những kẻ như bọn ta.”

Những kẻ như bọn họ mà cô ta nói... hẳn là ám chỉ những La Sát cấp thấp không muốn bị độ hóa. La Sát cũng chia ra đủ loại, ví dụ như Minh hậu có dáng dấp kiều diễm, nàng ta là nữ La Sát thành công nhất. Đương nhiên không phải tất cả La Sát đều có thể hoàn mỹ như nàng ta, những kẻ mang hình dáng tàn phế – như hai kẻ trước mặt Vô Phương đây: con mắt còn lại đã không cánh mà bay – thì cũng không có gì kỳ lạ.

Nam La Sát nuốt nước bọt kêu cái *ực* rồi chậm chạp chỉ về phía bàn, “Có muốn ăn chung với bọn ta không?”

Nàng vội khoát tay, “Không cần, ta ăn rồi mới đến đây.”

Nàng vẫn biết La Sát ăn thịt người, chỉ là không ngờ bọn chúng lại xây một thế giới ở bên ngoài Châu Diệu Phất, vậy mà nàng lại tùy tiện đến

gỗ cửa hỏi đường. Lúc bọn họ quay đầu lại, nàng liền phát hiện mình đã sai rồi. Trong mắt chúng, cơ thể nàng vô cùng hấp dẫn. Nàng cảm nhận được nguy hiểm song lại không thể quay đầu bỏ chạy, nếu chạy sẽ kích thích dục vọng sẵn mồi của chúng. Chợt thấy chúng bây giờ có vẻ chậm chạp mà nhăm, thực ra La Sát còn có tên khác là quỷ tốc độ. Bọn chúng có thể chạy dưới đất, cũng có thể bay lên trời, bàn về tốc độ thì chẳng ai là đối thủ của chúng cả.

Nàng từ từ lùi về sau, nụ cười vẫn treo trên mặt, “Cám ơn hai vị giải thích nghi ngờ cho ta, đã làm phiền rồi, thật xin lỗi.” Nàng chấp tay, “Các vị cứ tiếp tục dùng cơm đi, ta xin cáo từ.”

Hai con La Sát mỉm cười, răng nhọn trong miệng đã nhe ra hết hơn phân nửa. Vô Phương bước đi rất nhẹ nhàng, nữ La Sát đưa mắt nhìn theo, hai mắt gần như dính chặt vào bóng lưng nàng, thì thào nói: “Nàng ta có mùi thơm thật, người có nghe thấy tiếng thở của nàng ta không, còn sống sờ sờ luôn đấy! Cả máu của nàng ta nữa, ngon lành làm sao... Ta có thể dùng nó làm món đậu hủ máu, bảo đảm có thể khiến người ăn không ngại mồm.”

Nam La Sát quay đầu liếc nhìn thịt trong bát, đó là thịt chết, từ một hòa thượng trung niên bắt được ở bên ngoài năm ngày trước, thịt già khô cứng đã không nói, lại còn thiu nữa. Gã liếm môi, “Nhưng nàng ta là sát hung, sát hung khó đối phó lắm.”

“Hai chúng ta mà không đánh lại một mình nàng ta à?” Nữ La Sát phân tích rành mạch, tính ra cũng khá có đầu óc, “Chưa kể nàng ta còn đi lạc, ngay cả đây là đâu cũng không biết, rõ ràng là từ xứ khác.”

Chúng giỏi nhất là loại chuyện ma cũ hà hiếp ma mới thế này. Nam La Sát cười khà khà, “Ta muốn ăn món bánh vú.” Rồi xoay người lại tháo búa của gã ở trên tường xuống, định nhảy ra ngoài đuổi theo song lại bị nữ La Sát níu lại.

Gã khó hiểu hỏi ả: “Sao thế?”

Nữ La Sát ra hiệu bảo gã nhìn xung quanh, “Gây ra động tĩnh quá lớn thì thịt sẽ không đủ chia. Trước cứ đi theo nàng ta, đợi nàng ta đi xuống rồi chúng ta hãy động thủ.”

“Ngộ nhờ bị kẻ khác cướp mất thì sao?”

Nữ La Sát trợn con mắt duy nhất nhìn gã, “Người cho rằng nàng ta gặp chúng ta rồi thì còn hỏi đường kẻ khác nữa ư?”

Nam La Sát bưng tỉnh hiểu ra, nhe răng cười với ả để che giấu sự lúng túng của mình. Thấy được thịt thối trong kẽ răng của gã, nữ La Sát khinh bỉ quay mặt đi – thế đạo bây giờ ấy à, nam thật sự còn không bằng nữ.

Vô Phương gấp gấp đi thật nhanh. Vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện này làm nàng khó tiêu hóa nổi. Trước giờ nàng chưa từng nghe nói tới thế giới nhỏ bên ngoài Châu Diệu Phát. Vì sao nàng tỉnh dậy lại đến nơi này? Chẳng lẽ nàng thực sự đã sát sinh trong mơ, bị Phật Tổ đày xuống mười tám tầng địa ngục rồi ư?

Lòng nàng sợ hãi mà lại không dám để lộ, đây là thế giới của La Sát, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ đối mặt với tình cảnh bị bao vây tấn công. Bây giờ không có vòng kim cương, nàng chỉ có thể tự mình tìm tòi thì mới đi ra khỏi được nơi quỷ quái này. Nàng biến ra một tấm áo choàng màu đen che kín mình từ đầu tới chân, trong lòng thấy cô đơn, rất nhớ lệnh chủ. Không biết sau này còn có thể gặp lại chàng không nữa, nếu như có thể, phải kể cho chàng nghe chuyện này mới được, chàng thù dai như thế, nhất định sẽ san bằng nơi này; còn nếu không được gặp lại... Vậy nàng sẽ biến mình thành chàng, giả như chàng vẫn luôn ở bên cạnh.

Nàng siết chặt cổ áo vội vã tiến tới trước, đi qua chỗ ở của La Sát lúc trước, đuôi mắt quét thấy đám quỷ kia rồi rít nhìn lại, may quá, trừ hai con vừa rồi thì không có La Sát nào mới gia nhập cả. Con đường hẹp khá quanh

co, không có hướng lên mà chỉ có đi xuống. Dù gì cũng không thể ở lại đây, nơi này là ổ của La Sát, ngộ nhờ phải đánh nhau, nàng thế đơn lực mỏng, hoàn toàn không có phần thắng.

Khi mọi âm thanh đều biến mất, thính lực sẽ trở nên vô cùng nhạy, Vô Phương nghe thấy tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng gần, đã chuẩn bị sẽ tử chiến một trận rồi. Song chẳng ngờ rằng lúc nàng đến cửa hang thông với một lối hẹp, từ bên trong bỗng có một bàn tay vươn ra kéo nàng vào. Nàng kinh hoàng tới độ suýt thét lên, nhưng nhanh chóng bị người kia bịt miệng lại.

Bên ngoài cửa động xuất hiện đôi vợ chồng La Sát khi này, lúc nàng hỏi đường chúng còn mặc xiêm y, tuy trông xấu xí nhưng chí ít là còn có hình người. Bây giờ ngang hông chúng chỉ quấn một miếng vải, nam gầy trơ xương, nữ ngực cao vút, hình thể kỳ dị, hết như đôi chân thiếu cân đối bên dưới.

Nam La Sát nói nhỏ: “Sao mới đó đã không thấy tăm hơi đâu rồi?”

Nữ La Sát tức đến nổi thở gấp, vùng mạnh chùi, “Đuổi theo!”

Hai con La Sát vội vã lao theo hướng bọn chúng nhận định như tên bắn. Vô Phương dán chặt vào vách đá thấy chúng đi xa thì thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp hỏi kẻ cứu mình là ai thì người nọ bất ngờ lôi nàng đi vào sâu hơn trong hang động. Nàng không vùng ra được, chỉ mơ hồ thấy kẻ đó mặc hắc bào, nhìn dáng dấp có vẻ là lệnh chủ.

“A Chuẩn, là chàng sao?” Nàng gần như bật khóc, đưa tay ra kéo lấy ống tay áo hắc, thều thào hỏi: “Có phải chàng không, chàng trả lời ta đi.”

Nhưng đối phương không nói một lời, chân rảo bước nhanh hơn. Lòng nàng không chắc lắm, đang định truy hỏi thêm thì hắc lại ra dấu chớ lên tiếng. Vô Phương ngừng lại, lắng tai nghe thì thấy tiếng bước chân rầm rập kia đã vòng về lại. Nàng cảm thấy phiền não, thật sự không muốn né tránh

nữa, nếu sơn động này đủ sâu thì chỉ cần tay chân linh hoạt là sẽ không khiến các La Sát khác chú ý.

Nàng mặc kệ, quay lại bày tư thế chuẩn bị đánh nhau, cởi áo choàng đen ra, y phục trắng đón gió bay phần phật. Nghìn năm qua nàng không hề đại khai sát giới, nếu bây giờ đã không còn cố chấp với chuyện tu hành nữa thì không có chuyện gì là nàng không thể làm cả.

Nàng quát lớn một tiếng, mười ngón tay hóa thành móng nhọn, đuổi về phía đôi vợ chồng La Sát kia. Bọn chúng thấy trong luồng sáng bỗng xuất hiện hình ảnh ác quỷ mặc y phục trắng thì giật nảy mình. Chúng nheo một mắt nhìn kỹ, sát hung kia nổi điên rồi, hai mắt đỏ tươi như muốn ăn thịt người vậy.

Chúng dừng chân, ngạc nhiên nhìn nhau, nam La Sát hỏi: “Có lên không?”

Nữ La Sát do dự, chợt liếc mắt phát hiện trong bóng tối còn có một bóng người nữa, ả liền la lên: “Thịt tươi!”

Thế là nam La Sát đối phương hướng, định ra tay với thịt tươi mặc áo choàng đen. Miệng gã kêu *gào gào*, răng nanh dài ra ba tấc, vung tứ chi nhào đến. Kết quả đối phương chỉ dùng một chiêu đã đánh gã ngã vật ra đất.

Nam La Sát ngã chống vó, con mắt mở to, răng vỡ vụn hết, nữ La Sát trở mặt ghen hòng, cuối cùng không quan tâm đến thịt tươi nữa, giắt chùy vào lại bên hông, kéo nam La Sát rời đi.

Cuộc chiến kết thúc bằng một chiêu, Vô Phương bày tư thế xong mới bỗng phát giác sự hùng hổ của mình có hơi thừa, ngưng ngưng thu tay chân lại. Đối phương lại nắm lấy tay nàng, nàng cũng thuận thế đi theo. Chỗ sâu trong sơn động không giống với tưởng tượng của nàng, không hề

tối hơn mà trái lại còn có ánh sao. Thì ra sơn động này là một lối đi, đầu kia của lối đi thông với thế giới bên ngoài.

Bước ra tới bên ngoài, không ngửi thấy mùi tanh hôi nữa, thay vào đó là không khí mát lạnh tinh khiết, cuối cùng nàng cũng trở lại dương thế rồi.

Trên cõi đời này nàng không có người thân, có lẽ ngoài Cù Như ra thì cũng chỉ có lệnh chủ nhớ nhung nàng. Nhiều ly kỳ và nguy hiểm như thế khiến nàng hết sức mệt mỏi. Trước kia nàng chỉ nhàn hạ xem mạch khám bệnh cho yêu quý ở Vô Lượng Hải, nào nghĩ đến cũng có ngày sẽ tiến vào loại địa phương kia. So ra thì đến Phạn Hành Sát Thổ thật đúng là như du sơn ngoạn thủy, hết sức suôn sẻ và êm ả.

Nàng thấy may mắn khi thoát khỏi tai nạn, ôm lấy cánh tay đối phương thở hắt ra một hơi, “Cuối cùng chàng cũng đến tìm ta, ta cứ tưởng sẽ không còn gặp lại chàng nữa chứ.”

Cánh tay kia cứng đờ, song cũng chẳng rút ra, thấp giọng nói với vẻ bất đắc dĩ: “Sư phụ, hình như sư phụ nhận nhầm người rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Người là... Chấn Y?” Nàng vội vã buông tay, không khỏi xấu hổ vì vừa nhận nhầm người.

Tuy nhiên, mọi chuyện đang càng lúc càng lạ lùng hơn, chẳng lẽ nơi này không nằm trong ba nghìn thế giới? Người nàng tìm khắp cả Sát Thổ cũng không thấy mà lại xuất hiện ở đây. Liệu đây có phải là điềm báo rằng nàng sẽ trở nên không rõ tung tích như y, không về lại Phạn Hành Sát Thổ được nữa?

Lòng nàng nặng nề hẳn đi, cảm thấy bị ai trước tình trạng bị động trước mắt, rồi lại nghi ngờ mọi thứ. Liệu một người đã từng bịa chuyện gạt nàng có đáng để tin tưởng hay không, khó mà nói được. Huống hồ nơi này quá kỳ lạ, với tình hình rối loạn như bây giờ, nàng thậm chí còn không phán đoán được người trước mặt thật giả ra sao. Vì vậy phản ứng quá khích không phải là hành vi sáng suốt, thế nên nàng chỉ hơi ra vẻ ngạc nhiên, “Ta tìm người lâu lắm rồi, thử hết mọi cách có thể nghĩ ra mà vẫn không có tung tích của người. Vì sao người lại ở đây?”

Y hơi thất vọng vì nàng nhanh chóng rút tay về như thế, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, “Đầu đuôi chuyện này nói ra thì rất dài dòng... La Sát Quỷ quốc chỉ có đêm không có ngày, ta không biết mình đã đi bao lâu rồi, không tìm được đường ra, cũng không có người để nói chuyện. Lúc nãy nghe hai tên quỷ kháo nhau nói là lại có người sống mới ở ngục thất, ta tính đi xem sao, không ngờ nửa đường lại gặp được sư phụ.” Y nói rồi dùng hai tay nắm chặt cánh tay nàng, cung kính khom người, “Sư phụ... Có thể gặp

lại người, ta thật sự... thật sự rất vui. Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu như không có ai xuất hiện, có thể ta sẽ điên mất thôi.”

Lời này của y nàng cũng chỉ nghe xong rồi để đó. Nhìn xung quanh, mây mù dày đặc cỏ mọc ngút ngàn; lại nhìn về con đường ban nãy, chỉ thấy vách đá dựng đứng cao chạm tầng mây, bề mặt không có bất cứ góc cạnh nào, trông như một mặt tường bóng loáng kéo dài đến vô tận, chia đôi bầu trời.

Vô Phương vội vàng lục lọi trí nhớ xem trong chín núi tám biển có ngọn núi nào như vậy không, đáng tiếc nghĩ một hồi vẫn chẳng có manh mối nào. Nàng cup mắt quan sát Chấn Y, dường như y vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui khi tìm được bạn đồng hành. Nàng nhẹ rút cánh tay bị đè trĩu nặng về, “Ta rất tò mò về việc người mất tích, hôm hôn lễ đó như thế nào, người thuật lại tường tận cho ta nghe được không?”

Y dần bình tĩnh lại, tìm một nơi bằng phẳng để nàng ngồi xuống. Vì xung quanh quá nhiều La Sát nên không thể đốt lửa sưởi ấm, cả hai đành phải ôm lấy đầu gối, như hai đứa trẻ gặp nạn đang co ro lại với nhau.

Y hắng giọng, từ từ kể lại: “Ta thay người lên kiệu hoa đến Yểm Đô, vào thành không được bao lâu thì bị phát hiện. Bạch Chuẩn hạ lệnh nhốt ta vào phòng chứa củi, ta cứ tưởng Lộc Cơ sẽ dẫn người đến cứu, nhưng đợi mãi mà vẫn không có. Sau đó nghe thấy bên ngoài ồn ào, ta muốn tìm cơ hội chạy trốn, tiếc là có tượng đất canh giữ. Đợi một hồi nữa, trước cửa vang lên tiếng ồn ào, ta cho rằng cuối cùng mình cũng được cứu, nào ngờ lại bị đập một phát, tới khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi.”

Nói rồi mà chẳng khác gì không nói, Vô Phương im lặng lắng nghe, nhưng tâm tư lại quanh quẩn mãi ở chỗ ‘nhốt vào phòng chứa củi’.

Lão yêu quái mạo xưng trang hảo hán kia, liên thủ với Ly Khoan Trà nói lao ngục nhà mình to lớn biết bao nhiêu, cái gì mà thiên lao, cái gì mà

đầm băng, không ngờ lại là một gian phòng chứa củi! Đồ vô liêm sỉ, nếu không phải Chấn Y vạch trần thì đến giờ nàng vẫn chưa hay biết gì. Thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, thân là thành chủ mà lại ra nông nổi như chàng, đúng là xót xa. Chàng trăm phần trăm là vừa hiền vừa ngố, người như vậy mà muốn làm bá chủ thì rất rất khó. Chàng thích dát vàng lên mặt mình, tuy nhiên lại không làm được mấy chuyện thương thiên hại lý, cuối cùng chỉ có thể dựa vào việc phô trương thanh thế để xây đắp hình tượng thôi.

Nghĩ đến lệnh chủ, Vô Phương không nhịn được bật cười, nếu lúc trước cam chịu gả cho chàng thì đã không có trắc trở hôm nay rồi, lẽ ra lúc này phải đang rất vui vẻ sống cùng chàng mới đúng. Nàng không chê chàng nghèo, không chê chàng nặng gánh, nàng có thể cùng chàng nuôi cả thành. Đáng tiếc, e là không có cơ hội nữa rồi.

Chấn Y thấy nàng đột nhiên cười, lấy làm lạ gọi: “Sư phụ, người sao thế?”

“À...” Nàng điều chỉnh lại sắc mặt, “Không có gì. Rốt cuộc là ai đã bắt chúng ta đến đây vậy, người có biết không?”

Y im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Thực ra lúc đầu khi bá sư, ta đã che giấu thân thế của mình. Trước kia ta học nghệ ở núi Hạc Minh là thật, vì khi ta vừa được sinh ra thì mẫu thân liền qua đời, phụ thân sợ ta là điềm gở nên đã cầu nguyện với Bành Tổ, xin cho ta làm đệ tử tục gia mười tám năm. Tên thật của ta không phải là Diệp Chấn Y, Diệp là họ mẫu thân ta. Ta vốn là hoàng tử của hoàng tộc Trung Thổ, tên là Minh Huyền. Trước khi lưu lạc đến Diêm Phù, ta tưởng mình vẫn còn cơ hội về lại vị trí cũ, giờ xem ra...” Y cười khổ, khẽ lắc đầu, “Ta đã tìm mọi cách để chạy trốn, song lần nào cũng thất bại, hoàn toàn tìm không thấy lối ra. Nơi này là nhà kho của La Sát vương, mọi thứ đồ gã thấy cần thiết thì đều được bỏ vào đây, đầu tiên là ta, sau đó là người.”

Vô Phương chau mày, đáy lòng dâng lên ngọn sóng kinh hoàng. Tên thật của y khớp với trong Sa Đọa Sinh Sách, xem ra y không hề nói dối, vậy thì kế tiếp mới là vấn đề càng khó khăn hơn.

“Hai ngày trước ở Trung Thổ vừa xảy ra sự kiện tân đế đăng cơ, vị hoàng đế đó tên Minh Huyền, nhưng Minh Huyền này lại không phải là người.” Nàng nói thật chậm, cẩn thận nhìn mặt y, “Minh Huyền là ý sinh thân của Quang Trì thượng sư, ta không biết rốt cuộc ý sinh thân này là người, hay là vị quân lâm thiên hạ bây giờ.”

Y biết nàng nghi ngờ, dừng một lúc rồi mới nói: “Là ta. Chính vì ta là ý sinh thân nên gã mới không thể giết mà đành phải nhốt ta vào nơi tối tăm không có mặt trời này, khiến ta cả đời này không thể ra ngoài được.”

Cứ như đang nghe một câu chuyện xưa kỳ lạ vậy, sống cả nghìn năm qua Vô Phương vẫn không tài nào hiểu nổi chỗ thần kỳ của quyền lực, thế nên cũng không hiểu vì sao La Sát vương lại có hứng thú đến Trung Thổ làm hoàng đế.

“Lúc châu Diệu Phất bị thu nạp, rõ ràng Liên sư đã vào cơ thể của La Sát vương để ra lệnh cho chúng La Sát cơ mà. Rất nhiều nữ La Sát đã thành Không Hành Mẫu, vì sao lần này La Sát vương lại nhập thể được?”

Chấn Y cup mắt, vì đã rất lâu không thấy được ánh sáng mà sắc mặt khá u ám tiêu tụy, y nói gần từng chữ một: “Châu Diệu Phất được thu về Ô Kim Sát Thổ đã là chuyện của hai mươi nghìn năm trước rồi. Tuy lúc trước Liên sư đã thành công bắt La Sát vương quy y, nhưng rõ ràng vẫn chưa thể hoàn toàn độ hóa được gã. Bây giờ gã là nửa tăng nửa ma, gã vào Trung Thổ chính là muốn biến nơi đó thành Phất Châu thứ hai, lần nữa lập lên vương quốc La Sát của mình.”

Vô Phương nghe xong, mím môi không nói gì. Bắt đầu từ lúc Chấn Y mất tích, có rất nhiều chuyện đều có lớp giấy che phủ, khiến người ta rơi

vào sương mù không rõ. Nay lớp giấy dó bỗng bị xé toạc, nội tình nhìn qua thì có vẻ không hợp lý, nhưng lại có thể xâu chuỗi được từng sự kiện lại với nhau. Nàng không dám phán đoán lời y nói là thật hay giả, do dự mãi mới nói: “Nếu đúng là thế thì gã bắt người còn có thể hiểu được, nhưng gã bắt ta làm gì, ta đâu liên quan đến chuyện này.”

Y nghe vậy bèn cười, “Đến giờ sư phụ vẫn chưa biết thân phận thật sự của lệnh chủ là kỳ lân sao? Có câu ‘lân ra đời tất có thánh nhân tại vị, lân sinh ra vì thánh nhân’. Gã muốn lừa trời xanh thì phải kéo lệnh chủ ra để ngụy trang, chỉ cần có kỳ lân hộ giá bên cạnh thì dù gã có là quỷ cũng vẫn được xem là ý sinh thân. Hắc kỳ lân bướng bỉnh bất kham, rất khó hàng phục, nếu không lợi dụng sư phụ để uy hiếp thì người đoán xem, lệnh chủ thấy gã rồi sẽ thế nào? Liệu có đánh chết gã ngay lập tức không?”

Những lời này của y làm Vô Phương ngẩn ngơ. Nàng từng đoán chừng lệnh chủ là rắn, là thỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chàng lại là kỳ lân. Sao trên đời này lại có kỳ lân ngu ngốc thế chứ, quân vương nhờ chàng phụ tá không sợ sẽ bị mất nước à? Có điều bây giờ nhớ lại, hình như trước kia chàng cũng có nói qua rồi, nói tộc của chàng mỗi lần chỉ có một kẻ nhập thế thôi, Tàng Thần tiền của chàng là vũ khí sắc bén dùng để bình thiên hạ.

Ngẫm lại thì xem ra thật sự là vậy rồi. Nàng ôm mặt, nhớ lại vài động tác kỳ quái trước kia của chàng, nếu thay bản tôn của kỳ lân vào đó, móng của chàng mà đè xuống thì sẽ khiến thư án của nàng bẹp thành hồ lô mất. Dừng đứng bờm, vừa toe toét cười vừa nằm cạnh vũng bùn... Đáng vẻ ngây ngô kia, đúng là thật khớp.

Nàng ngẩng đầu lên, thở dài một hơi, “Ta phải về, không thể để chàng bị quỷ La Sát khống chế được.”

Minh Huyền giương mắt nhìn nàng, “Sư phụ với hãn ta... đã thành rồi sao?”

Tuy có hơi xấu hổ, nàng vẫn gật đầu, “Vốn tối mai là ngày chúng ta thành thân.”

Y nghệt thở không nói được thành lời, phải một lúc lâu sau mới nặn ra một nụ cười, “Vậy ta phải chúc mừng sư phụ rồi, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước không nên bày ra mấy chuyện mất công kia.” Y cúi thấp đầu dầy vẻ cô quạnh, trong lòng chua xót không thôi.

Nàng không quan tâm cảm xúc y đã thay đổi, chỉ truy hỏi tiếp: “Người đã sớm biết chân thân của lệnh chủ là kỳ lân có phải không, vào Phạn Hành Sát Thổ cũng chỉ là để tìm chàng?”

Đã đến nước này thì còn gì để giấu diếm nữa, y đáp: “Phải, nhưng đuổi bắt mèo yêu khổng lồ là thật, ta bị phong bế tu vi, lưu lạc đến thành Thiên Cực cũng là thật. Để dẫn dụ lệnh chủ ra mặt mà ta tự làm mình bị thương, thôi thúc sư phụ đến thành Sâm La lấy bọ cạp máu...” Y khó xử nhìn nàng, “Ta làm như thế đúng là ích kỷ, nhưng không hề có ác ý. Vốn muốn gặp lệnh chủ rồi tìm cơ hội nói rõ ràng với hã, ai ngờ lại có kẻ rình rập trong bóng tối sẵn từ trước, lúc ta tỉnh dậy thì thân đã ở đây rồi.”

Vô Phương không khỏi thấy u oán, khúc mắc trong lòng với y càng rõ ràng hơn, kẻ biết tính kế từng bước một, tâm cơ sâu khó lường như y thật sự không phải người cùng một đường với nàng và lệnh chủ. Kỳ lân hộ chủ là ý trời, y đến tìm linh thú bảo vệ mình vốn cũng dễ hiểu thôi, nhưng vì sao phải đi đường vòng, tổn tâm tư nhiều đến thế?

“Những lời này của người ta còn có thể tin được sao?” Nàng lạnh lùng nói: “Ta cứu người về từ bờ sông Lý Ngư hoàn toàn xuất phát từ lòng từ bi, nhưng người lại tính toán từng bước dẫn ta vào tròng, hại ta cuối cùng rơi vào kết quả như hiện giờ.”

Y nói xin lỗi, đầu cúi thấp, vẻ mặt vô cùng sâu thẳm, “Ta có ý định riêng của mình... Là do ta quá tham.”

Giờ có trách móc nữa cũng vô ích, Vô Phương cầm phần ngoảnh mặt đi, nhìn ra nơi xa, “Người đã từng thử băng qua mảnh đất hoang này chưa?”

Y chán ngán bảo: “Ta đã thử rồi, nhưng không có điểm cuối. Ta đi một tháng ròng mà vẫn không thoát ra được, đành phải quay lại đây, xem có thể bắt đầu từ trong thành La Sát không..”

Y chợt im bặt, đứng phắt dậy. Vô Phương nghe thấy tiếng bước chân như núi rung chuyển truyền đến từ cửa hang, những chiếc bóng lần lượt xuất hiện, số lượng khá lớn, chừng năm sáu chục, là hai con La Sát vừa rồi đã phát động đồng tộc trong thành đến báo thù.

“Chắc chắn là đang ở gần đây.” Nữ La Sát hít hít mũi, tộc của chúng có khứu giác nhạy bén, có thể theo đó lần ra phương hướng. Trong không khí còn sót lại mùi hương ngọt thoang thoảng, ả ta liếm môi, “Hai người, là hai người sống! Nam trẻ tuổi cường tráng, nữ da mịn thịt mềm.”

Đám ác quỷ kia phấn khích gào lên, mười dặm chu vi quanh đây gần như bị bọn chúng san phẳng. Người thấy mùi mà lại không tìm được, cảm giác ngứa ngáy này khổ sở nhất hạng. Bọn chúng sốt cả ruột, nước dãi nhỏ đầy đất. Tìm khắp nơi vẫn không được thì quay trở lại, một tên túm lấy hông ngực của nam La Sát, “Chúng đâu, ở đâu?”

Nam La Sát vừa bị đánh gãy răng còn đang đau tê tái, cực kỳ bất mãn trước cái sự vì bữa thịt mà quăng phứt tôn nghiêm của gã của nữ La Sát. Gã giơ hai tay ra bóp một bên vú của ả, “Chúng đâu, mày nói đi, ả phá của kia!”

Nữ La Sát đau đớn giãy giụa, vừa hít sâu vừa thề thốt: “Tao nói thật mà, trong thủy ngục không thấy người sống, ả nữ kia chắc chắn trốn ra từ thủy ngục.”

Nghe thế cả đám La Sát đều ngẩn ra, “Mày nói ả ta trốn từ thủy ngục ra?”

“Chứ còn gì nữa, ở đây ngay đến thỏ cũng không có, từ đâu ra...” Giọng ả nhỏ dần, đưa một con mắt lúng túng nhìn bầy quỷ, “Một người sống hả.”

Kết quả ả liền bị năm sáu chục con La Sát thay nhau phỉ nhổ một trận, xong xuôi vợ chồng La Sát đã ướt nhẹp như vừa bị vớt lên từ trong hồ nước.

Con dẫn đầu mặt xanh nanh vàng cúi mình nhìn bọn chúng, “Chẳng lẽ hai đứa bọn bây không tham gia cuộc họp lần trước à? Đại vương nói rồi, người trong thủy ngục có chạy loạn thế nào cũng không được phép săn thịt. Mày nuôi gà thì cũng phải cầm một vòng hàng rào tre cho chúng hóng gió dạo chơi chứ, bọn bây thêm ăn đến mức nào hả, đã mấy trăm năm chưa được ăn thịt người à?”

Giọng điệu của con dẫn đầu vừa chua vừa thú, nước miếng văng ào ạt đầy đầu hai vợ chồng nọ. Vẻ mặt của nữ La Sát như đưa đám, “Nhưng tao nghe là chỉ cần từ thủy ngục ra thì có thể ăn mà, chẳng nhẽ ta nghe nhầm?” ả quay đầu hỏi nam La Sát, “Mày có nghe thấy không?”

Nam La Sát che miệng, tỏ vẻ không muốn nói.

Sau đó bầy quỷ bắt đầu bàn về vấn đề này, xem rốt cuộc là đứa nào nghe nhầm. Nói gì thì nói, cần phải lĩnh hội toàn diện ý chỉ của cấp trên thì mới có thể sống tiếp được. Con La Sát dẫn đầu để bầy quỷ xếp thành hai hàng chỉnh tề, bắt đầu hỏi từng con một.

Bọn chúng lẽ mề làm Vô Phương đang dán vào vách đá không chịu nổi nữa. Trên đồng cỏ không có chỗ nấp, nên chỉ có cách dùng thuật che mắt hòa cơ thể vào nham thạch. Minh Huyền ở đối diện vì để bảo vệ nàng mà bao lấy nàng kín mít, nàng vẫn không quan tâm mấy, vì dẫu sao y cũng

làm đồ đệ của nàng mấy ngày, và trong mắt nàng thầy trò như cha con. Nhưng y lại không được tự nhiên, chỉ cần nàng thoáng cử động là y sẽ lại đỏ mặt. Nàng cảm thấy ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn y, y mím chặt môi thành một đường chỉ, khổ sở quay mặt đi.

Công tác thống kê ở bên kia cuối cùng cũng có kết quả, con đầu lĩnh nhất trí nhận định rằng nữ La Sát vì muốn ăn thịt người mà không từ thủ đoạn nào. Gã hừ lạnh, “Mày đúng là to gan, ngay đến cả lệnh của đại vương mà cũng dám bóp méo, ta chưa bao giờ thấy con quỷ nào mặt dày vô sỉ như vậy, hừ!”

Đám La Sát lại thay nhau phỉ nhổ khinh bỉ một phen rồi ào ào quay trở về thành. Nữ La Sát lau nước bọt trên mặt, khóc không ra nước mắt, “Tao thật sự có nghe mà...”

Nam La Sát không có răng gần như đã nổi điên, hận nữ La Sát đã hại mình xui lây, liền quăng búa về phía ả, “Cho mày ăn thịt này! Cho mày uống máu này!”

Nữ La Sát vừa tru tréo văng trời vừa chạy trở về sơn động. Vừa rồi còn đang âm ỉ, nay trong nháy mắt đã yên tĩnh lại.

Vô Phương đẩy Chấn Y ra, lúc này y mới ngượng ngịu tránh sang một bên. Vừa rồi trong lúc chờ đợi nàng đã nghĩ rất nhiều, tò mò hỏi: “Kỳ lân là nhân sủng*, nếu như người có thể đoạt lại đế vị, vậy có phải lệnh chủ sẽ là thú cưng của người như Phỉ Phỉ không?” Nói xong, thế giới quan của nàng liền sụp đổ, lệnh chủ cơ bắp cuộn cuộn như vậy... Tưởng tượng đến cảnh chàng ngồi xổm dưới đất đợi Minh Huyền vuốt ve, nhất thời nàng nổi da gà nổi khắp mình.

(*Thú sủng hiền lành, chữ ‘nhân’ trong đây không phải là ‘người’ mà ‘hiền’.)

Minh Huyền cũng không tiếp nhận nổi hình ảnh kia, y chậm chạp nói: “Cái gọi là nhân sủng chỉ là nói thể thôi, nào có ai coi kỳ lân là thú cưng bao giờ.”

“Vậy là thú cười ư? Ta đã từng thấy kỳ lân hết nhiệm kỳ phục dịch minh quân thì làm thú cười cho thần tiên rồi...” Y có quan hệ sâu xa với Quang Trì thượng sư, nếu muốn bắt chàng làm thú cười thì phải làm sao đây? Nàng ảo não, Bạch Chuẩn sao có thể để người ta cười chứ, mừng tượng đến dáng vẻ lúc chàng ở dưới thân người khác là tim nàng liền như vỡ vụn.

Ở đầu này thế giới còn đang thương cảm nói không nên lời thì ở đầu kia có ba bóng dáng đang ngồi xõm thành hàng bên bờ sông Lệ Thủy, dáng vẻ khá cô quạnh trong lúc trời dần hừng sáng.

Ly Khoan Trà chui vào sừng trâu, “Giống như thuộc hạ nói đấy, bất cứ chuyện gì cũng phải tính đến tình trạng xấu nhất. Ngộ nhỡ đối phương đưa ra yêu cầu không an phận thì phải làm sao?”

Lửa giận của lệnh chủ bốc cao ba trượng, “Mẹ nó ai dám cười ta, ta sẽ giết chết hẳn! Người đừng có làm bốn đại vương bồn nôn nữa, trên đời này chỉ mình Vô Phương của ta mới có thể cười bốn đại vương mà thôi.”

Đại quân gia ngồi bên kia đưa mắt né qua Ly Khoan Trà ở giữa nhìn chàng, ưu thương thở dài một hơi, không trách Ly Khoan miệng quạ được, ai bảo trong số bốn linh vật, nào rồng nào phượng rồi cả rùa này, đâu có con nào bị cười đâu, chỉ có kỳ lân là chuyên làm vật cười thôi, quá lỗ rồi. Mới đầu khi thấy hình dáng của lệnh chủ, bọn họ suýt nữa đã bị vẻ đẹp của chàng làm cho choáng váng, nhưng sau đó khi biết được chân thân của chàng là gì thì lại bắt đầu nơm nớp lo lắng cho chàng.

“Coi như ta đã biết vì sao lệnh chủ thích nặn tượng thể rồi.” Đại quân gia nói với Ly Khoan Trà.

Ly Khoan hỏi: “Vì sao?”

“Người có nghe đến câu ‘kỳ lân tổng tử’* chưa? Chúa thượng đúng là tận tụy, trong thời gian đợi nhận thiên mệnh vẫn không từ bỏ nghiệp vụ, sự hết lòng vì sứ mạng này đáng để chúng ta học hỏi.”

(*Tương truyền, trước khi Khổng Tử ra đời, có một con kỳ lân đã xuất hiện ở nhà ông, miệng nhả ra sách ngọc, trong sách ngọc ghi chép vận mệnh của vị thánh nhân này, nói rằng ngài là con của vương hầu nhưng sinh không gặp thời.

Kỳ lân là thú thần tặng con, cho nên trong biểu tượng ‘kỳ lân tổng tử’ có một đứa trẻ cười trên lưng kỳ lân, trong tay cầm một đóa hoa sen, biểu thị sinh liên quý tử, đó là ý nghĩa tiềm ẩn trong biểu tượng.)

Thế là cả hai bắt đầu thốn thức không thôi, hèn gì lệnh chủ bọn họ cả đời này không làm được chuyện gì xấu thực sự. Nhớ năm đó bọn họ cũng từng đoán, cảm thấy có thể chàng là sói yêu, cũng có thể là gấu tinh, đại bàng tinh, là con gì thì cũng phải rất oai. Kết quả rốt cuộc chàng lại là thú báo điềm lành, nhân sủng... bây giờ bọn họ đến Trường An rồi, phát hiện tình hình còn phức tạp hơn trong tưởng tượng nhiều. Lệnh chủ trời sinh lương thiện, e là lần này gặp phải phiền phức lớn rồi.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Ly Khoan Trà nhạt cảnh cây khô nhúng vào nước uế oải khua khua hai lần, “Chẳng phải nói ở mé nước có nhiều mỹ nhân à, sao cả buổi rồi mà không thấy cô nương nào hết vậy?”

Đại quản gia cũng thấy thất vọng, thực ra y muốn theo tới Trường An là vì có tính toán riêng của mình. Cây đi là chết còn người đi là sống, lệnh chủ muốn rời khỏi Yểm Đô, chứng tỏ trong thời gian ngắn chớ trông mong chàng nặn tượng nữ cho. Phải sống thêm hai trăm năm không có lấy một tia hy vọng, đối với đại quản gia thì đúng là đau khổ, thà chết còn hơn, không bằng tới Trường An xem sao.

Mỹ nhân ở Trường An rất nổi danh, đến cả đám yêu quý ở Phạn Hành Sát Thổ xa xôi mà cũng biết. Y vẫn nhớ bốn mươi năm trước đến Trung Âm Kính Hải hái tượng con, đã từng trông thấy một nữ quý mặc váy ngắn hở cổ lộng lầy, trước ngực là hai vầng trăng tròn, thoát nhìn vô cùng đồ sộ. Dĩ nhiên, dung mạo cô nương ấy cũng rất đẹp, mày liễu khê chau mang theo đau thương mơ hồ. Nàng ấy cúi đầu nhìn mặt nước rất lâu, ngồi xuống khóc nức nở một trận, sau đó mới đi về phía Bắc. Khi ấy y nghĩ, sau này cưới vợ có được dáng vẻ như này là đủ rồi. Lúc ở Yểm Đô luôn phải ổn định tâm thần không để bị nữ yêu mê hoặc, vì số tượng chính trực đảm đương cấp độ cao được như y không nhiều. Bây giờ rời khỏi Yểm Đô rồi, có đến tận hai trăm năm, y có thể tùy tiện phung phí mị lực và tinh lực của mình, nghĩ thôi đã thấy như ở trên mây rồi.

Đáng tiếc khi đã đến nơi, cảnh tượng thấy được làm y thất vọng. Mỹ nhân đâu? Ngày lành cảnh đẹp như thế này, không phải nên có một nhóm

đến tát nước thả đèn cầu duyên sao, chẳng lẽ ghi chép trong sách đều là gạt người cả? Y và Ly Khoan Trà bám chặt cánh tay lệnh chủ, để chàng đưa bay lên rồi lại hạ xuống, tốc độ của lệnh chủ quá nhanh, dù Ly Khoan không mở mắt nổi thì y vẫn cố mở lớn. Chẳng ai biết được ý chí kiên định một kẻ lưu manh kiềm nén bảy trăm năm để tìm kiếm tình yêu có thể bùng phát tới cỡ nào cả. Y rất chú trọng đến duyên phận, nếu may mắn tìm được cô nương thích hợp với mình, y dự định sẽ mua ít ruộng đất nuôi dê nuôi bò, vui vẻ ở lại nhân gian sống hết một trăm tám mươi năm, để giấc mộng của mình được viên mãn.

Kết quả thực tế khác xa lý tưởng, y bần thần trước dòng sông dài gần nửa ngày. Trong cơn tức giận y bắt đầu cởi áo tụt quần, định nhảy xuống nước tắm một trận cho đã.

Dưới bầu trời sao, ánh mắt lệnh chủ lắng đọng sự thông tuệ thâm thúy. Chàng im lặng hồi lâu rồi nói với vẻ sâu xa: “Lúc gần đến Trung Thổ, bốn đại vương đã nhận ra điều chẳng lành rồi. Quốc gia này bề ngoài thì rực rỡ gấm hoa, nhưng thực chất lại tràn đầy hỗn loạn...”

Ly Khoan Trà không nhận ra được gì cả, bèn hỏi: “Sao chúa thượng nhìn ra được?” Vừa dứt lời thì đuôi mắt cậu ta chợt liếc thấy một ông già tay xách chiêng đồng đang nhìn mình chăm chăm.

Thế rồi ông già bỗng nhiên giơ hai tay lên, chuông đồng rơi xuống mặt đất kêu cái *cheng*, cuống cuồng rảo chân bỏ chạy, vừa chạy vừa la: “Có quỷ, cứu mạng!” Giọng bóp méo như bị nước đưa đẩy.

“Người nhìn đi.” Lệnh chủ bất đắc dĩ chỉ tay về phía ông già chạy đi, “Ông ta từng thấy quỷ rồi ư? Trên đời này có con quỷ nào hoàn mỹ như ta không? Nhất định ông ta đã gặp chuyện đáng sợ hoặc có tin đồn nào đấy, tạo thành bóng ma trong lòng cho nên nửa đêm thấy gì cũng thành quỷ.”

Ly Khoan nghe mà chỗ hiểu chỗ không, “Chúa tượng đến Trường An nhưng không vào triều ngay, chẳng lẽ là vì lý do này? Ngài định hàng yêu trừ ma trước sao?”

Lệnh chủ liếc nhìn đại quân gia đang gọi đầu, “Mắt của kỳ lân nhận biết được minh quân, có thể phán quyết xã tắc, bản lĩnh này là độc nhất vô nhị đấy. Ý sinh thân giáng thế thì hẳn phải có điềm lành khắp nơi, nhưng ta lại không thấy một đám mây lành nào, trái lại khắp thành như có mây đen bao phủ, điều này không hề bình thường.”

Đại quân gia dưới nước vén tóc lên, “Chúa thượng cảm thấy tân quân có giăng bầy?”

“Vây Yểm hậu ở trong tay gã rất nguy hiểm còn gì?”

Nhắc đến hôn thê, tim lệnh chủ đau như bị dao cắt. Chàng đã hai ngày không thấy nàng, dù mở thiên nhãn cũng không tìm được, có thể thấy là bị giấu rất kỹ. Tân quân này đương nhiên có vấn đề rồi, chàng vốn dự đoán Minh Huyền chính là tên đồ đệ mất tích của nàng, nhưng khi đến đây chàng lại phủ định suy nghĩ ấy. Kẻ đang ngồi trên ngai vàng hiện giờ, e rằng không phải ý sinh thân mà cũng không phải là Minh Huyền thật sự. Chàng có thể thấy bốn phía mơ hồ có quỷ khí bốc ra, cả thành trì lớn như vậy mà đến tối lại không có một ai ra ngoài đi lại. Dù lúc trước có giới nghiêm thì hoàng đế mới lên ngôi là chuyện vui khắp chốn, trong thời gian này hẳn không có cấm kỵ gì mới đúng, sao lại lặng như tờ thế này, còn không bằng cả Phong Đô.

Lệnh chủ chống tay lên đầu gối, cúi đầu, buồn bã nói: “Chỉ cần ta chưa lấy chân thân lộ diện phụ tá tân đế thì nương tử ta sẽ còn an toàn. Nên ta phải kiên trì, yên lặng theo dõi diễn biến trước.”

Ly Khoan Trà chỉ hiểu đại khái, “Tạm thời không đi gặp tân quân à?”

Lệnh chủ lờm cậu ta, “Gia Cát Lượng biết để Lưu Bị đến mời những ba lần, chẳng lẽ ta không biết?”

Ly Khoan là một con yêu, tất nhiên không biết nhiều về kiến thức lịch sử nhân loại. Nên vì sao lệnh chủ là kỳ lân mà cậu ta chỉ có thể đầu thai làm thần lằn, thì sự dày công tu dưỡng văn hóa cá nhân vẫn là yếu tố quyết định rạch ròi.

Gió đêm lành lạnh thổi tới, không biết ở nhân gian đang là mùa gì. Đại quân gia vẫn còn tắm táp dưới nước, Ly Khoan cúi đầu nghịch đá, ngập ngừng nói: “Thuộc hạ có chút lo lắng cho Yểm hậu, dù gì nàng ấy cũng chỉ có một nghìn năm tu vi, đối với yêu quái thì một ngàn năm chẳng là gì cả, không biết nàng ấy có khả năng tự vệ không.”

Lời này lại gợi lên nỗi buồn vô biên trong lòng lệnh chủ, chàng tự an ủi mình: “Không sao, một nghìn năm tu vi đã đủ dùng rồi, hơn nữa nàng còn có vòng kim cương, lại cơ trí như vậy...” Tuy nói thế, nhưng trái tim chàng sắp vỡ đến nơi rồi.

Càng nghĩ càng khổ sở, chàng vùi đầu vào giữa hai đầu gối, bắt đầu nói luyên thuyên: “Đời này của ta đúng là không dễ dàng gì, chính ta cũng thấy thương xót cho mình đây. Chỉ vì sinh ra có màu đen mà bị bọn họ đuổi khỏi núi Minh Vương, bộ ta muốn đen chắc? Ta biết đỏ xanh rất đẹp, ta cũng thích đỏ xanh, nhưng ta lớn lên lại không được vậy, biết làm sao bây giờ. Ta một thân một mình xông xáo Phạn Hành Sát Thổ gây dựng sự nghiệp, tạo nên Yểm Đô lớn như vậy để tự mình làm đại vương, tay trắng dựng nghiệp gian khổ, ai có thể hiểu cho chứ? Kỳ lân cái không một ai có mắt nhìn cả, ai cũng coi thường ta, mười năm qua thứ ngưỡng mộ ta chỉ có Tàng Thần thôi...” Nói đến đoạn cảm khái, chàng chuyển sang thốn thức nước nở, “Không sao, kỳ lân cái coi thường ta thì tự ta tìm đối tượng vậy. Vất vả lắm hộ pháp mới mai mối cho ta được một mối, nào biết sau khi người làm mai niết bàn, đối tượng lại bỏ chạy cùng kẻ khác. Ta...”

Chàng ảm ức đấm ngực, ngửa mặt lên trời gào to: “Ta thâm quá rồi, lịch sử máu và nước mắt của ta có thể biên thành một cuốn sách khổ tình, người nghe đau lòng người đọc rơi lệ đấy. Vất vả lắm mới tìm được một người tình đầu ý hợp, cũng đã định ngày thành thân rồi, vậy mà nàng lại bị người ta bắt đi. Ông trời ơi, ông để ta đến cõi đời này là để hành hạ ta ư? Ta khi còn sống không biết lận đận thế nào, ảm ức ra sao, phải nhất định khóc lóc kể lể thế này ư. Ta muốn hỏi, ta đã đeo cái vận xui này mười nghìn năm rồi, hẳn cũng phải đến lúc kết thúc rồi chứ? Cứ tiếp tục thế nữa thì ta có thể trở thành con kỳ lân phát điên đầu tiên trong lịch sử mất, đến lúc đó ta mà đánh lên núi Tu Di, nhổ hết cây Tu Di là đều do ông ép ta cả, không thể trách ta được!”

Bao oán thán đầy bụng chàng đã ngưng kết thành đá, nên lúc thốt ra cứ bay vèo vèo hết sức khí phách. Đại quân gia ở dưới nước cũng không còn tâm trạng tắm nữa, lau mình qua loa rồi mặc y phục vào, tới ngồi xõm xuống trước mặt lệnh chủ, an ủi chàng: “Chúa thượng à, đen không phải là lỗi của ngài, Yểm hậu tiên nhiệm đào hôn cũng không thể trách ngài được. Bọn thuộc hạ biết ngài vô tội, khổ nạn này rồi cũng sẽ kết thúc thôi, một ngày nào đó ngài sẽ được hạnh phúc.”

Nhưng ngày nào đó là ngày nào? Lệnh chủ nước mắt lã chã nhìn đại quân gia, “Chiếu Thị à, người nói xem ta còn có mạng để sống đến ngày đó không?”

Đại quân gia trả lời chắc nịch: “Ngài không nghĩ đến việc vì sao kỳ lân chỉ thọ được hai nghìn tuổi, nhưng ngài vẫn sống đến mười nghìn tuổi ư? Có được có mất, nói không chừng cũng vì ngài màu đen nên mới trường thọ đến vậy. Cũng như vậy, Yểm hậu mất tích cũng là ông trời cho ngài cơ hội biểu hiện nên mới cố ý bố trí cục diện. Vào lúc Yểm hậu bất lực nhất, ngài sẽ như thần tiên hạ xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân, thử hỏi có nữ tử nào có thể chống cự được? Yểm hậu nhất định sẽ khóc lóc cầu ngài muốn

làm gì với nàng cũng được, khi đó không phải những ngày sung sướng của ngài đến rồi sao?”

Nghe vậy lệnh chủ thôi khóc, nghĩ một hồi thấy rất đúng, tâm trạng cũng không còn tệ nữa.

Lệnh chủ phần khởi thi triển thần thông, biến ra đình đài lầu các sang trọng tuyệt đẹp ở cạnh bờ sông Lệ Thủy. Người ta ba lần đến mời là vì Gia Cát Lượng nghèo. Còn chàng, dù không có tiền nhưng chàng có pháp lực, ở nhân gian thì pháp lực hữu dụng hơn tiền nhiều. Thế là chàng kết hợp với thâm mỹ của người Trung Thổ, tạo ra một nơi ở trông vô cùng đẳng cấp. Đàm phán mà, phải cho đối phương thấy chút khí thế mới được, nghèo cũng phải cho thơm. Thế đạo này bây giờ khó hành sự lắm, phải kim quang lập lòe tiến bộ thì tên hoàng đế giả kia mới không dám khinh thường chàng. Mà nhờ có là hoàng đế thật thì càng phải để cho hắn biết sự lợi hại của chàng, đừng có nghĩ đến việc coi chàng là sủng vật, không phong quốc sư thì chàng sẽ không trợ giúp.

Đàm phán trên bàn ấy à, quan trọng nhất là thái độ, dầu hôn thê đang ở trong tay của đối phương thì chàng vẫn tuyệt đối không được hoảng loạn được, cũng không thể biểu hiện khó chịu. Chàng phải trưng ra tư thế ‘nữ nhân thôi mà, có cũng được mà không có cũng không sao’, khi ấy mới có thể bàn điều kiện với đối phương được.

Đợi hai ngày, rốt cuộc tên hoàng đế kia cũng ngồi không yên. Lúc xế trưa, một gia đình được lệnh chủ biến ra từ hoa cỏ lên lầu báo tin: “Hồi bẩm chúa thượng, ở ngoài cửa có một tên mặt trắng không râu mặc xiêm y màu vàng đến cầu kiến.”

Lệnh chủ và hai phụ tá nhìn nhau, hai người họ lập tức lắc mình biến thành hai cô nương xinh đẹp, một trái một phải ngồi trước bình phong thêu hoa văn tùng hạc. Lệnh chủ hắng giọng, “Hồi bẩm cái gì, cứ dẫn thẳng vào đi.”

Gia đình thông thả ra ngoài dẫn người vào, lệnh chủ chấp tay đi đến trước lan can chạm trổ, tòa lầu này được xây rất cao nên có thể nhìn thấy được toàn cảnh phố phường Trường An. Giữa phố lại phát ra tiếng khóc, hai ngày nay trong thành có không ít người chết, đợt gặp hoàng đế xong, chàng sẽ ra ngoài trấn xử lý.

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, có người bước lên từng bậc thang một, đi không nhanh cũng không chậm. Chàng vừa mân mê chén rượu vừa xoay người lại, nhìn thấy gương mặt kia thì một nụ cười châm biếm liền xuất hiện trên mặt.

Đối phương cũng đang quan sát chàng, gã đội kim quan tím, mặc trường bào trắng thêu hoa văn hình trúc, cổ áo tròn viền chỉ vàng, hàng nút chính giữa được cài chỉnh tề, tôn lên khí phách sáng sủa như nhật nguyệt. Diện mạo của gã không phải là loại tướng mạo mà nam nhân nhân gian có thể có được, mỗi một sóng mắt, mỗi một cơ bắp đều như được tinh tế khắc gọt. Hoàng đế từ từ nhếch môi, kỳ lân quả nhiên là thụy thú*, không thể so sánh với thú thường.

(*Thú mang đến điềm lành.)

Ly Khoan Trà và đại quân gia đứng bên cạnh nhìn, hết sức tò mò về gốc gác của vị hoàng đế nhân gian này. Khi thấy được diện mạo của gã, cả hai lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Lúc trước đoán không sai mà, Minh Huyền quả nhiên là Diệp Chấn Y. Nhưng tuy ngũ quan giống nhau, khí phách tỏa ra lại không hề giống. Gương mặt của gã rất vô hồn song ánh mắt lại chứa đầy thâm ý sâu xa. Bằng tu vi của họ thì không nhìn thấu được chân thân của gã, nhưng trong mắt lệnh chủ có tia sáng dao động, chắc hẳn là có đáp án rồi.

“Ta đến nhà báỉ phỏng, sao lệnh chủ lại không ra đón? Nhân gian không có đạo tiếp khách như thế.” Hoàng đế ra vẻ bình tĩnh, vừa nói vừa

chuyển mắt quét nhìn hai mỹ nhân ngồi trước bình phong, “Thần lẩn với tượng đất? Sở thích của lệnh chủ đúng là kỳ lạ.”

Ly Khoan Trà và đại quân gia cảm thấy rất tức giận vì bị vạch trần, ngay cả gã cũng không hiểu đạo lý nhìn thấu rồi vẫn không nên nói toạc ra đây thôi. Rốt cuộc là loại quỷ nào mà tu vi không hề thua kém lệnh chủ vậy? Bọn họ mù mờ nhìn lệnh chủ, lệnh chủ luôn có thù tất báo, ắt hẳn sẽ đố kỵ lại một hai câu thôi.

Lệnh chủ tất nhiên không phụ sự mong đợi của thuộc hạ, “Một tàn hồn mà vẫn có thể ngưng kết thành hình, người cũng khá đấy. Sao không tìm một chỗ mà dưỡng hồn đi, chạy đến nhân gian làm gì?”

Trong chớp mắt vẻ mặt của hoàng đế liền trở nên vô cùng khó coi, “Kỳ lân không hổ là kỳ lân, mắt sáng như đuốc nhỉ. Đã vậy thì đi thẳng vào vấn đề thôi, hôm nay ta đến chính là muốn mời lệnh chủ rời núi, phụ tá ta khai sáng thịnh thế.”

Lệnh chủ cười khẩy, nói: “Ta chỉ trợ giúp minh quân, người là cái thá gì hả? Tóc tai bù xù, mặt xanh nanh vàng, đáng dấp xấu hoặc như vậy mà có tư cách đòi cưới ta?”

Thế tức là không thể đàm phán bình thường? Trong tưởng tượng của La Sát vương vốn không hề có màn này. Gã biết sức chiến đấu của hắc kỳ lân là đệ nhất thiên hạ, nhưng trong tay gã có át chủ bài, không sợ đối phương không khuất phục. Nào ngờ lại khó như vậy, đối phương hoàn toàn không coi gã ra gì. Gã lạnh mặt, trầm giọng nói với chàng: “Lệnh chủ chớ quên, chỉ có bốn quân mới biết tung tích của tôn phu nhân. Không phải lệnh chủ và Yểm hậu là phu thê tình thâm ư, sao nào, đứng trước đại nghĩa, tình cảm vợ chồng liền trở thành rác rưởi rồi?”

Trong lòng lệnh chủ dâng lên sóng gió khổng lồ, chàng phải mất rất nhiều sức mới kiềm chế không xông tới bóp chết gã La Sát này. Bắt cóc

người yêu của kẻ khác để làm công cụ uy hiếp là thủ đoạn hèn hạ nhất, bây giờ chúng yêu không ai thềm dưng nữa. Thế mà con quái vật đi sau thời đại này lại còn dám đắc ý khoe ra như vậy, đúng là đồ không biết xấu hổ.

“Có một kiểu tình yêu gọi là cưỡng ép, người chưa từng nghe nói đến ư?” Lệnh chủ đành phải nói với hắn: “Gần đây ta thường hay suy nghĩ, ép đưa chín thì liệu có ngọt không, câu trả lời là... vẫn có khả thể. Cho nên người ta muốn kết hôn đó, lần đầu đào hôn không có kết quả, về sau lại lọt vào trong tay ta nên không thể không gả cho ta lần nữa, song ta có thể nhận ra nàng không hề vui. Sau khi nàng mất tích, ta cũng dùng khoảng thời gian này để ngẫm nghĩ, liệu cứu một người không yêu mình mà phải giao du với một con La Sát thì có đáng không. Dĩ nhiên, xét về lễ thì vẫn nên cứu, cho nên ta mới đến đây, nhưng không vội đi gặp người mà thưởng thức cảnh đẹp Trường An đã. Trường An đúng là đất thiêng nhiều nhân tài, có điều quý khí quá nồng, thôi không chịu nổi.”

La Sát vương không hiểu ý chàng lắm, “Xét về lễ thì nên cứu? Vậy xem ra vẫn không tính là ra gì nhỉ?” Gã cười khẩy, “Đã như vậy thì giữ lại cũng vô ích, ta ăn nàng ta luôn vậy, lệnh chủ sẽ không để tâm chứ?”

Lệnh chủ nhướn mày, “Người định ăn nữ tử sắp thành thân với ta ư? Ta đến Trung Thổ, bốn phương đều biết hết, nếu mãi mà không thấy chiêu cáo thiên hạ, bên trên sẽ phát hiện ra đấy. Đắc tội với ta thì ý sinh thân nhà người không làm nên trò trống gì đâu, người nhất định phải thế ư?”

Thế này không được thế kia không được, hắc kỳ lân này quả đúng là khó chơi như trong lời đồn. La Sát vương vô cùng tức giận, nhưng cân nhắc đến thiệt hơn, gã đành phải nhẫn nại, bình ổn tâm trạng nói: “Đều là người thẳng thắn cả, rốt cuộc là có cứu hay không, đừng vòng vo nữa.”

Lệnh chủ gãi trán, “Muốn cứu, nhưng lại sợ người khác nói ta bị sắc đẹp làm mờ mắt, không để ý đến chúng sinh thiên hạ.”

La Sát vương biến thành hình người giờ đã không nhịn nổi mà muốn bùng nổ, muốn ngựa tốt khỏe song lại không chịu cho nó ăn cỏ, trên đời này nào có chuyện tốt như thế? Gã nghiêng răng cười gằn, “Xem ra ta và lệnh chủ không nói nổi nữa rồi.”

“Đừng đừng, có thể thương lượng một lát nữa.” Chàng gọi La Sát vương đang định quay đi lại: “Ta có nghĩ đến một cách khá tốt, người có nghe qua câu ‘nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân’ chưa?”

La Sát vương xanh mặt nhìn chàng, bất đắc dĩ chấp tay, “Xin lắng tai nghe.”

Lệnh chủ cười cười, “Nếu vì nữ nhân mà từ bỏ đại nghĩa thì đúng là không ra gì. Nhưng nếu là vì huynh đệ thì lại khác. Người nhìn hai vị này đây, họ luôn một mực bầu bạn cùng ta, đối với ta thì còn hơn cả huynh đệ ruột thịt. Bằng không lấy bọn họ đổi lại nữ tử của ta đi, lấy một đổi hai, người còn hời nữa là, sao hả?”

Ly Khoan Trà và đại quân gia ở bên cạnh suýt khóc thét, trong lòng la hét thảm thiết, mặc dù được lệnh chủ xưng hô huynh đệ khiến họ ngỡ ngàng vừa mừng vừa sợ, nhưng lấy họ để đổi với Yểm hậu là ý gì? Đau lòng quá đi, ông chủ mình đi theo cả nghìn năm lại vô lương tâm như thế, vì cứu một cô nàng mới quen chỉ mấy tháng mà đem họ ra làm bia đỡ, lại còn nói một cách đường đường chính chính như vậy. Cũng không thèm bàn bạc với họ trước, ngộ nhỡ gã đại ma đầu này đồng ý thì họ phải làm gì đây?

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 58

La Sát vương nghe xong thì ngẩn ra, sau đó cười phá lên, “Lệnh chủ quả là biết nói đùa, bốn quân không cảm thấy một con thằn lằn chưa được khai hóa cộng thêm một tượng đất chẳng tí điểm sáng có thể hơn được phu nhân của lệnh chủ.”

Lời của gã khiến Ly Khoan Trà và đại quân gia cực kỳ bất mãn. Nói thì nói, việc gì phải thêm nhiều tính từ hình dung như thế? Thế nào là chưa được khai hóa, chẳng tí điểm sáng hả? Thật sự như lời gã nói thì lệnh chủ còn có thể dẫn theo họ đi cả vạn dặm xa xôi sao?

Đang ngồi trước bình phong bọn họ bỗng đứng phắt dậy, trút đi lớp ngụy trang để lộ diện mạo vốn có. Hai nam tử cao ráo tiến lên trước mấy bước, trông cũng khá có khí thế.

Ly Khoan khoanh tay ôm ngực, cười lạnh với La Sát vương, “Tầm quan trọng của hai ta với lệnh chủ nhà ta không phải là điều người có thể hiểu được. Trong mắt người, phải là dạng gì mới có giá trị? Tam quan của lệnh chủ nhà ta và người không giống nhau, của người là hủ bại, còn của ngài ấy gọi là có tác phong riêng, hiểu chưa?”

Đại quân gia bình thường luôn ôn tồn lễ độ, nhưng đối mặt với màn giễu cợt trắng trợn như vậy, y cũng không tiếp nhận nổi, “Dân ở Yểm Đô đông đến hàng trăm hàng triệu, song chỉ có ta mới là trợ thủ đắc lực được lệnh chủ nể trọng nhất. Người nói ai chẳng tí điểm sáng hả? Người vừa mở miệng đã đả kích kẻ khác như thế, xét từ góc độ hợp tác thì đúng là không có chút thành ý nào.”

Cả hai nhao nhao ầm ĩ hợp lực tấn công làm La Sát vương bắt đầu mất kiên nhẫn, “Ta đến đây không phải là để đấu khẩu, rốt cuộc các người có ý thức được tình hình khẩn cấp không vậy? Yểm hộ của các người đang nằm trong ta đấy, còn phải để bốn quân nhắc nhở mấy lần nữa hả? Bạch Chuẩn!” Gã chỉ hai ngón tay vào lệnh chủ, “Nếu người còn có thái độ ồm ồm như thế thì không cần tiếp tục đàm phán nữa. Người có thể ở đây ra về không liên quan, chờ ta bóp vỡ nguyên anh của sát hung kia rồi tới mà nhặt xác nàng ta đi.”

La Sát vương đã buông lời độc địa làm lệnh chủ sợ hết hồn hết vía. Mất nguyên anh thì Vô Phương thật sự sẽ không thể quay về được. Chàng muốn thử lừa gạt gã một phen xem sao, đã thấy rõ thân phận của gã thì chuyện sau đó dễ làm rồi. Liên sư không đáng tin cậy chút nào, lúc trước chỉ độ hóa được mỗi ba hồn sáu phách của gã, còn lại một ác phách thì đối phó qua loa cho xong, tưởng như vậy là bình yên vô sự rồi à? Hai mươi nghìn năm đã đủ giúp căn cơ của gã tăng lên nhiều từ lâu, gã có thể tự huyền hình thì tất nhiên cũng có thể dựng nên một thế giới nhỏ, thả bản thể của mình cùng với đám đồ tử đồ tôn kia vào.

“Kết thúc đàm phán cũng được, vậy ta đành phải mời Liên sư rời núi bình loạn thôi. Lần trước ông ta thu dọn không sạch sẽ, gặp lại người có khi sẽ bỏ qua bước độ hóa luôn, đổi thành siêu độ luôn ấy nhỉ?” Lệnh chủ vừa nói vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của La Sát vương, thấy gã có chút do dự thì mới đều giọng nói tiếp: “Người xem, chúng ta tìm cặp lẫn nhau như vậy vẫn ổn cho cả hai bên hơn, còn khi thế cân bằng này đổ vỡ, cùng lắm là ta tìm một cô nàng khác thôi, còn người thì sao, người phải đối mặt với nguy cơ bị nghiền nát xương cốt, biến thành tro bụi đấy. Bên nào nặng bên nào nhẹ, còn phải để bốn đại vương nhắc nhở người à? Đề nghị vừa rồi của ta, người cần trọng suy tính lại đi. Người yên tâm, đưa hai người này đi rồi ta cũng vẫn sẽ cứu họ như thường. Đối cô nàng kia về chỉ là vì muốn có kẻ bưng trà đưa nước hầu hạ ta thôi, không vì lý do nào khác.”

La Sát vương nhìn vẻ mặt bình thản của chàng mà thật sự dẫn đo suy nghĩ, có điều kết luận đương nhiên vẫn là không thể, “Bây giờ người dùng chân thân ra ngoài chạy hai vòng thì chuyện này coi như xong, ta sẽ lập tức trả lại phu nhân cho người. Cần gì phải vòng vo lãng phí thời gian như thế, ở đây ai cũng bận rộn.”

Lệnh chủ từ tốn lắc đầu, “Đâu có đơn giản như thế. Người thả người trước đi rồi ta sẽ nhập thế. Người không cần phải lo lắng gì hết, ta lấy nhân phẩm của mình ra bảo đảm, tuyệt đối nói được là làm được.”

La Sát vương chấp tay khoan thai bước đi, thật lúc lâu sau mới nói: “Dựa vào đâu mà muốn bốn quân thả người trước?”

Lệnh chủ nở nụ cười hết sức phong lưu, “Vì ta không tin người, ta chỉ tin chính mình.”

Lời giải thích này nghe đúng là hợp tình hợp lý, Ly Khoan và đại quân gia nhìn nhau, bụng cầu khẩn đại ma đầu mau đồng ý đi, dù gì xưa nay đâu có ai chê bai được gì về nhân phẩm của lệnh chủ, được bảo đảm như thế rồi thì có thể nói là một vốn bốn lời đấy.

Nhưng La Sát vương đã hết sạch kiên nhẫn rồi, gã nghiêng răng hỏi lệnh chủ: “Bạch Chuẩn, người coi ta là đồ ngu à?”

Lệnh chủ vô tội so tay, “Ta đâu có nói vậy, là tự người nói mà. Bây giờ chúng ta đang bàn chính sự, hễ tức giận thì lời nói ra sẽ không có ý nghĩa gì đâu đấy.”

Xem ra lệnh chủ là dạng không thấy mối thì không chịu vào bẫy, La Sát vương cũng hiểu được. Trên gương mặt của bậc đế vương nở nụ cười khó lường, “Thế này đi, đã mấy ngày lệnh chủ không gặp tôn phu nhân rồi, nhất định là rất lo lắng cho an nguy của nàng. Bốn quân cho người nhìn một chút trước, sau đó hãy quyết định có cứu nàng hay không, như vậy có lợi cho việc thúc đẩy hợp tác hơn.”

Lệnh chủ đã chuẩn bị tư tưởng xong, rơi vào trong tay La Sát thì có thể tốt đẹp được chỗ nào chứ, hắn là bị trói gô, vừa đói vừa rét rồi! Chỉ tưởng tượng thôi lệnh chủ đã cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa. Vô Phương của chàng có bao giờ phải chịu khổ như vậy đâu? La Sát vương quả đúng là âm hiểm, có điều được chút tin tức vẫn tốt hơn là không có, chí ít để chàng được yên lòng, xác định được là nàng còn sống.

Ổng tay áo vàng rực vung lên, chướng khí dần xuất hiện trên hai tay La Sát vương, từ từ tụ vào giữa, hình ảnh lộ ra mới đầu là nghìn cơn sóng lớn, sau đó là một vách đá. Vách đá sâu rộng, trùng điệp kéo dài đến ngút ngàn, rớt cuộc bên bờ vịnh xuất hiện một bóng dáng mảnh mai, cô độc không nơi nương tựa, tay cầm gậy nhỏ đang bắt cá ở mé nước.

“Bị ném đến đảo hoang ư? Không cho con tin ăn cơm mà thả rông để tự lo như vậy, tác phong làm việc của La Sát vương quả nhiên khác người.”

Tuy ngoài miệng nhạo báng thế, nhưng trong lòng lệnh chủ đã tuân lệ thành sông rồi. Vô Phương của chàng lại lẻ loi khổ sở như thế. Trước kia có chàng ở bên, nàng chưa bao giờ phải bận tâm về thức ăn cả, chàng còn thường xuyên thay đổi món cho nàng nữa cơ. Giờ thì sao, lưu lạc ở một nơi không biết tên, bên cạnh không có chàng, hắn nàng vô cùng bất lực và bối rối.

Lệnh chủ cố khống chế cảm xúc mới có thể dẫn được cơn kích động không nhai đầu gã La Sát này. Rớt cuộc đó là nơi nào vậy? Chàng nhíu mày, nhanh chóng lục soát ký ức tìm kiếm cảnh tượng tương tự. Trong chín núi tám biển, ngoài bảy biển là biển công đức thì biển còn lại là Giám Hải, ở đó ngoài trùng ăn sắt ra thì không có lấy nửa con cá nào. Nhưng nom vách núi kia lại có phần tương tự núi Thiết Vi, không có lấy một cọng cỏ, cao đến tận tầng mây.

Hôn thê ngồi một hồi lâu vẫn không có thu hoạch gì, vẻ mặt có phần chán nản. Lệnh chủ đau lòng không thôi mà lại chẳng thể nói ra, chỉ có thể

siết chặt năm đấm, cắn chặt răng.

Bồng nàng quay đầu lại trò chuyện với ai đó, chẳng lẽ nơi lưu đầy còn đối tượng có tính người nào khác để nói chuyện cùng nàng? Lệnh chủ ngạc nhiên hết sức, phát hiện có ai đó vừa bước ra từ trong chỗ tối, áo choàng đen trùm từ đầu tới chân, nếu không phải chàng đang ở đây thì thực sự đã tưởng đó chính là chàng.

Chàng run bắn, quay đầu lại nhìn Ly Khoan, Ly Khoan lập tức khai hỏa với La Sát vương: “Sao người có thể hèn hạ vậy được, đã bắt Yểm hậu nhà ta đi lại còn làm giả lệnh chủ để ở cạnh nàng, nếu nàng không phân biệt được thật giả, coi hăn là lệnh chủ thì phải làm sao hả?”

Nhận nhầm tân lang là chuyện lớn rồi. Lệnh chủ nghe mà lòng đầy căm phẫn, sắc mặt vô cùng khó coi. Mặt kính này chàng chỉ nhìn mà không sờ được, giống Ly Khoan Trà nói đấy, ngộ nhờ nàng không quan sát kỹ thì hậu quả há chẳng phải rất kinh khủng ư?

Lệnh chủ nào chịu nổi mình và hôn thê bị kẻ khác lừa như vậy, đang định xé rách mặt nạ với La Sát vương thì gã lại bảo chàng bình tĩnh chờ nóng, “Hiểu lầm rồi, đây là một tù nhân khác của ta, bọn họ trùng hợp gặp gỡ nên kết bạn thôi.”

Lệnh chủ khó tin nổi chuyện hoang đường của gã, đương lúc nửa tin nửa ngờ thì lại thấy kẻ mặc áo choàng đen nọ giơ tay lên gỡ mũ trùm xuống, để lộ gương mặt y chang gã đứng trước mặt chàng. Thì ra Diệp Chấn Y mất tích bấy lâu cũng bị nhốt tại đó, tên kia mới thật sự là Minh Huyền.

Lệnh chủ bị đâm trúng tim đen, giận quá hóa cười, “Rốt cuộc người đang tính toán cái gì hả?”

La Sát vương nói: “Rất đơn giản, bốn quân vẫn chỉ có một câu kia, kỳ lân nhà người nhập thế phụ tá ta thống trị Trung Thổ, một khi căn cơ đã

vững thì ta sẽ có thể tạo ra một La Sát Quỷ quốc mới, lần nữa đoạt lại những thứ ta đã mất.” Nói xong gã liền đưa mắt quan sát chàng, “Người có thấy kẻ bên cạnh tôn phu nhân không, nói dễ nghe thì hẳn là người người phải ủng hộ; nói khó nghe thì hẳn là chủ nhân của người, hẳn có thể nô dịch hay thậm chí chà đạp người. Kiêu ngạo như lệnh chủ, chắc hẳn không muốn khuất phục trước một người phàm dâu nhỉ? Ý ta là, người và ta chân thành hợp tác đi, ta chỉ cần người xuất hiện để lừa bên trên thôi. Người và ta là quan hệ hợp tác kính trọng lẫn nhau, vị phu nhân kia của người, ta sẽ trả lại cho người. Còn kẻ có khả năng chèn ép người, ta sẽ để hẳn chết già ở nơi đó luôn, cả đời này cũng không thoát ra được. Lệnh chủ có thể giống như trước đây, sống cuộc sống không buồn không lo, về Yểm Đô cũng được mà tìm một nơi non xanh nước biếc ở Trung Thổ rồi sinh con dưỡng cái với phu nhân cũng tốt. Vế nào cũng tốt hơn là làm tiểu đệ cho người khác. Lệnh chủ cứ nghĩ cẩn thận đi, có phải nghe bùi tai hơn không?”

Không hổ là La Sát vương, rất giỏi ăn nói, chỉ vài ba lời đã có thể mê hoặc con người thành ma quỷ luôn rồi. Đáng tiếc mặt lệnh chủ vẫn không chút biểu cảm, bao phen tình động của chàng đều ném vào trong nước lạnh cả rồi, cho nên bầu không khí có phần gượng gạo.

Đợi cả buổi mà không thấy chàng có phản ứng gì, La Sát vương đành giải vây, tìm bậc thang cho mình đi xuống, “Ta thật là, chuyện lớn như thế phải cho lệnh chủ thời gian cân nhắc nhỉ. Không sao, ta có thể chờ vài ba ngày, lệnh chủ cứ việc cân nhắc, khi nào nghĩ thông rồi thì sai thuộc hạ vào cung truyền lời, ta luôn đợi tin tốt của lệnh chủ.”

Nói xong gã cất huyền kính đi, xoay người đi xuống lầu, tùy tùng bảo vệ hoàng đế giả oai nghiêm hồi cung.

Lệnh chủ đứng trên lầu cao không nhúc nhích, bóng lưng trông vô cùng đau buồn thê lương. Ly Khoan Trà thấy thế thì tiến lên hai bước, nhỏ giọng gọi: “Chúa thượng, tiếp theo phải làm gì đây, chúng thuộc hạ xin nghe ngài dặn dò.”

Lệnh chủ không nói câu nào, cả người run bần bật. Chàng vốn là dạng dù trời sập cũng có thể chống đỡ được, xem ra lần này thực sự đã giận lắm rồi.

Đại quân gia lo lắng, quyết định nói ra bất bình trong lòng hộ chàng: “Đại đầu quý muốn đổi trắng thay đen, loại chuyện này có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng gạt được cả đời sao? Nếu Trung Thổ thật sự biến thành La Sát Quỷ quốc, lúc ấy chúa thượng ắt sẽ bị liên lụy theo thôi. La Sát quỷ quả độc địa hiểm ác, chết cũng phải kéo kẻ chịu tội thay, đúng là đồ tệt mạt! Gã cứ chờ đi, sau khi cứu được Yểm hậu, nhất định sẽ cho gã lãnh đủ. Đến lúc đó chúng ta lột sạch gã ra, trói vào cột cờ treo lên làm thịt khô. Chúa thượng, lúc này ngài tuyệt đối không thể hoảng loạn, mặc dù thuộc hạ biết bây giờ ngài đang cực kỳ lo lắng...”

“Đồ không biết xấu hổ kia, tại sao lại mặc áo choàng giống ta chứ!?”

“Hả?” Đại quân gia đang tận tình khuyên giải thì lệnh chủ bỗng thốt ra một câu như vậy, khiến y với Ly Khoan Trà cả buổi cũng chưa hoàn hồn được.

Bây giờ chẳng phải nên tức tối nổi càn khôn sắp điên đảo, rêu rao khắp phố rằng ngày tàn của quỷ La Sát sắp đến gần ư? Tức đến thế chỉ là vì Minh Huyền đụng hàng với mình? Thế mới bảo, bọn họ mãi mãi không theo kịp suy nghĩ của lệnh chủ, không cần phải giải buồn cho chàng, vì thứ mà người bình thường chú trọng nhất có lẽ lại là thứ chàng không quan tâm nhất.

Thật ra lệnh chủ không cam lòng còn vì một chuyện khác nữa. Nộ khí tuôn ra như núi lửa, chàng chống nạnh nói: “Nhiều lần nhấn mạnh mình không ngốc mà lại bỏ hai con tin vào chung một chỗ, không sợ họ hợp lực chạy trốn à? Tên Diệp Chấn Y đó, từ lâu ta đã thấy hắn không thuận mắt rồi, dù hắn có là ý sinh thân thì ông đây cũng không muốn nợ hắn. Tuy nàng đang trong khó khăn, có kẻ làm bạn là chuyện tốt, nhưng bốn đại

vương cũng có cảm xúc chứ! Nương tử ta đẹp như thế, ngộ nhờ hắc này sinh tà niệm thì sao? Đều là nam giới, ai mà không biết chứ! Mẫu hình đức hạnh cao cả như ta trên đời rất hiếm hoi, có câu nói ‘tướng do tâm sinh’*, đáng dấp hắc ta khó coi như vậy, mày xếch mắt nhỏ, nhìn là biết ngay bộ mặt ‘khi sư diệt tổ’!”

(*Tướng do tâm sinh, có nghĩa là diện tướng tốt hay xấu do tâm tính thiện hay ác tương ứng.)

Tận lực chê bai kẻ địch giả tưởng, hoàn toàn không để ý đến ràng buộc số mạng giữa bọn họ, lệnh chủ thực đúng là dạng có lập trường vững vàng không dao động. Chàng nghĩ rất nhiều, nhiều tới nỗi đau cả đầu, Ly Khoan và đại quân gia lực bất tòng tâm đứng bên cạnh, chàng quay Đông thì họ cũng quay Đông, chàng xoay Tây, họ cũng xoay Tây.

Lệnh chủ nhìn họ, cảm thấy cơn giận sắp bị phui sạch rồi, “Đừng có đứng đực ra đấy mà nhìn bốn đại vương nữa, nghĩ cách đi.”

Đại quân gia đưa cùi chỏ huých Ly Khoan, ý là cậu ta thông minh, cậu ta nói trước đi.

Ly Khoan liếm liếm môi, cậu ta là thần lẩn, hay co duỗi nhanh đầu lưỡi nên dù lúc đang trong hình người vẫn không đổi được thói quen, “Trước đây thu phục châu Diêu Phất là Liên sư, giờ La Sát vương sống ra ngoài, chứng minh Liên sư làm việc sai sót, ông ta phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Trách nhiệm của chúa thượng là nhập thế phù trợ minh quân, minh quân không rõ tung tích thì còn phù trợ cái gì nữa? Nên ngu kiến của thuộc hạ là yêu cầu Liên sư ra tay, bắt La Sát vương trước, sau đó chúng ta có thể dễ dàng cứu Yểm hậu về, như vậy tất cả đều vui.”

Nghe thì đúng là không có sơ hở, nhưng lệnh chủ lại lờm cậu ta, “Người không sợ gã cùng đường làm bậy nhưng ta thì sợ đấy. Nếu thật sự muốn giết quách gã cho rồi, đâu cần phải tìm Liên sư làm gì, bốn đại vương

cũng có thể vậy. Nhưng vừa rồi các người cũng thấy hình ảnh trong huyền kính rồi đấy, đầu tiên ta tưởng là núi Thiết Vi, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm. Nếu không đoán nhầm thì đó là tiểu thế giới do La Sát vương hóa ra, tiểu thế giới này tồn tại phụ thuộc vào gã, nếu gã chết toi thì tiểu thế giới đó cũng biến mất theo. Đến lúc ấy sẽ không tìm lại được những thứ ở bên trong, và ta cũng mất nương tử thật luôn.”

Nói tới đây chàng lại rưng rưng muốn khóc, Ly Khoan và đại quân gia vội an ủi chàng: “La Sát vương mới sắp chết, chúng ta còn sống mà, đừng cuống, rồi sẽ nghĩ ra cách thôi.”

Lệnh chủ im lặng ngồi xếp bằng trên đệm, đôi mày rậm chất chứa bao gánh nặng nhú chặt vào nhau, Ly Khoan Trà và đại quân gia nhìn mà lòng cũng rối rắm theo.

Chàng chấp hai tay lại làm ấn trước mũi và miệng, chỉ lộ mỗi đôi mắt trong trẻo không gì vấy bẩn được. Trầm ngâm một lúc lâu, mi tâm chàng dần giãn ra, “Chỉ mỗi gã biết biến ảo còn ta thì không ư? Hai vạn năm trước Liên sư có thể biến thành gã, giờ bốn đại vương cũng có thể bắt chước làm y vậy. Tạm thời không đụng tới gã, còn cần gã để nuôi tiểu thế giới kia, nhưng làm sao vào được tiểu thế giới thì... chắc chắn lũ quý La Sát trong thành Dạ Hành biết. Tìm lý do bắt La Sát vương sai lâu la vào đó làm việc rồi chúng ta lặng lẽ bám theo, như vậy còn sợ không tìm ra phương hướng ư?”

Lệnh chủ đột nhiên nghĩ ra diệu kế làm Ly Khoan và đại quân gia phải nhìn chàng với cặp mắt khác xưa. Không ngờ vị này bỗng trở nên đáng tin cậy như thế, trước kia chàng làm việc hồ đồ, không phải vì chàng ngốc mà chẳng qua vì không muốn tích cực thôi. Song bây giờ là lúc nguy cấp, giống như đi lấy kinh phải trải qua tám mốt ải khó vậy, để nâng đỡ một vị quân vương, kỳ lân cũng phải tốn kha khá tâm tư. Bằng không chỉ cần bay một vòng trên đầu dân chúng, rồi tới gặt đầu với đế vương trên đại điện là coi như hoàn thành nhiệm vụ thì làm thụ thú quá dễ rồi.

Đã định ra được kế hoạch thì bắt tay vào làm thôi, ba người ngồi trên lan can, giương mắt đợi trời tối.

Khi mặt trời đỏ dần dần chìm xuống, ánh hoàng hôn nhuộm màn trời thành màu đỏ như có cô nương đang nhuộm vải trải rộng vải nhuộm trong không trung, lụa đỏ bông bành bao phủ cả nửa khoảng trời.

Đại quân gia vòng tay cảm thán: “Đây là cảnh mặt trời lặn đẹp nhất ta thấy trong đời.”

Ly Khoan liếc y, “Tính luôn cả tối hôm qua, cả đời này người chỉ mới thấy mặt trời lặn hai lần.”

Đại quân gia lơ đẹp cậu ta, “Cảnh sắc đẹp thế này, nếu có thể hút hai hơi thì hay quá, tâm trạng ta đang không được tốt lắm.”

Lệnh chủ nhìn y đầy trùu mến, “Chiếu Thị à, người lo lắng cho an nguy của Yểm hậu, lòng hiếu thuận đầy bốn đại vương đều biết.”

Đại quân gia buồn bã cúi đầu, qua hồi lâu mới nói: “Không phải ạ, thuộc hạ khổ sở là vì chúa thượng muốn đem chúng thuộc hạ đổi lấy Yểm hậu. Chúng thuộc hạ vào sinh ra tử vì ngài, nhưng ngài lại không do dự đẩy chúng thuộc hạ ra khai đao trước tiên.”

Lệnh chủ hơi ngoài ý muốn, không ngờ y lại thù dai thế. Chuyện nhỏ có tí mà cũng lấy tình cảm ra tính toán, chàng thở dài cảm khái: “Xem ra người chẳng di truyền được chút đa mưu túc trí nào của bốn đại vương cả. Nếu quả thật có thể lấy các người ra đổi nàng về, chẳng lẽ nàng không biết đường đi đến đó ư, tới lúc đó ta lại đi cứu các người, dễ như bỡn. Ta dự tính xong hết rồi, các người không nhìn ra sao?”

Chàng giải thích thế, Ly Khoan và đại quân gia ngẫm nghĩ thì thấy cũng có lý, thế là hình tượng của lệnh chủ lại đứng thẳng lên. Ly Khoan Trà giả lả: “Chúa thượng đúng vẫn là chúa thượng, thật ra bọn thuộc hạ cũng đã

sớm biết ngài làm thế chỉ để đùa La Sát vương thôi. La Sát vương bày một bàn cờ lớn như thế, nếu chịu làm theo lời ngài thì gã đúng là đồ ngu hết thuốc chữa rồi.”

Ba ông tướng gà mờ vui vẻ nói qua nói lại trong ánh tịch dương đỏ thắm cuối cùng. Khi chiều tà hoàn toàn biến mất, các ngõ ngách trong thành dần dần hiện lên khói mù, đầu tiên là những bóng đen mờ nhạt, dần dà tụ lại nhiều hơn, càng lúc càng dày, cho tới khi bao trùm cả đèn đuốc. Từ trên cao nhìn xuống, thành trì này đã không còn chút sinh khí nào, đáng được gọi là một thành chết.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Bình thường La Sát vương làm thế nào triệu đám La Sát kia tới, ‘chính trực’ như lệnh chủ tất nhiên sẽ không biết rồi. Vậy thì phải như thế nào mới câu được một con La Sát về mà không cần đả thương gân cốt, ba chủ tớ bàn bạc với nhau, cảm thấy chỉ có hai biện pháp, một là lấy đồ ăn làm mồi, hai là dùng sắc đẹp dụ dỗ.

Nếu gặp nam La Sát thì dĩ nhiên phải dựa vào sắc dụ rồi, còn nếu là nữ La Sát thì gợi lên cơn thèm ăn của ả, rồi chờ ả đến lấy sắc dụ người là được. Cả nhóm cẩn thận cân nhắc rồi quyết định rằng hạ thủ với nữ La Sát dễ hơn, nữ La Sát ưa nhìn hơn một chút, không đáng sợ bằng nam La Sát. Mà ngộ nhỡ sơ sót bị lộ tẩy thì đánh nữ La Sát cũng dễ phục hơn.

Vấn đề bây giờ là: rốt cuộc ai làm mồi nhử mới thích hợp đây?

Ly Khoan và đại quân gia đều nhìn lệnh chủ, lệnh chủ vẫn bình chân như vại, “Bốn đại vương có nhiệm vụ quan trọng là lát nữa phải biến thành La Sát vương, các người nhìn ta làm gì?”

Ly Khoan nói: “Thật ra việc biến thành La Sát vương vừa tởm vừa mệt, giao cho thuộc hạ là được rồi.”

Lệnh chủ cười khẩy, “Người sống được bao năm rồi hả, đã gặp La Sát vương chưa mà dám biến?”

“Chưa thấy La Sát vương nhưng đã gặp tân hoàng rồi ạ, thuộc hạ có thể biến thành dáng vẻ của hắn.” Ly Khoan cười ton hót, “Vấn đề là sức chiến đấu của nữ La Sát cũng rất mạnh, mấy năm gần đây thuộc hạ không

lo luyện tập, kỹ năng cận chiến sơ sài, thuộc hạ lo mình còn chưa mở miệng thì đã bị nữ La Sát nhai đầu rồi.”

Lệnh chủ liếc sang đại quân gia, “Người đi đi.”

Đại quân gia lắc đầu quày quật, “Thuộc hạ chỉ là một tượng đất, tu vi còn không bằng Ly Khoan Trà. Thuộc hạ mà đi thì rõ ràng là đi chịu chết còn gì.”

Vậy là lượn một vòng chàng vẫn không có số ngồi mát ăn bát vàng. Lệnh chủ không được dễ chịu cho lắm, nuôi có hai thuộc hạ mà kẻ này còn vô dụng hơn kẻ kia. Chàng thở dài thườn thượt, “Kẻ có tài luôn nhiều nhọc nhằn, xem ra bốn đại vương phải tự thân xuất mã rồi.”

Dù sao thì để cứu hôn thê, lệnh chủ cảm thấy hy sinh thế nào cũng đáng giá. Nhớ lại cảnh nàng và Minh Huyền chung khung hình ban nãy, trong lòng lệnh chủ mơ hồ có cảm giác bất an. Lòng người vốn yếu đuối nhất khi trong nghịch cảnh. Lúc tứ cố vô thân có người nương tựa cùng người, tạo nên mối quan hệ chết sống có nhau, nam nam thì có thể trở thành huynh đệ tốt có gì nói nấy, còn nam nữ ấy à, nói không chừng tình cảm thăng hoa, cuối cùng quần lấy nhau cho xem. Cho nên chàng phải hành động thật nhanh, cấp bách lắm rồi, có cứu Minh Huyền hay không chỉ là chuyện phụ, chàng chỉ cần kéo Vô Phương lại bên mình thôi, quan tâm gì kẻ nào làm hoàng đế.

Lệnh chủ nhảy xuống khỏi lan can, hóa thành luồng gió mát bay đến đường phố Trường An. Bốn phía rất yên tĩnh, thi thoảng sẽ truyền đến tiếng chó sủa, xen kẽ trong sương mù mờ ảo là mấy ngọn đèn chột sáng chột tối dưới mái hiên. Đô thành nổi danh khắp thiên hạ mà ban đêm lại âm u dị thường.

Chàng mặc trường bào thư sinh đi trên con đường lớn cắt dọc từ Nam tới Bắc, đỉnh đầu vấn khăn, quanh hông buộc thắt lưng nhỏ, tướng mạo của

một gã mặt trắng ẻo lả là dạng mà nữ La Sát thích nhất. Tường che trên phố đều là tường đất, không quá cao, chàng vừa đi vừa liếc nhìn bốn phía, rốt cuộc đi cả nửa buổi mà chẳng gặp phải con La Sát nào, trái lại dân chúng trong nhà nhìn thấy chàng qua cửa sổ thì liền thối đèn dầu tắt *phụt*.

Xung quanh càng lúc càng tối hơn vì ánh sao không xuyên qua được màn sương mù dày đặc để rọi sáng mặt đất. Lệnh chủ ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể do mình ra dáng chưa đủ, thế là rẽ vào hẻm, lúc lại xuất hiện thì trong tay còn cầm thêm một cái đèn lồng giấy, vừa đi vừa khẽ gọi: “A Ly, mi ở đâu?”

Nửa đêm ra ngoài tìm mèo nom hợp tình hợp lý hơn.

Chàng đi sâu hơn nữa vào khu vực dày đặc sương mù nhất, rốt cuộc cũng bắt đầu có bóng đen lướt vụt qua, chỉ trong một thoáng đã từ đầu này chạy đến trên nóc nhà người ta. Tóc tai bù xù, trán mọc sừng dài, hai chân ngồi xổm, hai tay chống đất, hình tượng của La Sát đúng là mười triệu năm cũng chẳng tiến hóa nổi xú nào.

“A Ly...” Lệnh chủ thấp giọng, tiếng đầy vẻ sốt ruột hoang mang như đang gọi hôn thê bị lạc, “Mi ở đâu, mau về nào...”

Trên nóc nhà bên trái bên phải lại xuất hiện thêm bóng đen, tạo thành thế trận có thể đánh bọc từ ba phía. Chúng mà dám ủa xuống cùng lúc thì chàng sẽ không chơi trò hề La Sát vương hiện thân nữa, trực tiếp bắt về tra tấn ép cung luôn.

Ủng đèn giẫm lên đường đá kê rất vang, nhưng chàng vờ như không nhận ra, âm thầm đợi đám quỷ mắc câu. Nhưng ba con La Sát kia từ đầu chí cuối vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, không hề nhúc nhích. Định đã không động, dĩ nhiên ta cũng không động, lệnh chủ tiếp tục tiến về phía trước, chậm rãi đi tới trước một cánh cửa. Kiểu dáng cổ xưa, trên cửa có tượng đầu sư tử ngậm vòng bằng đồng, cửa chỉ khép hờ, qua kẽ hở thấp thoáng tia

sáng lóe lên. Chàng dừng chân, khẽ nhếch mép, giương mắt nhìn vào, ở trong sân dày đặc quỷ khí lượn lờ.

La Sát ở bên trong rốt cuộc cũng không đợi nổi nữa, có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau cửa lộ ra một khuôn mặt như hoa đào, dịu dàng kêu *ấy* một tiếng: “Đã trễ thế này rồi, sao lang quân lại ra ngoài một mình, không biết trong thành có ma quỷ lộng hành ư?”

Nữ La Sát luôn phong tình lãng lờ thế đấy, mỗi cái nhăn mày mỗi một tiếng cười đều hết sức cợt nhả. Ắ nhìn thấy hán tử ngoài cửa tuần tú thì không khỏi hít vào một hơi, miệng càng cười tươi hơn, mở cửa ra, yếu điệu đứng bên mép cửa, “Lang quân mới đến Trường An ư? Chắc hẳn không có ai dặn chàng mấy việc phải chú ý ban đêm nhỉ. Chi bằng vào nhà nô gia đi, vào đây để nô gia nói cho chàng hay.” Ắ ta lả lơ đưa tình, tung ra hết mọi thủ đoạn để dụ con mồi vào nhà.

Nữ La Sát thường hành động đơn độc, không cần lo sau cửa có cả một ổ quỷ, thế là thư sinh cười khẽ, “Ta đang tìm mèo, nương tử có nhìn thấy một con mèo Ly Hoa không?”

Đèn quỷ mờ ảo rọi lên khuôn mặt tinh xảo của nữ La Sát, ả ta kêu lên: “Ôi chao, thì ra con mèo ban nãy là của lang quân ư?” Vừa nói ả vừa vén tay áo lên để lộ cánh tay nhỏ nhắn. Trên làn da trắng nõn có vết máu, ả ta ai oán đưa tay ra, “Nô gia thấy nó đáng yêu nên mới sờ một lát, nào ngờ nó lại dữ như thế, cào xước da nô gia rồi này.”

Nếu là người bình thường thì có lẽ đã không chống đỡ được dụ hoặc của nữ La Sát. Nhưng lệnh chủ đến cả Minh hậu cũng từ chối thì với một nữ La Sát còn con này, ngoại trừ thấy ả hôi tanh hơn Minh hậu thì chẳng có gì khác biệt.

Chàng nể mặt cụp mắt nhìn xuống, “Con mèo kia được ta nuông chiều hơi quá, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Nữ La Sát dựa lưng vào cánh cửa, dáng điệu tựa như một bụi hoa rúc vào đó, “Mèo ở trong nhà đấy, lang quân theo nô gia vào ôm ra đi, nô gia không dám động vào nó nữa đâu.”

Thế là dưới cái nhìn soi mói của quý La Sát, thư sinh ngoan ngoãn bước vào sân nhà của ả ta.

Khu nhà rất lớn nhưng chỉ có hai gian phòng lợp ngói, có thể nhận ra nữ La Sát này hoặc là nghèo hơn cả chàng, hoặc là không biết cầu tiến, ngay cả nơi làm ăn cũng chả buồn xây dựng cho tử tế. Lúc đi trên con đường mòn, có thể nhìn thấy hai bên đường là khá nhiều mộ phần, trước mỗi mộ phần đều có bia mộ dựng thẳng thớm.

“Đó đều là người thân của nương tử sao?” Thư sinh tò mò hỏi.

Nữ La Sát lên tiếng: “Không phải, đều là người yêu ngày trước cả.”

Ăn xong rồi còn chịu đắp mộ, thật sự là hiếm thấy trong đám La Sát. Thư sinh *ồ* một tiếng rồi nhắm đếm, khoảng hai mươi phần mộ, chàng chặc lưỡi, “Nương tử đúng là người đa tình.”

Nữ La Sát đứng đưa đèn lồng trước mặt, đi đến trước một bụi liễu rồi vừa uốn eo vừa cảm thán: “Nô gia số khổ, chỉ muốn tìm một mối tốt để làm nơi đi về thôi mà, ai ngờ những nam nhân này đều không chịu nổi.” Nói rồi ả quay đầu lại mỉm cười, “Ta thấy lang quân có vẻ vạm vỡ...” Sóng mắt lưu chuyển, rồi ả nhìn xuống chỗ dưới hông thư sinh ba tấc, “Chắc hẳn có tinh lực hơn người nhỉ?”

Ngoài mặt thư sinh thì hờ hững, nhưng trong lòng lại rất đặc ý, tinh lực của chàng dĩ nhiên hơn người rồi, không chỉ vậy mà sức hông còn hơn thế nữa cơ. Có điều mọi thứ đều dành riêng cho nương tử nhà chàng, không liên quan gì đến ả cả.

Nào ngờ chàng im lặng lại kích thích hứng thú mãnh liệt của nữ La Sát, ả ta xoay người lại ôm chầm lấy chàng, trêu chọc: “Tìm mèo cái gì chứ, lấy cớ dở như vậy, nô gia thấy chàng giống con mèo tham ăn thì đúng hơn! Nói đi, muốn làm gì với nô gia nào? Eo nô gia mềm mại dễ uốn hình, tư thế kiểu gì tùy chàng chọn. Lang quân mau đến chơi đùa cùng nô gia nào, đừng phụ lòng một đêm trăng thanh gió mát thế này.”

Nữ La Sát chui vào lòng nhưng không hề có hương thơm mê người nào, trái lại có một mùi hôi thối xộc thẳng lên đầu làm lệnh chủ gần như không mở nổi mắt. Chàng không chút suy nghĩ, điểm mạnh vào huyệt rốn của nữ La Sát, ả còn chưa kịp mở miệng thì đã xụi lơ, hai mắt trợn to như chuông đồng nhìn chàng.

Chàng dùng một ngón tay chọc chọc vào người ả, “Gấp gáp loi nhoi như con khỉ vậy, người là hầu tinh chứ nào phải La Sát.”

Nhìn từ đằng xa thì cả hai trông như đang quẩn lấy nhau vừa triền miên vừa đi vào phòng vậy. Ly Khoan và đại quản gia này giờ vẫn ẩn thân đi theo nhanh chóng nghe thấy tiếng quát của lệnh chủ vọng ra từ trong phòng: “Có thấy mấy con La Sát ở trên nóc nhà không, còn không đi làm chính sự đi, ở đó đợi xem tiếp hả?”

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, lè lưỡi rồi vội vã chạy ra sân.

Ánh đèn trong phòng lay động, biến mặt của lệnh chủ thành Diêm La vương. Chàng không muốn đụng tay vào thứ đồ bẩn thỉu kia nữa, nhắm chú hóa ra móng nhọn bằng ý niệm bấu lấy cổ của nữ La Sát, “Nói, đại vương nhà người đặt sào huyệt ở đâu, khai báo thành thật thì ta còn có thể tha cho người một mạng.”

Nữ La Sát muốn giãy giụa nhưng không vận được chút sức lực nào, “Ta cũng không biết, bên ngoài có nhiều nam La Sát thế sao người không

đi mà đối phó, lại làm khó một nữ tử yếu đuối như ta, người có biết xấu hổ không vậy?

Cậu này trước kia hôn thê vẫn thường xuyên dùng để mắng chàng, lệnh chủ nghe riết quen rồi. Nhưng bị kẻ khác mắng chàng cũng không mấy vui vẻ, móng nhọn lại siết chặt hơn, “Một con quỷ mà cải trang thành nữ tử yếu đuối cái gì. Nếu người yếu thật thì bên ngoài đã không có nhiều mộ phần như thế rồi. Bốn đại vương không nhiều thời gian lãng phí với người, không nói thì đừng trách sao ta không khách khí.”

Đầu móng sắc nhọn đã cứa vào da thịt, rất đau nhưng vẫn nhin được. Nữ La Sát tiếp tục mạnh miệng: “Ta không biết!”

Có giỏi nhẫn nhịn đến đâu thì khi đối mặt với sống chết của hôn thê, lệnh chủ cũng không quản được nhiều như vậy. Hắc kỳ lân mà, dấu sao cũng không phải là dạng hiền lành gì, cho nên lệnh chủ thoải mái làm nhân vật phản diện. Chàng cong ngón tay lại như đang gảy tỳ bà, da đầu nữ La Sát lập tức lóc ra, lộ cả phần sọ trắng hếu trông rất thảm, “Nói nhanh, đây là cơ hội cuối cùng của người.”

Tiếng hét chói tai của nữ La Sát đều bị chàng vây lại trong kết giới, kinh thiên động địa thế nào thì ngoài sân vẫn yên tĩnh như trước.

Lăn lộn, phản kháng, máu chảy đầy mặt... Cuối cùng không kiên trì nổi nữa, nữ La Sát nằm bò trên đất, thều thào nói: “Núi Đăng Hoạt... Ở trong núi Đăng Hoạt.”

Lệnh chủ trầm ngâm, “Núi Đăng Hoạt? Có liên quan thế nào với địa ngục Đăng Hoạt?”

Nữ La Sát nhắm mắt, thống khổ nghẹn ngào đáp: “Núi Đăng Hoạt tiếp giáp với địa ngục Đăng Hoạt... Ở giữa hai ngọn núi Kim Cương lớn nhỏ là châu Diệu Phát thứ hai do La Sát vương khai sáng.”

Lệnh chủ đã thông suốt, khó trách chàng không thể tìm được mặt cảnh này khắp chín châu. Núi Kim Cương lớn nhỏ đã sâu hút lại tối tăm, bên trong có đến mười sáu địa ngục nhỏ. Trước đây La Sát vương đã từng bị nhốt vào địa ngục Đẳng Hoạt, nói như vậy cũng khá khớp.

Chàng mất quá nhiều công sức đã tìm ra, thật ra không phải chàng không có nghi ngờ. Nhưng đến giờ vẫn chưa rõ tung tích của hôn thê, thế cục lại rơi vào cảnh giằng co, dù là bẫy thì chàng vẫn phải vào, nếu không sẽ mãi mãi không có tiến triển. Tạm thời coi lời nữ La Sát này là thật vậy, bên ngoài có Ly Khoan Trà và Chiêu Thị, chỉ cần bọn họ có thể điều động đám La Sát quay trở về tiểu châu Diệu Phát, hy vọng cứu được Vô Phương sẽ ở trong tầm tay rồi.

Chàng thu hồi pháp lực, xoay người tính rồi đi thì sau lưng nổi lên màn gió tanh mưa máu. Nữ La Sát kia không chịu thua, biến ra răng nanh và móng nhọn nhào về phía chàng. Song chàng chỉ hờ hững nhìn lướt qua, *ầm* một tiếng, cơ thể ả bốc cháy, chỉ chớp mắt đã biến thành tro bụi.

Lệnh chủ mở cửa ra, gió đêm mênh mông lùa vào, thổi tan đám tro bụi. Đại quân gia đứng đợi ngoài cửa, thấy chàng đi ra thì nhìn vào trong, “Nữ La Sát đâu ạ?”

Lệnh chủ chỉ vào số tro bụi bay đầy trời, “Đều là ả đấy...” Rồi chàng quay đầu nhìn về phía Đông, nơi chân trời đã hừng sáng, mặt trời sắp lên rồi, chàng hỏi: “Phần của Ly Khoan Trà tiến hành đến đâu rồi?”

Đại quân gia đáp: “Rất suôn sẻ ạ, hai con La Sát nửa tin nửa ngờ song bị cậu ta múa mép dọa cho sợ rồi. Giờ cậu ta đang âm thầm đi theo chúng, dọc đường sẽ để lại ký hiệu cho chúa thượng.”

Lệnh chủ gật đầu, “Quý La Sát không thể hành động ban ngày, xem ra không đi được xa.” Chàng từ tốn bước ra khỏi nhà, nhìn mộ phần ở hai bên, kỳ quái nói: “Ăn thịt người còn để lại mảnh vụn, con quỷ này ăn qua loa

quá. Đào nghĩa địa lên, phơi hài cốt dưới mặt trời xem xác có dấu hiệu biến hóa không, nếu không chúng ta đi vào hang ổ La Sát rồi thì trong thành sẽ xuất hiện đội quân xương cốt đấy.”

Đại quân gia tuân lệnh, cầm lấy bồ cào ở dưới mái hiên, bởi một hai cái đã đào được một ngôi mộ lên. Kết quả vừa nhìn y liền tái mét mặt, nào có hài cốt gì, trong quan tài chỉ có bãi phân lớn mà thôi.

Trên mặt lệnh chủ hiện đủ sắc màu, chàng sờ mũi nói: “Ta bảo rồi mà, quỷ La Sát ăn thịt người sao còn có thể để dư lại? Chỗ này... thôi, dù sao cũng bộ phận của người chết, lấp lại đi, để họ nhập thổ vi an.”

Đại quân gia tay cầm bồ cào cào cào mà mặt mày xám tro. Trước kia ở Yểm Đô, mấy việc nặng này nào cần y làm. Bây giờ hiếm khi dùng sức một lần, kết quả y lại đào ra được hộp phân, đúng là lần đầu xuất chiêu đã bất lợi!

Phần mộ thứ nhất là thế thì số còn lại không cần đào nữa. Đại quân gia ném bồ cào về chỗ cũ, đi theo lệnh chủ ra sân. Trên đường quay về, phố phường đã có người qua lại, nắng ban mai ửng sáng như cắt đứt giao tiếp giữa âm tào và dương thế, nơi này tạm thời lại là thế giới của người sống.

Lệnh chủ cẩn thận quan sát, phát hiện ở góc tường có vết dấu Ly Khoan Trà lưu lại... rất tốt, ký hiệu mang tính kiến trúc tiêu biểu của Yểm Đô...

Lần theo nửa ngày thì ra khỏi thành Trường An, đằng xa là một đình viện bỏ hoang ở ngoài thành, dưới ánh mặt trời có thể thấy được khí đen tràn ra qua kẽ hở trên khung cửa, đây chắc là điểm dừng chân ban ngày của quỷ La Sát.

Ly Khoan Trà lặng lẽ lên đến, thấp giọng gọi ‘chúa thượng’. Lệnh chủ gật đầu, “Đã hỏi được vị trí cụ thể chưa?”

Ly Khoan đáp: “Rồi ạ, thuộc hạ không thám thính tới cùng vì sợ chúng sinh nghi, chỉ quanh co hỏi hành trình của chúng thôi, hỏi mấy ngày thì có thể đưa người về Trường An. Dựa theo câu trả lời của chúng thì đó là tiểu châu Diệu Phất do La Sát vương mở ra, nằm giữa hai ngọn núi Kim Cương lớn nhỏ.”

Lệnh chủ thở dài một hơi, chia nhau làm việc mà lại được kết luận như nhau, thôi, như thế ít ra cũng có thể tin tưởng được năm phần. Chàng đưa mắt nhìn phương Đông, vẫn còn sớm, từ đây đến tối cần ít nhất sáu canh giờ nữa, nhưng chàng không đợi nổi nữa, quyết định đi trước một bước.

Chàng dặn dò Chiếu Thị, bảo y canh giữ phủ đệ ở bên bờ sông Lê Thủy, ngộ nhỡ trong cung có động tĩnh khác thường thì phải nghĩ cách ứng phó. Ly Khoan Trà vẫn ở lại đây theo dõi đám La Sát, nếu mọi thứ đều tiến triển thuận lợi thì sau nửa đêm nay sẽ tụ họp ở núi Đẳng Hoạt. Ngộ nhỡ chàng không tìm được cửa ra vào thì ít ra còn có đám La Sát đây, cũng không cần lo.

Đại quân gia thấy hơi lo lắng, “Không biết đám La Sát này có báo tin nhau trước đó rồi hay không, chúa thượng đi một mình phải vô cùng cẩn thận đấy.”

Lệnh chủ khinh thường ra mặt, “Nếu La Sát vương có bản lĩnh biến ra một con kỳ lân giả thì đã không cần nghĩ đủ cách ép ta tới Trung Thổ rồi.”

Chàng phất tay áo, biến thành mặt thư sinh quay trở về trong thành, vào chợ mua mút hoa quả đựng trong một hộp nhỏ, trân trọng cất vào ngực.

Nường tử à... Mũi chua xót, chàng vừa chạy như điên vừa gạt lệ. Mới chia cách bốn năm ngày mà có cảm giác như đã xa nhau mấy năm. Chỉ mong múi thời gian của Trung Thổ và núi Đẳng Hoạt không chênh lệch nhiều lắm, nếu một ngày ở nhân gian bằng một năm ở trong núi thì chàng không muốn sống nữa rồi.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Trong núi Đẳng Hoạt luôn không thể biết bây giờ đang là ngày hay đêm, thứ duy nhất có thể dựa vào để phân biệt hẳn là sự thay đổi nhiệt độ rõ ràng. Bên ngoài có mặt trời mọc thì nơi này sẽ ấm lên được chút; bên ngoài là trời tối thì nơi này lạnh thấu xương, dù Vô Phương là sát hung có thân nhiệt thấp thì cũng sắp không gượng nổi nữa rồi.

Như đã đến đây từ lâu lắm rồi, họ thử rất nhiều cách song vẫn không tìm được đường thông ra ngoài. Bãi cỏ ngoài động đá dường như sân chơi của đám La Sát, mỗi lần nhìn thấy một nam một nữ đi ra thì đầu tiên sẽ là đánh một trận, nếu nữ La Sát thắng, nam La Sát sẽ bị khinh bỉ một cách tệ hại, chia ly trong không vui; còn nam La Sát thắng ấy à, vậy sẽ có tiếp màn sau, nữ La Sát nhe răng trợn mắt bị đè xuống dưới, nam La Sát túm tóc ả, bắt đầu làm chuyện không tiện miêu tả. Quá trình rất thảm thiết, qua tiếng kêu rên vang tận mây xanh của nữ La Sát liền có thể cảm nhận được.

Mỗi lần như vậy đều hết sức lúng túng, bọn họ tìm đường ra ở cách đó không xa, hai con La Sát lại ở đây hoàn thành nghi thức phối ngẫu. Đám dị loại này cũng không buồn thấy xấu hổ khi làm mấy chuyện này ở ngoài trời, bọn họ đành phải kiên nhẫn, nấp trong bụi cỏ đợi chúng xong việc.

Tất nhiên hai con quỷ giao phối thì nào có tí mỹ cảm gì, hét ầm ỹ như heo bị mổ vậy. Vô Phương dẫn đo, chẳng biết có nên theo dõi một con La Sát hay không, ngọn núi này không có tài nguyên sinh hoạt cần thiết, bọn nó muốn sống thì phải ra ngoài kiếm thức ăn.

Nàng quay đầu sang muốn báo cho Minh Huyền ở bên cạnh ý định của mình, thế nhưng y vẫn cứ đờ ra. Mới đầu tưởng y xấu hổ, nhưng tới khi đưa tay chọc chọc thử, nàng mới phát hiện người y nóng hầm hập, hết như đang bị sốt.

Lúc này mà sinh bệnh thì rất phiền toái, nàng kéo tay y đến bắt mạch, lại nhìn hai gò má đỏ ửng, khẽ nói: “Bệnh nặng như thế, vì sao không nói?”

Y lắc đầu, “Trước kia cũng từng bị như vậy một lần rồi, cố chịu một lát là hết thôi. Dưới tình hình này làm sao cho phép sinh bệnh được.”

Vô Phương ngoái đầu nhìn, bọn họ đã từng quay về trong động, vào lại thủy ngục trên đỉnh núi, cũng xuống biển đao dưới chân núi, thế nhưng vẫn không phát hiện được gì. Nơi này vô cùng kiên cố, nếu nàng vẫn còn vòng kim cương thì có lẽ chỉ cần đập một phát là trở được đường ra. Đáng tiếc giờ cả vòng kim cương cũng không rõ tung tích, hy vọng thoát khỏi đây trở nên vô cùng mong manh.

Bất kể thế nào cũng phải chữa bệnh trước đã, hai con La Sát kia đã tận hứng, cặp đít quay về rồi. Trước đó bọn họ chưa từng đốt lửa, ngay đến bắt cá rồi cũng dựa vào pháp lực của Vô Phương để làm chín, nhưng bây giờ xem ra không có lửa không được. Tuy là ý sinh thân song Minh Huyền vẫn mang thể xác phàm tục, lạnh cần sưởi ấm, bị bệnh phải chữa trị, bằng không chưa kịp đợi tới lúc quân lâm thiên hạ thì y có nguy cơ chết nghèo ở đây rồi.

Nàng đứng lên niệm chú dựng lên một lớp kết giới che chắn. Vì tu vi không đủ nên nàng chỉ có thể dựng được kết giới có chu vi tầm năm mươi bước, không được rộng lớn vô biên như của lệnh chủ, nhưng để cản một trăm tám mươi con La Sát thì không thành vấn đề.

Nhóm lửa rồi bắt nước nấu, nàng độ cho y ít linh lực để cầm cự đỡ, nước sôi xong liền lấy nước nóng lau chùi lòng bàn tay bàn chân cho y. Y

giùng giăng bảo không cần lại bị nàng lườm, “Phải chóng khỏe, đừng có trở thành gánh nặng cho ta. Người nhìn thấy bóng đen ở xa xa kia chứ, đó hẳn là một ngọn núi khác. Nơi này đã không được thì chúng ta nghĩ cách đến đó xem thử đi, nói không chừng ở đó có đường ra đấy.” Nàng nghiêng rãng nói: “Ta nhất định phải ra ngoài, ta không thể bị vây chết ở đây được.”

Nhờ ánh lửa, vẻ đẹp luôn bị bóng đen che mất của nàng được chiếu sáng, trong mắt đầy sự kiên định, lấp lánh tia sáng lạnh lạnh vì có mục tiêu rõ ràng.

Minh Huyền chưa từng thấy Vô Phương như vậy, nàng lau tay chân cho y để giúp hạ nhiệt nhưng lại hơi mạnh tay, y đau nhưng vẫn không hề lên tiếng.

Qua hồi lâu sau y mới đột nhiên hỏi: “Sư phụ còn đang giận vì ta đã lừa sư phụ nhiều như thế à?”

Trước tình cảnh hiện giờ thì chút chuyện nhỏ đấy không đáng để nhắc tới. Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, lẩm bẫm nói: “Ta chỉ muốn thoát ra khỏi đây.”

“Vì bên ngoài có người sư phụ nhớ nhung sao?”

Y vừa hỏi thế, động tác trên tay Vô Phương thoáng khựng lại, nhớ đến khuôn mặt của Bạch Chuẩn, lòng nàng dâng lên nỗi niềm đau đớn.

Nàng ở đây kêu trời trời không đáp, chàng ở ngoài sẽ là cảnh tượng thế nào đây. Qua thời gian bên nhau lúc trước, nàng biết chàng là một kẻ có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc nàng. Nàng vẫn ôm lòng tin chờ đợi, nhưng nơi này quả thật khiến người ta tuyệt vọng. Có lúc nàng lại nghi ngờ, lo lắng chàng sẽ như lúc tiểu tiên giữ đèn bỏ đi khi trước, tưởng nàng cũng đi mất, chỉ đau lòng một chút tượng trưng, sau đó sẽ lại đi tìm mùa xuân mới của mình...

Chàng hần không ngốc đến nỗi cảm thấy nàng bỏ chàng đi đâu nhỉ? Nhưng rồi nghĩ lại, chỉ số thông minh của chàng thấp đến thế, hiểu lầm cũng dễ lắm. Cho nên nàng rất nóng ruột, muốn ra ngoài ngay lập tức. Chuyện đầu tiên nàng làm sau khi trở ra được chính là đi tìm chàng, nếu chàng vẫn còn ở Yểm Đô sống ung dung thì nàng sẽ đánh chàng một trận toí bời, nói cho chàng biết hôn sự này thất bại rồi.

Nghĩ tới đây nước mắt liền lưng tròng, nàng sợ Minh Huyền thấy nên nghiêng đầu dụi vào vai lau đi, nhưng nước mắt vẫn chẳng chịu ngừng, nhanh chóng lại đọng đầy hốc mắt.

Nàng không che giấu nữa, gật đầu đáp phải, “Ta rất nhớ chàng, không biết bây giờ chàng thế nào rồi.”

Một nữ tử có thể khóc vì người, chứng tỏ nàng rất quan tâm người.

Minh Huyền nhìn nước mắt trên mặt nàng, nở nụ cười như có như không, “Không ngờ tình cảm sư phụ dành cho lệnh chủ đã sâu đậm đến vậy rồi. Ta nhớ lần đầu lúc gặp người, người vô dục vô cầu, một lòng hướng Phật, không màng chuyện thế tục. Ta cứ tưởng người sẽ tiếp tục như thế, rồi một ngày nào đó phi thăng lên núi Cát Tường làm Không Hành Mẫu. Nhưng bây giờ người lại từ bỏ chí hướng giữa chừng, vì sao vậy, chẳng lẽ tình yêu còn hấp dẫn hơn chuyện tu thành chính quả sao?”

Nàng nghe thế bèn đáp lại với giọng điệu có chút không vui, hơn nữa còn rất sắc bén: “Kẻ đưa ta đến với Bạch Chuẩn không phải là người ư, sao người không nghĩ đến việc này? Ta không phải là cỏ cây, lâu ngày chung đụng tất nhiên sẽ sinh tình. Ta cam tâm từ bỏ tu hành vì chàng là sự lựa chọn của chính bản thân ta, bởi vì ta không cảm thấy việc tu thành chính quả cao thượng hơn tình yêu, bây giờ trong mắt ta, tình yêu mới là chính quả. Người chắc hẳn không hiểu được, người là ý sinh thân, tín niệm kiên định của người là cơ người thường không thể nào so sánh được. Còn ta ư, ban đầu ta được tạo ra từ oán niệm của một tòa thành nhỏ tại Trung Thổ,

trong thân thể ta chưa từng thiếu thất tình lục dục. Việc gặp được Bạch Chuẩn chẳng qua là chỉ là mồi lửa khơi chúng ra mà thôi, không có gì để ngạc nhiên cả.”

Minh Huyền ngẩn người, “Sư phụ vẫn trách ta...”

“Đừng gọi ta là sư phụ.” Nàng đeo vớ vào cho y, đổ nước vào bãi cỏ, sừng mặt nhìn có phần lạnh nhạt, “Giữa chúng ta không có tình nghĩa thầy trò, người vào môn hạ của ta chỉ là một phần trong kế hoạch của người, cần gì phải coi là thật.”

Bị nàng nói không phản bác được, y không nén nổi bức tức, hậm hực quay mặt đi.

Vô Phương cũng không để bụng đến suy nghĩ của y, khều khều đồng tro khiến nó bắn ra ít đốm lửa. Một lúc lâu sau nàng bất chợt nghe thấy y nói: “Sư phụ có từng nghĩ đến việc sau khi rời khỏi đây mọi thứ đã chẳng còn như người tưởng tượng hay không... Nếu Bạch Chuẩn không hề có ý định đến cứu người, thậm chí là quên mất người, vậy người định làm gì?”

Kỳ lân thò ngang trời đất, nếu thật sự không tìm không phổi như vậy thì cũng không thể làm gì chàng được. Có điều lời của Minh Huyền vẫn khiến nàng đau thấu tim, nàng cười khổ, “Vậy thì về núi Thập Trượng, tiếp tục tu hành.”

“Đã động lòng phàm rồi mà còn có thể tĩnh được ư?” Y tựa vào tảng đá lớn, nhìn nàng với ánh mắt nóng cháy, “Ta đã từng nói, hy vọng sau này người sẽ cùng ta quay về Trường An, những lời này đã thốt ra khỏi miệng thì chưa từng nghĩ đến việc thu hồi. Nơi này...” Y thở dài, “Nhất định chúng ta có thể rời khỏi đây, đến lúc đó ta đến Trung Thổ, ta muốn đưa người... nàng đi cùng. Để nàng và Bạch Chuẩn gặp gỡ là lỗi của ta, đã làm sai thì phải bù đắp. Nàng là sát hung, trên đời này rất ít kẻ có thể chống đỡ

được sát khí của nàng, kỳ lân là một lựa chọn, song nàng còn có một lựa chọn khác, chính là ý sinh thân.”

Phật và thượng sư chân chính chọn Minh phi phải có điều kiện. Ví dụ như hộ pháp ở Sát Thổ lúc trước, cũng vì dây dưa với sát hung mà niết bàn, đã dùng tấm thân đã tu thành chính quả của mình ra đánh cuộc vẫn là chuyện gần như không thể. Ý sinh thân thì khác, ý sinh thân là hóa thân của Bồ Tát sơ cấp, sự xuất hiện của y có thể chỉ là tâm niệm trong nháy mắt của Bồ Tát, nhưng y lại là nhân loại gần gũi với Thần Phật nhất, sát khí tất nhiên không gây tổn thương gì đến y được. Tiếc nuối duy nhất là y không thể hóa giải nó, nếu sát khí của nàng càng ngày càng mạnh thì hậu cung có khả năng không còn một cọng cỏ sống sót. Song đây cũng không phải là chuyện khó giải quyết, chỉ cần nàng sẵn lòng thì y có đến một nghìn biện pháp để bố trí ổn thỏa cho nàng, chỉ cần nàng không ra khỏi Trường An, để y thường xuyên thấy được nàng là được.

Đây là lần đầu tiên y bày tỏ cõi lòng với nàng, bởi vì y biết, nếu không thổ lộ bây giờ thì sẽ không còn cơ hội nữa. Thân là đế vương do trời định, xưa nay y chưa từng hối hận vì quyết định của mình, thiện cũng được mà ác cũng được, đều là đá lót đường để y đường hoàng quay về thôi. Diễm Vô Phương... lúc trước y chọn nàng là vì nàng quá đẹp, đồ ngố vạn năm kia nhất định sẽ chạy không thoát. Sau đó Bạch Chuẩn quả nhiên mắc câu, giải chú của Tàng Thần tiền. Y trộm cung tiền, kéo nó ra, lịch sử của Trung Nguyên đã được sửa đổi ngay tại khoảnh khắc dây cung kéo căng, tên của y vĩnh viễn khắc trên sách đế vương của trời đất.

Thứ duy nhất chệch quỹ đạo có lẽ chính là con tim y. Thân là nam tử, thật sự rất khó lòng kháng cự được vẻ đẹp của sát hung, tâm tính nàng lại không xấu, tư tưởng cũng đơn thuần, chung đụng thời gian dài y dần dà đơn phương động chân tình, ấy không phải là tai nạn mà là hiển nhiên. Thích cùng một nữ tử với kỳ lân của mình, từ cổ chí kim chưa bao giờ có vị đế vương nào như vậy. Làm thế nào để cân bằng, tránh lường bại câu

thương là điều trước mắt y cần phải cân nhắc. Thời gian không còn nhiều, mấy ngày nay ở chung mà nàng không có vẻ gì là xúc động hay do dự cả. Vì nàng mới vòng vèo quanh co mãi, tổn biết bao nhiêu âm mưu toan tính, ấy vậy mà những thứ này đang dần trở nên dư thừa và nực cười.

Y nói rất uyển chuyển, không hề có ý bức bách nào, chỉ là muốn để nàng cân nhắc. Kết quả mặt nàng lạnh tanh, không vui không giận, cũng không có thẹn thùng khiếp sợ khi được nam giới bày tỏ như những cô nương khác, chỉ lạnh giọng hỏi: “Có phải người bị bệnh đến hồ đồ rồi không?”

Y ghen hống, “Ta rất tỉnh táo, biết mình đang nói gì.”

“Bạch Chuẩn không phải kỳ lân của người sao?” Nàng lạnh lùng quay đầu đi, “Người đúng ra phải mong đợi chàng đến cứu mình, như thế người mới có thể hồi triều một cách rầm rộ, danh chính ngôn thuận làm bá chủ Trung Thổ.”

Chẳng đá động gì đến vấn đề kia nhưng trong lòng nàng hẫng đều hiểu cả. Khi lừa mình dối người y cũng tự thuyết phục mình rằng làm mọi chuyện đều vì nàng, song lại bị nàng vô tình vạch trần rồi. May mắn là nàng vẫn chưa phát hiện được tiểu thế giới này từ đâu ra, chí ít ở trước mặt nàng, y còn có thể ung dung sắm hai thân phận. Nếu không vì sao y bỗng nhiên biến mất khỏi Sát Thổ, rồi đảo mắt biến thành hoàng đế Trung Thổ, sai kỳ lân nhập thế để chứng minh mình... Những thứ này sẽ hóa thành ngăn cách giữa y và nàng, khiến y cả đời này cũng chẳng thể nào vượt qua được.

Y hít thật sâu vào, điều tức để lòng bình tĩnh lại, cố chấp nói: “Bất kể thân phận thật của ta là gì, ta đều có quyền thích nàng.”

Vô Phương vẫn thờ ơ, y thích là chuyện của y, kẻ thích nàng nhiều lắm, nàng cản không được, cũng không có cảm giác nặng gánh gì.

Thấy nàng ra vẻ không liên quan, y dần trở nên tức giận, “Nếu cả đời này chúng ta không ra được đây, nàng sẽ không còn được gặp lại Bạch Chuẩn nữa, nàng sẽ thế nào?”

Nàng nghiêm túc ngẫm nghĩ, cảm thấy dù không có Bạch Chuẩn nàng cũng sẽ không chấp nhận y, “Ta không sao, ta có thể sống rất lâu, tu hành ở đâu cũng như nhau cả. Đáng tiếc cho người thôi, ý sinh thân sẽ già, đời này không làm được hoàng đế, Trung Thổ cũng sẽ bị La Sát vương biến thành La Sát Quỷ quốc thứ hai, tính ra thì trách nhiệm của người nặng hơn ta nhiều.”

Không còn cách nào lay chuyển nàng nữa rồi, Minh Huyền bắt đầu nghi ngờ, có phải nàng đã phát hiện được gì rồi không, chứ sao từng câu từng chữ của nàng lại xéo sắc đến thế?

Y không thể không thay đổi thái độ, chán nản nói: “Sư phụ, nàng cứ nhất định phải đâm vào chỗ đau của ta sao?”

Vô Phương bật cười, “Chỉ đùa chút thôi mà, ta muốn khích lệ người chớ từ bỏ, bên ngoài còn có giang sơn tươi đẹp đang chờ người cai quản đấy.”

Sau đó cả hai đều im lặng, không nói thêm gì nữa. Ánh lửa hừng hực cuối cùng cũng đã thu hút đám La Sát ở trên núi mò đến. Lúc ngẩng đầu nhìn, họ mới phát hiện chúng đã vây thành một vòng lớn ở bên ngoài kết giới, con nào con nấy cũng mở to hai mắt nhìn sững, có lẽ không hiểu nổi tại sao họ lại dám táo bạo như vậy.

Vô Phương nhú mày, “Nhìn cái gì? Có gì mà nhìn hả?”

Nữ La Sát đã từng quen biết phấn khởi kêu lên: “Xem đi, tao đâu có nói sai, một nam một nữ, thịt ngọt ơ là ngọt.”

Ngọt thế nào cả đám đều nhìn ra, nhưng cấp trên đã chỉ đích danh không được động tới, nhìn không thì được, nhưng hạ thủ thì lại chẳng có gan.

“Các người làm thế có nghĩ đến cảm nhận của La Sát không vậy?” Con La Sát dẫn đầu dùng cả hai mắt mà lườm, định lực không đủ nên nước dãi chảy đầy đất.

Khảo nghiệm giới hạn nhẫn nại của La Sát... không chỉ là coi thường sự an toàn của chính họ mà còn là sự khiêu chiến sự tự chủ của tộc La Sát. Thợ săn thấy con mồi luôn có phản xạ theo điều kiện rất trực tiếp, con người tự lại, tim đập mạnh, nước dãi bắt đầu bài tiết nhiều hơn... Con La Sát dẫn đầu dờn chân đi vì đế giày cũng sắp ướt nhẹp rồi. Đối với loại mồi biết rõ thịt mình ngon mà còn công khai lắc lư trước mặt chúng, gã cực kỳ phỉ nhổ.

“Tao cảm thấy... Nếu chính chúng cũng không quan tâm tới mạng mình thì chúng ta cũng không cần cân nhắc thay chúng nữa.” Một con La Sát vừa nói vừa dán mặt vào tầng kết giới.

Kết giới vô hình, không nhìn thấy được song lại sờ được. Con La Sát lặng lẽ đưa tay ra sờ, lạnh lạnh, còn bóng loáng. Nó co ngón tay thử gõ gõ, có tiếng *cốc cốc* nhẹ vang... Không có chùy sắt để đập phá, nó bèn dùng sức ụ đầu về phía trước, chỉ cần chui đầu vào liền có thể phá kết giới, đến lúc đó thịnh yển liền bày sẵn rồi.

Từ bên trong nhìn ra ngoài, gương mặt bị đè ép đến vặn vẹo của con La Sát trông vô cùng buồn nôn. Minh Huyền nhóm dậy nói: “Chớ quên đại vương của các người đã ra lệnh, không cho phép các người động đến một sợi lông măng của bọn ta.”

Đại đa số La Sát sợ hãi ra mặt, đúng thế, thịt tuy ngọt, nhưng ngộ nhờ đại vương trách tội thì chính là chuốc họa vào thân. Có cần vì phải chút thịt

chia ra không đủ nhét kẽ răng này mà mạo hiểm lớn thế không?

Nhưng cũng có con thèm thuồng tới nổi đầu óc mù mịt, đưa ra đề nghị tồi đến nỗi không thể tồi hơn, “Thế này đi, chúng ta cứ ăn trước, nếu đại vương hỏi đến thì cứ nói bọn chúng rơi vào biển đao chết chìm rồi. Thì thế để không cũng bốc mùi, vì không muốn lãng phí lương thực nên chúng ta hầm một nồi canh trước khi thịt bị hỏng chia cho tất cả, thế nào?”

Ánh mắt của nhiều con La Sát lập tức sáng lên, biện pháp tốt lắm, không có tí sơ hở nào! Mới đầu bọn chúng còn sợ không thể ăn nói, nhưng đã có cách giải quyết rồi thì bắt đầu rục rịch, chúng nhao nhao bên ngoài kết giới đòi thử, thậm chí còn khuyên nhủ bọn Vô Phương: “Tự các người ra đây đi, bọn tao có thể đảm bảo để các người chết không đau đớn. Nếu còn ngoan cố kháng cự thì cuối cùng các người cũng sẽ chết vì đói thôi, chết đói ốm nhách hà. Các người chết một cách khổ sở, mà bọn tao ăn cũng chẳng đủ no, không có ý nghĩa gì.”

Nên biện pháp cùng có lợi là thôi chống cự, ngoan ngoãn đi ra để chúng ăn ư? Hình như họ đã đánh giá cao đám quý La Sát này rồi, thức ăn ngon trước mặt, lời của đại vương liền trở nên vô tác dụng, bọn chúng chỉ nghĩ đến chính mình.

Ham muốn ăn uống đúng là vấn đề khó khăn từ thời thiên cổ mà.

Vô Phương đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, đã không tìm được đường ra, cuối cùng cũng khó tránh khỏi phải đánh nhau một trận thôi, sớm một ngày hay chậm một ngày thì có gì khác đâu?

Nàng nhìn Minh Huyền, y xách kiếm, lão đảo đứng lên, dù chết cũng phải chết một cách đường hoàng.

Kết giới e không chống đỡ được bao lâu nữa, bầy La Sát càng lúc càng đông, vây thành ba vòng trong ba vòng ngoài bao lấy họ. Những bộ mặt kia xấu xí quái gở đến đủ hình đủ dạng, nhưng con nào cũng có răng nanh sắc

bén và móng nhọn như nhau. Vô Phương thấy trên kết giới xuất hiện vô số kẻ hờ nhỏ, trở nên mỏng đi và giòn yếu như băng vụn trên mặt sông mùa xuân. Bị vô số móng vuốt đè lên, cuối cùng kết giới cũng biến mất. Nàng hít một hơi, rút roi cốt từ bên hông ra... đại khai sát giới một trận thôi, cũng không phụ lòng làm sát hung kiếp này.

Bầy La Sát ở bên ngoài chen chúc nhau vào, con đằng trước đi chậm là liền bị con phía sau vượt lên đập văng ra. Vô Phương cắn chặt răng, giơ roi thủ thế, lúc đang định liều mạng thì một luồng sáng xanh dâng lên từ đường chân trời, bay thẳng vào giữa không trung. Dải sáng kia mới đầu chỉ rộng chừng ba tấc, sau đó dần dần lan rộng, rồi nó bỗng trở nên chói lòa, chiếu sáng toàn bộ đồng cỏ. Đại quân La Sát hết hoảng, rồi rít dừng bước, trơ mắt nhìn bầu trời dần nứt ra, tựa như ngọn đèn lưu ly bị đập rạn. Chúng xoay người tính chạy về trong núi, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, trời đất sụp đổ, ánh nắng xuyên phá bầu trời đêm rọi xuống, như dòng nước ở Thiên Giản trong chớp mắt lấp đầy thế giới.

Đã ở quá lâu trong bóng tối, nên khi thấy ánh nắng thì chói mắt vô cùng, Vô Phương che mắt, chỉ nghe thấy xung quanh đều là tiếng kêu gào. Bầy La Sát không thể gặp ánh mặt trời được, có lẽ đã bị cháy rụi cả rồi!

Trong lòng nàng biết, nhất định là Bạch Chuẩn tới cứu nàng, tuy nhiên càng cuống càng chẳng thể mở nổi mắt. Vất vả lắm nàng mới thích ứng được, đương lúc còn mơ màng thì thấy giữa thung lũng ở hai núi có một bóng dáng ngược sáng đang bước đến, không nhìn rõ được mặt, chỉ thấy được hình dáng cơ thể chàng, vai rộng eo hẹp, cao thẳng như tùng trúc.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tiếng gào thét xung quanh dần tắt, trong không khí ngập tràn mùi thịt thối, buồn nôn đến cực độ.

Ánh sáng chói lòa khiến Vô Phương không thấy rõ, chỉ có thể cố sức quan sát. Thân hình giống chàng, kiểu xuất hiện phô trương như thế này cũng giống chàng nốt, nhất là cây cung có dáng kỳ quái và mạnh một cách dữ dội trong tay chàng, nàng vẫn nhớ rõ nó vì đã từng thấy không chỉ một lần. Tiểu thế giới do La Sát vương tạo nên vốn bền chắc không gì phá vỡ được, trên đời này hẳn chỉ thần binh mới có thể đập tan ma chú, và thần binh đó chính là Tàng Thần tiễn của chàng.

Vô Phương tiến lên trước hai bước, khi đã trông ngóng quá lâu người ta thường rất sợ đây là chỉ là giấc mộng. Nàng không dám đến quá gần, cố gắng khống chế cảm xúc, sợ tỉnh mộng rồi thì bản thân vẫn còn ở trong bóng tối khôn cùng.

Lệnh chủ đi đến, ban đầu là từng bước điềm tĩnh, không nhanh cũng không chậm, rồi dần dà nhịp bước tăng nhanh, nhanh hơn chút, nhanh hơn chút nữa... Sau đó chàng bắt đầu chạy, càng chạy càng nhanh, rồi chợt biến thành luồng sáng bay đến trước mặt nàng. Vô Phương còn chưa kịp mở miệng thì đã bị kéo vào lòng.

“Nương tử...” Chàng không nén nổi khóc òa, “Ta tìm được nàng rồi! Mấy ngày nay ta ăn không ngon không ngủ yên, hễ nhắm mắt lại là trông thấy nàng. Nếu vẫn không tìm thấy nàng, ta còn định đánh lên núi Cát Tường tìm Liên sư đòi lời giải thích đấy.”

Chàng thốn thức khóc nức, vẻ ngoài hoành tráng dày công bày bố lúc trước đã bay biến từ sớm. Vô Phương hay thấy dáng vẻ đầy kinh ngạc hãi hùng của chàng rồi nên không có cảm giác hình tượng sụp đổ gì. Trái lại nàng thấy lòng vừa bình yên vừa an toàn, có điều cổ họng nghẹn nghẹn nói không nên lời.

Nàng ôm chặt lấy eo chàng, áp má mình lên cổ chàng, thật tốt quá, chàng ấm áp như thế, tốt quá... Nàng mở lớn mắt, lệ từ đuôi mắt trào ra chảy xuống cổ áo. Thật ra nàng cũng không muốn như vậy, chuyển nguy thành an thôi mà, tuy quá trình hơi tốn thời gian, nhưng ít ra không hề có thương vong, tính ra cũng chẳng là hung hiểm gì đáng nói. Nàng đã từng tưởng tượng rất nhiều lần, chàng đến thì nàng nên cười nhạt với chàng, hay là kiểu cách trách chàng đến muộn vài ba câu... Nhưng đến khi gặp rồi, tình hình lại vượt khỏi tầm khống chế của nàng. Cảm xúc của đồ ngọc này đúng là dễ lây lan, nàng níu lấy lớp áo ngang hông chàng, cùng thút thít theo chàng.

Cảnh tượng này khiến người đứng xem chẳng biết phải làm sao. Lệnh chủ mất ba bốn ngày tìm được đến đây đã coi như thần tốc rồi, chỉ chia cách mấy ngày mấy đêm thôi mà, có cần phải ra vẻ sinh ly tử biệt như vậy không? Đúng là nhức mắt, Minh Huyền lẳng lẳng nhìn, rồi lẳng lẳng cười. Kỳ lân của y giới diễn sâu thật, mà cũng đúng, nếu không dư thừa nhiệt tình đến nhường ấy thì trong những năm tháng dài đằng đằng bị lưu đày nơi uế thổ, e hẳn đã sa vào ma đạo từ lâu rồi.

Hai kẻ đang yêu gặp lại nhau, cảm tình bất chấp mọi thứ núi lở đất mòn đó thật sự khiến người ta phải trố mắt ghen hòng. Cách bọn họ biểu đạt nhớ nhung chính là ra sức xoa nắn mặt đối phương. Hai gương mặt đang yên lành đẹp đẽ lại bị bóp cho ửng đỏ, sau đó là màn hôn chụt chụt, hoàn toàn không hề kiêng kỵ đang có người ngoài.

Ly Khoan Trà luôn bị tự động phớt lờ ôm ngực, trông vô cùng sầu não. Tình yêu chân chính đẹp biết bao nhiêu, lệnh chủ và Yểm hậu xem

như đã thành rồi. Đáng tiếc thật, cậu ta tuy nhỏ tuổi hơn lệnh chủ nhưng kinh nghiệm yêu đương lại phong phú hơn ngài ấy nhiều, vài ba trăm tuổi đã bước vào tình trường, những năm qua cũng có không dưới trăm mối nhân duyên ngắn ngủi, ấy vậy mà đến nay vẫn chưa từng có một nữ tử nào khiến cậu ta nhớ không quên cả.

Trong lúc Lệnh chủ và Vô Phương như chìm trong hũ mật, mấy kẻ ngoài cuộc đành ngán ngẩm lên tiếng chào hỏi nhau.

“Ý sinh thân thứ thiệt?” Ly Khoan liếc nhìn Minh Huyền.

Minh Huyền phô ra tư thái cao quý, gật đầu thôi mà cũng nom đầy phong cách.

Ly Khoan ai oán trong bụng, thế giới này kỳ diệu vậy đấy, chuyện bọ hung biến thành ve sầu gần như ngày nào cũng đang diễn ra. Cậu ta cố nhớ lại xem trước đó có từng đặc tội với y không, không nghĩ không sao, nghĩ rồi mới giật mình. Từ lần đầu gặp ở Tu Di Hãn Hải, hình như cậu ta và Diệp Chấn Y đã không hợp nhau rồi thì phải. Người này nói chuyện luôn chĩa mũi dùi về phía cậu ta, mà cậu ta dĩ nhiên cũng không phải hạng dễ trêu, đáp trả vô cùng máu lửa. Ai ngờ sau khi chạy hết một vòng lớn, y lại biến thành ông chủ của ông chủ, thế này thì khó xử rồi.

Có điều nhìn kỹ y xong, cậu ta liền thấy nhẹ nhõm. Có ghê gớm đến đâu thì vẫn chỉ là cái xác phàm tục thôi à. Chẳng vấn đề gì, nếu không lẫn lộn ở Trung Thổ được nữa thì cậu ta có thể quay về Phạn Hành Sát Thổ, dù gì đối phương cũng đâu định phát triển sự nghiệp ở đó.

“Hạnh ngộ.” Cậu ta cười nhạt, “Chuyện hôm qua tức là chuyện đã qua, xí xóa mọi ân oán cũ thôi, hôm nay coi như quen biết lại từ đầu có được không, đây là tiếng lòng của ta, và cũng là tiếng lòng của lệnh chủ bọn ta.”

Minh Huyền đứng là bậc đế vương, trước kia có ba phần kiêu căng thì sau khi thân phận thật bị lộ lại càng có khí thế cao hơn người. Có điều y không phải hạ người hẹp hòi, cũng không hứng thú mấy với Ly Khoan, nên thuận miệng đáp: “Hôm nay mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, chỉ mong có thể là một khởi đầu tốt.”

Muốn khởi đầu tốt cũng chẳng khó, chỉ cần y toàn tâm toàn ý làm hoàng đế của y, chớ nhúng tay vào cuộc sống tình cảm của kẻ khác là được rồi.

Thật ra ngẫm kỹ lại thì cũng không dễ gì cho y, với kinh nghiệm tình trường lão luyện của mình, Ly Khoan Trà đã nhận ra y thâm mến Yểm hậu từ lâu rồi. Lấy thân phận bây giờ của y, quan hệ giữa y với lệnh chủ là cắt không đứt mà còn thêm loạn. Phải ví von thế nào nhỉ, có lẽ là quan hệ hợp tác, là quan hệ giữa chủ nhân và linh vật, mà cũng có thể là quan hệ giữa chủ nhân và sủng vật. Thử nghĩ mà xem, gương mặt nhìn cô gái mình thích yêu đương với sủng vật của mình, thật sự là một loại cảm xúc khó bề phân giải. Thế giới nhân yêu hỗn tạp không tiện lẫn lộn, bất cứ thứ gì cũng có thể biến thành tình địch, nghĩ như vậy thì đúng là có hơi tội nghiệp cho y.

“Hay là...” Nhìn cục diện khó bề chia lìa của hai vị bên kia, Ly Khoan thử đưa ra đề nghị, “Chúng ta tránh đi một lát?”

Cứ ở đây nhìn mãi không phải là ý kiến hay, nhìn nhiều chỉ tổ tự rước khó chịu thôi.

Minh Huyền thôi nhìn, cất bước rời đi. Về điểm này Ly Khoan thực sự bội phục y, không hổ là hoàng đế, nói dứt là dứt, chẳng như lệnh chủ không chút tiền đồ nhà cậu ta.

Bọn họ đi về phía cửa núi, nơi này chỉ còn lại đôi tình nhân nhỏ vẫn đang khóc rưng rưng. Lệnh chủ liên tục tự trách: “Nếu hôm đó không để

nàng về núi Nhĩ Thị thì tốt rồi, bây giờ chúng ta đã thành hôn, nếu hành động nhanh thì không chừng có cả con luôn rồi.”

Chàng đúng là có sự tự tin khác thường đối với khả năng sinh sản của mình. Lần nào cũng vậy, mới trò chuyện một chốc là chàng liền bắt đầu không đứng đắn, nên lời chàng nói chỉ có thể nghe một nửa thôi. Vô Phương dần bình tĩnh lại, lau nước mắt nói: “Hôm đó chàng đuổi ta về núi Nhĩ Thị có phải là vì biết được tin ý sinh thân giáng thế không? Kỳ lân phải nhập thể hộ chủ, cho nên chàng mới đặt Tàng Thần tiễn trước đại điện để chờ để vương triện bất cứ lúc nào, đúng không?”

Lệnh chủ đáp quanh co: “Nàng biết cả rồi sao? Là Minh Huyền nói với nàng ư? Thật ra ta không có ý định giấu nàng, nhưng thân phận này chả vẻ vang gì cho lắm, ta cũng không tiện nói ra.”

Là kỳ lân thì có gì mà không vinh dự chứ, một trong tứ đại thần thú thượng cổ, địa vị thậm chí còn cao hơn cả rồng. Thân mang sứ mệnh, có thần thú nào không có sứ mệnh sao? Long phượng không có ư? Hay là Bạch Trạch* không có? Thậm chí Cộng Công** làm gãy cột trời, phương Bắc sụp đổ còn phải nhờ Huyền Quy chống đỡ nữa đấy. Đã là thần thú thì chẳng con nào ăn không ngồi rồi hết.

(*Bạch Trạch là một loài linh vật trong thần thoại Trung Hoa và Á Đông. Tên ‘Bạch Trạch’ mang nghĩa là “đầm lầy trắng”).

(**Trong thần thoại có ghi rằng thủy thần Cộng Công làm gãy cột chống trời, trời bị vỡ một mảng lớn làm ngập nước xuống nhân gian và điển tích bà Nữ Oa đội đá vá trời xuất xứ từ đây.)

“Vì chuyện này mà chàng tự ti à?” Nàng thở dài, “Nên ta mới nói đầu óc chàng có vấn đề mà.”

Lệnh chủ chớp mắt nhìn hôn thê, gương mặt xinh đẹp sáng lên dưới ánh mặt trời mới mọc, “Bọn chúng đâu có con nào bị người ta cười, chỉ có

mình ta là bị cười hà... Có điều ta đã thề rồi, cả đời này không kẻ nào có thể cười ta cả, chỉ cho phép mình nàng thôi. Nàng muốn đi đâu ta sẽ chở nàng đi, bảo đảm vừa nhanh lại vững.”

Nàng thấy buồn cười, “Chàng bị nghiện chở người ta à?”

Chàng đáp ngay: “Không phải, ta ôm ấp một nguyện vọng từ rất lâu rồi, ấy là được nàng cười, tư thế nào cũng được hết.” Chàng nhe răng cười một cách vô lại, rồi bỗng ôm chầm lấy nàng, “Nương tử à, để ta nhìn kỹ mặt nàng nào, rời khỏi ta mới bốn ngày mà gầy đi quá chừng này, quả nhiên không có ta không được.”

Nhớ đến trong ngực còn cất mấy quả, chàng lật đật lấy ra. Đáng tiếc thân nhiệt cao của chàng đã làm lớp đường áo bên ngoài mấy quả tan chảy, trái ướt đầm ngực chàng. Chàng ai oán, “Cháy hết rồi, quả khô không ngọt thì ăn không ngon.” Vừa nói chàng vừa cởi áo trong của mình ra, “Hay là nương tử cứ ăn một miếng rồi liếm một chút đi, trước ngực ta có đường nè, đừng lãng phí.”

Lồng ngực rắn chắc trắng trẻo kia bị dây đường nên càng thêm sáng bóng khi ở dưới ánh mặt trời. Chàng ưỡn ngực tràn đầy mong đợi, kết quả bị nàng đánh cái *bốp*, “Sao chàng lại có thể buồn nôn thế hả!”

Trên mặt còn dính nước mắt, lệnh chủ khó hiểu nhìn hôn thê. Vì sao không thể thoải mái âu yếm nhau vậy? Thế này đã là gì đâu, cơ thể trần truồng của chàng nàng cũng nhìn rồi, còn ngượng gì nữa. Chẳng lẽ nàng chê chàng bẩn? Cảm thấy chàng đường xá xa xôi chạy tới đây, ngực sẽ có mồ hôi? Nàng không biết kỳ lân không đổ mồ hôi à? Hơn nữa chàng còn có khả năng tự làm sạch, luôn giữ được toàn thân khô ráo thơm tho.

Bị hôn thê chê nên tâm trạng liên ỉu xiu, chàng nói nhỏ: “Nếu là ta thì tuyệt đối sẽ không chê nàng. Không tin nàng thoa đường lên ngực đi, ta nhất định không chút do dự liếm sạch.”

Chàng vừa dứt lời, mặt hôn thê chợt thoát đỏ. Lệnh chủ ngạc nhiên, đợi nghĩ thông rồi thì nhất thời liền có cảm giác phồng mũi. Tình yêu đúng là thứ huyền diệu, hễ đối mặt với hôn thê là chàng lại đầy ý tưởng tạo tình thú như vậy, trước kia sao không phát hiện mình có kỹ năng này nhỉ.

Chàng vui phơi phới, nắm lấy vai nàng, “Nương tử, hai ngày nay có phải nàng ngày nhớ đêm mong ta không?”

Nhưng Vô Phương lại không ừ hử gì. Lệnh chủ lúng túng, cúi xuống nhìn nàng, “Nương tử à, nàng sao vậy? Chẳng lẽ không có cảm giác gì với ta sao? Hay là...” Trong phút chốc mặt chàng chợt âm ảm hằn đi, “Chúng ta với Minh Huyền mấy hôm, phát hiện y tốt hơn ta nên chuẩn bị thay lòng đổi dạ rồi?” Nói mà không giữ kẽ, chàng đoán chừng một khắc sau lại bị đánh nữa cho xem.

Nhưng không, Vô Phương xoay lại ôm lấy lệnh chủ, vùi mặt vào hõm cổ chàng, nhỏ giọng nói: “Ta cứ tưởng sẽ không được gặp lại chàng nữa.”

Ngay lập tức lệnh chủ lại lệ nóng khoanh tròn. Hôn thê hằn mê luyến chàng lắm rồi nên mới có thể dờ bỏ hết rào cản tư tưởng khi trước. Nhớ lại thời gian trước, chàng có nhiệt tình thế nào cũng toàn bị hờ hững, chàng còn từng cho rằng nàng là hòn đá mài mãi vẫn chẳng nóng được, không ngờ mới chia xa mấy hôm mà đã nhớ chàng đến vậy, chàng thật sự rất thích kiểu một khi đã yêu là yêu hết mình không cố kỵ như thế này của nàng.

Chàng ôm lấy nàng, thăm thiết nói: “Ta cũng thế, nhớ đến mức bồm ta rụng cả mảng đây này. Nàng không có ở cạnh ta, ngay đến da ta cũng không sáng bóng nổi.”

Nàng thở dài, “Chàng đừng nói nữa.”

“Vì sao?” Chàng ngây ngốc hỏi: “Ta thấy mấy lời ta nói tình tứ lắm mà.”

“Chàng có rảnh thì hôn ta đi được không?” Nàng nhăn nhó, “Ta thà để chàng hôn ta còn hơn là nghe chàng nói bậy bạ.”

Ôi chao, lông tóc lệnh chủ lập tức dựng đứng cả lên. Chàng biết hàm nghĩa của từ ‘hôn’, sự dịu dàng mê mẩn ở Trung Âm Kính Hải hôm đó lại quay về gột rửa lòng chàng. Chàng ôm lấy mặt nàng, hôn lên môi nàng. Hai ngày ăn không ngon ngủ không yên, sắc mặt nhợt nhạt của nàng làm chàng đau lòng hết sức.

Lệnh chủ vừa hôn, vừa đưa tay ra sau lưng khảy ngón trở một cái, kết giới cao vạn trượng lập tức dựng đứng lên, ngăn chặn tầm mắt của vạn vật trên thế gian. Thế này là có thể tập trung mà hôn rồi, chàng ôm nàng vào lòng tỉ mỉ nhấm nháp, nường tử ngọt thật đấy, hôn thế nào cũng không đủ. Gặm nhấm một hồi chàng tách ra nhìn môi nàng, sắc môi đậm hơn tí rồi, dùng lực mút thêm hai cái lại tách ra nhìn, sắc hồng cuối cùng cũng xuất hiện. Chàng vẫn thích dáng vẻ diễm lệ lạnh lùng của nường tử hơn.

Vô Phương hơi bực bội cắn nhẹ lại chàng. Bệnh cũ tái phát à? Hay kỳ lân bọn họ chính là thế, chỉ biết chơi đùa nên làm gì cũng không chuyên tâm được?

Cuối cùng chàng vẫn thức thoir ôm lấy nàng, để nàng hôn mình. Giữa lúc mơ màng nàng thấy hình hoa văn ngọn lửa mơ hồ ẩn hiện nơi hai thái dương chàng.

Được hôn thê vuốt ve mặt, lệnh chủ rất hưởng thụ, mắt híp lại. Vô Phương bật cười, ngậm lấy môi dưới của chàng nhẹ kéo kéo, chàng liền cảm thán: “Ôi, bây giờ ta muốn động phòng ngay...”

Đang tình tứ lại bị chàng phá hỏng rồi. Nàng phát hiện giữa bọn họ là một vòng tuần hoàn kỳ quái, lúc không thấy thì nhớ tới nỗi tê tâm liệt phế, lúc thấy thì lại bị chàng ằm ỉ đến nói không nên lời, chỉ muốn đánh chết chàng thôi.

Nàng véo tai chàng, “Bạch Chuẩn!”

“Gọi ta là A Chuẩn, hoặc là phu quân, như thế thân mật hơn.” Chàng nghiêng đầu, thuận thế hôn lên tay nàng, “Nàng đừng lảng tránh vấn đề này nữa có được không, dù gì ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Nàng đỏ mặt lấm bầm: “Chàng chẳng hiểu gì cả, đã hôn thì phải mang hết bản lĩnh ra mà hôn cho ra hồn chứ...”

“Nhưng về mặt kia ta có nhiều ngón nghề lắm.” Lệnh chủ chỉ trời thề thốt: “Nàng thích hình người với hình người hay là hình người với hình thú? Hay hình người trước hình thú sau? Chưa kể cần làm gì ta đều đã tường tận, chỉ cần nương tử tin ta, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể so găng.”

Vô Phương ử dột mặt mày, xệ khóe miệng nhìn chàng.

Lệnh chủ cảm thấy bản lĩnh của mình bị nghi ngờ, lúc đặt hôn thê xuống thì quyết định cho nàng biết chút ít về mị lực của nam giới, cố ý hếch hông lên...

Vô Phương cau mày, thứ gì chạm vào bụng nàng thế này, đưa tay thăm dò thì phát hiện là thứ trên người chàng, lập tức ngượng chín mặt.

Cô nương học y biết nhiều hơn các cô nương bình thường. Trước mặt thầy thuốc thì cơ thể nào có bí mật gì! Vô Phương thẹn thùng chết đi được, oán trách lệnh chủ không biết xấu hổ, nhưng đồng thời lại có phần vui vẻ, vì nếu không thích nàng chàng đã không có biến đổi như thế rồi.

Nàng đỏ mặt, khẽ nghiêng người, “Chàng đừng dẫn chút được không, cứ nói hai ba câu là lại quay về chuyện này.”

Lệnh chủ ảm ức, “Ta cũng hết cách rồi, nhìn thấy nàng là tự nhiên biến thành như thế.”

Rất kỳ quái, những kẻ yêu nhau hễ thảo luận đến loại chuyện này thì sẽ có tâm trạng kích động lẫn xấu hổ. Lệnh chủ gái đầu cảm khái: “Ta cảm thấy xiêm y Trung Thổ không tiện lợi cho lắm, bị kẻ khác nhìn thấy hẳn rất mất mặt nhỉ? Ta muốn may một cái quần đùi mặc thêm, nàng nói xem có được không?”

Nàng không hào hứng mấy, “Không tốt cho cơ thể.”

Lệnh chủ khỗ não ngửa mặt lên trời, “Cũng phải, hai thứ cứng va nhau nhất định sẽ có một bên bị thương.” Dứt lời liền nhận lấy cái lườm nguýt của nàng, chàng ngạc nhiên hỏi: “Ta nói sai sao?”

Sai thì không sai, chỉ là ngu quá thôi. Huống hồ tình cảnh này thích hợp nói đến chuyện quần đùi sao?

Vô Phương nhìn trái phải, đại quân La Sát của một khắc trước đã hóa thành đồng than đen lộn xộn, cứ đi năm ba bước là gặp một bãi đen thui, nhìn từ xa cả bãi đất trông như bị thùng cả nghìn lỗ.

Nàng không biết cảm giác hiện tại của mình là gì, mờ mịt hỏi chàng: “Đã tìm được ý sinh thân thật sự rồi, chàng phải hộ tống y, bảo vệ y leo lên đại bảo, đúng không?”

Lệnh chủ ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Dù rất không muốn, nhưng đây là số mệnh của tộc kỳ lân, tên ta đã bị điểm thì ta phải hoàn thành nhiệm vụ thôi. Ta cứ tưởng bọn họ biếm ta đến Sát Thổ rồi không còn nhớ tới ta nữa chứ, nào ngờ đã mười nghìn năm trôi qua mà bọn họ vẫn không có ý định tha cho ta.”

Vô Phương thương xót phúi phúi vai chàng, số mạng khó thoát, không thể nghịch thiên cải mệnh, chỉ có thể gặp sao hay vậy mà thôi.

“Chàng nói chàng bị biếm đến Phạn Hành Sát Thổ, chẳng lẽ vì chàng có màu đen?”

Lệnh chủ rừng rừng nước mắt, “Đúng thế, cũng vì ta màu đen nên bọn họ cảm thấy ta xui rủi. Nhưng bốn đại vương là anh hùng cái thế, sức chiến đấu siêu cường, chân thân của ta anh tuấn hơn lũ ba màu hai màu kia nhiều. Nương tử muốn xem không, ta có thể biến trở về cho nàng xem.”

Vô Phương đã từng thấy ghi chép sơ lược về loài kỳ lân ở trong sách rồi. Giống loài này không phổ biến như rồng, có lẽ vì không phải lúc nào cũng có minh quân, kỳ lân nhập thế không nhiều nên ảnh vẽ minh họa cũng không được kỹ càng bằng rồng. Kỳ lân là thụ thú, thụ thú chân giẫm hào quang mà đến, bình thường đều rực rỡ chói lòa. Nàng không cách nào tưởng tượng được kỳ lân màu đen là thế nào, cho nên cũng hết sức tò mò.

Thấy nàng không phản đối, lệnh chủ quyết định biểu hiện tốt một phen. Về sau hôn thê sẽ sống cùng chàng, mọi mặt tốt và không tốt của chàng đều cần phơi bày trước mặt nàng. Chàng hy vọng nàng yêu tất cả về mình, dĩ nhiên cũng bao gồm chân thân đẹp ngời ngời song danh tiếng không được tốt này của chàng.

Sương khói nhanh chóng bao trùm toàn thân chàng tạo thành một tầng nước dựng đứng. Tâm nhìn của Vô Phương không thể xuyên qua được, chỉ có thể trông thấy bóng dáng lơ mờ của chàng bắt đầu biến đổi, từ hình người từng chút từng chút trở nên to ra, cơ thể bành trướng...

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Vô Phương giơ tay áo lên che mắt, đám mây kia tuy không quá chói mắt nhưng cũng đủ khiến người ta khó nhìn thẳng.

Kỳ lân mà, đâu phải sơn tinh dã quái đâu mà *rầm* một tiếng liền có thể chuyển đổi giữa hai kiểu hình dáng, vì quý hiếm nên cũng phải phô trương hơn cho xứng với thân phận của chàng. Vô Phương nhìn tránh đi, trong đầu phỏng đoán không biết chân thân của lệnh chủ sẽ trông thế nào, có khi là kháu khỉnh bụ bẫm giống một con Phỉ Phỉ cỡ lớn cũng nên. Nàng từng xem qua một ít tranh ảnh, có điều hình minh họa kỹ lân trên đó đều là từ sự suy đoán của họa sĩ, vì dầu gì cũng rất có ít người may mắn được nhìn thấy giống thủy thú này. Có kẻ vẽ đầu rồng, có kẻ vẽ đầu sư tử, đủ hình đủ dáng, cực kỳ tùy ý.

Nếu thật sự giống Phỉ Phỉ thì cũng tốt thôi, Vô Phương thầm nghĩ. Với tính cách dịu dàng như chàng, hình thể vừa phải cỡ như cọp là phù hợp nhất...

Biến trở về chân thân phải mất bao lâu vậy? Nàng nhìn qua từ dưới tay áo, mây khói vẫn chưa tan, nhưng ánh sáng đã dịu đi phần nào. Có gió nổi ư? Nàng thả tay áo xuống, tóc mai bị gió thổi tung bay, quầng sáng mờ mờ trước mắt chuyển động như lớp sương mù dần tụ lại, thấp thoáng một bóng dáng song nàng lại chẳng nhìn rõ.

Gió cứ thổi từng đợt từng đợt phả vào mặt nàng, đúng là kỳ lạ. Vô Phương vô tình ngược mắt lên, vừa nhìn một cái thì suýt nữa đã giật bắn mình vì sợ... Một cái mũi to lớn dừng ở ngay trên đỉnh đầu nàng, hai bên

mép lộ ra răng nanh, đôi mắt lấp lánh như có điện, mỗi lần chớp một cái là lại bắn ra nghìn điểm sáng. Chàng có sừng như nai, thân mình rất dài, bờm và râu dài ngoằng, gương mặt dữ tợn phủ đầy vảy như rồng, điểm duy nhất khác rồng có lẽ chính là mặt to hơn rồng, khá giống kết hợp giữa rồng và sư tử. Không gầy còm cũng không sắc bén như hai loài kia, ấy vậy mà vẫn oai phong lừng lẫy, khí thế mạnh mẽ.

Đúng là kinh người! Vô Phương lùi về sau hai bước thì tầm mắt mới dứt được khỏi khuôn mặt to lớn của chàng. Thân hình to lớn, toàn thân phủ vảy đen thật đen, nhưng cái màu đen này lại là sắc màu đẹp nhất trần đời, bóng loáng trơn nhẵn như như mặt trong của ngọc trai, mơ hồ phản chiếu ánh sáng lóng lánh. Chàng có bốn chân cứng cáp với móng nhọn, còn cả đuôi rồng cực dài nữa... Nàng vô cùng ngạc nhiên, kỳ lân trong tranh rõ ràng nào có đuôi, chẳng lẽ hắc kỳ lân khác màu với những con khác nên có vài vị trí sẽ xuất hiện biến dị ư?

Nàng nhướn mày, chỉ vào đuôi chàng, “Tộc của chàng đều thế cả, hay chỉ mình chàng thôi?”

Chàng nghe thế thì cong đuôi tới, phe phẩy đuôi quạt cho nàng hai cái, “Có mát không? Bọn ta đều như thế hết, có điều của ta dài hơn họ thôi, ngắn quá thì không khí thế, lúc đánh nhau cũng dễ giữ thăng bằng hơn.”

Trong hình thú nhưng vẫn nói tiếng người, có điều giọng trở nên to trầm hơn, ồm ồm vang dội như sấm. Vô Phương nhìn kỹ lệnh chủ, cuối cùng không kìm được đưa tay ra sờ soạn vảy chàng.

“Sao nào?” Chàng nhìn nàng đầy mong đợi, “Nương tử à, vi phu có oai phong không? Nhìn sừng ta này, nhìn vuốt ta đi, còn cả lớp vảy trên người ta nữa này... Nhìn quen rồi sẽ thấy đẹp lắm đấy.”

Nàng mỉm cười, hai mắt cong cong, đáp: “Ừ, vừa nhìn là thấy đẹp rồi.”

Có lẽ do tiếp xúc với toàn chim muông thú vật nên nàng có thể dễ dàng tiếp nhận được nguyên hình của bất cứ loài nào. Chàng không giống mấy loại có lông dài, kỳ lân đứng đầu bách thú, vốn oai hùng ngời ngời, dùng từ ‘đẹp’ thì không hợp cho lắm, trong mắt nàng hai chữ ‘đáng yêu’ hợp hơn. Dù màu đen nom có vẻ hung dữ hơn các màu khác, nhưng khi biết đó là chàng, nàng lại không thấy sợ chút nào.

Còn chàng, được hôn thê khen trong lòng liền nở hoa tung tóe, sải bước nhỏ đi một vòng, hông eo đong đưa, móng giẫm lên đá, vừa đi vừa nghiêng đầu nhìn nàng, “Thật ra thì đen cũng tốt, đen giúp mặt trông nhỏ hơn. Nàng chưa thấy mấy tên có màu khác đâu, tên nào tên nấy mặt cũng chành bạnh như cái mâm. Tộc kỳ lân có mỗi điểm ấy là không hay, đầu lớn cổ dài, chỉ vóc dáng là tạm được. Nhất là ta đây, dáng thuôn hình giọt nước, chạy không hề bị trở ngại, cưỡi gió một cái là đi được tám vạn dặm, trừ Ứng Long với Côn Bằng ra thì không ai chạy hơn ta cả.”

Chàng như đứa trẻ đắc ý khoe khoang sự thần thông của mình. Vô Phương chỉ tùm tùm cười lắng nghe, có lẽ trên đời này vẫn chưa ai thấy được chân thân của chàng, ngay cả Minh Huyền cũng không. Nói cho cùng thì đều do chàng và nàng tâm ý tương thông, nàng cũng biết chàng nói thì nghe dễ dàng, nhưng ẩn sau đó có biết bao chua cay mà chàng phải nếm trải. Đợi đến khi xong việc ở Trung Nguyên thì về Phạn Hành Sát Thổ thôi, sau này sẽ không để kẻ nào phá hỏng chuyện nữa.

Nàng giơ tay lên toan vỗ vai chàng thế nhưng lại không với tới, liền thở dài, “Chàng to lớn thật đấy, ta cứ tưởng hình thể của kỳ lân chỉ tầm tầm sư tử hay hổ thôi.”

Chàng mờ ám vẩy đuôi, “To có chỗ hay của to chứ, sau này nàng sẽ biết thôi... Khà khà, nương tử à, nàng có muốn lên cưỡi không?”

Vô Phương nhìn cái mông thú to lớn tròn trịa kia, cuối cùng vẫn then thùng lắc đầu, “Đợi đưa ý sinh thân về Trung Thổ rồi thì chàng hãy chở ta

đi du ngoạn danh lam thắng cảnh.”

Nhớ đến ý sinh thân kia là lệnh chủ mất sạch hết hứng thú. Cái tên không biết xấu hổ đó đã từng giả mạo hôn thê lên kiệu hoa của chàng, suýt nữa chàng đã bái đường với hắn ta rồi! Không biết trong mưu tính của hắn ta có chuyện đó không, muốn dùng thủ đoạn hạ lưu này bắt ép chàng, nhưng chàng thà chết còn hơn phải luồn cúi.

Chẳng còn vui vẻ nổi, lệnh chủ biến về hình người, mặt đầy vẻ không cam lòng rành rành. Vạt áo chàng vẫn còn mở, Vô Phương lau nước đường rồi cài nút lại hộ chàng, sau đó kéo nhẹ chàng, “Dẫu sao cũng phải đổi mặt, đi chào hỏi đi rồi sớm đưa y về Trung Thổ.”

Chợt nhớ đến La Sát vương trong thành Trường An, chàng vỗ trán nói: “Đúng, ta còn chưa xong việc.”

Có điều đại sự đến đâu thì cũng không làm trở ngại được niềm vui sau khi gặp lại, lệnh chủ ngồi xổm xuống trước mặt hôn thê, “Lên đi, để ta công nàng.”

Vô Phương mím môi cười, kéo chàng đứng thẳng lên. Chàng mặc y phục trắng, nàng hóa ra bộ váy đỏ để hợp với chàng, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên ngồi trên vai chàng bằng một tư thế tuyệt mỹ.

Mặt trời trên cao chiếu sáng rực rỡ, một đôi bách nhân dựa vào nhau bước đến giữa hẻm núi, vạt váy bông bành trong gió, hình ảnh kia đẹp tới mức không còn từ để diễn tả.

Ly Khoan Trà xoa xoa hai tay, cố ý bôi muối lên vết thương, “Chậc, viên mãn lớn nhất trên cõi đời này đúng là trai tài gái sắc, nhìn đi, chúa thượng nhà ta và Yểm hậu xứng đôi chưa kìa! Tưởng mạo như bọn họ đây, kẻ khác đứng nhìn là được rồi chứ đừng xen vào để tránh tự chuốc nhục nhã.” Nói rồi cậu ta liếc nhìn Minh Huyền, song y chỉ nheo mắt nhìn lệnh

chủ và Vô Phương, nơi khoe miệng phảng phất nụ cười, không ai đoán được trong nụ cười này của y ẩn chứa điều gì.

Bọn họ thân mật ngọt ngào y cũng chẳng nói lời nào, trong mắt bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, vẫn đứng thẳng sống lưng. Y đang đợi kỳ lân cúi đầu với mình, dù gì y mới là đế vương thật sự.

Nào ngờ Bạch Chuẩn hoàn toàn không có giác ngộ của nhân sủng, không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng đã làm y tức nghẹn họng...

“Sao người lại phải mặc đồ y chang ta thế hả?”

Tất cả ngậy ra, bầu không khí lúng túng lan tràn bốn phía, ngay cả Vô Phương ở trên vai lệnh chủ cũng cảm thấy tội lỗi, lặng lẽ tuột xuống.

Sắc mặt không dễ nhìn lắm, nhưng Minh Huyền vẫn đối đáp chu toàn, “Trong tiểu Châu Diệu Phát này ở đâu cũng có quý La Sát, ta mặc áo đen để tiện ẩn nấp.”

“Thế thì vì sao đến cả kiểu dáng cũng giống nhau hả?”

Minh Huyền nổi giận, sẵn giọng nói: “Vì đồ của người vốn là kiểu đại trà.”

Lúc trước qua kính tượng của La Sát vương thấy y bắt chước mình là lệnh chủ đã ứa gan lắm rồi. Bây giờ hôn thê ở bên cạnh, chàng cũng không cần so đo thế nữa. Chàng nói ‘được thôi’ rồi vuốt ve cằm y trên người, “Dù sao bốn đại vương cũng đã hết thích mặc màu đen rồi, người thích thì cứ tiếp tục mà mặc. Bây giờ nói chuyện chính nào, tiểu Châu Diệu Phát này đã hóa thành hư không, người cũng được cứu rồi, nếu người là ý sinh thân thì giờ trở về lên ngôi xưng đế đi, ta hộ tống người. Người có thể cử hành nghi thức chiêu cáo thiên hạ, đến lúc đó ta sẽ hiện thân giúp người khai sáng thịnh thế, lưu tên lại trong sử sách. Nhưng ta cũng có điều kiện, người đồng ý thì chúng ta hẵng bàn tiếp.”

Điều kiện của đối phương... Minh Huyền cup mắt, thở dài thường thượt, “Người cứ nói ta nghe thử.”

Lệnh chủ cười hiền, bắt đầu thương lượng: “Ta sẽ không quỳ gối hành lễ, không làm thú cưỡi, không xưng quân thần với người, như thế người có ý kiến gì không?”

Kỳ lân là thần thú kiêu ngạo trời sinh, bọn họ và quân vương cũng không phải chủ tớ, nếu không thể thuần phục thì từ đầu đến cuối chỉ là quan hệ hợp tác tốt đẹp thôi. Trong mấy chục năm gần gũi quân vương tại vị, kỳ lân không cần luôn túc trực bên cạnh, nhưng một khi cần khôn xuất hiện hỗn loạn, kỳ lân có trách nhiệm ra mặt bình tứ phương, ngăn chặn chiến tranh.

Minh Huyền cũng không có vẻ dị nghị gì, “Thật ra giữa chúng ta không cần khách khí, lúc ta và sư phụ bị kẹt trong tiểu thế giới, ta đã giải thích rõ ràng với nàng rồi. Ta che giấu thân phận vào Sát Thổ là do bất đắc dĩ cả, bởi người không giống kỳ lân thông thường. Người bị biếm mười nghìn năm, tâm cao khí ngạo, bảo người nhập thế dốc sức cho ta, ta lo người sẽ hiểu nhầm mà nảy sinh mâu thuẫn. Vốn ta tính tìm cơ hội để nói rõ với người, đáng tiếc còn chưa kịp nói thì đã bị La Sát vương bắt đến đây rồi.” Nói rồi y cười, “Có hiểu lầm gì hôm nay tháo gỡ luôn đi, dẫu gì ta còn phải nhờ người trợ giúp để hoàn thành cơ nghiệp muôn đời. Thế đạo bây giờ người quý lẫn lộn, nói đâu xa, chưa gì đã có La Sát vương ra oai phủ đầu ta rồi đấy, giang sơn này không có người phò tá thì e là không được.”

Lệnh chủ im lặng nghe đối phương nói hết, phát hiện y rất giỏi tránh nặng tìm nhẹ. Đã vậy chàng tạm thời không xoáy sâu vào chủ đề này nữa, đi tới đâu xem xét tới đấy phù hợp với họ hơn.

“Nghiêm túc mà nói thì giữa chúng ta cũng không tính là hiểu lầm. Người không gây ra tổn hại gì lớn cho ta cả, chỉ chẳng qua hại ta mất một buổi hôn lễ mà thôi.”

Y lập tức tiếp lời, cười nói: “Chuyện này đúng là lỗi của ta, đợi bình định xong thiên hạ, ta nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ bù cho hai người, để sư phụ nở mày nở mặt mà xuất giá.”

Lệnh chủ khoát tay, tổ chức hôn lễ hay không chỉ là chuyện nhỏ, chàng cưới vợ còn cần y nhúng tay ư? Người nghĩ người là ai hả? Chàng sờ cằm, cười ậm ờ, “Bây giờ ta rất tò mò, rốt cuộc La Sát vương nhảy ra từ đâu đấy. Một ác phách thổi phất là tan, dù có ẩn nấp hai mươi nghìn năm thì cũng không dễ thoát khỏi sự độ hóa của Liên sư như vậy, trừ khi có kẻ giúp hẩn một tay. Sau khi về lại Trung Thổ ta sẽ lôi gã ra nghiêm hình tra khảo. Trước tiên phải tóm cho bằng được kẻ đứng sau gã, rồi đưa gã về Ô Kim Sát Thổ hỏi xem Liên sư dạy dỗ thuộc hạ thế nào.”

Đối phương đang rung cây dọa khỉ, đáy lòng Minh Huyền tuy có nổi gợn sóng song vẻ mặt vẫn bình thản như cũ. Dẫu sao cũng là hoàng đế, không dễ lộ vui giận là công phu nhập môn rồi, y thậm chí còn có thể cảm khái: “Có lẽ làm hoàng đế cũng như đi lấy chân kinh, cần phải trải qua nhiều trắc trở. Đây có lẽ là khảo nghiệm ông trời dành cho ta, La Sát vương vốn chỉ phụng mệnh làm việc cũng không chừng...”

Y nói lập lờ nước đôi, mới nghe thì như chỉ cảm thán suông, song lại thuận nước đẩy thuyền kéo cả Liên sư vào. Dường như y cũng không nắm chắc nhân sinh của mình, để mặc mọi thứ cho ông trời sắp xếp.

Bàn về tâm cơ và lòng dạ thì mấy kẻ lăn lộn trong Yêu giới không phải đối thủ của y. Lệnh chủ lúc khôn khéo lúc hồ đồ, còn đầu óc của Ly Khoan Trà thì chỉ tập trung vào việc tìm được cô nương nào đó. Chỉ có một vị theo Phật cả nghìn năm còn tỉnh táo, song dù có kiêng dè thì cũng không muốn nghĩ xấu kẻ khác, thế nên y không mất nhiều công sức đã lấp liếm cho qua.

Ly Khoan Trà giơ tay che nắng nhìn bốn phía, “Khắp núi toàn là tro của La Sát, vừa bắn vừa hôi, chúng ta còn ở lại đây làm gì vậy?”

Thế là cả nhóm kẻ lôi người kéo cùng nhau bay lên. Sau khi cưỡi mây Vô Phương mới có cảm giác chân thật, từ trên cao nhìn xuống, dáng núi Đảnh Hoạt quả nhiên rộng ở giữa, trông như một tổ mối khổng lồ. Đường thông ra ngoài có rất nhiều song bên trong lại như mê cung, bất kể thế nào cũng không tìm được đường ra. May mà giờ đã ra rồi, tuy bản thân không có tổn hại gì nhưng nàng vẫn khá tiếc chiếc vòng kim cương, không rõ nó giờ ở đâu.

Nàng thờ thần xoa cổ tay, có phần sầu não. Lệnh chủ phát hiện ra, nhỏ giọng hỏi: “Bị mất pháp bảo Liên sư cho rồi à?”

Nàng gật đầu, “Ta lo không biết ăn nói thế nào với sư phụ.”

Lệnh chủ lại rất vui, từ lâu chàng đã thấy cái vòng kim cương đó dư thừa quá rồi, chui vào là có thể chạy đến đầu kia của thế giới, quả thật hơi tiện quá mức rồi. Hôn thê lại luôn đeo trên người, ngộ nhỡ hôm nào đó nàng bỗng tức giận khó chịu, nhắc chân rời đi thì chàng có mọc ba cánh cũng không đuổi kịp.

Dĩ nhiên lòng vui thế chứ ngoài miệng đâu dám nói, chàng an ủi nàng: “Mất rồi thì thôi, Liên sư vốn khoan hồng độ lượng, biết nàng trải qua kiếp nạn thì sẽ không trách nàng đâu.”

Minh Huyền cười chung đám mây lại biết lấy lòng hơn, y nói: “Sư phụ đừng cuống, lúc về ta sẽ phái người lên núi lục soát, nhất định sẽ tìm lại được pháp khí về cho sư phụ.”

Vô Phương nghĩ ngợi rồi lắc đầu, “Giữa pháp khí và thân chủ cũng chú trọng duyên phận, đã là của người sẽ không mất được, còn nếu không phải, thì dù có tìm khắp núi cũng vô ích.”

Nàng có thái độ như vậy cũng chẳng phải do muốn từ bỏ sau khi đã hiểu rõ, mà là không muốn được voi đòi tiên sau khi đã đạt được mong ước. Có tình yêu rồi, còn gì đáng để nàng so đo đâu?

Mọi lời cần nói nàng đã nói rõ lúc ở núi Đẳng Hoạt rồi, Minh Huyền thôi nhìn, biết bây giờ có nghĩ nhiều tới mấy cũng phải tạm thời gác lại. Y không giống đám yêu quái kia, kiếp này y có nghiệp lớn phải hoàn thành, không như bọn chúng, không còn chú tâm vào tu hành thì chăm chăm vào ăn uống với sắc dục.

Tàng Thần tiền của lệnh chủ bắn thủng đỉnh trời của tiểu châu Diệu Phất khiến hậu phương của La Sát vương thất thủ, bên này sập thì bên kia cũng cảm nhận được. Nghe nói gã đã hiện nguyên hình ở ngay trên đại điện, để lộ thân quý xấu xí dơ bẩn, mặt xanh lè, mắt tròng lớn như chuông đồng, bốn cái răng nanh dài như đòn gánh, chạm tới mặt đất ngay cả đi đang đứng... Đây là sau khi Minh Huyền quay về, đám đại thần trong triều trải qua một phen rối ren phân biệt thật giả, cuối cùng xác định được thân phận của y thì miêu tả lại cho y hay.

Minh Huyền lắng lắng nghe, suốt cả buổi không hề nhú lấy chân mày, chỉ xoay sang hỏi lệnh chủ: “Hiện giờ La Sát vương không rõ tung tích, trăm sợ gã còn mai phục ở trong cung, ngộ nhờ gã quay về thì trăm phải làm sao?”

Y nói mặc y, lệnh chủ hình như không quan tâm cho lắm, chỉ chậm chạp à ờ, “Gã La Sát vương này mưu mẹo như thế, ta cũng không biết phải nên làm gì.”

Minh Huyền nghe xong, sắc mặt khó dò, chớp tay nói: “Xin hộ quốc sư nghĩ biện pháp thử.”

Hộ quốc sư? Quốc sư hộ quốc ư? Lệnh chủ cân nhắc, cảm thấy cái chức vụ này quá nặng gánh, chàng không thích tạo nào. Nhưng nếu thật sự phải tìm một cách xưng hô... chàng cười cười, “Người có thể gọi ta là sư nương như tiểu đếu.”

Chỉ một câu liền khiến toàn bộ người trên sảnh trở mắt nhìn nhau, mặt Minh Huyền cũng thoát đỏ, tức khí nói: “Nam giới sao có thể gọi là sư nương chứ!”

“Thế người định đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với Diễm Vô Phương à?”
Lệnh chủ thôi cười, cánh mắt cũng sắc bén hơn, “Hay đây vẫn luôn là nguyện vọng của người?”

Không biết có phải bị nói trúng tâm sự không mà y im lặng, chẳng nói thêm gì.

Lệnh chủ khẽ cười, chấp tay ra sau lưng đi một vòng trong đại điện vàng son lộng lẫy, đỉnh đầu nói: “Tiểu điều đang trên đường đến rồi, nó mà biết được người làm hoàng đế thì nhất định sẽ vui lắm. Còn về La Sát vương hả, ta không cho rằng gã sẽ quay về đâu. Nếu người sợ thì có thể tới tòa nhà bên bờ Lệ Thủy ở hai hôm, chờ tiểu điều tới rồi cho nó vào cung với người.”

Minh Huyền ra vẻ sợ hãi, nhanh chóng nói ngay: “Không cần đâu, hai ngày nay tăng cường phòng thủ trong cung là được, không cần làm phiền Cù Như đâu.”

Lệnh chủ à lên, “Cũng tốt, vậy người làm việc trước đi.” Nói rồi chàng toan rời đi.

Minh Huyền vội gọi chàng lại, “Sư... sư nương, trong triều còn hỗn loạn, người không ở lại giúp trăm một tay sao?”

Lệnh chủ xoay người lại nhìn, rồng khắc phượng họa trong điện chẳng mấy may thu hút được chàng. Đuôi mắt chàng như chứa ý xuân, khóe môi khẽ nhếch, có lẽ rất hài lòng trước tiếng sư nương kia, từ tốn nói: “Ta cũng không hiểu mấy đại sự trong triều nên sẽ không nhúng tay vào. Đợi ngày bệ hạ lên ngôi thì ta lại đến, hai ngày nay ta cũng đang bận, muốn cử hành hôn

lễ với sư phụ người. Đến lúc đó sẽ gửi thiệp mừng cho người, xin bệ hạ hạ mình giá lâm.”

Chàng nói rồi cũng chẳng đợi y lên tiếng, ung dung đi thẳng ra khỏi điện Thái Cực. Đại thần trong điện kinh ngạc không thôi trước sự kiêu căng bất kham của chàng, truy hỏi rốt cuộc đây là ai. Hoàng đế nhìn theo chàng đi xa, đợi đến khi chàng biến mất trên con đường trước điện, mới xoay lại cười nói: “Hắn là ái tướng của trẫm, nói chuyện hơi bộp chộp... Không sao, cũng tại trẫm nuông chiều nên giờ mới như vậy.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Không còn vương bận đại sự, hôn thê lại quay về bên mình, lệnh chủ cảm thấy để đi đến hạnh phúc thì trong đời phải có chút trắc trở làm bước đệm, nếu vượt qua được, về sau chàng hẳn có thể cùng Vô Phương của chàng sống những ngày tháng không cần thẹn thùng xấu hổ rồi.

Trước khi bay về đến vùng trời của Trường An, bốn người đã tách ra. Lệnh chủ đưa Minh Huyền về cung, Ly Khoan Trà dẫn Yểm hậu về tòa nhà bên bờ Lệ Thủy trước. Lúc đứng trên điện Thái Cực, trong lòng chàng như có mèo gãi, cảm thấy sao đám đại thần này nói lảm thẩn, hoàng đế cũng lè mề, hai chàng không thể lập tức chạy như bay về để chàng chàng thiệp thiệp với nương tử.

Cũng chỉ là làm hoàng đế thôi mà, xưa nay hoàng đế có cả hơn trăm vị đấy, mấy thời đại từ hưng thành tàn kia chín phần là đều không có kỳ lân bảo hộ. Nói thẳng ra thì chẳng qua là kiếm danh tiếng mà thôi, kỳ lân hiện thế, hoàng đế này liền tỏa sáng vạn trượng, đường đường chính chính lên ngôi theo thiên mệnh. Cho nên thời trước đôi khi lại xuất hiện vài trò đối trá, tìm một con nai ra lòe thiên hạ, riết rồi như thế kỳ lân chính là giấy thông hành để được lên làm hoàng đế vậy. Dĩ nhiên, nếu gặp được những kỳ lân tận tụy hết lòng với sứ mệnh thì sẽ xuất hiện tình cảnh hai bên cùng vui. Nhưng bắt phải kỳ lân như lệnh chủ, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện cưới vợ thì không thể không nói, vị hoàng đế được ‘ghép’ với chàng cũng coi là xui xẻo.

Vừa ra khỏi đại nội hoàng cung, lệnh chủ liền hóa thành luồng sáng lao thẳng đến hành cung do mình dựng nên. Trong mấy ngày không có hôn

thê ở cạnh, chàng cũng chẳng biết mình đã sống sao nữa, không khắc nào là không ngừng nhớ nàng, chỉ hận chẳng thể một bước liền bay đến bên nàng. Chàng xuất ra bản lĩnh một ngay bay được tám vạn dặm, đáng tiếc lại quên mất khoảng cách giữa hai nơi, còn chưa phát lực thì phát hiện đã nơi rồi, không kịp phanh lại nên đâm sầm cái *ầm* vào tòa lâu luôn.

Động tĩnh khá lớn, người trong phòng đều quay đầu nhìn lệnh chủ, chàng lúng túng vỗ bụi trên thân mình, “Ta chỉ muốn kiểm tra xem tòa lâu này có vững hay không thôi, nghe nói ở Trung Nguyên hay có động đất, nhờ sập thì sẽ dè lên dân chúng đi ngang...” Rồi chàng ngạc nhiên kêu lên: “Tiểu điều đến nhanh thế? Vừa rồi sư đệ ngươi vẫn còn nhắc đến người đấy.”

Cù Như đang ôm Vô Phương lập tức sáng rỡ cả hai mắt, “Sư nương, ngài nói sư đệ đang ta nhớ ta sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Lệnh chủ nghiêm túc gật đầu, “Giao tình những ngày gian khó sao dễ quên, mấy kẻ luôn niệm tình xưa nghĩa cũ thì khỏi phải nói.”

Mặt Cù Như phỉếm hồng, búi ngùi nhìn sư phụ mình, “Lần trước chỉ nghe nói ở Trung Thổ có tân quân lên ngôi, nào ngờ vị hoàng đế này lại chính là Chấn Y. Hồi trước em thấy y dễ bị ức hiếp nên có táy máy chân tay với y đôi lần. Trên đường đến đây em còn đang lo, sợ y lên ngôi rồi thì sẽ đoạn tuyệt với em.”

Vô Phương cảm thấy bất ngờ, “Ta vẫn luôn biết em muốn sờ mó y, có điều ta đã xem thường em rồi, ra em dám động thủ thật. Lúc nào thế?”

Cù Như nhăn nhó mặt, ngay đến tai cũng đỏ ửng, “Một lần là ở trên Giảo Hải, bị trùng ăn sắt tấn công nên em ôm chặt y. Còn một lần ở trên núi Cửu Âm, em nhân lúc trời tối mà bấm móng y...”

Cả nhóm đều nhìn cô bé với ánh mắt khinh thường, thầm nhủ con chim ba chân này đúng là làm mất sạch ráo mặt mũi của chim muông, đã mất dày tấn công như thế mà rốt cuộc vẫn không thể tóm được đối phương, đúng là uổng phí cái thân xác đã thành yêu.

Cù Như chợt dạ nhìn qua nhìn lại, “Làm gì nhìn em như vậy?”

Ly Khoan Trà hỏi: “Bọn ta muốn biết tiếp diễn, về sau y có bày tỏ gì không?”

Nói đến chuyện này Cù Như lại muốn khóc, “Y tưởng là sư phụ làm nên liếc mắt đưa tình với sư phụ. Nhưng sư phụ không chịu nhận, thế nên y mới biết là ta động thủ.”

Lệnh chủ ngậy ra, lòng *ồ* một tiếng thật dài, vậy là chàng có được bằng chứng hùng hồn về việc Minh Huyền thầm mến nương tử của mình rồi.

Thế nhưng Vô Phương lại không hề nghĩ chuyện này có liên quan gì tới mình, nàng đưa ra kết luận: “Đến thế mà y không đánh em thì ta cảm thấy không chừng y cũng có ý tứ với em thật.”

“Thật sao?” Được sư phụ mách nước, Cù Như chợt lấy lại động lực.

Nói thật, lúc đầu sư phụ đâu có chủ trương cứu y, là do cô bé khẳng khẳng thuyết phục nên sư phụ mới đổi ý đấy. Duyên phận rõ ràng là của cô bé còn gì? Kẻ khác ra tay cứu người thì chẳng qua chỉ là thư sinh bị cơ nhỡ, còn các nàng ra tay lại cứu ngay hoàng đế gặp rủi ro. Tuyệt quá rồi, lúc y báo ân, bảo y đón cô bé vào cung làm nương nương hẳn cũng không có gì quá đáng.

Lệnh chủ tất nhiên cũng đã nghĩ đến cách đánh phủ đầu này, thủ đoạn tốt nhất để đối phó với tình địch chính là ném cho y một cô nàng khó chơi, để y không rồi mà màng đến việc khác được. Qua việc Minh Huyền quả

quyết từ chối để Cù Như vào cung ban này là có thể nhận ra y rất nhức đầu với Cù Như. Chuyện khó xử nhất trên đời chính là bị quấy, thay vì để kỳ đà cản mũi cả ngày cứ lớn vồn trước mặt mình, lệnh chủ quyết định đứng trong tối xúi giục kích động, đưa Cù Như đến bên cạnh Minh Huyền.

Chàng nở nụ cười thân thiện, “Tiểu điều à...”

Cù Như giơ tay che mắt, “Sư nương, ngài đừng có cười như thế với ta, ta không thở nổi mất.”

Phái nữ nào nhìn thấy gương mặt này cũng sẽ khó thở cả. Ai ngờ được lão yêu quái mười nghìn năm chơi bòn ở Yểm Đô lại có dáng dấp hào hoa phong nhã thế chứ. Có bộ mặt đẹp thì phải tự biết mình chứ, không nên cười lung tung với kẻ khác, có biết như thế sẽ dụ dỗ người ta phạm tội không?

Lệnh chủ đương nhiên hiểu được tâm trạng của cô bé, có điều chuyện này chẳng phải là trọng điểm, “Không cần để ý đến mặt của bốn đại vương, ta đã là của sư phụ người rồi. Bây giờ chúng ta nói chuyện sư đệ người đi, người có biết giữa đồng môn với nhau rất dễ sinh ra tình cảm không, dù cãi nhau ầm ĩ thì trong lòng vẫn rất để ý đối phương. Nhất là lưu manh như người đây, người sờ mông người ta tức là đã đóng dấu lại trong lòng y rồi, mức độ không thể xóa nhòa này, nói ra thì e đến người cũng phải sợ. Lúc ấy có thể y sẽ oán trách người, nhưng có thể y đã thầm coi người là người của y rồi. Người nhìn mình đi, dáng dấp đẹp như thế, màu lông lại bắt mắt, y có lý gì mà chê người? Người phải dốc hết sự dẻo dai kiên cường của mình ra, quan tâm y, tạo cảm giác tồn tại ở trước mặt y, như thế y mới có thể từ từ mở rộng cửa lòng cho người vào. Ngoài ra còn có một điều, đừng trách ta không nhắc người trước, hoàng đế được lấy rất nhiều vợ đấy. Nếu người có ý với y thì đừng chờ y nạp đủ tam cung lục viện mới đi tìm y. Nhân lúc bây giờ hậu cung đang trống, mau mau đi trốn tài đi. Bằng vào giao tình giữa các người, dù không thể làm hoàng hậu thì cũng có thể làm

một quý phi nương nương. Tình yêu mà, cần gì mấy thứ thể diện phàm tục ấy. Vì thể diện mà độc thân thì cũng đáng đời, người hiểu ý ta không?”

Cù Như tỏ ra thông suốt, Ly Khoan Trà và đại quân gia đứng cạnh đó cũng sờ mặt mình. Câu cuối đó là tổng kết cho họ ư? Đại quân gia lòng không tạp trần, tuyệt đối không có vấn đề. Ly Khoan Trà và Cù Như cũng thế, sau khi được chỉ điểm thì toàn thân đều thông suốt. Thảo nào mấy trăm năm qua mãi vẫn không tìm được nửa kia thích hợp, ra nguyên nhân nằm ở chỗ người mặt dày chưa đủ. Mà nhắc đến quá trình lệnh chủ theo đuổi Yểm hậu, trình độ không biết xấu hổ quả thật đã tiến tới một tầm cao mới. Cho nên chàng chính là bài học kinh nghiệm thực tế nhất, thường xuyên nhắc nhở tất cả rằng tuổi già khó trì hoãn, có giữ lại cái mặt tiền này cũng chỉ có thể dùng để dán lên mộ mà thôi.

Cù Như gật đầu, cẩn rằng đáp: “Vâng, giờ ta đi tìm y đây, ta không thích làm thiếp, ta muốn làm hoàng hậu cơ.”

Là chim thì vẫn có chí hướng của chim, lệnh chủ hiền từ nói: “Đi đi đi đi, nói với y là người rất nhớ y. Có thể y sẽ vờ từ chối, nhưng đừng sợ, cứ thẳng thẳng đương đầu với khó khăn, phải lấy ra tinh thần không chịu chùn bước, dẫu gì người ta cũng là hoàng đế, thân phận đâu giống bình thường.”

Cù Như đáp *rõ* rồi vỗ hai cánh định cất cánh, nhưng đi được hai bước lại quay đầu hỏi: “Nếu y không chịu theo, ta có thể dùng thủ đoạn bắt ép không?”

Lần này là hỏi khó lệnh chủ rồi, Vô Phương kinh ngạc nhìn chàng, chàng ngẫm nghĩ, “Ta cảm thấy vẫn là yêu trước làm sau mới ổn. Người là một cô nương mà, bảo vệ mình quan trọng nhất.”

Cù Như đáp biết rồi, sau đó vỗ cánh bay đi. Bất giờ Vô Phương mới thở phào, vỗ ngực nói: “Ta cứ sợ chàng dạy hư con bé, tuy tuổi tác Cù Như không nhỏ, nhưng đầu óc vẫn rất đơn thuần.”

Đến mông người ta cũng dám sờ mà còn nói là đơn thuần à? Nàng có hiểu nhầm gì với cái từ đơn thuần này không vậy?

Thôi, dù gì cũng đuổi được Cù Như đi rồi, rốt cuộc đã có thể tới thời gian riêng của hai người. Lệnh chủ đảo mắt nhìn hai kẻ dư thừa trong phòng, Ly Khoan Trà và đại quản gia lập tức thức thời lặn ra ngoài. Lệnh chủ chợt cười tí mắt, từ từ đưa tay qua, “Nương tử sợ à? Tim đập nhanh không? Để ta vỗ giúp nàng...” Bị nàng trợn mắt, chàng ngượng ngùng rút tay về, gãi móng tay nói: “Ta có ý tốt... thôi mà.”

Thật ra những điều này đều là chút tình thú giữa các cặp đôi, Vô Phương biết chứ. Nhìn chàng xụ miệng, uế oải không nhúc nhích nàng lại thấy đau lòng, bèn vẫy tay nói: “Lại cho ta nhìn kỹ chàng nào.”

Lệnh chủ lập tức đến cạnh nàng, nở nụ cười bẽn lẽn, nhỏ giọng nói: “Đừng có quá si mê mặt ta như thế, nội hàm của ta mới lấp lánh nhất.”

Đúng thế, thứ đầu tiên khiến nàng động tâm cũng không phải là tướng mạo của chàng, thậm chí lúc đó chàng còn không có mặt mà. Ngón tay nàng nhẹ lướt qua lông mi chàng, “Dù chàng có xấu thì ta vẫn thích chàng.”

Lệnh chủ hít một hơi thật sâu, hôn thê thẳng thắn như vậy làm chàng bất ngờ không kịp trở tay, “Ta có thể xem là nàng đang tỏ tình với ta không?”

Vô Phương nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Được chứ, ta đang tỏ tình với chàng mà.”

Cánh môi lệnh chủ bắt đầu run lên, mắt ngấn lệ, ghen ngào nói: “Nương tử, nàng đúng là có mắt nhìn.”

Nàng ngước lên, khẽ cười, “Có thể là do ta may mắn. Nếu trước đây tiểu tiên giữ đèn chấp nhận chàng, e bây giờ con cái của hai người đã thành

đoàn rồi, không còn gì liên quan đến ta nữa.”

Lệnh chủ lập tức ôm lấy nàng, nhắm chuẩn xác vùi mặt vào ngực nàng. Hôn mê thơm quá đi, chàng ra sức ngửi lấy ngửi để, âm ờ nói: “Ta thêm vào cô nàng giữ đèn đó, nương tử của ta đẹp hơn cô ta gấp vạn lần...”

Mắt long lanh, nước da mịn màng, ngay đến một lỗ chân lông cũng không nhìn thấy. Lệnh chủ chìm trong say mê, chàng dùng mặt thay tay, cọ sát vào nơi chàng muốn đến. Lỗ thủng trên nóc phòng khi này đã được chàng dùng pháp lực lấp lại, cửa sổ mở hờ, bên ngoài gió hây hây, có bóng chim bay qua, nắng hè rọi vào trải một lớp thảm vàng kim trên sàn... Hai kẻ yêu nhau gặp lại sau thời gian xa cách thì nên làm gì mới không phụ những ngày đầu hạ đẹp dễ này đây? Núi ngọc ở trước mắt, tim lệnh chủ đập thành thịch. Chàng biết lúc này mà lên tiếng là đại kỵ, nên chàng ngậm chặt miệng, dù trong lòng rất muốn mở miệng khen bầu ngực của hôn mê.

Cơ thể của sát hung đúng là không hề uống phí công sức tu luyện, được đẻo gọt tinh tế tỉ mỉ suốt một nghìn năm, ngay đến từng sợi tóc cũng được tỉa tót nhiều lần, không thể so sánh với đám yêu quái tóc tai mọc đại kia được. Bỗng có quả ngọt đường mất một nghìn năm rơi vào tay, lúc nào lệnh chủ cũng có cảm giác được hơi to. Nếu không phải bây giờ hôn mê để mặc chàng muốn làm gì làm thì chàng cũng không dám tin đây là sự thật.

Chàng lặng lẽ bóp một cái, nàng lập tức đỏ mặt, “Chớ lộn xộn!”

Có sao đâu, chẳng phải lần trước ở trên Trung Âm Kính Hải cũng đã sờ rồi sao? Lệnh chủ lý giải là thời cơ không đúng, muốn làm loại chuyện này thì phải vào lúc tối trời mới có tình thú. Đã không thể dùng tay thì đổi bộ phận khác vậy, chàng hết dụi lại dụi, kéo lấy yếm nàng, ối chà chà, chậm rãi kéo ra... Chàng đưa khước mắt liếc vào, muốn nhìn thấy gì đó, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị nàng nhéo tai kéo đi rồi.

“Cả đời này ta chưa gặp ai ngốc hơn chàng cả.” Nàng hờn dỗi mắng mà xương lệnh chủ như sắp mềm nhũn ra.

Nhưng sao lại nghe có cảm giác thất vọng mất mát vậy nhỉ? Chàng cẩn thận nhớ lại, hồi hận thôi rồi, “Nàng mau buông ta ra đi, ta có một việc phải làm.”

Chàng vung tay vung chân loạn xạ, Vô Phương tưởng chàng thật sự nhớ ra chuyện quan trọng nào đó nên vội buông chàng ra. Kết quả chàng nhanh như chớp cúi đầu xuống hôn lên đôi núi trắng ngần kia, dùng rất nhiều sức, làm đỏ ửng cả một vùng da.

“Chàng...” Nàng vô cùng tức giận, “Làm trò gì đấy!”

Lệnh chủ vô tội buông tay nói: “Kề sát vào rồi ta liền không nhận được.”

Thật thà đến mức đáng yêu, nàng chẳng thể nào giận nổi nữa, cúi đầu cup mắt, giấu đi hai má đỏ ửng của mình. Lệnh chủ nhìn đáng vẻ kia, không biết nghĩ gì mà bỗng đưa lưỡi ra liếm mặt nàng, để lại một dấu vết ướt nhẹ. Thế là hôn thê xù lông thật, nàng nhảy cẫng lên đánh mạnh vào đầu nàng, “Bạch Chuẩn, chàng bị váng đầu hả?”

Lệnh chủ ôm đầu, mặt như đưa đám, “Không thể liếm sao? Nàng đâu có thoa phấn...”

Dù không thoa phấn thì nàng cũng không thích bị chàng dây nước bọt khắp mặt. Nàng trợn to mắt nhìn chàng, chỉ hận không thể trợn cho chàng thủng vài lỗ, cuối cùng phát hiện không có biện pháp chinh chàng, chỉ có thể rên rỉ: “Ta đúng là xui tám kiếp mới gặp phải chàng...”

Cây này cũng đã nói nhiều lần lắm rồi, hể không hài lòng là lại rửa cuộc gặp gỡ của cả hai. Lệnh chủ cảm thấy đây có thể cũng là một cách

biểu đạt tình yêu, tám kiếp, dù tốt hay không thì cũng phải tích lũy rất lâu đó, dầu gì nghiệt duyên cũng là duyên mà.

Chàng xấu hổ cười, đưa tay lau lau má nàng, “Nương tử không biết đẩy thôi, thích liền liếm một cái là sở thích của tộc bọn ta.”

Nàng lườm chàng, “Ta tưởng chỉ cầu mới thế.”

Chàng cứng họng, úp mở nói: “Thú vật trên đất đều coi kỳ lân đứng đầu, cầu cũng thuộc sự cai quản của ta... Từ trước tới giờ ta luôn muốn liếm nàng, nhưng vì giao tình chưa đủ sâu nên không dám tùy tiện.”

Nàng cũng dần nguôi ngoai, song vẫn chỉ trích chàng: “Vậy bây giờ coi như giao tình sâu rồi?”

“Dĩ nhiên, chúng ta cũng sắp thành thân rồi.” Chàng vừa nói vừa kề mặt đến, “Nếu nàng giận thì có thể liếm lại.”

Nàng nghiêng răng, “Ta không phải thú vật mà liếm lui liếm tới, cắn một cái còn nói được.”

Lệnh chủ hoảng hốt, muốn cắn lên khuôn mặt khô ngô của chàng sao? Sẽ không đến độ mặt mày hốc hác chứ! Nhưng nàng đã không vui, chàng có thể làm gì được nữa, nàng muốn cắn vậy cứ để nàng cắn chứ biết sao giờ. Chàng tội nghiệp giơ tay áo lên chà vào nhau, “Cắn đi, nếu có thể để lại dấu răng thì tốt, ngày mai ta sẽ để Minh Huyền xem.”

Nói chàng ngốc à, thật ra nhiều lúc chàng khôn vô cùng, chút tâm tư của Minh Huyền dành cho nàng, nàng còn chưa nói với chàng mà chàng đã nhìn thấu rồi.

Lại nhìn gương mặt bóng mịn này, thật sự khó mà liên hệ được với chân thân dữ tợn kia nổi. Nhìn đối phương lộ vẻ chết không sờn, nàng

nghiến răng áp lại gần, rốt cuộc vẫn không nở căn, chỉ hôn nhẹ một cái rồi dựa vào lòng chàng.

Nàng đã khoác bộ mặt băng giá cả nghìn năm rồi, vì nàng ngại xuất thân của mình, cảm thấy gian khổ lạnh nhạt hợp với nàng hơn. Nào ngờ lâu ngày chung đụng với lệnh chủ, vẻ rộn rã hơn hờ của chàng bất giác đã lây sang nàng, nàng phát hiện mình không cần phải cố ngụy trang nữa, sống một cách thoải mái tự tại tại âu cũng tốt.

Kết quả cái hôn vừa rồi đã hôn thẳng vào tim lệnh chủ. Chàng vô cùng cảm động, lại muốn ôm hôn thê khóc òa nhưng bị nàng giành trước quát bảo: “Ngưng ngay, chàng là hắc kỳ lân, phải rất dữ mới đúng, không thể cứ động tí là khóc ròng được.”

Lệnh chủ nghe xong, thử nhe nanh vờ hung hãn, “Có phải thế này không?”

Mắt thì dịu dàng, miệng lại nhe nanh, nửa trên và nửa dưới hoàn toàn không khớp nhau chút nào, nàng nhìn rồi cười phì, “Chàng vẫn nên làm nhân thú kiểu của chàng đi, ta thích chàng như thế.”

Sau đó cả hai lại quấn quít chim chuột với nhau một hồi, từ sau khi hiện chân thân ở trước mặt hôn thê, lệnh chủ hay không giấu được vài tính cách trời sinh, thích liếm láp thân mật, còn thích lật bụng ra cho nàng vuốt ve. Vô Phương vuốt ve xiêm y của chàng, năm tháng tĩnh lặng, chỉ cần được ở bên nhau thôi, nàng chẳng cần cầu gì thêm nữa.

“A Chuẩn,” Nàng ngồi một bên nghiêng người sang gối lên bụng chàng, “Tối nay chúng ta thành thân nhé? Không biết vì sao mà ta cứ thấy sợ, sợ đêm dài lắm mộng.”

Lệnh chủ cầu còn không được, ngồi bật dậy, “Quyết định rồi nhé, tối nay thì tối nay. Chúng ta chẳng đi đâu hết, cũng không gặp ai cả, ta không tin còn gì có thể cản ta cưới vợ.” Vừa nói chàng vừa khoái trá chà xát hai

tay, “Ta cảm thấy cả người mình tràn đầy sức mạnh. Chẳng giấu gì nàng, với ta ba trăm hiệp cũng chỉ là chuyện nhỏ...”

Trong đầu lại hình dung đến những chi tiết điên loạn đảo phượng, chàng không kìm được tự tin cười ha hả.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Cung Đại Minh là cung điện có diện tích lớn nhất và cao nhất Trung Thổ. Trước đây khi cùng Vô Phương tu hành ở Ô Kim Sát Thổ, Cù Như từng theo nàng đến núi Cát Tường một lần. Trên núi Cát Tường có cung Việt Lượng của Liên sư, là đạo tràng của Thần Phật nên cung điện kia cũng rất lớn, trên vách còn treo cả lưới ngọc thì đừng nói gì đến đá quý khảm tường. Cung Việt Lượng trông xa hoa, nhưng nếu so với cung Đại Minh thì thiếu đi khí thế oai phong và hùng tráng.

Cù Như không vào cung ngay mà bay hai vòng trên thành trì ngắm nghĩa thưởng thức, sau đó mới lao xuống lướt sát qua nóc điện. Từng miếng ngói nối nhau liên tiếp như một đại dương đen ngòm, cô bé bay lượn một lúc lâu mới tiến vào phạm vi hoàng cung.

Thăm mỹ của người Trung Thổ cũng chẳng tệ, ngói đen tường trắng cột khắc hoa sen, cửa sổ dùng gỗ to đùng, có thể thấy được xã hội theo thị hiếu hơi thô nhưng thiết thực. Trông Chấn Y không dữ cũng chẳng quá thần thông, người như thế mà cũng được làm hoàng đế thì có phải yêu cầu của Trung Thổ đối với hoàng đế hơi thấp không nhỉ? Cứ ai hô lên mình mang thiên mệnh cũng có thể làm chủ nhân của hoàng cung này à?

Cô bé ôm bụng thắc mắc không thôi đậu xuống trước cung điện lớn nhất. Lốp vệ sĩ đứng canh trông thấy cô bé thì lập tức hoảng hốt, “Điều nhân từ đâu đến!” Họ vung giáo toan xua đuổi cô bé.

Cù Như bực dọc, trách họ có mắt không trông, “Các người mới là điều nhân đấy.” Vừa nói cô bé vừa vỗ cánh tạo cuồng phong đầy trời.

Đám vệ sĩ liền biến thành ruồi không đầu bay tán loạn trong vầng vũ, cô bé xoay người đi về phía cửa cung, cười hiền với một người trắng mập đang trợn mắt há mồm, “Ta là sư tử của hoàng đế nhà ngươi, ta tên là Cù Như, xin hỏi Chấn Y ở đâu?”

Người trắng mập vẫn đứng đơ như khúc gỗ, có vẻ không hiểu lời cô bé. Cô bé chợt nhớ ra, Chấn Y đã không còn gọi là Chấn Y nữa rồi, y đã có tên chính thức. Thế là cô bé sửa lời: “Chính là Minh Huyền, y là sư đệ của ta. Gọi y ra đây, cứ nói là có sư tử đến tìm y.”

Lúc này người mập mập mới sực tỉnh, à à đáp: “Là tìm bệ hạ sao... Nhưng bệ hạ không ở đây, đây là nơi các đại thần văn võ nghị sự. Điều... cô nương, bây giờ bệ hạ đang ở cung Quang Minh, cô nương có thể đến đó tìm ngài.”

Cung Quang Minh? Là đâu vậy? Cô bé nhìn ngó bốn phía, cung điện nối nhau liên miên, trời mới biết cung Quang Minh gì đấy nằm ở đâu.

Thấy cô bé có vẻ mù mờ, người mập mập giơ tay chỉ, “Cô nương cứ đi thẳng về hướng Bắc, qua khỏi cửa cung Cửu Trọng là thấy hồ Thái Dịch. Từ hồ Thái Dịch đi về phía Đông sẽ đi ngang một cung điện hai tầng, phía trước có hai tượng Huyền Vũ bằng đá rất lớn, đó chính là cung Quang Minh.”

Cù Như nghĩ ngợi, lúc này ở trên trời đúng là có nhìn thấy một cái hồ, hẳn là hồ Thái Dịch rồi. Phải qua mấy lớp cửa cung cô bé cũng chẳng quan tâm, vì có cần phải đi bộ đâu. Nghe người mập mập nói xong, cô bé liền vỗ cánh bay lên, như mũi tên lao thẳng đến Bắc cung.

Kỳ thật trong lòng cô bé có chút kiêu ngạo, thì ra người mình thích là một nhân vật tai to mặt lớn. Giống như lệnh chủ đã nói, có giao tình trước đó, y chắc chắn sẽ đối đãi với cô bé khác những người khác. Cô bé rạo rực bay qua hồ Thái Dịch, rốt cuộc cũng nhìn thấy hai con rùa đen bự chẳng

kia, lập tức chúi đầu sà xuống. Để đề phòng vệ sĩ trước cung Minh Huyền lại kêu la om sòm, Cù Như tiên hạ thủ vi cường, nổi gió thổi cát che lấp tầm mắt bọn họ trước mới đáp xuống, thu hồi hai cánh, sửa lại xiêm y tóc tai, chậm rãi bước đến trước cửa điện, giơ tay đẩy cửa ra rồi nhấc chân bước vào.

Nhà của người Trung Thổ lớn thật! Bên trong được bày biện tao nhã, có giường lớn treo rèm tơ lụa và cả mặt gương đồng thau to tròn. Một người mặc y phục gấm đứng trước gương, hình như vì cô bé bỗng xông vào mà giật mình, ngớ người nhìn cô bé.

Cẩn thận nhìn lại, thấy rõ là Chấn Y, Cù Như liền tung tăng chạy đến, “Sư đệ, ở Phạn Hành đã từ biệt nhau mấy tháng rồi, ta nhớ đệ muốn chết.”

Minh Huyền chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, một luồng huyết khí xông thẳng lên đầu. Nhìn ra sau lưng cô bé, không có ai đi cùng, y bất giác lùi về sau, “Nghe nói sư tỷ sẽ đến Trường An, nhưng chẳng ngờ lại nhanh đến thế...”

“Có phải rất ngạc nhiên vui mừng không?” Cô bé che miệng cười khúc khích, “Chủ yếu là do biết có tung tích về đệ nên ta kích động, bay nhanh hơn bình thường nhiều. Sư đệ à, trước đây lúc đệ mất tích, ta với sư phụ tìm đệ lâu lắm đấy, đến cả Phong Đô bọn ta cũng mò xuống luôn, chỉ thiếu nước không vào chảo dầu thôi, thấy đệ quan trọng với bọn ta biết bao chưa. Nếu đệ sớm nói mình là ý sinh thân thì hay quá rồi, chúng ta có thể lược giảm nhiều bước.” Nói xong tới đây cô bé dừng lại, chum chim môi, bắn ra một ánh mắt ướt át, “Có điều bây giờ cũng không muộn, chúng ta gặp lại nhau rồi, tiếp theo đệ muốn tu thế nào thì đều nghe đệ cả.”

Minh Huyền đâu lạ gì vẻ mặt bỉ ổi này nữa. Đúng là khiến người ta khó tưởng tượng nổi, con chim ba chân này lại lần nữa trở thành ác mộng trên đoạn đường y ‘đi Tây thiên thỉnh kinh’. Nhiệt tình đến mức không chịu

thấu, người lạnh nhạt nhìn thấy con chim như lửa này cũng sẽ tránh xa chín mươi dặm đấy.

Cù Như là chim muông, mà chim thì còn thoát hơn cả thú vật, tự do tự tại quen rồi nên chẳng biết cái gì gọi là tôn ti trật tự ở thế giới con người hết. Cho nên trong mắt cô bé, y vẫn là vị sư đệ có thể tùy tiện xơ múi kia. Dù cho đến hôm nay, hề thấy cô bé là y lại thấy sợ hãi cùng cực, lo cô bé bỗng nhiên nổi hứng, chẳng ngó ngang gì mà xông tới cưỡng ép ôm y vào lòng.

Y bất giác giơ chéo hai tay lên che trước ngực, “Ta đã là hoàng đế rồi, sư tỷ biết không vậy?”

Cù Như gật đầu, đóng đưa thân nhìn nhỏ nhắn đi đến ngồi xuống ngự án của y, “Ta biết chứ, làm hoàng đế sướng lắm.”

“Sau này sư phụ và sư tỷ có ta chăm sóc, cuộc sống sẽ tốt hơn ở Ô Kim Sát Thổ gấp vạn lần.” Y cẩn thận nói: “Chẳng qua hoàng đế có tôn nghiêm của hoàng đế, quân uy không thể xúc phạm, sư tỷ biết chứ?”

Quân uy? Trong mắt Cù Như quân uy còn chẳng đáng giá bằng một con chuột đồng. Có điều nhập gia tùy tục, cô bé vẫn biết đạo lý này. Cô bé chỉ muốn đãi ngộ đặc biệt chút thôi, thế là nháy mắt đầy mờ ám, “Ở trước mặt người Trung Thổ, ta sẽ nể mặt đệ. Còn lúc ở riêng thì cần gì so đo mấy thứ đó, dù gì ta và sư phụ cũng đâu phải là người, không thuộc sự cai quản của người.”

Lời này nghe có vẻ không khuôn phép, nhưng đều là sự thật. Y hắng giọng, từ tốn gật đầu, “Ta tất nhiên sẽ không yêu cầu mấy thứ đó... Sư phụ ở chỗ Bạch Chuẩn, có ổn không?”

Cù Như đáp ngay: “Dĩ nhiên là ổn! Bọn họ sắp thành thân đến nơi rồi, sao có thể không ổn được. Lần đó để cho đệ giả thay, về sau hề nhắc lại là sư phụ vô cùng hối hận. Thứ nhất là vì chuyện này mà đệ bật tầm tung tích,

thứ hai là phải vòng vo lâu lắc như thế, nếu ban đầu lên thẳng kiệu hoa thì sư phụ và lệnh chủ đã sớm tu thành chính quả rồi còn gì.”

Tu thành chính quả... Minh Huyền nghe xong liền cười lạnh, “Sao sư phụ lại vừa ý Bạch Chuẩn thế, chẳng lẽ cũng vì hắn có bộ mặt đẹp?”

Cù Như không ngốc, cô bé biết tâm tư của y dành cho sư phụ, người nói cố ý thì dĩ nhiên người nghe cũng có lòng, “Lệnh chủ đâu chỉ có bộ mặt đẹp, tướng mạo nổi bật chỉ là một trong những điểm bình thường nhất của ngài ấy thôi. Hơn nữa đẹp cũng đâu có gì xấu, ví dụ như đệ đấy, của đệ cũng rất cong mà...” Cô bé giơ tay vẽ một đường cong tròn trịa, “Không chỉ có cong mà còn rất chắc nữa, sờ rất thích. Nói cho đệ hay, ban đầu vừa nhìn thấy đệ ta đã cảm thấy đệ rất hợp với ta rồi.”

Một dự cảm chẳng lành quanh quẩn trong lòng, mấy màn kinh khủng không muốn nhớ lại kia quả thật khiến y như đưa đám, không hề thấy vinh hạnh gì khi được cô bé xem trọng, “Sư tỷ à, chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa, đa tạ sư tỷ trước kia đã chăm sóc cho ta...”

Cô bé xấu hổ mỉm cười, “đệ biết ta tốt với đệ là được rồi.”

Y vỗ trán, trước giờ trọng tâm câu chuyện của y và Cù Như luôn hoàn toàn khác hẳn nhau, cô bé không hiểu y lấy lùi làm tiến, hễ có mặt cô bé là lúc nào y cũng thấy đang bị uy hiếp.

Phải giải quyết phiền não này thôi, y quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Ý ta là, người và chim không thể có tương lai đâu, sư tỷ à, chớ lãng phí thời gian ở chỗ ta nữa mà đi tìm đồng loại của mình đi. Chỉ cần là chim thì dù là hỉ thước hay cú mèo đều được cả, đừng ôm ảo tưởng với ta nữa. Nể tình mấy tháng làm đồng môn nên ta không truy cứu chuyện sư tỷ đã cợt nhả ta nhiều thế nào, đây có lẽ là cách thể hiện hảo cảm của tộc sư tỷ, nhưng ta lại cảm thấy vô cùng không ổn. Ta là đế vương nhân gian, uy danh toàn cõi, thống trị bốn phương, sau này chỉ có thể cưới loài người. Ở

chung với sư tử sẽ sinh ra một đám điều nhân, như thế làm sao còn có thể duy trì giang sơn được nữa?”

Thực ra ngoài háo sắc thì Cù Như không xấu, Minh Huyền cố tình nói những lời rất nặng nề, cảm thấy như vậy là có thể để cô bé biết khó mà lui. Quả nhiên cô bé kinh ngạc nhìn y, mắt dần lạnh đi, ánh lửa trong mắt cũng sắp tắt.

Bị từ chối thẳng thừng như thế, với một cô nương thì tất nhiên chính là đả kích khổng lồ. Cô bé cũng biết tính tình y, lúc y vẫn còn là Chấn Y đã kiêu ngạo rồi, ví dụ như cô bé sờ tay y, y liền phốt lời cô bé cả buổi. Bây giờ thì sao, địa vị không giống trước, cao hơn hẳn mấy bậc, vừa là hoàng đế vừa là ý sinh thân, lên mặt cũng dễ hiểu thôi...

Cô bé neho mắt nhìn kỹ y, y mặc bào phục đỏ thẫm thêu nhũ vàng, thắt lưng vàng khảm ngọc thật to, cách ăn mặc sang trọng hoàn toàn lộ ra uy nghiêm của bậc đế vương. Nhưng thế thì sao, mặt vẫn như cũ thôi, nếu có thể đẹp một cách xa rời hiện thực giống lệnh chủ... vậy thì cô bé càng không thể bỏ qua y.

Ánh mắt vốn đã sáng rõ, chẳng biết vì sao lại bùng lên hơn, hoàng đế đã nhìn thấy hy vọng giờ lại thấy lòng run lên, thậm chí không ổn rồi. Có thể đánh chết đối phương không? Nhưng nếu ra tay độc ác, Vô Phương truy hỏi lại không cách nào ăn nói. Cho nên sự tồn tại của con chim này khó ưa nhất mà lại không thể làm được gì.

Y hơi nghiêng người sang một bên phòng bị, “Sư tử...” Kết quả còn chưa nói hết, cô bé đã nhào đến.

“Ta thềm đệ lâu lắm rồi.” Mười ngón tay của cô bé như móng vuốt bầu chặt lấy y, “Mấy chuyện cảm tình này chỉ cần sáp vào là có thôi, không phức tạp như đệ nói đâu. Để ta hôn đệ trước đã, chuyện còn lại chúng ta lên giường nói tiếp...”

Trên giường gỗ khắc hoa có trái chăn gấm dày êm, một đôi tay trắng trẻo mơn trớn các nếp gấp chùng chéo. Trong không trung lơ lửng truyền đi tiếng gào khóc tuyệt vọng, đôi tay kia chợt dừng lại. Chủ nhân đôi tay ngồi dậy quay đầu nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài hoàng hôn phiếm đỏ, chim bay về tổ, nàng nói: “Chàng nghe xem...”

Đang giữ ống tay áo cho thêm nhang thơm vào lò, lệnh chủ ngược mắt lên hỏi: “Nghe gì cơ?”

Vô Phương nghiêng đầu đi đến trước cửa sổ, “Hình như ta nghe thấy giọng Minh Huyền.”

A di đà Phật, lệnh chủ thầm khen trong lòng, bây giờ hẳn Minh Huyền hết cách phân thân rồi, có thần thông đến mấy cũng không tách ra được. Tiểu điều đúng là vũ khí sát thương hạng nặng, trước khi Minh Huyền chưa gọi kỳ lân ra ngay trước mặt người trong thiên hạ thì chí ít sẽ giữ lại chút ân tình, không làm gì với cô bé. Lệnh chủ có chút thương thay cho mình, phải hao biết bao tâm huyết chỉ để được động phòng. Trong tam giới này chẳng ai rảnh rỗi để ý đến cuộc sống riêng tư của chàng cả, chướng ngại duy nhất của chàng chỉ có Minh Huyền. Bây giờ phải tiểu điều tới bám chặt lấy y, tự thân y còn khó bảo toàn thì xem y còn làm sao phá hỏng chuyện tốt của chàng nữa đây!

Lệnh chủ đặc ý ném chiếc thìa đồng trong tay đi, ôm lấy hôn thê từ đằng sau, “Tiểu điều chỉ ăn chuột đồng thôi, có ăn người đâu. Trẻ con lớn rồi, cũng nên đến lúc phải buông tay, chính chúng ta còn chưa làm xong chuyện mà, đừng để ý tới họ nữa!”

Vô Phương nghe vậy thì khẽ mỉm cười, thân là sư phụ nàng quan tâm là chuyện phải đạo. Cù Như quá thẳng thắn, nếu thật sự ở cùng Minh Huyền thì chỉ sợ cô bé sẽ chịu thiệt. Nhưng theo lời chàng nói, chuyện của

bản thân nàng còn chưa làm xong thì lấy đầu ra tâm tư mà quán chuyện của họ chứ.

Lại nhìn thì giờ, không còn sớm nữa rồi, Ly Khoan Trà và đại quản gia ở dưới lầu đang âm ỉ sai gia đình treo lồng đèn đỏ lên. Lầu các được xây sát nước, chỉ cần trang hoàng thì sẽ non vô cùng lung linh. Ánh lửa từ đèn lồng nhuộm đỏ mặt nước, tân nương trong lầu cũng đã thay xiêm y, gương mặt mộc trắng nõn được vẩy cườی màu đỏ hắt lên, trông như đóa hoa kiều diễm bung cánh.

Bọn họ không có cha mẹ, cũng không có thân thích để phụng cáo, chỉ có mấy người ở bên cạnh làm chứng. Yêu quái mà, vốn là như thế. Vô Phương nghĩ một hồi, người duy nhất nên cáo tạ chính là Liên sư, nàng từ bỏ tu hành đã làm ông thất vọng, tối nay là ngày nàng xuất giá, dù ông không đến thì cũng phải báo với ông một tiếng.

Thế là nàng cùng lệnh chủ cầm theo rượu lên nóc lầu, tòa lầu được xây rất cao, mái cong gần như tiếp giáp với sao trời. Trăng đã lên, tối nay trăng tròn vành vạnh, nằm ngay góc mái chiếu ánh sáng bàng bạc xuống khắp tòa lầu.

Rót rượu xong, kính trời đất trước, lệnh chủ tha thiết thưa: “Kỳ lân Bạch Chuẩn của núi Minh Vương, tối nay cưới Diễm Vô Phương làm vợ, trên có thiên địa...” Chàng đặt một chiếc hộp sắt trên chóp mái, chỉ vào con bọ cạp máu vì sợ độ cao mà đã bất tỉnh từ đời nào, “Dưới có sính lễ. Thần Phật trên trời có nhìn thấu lòng ta thì hãy làm chứng hộ, Bạch Chuẩn ta sống mười nghìn năm, xin trao toàn bộ chân tình cho một mình Diễm Vô Phương. Từ hôm nay trở đi, vì nàng mà hết lòng hết sức, vì nàng mà máu chảy đầu rơi. Nàng muốn cưới ta, ta lập tức quỳ xuống đất, nàng bảo ta đi Đông, ta tuyệt đối không dám đi Tây. Phải nói một chút, Bạch Chuẩn ta cưới vợ không hề dễ gì, nàng không chê ta đen nhưng tự ta có áy náy. Nếu thuận tiện thì hy vọng sáng mai ông trời biến ta thành màu trắng, song hy

lâm môn, vậy tất cả sẽ cùng vui.” Nói rồi chàng dập đầu, “Cám ơn ông trời.”

Là một cô nương, Vô Phương dĩ nhiên kín đáo hơn nhiều. Nàng không thao thao bất tuyệt như lệnh chủ mà chỉ nói khẽ: “Cầu xin trời đất tác thành, từ nay về sau phu thê một lòng, sống chết có nhau.” Sau đó nàng làm lễ bái với phương hướng Ô Kim Sát Thổ ở đằng xa, cũng không cần phải nói gì cả, Phật nhãn thông thiên, tối nay nàng thành thân, chỉ cần Liên sư muốn biết thì tất đã biết.

Âm Phạn lạnh lạnh bên tai, đức Phật chân giẫm sen vàng cuối cùng cũng mở mắt. Cảm xúc mênh mông cuồn cuộn chảy trong lòng, nét mặt lại điềm tĩnh, ông chỉ lắc đầu, “Đều là vận số, cứu không được, cứu không được...”

Không Hành Mẫu đứng cạnh bên ngược mắt nhìn, “Đã như thế, vì sao tọa thượng còn muốn nhìn?”

Liên sư giải thích rất hợp tình lý, “Chúng sinh tam giới đều nằm trong lòng ta. Mắt không nhìn, nhưng lòng lại thấu.”

Không Hành Mẫu am hiểu nhất chính là lý giải mấy lời mơ hồ của chư Phật, “Tọa thượng còn đang canh cánh việc không thể độ hóa nữ sát hung.”

Cứ nói toạc ra cho rồi!

Nhưng Liên sư không thừa nhận, chỉ vuốt râu cười, “Nhân duyên đều có tạo hóa, không ai sửa đổi được. Bốn tọa có khuyên rồi, có thể làm gì đều đã làm, về sau là thiện hay ác, đều do nàng cả...”

Đám thiên nhân và thiên nữ ở hành lang bên ngoài vẫn nhảy múa giữa tiếng Phạn không ngại mệt, đang đưa đến nỗi hoa mắt. Liên sư bỗng thấy phiền lòng một cách khó hiểu, “Bọn họ rốt cuộc còn muốn nhảy đến bao giờ? Mệt rồi thì nghỉ đi, bọn họ không mệt chứ bốn tọa nhìn mệt lắm.”

Vì để biểu dương viên mãn và cực lạc, Phật quốc yêu cầu thiên chúng không ngừng nhảy múa... Nhảy múa... tranh treo tường Đôn Hoàng chính là bức vẽ khắc họa tốt nhất. Ba mươi năm năm mươi năm còn được, nhưng nhảy cả tỉ tỉ năm thì dù nhảy không mệt, nhìn thôi cũng đủ mệt. Nhưng đây là quy định không thể thay đổi, dù Liên sư thống trị Sát Thổ cũng không thể hạ lệnh dừng lại được. Không Hành Mẫu thông minh chẳng nói gì, chỉ liếc ông một cái. Ông phát giác mình có điều thất thổ, vội định thần, lại lần nữa làm dấu tay.

Ông mở thiên nhãn, muốn nhìn thêm cảnh sau đó. Nhưng kỳ lạ là quanh tòa lâu cao chót vót lại có sương mù dày đặc, ngay cả thiên nhãn của ông cũng không nhìn thấu.

Liên sư cảm khái: “Pháp lực của Bạch Chuẩn lại tăng nữa rồi.”

Không Hành Mẫu bất đắc dĩ nhắc ông, “Tọa thượng, thứ không nên nhìn thì đừng nhìn. Phật nhìn ba nghìn thế giới như nhìn một hạt cát. Nhưng cứ chăm chăm tìm loại chuyện đó để nhìn như ngài vậy, sớm muộn gì cũng bị đau mắt hột thôi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 65

“Phòng tử tế lại không ngủ... chần nệm cũng trải cả rồi.” Vô Phương không tài nào hiểu nổi cái cách lệnh chủ dùng đẳng mãi không chịu xuống, chàng định màn trời chiếu đất sao? Trên trời treo trăng sáng ngời ngời, tuy tòa lâu này rất cao, nhưng Thần Phật có thể thấy được cả ba ngàn thế giới, ở nơi này... Nàng đỏ mặt, chút tình thú của vị này đôi khi lập dị thái quá, khiến nàng đỡ chẳng nổi.

“Đi xuống thôi.” Nàng kéo chàng, “Đâu đâu cũng có mắt nhìn đấy...”

“Không sợ, ta bố trí phép che mắt rồi.” Lệnh chủ cười hì hì kéo nàng ngồi xuống, “Nàng nhìn cảnh trí này đi, trên đầu là bầu trời minh mông, dưới có ánh đèn từ vạn nhà... Thì ra thành Trường An lại đẹp như vậy... Lúc trước trong thành toàn La Sát nên cứ đến tối là khắp nơi đen thui. Bây giờ không còn La Sát nữa, dầu chúng biến mất hơi đột ngột, nhưng bách tính có thể an cư lạc nghiệp là tốt rồi.”

Qua lời chàng, Vô Phương nghe ra được sự lo nghĩ cho nước cho dân, có lẽ thiên tính của kỳ lân chính là vậy. Nàng ngồi xuống cạnh chàng, hai người mặc đồ cưới đỏ rực dưới ánh trăng bàng bạc. Nàng ôm lấy tay chàng, tựa đầu vào vai chàng, “Chàng nói xem Minh Huyền có thể trở thành minh quân không? Tâm tư của y quá kín kẽ, ta luôn không nhìn thấu.”

Lệnh chủ đưa mắt nhìn dãy núi ở đằng xa, “Tâm tư đế vương mà đế nàng nhìn thấu thì hẳn đã không là đế vương rồi. Đôi khi chiến công và nhân phẩm của quân vương chẳng liên quan gì tới nhau cả, hẳn có thể hèn

hạ vô sỉ, nhưng điều đó không cản trở hẳn tạo ra một thịnh thế chưa từng có đâu.”

Thật ra Vô Phương vẫn luôn bận tâm, Bạch Chuẩn vốn tâm cao khí ngạo, Minh Huyền cũng không phải là hạng người bình thường, bảo bọn họ chung sống hòa bình e đã khó chứ đừng nói chi đến hợp tác. Nhưng giờ không phải là lúc nên nói những lời này, nàng khẽ cọ mặt vào tay chàng, “Mấy chục năm sẽ trôi qua rất nhanh. Đợi chàng xong việc rồi chúng ta về Yểm Đô nhé, chỉ quan tâm đến cuộc sống của hai ta thôi.”

Chàng đáp ‘được’ rồi hôn lên trán nàng.

Đã bấm báo với đất trời là coi như xong đại lễ, tiếp theo có thể làm chuyện chàng muốn làm rồi. Nhưng sống đến chừng này tuổi, hôn thê thật sự đang ở trước mặt chàng lại rất căng thẳng, bắt đầu thấy luống cuống.

Đầu tiên là hôn, việc này thì chàng biết, phải tiến hành tuần tự, không thể quá hấp tấp. Ly Khoan Trà đã truyền thụ kinh nghiệm cho chàng rồi, khi còn chưa nắm rõ thì nhất định phải chậm, vừa thực hành vừa học tập. Nếu nương tử không phải tay lão luyện, nàng sẽ cảm thấy sự chậm rãi của chàng tượng trưng cho sự thân thiết và dịu dàng. Nàng sẽ cùng chàng cảm nhận từng quá trình một, từng chút tiến bộ của chàng đều sẽ khiến nàng ngạc nhiên mừng rỡ, dù gì nàng cũng là lần đầu như chàng, chàng làm gì cũng không lo nàng cười nhạo.

Lệnh chủ hít sâu một hơi, vừa nhớ lại hình ảnh trong kính càn khôn vừa hôn lên cánh môi nàng. Nhưng vì đang ở ngoài trời nên nàng vẫn hơi xấu hổ, không thả lỏng được. Chàng thì thầm: “Yên tâm, với kẻ khác chúng ta như ở xa cách biển cách núi, có mọc mắt vạn dặm cũng không nhìn thấu được. Nàng có thể thỏa thích thưởng trăng, mấy thần tiên trên trăng cũng không ai thấy nàng đâu.”

Giọng chàng rất khàn, không phải vì cánh môi nóng hổi kia, chỉ là hơi thở nặng nề cùng giọng nói đầy dụ hoặc của chàng cũng đã đủ đốt cháy con tim nàng.

Đêm đầu hè, gió hiu hiu, áo trong ướt lông, lộ da thịt cũng không thấy lạnh. Chàng hôn lên vành tai nàng, lại hôn bờ vai thon của nàng, đôi môi như mang theo dòng nước ấm chảy qua, rồi dừng ở trước ngực. Cả Vô Phương lẫn chàng đều căng thẳng, xấu hổ nhắm chặt mắt, nhưng đợi mãi mà không thấy đối phương làm gì thêm, nàng hé mắt nhìn chàng, trông chàng có vẻ ngạc nhiên, “Nương tử à...”

Lại muốn nói gì đây? Nàng nhanh chóng bịt miệng chàng lại, “Nếu không muốn bị ta đập xuống lầu thì đừng nói gì hết.”

Đôi mắt tú lệ trở nên cong cong, trong con người như có nghìn vì sao, chàng không nói gì mà giơ tay lên, ung dung vỗ tay cái bộp... Trong không trung nảy ra một ngọn đèn sắc vàng mờ ảo như đĩa tré nghịch bánh xe nước, thấp sáng mảnh ngói xanh đậm giữa trời xanh, hết ngọn đèn này đến ngọn đèn khác nối tiếp nhau dần trôi ra xa. Sau đó là một khoảng tĩnh lặng, tô thêm sự rộng lớn của không trung.

Không tin mọi thứ lại kết thúc như vậy, Vô Phương nín thở chờ, rồi lại nhìn chàng. Chàng mỉm cười kéo tay nàng qua, hôn lên đầu ngón tay nàng, lúc hôn đến ngón thứ ba thì ánh sáng biến mất đột ngột quay lại, dấy đỏ cả một vùng trời, trong nháy mắt bùng nổ như thế vừa mang cả Trung Âm Kính Hải đến, sen đỏ mọc rễ ở trên trời, nở rộ chúc xuống dưới. Lúc mỗi cánh hoa xòe nở là lại phát ra tiếng *rào rào*, nhụy hoa chập chờn tỏa ra vô số râu vàng như lưu huỳnh rơi xuống, thấp sáng cả Cửu Châu.

Vô Phương kinh ngạc cảm thán, cảnh tượng này thật sự lộng lẫy quá. Không chỉ mỗi nàng, nàng còn nghe thấy cả thành Trường An đều hô lên, sóng người ồn ào đánh thức cả màn đêm.

Nhưng chàng không để ý đến trời cao mà chỉ để ý đến mình nàng. Nàng nhìn cảnh đẹp, còn chàng nhìn nàng. Bóng dáng yêu kiều chìm trong ánh sáng nhu hòa, đẹp đến nỗi khiến lòng chàng rung động. Chàng di động đầu ngón tay, thành kính chạm vào nàng, khẽ mỉm cười, “Nương tử à, hôn lễ của chúng ta được khắp nơi ăn mừng đấy.”

Nàng nằm ngửa ra, sóng mắt lấp lánh, hoa sen nở rộ nơi đáy mắt. Nàng lại chuyển tầm mắt nhìn sang, giơ tay vỗ mặt chàng, cảnh đẹp say lòng khiến nàng cam tâm dừng lại đó. Nàng nhắm mắt lại, sắc đỏ rực rỡ khiến bóng tối càng thêm kiều diễm. Cánh tay tuyết trắng ôm lấy vai chàng, chàng rất thông minh, cũng biết nghiên cứu đấy chứ. Chắc là vì vừa có phát hiện mới, Vô Phương chỉ cảm thấy bản thân đang bênh bồng trong vòng tay chàng, linh hồn cũng chơi vơi giữa sóng trời sóng đất này, cuối cùng chỉ còn lại cảm giác tê dại và hồi hộp.

Tình yêu của Bạch Chuẩn là tình yêu đông đầy từng chút một, chảy qua tim nàng rồi chảy đến tứ chi toàn thân. Chàng nhẹ nhàng áp mình lên, trong mộng lung nàng thấy được gương mặt thẹn thùng của chàng, nắm tay nàng nói: “Sẽ cho nàng thưởng thức thứ tốt.”

Chàng nằm xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng dựa vào nằm trong ngực nàng. ‘Thứ tốt’ kia đột nhiên lọt vào tay nàng, hết như củ khoai bồng vậy, muốn ném đi nhưng lại không nỡ. Nàng đỏ mặt cẩn thận đo lường, sờ sờ thế nào mà khiến chàng liên tục hít sâu vào.

“Cái này...” Nàng xấu hổ cười, hai tay hợp lại nâng niu, “Không giống như trong tưởng tượng của ta.”

Lệnh chủ như đặt mình vào sông lửa, răng va vào nhau kêu cạch cạch, như đứa nhỏ phải nộp bài tập chuẩn bị đón đợt kiểm tra, tâm trạng hết sức thấp thỏm, còn căng thẳng hơn cái hồi bước lên đài vũ khí lúc trước.

“Nàng tưởng thế nào?” Chàng khẽ nói, khó chịu vắn vẹo, “Ta sắp chết rồi... Ta nhịn không được...”

Sao mà lại không được vậy, Vô Phương rút tay về, có phần do dự. Nàng học y, tuy chưa từng thấy vật sống nhưng cũng có hiểu biết đại khái về cấu tạo. Chim muông thú vật, thậm chí là cả người phàm, tuy có khác biệt nhưng biến hóa thế nào thì căn cơ vẫn quy về một chỗ. Nàng còn nhớ tượng người được Lộc Cơ mang đến Thập Trượng Hải trước đây đã được nàng kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, lúc kiểm tra đến chỗ đó nàng còn buồn bực, hình như thứ này không giống bình thường, thì ra đều do chàng.

Lợi khí của kỳ lân có hình dạng đặc biệt, có thể to có thể nhỏ. Tinh túy của tượng người kém xa, nên sự to lớn của lệnh chủ khiến nàng kinh hãi... Anh chàng ngốc này, nếu bàn về thứ này thì tuyệt đối là độc nhất một cõi rồi.

Than ôi, đêm như thế, tình như vậy. Nàng nâng mặt chàng lên, hôn lên khóe môi chàng, “Tiếp theo nên làm gì, chàng có biết không?”

Lệnh chủ phẫn chấn hẳn lên, chàng đã học tập mười nghìn năm rồi, mấy tháng trước còn ôn lại trình tự, nếu nói không biết thì chẳng phải để nàng cười nhạo sao? Chàng kiêu ngạo ưỡn ngực nói: “Là nam tử thì đều biết cả. Có điều ta nghe A Trà nói, lần đầu có thể hơi đau, ta không muốn làm nàng đau.”

Nàng xấu hổ che mặt, “Con thằn lằn kia hiểu biết nửa vời, chàng đừng nghe cậu ta.”

“Không đau à?” Lệnh chủ vui vẻ lại, “Ta đã nói mà, sao lại đau được chứ, rõ ràng là chuyện mất hồn như vậy.”

Vô Phương không tiện nói đau có lẽ cũng là một dạng vui thích. Dù gì cũng thành thân rồi, có đau cũng đáng giá. Nàng bỗng xúc động muốn

khóc, đưa tay ôm lấy cổ chàng. Sen đỏ trên trời dần tiêu tán, lúc đóa hoa cuối cùng biến mất, nàng chực nghẹn ngào. Chàng đã đợi cuộc hôn nhân này cả đời, chẳng lẽ nàng không phải sao? Nàng cứ tưởng bản thân sẽ không có ngày này, sát hung quá hiểm, người bình thường không chịu nổi. Nhưng cũng nhờ vậy mà nàng mới gặp được con hắc kỳ lân ngọc nghêch này, chàng khát khao lại nhiệt tình, sắp tưới ướt sa mạc trong lòng nàng rồi, nàng mà không gả cho chàng thì còn có thể gả cho ai đây.

“Nhẹ một chút là được.” Nàng xấu hổ ngáp ngừng, kiến thức thông thường mách nàng hay rằng hẳn sẽ không dễ chịu lắm. Nhưng nàng lại không thể nói, sợ nói ra sẽ dọa tên ngọc này, vừa vào cuộc mà làm chàng sợ thì sẽ hối hận không kịp.

Lệnh chủ nói ‘được’ rồi mờ ám hà hơi vào tai nàng, đáy lòng cười to ba tiếng, cuộc sống ‘hạnh phúc’ của chàng cuối cùng cũng đã đến. Kinh nghiệm tích lũy mười nghìn năm nhất định có thể khiến nương tử suốt đời khó quên!

Chàng trưng ra dáng điệu phô trương như lên sân khấu hát kịch vậy. Áo choàng đỏ thắm phanh rộng, vì để cho tiện, bên dưới chẳng mặc gì cả. Chàng oai phong phất tay, áo choàng bỗng bành rơi xuống bên cạnh, cơ thể khỏe khoắn tỏa ra ánh bạc lấp lánh dưới ánh trăng, đang tính biểu diễn thì chợt liếc thấy đôi mắt hạt đậu bé tí hi lộ ra ở bên mép hộp trên nóc nhà.

Con bộ cặp máu kia không biết đã tỉnh dậy lúc nào, âm thầm nhìn lên cả buổi rồi.

Đúng là cái đồ không biết sống chết, lệnh chủ nghiêng răng, dè nấp sắt xuống cái *rầm* suýt nữa đã chém phăng đầu nó. Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, không có gì có thể cản ngang chàng được, lệnh chủ dịu dàng hôn tận nương của mình, giơ tay đỡ nàng dậy để nàng dựa vào lòng mình, sau đó dẫn chiến tướng của chàng dò xét thực hư ở bên dưới...

Hoa đây rồi, trong lòng cảm khái lần trước ở trên Kính Hải nàng miêu tả giống như đúc vậy, lệnh chủ tự khen mình thông minh vượt trội, dựa vào miêu tả mơ hồ mà cũng nặn được giống chín phần. Thế là chàng lấy sức, bắt đầu xông phá cửa thành...

Có ánh lửa tóe lên, nhưng không phải do đại tướng quân của chàng làm ra mà là má phải của chàng vừa bị ăn một cái tát, khiến hai mắt chàng hoa cả lên. Chàng ôm mặt hu hu, “Nương tử, nàng làm gì thế?”

Vô Phương tức đến nỗi cánh môi run bần bật, “Bạch Chuẩn, rốt cuộc chàng có biết không vậy?”

Lệnh chủ cảm thấy oan uổng hết sức, “Ta biết mà, không phải đang rất tốt sao, nhưng nàng lại đánh ta...”

Hai mắt chàng rưng rưng, trần như nhộng ngồi trên mái ngói, trông vừa đáng thương lại đáng giận. Vô Phương hung dữ quát: “Đó mà là tốt hả? Chàng thật sự thấy không có vấn đề à? Ta đúng là muốn đập chàng lăn xuống cho rồi... Chàng còn mặt mũi ở đó khóc hả?”

Lệnh chủ che kín hai gò má, “Nàng đánh ta lại còn không cho ta khóc.”

Nàng tức điên, chỉ hận không thể bóp chết chàng. Thấy chàng thút thít như thế trong khi mộng mình lại đau rát, nàng càng nghĩ càng tủi thân, khép lại vạt áo khóc nghẹn ngào.

Quá trình động phòng vui vẻ sao lại biến thành như thế chứ? Dưới ánh trăng vợ chồng mới tân hôn ngồi xếp bằng, ai nấy đều khóc rất đau lòng. Lệnh chủ khóc vì tự ti phái nam của mình bị đả kích, Vô Phương khóc vì gặp không đúng người, đồ ngốc này muốn bầy nàng cả đời đây mà.

Dĩ nhiên tình cảnh lúng túng này chẳng duy trì được lâu, lệnh chủ ôm một bên má đỏ ửng tiến tới an ủi nàng, “Nương tử, nàng đừng khóc nữa, là

bàn tay vừa nãy tát đau hả? Để ta thôi cho nàng...”

Vô Phương giận dỗi phốt lờ chàng, nói muốn về phòng, đứng dậy khập khiễng đi tới góc mái hiên, tung người nhảy xuống khỏi lầu cao. Để lại lệnh chủ đau lòng cười nóc nhà, nhìn đại tướng quân của mình ủ rũ mềm xù mà cảm thấy cuộc sống không có nghĩa lý gì nữa.

Rõ ràng đều làm theo giáo trình cả mà, không phải lúc đầu nàng rất say mê sao, sao lại nói trở mặt là trở mặt ngay vậy. Lệnh chủ ngẩng đầu nhìn, cũng may kết giới rất dày, nếu để người trên núi Cát Tường thấy được đêm nay bọn họ khổ sở như thế thì e bị cười thối mặt mất!

Chàng kéo áo cười qua, ủ rũ cúi đầu mặc vào. Còn có thể thế nào được nữa, làm phu nhân tức giận rồi, chắc chắn lại là lỗi của mình. Chàng chợt nhớ ra, sao vừa nãy Vô Phương lại đi cà nhắc vậy, trong lòng nhất thời kinh hoàng, vội đuổi vào phòng tân hôn.

Nơi này mới thật sự là chỗ động phòng đây, bốn vách treo lụa đỏ, hai cây nến đỏ trên bàn bập bùng cháy sáng, *bùm* một tiếng, đèn hoa nổ, đốm lửa rơi đầy đất. Nữ giới khi tức giận sẽ thích tìm đến giường, chàng chạy tới trước giường nhìn, quả nhiên nàng đang ở đây. Có điều chăn nệm trùm kín đầu, thân cuộn tròn lại, không rõ đâu là chân đâu là đầu nữa.

Chàng run run gọi: “Nương tử, nàng nhìn ta một chút được không?”

Người trên giường không lên tiếng, quyết liệt trở mình đưa lưng về phía chàng. Lệnh chủ ảo não đứng hồi lâu, phát hiện cứ thế nữa thì không được, thế là cởi áo choàng đỏ ra, vén một góc chăn cố chui vào.

Dưới tấm chăn là một thế giới nho nhỏ, trong khung cảnh tối om lệnh chủ thấy hôn thê đang ôm lấy đầu gối, khóc đến đỏ ửng cả mắt. Chàng đuổi tay ôm nàng, “Nương tử à, vừa rồi là ta không tốt nên đã chọc giận nàng, nàng cho ta thêm một cơ hội, chúng ta thử lại lần nữa được không?”

Vấn đề nằm ở đâu, khi Vô Phương bình tĩnh lại thì cũng đã nghĩ ra, vấn đề là nàng đã quá tin chàng, cứ tưởng chàng đã hiểu rõ mọi bí quyết nên yên tâm giao quyền chủ động cho chàng, trong khi thực ra chàng hoàn toàn là một đồ ngốc chưa được khai hóa.

Nàng dẫu môi nhìn chàng, “Chàng có biết mình vào nhầm chỗ không hả? Chàng làm ta đau lắm đấy.”

Lệnh chủ ngậy người, “Ta đã tìm được nụ hoa rồi mà, sao lại sai được.”

Haiz, nàng thở dài thườn thượt, “Chắc là vì hai nơi đó rất gần nhau.” Dứt lời nàng kéo chàng nằm xuống, cởi váy cưới ra dựa sát vào chàng.

Kỳ lân sinh ra từ lửa nên cơ thể chàng nóng hổi như lửa, giống như tính tình của chàng. Nàng không muốn rời xa độ ấm của chàng, tựa chiếc cằm thon lên ngực chàng, “Chàng nhìn ta đi... ta có đẹp không?”

“Còn phải hỏi sao?” Lệnh chủ xoa má nàng, “Nàng là nữ tử đẹp nhất ta từng thấy.”

Nàng cười, nụ cười dịu dàng diễm tĩnh, tay ngọc thon dài hất suối tóc ra sau lưng, mình y mỏng như cánh ve trượt xuống để lộ cần cổ đẹp tuyệt trần, nàng cúi đầu hôn lên điểm thù du trước ngực chàng, “Chàng cũng thế, là nam tử đẹp nhất ta từng gặp.”

Lúc này lệnh chủ lại không đặc ý hếch mũi nói xuôi theo mà chỉ lẳng lẳng nhìn nường tử, dưới ánh đèn làn da nàng trắng như tuyết, mắt như tinh tú. Bị nhìn chăm chú như thế, Vô Phương bỗng thấy xấu hổ.

Đại tướng quân lại ngóc đầu lên, tạo thành thế khó chống đỡ, chàng rớt cuộc không kìm nén nổi nữa, đặt nàng nằm xuống. Lần này rất cẩn thận, chàng kéo tay nàng để nàng dưỡng dẫn, ôn tồn dặn dò bên tai nàng: “Nếu ta làm sai, nàng phải kịp thời cản ta lại.”

Vô Phương đỏ mặt tía tai, khẽ nghiêng đầu đi, nhắm mắt lại, bàn tay như tự có ý chí.

Không việc gì phải xấu hổ cả, nàng bình ổn lại tâm trạng, cả hai đều không thành thạo, chẳng tránh được đi đường quanh co, cân nhắc tham khảo rồi lên đường lần nữa sẽ không ai có thể chê ai được cả. Chàng dịu dàng hôn nàng, nàng ngửa mặt đón nhận, tốt quá, về sau chú kỳ lân này sẽ thuộc về nàng.

Chàng tìm đến chỗ, ấn vào dò xét, “Là nơi này sao?”

Nàng *ừm* một tiếng, bám chặt lấy vai chàng. Chuyện cũ như tua lại, lộn xộn lướt qua trước mắt. Nàng sống một nghìn năm, thời gian vui sướng nhất cộng lại cũng không bằng hai tháng sống cùng chàng. Bọn họ là nhân duyên trời cao tác hợp, kỳ lân hóa giải sát khí của nàng, đợi đến ngày nàng trút bỏ hết sát khí thì có thể sinh chú kỳ lân nho nhỏ cho chàng rồi. Không muốn màu khác, phải là màu đen. Chàng vẫn luôn không hài lòng với mình, thế nhưng nàng lại thích như vậy. Vì chàng ngốc nghếch nên màu đen có thể giúp gia tăng oai phong của chàng, trên đời này chả có mấy kẻ dám thực sự chọc giận hắc kỳ lân đâu.

Sột soạt, thì ra ma sát da thịt cũng có tiếng. Nàng cắn chặt răng không dám lên tiếng, sợ hù dọa đến chàng. Nhưng đau thật đấy, giống hệt tra tấn. Cũng may chàng còn quan tâm, có điều cùng là lần đầu tiên nên chàng run rẩy cả người, nom có vẻ sướng đến hỏng rồi.

Nàng dẫn xuống đau đớn, ôm lấy mặt chàng, “A Chuẩn à, chàng có sung sướng không?”

Nào ngờ chàng ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ đầy bi thương, “Nương tử à, ta hơi đau...”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vương Tử Ty

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Vô Phương ngây ra, sao chàng lại đau chứ, hành nghề y nhiều năm như thế nhưng cho đến nay nàng chưa từng nghe nói nam giới động phòng cũng sẽ đau.

Chắc chắn là lại làm chuyện gì ngốc nữa rồi, nàng khổ sở vắt nắm tay lên trán mình. Chàng rốt cuộc thế nào, nàng đã chẳng còn hơi sức mà xem, bởi vì chính bản thân nàng cũng đang rất đau, đau đến mức vã mồ hôi cả người, đau đến hoảng loạn đây. Trong tình hình này, xem ra lần lần đầu của cả hai bị vớt tuổi rồi, nàng cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, gặp phải kỳ lân ngu ngốc như thế, nàng còn có thể nói gì đây?

Cũng có thể do của mình nhỏ nên không vào được, nàng xấu hổ nghĩ. Chàng là thú, dù bây giờ đang trong hình người thì mười nghìn năm qua vẫn tự do phát triển không bị gò bó, thành ra mới dẫn đến kết cuộc này. Thôi đi vậy, cả hai đều bị thiệt hại, chắc bây giờ thu binh được rồi.

Nhưng đợi chàng tự bỏ cuộc mãi mà của chàng vẫn cứng đầu như đá, còn ương ngạnh muốn vào sâu hơn nữa là đằng khác.

“Chàng đang làm gì đấy?” Nàng ngóc đầu lên hỏi.

Lệnh chủ đang chống người nhìn xuống, “Còn một đoạn nữa.” Chàng lấy tay đo thử, cỡ hai tấc thôi.

Vô Phương lại đau đầu một trận, thật sự cảm thấy không kiên trì nổi nữa rồi mà đối phương lại còn nhìn. Nàng xấu hổ chết đi được, vội lúi

chàng trở lại, lựa lời thương lượng: “Ta đang nghĩ, chàng đau ta cũng khó chịu, hay là giờ cứ thôi đi? Nghỉ ngơi một đêm trước rồi mai lại tiếp tục.”

“Nhưng...” Lệnh chủ lấp bắp nói: “Nó... nó cứ cứng như vậy thì phải làm sao bây giờ...”

Nàng trợn mắt, lại đưa tay toan đánh. Chàng đã có kinh nghiệm, lập tức sáp đến hôn nàng, sau đó nhúc nhích mông, lẩm bẩm bảo: “Dù hơi đau nhưng thật sự rất sướng. Ôi, nương tử, nàng có sướng không?”

Vô Phương cảm thấy mình như đang trần truồng ngồi trên cọc gỗ, hạ xuống lần nữa là sẽ bị đâm xuyên qua. Nàng rất muốn khóc, trước kia vì trừ yêu cho một cô nương trong thành mà nàng từng bị trọng thương, vết thương đó có thể thấy có thể chạm, tuy đau nhức song vẫn chịu đựng được. Chẳng giống bây giờ, đau tại chỗ sâu nhất trong cơ thể, không cách nào băng bó được, ngay đến thối cũng chẳng thể, chỉ còn cách cố cắn răng chịu đựng thôi. Chưa kể vì cái đồ ngốc này đang mong đợi nhìn mình, nàng còn phải cố cười nữa, phải nói rất sướng để tránh đả kích tinh thần tích cực của đối phương.

Trên phương diện này lệnh chủ đúng là ngốc đến đáng sợ, chàng tự cho là đúng lại bắt đầu nhấp nhô, “Nương tử, nàng đừng cống, thả lỏng đi nào.”

Vô Phương nhú chặt mày, hoảng hốt giữ hông chàng lại, nhỏ giọng nói: “Chàng đang gieo hạt hay sao mà làm như xới đất vậy hả? Thật ra lần này Ly Khoan Trà nói đúng đấy, đau lắm lắm luôn, nên chàng thành thật một chút được không, đừng lộn xộn nữa.”

Lần này lệnh chủ lo lắng thật, chàng đau thì dĩ nhiên có thể nhịn được, nhưng nom Vô Phương như đang bị hành xác, chàng mới phát hiện loại chuyện này thật đúng là dùng cơ thể chém giết nhau mà.

Chàng hoảng hốt, chống người ngồi dậy toan rút ra, nàng lập tức mở choàng mắt ra, “Chàng lại muốn làm gì đây?”

Chàng áy náy nói: “Nàng đau như thế, ta không thể chỉ lo cho mình được.”

Nhưng dù rút ra thì cũng đau chết đi được, chàng vừa động là nàng liền hít sâu một hơi, cuống quýt kéo chàng lại, “Đừng, đừng...”

Lệnh chủ nghe lời đặt lại vào chỗ cũ, tuy ngổ nhưng khi cần cẩn thận nghiên cứu thì luôn vô cùng dụng tâm, cho nên về mặt kỹ thuật chàng không hề kém cạnh ai. Thế là lại đút vào trong, nhưng vừa đút cái là lại đau, mà cũng có được cảm giác mất hồn khó diễn tả bằng lời. Cả hai cùng rên lên một tiếng, lệnh chủ cực kỳ hưng phấn, “Nương tử à, thì ra đây mới là sung sướng, tuy có đau nhưng không thể dừng được.”

Nàng bật cười, lý thuyết kiểu gì thế này! Nhưng cũng đúng, giảng co mãi không phải cách, đã đến mức này rồi thì đưa đầu đến hay rút đầu về cũng là đau, để lần sau tái chiến thì lại đau thêm một bận nữa à?

Nàng vuốt ve lưng chàng như khích lệ, “Chàng nói đúng.”

Chàng vui vẻ bật cười, áp trán mình lên trán nàng, “VẬY ta làm đây, xong rồi sẽ lại nói chuyện với nàng nhé.”

Quả nhiên ‘làm’ của lệnh chủ có tốc độ rất nhanh và theo tiết tấu hân hoan, nhưng chàng không liều lĩnh, vì biết nàng đau hơn mình gấp mười lần. Như trong gió táp mưa gào, cảm giác toàn thân hùng hực khiến chàng cảm nhận được sự vui sướng to lớn chẳng gì sánh bằng, giống như lao nhanh trên khoảng đất trống vậy... Không không, là bay nhanh trên không trung, không có trở ngại, không có hạn chế. Vừa bay phát là chẳng biết sẽ bay bao xa, cũng không hay liệu có bay đến cuối thế giới không nữa.

Vừa hăng hái vừa xúc động, ấy chính là trạng thái bây giờ của lệnh chủ. Chàng cẩn thận quan sát nét mặt Vô Phương, tất cả mọi biểu cảm vui sướng lẫn đau đớn của nàng đều nằm trong mắt chàng.

Chàng muốn nàng cũng được sung sướng, sau khi nằm gai thì phải nếm mật. Gò má nàng phủ một màu đỏ ửng hòa hợp cùng lớp mỡ môi mỏng, giống bánh ngọt vừa ra lò vậy, chỉ cần trang trí chút ít là có thể dâng lên đặt trước mặt thọ tinh rồi. Đáng yêu chết đi được, chàng từ trên cao nhìn xuống nàng, hể nàng cau mày là chàng liền hôn lên mi tâm nàng. Nàng lườm chàng một cái, chàng lại hôn lên đuôi mắt nàng, nói cho nàng hay, mình rất rất yêu nàng.

Lệnh chủ luôn không đứng đắn mà hiếm khi nghiêm chỉnh làm nàng hết sức xúc động. Hai tay nhẹ ôm lấy vai chàng, mỗi một lần bắt thịt săn chắc của chàng hết giãn lại siết đều khiến nàng choáng váng vì vui thích.

Đêm đã khuya, nến đỏ trên bàn sáng rực, tim đèn đứng thẳng, lửa nhảy tí tách, đến khi sắp tàn càng cháy mãnh liệt hơn.

Trong phòng như một lò luyện, Vô Phương run rẩy không áp chế được sát khí của mình, móng tay mọc dài ra, có điều chỉ dè dặt không dám cào da chàng. Chàng cúi đầu, vờn lấy môi nàng nỉ non: “Không sao đâu nương tử... Ta làm tốt lắm đúng không?”

Quen tay hay việc, dần có thú vị, trong cơn điên cuồng hai mắt nàng trở nên đen kịt, thở dài nói: “Tốt lắm... Chàng làm rất tốt.”

Chàng hài lòng, bao đau đớn dần tiêu tan hết, thay vào đó là vui sướng đỉnh điểm. Chàng đã từng đến Phật quốc gặp Thần Phật rồi, đám thần chúng chỉ biết múa may kia hân chưa từng trải nghiệm cảm giác ý loạn tình mê này đâu! Nên mới bảo đặc đạo thì có gì hay chứ, chàng rúc vào cổ nàng nghĩ, may mà mình gieo họa cho chàng, nếu không giờ hân nàng đang ngây ngốc ngồi trước lò hương niệm a di đà Phật rồi.

Xa xa lóe lên chùm sáng, lệnh chủ nhắm mắt là có thể nhìn thấy. Lối đi vừa hẹp vừa dài, hai bên mờ tối, chỉ có điểm sáng kia là thứ hút hồn phách người ta. Chàng muốn đuổi theo, nhưng trên lưng lại run lên bần bật, cố gắng giữ chặt nàng, sợ không khống chế được mình. Công dụng của đạo hạnh mười nghìn năm đã hoàn toàn phát huy vào lúc này, giúp chàng không lộ nguyên hình vào lúc dục tiên dục tử. Thử nghĩ mà xem, nàng đang vui sướng, đột nhiên nhìn thấy gương mặt có răng nanh thì liệu có tạo ra bóng ma trong lòng nàng không? Nên chàng phải cố giữ gương mặt sạch sẽ đẹp đẽ này, vừa không màng sống chết vừa cố định nguyên thần của mình.

Chùm sáng kia càng lúc càng gần, lệnh chủ cảm thấy dưới rốn như muốn bùng nổ. Chàng bỗng hoảng hốt, vội gọi nương tử. Nàng thốn thức giờ cao hai tay, làn da sáng bóng áp lên tai chàng, say mê nhìn chàng, khiến chàng có ảo giác mình sắp chết tới nơi rồi. Sau đó chàng bất chấp tất cả, dùng sức bấu vào eo nàng, chàng cảm thấy đã lâu lắm rồi cơ thể mình chưa từng dùng nhiều sức như thế. Nàng gọi tên chàng, lời thì thầm dịu dàng cuối cùng hóa thành tiếng hét thất thanh. Chàng đang lo mình làm đau nàng, thế rồi vô số đợt siết chặt liên hồi đánh mạnh về phía chàng, đè ép, xoa nắn, bất chấp mọi chương ngại.

Lệnh chủ rên dài một tiếng, mọi tinh lực và linh hồn đều dâng trào bay theo tiếng gầm kia, không biết tối nay thế nào, không biết mình đang ở đâu. Trong dư âm kéo dài, chàng phát hiện hai mắt tạm thời mù rồi, ngẩng mặt ngẫ ngửa ra, trước mắt trắng xóa, không nhìn thấy cả rèm giường đỏ đậm ở trên đầu.

Trắng sáng tụ lại thành một vòng hào quang ở bên ngoài, Trường An nổi gió. Lầu càng cao gió càng lớn, thổi qua mái hiên kêu vù vù. Không biết đã qua bao lâu, hai người mới tỉnh lại trong tiếng gió, cùng nhìn nhau một cái, mới đầu chẳng có cảm giác gì, rồi bỗng cảm thấy buồn cười, cười phá lên một cách khó hiểu.

Lệnh chủ cười nàng quá tập trung, đến cả sát khí cũng bức ra được, “Nàng nói xem, có phải năng lực của vi phu quá mạnh nên nàng chẳng chống đỡ được không?”

Vô Phương khinh bỉ chàng, “Ta không cười chê chàng là đã tốt lắm rồi, chàng còn mặt mũi ở đó khoe khoang hả?” Nàng giơ tay chọt chọt vào đầu chàng, “Không chế sừng của chàng đi, tu vi cao thâm đến thế mà lên giường lại biến thành như vậy.”

Lệnh chủ sợ hãi sờ trán, đúng thật là mọc sừng. Chàng hoảng hốt, “Vừa nãy ta rõ ràng đã khống chế rồi mà, vì sao lại còn như vậy?” Vừa nói chàng vừa sờ mặt, may mà ngũ quan vẫn còn đây, nhưng làm thế này cũng không thu cặp sừng kia về được.

“Làm sao đây...” Chàng cuống lên, “Chẳng lẽ mất trinh rồi thì mỹ nhan thịnh thế của bốn đại vương liền không còn nữa?”

Vô Phương giơ tay sờ soạng sừng chàng, sừng rất sắc nhọn nhưng bề ngoài có lớp lông măng mỏng nên sờ rất thích. Nàng búng một cái, kêu rất vang, bèn đoán: “Có phải nào sau khi thành thân tu vi sẽ hao tổn, cho nên mới như thế?”

Lệnh chủ thử vận khí, căn phòng liền chấn động dữ dội, “Nàng nhìn xem,” Chàng nói: “Tu vi không có vấn đề gì, ta nhảy lên mây là có thể hô phong hoán vũ được ngay.”

Nàng ừ ơ quan sát chàng, “Nhưng vì sao không thu sừng về được...”

Lệnh chủ nằm lả lơi trong chăn đỏ, lồng ngực trắng như tuyết, ngũ quan tuần tú, diễm sắc như lãn át tất cả. Mái tóc đen buông thông trải dài trên chăn uyên ương, trên trán bỗng mọc ra cặp sừng chừng một thước cũng không có vẻ kinh khủng dữ dằn, trái lại càng đẹp một cách huyền bí.

Nàng ngăm nhìn mãi, cuối cùng thỏa hiệp, “Thật ra như vậy cũng rất dễ nhìn, thật đấy.”

Lệnh chủ tất nhiên không tin, thế rồi bỗng theo bản năng quay đầu ra sau dùng sừng gãi vào chỗ ngứa trên lưng... Gãi xong chàng bỗng ngẩn ra, ngứa cổ lên gào khóc: “Ta rõ ràng có tay nhưng lại lấy sừng gãi ngứa, nàng nói xem ta bị sao thế?”

Vô Phương cười ngặt nghẽo, “Cái gì mà bị sao, ta cảm thấy như thế rất tốt, rất đáng yêu, ta rất thích.”

Mắt chàng vụt sáng, “Thật ra ta có một suy nghĩ, có lẽ sau mỗi lần điên loạn đảo phượng thì mới xuất hiện chuyện này, nói không chừng thế mà lại tốt. Ta nói với nàng nhé, hồi bé khi còn ở trên núi Minh Vương, ta thường xuyên thấy trên sừng của kỳ lân cái nở cả hoa cơ. Mới đầu ta còn chưa hiểu vì sao bọn họ lại như thế, về sau hỏi trưởng lão, trưởng lão nói như thế có nghĩa là họ đã trưởng thành, chuẩn bị tìm ý trung nhân.”

Vô Phương dựa vào lòng chàng, ngẩng đầu hỏi: “Ta nghe nói mẹ con kỳ lân không thể cùng tồn tại, vậy mà các nàng còn muốn tìm ý trung nhân sao?”

Chàng tựa vào đầu giường, vuốt ve tấm lưng trần của nàng, từ khi rơi vào lưới tình, chàng cảm thấy mình hoàn toàn có tư cách phát biểu bài cảm khái này, “Trên đời không gì có thể cản được tình yêu cả, giống như ta và nàng vậy, nàng từ chối ta nhiều lần như thế, cuối cùng vẫn quỳ dưới quần cụt của ta đấy thôi. Kỳ lân có thể tìm ý trung nhân, cũng có thể thành thân, có điều khi sinh nở phải lấy mạng đổi mạng, thê thảm lắm.”

Nàng buồn bã hỏi: “Kỳ lân cái đáng thương quá, chết vì con mình sao?”

Chàng *ừ* đáp: “Cả đời kỳ lân chỉ tìm một bạn đời, sau khi kỳ lân cái chết đi, kỳ lân đực sẽ ở một mình cho đến hết đời. Nên rất nhiều vợ chồng

kỳ lân chọn tính toán kỹ thời gian, trước khi hết thọ nguyên mới sinh ra đời sau, cha mẹ ta chính là như vậy.” Chàng nói tới đây thì thoáng dừng lại, “Nàng có biết vì sao mẹ con kỳ lân không thể cùng tồn tại không?”

Vô Phương lắc đầu, “Ta chỉ biết đây là số mệnh của kỳ lân.”

Chàng nhếch môi cười trào phúng, “Nói ra đáng sợ lắm, kỳ lân sinh ra từ lửa, kỳ lân cái bị con mình đốt cháy đấy.”

Nàng sửng sốt, kinh ngạc nhìn chàng.

Chàng đưa ánh mắt vô thần nhìn ra xa xa, nhẹ nhàng nói: “Vì để bảo đảm huyết thống kỳ lân được thuần khiết nên không lấy người ngoại tộc, xuất thân càng cao, uy lực của kỳ lân con càng lớn. Trong Lân Sử từng có một nhân vật rất giỏi, nghe nói mẹ y còn chưa lâm bồn mà y đã nghịch lửa ở trong bụng, cuối cùng thiêu chết cả mẹ y, đúng là một câu chuyện buồn... Cũng may ta màu đen, bị bọn họ đuổi ra khỏi núi Minh Vương, có thể tự do chọn ý trung nhân của mình, không cần tuân theo quy định chết tiệt kia. Hai người chúng ta, một là kỳ lân, một là sát hung, trung hòa lẫn nhau, con cái tất sẽ nói tạm biệt với khả năng đập lửa mà sinh rồi. Cộng thêm thể chất nàng thiên hàn, không dễ bị đốt cháy, đến lúc đó cứ tìm một đầm nước để sinh con, có thể bảo đảm qua được mọi bất trắc.”

Vô Phương nghiêm mặt, “Nếu vô tình mà hoài thai được nhân vật lớn, ta bị thiêu chết thì làm thế nào?” Thật ra trong lòng nàng biết tuyệt đối không có khả năng đó, chỉ là muốn đùa chàng chút thôi, xem chàng có phản ứng gì.

Quả nhiên lệnh chủ như lâm đại địch, nghĩ ngợi rồi phán luôn: “Vậy thì không sinh, nàng biết y thuật mà, chế mấy viên thuốc tránh thai là được.”

Nàng cười khanh khách, “Chẳng thà bỏ luôn chuyện phòng the luôn đi, như thế không phải một công đôi việc à? Nếu không ngày nào chàng

cũng phải đội sừng ra ngoài, mất mặt lắm!”

Lệnh chủ không đáp, vẻ mặt như đưa đám suy nghĩ hồi lâu, “Nhưng... ta không sợ mất mặt đâu.”

Cô vợ mười nghìn năm mới có được mà chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm, có khác gì muốn cái mạng già này đâu. Nếu không biết mùi vị trong đời sống vợ chồng thì cứ thế làm bạn cũng được, nhưng hôm nay đã nếm được quả ngọt rồi, đối với chàng phu nhân chính là cái bánh bao thơm ngát to đùng, nhìn thôi cũng có thể chảy nước dãi, nếu thật sự cấm chuyện phòng the thì chẳng bằng giết quách chàng đi.

Vô Phương nhìn đáng vẻ ủ dột của chàng, không nhìn được bật cười, sờ sờ sừng chàng, “Bây giờ ta có thể hiểu được tâm trạng của kỳ lân cái rồi, muốn thành thân, muốn sinh con cho chàng, dù vì thế mà chết thì cũng không oán giận không hối hận.”

Nghe thế chàng lập tức ôm siết chàng, dán vào cổ nàng lăm bầm: “Nếu giữa hai người chỉ có thể chọn một, ta chỉ cần nàng thôi. Dù gì ta cũng biết nặn tượng mà, muốn bao nhiêu con thì có thể nặn bấy nhiêu.”

Tượng đất sao có thể so với con chứ, nàng mím môi cười, nhưng biết trong lòng chàng mình không thể thay thế là đủ rồi.

Tình cảm của phu thê mới cuối đương nhiên rất viên mãn, nhưng sau một đêm động phòng, sừng trên đầu lệnh chủ vẫn không cách nào biến mất được. Chàng loạng choạng xuống lầu, Ly Khoan Trà và đại quản gia nhìn thấy, ngạc nhiên tới nỗi rót cả miếng bánh bao trong miệng.

Ly Khoan đảo quanh chàng, nhìn vật to đùng trên trán rồi lại nhìn vết xước trên cổ chàng, chắc lưỡi nói: “Tối qua chiến đấu dữ dội thật..”

Đại quản gia là xử nam, những năm nay lại bận rộn công việc nên luôn ngờ nghệch với tò mò về loại chuyện thần bí này. Y lại gần quan sát

vết tím đỏ trên cổ lệnh chủ, “Đây là vết máu bầm ạ? Chúa thượng lại bị đánh à?”

Cái gì mà là ‘lại’ chứ! Lệnh chủ bất mãn nhìn y rồi hất cằm chỉ vào Ly Khoan, “Người đến nói cho hăn đi.”

Ly Khoan cười mập mờ, “Trên lý thuyết nếu mọc thứ này ở nơi chúa thượng không với tay tới, thì chắc chắn đó là vết tích của Yểm hậu rồi.”

Thế là hai mắt đại quân gia sáng rực lên, nhón chân nhìn lên lầu, “Yểm hậu đâu ạ? Mặt trời đã lên cao rồi, vì sao vẫn chưa xuống?”

Trên lầu vọng lại tiếng đáp dịu dàng, vừa nhắc tới là xuất hiện rồi. Người đẹp chậm rãi bước xuống lầu, gấu váy tung bay, chuông bạc buộc trên mắt cá chân kêu *ting tang*, vẫn đẹp như thần tiên. Đáng tiếc xiêm y kín mít không lộ chút xuân quang, Ly Khoan và đại quân gia xoay người nhìn nhau cười một tiếng, thầm nghĩ Yểm hậu hăn cũng bị thương cũng không đâu! Tốt quá rồi, mười nghìn năm cô đơn của lệnh chủ cuối cùng cũng được tháo gỡ. Nhớ lại những ngày tháng bày mưu tính kế vì chàng, đúng là như đã trải qua mấy đời.

Một tượng đất một thần lằn bên này còn đang cảm thán thì ngoài cửa bỗng có gió lớn quét qua, ngoài đầu lại nhìn, Cù Như từ bên ngoài đi vào. Lúc này tất cả mới sức nhớ, tối qua con chim này đi cả đêm không về, ngay đến hôn lễ của sư phụ cũng không tham gia.

Ly Khoan Trà chống nạnh toan dạy dỗ, “Con gái con đưa mà cả đêm không về nhà, đi đâu đấy hả?”

Cù Như vỗ cánh thối bay cậu ta sang một bên, mặt đầy thỏa mãn chân sáo chạy tới trước mặt Vô Phương, vui sướng cười nói: “Sư phụ, cuối cùng em cũng tóm được sư đệ rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vườn Tứ Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Cả phòng nghe xong liền sợ đến ngất người, cô nàng đang nói đến Minh Huyền, hoàng đế loài người ấy ư?

Ly Khoan Trà lập tức khinh thường ra mặt, đưa tay sờ trán cô bé, “Có phải mi lên cơn sốt, nóng hồng cả đầu rồi không?”

Cù Như đẩy cậu ta ra, trợn trừng mắt, “Có đầu óc nhà người mới bị nóng hồng ấy, lời ta nói đều là thật. Ta, chim Cù Như, đã tóm được hoàng đế trong cung Đại Minh gì đó rồi! Có biết ‘tóm được’ nghĩa là gì không?” Cô bé làm một động tác khá bất nhã, “Đầu tiên là xé quần áo, sau đó đập một phát, cuối cùng thì không thể miêu tả. Cứ như vậy, bây giờ sư đệ ta đã là người của ta rồi.”

Tất cả còn chưa hoàn hồn, một sự im lặng đáng sợ lan tràn trong phòng, thật lâu sau mới nghe thấy lệnh chủ hỏi một câu sâu xa: “Người chắc chắn biết cái gì gọi là ‘không thể miêu tả’ chứ?”

Cù Như nhìn chàng, “Ấy, sao sư nương lại mọc sừng vậy?” Dứt lời cô bé nở nụ cười mờ ám, “Xem ra tối qua dữ dội lắm nhỉ, đều là kẻ từng trải cả, hiểu mà hiểu mà.”

Đúng là nói y chang như Ly Khoan Trà. Lệnh chủ cảm thấy tiếc nuối, chàng vẫn luôn hy vọng Cù Như có thể cùng Ly Khoan tạo ra một chủng loại mới, bây giờ Cù Như và Minh Huyền lại quần lấy nhau, xem ra cô bé không còn ý định gánh vác trách nhiệm cứu vớt toàn bộ nam giới ở Yểm Đô rồi, Ly Khoan cũng chẳng còn cơ hội.

Dù ngoài miệng Ly Khoan hay cay nghiệt, thường lấy đả kích Cù Như làm thú vui, nhưng lệnh chủ có thể nhận ra, ngoài tình hữu nghị thường thức nhờ vào quan hệ giữa sư phụ và chúa thượng của hai bên, cậu ta còn có hảo cảm mơ hồ với cô nàng này, tuy ít nhưng hoàn toàn không thể lờ đi.

Đáng tiếc đáng tiếc, lệnh chủ lắc đầu liên tục, “Trước khi đi ta đã nói với người rồi, thân là một cô nương, thích thì thích nhưng phải bảo vệ mình trước tiên. Người nhìn mình đi, chưa vợ vết được gì mà đã hồ đồ phát sinh quan hệ với người ta rồi... Minh Huyền có đồng ý cho người làm hoàng hậu không?”

Cù Như cắn đầu ngón tay, “Chuyện này thì không.”

Lệnh chủ nhìn Vô Phương, ý là sao đồ đệ nàng dạy dỗ lại ngu thế. Vô Phương bày vẻ mặt bất đắc dĩ, loại chuyện này nàng thật sự không làm chủ được.

Dường như Ly Khoan Trà rất khó tiếp nhận hiện thực này, cậu ta gượng cười chế nhạo cô bé: “Sao tất cả có thể tin lời của con chim này được vậy! Ta đánh cược nàng ta chẳng qua chỉ đánh một trận với hoàng đế thôi, vì sĩ diện mới về nói dối là đã tóm được người ta.” Nụ cười của cậu ta dần tắt trước sự khinh thường của cô bé, cuối cùng cậu ta giận dữ tự thuyết phục mình rằng: “Minh Huyền là ý sinh thân của Quang Trì thượng sư, Phật chốn hồng trần như y mà lại bị con điều yêu này xử gọn ấỵ à? Ta không tin, trừ khi nhà mi nói rõ ai ở trên ai ở dưới.”

Muốn thám thính tới cùng luôn à, tất cả đều phỉ nhổ cậu ta, sau đó lệnh chủ sâu xa đề nghị: “Ở đây không có người ngoài, người có thể nói chút nghe xem, để chúng ta phán đoán xem người với tên kia có thật sự đã chung phòng hay chưa.”

Cù Như không phải loại chim hay ngượng, cảm thấy chuyện đã xảy ra thì không việc gì phải giấu giếm hết. Cô bé nhớ mong sư đệ lâu thế rồi, vốn

cho rằng trong mắt sư đệ chỉ có sư phụ, chẳng ngờ y lại ồm ờ từ chối cho có lệ thôi, thế là chuyện liền thành. Hiện giờ cô bé rất đặc thẳng, đủ khiến cô bé lên đời tận ba mươi năm mươi năm sau. Huống hồ Minh Huyền còn không phải là người bình thường, cô bé còn đang trông chờ sau này y có thể quay về chính phái, cô bé nguyện ý làm Minh phi của y, cùng y song tu đến thiên hoang địa lão.

Thế là để chứng minh, cô bé bắt đầu miêu tả hết chi tiết, từ làm thế nào kéo y lên giường, cho đến dùng tay chân lột xiêm y của y ra sao. Trong quá trình có bị thái giám xen ngang cắt đứt, tuy y có phiền não nhưng lại hùng hực đầy khí thế, xong chuyện thì lại thất vọng, sau nửa đêm lại đổi từ bị động thành chủ động nhấp nhô liên tục... Toàn bộ quá trình được trải ra tường tận một bức tranh cuốn được phơi bày rõ ràng trước mặt họ.

Lệnh chủ nghe xong thì *hứ* một tiếng, bụng chề bai Minh Huyền đúng là không được, chỉ làm được có hai hiệp, còn chàng đến những ba hiệp, hiệp nào cũng kéo dài đến một canh giờ. Chàng ngoái đầu nhìn nương tử, chính mình còn thấy hạnh phúc thay nương tử nữa là.

Trong khi đó, Vô Phương nghe chuyện phòng the của hai đồ đệ mà đỏ mặt tía tai. Cù Như đúng là ngốc hết thuốc chữa, mới bị kích một tí là liền xõ ra hết cả, cứ tiếp tục như thế thì đừng nói gì đến mặt mũi, ngay cả mặt mo cũng sắp bị bôi be bét luôn rồi. Nàng toan ngăn cản, nhưng vừa gọi Cù Như thì ngoài cửa chợt có người nhanh chóng tiến vào. Chắc hẳn y đã nghe được hết lời Cù Như, song trên mặt lại khá bình tĩnh, chỉ hướng đôi mắt thâm trầm về phía nàng, không nói gì mà cứ nhìn nàng một cách phức tạp như vậy rất lâu.

Vô Phương cảm thấy hơi ngột ngạt, “Minh Huyền...”

Lệnh chủ rất không hài lòng khi có nam nhân khác nhìn vợ mình như thế, chàng bước lên trước một bước ngăn cản tầm mắt y, tình bơ chắp tay

nói: “Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng người và tiểu điều song túc song phi.”

Minh Huyền nghe thế thì chỉ cười gượng một tiếng, “Ta cần nên chúc mừng cả hai mới phải, đã bảo là phải phát thiệp mừng cho ta rồi mà, không ngờ lại... âm thầm như vậy.” Đế vương chính là đế vương, bất cứ lúc nào cũng có khí thế như núi, y đi lướt qua lệnh chủ đến thẳng trước mặt Vô Phương, có rất nhiều điều để nói song lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ biết thở dài đầy nặng nề, “Sư phụ...”

Vô Phương khoanh hai tay, ánh mắt nhìn y vừa gần vừa xa, “Nếu người đã đến với Cù Như thì phải đối tốt với con bé. Chung đụng với nhau đã mấy tháng, người hẳn cũng biết tâm tư con bé đơn thuần thế nào rồi đấy.”

Ánh mắt y nhìn nàng tràn đầy khổ sở, lúc ấy không biết thế nào nữa, tinh thần hỗn loạn, trong một chớp mắt đã nhìn nhầm Cù Như thành nàng, kết quả chuyện liền thành ra như vậy. Sau đó nghe nội quan bẩm báo tình hình nơi này, nói bên bờ sông Thủy Lệ có đèn đỏ giăng đầy bốn phía, tối nay là chuyện vui của chủ nhân của tòa lầu Phi Lai, y càng thêm tuyệt vọng lẫn cam chịu. Tới gần cản ư? Không kịp rồi, mà cũng không thể trắng trợn đối đầu với Bạch Chuẩn như vậy được. Lúc ánh sáng sen đỏ trên trời chiếu lên cửa cung, mọi cảm hận đều biến thành gió bão giào vò Cù Như, may mà khả năng tự khôi phục của con chim này khá mạnh, hôm nay lại nhảy nhót tưng bừng rồi.

Đối phương dầu gì cũng là đồng môn trên danh nghĩa, lại được Vô Phương vô cùng quan tâm, y không thể quá tuyệt tình được. Nhưng cái miệng không biết tiết chế kia thật sự khiến y ghét vô cùng, mấy chuyện trên giường cứ thế oang oang nói cả ra, uy nghiêm đế vương của y đã bị giẫm đạp chẳng còn chỗ nào lành lặn. Xem ra không thể để cô bé ở bên ngoài được, giữ cô bé lại ít ra cũng có chút tác dụng. Hậu cung còn nhiều phòng

trống mà, chọn một chỗ xây dựng lại thành lồng chim cũng không phiền toái lắm.

“Ta đến đây là muốn thừa sự phụ về chuyện xin đón Cù Như vào cung.” Tuy nói chuyện liên quan đến Cù Như, nhưng đến một ánh mắt y cũng chẳng thêm bổ thí cho cô bé. Y cúi đầu, trên mặt không hề có nét vui mừng, lẩm bẩm bảo: “Ta là nam nhân, chuyện do mình làm thì phải chịu trách nhiệm. Có điều sau này vào cung rồi thì sẽ không được tự do như thế nữa, nếu muốn gặp nàng ấy, xin sự phụ vào cung.”

Vô Phương không lên tiếng, một con chim như Cù Như mất đi tự do sẽ thế nào, nàng không cách nào tưởng tượng được. Nhưng ai cũng có số của riêng mình, không thể trông chờ được chăm nom cả đời được, nàng định hỏi ý của Cù Như thì lệnh chủ đã giành trước, “Người định phong tước hiệu gì cho tiểu điều hả? Dù con bé là chim, nhưng đã đến nhân gian thì phải theo quy củ của nhân gian. Người lại là đế vương nhân gian, làm việc không chu đáo thì sẽ bị cả tứ hải bát hoang chế nhạo đấy.”

Y do dự, để một con chim làm hậu làm phi thì rõ là không thích hợp. Nếu cô bé bằng được như Vô Phương, đủ đạo hạnh để duy trì hình người mấy chục năm thì phong đại một phân vị cũng được. Nhưng hiện trạng của đối phương thế nào, uống công sống lâu như thế mà vẫn không thu tai về được, hai cánh thỉnh thoảng lại khoe ra, ngộ nhỡ bị lộ trong trường hợp trọng đại thì y khó mà ăn nói với người trong thiên hạ được.

Y cân nhắc mãi, “Ta sẽ nói với nàng ấy về chuyện này sau.”

“Tức là bây giờ người còn chưa nghĩ ra chứ gì.” Lệnh chủ quay đầu nhìn Cù Như, “Tiểu điều, người bằng lòng cứ thế đi theo hử à?”

Cù Như ngó người đứng đó, “Ta phải làm hoàng hậu, sao người có thể chưa nghĩ ra chứ?”

Xảy ra quan hệ với một con chim là đã mất mặt lắm rồi, giờ còn phải thảo luận ngay trước mặt người mình thích, Minh Huyền chỉ muốn dọn thổ quách cho xong. Bị ép quá gắt, y có chút thẹn quá hóa giận, Cù Như vốn tự mình chạy vào lòng y, cũng được coi như là ‘cầu ai được nấy’ rồi, bây giờ lại còn yêu sách như thế, đúng là phiền chết đi được.

Hoàn toàn không cần thiết phải tham khảo với người ngoài cuộc, y đi đến trước mặt Cù Như, bình tĩnh nói: “Chẳng phải sư tỷ thích ta sao, cho ta chút thời gian được không? Lễ dâng cơ còn chưa cử hành, cả ta cũng chưa phải là hoàng đế thật sự thì sao người làm hoàng hậu được?”

Cù Như nghe thế liền lộ vẻ xúc động. Chim lớn rồi nên tự có khao khát với tình yêu, nếu y có khó khăn thì cô bé cũng không tiện ép buộc quá đáng. Dù gì cuộc sống hôn nhân của sư phụ cũng chính là mục tiêu của cô bé, cô bé giơ tay chỉ vào lệnh chủ, “Người có thể đối xử với ta như sư nương đối với sư phụ không?”

Minh Huyền ngăn người nhìn lệnh chủ, dáng vẻ phóng khoáng, trên đầu mọc sừng... Không đúng, lúc trước rõ ràng đâu có sừng, biến thành như vậy từ lúc nào thế?

Y cười gượng, “Người như thế này là...”

Lệnh chủ *à* một tiếng, đưa tay sờ cặp sừng, “Không có gì đâu, đây là dấu hiệu cho thấy vợ chồng ta hòa thuận. Tối hôm qua chẳng ai nhàn rồi cả, người hẳn hiểu mà.”

Trong nháy mắt sắc mặt Minh Huyền liền tối sầm đi, Ly Khoan Trà và đại quân gia bên cạnh liếc nhìn nhau, haiz, lệnh chủ với Yểm hậu bận rộn cả đêm, cả bọn họ cũng thành kẻ thừa thãi đấy. Nhân sinh là hư vô, cũng chẳng hiểu sao họ có thể kiên định đến thế nữa. Lúc trước ở Yểm Đô thiếu thốn phái nữ nghiêm trọng, dần dần xảy ra hiện trạng có tượng đất từ thẳng thành cong, giữa huynh đệ cũng có thể phát triển thành diễm tình ướm át.

Đáng tiếc Ly Khoan Trà và đại quân gia là hai kẻ thẳng ơ là thẳng, bằng không thì giựt vào giao tình mỗi sáng sớm hẹn cùng hút thuốc, bọn họ đã trở thành hạnh phúc của nhau từ lâu rồi.

Cuối cùng Cù Như vẫn theo chân Minh Huyền rời đi, đúng là chim bị tình yêu che mắt rồi thì có người khuyên cũng chẳng nghe lọt chữ nào.

Trước khi đi vị hoàng đế đội kim quan rực rỡ còn xoay người chấp tay với lệnh chủ, “Ty thiên giám đã tính được giờ lành rồi, ấn định vào giữa trưa ngày mai, đến lúc đó mong người tham gia đúng giờ.”

Đây là chức trách của chàng, muốn trốn tránh cũng không được, lệnh chủ chỉ có thể đáp ‘được’ thôi. Quân vương và kỳ lân nhìn nhau, mặt đều đeo vẻ lạnh tanh, có lẽ xưa nay chưa có đời nào hợp tác như họ cả.

Ly Khoan Trà đứng trên lầu nhìn Cù Như và Minh Huyền cùng lên xe ngựa, bỗng thấy bi ai, “Con chim kia cứ thế mà đi sao?”

Đại quân gia gật đầu, “Đúng thế, đi rồi.” Rồi liếc nhìn Ly Khoan, “Tâm trạng của người có vẻ không tốt lắm.”

Ly Khoan buồn bã nói: “Ta cũng không hiểu tại sao nữa, tâm trạng bỗng tệ quá... Ta cảm thấy hình như mình hơi thích tiểu điều rồi, khi ấy cùng vào rừng băng, cùng xuống Phong Đô, sau đó nàng ấy còn cùng ta đến Ô Kim Sát Thổ đòi sính lễ dư ra về, hai chúng ta làm bạn đồng hành rất tốt, dọc đường đi ta cũng chẳng thấy nhớ nhà. Bây giờ...” Cậu ta càng nói càng khổ sở, nhào vào lòng đại quân gia khóc lóc, “Chiếu Thị à, hình như ta thất tình rồi, nàng ấy đã thích người khác rồi. Nếu là yêu quái tầm thường ta còn có thể quyết đấu một trận, nhưng đó là đời thứ hai của Phật, ta sợ mình không đánh lại hẳn.”

Có gì bi thương hơn việc tình địch mạnh hơn mình nữa chứ?

Đại quân gia vuốt tóc cậu ta, “Trước đây cứ cách tám năm là người lại thất tình một lần, ta đã tính dồn cho người rồi, người đã thất tình một trăm lẻ tám lần, sao vẫn chưa quen thế? Người nhìn người đi, còn tìm tới ta khóc lóc cái gì, ta thì sao, mấy trăm năm nay đến năm tay cô nương ta còn chưa được nắm, có phải nên chết luôn cho rồi không? Được rồi, đừng khóc nữa, người còn có cơ hội mà.”

Ly Khoan Trà ngược đôi mắt ngấn lệ lên, “Còn cơ hội gì chứ?”

“Người có thể đợi họ chia tay mà.” Đại quân gia xấu bụng rửa: “Người tưởng tiểu diều và tên họ Minh kia có thể đồng hành đến biển cạn đá mòn à? Tức cười! Minh Huyền là kẻ chỉ có thể chung hoạn nạn mà không thể cùng hưởng phú quý. Hơn nữa y cũng chả đơn giản đâu, lúc chúa thượng phá hủy ảo cảnh tiểu Diêu Phất châu, La Sát vương cứ thế liền biến mất, người đoán xem gã đã đi đâu? Có vị hoàng đế bị giả mạo nào có thể về vị trí cũ mà chẳng cần vượt qua chông gai không, chỉ có mình y thôi, phục vị thuận lợi như thế rất không hợp với lẽ thường.”

Đại quân gia hơi nheo mắt, thần thái toát ra sự trí tuệ ngời ngời. Ly Khoan Trà quên cả lau nước mắt, thờ hắt ra một hơi thật dài, “Chiếu Thị à, không ngờ người lại giỏi phân tích như thế. Tuy chúa thượng không nói thẳng chuyện này ra, nhưng ắt đã nằm chắc trong bụng rồi. Mà thế thì sao, Minh Huyền có mệnh đế vương, số phận đã định trước chúa thượng phải làm chứng cho y. Sao đi nữa thì cũng có ta hết lòng bảo vệ chúa thượng và Yểm hậu, lo gì tên họ Minh kia giở trò, ta chỉ thấy thương cho con chim kia...”

“Nếu nàng ta trở lại, người còn muốn nàng ta không?” Đại quân gia nhe răng cười, chọc chọc vào ngực cậu ta, “Nàng ta đã theo Minh Huyền rồi, nhận lại nói không chừng còn ‘mua một tặng một luôn’ đấy.”

Ly Khoan Trà bắt đầu nghiêm túc cân nhắc vấn đề này, nếu xuất hiện chuyện như thế thì cậu ta phải làm gì đây? Nghĩ hồi lâu, cậu ta khẳng khái

trả lời: “VẬY ta làm ông bố hờ cũng được mà, dù sao mấy năm qua cũng chơi bời đã rồi. Yêu quái như chúng ta không coi trọng trinh tiết lắm, nàng ấy mới theo có mỗi mình Minh Huyền, trong khi vết nhơ lịch sử của ta lại nhiều đếm không xuể, sao còn phải đi so đo với người ta chứ.”

Đại quân gia nghe xong thì rất bội phục, vỗ lên vai cậu ta, “Huynh đệ à, tình yêu quảng đại lắm.”

Ly Khoan Trà vỗ tay, “Quá khen, quá khen.”

Đưa mắt dõi về phương xa, ngự liên của hoàng đế đã bị hoa hòe khắp thành che khuất, không còn thấy đâu nữa. Tiểu điều vừa đi, cậu ta bắt đầu mong ngóng ngày đối phương xích mích với Minh Huyền. Có những loại yêu, lúc tiếp xúc thì không phát hiện, đợi mất rồi mới hối hận không kịp. Thật ra bản thân tiểu điều ngoài việc quá phóng khoáng mê giai ra thì cũng chẳng có khuyết điểm nào lớn. Cậu ta có thể chịu đựng được cái sự điên khùng bất tử của cô bé, cũng có thể chịu đựng được khuynh hướng bạo lực của cô bé, mới nói vài ba câu không đúng là cô bé sẽ đạp dí đầu cậu ta xuống đất. Giờ nghĩ lại, thì ra giữa họ cũng có nhiều ký ức đẹp để hoài niệm đấy chứ. Chẳng qua cô bé bạc tình quá, trong mắt chỉ có vị sư đệ tâm tư khó lường kia mà coi một nam tử tuyệt thế là cậu ta đây thành không khí. Cứ đợi đi, rồi sẽ có lúc cô bé phải hối hận!

_____oOo_____

Minh Huyền đưa Cù Như vào cung điện nằm ở tít cuối phía Bắc, y nói: “Sư tỷ, đang trong thời gian đặc biệt nên hai ngày này phải khiến sư tỷ chịu ấm ức một chút. Hãy ở đây đừng đi đâu cả, sau khi hoàn thành nghi thức lên ngôi, chúng ta lại thảo luận kỹ hơn.”

Cù Như thích ngay thẳng, cô bé không so đo y gọi mình thế nào, sư tỷ sư đệ, gọi quen rồi cũng không muốn đổi. Cô bé quan tâm hỏi: “Buổi tối người sẽ đến ngủ với ta chứ?”

Nội quan hầu hạ bên cạnh chấn động thấy rõ, Minh Huyền chợt cảm thấy lúng túng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Hai ngày nay ta bề bộn nhiều việc, sợ không rảnh tìm sư tử cùng ngủ.”

“Thế đâu có được.” Cù Như mất hứng liền, “Người không ngủ với ta thì ta sống ở đây làm gì, còn không bằng về tìm sư phụ.”

Cô bé nói rồi toan bỏ đi, y vội cản lại, “Được, được... Có thể thương lượng lại. Sư tử, nếu phải ở lì trong cung mấy chục năm, liệu sư tử có chán không?”

Cù Như nói: “Phải xem tình hình đã. Nếu ngày nào cũng ở với người thì sẽ không chán.”

“Ta có chuyện triều chính phải xử lý, không thể ngày ngày ở với sư tử được.” Minh Huyền đứng dưới hành lang, ánh nắng trên cao xuyên qua tán lá rải điểm sáng loang lổ lên vai y, y thử thăm dò: “Nếu để sư phụ vào cùng sư tử, sư tử có đồng ý không?”

Cù Như nheo mắt nhìn y từ trên xuống dưới, “Người có ý gì hả? Sư phụ đã thành thân, có lệnh chủ rồi mà, không lo cho trượng phu mình mà vào cung làm gì? Người muốn sư phụ vào cung để bầu bạn với ta hay là với người hả?”

Y ghen hòng, nhưng mặt vẫn không hề đổi sắc, “Người còn như thế thì chúng ta không cần phải nói tiếp nữa. Người muốn đi thì có thể đi ngay bây giờ, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Cù Như âm thầm suy nghĩ, vừa được đồ chơi mới, còn chưa chơi chán mà đi ngay bây giờ há chẳng phải đáng tiếc lắm sao. Mặc dù cô bé biết y vẫn chưa chết tâm với sư phụ, nhưng có chướng ngại vật to đùng là lệnh chủ ở đó, y đừng mơ có cửa thành công. Nên cô bé quyết định tạm thời nén giận, ôm vai y bảo: “Đừng thế mà, mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn

còn đây. Ta thích người như thế, sao có thể rời khỏi người được. Dáng vẻ tối qua của người...” Cô bé nuốt nước dãi vào lại, “Ta thật sự rất thích.”

Minh Huyền dần đỏ mặt, cảm giác bàn tay khoát lên vai mình đang sờ soạng lung tung liền ác cảm giãy ra ngay, “Sư tỷ, rốt cuộc ta có gì tốt mà đáng để sư tỷ nhớ nhung mãi như thế hả?”

Ánh mắt đầy thèm khát của cô bé như chỉ hận không nuốt sống được y, “Ta cũng không biết người tốt ở đâu nữa, dù gì thì lần đầu gặp người, ta đã muốn nhìn lên người tắm rồi.”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Đúng là một con chim dân dật! Minh Huyền chịu hết thấu nội tâm không chút che giấu của Cù Như rồi, trên đời này e chắc chỉ mỗi con chim này là không mặt không da như thế thôi. Sau khi xảy ra chuyện tối qua, y cũng từng tự hỏi mình liệu có chút tình cảm nào với con chim này không, câu trả lời là không, một chút cũng chẳng có.

Nam nhân đúng là loài kỳ quái, dù không thích nhưng cũng không ngại chuyện tiếp xúc cơ thể.

Minh Huyền ngẩn ngơ nhìn sen đỏ ngoài cửa sổ, suy nghĩ chẳng hề đặt trên người Cù Như mà chỉ hướng về Vô Phương. Y thậm chí bắt đầu hối hận, vì sao trong hai ngày sống chung ở tiểu Diệu Phát châu lại không hề động tâm tư ấy, nếu không lãng phí bỏ qua như thế, cục diện có lẽ đã không như bây giờ rồi... Đáng tiếc chẳng kịp nữa rồi, y càng ghen tị thì tâm tư càng rối ren. Có lúc y cảm thấy mình chỉ cách nhập ma một bước nữa thôi, toàn bộ nguyện vọng lúc trước chính là leo lên để vị, hoàn thành số mệnh của mình. Nhưng bây giờ dục vọng đã nhiều hơn, y muốn công danh ngàn đời, muốn non sông thịnh thế, muốn thần phục bách tính, còn muốn cả nàng.

Đầu đau như sắp nứt toác, y xoay người, day day huyệt thái dương, bình tĩnh tránh khỏi tay Cù Như, “Người ở lại đây đi, ta phải đi chuẩn bị. Ngày mai là ngày quan trọng nhất của ta, nhất định phải sắp xếp cho thật tốt, không thể xảy ra bất trắc gì.”

Dù là chim thì Cù Như vẫn có thể cảm nhận được đối phương đang cố giữ khoảng cách, cánh tay cô bé cứng đờ giữa không trung, “Sư đệ, người còn thích sư phụ à?”

Y quay đầu lại, “Sư phụ đã thành thân rồi, câu này chẳng phải do người nói sao?”

“Đúng là đã thành thân, lệnh chủ còn mọc sừng trên đầu nữa, người cũng thấy rồi đấy.” Cù Như khoanh tay ôm ngực, cười lạnh với y, “Nên người không thể thích sư phụ nữa, sư phụ đã là nữ tử có chồng.”

Minh Huyền bỗng cảm thấy nực cười, “Yêu giới các người mà cũng bị ràng buộc bởi mấy thứ điều lệ này à? Với nữ yêu, cho dù đã thành thân, chẳng phải vẫn còn cơ hội chọn lại nếu thấy hôn nhân không hạnh phúc sao?”

Đúng là không hề nể nang, loại lời này mà y cũng nói cho được.

“Sư phụ và lệnh chủ rất hạnh phúc, hơn nữa sư phụ vì lệnh chủ nên mới từ bỏ tu hành vào hồng trần, cho nên tình cảm của họ sẽ mãi mãi bền vững.”

Mặt không có chút cảm xúc, thật lâu sau y mới hơi gật đầu, “Chỉ mong được như người nói, giữa bọn họ mãi mãi không có vấn đề gì.”

Ra khỏi cung điện nhỏ ở phía Bắc, Minh Huyền đi thẳng về cung Quang Minh. Trước cửa cung có lộ đài vừa lớn vừa rộng, có đầu rồng nằm trên chỗ cao, cung Quang Minh chính là cung điện có kiến trúc hùng vĩ nhất, đứng từ đây nhìn về phía Đông, nếu thời tiết tốt thì có thể thấy cả tòa lâu dựng sừng sững trên khoảng đất trước dãy núi do Bạch Chuẩn biến ra. Y chấp tay sau lưng, nheo mắt nhìn về đằng xa một lúc thật lâu mới quay vào đại điện, đuổi hết người hầu ra ngoài.

Trên tường có treo một bức họa vẽ tiên nữ đang xoay cổ tay nhỏ nhắn rải hoa khắp chốn. Y xoay trục lò xo dưới bức tranh, một tiếng *cách* rất nhỏ vang lên, sau đó một chiếc hộp từ từ dịch ra, làm tiên nữ trong tranh như đột thêm chiếc bụng béo phệ.

Minh Huyền mở nắp hộp ra, nằm trên lớp vải tơ vàng lót hộp là một chiếc vòng đồng. Lúc nằm trên cổ tay nàng, nó là món trang sức đẹp đẽ nhất, rời khỏi cổ tay nàng, nó liền thành một chiếc vòng tầm thường, hết như thứ đồ đầu tượng sư tử ngậm trong miệng.

Y đưa tay chạm vào chiếc vòng, có nhân khí nó liền kêu lên *ong ong*. Trước kia y cũng từng đeo vật này, lúc đó bọn họ đang ở núi Cửu Âm tìm mèo yêu khổng lồ, ban đêm đi đường nàng sợ y bị yêu quỷ dễ mắt đến nên cho y đeo vòng kim cương. Tu vi của Vô Phương không lớn, chỉ một nghìn năm thôi, nên vòng kim cương này giúp nàng rất nhiều việc, nàng có thể dựa vào nó phá bỏ giới hạn của bất kỳ không gian nào. Lúc kéo nàng vào tiểu Diệu Phát châu, nếu vẫn để nó ở trên người nàng thì đừng hòng thoát nàng được. Vì vậy y đành phải lén lấy nó đi, cũng may vòng kim cương này nhận ra y, cổ nhân gặp nhau, cộng thêm việc ý sinh thân nhiều về Phật tính, nên gỡ nó khỏi tay nàng cũng chẳng phí sức lắm.

Vốn định tìm cơ hội cho đồ về nguyên chủ, song hôm đó nàng lại nói cái gì mà tùy duyên, y cảm thấy đột ngột trả lại sẽ khiến nàng nghi ngờ, nên đành giữ vòng kim cương lại. Mà giữ lại cũng tốt, không gian bên trong thay đổi theo người giữ nó, vừa hay có thể giấu vài thứ không nên tồn tại trên đời vào trong đó.

Y không muốn vào vì không muốn người mùi thịt thối rửa nồng nặc kia. Gỡ lên vòng hai cái, y lạnh nhạt nói: “Lên tiếng nói đôi câu đi.”

Bên trong vọng ta giọng của La Sát Vương, “Làm gì?” Bên cạnh còn có nữ La Sát rên rỉ từng hồi kéo dài như mái chèo vạch qua mặt nước, sau lưng ả đều là dấu vết hoan ái.

Y nhúu mày, “Đây là pháp bảo Phật quốc, đừng làm bẩn đất thanh tịnh.”

La Sát vương cười ha hả, “Thanh tịnh cái gì! Dùng để chứa La Sát thì còn tịnh cái nổi gì nữa? Thượng sư có biết trong này là cảnh tượng thế nào không? Người không muốn vào thì để ta tả cho mà nghe, bên tay trái ta có mặt hồ rộng lớn, nước hồ rất xanh rất trong, cũng rất ngọt; còn bên tay phải ta là ngọn núi lửa, đỉnh núi cháy cả ngày, dưới chân núi đều là nghiệp hỏa, cháy bất kể ngày đêm, cả ta cũng không dám đến gần chỗ đó.”

Minh Huyền im lặng lắng nghe, lòng cảm thấy bi ai. Thế giới trong vòng kim cương thể hiện nội tâm của kẻ giữ nó. Xuất thân của y cho nó một nửa khoảng tĩnh lặng, nhưng dục vọng và dã tâm đã hóa nửa còn lại thành nghiệp hỏa bất tận. Y không dám vào vòng kim cương, cũng vì sợ nhìn thẳng nội tâm của mình.

Nhưng thế nào đi chăng nữa thì y vẫn là hoàng đế, một hoàng đế có nội tâm tinh khiết như nước, nghe đúng là nực cười.

Y nói: “Đừng nói vớ vẩn nữa, giữa trưa ngày mai là đại điển đăng cơ, sai mấy con La Sát ra đi.”

La Sát Vương khiếp sợ, “Thượng sư quên La Sát cấp thấp thấy mặt trời là chết liền à? Người lại chọn đúng giữa trưa, e chúng còn chưa lộ mặt thì đã bị cháy thành than rồi.”

Vấn đề thời tiết chỉ là chuyện nhỏ, một khắc trước trời còn đang nắng, một khắc sau đã có thể mây đen che kín.

“Người chỉ cần lo làm tốt chuyện của mình, những thứ khác đã có ta, người không phải bận tâm.”

La Sát Vương ở trong vòng dài giọng đáp: “Ta thấy hay thế này đi, ta ở trong này rảnh rồi đến sắp khùng rồi, ngày mai để đích thân ta ra gặp con

nhân sủng của người đi, thượng sư thấy sao?”

Minh Huyền gạt đi ngay, “Tạm thời người cứ kiềm chế đã, ngày mai chỉ là chuyện nhỏ, tạo chút ồn ào là được rồi. Về sau còn có chuyện quan trọng hơn đợi người làm, đó sẽ là cơ hội cho người ra tay.”

La Sát Vương thấy tiếc, dài giọng cảm thán rằng mình là anh hùng không có đất dụng võ, trong vòng kim cương này đến một con thỏ cũng chẳng có, chả biết còn phải trốn ở đây bao lâu. Cuối cùng gã khách khí gọi một tiếng thượng sư, “Chuyện lúc trước chúng ta đã thỏa thuận, người không thể đổi ý đấy. Bây giờ ta chỉ là một du hồn, chẳng làm nên đại sự gì đâu, chỉ có thành công đoạt xác mới có thể giúp người kiến công lập nghiệp.”

Minh Huyền thở dài, làm đế vương không thiếu mình tranh ám đấu, cần có trung thần để giải bày tâm sự thì cũng cần lưỡi đao sắc bén dọn sạch con đường phía trước. Gã La Sát vương này chính là lưỡi đao sắc bén đó, lúc hữu dụng thì cứ lợi dụng cho tốt, hết tác dụng thì có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Tuy nghĩ vậy nhưng bây giờ vẫn phải vượt đuôi một tí, y nhớ về chuyện cũ, kể lại: “Lúc ta vào bát hàn địa ngục* thì người còn đang chịu khổ trong Ni Thích bộ đà**. Khi ấy người không có mảnh vải che thân, cóng lạnh trong băng tuyết đến mức cả người nứt toác vì bọt nước. Người lại không có phần trong luân hồi, chỉ cần không chết thì người sẽ phải tiếp tục chịu khổ ở đó tỉ tỉ năm nữa... Là ta đã điểm hóa người, cho người cơ hội một lần nữa thành lập vương quốc của mình. Ta mong đợi cục diện hai bên cùng thắng, ta muốn người dốc sức vì ta, dĩ nhiên sẽ lo liệu tất cả cho người.” Y cười khê, điềm đạm nói tiếp: “Thật ra suy cho cùng thì ta và người có lai lịch rất giống nhau, ta là ý sinh thân, còn người lại là luồng thần thức của La Sát thiên. Bốn tôn của người đứng hàng mười trong hai mươi vị thiên, bảo vệ góc Tây Nam. Người muốn quay về vị trí cũ thì phải

đập nát bồ đề tâm của ông ta, và chuyện này chỉ ta mới có thể giúp được người.”

(*Bát hàn địa ngục là tám cảnh địa ngục lạnh trong Theo Trí Độ Luận)

(**Ni Thích bộ đà là một trong tám địa ngục nói trên, còn được gọi là bể ốc, vì lạnh quá nên bọt ốc trên người tội nhân bể ra nứt hết da thịt toàn thân vô cùng đau đớn.)

La Sát Vương ở trong vòng kim cương im lặng rất lâu, có lẽ còn đang thốn thức vì cảnh ngộ của mình hai vạn năm trước. Điểm khác nhau lớn nhất giữa quỷ thần và người đó chính là linh hồn của quỷ thần có thể chia tách hình thành một cá thể riêng biệt. Nhân loại thì không như thế, yêu hận giận mê đều tập trung cả vào một thể, sau khi chết hồn sẽ xuống hoàng tuyền, xác quay về bụi đất, cảm xúc có dữ dội đến đâu cũng tan biến không còn gì.

“Thượng sư, người thật sự chỉ là một Bồ Tát cấp thấp thôi sao?” La Sát vương nín nọt hỏi: “Thật ra ta luôn hết sức tò mò, chúng ta trước giờ không quen không biết, làm sao người biết được ta rơi vào bát hàn địa ngục thế?”

Minh Huyền tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Đại danh của La Sát thiên như sấm bên tai, chỉ cần hỏi thăm là biết được tình hình của người.”

“Nhưng một ý sinh thân, còn là đế vương do trời định, sao lại cam nguyện nhập bọn với ta vậy?” Hôm nay La Sát vương đọc được một cuốn từ thoại nhân gian, đầu óc được mở mang trở nên rất linh hoạt, y xâu chuỗi mọi chuyện lại rồi suy ra kết luận, “Chẳng lẽ chúng ta có mục tiêu giống nhau, người cũng muốn đoạt lấy bản thể của mình, trở lại làm Bồ Tát ở trên kia? Dẫu sao xác người cũng chỉ thọ được một trăm năm. Đợi đến khi người băng hà, hồn phách không còn chỗ nương tựa, sau ba tháng sẽ tự nhiên biến mất, kết cuộc còn thảm hơn cả ta...”

Minh Huyền cau mày, không muốn nghe con quỷ này nói nhảm nữa, nhắc lại một lần cuối cùng: “Vào giữa trưa ngày mai đây, tuyệt đối không được quên.” Rồi y vung tay áo lên, đóng nắp hộp lại, đẩy hộp vào tường.

Ở bên kia lệnh chủ đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà, tự hỏi liệu hôm Minh Huyền lên ngôi các thành chủ lần trước bị bắt có thể lại tới tham dự không.

“Trước đây nể mặt sai đối tượng, giờ không phải phải bù vào à? Vốn muốn tạo mối quan hệ tốt với hoàng đế Trung Thổ, nào ngờ lại vào sai nhà lạy nhầm Bồ Tát...” Chàng đưa tay sờ soạng đùi Vô Phương, “Nương tử, nàng nói xem liệu bọn họ có đến không?”

Vô Phương đang ngồi thiền, chàng ở bên cạnh lải nhải cả buổi làm nàng không tập trung nổi, thở dài hỏi: “Ta cảm thấy họ sẽ đến, chàng muốn mở tiệc rượu ở đây chiêu đãi họ có phải không?”

Nào ngờ chàng làm vẻ hốt hoảng, gạt đi ngay, “Đâu có đâu có. Ta thì thấy đến cả thật giả bọn họ còn không nhận ra, làm gì còn mặt mũi mà lại tới chứ! Nương tử à, nhất định họ sẽ không tới đâu, nàng nói xem có đúng không?”

Nàng lấy làm lạ nhìn chàng, chàng để hờ nửa vai, dáng vẻ là lơ đãng vô cùng mời gọi, thế nhưng trong mắt lại đều là vẻ kinh hãi. Thấy nàng nhìn mình, chàng vội đưa tay áo lên che kín nửa mặt, chỉ còn lại đôi mắt yêu mị long lanh, tỏ ra đơn thuần vô hại.

“Chàng lo điều gì đây?” Nàng thấy hết sức khả nghi, “Chẳng phải chàng luôn tính toán để họ đưa thêm một lần quà sao?”

Lần này khác rồi, chàng ảm ức nói: “Trước kia ta làm đại vương Phạn Hành Sát Thổ, nơi đó có ai dám không nể mặt ta đâu? Nhưng bây giờ hổ xuống đồng bằng, ta phải làm vật cát tường cho hoàng đế Trung Thổ, để những tên kia biết thì không biết sẽ ngầm cười nhạo ta thế nào nữa.”

Thì ra là sợ mất mặt.

Tuy lệnh chủ luôn mặt dày, không biết xấu hổ, nhưng chuyện lần này quả thật quá mất mặt. Đối với bá chủ một phương mà nói, nông cuồng hơn mấy nghìn năm, bỗng có một ngày lưu lạc phải làm tiểu đệ cho người ta, cái sự chênh lệch từ thiên đường đến địa ngục này không phải ai cũng có thể chịu được.

Vô Phương rất hiểu chàng, cũng thăm đau lòng cho chàng, nhưng sự thật chính là như vậy, còn có thể thế nào khác nữa.

“Hay là che mặt lại?” Lệnh chủ ngẫm nghĩ, “Ta dựng một sân khấu thật lộng lẫy, để bọn họ tập trung vào đó mà bớt để ý thân phận của ta.”

Vô Phương bất đắc dĩ nhắc nhở chàng: “Che hay không che có gì khác nhau đâu, chàng mặc áo choàng đen suốt mười nghìn năm, bọn họ đã từng thấy mặt chàng đâu.”

Lệnh chủ khóc không ra nước mắt, bắt đầu quỳnh quáng, “Hay là ta dứt khoát ẩn thân luôn, không cho bọn họ thấy ta... Thật ra ta còn đang nghĩ, nói không chừng họ chưa biết ta là lệnh chủ Yểm Đô, không chừng sẽ xem ta là kỳ lân thông thường.”

Đối mình lừa người cỡ này cũng coi như đến cảnh giới nhất định rồi, hệt như chôn đầu vào trong bụi cỏ vậy, cho rằng chàng không thấy người khác thì người khác cũng không biết chàng là ai vậy.

Ánh mắt nghi ngờ của nàng lập tức khiến lệnh chủ thương tích đầy mình, chàng ôm mặt đau khổ không muốn sống nữa, “Ta phải làm gì đây, trong số họ có rất nhiều người bị ta bắt nạt, lần này thấy ta chịu nhục như vậy, chắc chắn là khoái trá lắm.”

Thế mới nói sống trên đời không nên quá phách lối, báo ứng sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi.

Vô Phương nhìn dáng vẻ của chàng, rất muốn tỏ ra cảm thông nhưng lại không nhịn được muốn bật cười, gả cho đồ ngốc thế này, không biết cuộc sống về sau có bao nhiêu trò cười đây.

Nàng ngoắc tay bảo chàng ngồi lên đệm, tựa vào lòng mình. Sừng trên trán đã thu lại rồi, dưới da mớ hồ có hoa văn hoa sen, nàng vuốt ve gương mặt tuần tú của chàng, “Đến nay vẫn chưa có ai hơn được chiến tích một mình đấu với chín đạo yêu mười ba đạo quỷ của lệnh chủ Yểm Đô năm nghìn năm trước, đây là huy hoàng do chàng tạo ra, bọn họ muốn cười nhạo thì bảo họ trước so chiêu với Minh quân rồi hẵng nói. Chàng là hắc kỳ lân mà, ta đã thấy được chân thân của chàng, thần khí như thế, hửn bọn họ sẽ xuýt xoa không ngại miệng chứ có lý nào lại cười nhạo chàng? Ai cũng có trách nhiệm của mình, trong thời kỳ năm nghìn năm chàng bảo vệ Sát Thổ thái bình, bây giờ đến Trung Thổ bảo vệ đế vương thuận lợi lên ngôi, chàng đi đâu cũng là trụ cột, ngay cả Minh Huyền cũng phải dựa vào chàng, chàng còn sợ cái gì? Chúng ta đánh cược đi, ngày mai chàng sẽ là tiêu điểm của ngàn vạn con mắt, chàng có tin không?”

Lệnh chủ xấu hổ, “Ta không thích bị chú ý như vậy.”

Nàng thật sự rất muốn trợn trắng mắt, lần nào xuất hiện cũng phải phô trương đến mức khiến người ta mù mắt mà còn dám nói là không thích bị chú ý, tưởng nàng mới quen biết chàng ngày đầu tiên à?

“Ta đoán mười sáu vị thành chủ nhất định sẽ đến, lần trước là hoàng đế giả, còn lần này là hoàng đế thật. Nếu chỉ tham dự lễ mừng của hoàng đế giả, chẳng phải sẽ khiến người ta hiểu lầm họ và La Sát vương cùng phe sao?”

“Cả mười sáu cặp mắt đều là hàng trưng bày, nghĩ cũng thấy buồn cười rồi.” Lệnh chủ ngửa mặt nằm lên đùi nương tử, chân nàng vừa trắng vừa thơm, chàng không nhịn được chun mũi hít hà liên tục.

Vô Phương thở dài đẩy đầu chàng ra, “Chúng ta đang bàn nhau chuyện ngày mai mà, chàng làm rộn gì đấy? Không quan tâm đến cái nhìn của họ nữa rồi?”

Bảo chàng nằm yên, chàng lại uốn éo lung tung, “Nàng nói ta vẫn nghe, có ai làm lỡ ai đâu.”

Chàng cứ cọ cọ khiến nàng đỏ mặt, “Còn đau đấy, chàng để ta ngồi yên một lúc được không?”

Lệnh chủ nghiêm mặt nói: “Không được, nàng đã không cần tu hành nữa rồi, tinh nguyên mười nghìn năm của bốn đại vương đều cho nàng cả, nàng không biết tinh nguyên của đồng tử là thứ cực bổ sao?” Nghe nàng than đau, chàng dịu dàng áp sát hơn, ngửa đầu nhìn nàng bằng đôi mắt sáng ngời đầy chính trực và vô tư, cất giọng ngọt ngào như chảy cả mật: “Nương tử à, cái gì trên thân kỳ lân cũng là đồ quý hết, bị thương chỗ nào thì chỉ cần liếm một phát là khỏi hẳn... Ta liếm cho nàng nhé?”

Nàng kìm nén đến mức mặt đỏ gay, chàng vẫn hôn hờ tới gần, nàng đành dùng sức đẩy chàng ra, “Đừng nói lung tung... Chàng đứng đắn chút đi, còn ban ngày đấy!”

Chàng có phần mất hứng, rồi chợt nhớ ra điều gì đấy, giơ tay lên sờ đầu, ngạc nhiên nói: “Sừng ta đâu? Sừng ta đâu rồi?”

Vô Phương cũng lười nói lại chàng, giả vờ làm kẻ ngốc hả? Nàng bĩu môi bảo: “Sừng chàng rơi mất rồi, vừa rồi đi qua chỗ nào thì tới đó tìm đi.”

Nàng xoay người nhặt tràng hạt lên, chàng lại bắt chợt vòng cả hai tay ôm chầm lấy eo nàng cọ cọ, làm nàng nổi da gà khắp mình. Muốn bị đánh có phải không, nàng nhéo tai chàng, “Bạch Chuẩn, chàng có thể đứng đắn chút được không?”

Chàng hôn lên túi nguyên anh của nàng, “Ta muốn hôn linh hồn nàng...”

Nàng bật cười, thật sự bó tay với chàng, bị chàng nhào nặn thành một bãi bùn.

Cửa sổ trên lầu cao mở rộng, gió lạnh thổi vào làm rèm trong phòng lay động. Nàng giơ tay kéo nhẹ, màn che trước đệm rơi xuống, không gian nho nhỏ này liền trở nên mờ ám.

“Ta thích đôi sừng đó.” Lệnh chủ dời môi xuống, âm ờ nói, “Nàng có thấy vẻ mặt của Minh Huyền không? Hình như hắn ta cũng rất thích...”

Chàng đẩy lửa khắp nơi, Vô Phương như tan ra, ngay đến sức mở mắt cũng chẳng có, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nàng nghĩ thầm: vẻ mặt đó của Minh Huyền đâu phải là thích, rõ ràng là như nuốt phải ruồi. Nói cho cùng nàng vẫn là sư phụ, thật sự không chịu được chuyện riêng tư lộ ra trước mặt đồ đệ, nhưng nàng lại không ngăn được sở thích của đồ đệ này, cái sức lực quần quýt này của chàng sắp làm người ta chết ngất rồi.

Vợ chồng tân hôn thì thường cả đêm chẳng ngủ. Ngày hôm sau Vô Phương không xuống giường được, lệnh chủ trái lại bưng bưng khí thế, thay áo choàng đen có thêu chỉ vàng, đặc ý ngẩng cao hai sừng, vừa đi đến trước cửa lại quay về hôn lên trán nàng.

“Ta đi nhé nương tử, nàng ngủ thêm lát nữa đi. Đại lễ thông cáo với trời đất nên phải tốn ít thì giờ, ta có về trễ nàng cũng đừng lo.”

Vô Phương mơ màng đáp *ừm*, muốn đi cùng chàng nhưng lại không thể chống người ngồi dậy được, định tranh thủ thêm chút thời gian thì chàng đã cười mây bay về phía cung Đại Minh rồi.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Mấy thứ như mặt mũi ấy à, nếu người cảm thấy mình mất thì chính là mất rồi; còn nếu người tin chắc không mất, vậy nó nhất định vẫn còn đấy.

Lúc lệnh chủ chạy tới Hoàn Khâu, quả nhiên mười sáu thành chủ của Ô Kim đều đến, không chỉ thế, chàng còn thấy cả Minh quân. Mới đầu bọn họ không biết chàng là ai, có điều thấy cặp sừng trên đầu thì cảm thấy chàng rất dũng mãnh. Chàng cũng chẳng nói nhiều, dung mạo tuyệt mỹ và phong thái lạnh lùng như Long vương bốn biển của chàng dẫn đến kết cục có kẻ bắt đầu thì thầm bàn tán: “Nhân hoàng đúng là nhân hoàng, ngay cả Long vương gia cũng tới tặng lễ kìa.”

Sau đó đám thành chủ ngu ngốc kia liền vây quanh chàng bắt đầu làm quen...

“Vị thần nhân này có tướng mạo đẹp, da dẻ đẹp, lại có cặp sừng đầy thần khí...”

“Xin hỏi thần nhân nhậm chức ở nơi nào? Chúng ta cùng giới thiệu làm quen có được không?”

“Nhiều bạn nhiều đường mà, chỉ với cặp sừng này ngài chắc chắn là bạn của ta rồi.”

Lệnh chủ thấy phiền, những kẻ quen biết đã lâu bây giờ lại không nhận ra chàng, chàng vừa cảm thấy buồn cười, lại có chút chua xót.

Minh quân đứng cách chàng không xa, vừa ra khỏi Phạn Hành Sát Thổ, sắc mặt của chúa tể của Minh giới liền trở nên xám xanh như mất rất nhiều máu. Dù gì đi chăng nữa thì trước đây bọn họ cũng từng cùng kinh doanh nhà trọ Cửu U, có quan hệ hợp tác mấy nghìn năm rồi, cho nên lệnh chủ quen thân với y nhất. Thấy y im lặng đứng đó, chàng lên tiếng gọi: “Người tới làm gì hả? Đại lễ đang đầy không khí vui mừng, người vừa xuất hiện là liền như tang lễ.”

Tất cả trở mắt trước kiểu nói năng lỗ mãng của chàng, Minh quân cũng dần mặt ngay tại chỗ, “Xin hỏi chúng ta có quen nhau sao?”

Lệnh chủ khinh bỉ lườm y, không trả lời mà phất tay áo, khoanh tay lại trước ngực, “Người đến một mình à? Minh hậu đâu? Cô ta yên tâm cho người đi một mình sao?”

Minh quân càng thêm khó hiểu, “Lần đầu gặp nhau đã nhớ nhưng phu nhân của kẻ khác mà coi được à?”

Thật sự không biết y làm sao lên đứng đầu địa phủ được nữa, chậm lụt thế cơ mà. Dù chưa từng gặp mặt nhưng cũng không nghe ra giọng sao?

Lệnh chủ quay mặt đi, nặng nề thở dài một hơi rồi dỗi mắt nhìn quanh, náo nhiệt thật, cả tam giới đều có đại diện tham gia. Trong biển người chàng còn nhớ thấy bằng hữu chơi từ bé, có Thục Hồ rồi cả Giác Hồ nữa. Đáng tiếc sau đó chàng lại lột xác thành hắc kỳ lân, bọn họ liền không qua lại với chàng nữa.

Haiz, đúng là một hồi ức bi thương. Chàng vuốt ve Tàng Thần tiền trên vai, đều từng gặp gỡ mà giờ lại như không quen biết, chỉ có mỗi mũi tên này là luôn đi theo mình thôi.

Lệnh chủ ngẩng đầu nhìn mặt trời, đại diện hắc cũng sắp bắt đầu rồi! Mới đến một lúc mà chàng đã muốn về nhà ngay rồi, ở chung với đám này còn không bằng quần quít với nương tử. Huống hồ đủ loại hạng người yêu

hội tụ Trường An, chàng không yên lòng để Vô Phương ở nhà một mình cho lắm.

Chàng còn đang nghĩ ngợi lung tung thì Minh quân đứng cạnh vắt hết óc cuối cùng cũng nhớ ra, y khó tin nhìn chàng, ngón tay chỉ vào chàng run bần bật, “Người... người... người là Bạch Chuẩn Yểm Đô?”

Khốn kiếp, bây giờ ngay đến ‘lệnh chủ’ cũng không chịu gọi, đúng là lại thêm một con Thôn Thiên nữa rồi. Lệnh chủ cau mày nhìn y, Minh quân được ‘khai sáng’, các thành chủ cũng theo đó xôn xao. Chẳng ai ngờ lão yêu quái mười nghìn năm tuổi lại có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn thế này, thế là hình tượng dũng mãnh ngời ngời của lệnh chủ trước kia lập tức biến mất. Nhìn khoe mắt chân mày phong lưu này mà xem, mấy vị có hứng thú đặc biệt với nam giới gần như rơi vào lưới tình cả rồi, bọn họ chắc lười liên tục, “Không ngờ đấy, không ngờ đấy...”

Lệnh chủ vô cùng không thích loại giọng điệu kinh diễm này của họ, cả ánh mắt Quán Thương Hải nhìn chàng cũng trở nên đầy tình ý là thế nào vậy?

Chàng quét mắt nhìn một vòng, “Trước kia bốn đại vương khá khiêm tốn nên không dùng chân thân đối mặt với các vị. Hôm nay coi như là lần đầu chính thức gặp nhau, ta hiểu các người có kinh ngạc, nhưng cứ chép miệng mãi như thế là sao hả? Còn cả ‘không ngờ đấy’ nữa, rốt cuộc là không ngờ cái gì?”

Ngữ khí của chàng đầy mùi khó chịu, có điều trước giờ lệnh chủ Yểm Đô luôn trưng dáng vẻ bá đạo này, đám thành chủ quen rồi nên cũng không thấy kỳ quái lắm. Tuy có dáng vẻ đẹp nhưng suy cho cùng tất cả vẫn không quên xuất thân của chàng, hắc kỳ lân tí ti năm mới có một lần đấy, khó trách sức chiến lại mạnh như thế. Cho nên dù tán thưởng vẻ đẹp của chàng, cũng chẳng ai dám đùa bỡn trực diện với chàng cả.

Tất cả đồng thanh nói: “Không ngờ... lệnh chủ lại mọc đôi sừng đẹp thế.” Nói xong còn vui vẻ nhìn nhau cười, mừng thầm vì tránh được một kiếp. Không ai quên Bạch Chuẩn chuyên thù dai hết, nếu bất cẩn để lộ nội tâm thì cứ đợi chàng tìm đến cửa giết đi.

Lệnh chủ nghe bọn họ khen sừng của mình thì rất vui vẻ. Chàng kiêu ngạo đưa tay sờ sờ chúng, “Chư vị không biết đấy thôi, đêm hôm trước bốn đại vương đã chính thức thành thân rồi. Cặp sừng này... là ký hiệu của Yểm hậu để lại trên mình ta, đại diện cho tình yêu đong đầy.”

Nếu sớm để lộ gương mặt này thì còn lo gì không thành hôn được, e phái nữ khắp thế gian đều đứng xếp hàng đợi chàng cưới ấy chứ. Cả đám rối rít chúc mừng, Minh quân lại chợt nhớ đến quãng thời gian ở chung gần gũi nhưng thích chí với Diễm Vô Phương, thử hỏi dò: “Bạch huynh vẫn cưới vị kia hả?”

Đây là một câu hỏi rất có ý tứ, tất cả hiển nhiên đều vô cùng hứng thú muốn biết. Tầm mắt của lệnh chủ vượt qua đám đông, ngẩng mặt trông lên bầu trời mênh mông, “Người bốn đại vương cưới là đệ nhất mỹ nhân Sát Thổ, cũng là sư phụ của đế vương nhân gian, vị mà người chỉ rớt cuộc là vị nào?”

Nghĩa là vẫn không đổi, Diễm Vô Phương rớt cuộc vẫn không chạy khỏi bàn tay quỷ dữ. Vậy mà còn vòng vo chi cho xa, đúng là cái đồ ưa khoe khoang.

Cả đám giả lá nịnh nọt, còn Minh quân lại rất đau buồn, Bạch Chuẩn và Diễm Vô Phương đương nhiên sẽ có kết quả rồi, hai ngày bọn họ đến Phong Đô y đã nhìn ra rồi. Y buồn vì Minh hậu cơ, nhớ đến sự cuồng nhiệt nàng dành cho Bạch Chuẩn liền cảm thấy vô cùng áp lực. Trước kia chưa rõ mặt mũi Bạch Chuẩn ra sao mà nàng đã hận không thể bỏ chồng rồi, nếu giờ để nàng nhìn thấy gương mặt này... Ý thức về con đường gian nan trước mắt của Minh quân trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, y chợt phát hiện

mình vẫn rất chú trọng đến quan hệ vợ chồng. Khanh Khanh của y có thể mê mẩn một nam tử không mặt quyền thế lớn, nhưng tuyệt đối không thể yêu một kẻ cả vẻ ngoài lẫn xuất hơn đều hơn hẳn y được. Vì việc này có liên quan rất nghiêm trọng đến vấn đề nguyên tắc, y không chịu nổi tổn thương ngàn ấy.

Nói đến chuyện Yểm hậu tân nhiệm là sư phụ của hoàng đế, tất cả đều hiểu được nội tình. Màn hài kịch ở hôm hôn lễ tại Yểm Đô lần trước giờ nhớ lại vẫn còn thấy tức cười.

Thành chủ thành Thiên Cực vui vẻ nói: “Suýt chút nữa là lệnh chủ đã cưới nhân hoàng rồi, đúng là kịch...”

Chữ ‘hay’ còn chưa nói ra khỏi miệng thì đã bị ánh mắt ác liệt của lệnh chủ chém thành trăm nghìn mảnh vụn. Chuyện kiểu này nên đem ra tiêu khiển à, bọn họ muốn tìm đề tài để nói nhưng với người trong cuộc thì đây tuyệt đối chính là sự sỉ nhục, chẳng lẽ họ không ý thức được hả?

Đáng tiếc sự thật vẫn là sự thật, càng lẩn tránh chỉ thêm khiến kẻ khác âm thầm nghị luận thôi. Đã thế thì chẳng thà để mình tự khơi chuyện, lệnh chủ giãn mày mở mắt ra, ung dung nói: “Trước kia chẳng ai ngờ là sau này sẽ có cơ duyên như thế cả. Hoàng đế nóng lòng bảo vệ sư phụ nên mới nhận nhầm ta là yêu quái tội ác tà trời.”

Nếu cưới cả thầy lẫn trò thì chẳng phải sẽ quá hời rồi sao? May quá may quá, tất cả ngại ngừng cười cười, cũng khá hoan nghênh về chuyện lệnh chủ từ bá chủ Sát Thổ bỗng nhiên trở thành linh vật.

“Hiện giờ lệnh chủ đã nhập thể rồi, ngoài làm chứng cho mình hoàng thì bình thường còn phải phụ trách việc gì khác không?” Thành chủ thành Vũ Sư Thiếp mỉm cười đầy hàm súc, “Ví dụ như cùng vào cùng ra, vì mình hoàng khai cương thác thổ gì gì đó.”

Tất cả đều tò mò ra mặt, cách nói của thành chủ thành Vũ Sư Thiếp rất uyển chuyển, nhưng dựa theo kiến thức đại chúng thì kỳ lân nhập thế đều phục thuộc vào quân vương mà không phải sao?

“Thật ra người muốn hỏi liệu bốn đại vương có phải làm vật cưỡi cho hoàng đế không chứ gì?” Lệnh chủ quay đầu lại thoáng lườm thành chủ thành Vũ Sư Thiếp, “Bốn đại vương ở trên núi Minh Vương hơn một nghìn năm, cho đến nay chưa từng nghe nói có thể xác phạm tặc nào lại cưỡi được kỳ lân, dĩ nhiên có quan hệ tốt thì là chuyện khác. Kỳ lân là thánh thú, trước giờ chỉ để Thần Phật cưỡi, dù chư vị chưa vào hàng tiên, nhưng cả ngày giao thiệp với yêu quý mà ngay cả chút thường thức này cũng không biết là sao?”

Cách nói này khiến bọn họ trông như rất dốt nát, tất cả đều có chút xấu hổ, may mà lúc này có kẻ đến giải vây hộ, Giác Hồ màu xanh chen vào đám đông, ngượng ngùng cất tiếng chào: “A Chuẩn, vẫn khỏe chứ.”

Lệnh chủ thoáng ngẩn ra rồi cười khẽ, “Điều Tinh, từ biệt đã lâu, không ngờ sẽ gặp nhau ở đây.”

Giác Hồ có hình dáng như dê, một sừng, da lông màu xanh, tính trung trực... đó là trong sách ghi như thế. Nhưng giống như mỗi người mỗi tính, thú cũng có tính cách khác nhau, không thể quơ đũa cả nắm. Lệnh chủ nhìn bạn tốt hồi nhỏ với tâm trạng phức tạp. Chàng còn nhớ sau lần đầu tiên thay váy, bạn bè cũ đều tránh chàng như tránh tà. Chàng đi tìm Thực Hồ, Thực Hồ nói: “Mẹ ta không cho ta chơi với kẻ ngu.”

Chàng không hiểu, chàng vốn là con cưng của trời, sao mới có một hôm mà đã biến thành kẻ ngu rồi. Chàng khá hiền, tính tình hoàn toàn không khớp với chân thân, đồng tộc đều chắc chắn sau này chàng sẽ tẩu hỏa nhập ma...

So với Thục Hồ không niệm tình xưa, Giác Hồ Điều Tinh từng cùng chàng lên đỉnh Tụ Quật trộm quả vô sầu hơn nhiều, ít ra còn giữ vững quan hệ bạn bè qua thư từ được mười năm. Tình cảm của trẻ con rất đơn thuần, lúc đó bọn họ còn chưa biến thành hình người, phải kẹp bút viết vào giữa vó dê để viết thư, khó khăn thế nào không nói cũng biết. Lệnh chủ nhận được thư thì đem đến sau núi đọc, định viết thư hồi âm nhưng móng của chàng càng khó kẹp bút hơn, nên luôn chỉ đơn phương nhận thư của Điều Tinh. Sau đó thư từ thưa dần, hồi đầu hẳn còn miêu tả mộng của chị gái nhỏ nhà bên to thế nào, rồi dần dà trong thư không còn gì có thể nói, thay vào đó là vẽ hoa hoặc vẽ chim, làm như đổ đèn vậy.

Trơ mắt nhìn tình bạn nhạt dần là một chuyện rất đau xót. Trong thời kỳ bị cấm túc lệnh chủ muốn đi tìm y, nhưng lúc đó đạo hạnh còn thấp, bị chú sấm sét bố trí trên cửa đánh mấy hồi, cuối cùng đành phải thôi, liên lạc với y cũng đứt đoạn. Mà đứt một cái liền tận mười nghìn năm, Điều Tinh đã đầu thai hai lần rồi, cũng may Giác Hồ chuyển thế luôn mang theo trí nhớ của kiếp trước, nên vẫn còn nhớ chàng.

Chẳng hiểu sao tay chân lại luống cuống, Điều Tinh đến gần vỗ một chưởng rồi nói: “Huynh có thể nhập thế phụ tá quân vương, chứng minh tộc kỳ lân vẫn thừa nhận huynh, ta rất vui cho huynh.”

Lệnh chủ nhìn phù hiệu trước ngực y, cười nói: “Huynh cũng lên làm tộc trưởng rồi, những năm qua chắc hẳn không tệ.”

Điều Tinh vẫn như trước, hay dễ đỏ mặt. Y ừ đáp: “Ta hạ gục tộc trưởng tiền nhiệm, thế là mọi cô nương trong tộc đều thuộc về ta. Nghe nói huynh đã thành thân rồi, vốn còn tính giới thiệu cho huynh mấy cô.”

Lệnh chủ bật cười, cái tên ngựa quen đường cũ này, nhìn thì đơn thuần chứ thật ra trong đầu toàn là tư tưởng sắc dục, đã nhiều năm thế rồi mà vẫn chẳng tiến bộ chút nào. Chàng nói đa tạ, “Ta đã có nương tử rồi, vợ ta là nữ tử tốt nhất trần đời, bao giờ có cơ hội sẽ giới thiệu với các người.”

Đang nói qua nói lại thì trên đài cao truyền đến tiếng kèn lệnh kéo dài. Lễ lên ngôi của hoàng đế rất xa hoa rất phô trương, quan viên mặc cổ phục xếp thành hàng, quỳ rạp hai bên con đường lát gạch vàng dẫn lên đài cao, đi sau đội nghi trượng rầm rộ là đoàn nội thị béo trắng, cảnh tượng hoàng đế xuất hiện có thể nói là như mặt trăng giữa nghìn tinh tú.

Trước kia lệnh chủ không cảm thấy Minh Huyền có tiềm chất làm hoàng đế, nói thật chàng không hề nhìn thấy khí chất đế vương trên người y. Đa phần kỳ lân đều theo cấp trên sai bảo mà nhập thế cả, chưa bắt tay cai trị quốc gia thì ai biết được đó là minh quân hay hôn quân chứ! Nhưng nhìn Minh Huyền bây giờ, chàng không thể không sinh ra cảm giác thần phục, y đội mũ miện từng bước tiến tới, sau lưng thậm chí còn xuất hiện vòng sáng chỉ Thần Phật mới có, thế này thôi cũng đủ kinh sợ rồi.

Điều Tinh ối chà một tiếng, “Quả nhiên có lai lịch lớn.”

Lệnh chủ không đáp, neho mắt nhìn y leo lên Hoàn Khửu, đứng trên đá Thiên Tâm chiếu cáo thiên hạ. Giọng y như đến từ lòng đất vừa như đến từ lưng chừng trời, truyền đến từ bốn phương tám hướng rất dễ nghe, cũng không biết là do cấu tạo của đá Thiên Tâm hay do chính bản thân y nữa.

Chiếu thư rất dài, lời lẽ của nhân gian lại quanh co thâm thúy, lệnh chủ chỉ nghe hiểu được đôi ba câu mở đầu, còn lại một chữ cũng không hiểu. Nghi thức tế thiên địa cũng rất phức tạp, tất cả đứng xem mà đầu óc mơ hồ, cảm giác như đang xem kịch vậy, người hát xong thì ta lên sân khấu. Văn hóa của Trung Thổ quả thật không phải là điều mà đám người qua lại với yêu quỷ như họ có thể hiểu được.

Điều Tinh dán chặt mắt vào Hoàn Khửu, hơi nghiêng đầu hỏi: “Đội hăn ta nói xong là đến lượt huynh ra sân à?”

Lệnh chủ gật đầu, thấy thì giờ sắp đến, chàng rút trong tay áo ra chuôi Như Ý ngậm trong miệng.

Một quầng sáng to lớn bọc lấy chàng, chàng vừa tuột y phục vừa biến hóa, ngẩng đầu giẫm lửa bước đi. Đuôi mắt liếc thấy được vẻ khiếp sợ trên mặt đám đông, chàng biết mình vừa to lớn vừa đen, còn phách lối nữa, thật sự chính là một con kỳ lân không bình thường.

Chàng hất bờm, tỏa ra ánh sáng rực rỡ vạn trượng, dù hơi nhức thì cũng phải làm cho có khí phách. Được kỳ lân miệng ngậm Như Ý trao thiên mệnh là cảnh mà mỗi hoàng đế đều mơ đến, chàng chỉ đang hoàn thành sứ mệnh của mình thôi, nghĩ như thế thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn.

Sự xuất hiện của lệnh chủ mang theo vô số sóng trào. Hoàng đế trên Hoàn Khưu có thể cảm nhận được luồng khí thổi qua tóc mai, tiếng vù vù thổi đông đưa chuỗi ngọc mũ miện rũ xuống bên tai, cờ lụa đỏ thắm tung bay trong không trung.

Đây là lần đầu y nhìn thấy kỳ lân của mình, cao lớn, oai phong dũng mãnh, khí thế không gì cản nổi. Hoàn Khưu là cầu nối giữa trời cao và nhân gian, đứng ở đây sẽ thấy dưới chân là giang sơn vô tận, trước mặt là thần thú to lớn, cảm giác này tất nhiên vô cùng đáng kiêu ngạo, vô cùng sáng khoái, đó cũng chính là thứ người y sinh ra dực vọng xuyên mây phá sương, là động lực khiến người muốn bay đến nơi cao nhất mãi mãi không ngoái đầu lại.

Minh Huyền than khẽ, nhận lấy Như Ý trong miệng kỳ lân. Bên tai là tiếng hô vạn tuế như sóng triều, y nheo mắt nhìn lệnh chủ, “Bạch Chuẩn, từ hôm nay trở đi người và ta đã ký kết hiệp định, ta là hoàng, người là thần, quy tắc này vĩnh viễn không thể đổi.”

Ánh dương chói lòa trên đỉnh đầu khiến đám đông chứng kiến chẳng ai mở mắt nổi. Minh Huyền đưa tay ra chạm lên ám văn trước ngực kỳ lân. Đó là phong ấn của lệnh chủ, sau khi hắc kỳ lân giáng thế sẽ có Thần Phật giám sát, vì không ai biết sau này tính tình chàng sẽ như thế nào, nếu làm điều ác mà cứ để mặc vậy phát triển thì đến cuối cùng đừng mong có ai

thuần phục được chàng. Nên chỉ có thể nhân lúc chàng còn nhỏ chụp dây cương lên đầu chàng, như thế sẽ tiện uốn nắn hơn, cũng bảo đảm được sau này chàng sẽ phải phò tá đế vương.

Minh Huyền cười tủm tỉm, Phạn văn trong lòng bàn tay y áp lên phong ấn của lệnh chủ, sau khi khớp nhau sẽ như ký kết xong hiệp nghị, không sợ chàng đổi ý nữa. Y nhìn vạt tia sáng quy về đáy biển sâu trong mắt kỳ lân, đối phương không thể nào phản kháng được vì đây chính là số mệnh của kỳ lân.

Văn tự Mật Tông phức tạp màu xanh lam bắt đầu lan rộng dưới bàn tay Minh Huyền, nhanh chóng lan khắp toàn thân lệnh chủ rồi loáng cái lại ẩn vào trong vảy, không còn tăm tích. Cả hai đều nhẹ thở ra, dù không tình nguyện đến đâu thì cũng phải chịu theo số phận thôi. Hể còn sống thì phải đi theo quỹ đạo riêng dành cho mình, không ai có thể thoát khỏi sắp xếp của trời cao.

Tâm trạng lệnh chủ bây giờ như cô nương thất tình bị cha mẹ ép gả vậy, tràn đầy tủi nhục và khổ sở. Chàng còn nhớ lúc trước mình từng gạt Vô Phương hôn nơi đó một cái để thử giải phong ấn. Nàng đúng là ngốc, thế mà tin thật, kết quả dĩ nhiên là chàng đắc ý cười ha hả...

Thật ra phong ấn của chàng chỉ có kẻ trước mắt mới có thể giải, dù không phục cũng không còn cách nào khác, trừ khi chàng phản lại trời cao. Nhưng có thể phản sao? Tất nhiên là không rồi, trong tính cách chàng không có mấy chữ như bướng bỉnh bất tuân. Kỳ lân là nhân thú, từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến giờ chưa từng có con kỳ lân phản loạn nào cả.

Tay Minh Huyền dừng trước mặt chàng, chàng bất đắc dĩ cúi đầu, tùy tiện để y chạm nhẹ vào mình một cái. Nhưng đúng lúc đó bầu trời chợt âm u hẳn đi như chuẩn bị đổ mưa to. Phía dưới bỗng xôn xao ầm ĩ, giữa không trung u tối bỗng nháy ra bảy tám con La Sát mặt xanh nanh vàng, bất chấp mọi cản trở vọt thẳng đến Hoàn Khưu.

Lệnh chủ dĩ nhiên phải tiến ra nghênh chiến, kỳ lân hộ chủ mà, tất cả mọi người đều đang đợi chàng kiểm chứng truyền thuyết này.

Thật ra mấy con La Sát còn con này hoàn toàn không đáng để nhắc đến, chàng vung một vuốt liền bắt được một con, giết chúng dễ như thái dưa xắt rau vậy. Trong chớp mắt quấy nhiễu đã bị xử lý xong, bầu trời cũng bừng sáng lại như không có chuyện gì, tiếng hô vạn tuế lại vang vọng, tất cả đều nở nụ cười vui mừng, cảm khái thiên mệnh của hoàng đế. Lệnh chủ nhìn tro tàn trên đất mà cảm thấy mọi thứ như trò hề, thương thay mình còn phải diễn trò theo, khổ không đâu nói cho hết.

Chàng vô cùng chán ghét cảnh tượng này, nên phối hợp xong thì biến về hình người. Cũng không biết là có vấn đề ở đâu, bình thường chỉ nhoáng cái là biến trở về hình người, nhưng hôm nay mất rất nhiều sức vẫn không biến được. Tứ chi như bị xiềng lại, không vùng ra được, chàng thử chùng mấy lần vẫn không có chút hiệu quả nào, hoảng hốt ngược mắt lên thì nhìn thấy nụ cười thấp thoáng ở khóe miệng Minh Huyền. Rõ ràng là y giở trò quỷ, nhân lúc giải phong ấn hạ chú mới.

Chàng muốn chất vấn y, nhưng lại phát hiện thêm một vấn đề còn trầm trọng hơn...

Chàng không nói được.

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Rốt cuộc đồ không biết xấu hổ này đã làm gì chàng thế? Lệnh chủ như sắp phát điên, chàng sống cả mười nghìn năm mà cuối cùng lại thua trong tay con người tuổi tác còn không bằng một cộng lông của chàng, nhục nhã đến thế bảo chàng phải nhịn thế nào đây? Chàng căm hận nhìn Minh Huyền, nhân quân vừa đăng cơ vẫn ung dung, làm như không thấy sự phản nộ của chàng.

Làm sao bây giờ? Lệnh chủ nghĩ đến tình hình của mình, lại nhớ đến Vô Phương ở trong lầu Phi Lai còn chưa biết chuyện thì càng thêm sốt ruột nóng nảy, bất giác há to miệng nhe răng nanh với y.

Đừng tưởng kỳ lân chỉ biết bảo vệ, bị chọc tức cả thỏ cũng cắn người nữa là. Thường thì răng kỳ lân không sắc lắm, vì ăn cỏ là chính nên răng cỏ cắn bản không có tính sát thương. Nhưng hắc kỳ lân không như thế, chàng là chiến tướng trời sinh, sở hữu cặp sừng sắc bén cùng hàm răng nhọn hoắt, mà không chỉ có một đôi, chàng có những hai đôi đấy. Tên hoàng đế làm bộ làm tịch này dám làm vậy với chàng, bây giờ chỉ cần chàng có ý định làm phản, đớp một cái nuốt chửng y thật sự dễ như cái búng tay.

Chàng gầm gừ cảnh cáo, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra được làm chàng tức muốn chết. Nếu như nói được thì hai bên có thể trao đổi tử tế, rốt cuộc y muốn gì, ngoại trừ chuyện liên quan tới nường tử, những thứ khác đều có thể dễ dàng thương lượng. Nhưng bây giờ y lại làm vậy, rõ ràng là muốn đi vào chỗ cực đoan. Ngày đầu tiên lên ngôi đã trở mặt với thần thú của mình, như thế có lợi gì cho y chứ?

Minh Huyền mỉm cười, “Sao nào? Không tình nguyện ư? Người là kỳ lân của trẫm, kỳ lân thì nên có dáng vẻ của kỳ lân. Mặc dù lúc trong hình người người trông không tệ, nhưng cứ thế đứng sừng vai với trẫm ở Hoàn Khư này thì không hay lắm.”

Đáng giận hơn là kỳ lân còn cười nữ tử y thích, lại còn rêu rao đội cặp sừng lắc lư khắp nơi, cứ như sợ kẻ khác không biết mình đã thành thân, hoàn toàn không biết hành động đó chính là thanh đao cắm thẳng vào lòng y.

Không sai, giang sơn ở trong tay rồi thì sao? Y vẫn trong tình trạng cầu mà không được, vẫn phải đối mặt với con chim ba chân bám chặt không buông ở trong cung. Nhớ đến chim ba chân Cù Như kia là y lại thấy buồn nôn, nó còn dám mặt dày đòi chơi trò người lớn với y...

Dựa vào đâu mà người y yêu lại thuộc về thần thú, còn y đường đường là hoàng đế lại phải đối phó với một con chim. Hôm nay là thời cơ tốt, phải giải phong ấn cho Bạch Chuẩn, y muốn đối phương trấn thủ giang sơn cho mình, nhưng có một con kỳ lân hoàn toàn chẳng chịu bất kỳ khống chế nào không phải chuyện tốt với quân vương, thế nên phải sắp đặt một ít ràng buộc. Nếu cứ để sủng vật thoải mái hành sự mãi, y có thể chắc chắn rằng tương lai sủng vật sẽ biến thành tổ tông sống của mình.

Bạch Chuẩn quá khó điều khiển, dù đối phương không có ý định chống đối, nhưng cũng không nhiều khả năng chịu ngoan ngoãn thuần phục y.

Không biết khi hay Bạch Chuẩn chẳng thể biến về hình người thì Vô Phương sẽ có biểu hiện thế nào. Tình yêu có thể vượt qua chủng tộc, nhưng chí ít cũng với điều kiện bề ngoài tương xứng... Y khó nén nổi mừng thầm, đứng trên đá Thiên Tâm cười ha hả.

Điều cười này nằm ngoài dự liệu của toàn bộ đại thần văn võ, dù âm sắc của tân quân rất dễ nghe, vừa trong trẻo vừa sâu xa, nhưng đang trong thời điểm trang trọng mà cười như thế thì quả thật có chút khó nói.

Mọi người không rõ nguyên do, khép ống tay áo lại nhìn nhau trao đổi, thế rồi kỳ lân bất chợt bay lên đập ngã tân quân xuống khỏi Hoàn Khưu. Mọi người hốt hoảng kêu lên, lo lắng hoàng đế ngã sắp mặt thì sẽ không còn oai nghiêm nào. Có điều cũng may, tân quân dù gì cũng thuộc hạng phi phàm, không vụng về giống người bình thường. Y là đà bay xa ra ba trượng, lúc đáp xuống cũng không hề tức giận, tựa như đây chỉ là màn thể hiện sự thân mật giữa chủ nhân và nhân sủng vậy. Mọi người thấy hoàng đế và kỳ lân hòa hợp cũng yên lòng, với một quốc gia cường thịnh, hoàng đế là đầu não còn kỳ lân là mạch máu, thiếu một thì quốc gia sẽ không còn là quốc gia nữa.

Đám từ Sát Thổ đến chẳng ai nhận ra lệnh chủ có bất kỳ chỗ nào không ổn, bọn họ vẫn còn đang chìm đắm trong chân thân quá đổi bá đạo của chàng, mỗi một hành động giơ tay nhắc chân của chàng, thậm chí là quấy đuôi, đều rất được ngưỡng mộ.

“Bây giờ nghĩ lại, mấy nghìn năm qua bị ngài ấy lấn áp cứ như là lẽ phải vậy.” Thành chủ thành Trung Dung cảm thán: “Đối phương dù gì cũng là kỳ lân... Đời này ta còn chưa bao giờ thấy kỳ lân sống cả.”

“Nhìn ngài ấy to lớn chưa kìa! Sừng lớn, đầu to, chỗ đó hình như cũng rất lớn... Toàn thân trên dưới không chỗ nào là không lớn, làm phu nhân của ngài ấy đúng là hạnh phúc.” Thành chủ thành Bạch Lộc hâm mộ nói.

“Đáng tiếc phải hàu hạ loài người...”

Cũng có kẻ xem thường, “Vị hoàng đế có thể khiến kỳ lân nhập thể thì đâu phải gà rừng, không chừng sau này còn phi thăng lên trời đấy. Nếu

được đến đại dương phương Đông canh chừng cây Phù Tang* thì có thể thỏa mãn khát vọng sóng vai cùng mặt trời rồi.”

(*Phù Tang (扶桑) đề cập đến các đối tượng khác nhau trong văn học Trung Quốc cổ đại, thông thường là một loại cây trong thần thoại hay một vùng đất bí ẩn ở phía Đông, nơi cất giữ thuốc trường sinh và là đại diện của miền cực lạc.)

Nói thế nào đi nữa thì xuất thân của kỳ lân cao như thế, tiền đồ hãn vô cùng rộng mở. Cho dù bây giờ phải phục dịch kẻ khác, nhưng một người phàm có thể sống được bao lâu chứ? Đợi ý sinh thân chết rồi, Bạch Chuẩn sẽ lại khôi phục tự do, cộng thêm tích cách kiêu ngạo khó gần của hắc kỳ lân, chỉ cần trong thời kỳ phục dịch không có ghi chép xấu nào, sau này muốn gặp mặt chàng không chừng còn phải nhờ người truyền lời, hoặc là báo cáo xin gặp đấy!

Vào lúc tất cả còn đang tha hồ mơ tưởng về tương lai sáng sủa của lệnh chủ, Giác Hồ lại phát hiện ra điểm bất thường. Vốn là bạn từ thuở nhỏ, quen biết nhau cả mười nghìn năm rồi, dù có đến gần chín nghìn năm mất liên lạc, nhưng đến giờ y vẫn còn nhớ vài thói quen của chàng trong hình thú.

Cào móng không ngừng là biểu hiện của sự nôn nóng, quật đuôi lên xuống là dấu hiệu đang tức giận.

“Có vấn đề thì phải.” Điếu Tinh nói với Thục Hồ: “Nhìn xem A Chuẩn đang làm gì vậy?”

Chân thân của Thục Hồ là mình ngựa cánh chim, mặt người đuôi rắn, muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, nhưng lúc hóa thành hình người cô nàng lại rất xinh đẹp. Nhiều năm qua Thục Hồ vẫn áy náy vì hành động ngu xuẩn lúc nhỏ, nên vừa nghe Giác Hồ nói thế, nàng liền toan bước ra khỏi đám đông, “Để muội đi xem sao.”

Giác Hồ vội kéo nàng lại, thấp giọng nói: “Đây là đại điển tế trời, có nhiều người nhìn lắm đấy, không thể vọng động.”

Thục Hồ cuống lên, “VẬY phải làm sao bây giờ? Muội còn phải xin lỗi huynh ấy.”

Không biết chàng xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là không được an lành. Giác Hồ nói: “Ta chỉ cảm thấy hắc đang bất an cái gì đó, hôm nay là ngày hắc nhậm chức, đáng lí không nên như vậy. Chẳng lẽ hoàng đế này lại là giả? Không thể nào...”

Dù gì cũng không định ở lại nên bọn họ không tham gia lễ thiết đãi tân khách do hoàng đế Trung Thổ tổ chức sau đại điển, thay vào đó chia ra tìm kiếm Bạch Chuẩn khắp nơi, nhưng lạ là không hề thấy tung tích của chàng đâu.

“Cái tên trọng sắc khinh bạn này.” Giác Hồ rầu rĩ, “Nhất định là về với phu nhân của mình rồi, nghe nói hôm trước hắc mới thành thân.”

Thục Hồ cô đơn nói: “Đến giờ muội vẫn chưa nói được câu nào với huynh ấy cả, huynh ấy nhất định rất giận muội, cho nên không thèm ngó ngang gì tới muội.”

Giác Hồ nhìn bạn tốt năm xưa suy sụp, trong lòng cũng rất khó chịu, y thử khuyên nhủ Thục Hồ: “Trên đời này nào có thù gì mà thù tới tận chín nghìn năm chứ. Hắc chỉ vội về nhà với nương tử thôi, dù gì cũng là kẻ có gia đình, không giống chúng ta.”

Bạn bè tình thâm, mấy chuyện này cũng chẳng đáng nói. Y lại hỏi Thục Hồ có sẵn lòng cúi đầu đi gặp Bạch Chuẩn không, Thục Hồ ngẫm nghĩ rồi nói: “Lần này muội đến Trung Thổ, thật ra chủ yếu là vì muốn gặp huynh ấy. Trước kia muội ngốc nghếch quá, chỉ biết nghe theo lời mẹ, sau khi mẹ mất, muội mới bắt đầu nghĩ về chuyện trước kia, thì ra những lời

mẹ muội nói chưa chắc đã đúng hẳn. Tình bạn không thể thay đổi theo vẻ bề ngoài, muội nhất định phải xin lỗi huynh ấy.”

Nếu vậy thì dễ rồi, Giác Hồ nhìn về phương Đông xa xa, “Trước buổi lễ ta có vào hoàng cung thăm dò, nghe ngóng được chuyện Bạch Chuẩn xây lầu các ở bờ sông Lệ Thủy, chúng ta cười mây đi cũng không mất quá nhiều thời gian đâu.”

Thục Hồ vui vẻ trở lại, giương rộng hai cánh, “Vậy đừng đợi nữa, chúng ta đi thôi.”

Tham gia lễ lên ngôi của ý sinh thân là nể mặt Quang Trì thượng sư, lễ đã xong thì bọn họ không cần thiết phải ở lại nữa. Thục Hồ không đợi Giác Hồ niệm quyết đã quắp y lên bay về phía Đông. Đêm sắp buong, cả thành Trường An giăng đèn kết hoa, so với động phủ giữa núi rừng chẳng chịt thì cuộc sống nơi phố phường này náo nhiệt hơn rất nhiều.

Bọn họ bay vô cùng nhanh, đèn hoa dưới chân xẹt qua vùn vụt như sao băng, qua khỏi mấy lớp cổng thành thì bất ngờ trông thấy một tòa lầu cao đứng sừng sững trong ráng chiều. Thục Hồ bay quanh nó hai vòng, phát hiện trong lầu có một mỹ nhân đang ngồi thiền, linh lực lượn lờ xung quanh, đẹp một cách thanh tao không chút bụi trần. Trước đó có nghe tin Bạch Chuẩn cưới linh y Ô Kim Sát Thổ làm phu nhân, vị linh y đó còn được đồn chính là đệ nhất mỹ nhân của Sát Thổ, trong lòng Thục Hồ vốn không phục, nữ yêu mà tu luyện thì kẻ này còn đẹp hơn kẻ kia, muốn xếp hàng đệ nhất thì khó hơn cả lên trời. Nhưng giờ được gặp mới thấy quả nhiên là danh bất hư truyền, cũng có thể hiểu được vì sao Bạch Chuẩn không tham gia dạ tiệc mà đã vội trở về bầu bạn với kiều thê.

Cả hai dừng lại giữa không trung, không dám tùy tiện lại gần, Giác Hồ trầm ngâm: “Chẳng thấy hẳn đâu, hình như không có ở đây.”

Thục Hồ đưa ra một suy đoán hợp tình hợp lý, “Nhất định là đi tắm rồi.”

Hai người bạn thuở nhỏ nhìn nhau cười với vẻ mặt hiểu rõ. Có điều tiếp theo nên làm sao đây, rốt cuộc là nên vào thăm bây giờ, hay đợi bọn họ hết bận hằng đến?

Cả hai còn đang thương lượng thì bất thành lình có một luồng khí đen phóng vào giữa không trung, định thần nhìn lại liền thấy một thiếu niên tóc bạch kim tay cầm đinh ba, đang xông thẳng về phía bọn họ với khí thế sấm vang chớp giạt. Đối phương xoay đinh ba vù vù, vừa xoay vừa quát: “Nói, yêu nghiệt phương nào, dám rình trộm Yểm hậu nhà ta!”

Bọn họ vội né tránh ngăn cản, nhưng khí thế của thiếu niên như chẻ tre, tuổi còn nhỏ đạo hạnh không sâu song hơn ở chỗ liều mạng không lùi.

Giác Hồ biết đối phương là thuộc hạ của Bạch Chuẩn, tất nhiên không thể đánh trả, liên tục lùi về phía sau, “Đừng đánh đừng đánh, bọn ta là bạn cũ của chủ nhân nhà người.”

Ly Khoan Trà phụng mệnh bảo vệ Yểm hậu phát hiện hai con yêu quái xa lạ đến gần liền mù quáng, còn lâu mới nghe giải thích, nghiến răng quát: “Nói láo, chúa thượng nhà ta làm gì có bạn.”

Dù lệnh chủ cứ hay nói mình quá đẹp trai cóc cần bạn bè, nhưng Ly Khoan Trà đi theo chàng đã hơn nghìn năm, chuyện chàng không có bạn này là sự thật không thể nào tránh được.

Ly Khoan Trà hô thật to để tạo thanh thế, hai kẻ này nhìn qua có đạo hạnh không thấp, mình có khả năng không phải là đối thủ, nhưng vì phải hoàn thành lời dặn dò của lệnh chủ, dù có liều chết cậu ta cũng không cho phép kẻ lạ bay tới gần lâu.

Giác Hồ và Thục Hồ thật sự rất muốn vỗ tay tán thưởng cậu tiểu yêu này, trung thành như thế, Bạch Chuẩn thật có phúc.

Ầm ỉ bên ngoài rồi cuộc cũng kinh động tới Vô Phương. Nhìn thấy Ly Khoan lấy một chọi hai, nàng đập lan can tung mình lên không trung, rút nhuyễn kiếm lao về phía hai vị khách không mời.

Bởi mới nói tính cách bao che chẳng phân biệt người hay yêu, hễ phe mình đánh nhau với kẻ khác thì không cần hỏi đúng sai, cứ rút kiếm chém kẻ khác trước đã rồi nói sau.

Vị tiểu kiều thê này của Bạch Chuẩn quả thật cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, Thục Hồ cuống quýt xua tay, “Đừng đánh mà tẩu tử, bọn ta không phải kẻ xấu, bọn ta là bạn tốt thuở nhỏ của A Chuẩn.”

Dẫu sao cũng không bộp chộp như Ly Khoan Trà, Vô Phương vừa nghe họ nói thế thì thu kiếm lại, “Chưa nghe thấy chàng nhắc đến bạn tốt thuở nhỏ bao giờ, các người chớ có đục nước béo cò.”

Tất nhiên là chưa từng nghe chàng nhắc tới rồi, chín nghìn năm không liên lạc mà, có quý mới nghĩ đến họ. Nhưng không thể nói vậy, nói vậy thì ngay đến cửa cũng không vào được, Giác Hồ hoảng hốt vội nói: “Bọn ta thật sự là bạn cũ của hãn mà, hãn cái gì cũng được, mỗi tội hay khóc nhè, mỗi lần khóc là rung cả núi đúng không? Còn một tật xấu hễ căng thẳng là sẽ lắp bắp, lông vẩy đen nhưng lại rất thích làm đẹp, hồi nhỏ còn thường cài hoa...”

Vô Phương đã có thể xác định được quan hệ của họ rồi, liền bảo y ngừng lại, vì quả thực không nghe nổi nữa.

Đã là bạn cũ thì đương nhiên là thượng khách rồi, nàng khách khí mời họ vào nhà, vờ trách Ly Khoan Trà lỗ mãng. Ly Khoan Trà chỉ cười xòa, “Thuộc hạ tận trung với cương vị, chúa thượng còn chưa về thì thuộc hạ phải bảo vệ Yểm huyệt cho thật tốt.”

Thục Hồ ngạc nhiên nhìn Giác Hồ, “Sao vẫn chưa về? Không phải huynh nói huynh ấy về với phu nhân sao?”

Giác Hồ sờ sờ gáy, “Ta chỉ đoán thôi, chứ có chắc hẳn đã quay về đâu.”

Vô Phương nghe họ nói thế thì nhất thời thấy sốt ruột, “Chàng không ở trong cung ư? Hoàng đế lên ngôi, chàng đi làm chứng mà, vì sao lại không thấy đâu?”

Giọng điệu như lâm đại địch của nàng dọa Giác Hồ và Thục Hồ giật mình, bọn họ vội trấn an: “Không không, trước đó có mặt thật, lúc ở Hoàn Khuru còn thấy hẳn, oai phong lắm. Nhưng sau buổi lễ thì lại không thấy đâu, chắc là bận chuyện khác rồi, dù sao bây giờ hẳn cũng nặng gánh mà.”

Thật ra khi nói lời này, trong lòng Giác Hồ cũng không chắc lắm, biểu hiện tay chân của Bạch Chuẩn lúc ở trên Hoàn Khuru không phải là tín hiệu tốt, nhưng tên đó là kỳ lân mà, lại còn lớn như thế, ai làm gì được hẳn chứ?

Y thở dài, “Sao tẩu không đến tham gia đại lễ? Ta nghe nói nhân hoàng từng là đồ đệ của tẩu, đồ đệ đẳng cơ, không đi xem đúng là đáng tiếc.”

Vô Phương châm trà cho họ, cười nói: “Hai người là bạn của A Chuẩn, với tu vi cỡ này hẳn đã nhìn ra ta là sát hung rồi chứ. Ở nơi người tài bốn phương tụ tập như thế không tiện cho ta tham gia, thứ nhất là sợ phá hỏng chuyện tốt của đồ đệ, thứ hai là sợ gây phiền toái cho A Chuẩn. Kỳ lân ở cùng sát hung vốn đã không hợp lẽ rồi.”

Giác Hồ bật cười, “Tẩu chớ nói thế, chúng ta đều là người sáng suốt, không chỉ nhìn xuất thân rồi phán xét đâu. Với dung nhan tuyệt trần của tẩu đây, đừng nói là sát hung, dù là La Sát... á ối.”

Y chưa nói xong đã bị Thục Hồ cấu mạnh một phát, Thục Hồ đương nhiên biết rõ tính háo sắc của ông bạn Điều Tinh nhà mình, dù không đến nỗi làm ra chuyện khác người, nhưng ăn nói chẳng giữ kẽ trước mặt tẩu tử như vậy thì không hay cho lắm.

Thục Hồ nói lảng sang chuyện khác, “Tẩu chớ nghe y nói bậy... Trà này uống ngon thật.”

Vô Phương lễ phép mỉm cười, nghe nói không thấy Bạch Chuẩn đâu, lòng nàng cứ nôn nao. Nghiêng đầu nhìn Ly Khoan, nàng thấp giọng bảo: “Phải một người đến cửa cung dò la xem, ta đã bảo chàng đưa đại quân gia đi cùng mà chàng cứ chê phiền, đúng thật là...” Giọng nàng đầy vẻ trách cứ.

Ly Khoan đáp lời: “Vâng, Yểm hậu đừng cuống, thuộc hạ sẽ bảo Chiêu Thị đi một chuyến ngay.”

Cậu ta vừa dứt lời thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng của lệnh chủ, như đang thấp giọng sai bảo gì đấy, lập tức *ó* lên, “Không phải về rồi đó sao.”

Thục Hồ và Giác Hồ lập tức đứng lên, trái tim Vô Phương trở về chỗ cũ, cùng ra cửa lầu đón chàng, trông thấy bóng dáng chàng thì vội tươi cười tiến lên.

Lệnh chủ vội bước lên dắt tay nàng, “Sốt ruột chờ ta hả?” Mắt đảo qua, phát hiện trong nhà có khách lạ thì sững sốt, ngạc nhiên hỏi: “Sao các người lại đến đây?”

Thục Hồ tiến lên hai bước, tuy chuyện hồi nhỏ đã qua lâu rồi, nhưng mỗi lần nhớ đến vẫn như mới xảy ra ngày hôm qua, vô cùng khó chịu. Nàng lắp bắp nói: “A Chuẩn à, lúc nãy thấy huynh ở Hoàn Khửu, muội không có mặt mũi bước ra chào huynh chứ không phải...”

Trên mặt chàng không có biểu cảm gì, chỉ đỡ trán nói: “Bạn rộn cả buổi, đến giờ mới rảnh rồi, mệt chết đi được. Hôm nay ta không có hứng tiếp khách, các người về trước đi, có lời gì mai hẵng nói.”

Thục Hồ và Giác Hồ ngẩn ra, không ngờ chàng sẽ có thái độ như thế, song lại chẳng tiện nói nhiều, chỉ đành lúng túng đáp được.

Lúc cả hai ra khỏi lầu Phi Lai, lệnh chủ vẫn không lộ mặt, ngay cả đưa tiễn cũng không. Thục Hồ lui thủ đi thật nhanh, Giác Hồ đuổi theo sau lưng, biết trong lòng nàng không dễ chịu gì bèn an ủi: “Hôm nay đúng là hãn rất bận...”

Đuổi kịp rồi mới phát hiện Thục Hồ rơi lệ đầy mặt, nàng thút thít nói: “Huynh ấy vẫn chưa chịu tha cho muội, muội biết mà. Nếu không sao muện thế này rồi cũng không giữ chúng ta lại? Hại chúng ta còn phải đi tìm nhà trọ, trên người không có tiền biết làm sao đây!”

HUYỀN TRUNG MỊ

Vưu Tứ Tỷ

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Không nghèo như bà bạn đi cùng và dù vẫn còn chút kinh phí đi đường, nhưng dựa trên tiêu chí có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm, Giác Hồ cho rằng yêu quái mà ở nhà trọ là hành động đốt tiền và ngu xuẩn nhất.

“Muội nhìn xem, tòa lâu này chẳng phải cũng do A Chuẩn biến ra sao?” Giác Hồ nói: “Chúng ta có thể học theo hắn, dựng tạm một chỗ ở đỡ một đêm. Hắn nói ngày mai sẽ gặp chúng ta, vậy thì ở gần chút, đi cũng tiện. Chiêu Hoa à, vốn chúng ta có lỗi với hắn mà, bị bơ cũng phải thôi, muội nói xem có đúng không?”

Thục Hồ vốn có tính đại tiểu thư, nhưng nghe Giác Hồ nói vậy thì cơn giận cũng từ từ nguôi ngoai. Lại nghĩ về hiều lằm suốt chín nghìn năm này, dù nàng trốn được thiên kiếp mấy lần, nhưng đời mà, ai biết về sau lại có biến cố gì chứ. Bây giờ không cố gắng vì tình hữu nghị, chẳng lẽ thật sự muốn cả đời không qua lại với nhau sao?

“Huynh nói có lý, huống hồ huynh ấy mới tân hôn, tân nương lại đẹp như thế, chúng ta cũng nên thông cảm.” Nàng vỗ vai Giác Hồ, “Đạo hạnh của A Chuẩn thâm sâu thật, muội không nhận ra tòa lâu các này là do huynh ấy biến ra đấy. Vừa nãy muội chở huynh đến đây, bây giờ thấy mệt rồi, nên chỗ ở tối nay đành nhờ vào huynh vậy.”

Giác Hồ đáp không thành vấn đề, giẫm chân xuống đất một cái liền biến ra một căn nhà tranh không cửa, tạo nên sự tương phản rõ rệt với trạch viện sang trọng ở bên kia sông.

Thục Hồ ngạc nhiên nhìn y, “Huynh lại tiêu hao tu vi vì đám nữ tử kia rồi hả? Chẳng phải muội đã nói với huynh rồi sao, không thể làm vậy được, dù là tộc trưởng thì cũng cần phải tiết chế biết chưa?”

Giác Hồ gật đầu như già tởm, tôn chỉ của y là khiêm tốn tiếp thu, đến chết cũng không hối hận. Thục Hồ là bạn tốt, từ sau khi mẹ nàng mất, nàng liền thừa kế tất xấu thích càu nhàu của bà. Trên đời này không mấy ai được nàng giảng đạo, Giác Hồ là một trong số đó. Bị nói quen rồi nên da mặt cũng dày hơn, có đàm luận chuyện riêng tư nam nữ y vẫn thoải mái như ăn dưa muối củ cải vậy.

Thục Hồ cũng không xoi mói về chỗ ở nhiều, cả hai ôm tay nài ngời sóng vai trong căn nhà tranh, mắt đầu đầu nhìn sang bờ sông bên kia.

“Thật ra ta cũng cảm thấy A Chuẩn không niệm tình xưa cho lắm.” Rốt cuộc Giác Hồ không nhịn được nữa, lúng túng nói: “Trước đó ta có chào hỏi hân, trông hân cũng chả có vẻ gì là mất hứng, nên ta cho rằng hân không để bụng chuyện hồi bé, giờ nhìn lại e là chẳng phải. Tên đó vốn hẹp hòi lại còn thù dai, vì tìm hân mà chúng ta còn chưa ăn được tối đây này.”

Dứt lời bụng Giác Hồ liền kêu rột rột, Thục Hồ ghét bỏ liếc nhìn rồi lấy từ trong ngực áo ra hai cái bánh, chia cho y một cái.

Giác Hồ ngạc nhiên hỏi: “Đâu ra thế?”

“Thuận tay lấy trên bàn tiệc.” Thục Hồ cắn một miếng, tầm mắt lại dời sang tòa lầu kia.

Không thể phủ nhận rằng tòa lầu này rất đẹp, đèn lồng được linh lực duy trì chiếu sáng cả một khoảng trời, dù có mưa gió cũng không sợ, từ đó có thể thấy A Chuẩn là một người rất tình cảm, rất tỉ mỉ... Thành chủ thành Bạch Lộc nói chẳng sai, làm phu nhân chàng đúng là chuyện hạnh phúc.

Giác Hồ cắn bánh, thấy Thục Hồ thần thờ thì đột nhiên cảm giác ăn không ngon chút nào. Y nhích lại gần nàng, nhỏ giọng hỏi: “Chiếu Hoa à, ta nhớ hồi bé muội rất thích hăn, đừng nói bây giờ đang có cảm giác thất tình đấy?”

Thục Hồ lờm y, “Tình bạn trong sáng đã bị huynh xuyên tạc thành thứ gì rồi hả? Trong đầu huynh giờ chỉ còn lại mấy chuyện nam nữ bậy bạ thôi.”

Nhưng y đã nói trúng tâm sự của nàng rồi, đúng là hồi bé nàng thích Bạch Chuẩn. Trong ba người bọn họ, nguyên hình của Giác Hồ là một con dê xanh, chẳng có gì đẹp đẽ; Bạch Chuẩn thì khác, lúc vừa được sinh ra chàng có hai màu trắng và xanh rất đẹp, trong mắt nàng trông hết như là thần vậy. Đáng tiếc về sau không hiểu thế nào, đến năm ba trăm tuổi chàng lột vảy, trở thành đen đến mức đặt vào giữa đồng than liền tìm chẳng ra, mẹ nàng cũng không cho phép nàng qua lại với chàng nữa. Tình cảm thuở nhỏ vốn mong lung, dễ bị thực tế đập tan, nàng sợ chàng biến thành con kỳ lân phản tộc đầu tiên, nếu ở chung với chàng thì sẽ bị liên lụy, cho nên không hề cố gắng nuôi dưỡng phần tình cảm này. Rồi chàng bị lưu đày đến Phạn Hành Sát Thổ mấy nghìn năm, nàng cũng chẳng tới thăm lấy một lần. Hôm nay coi như là lần đầu tiên nhìn thấy chân thân của chàng, nói thật nàng có thấy hối hận, thì ra cái tên hay khóc nhè lúc trước lớn lên lại đẹp đến thế, nếu sớm biết vậy thì đã liều một phen vì gương mặt đó rồi.

Đáng tiếc bây giờ hoa đã có chủ, hơn nữa phu nhân người ta còn đẹp đến thế, mình thật sự chẳng sánh bằng. Nói không thấy mất mát là giả, nhưng nàng vẫn chúc phúc cho họ. Bạn bè tốt thật sự sẽ vui vẻ tác thành, thấy bạn cũ sống tốt là nàng vui lắm rồi.

Nàng che giấu hết sức nên Giác Hồ không nhìn ra, y thở phào một hơi: “Ta cũng nghĩ thế, cho dù muội từng thích hăn thì bây giờ hăn đã có cô vợ đẹp hơn hoa rồi, muội chớ nên xen vào thì hơn. Giữ được tình bạn lâu dài

đâu có dễ, muội và Bạch Chuẩn sống hơn mười nghìn năm, còn ta đã chết hai lần rồi, càng thấy tình nghĩa thuở bé thêm đáng quý.”

Thục Hồ gí ngón tay vào đầu y, “Cũng may huynh còn nhớ kiếp trước, bằng không ba chúng ta đã mỗi kẻ một nơi thật rồi. Lần sau chết lúc nào, để ta tiễn huynh.”

Giác Hồ buồn bực quay đầu sang chỗ khác, “Lần này trở lại ta định tu đạo, không nói nhiều tới lợi ích khác, sống bảy tám nghìn năm mới chết một lần là đủ rồi, bằng không cứ phải làm lại từ đầu, quá phiền phức.”

Thục Hồ đáp: “Ừ, suy nghĩ tiến bộ rồi đấy.”

Hai người bạn thuở nhỏ ngược mặt ngẩn ngơ nhìn bờ sông bên kia, cùng thắc mắc không biết bên trong tòa lâu đang là cảnh gì, đèn tắt ba ngọn rồi lại sáng hai ngọn, cứ thế nhấp nháy lập lòe liên tục.

Giác Hồ chặc lưỡi, “Cảm xúc của A Chuẩn hình như không được ổn định cho lắm nhỉ.” Sau đó là một tràng cười dâm dăng thay cho câu cuối.

Thục Hồ hơi xấu hổ, trong lâu đang độ xuân tiêu mà bọn họ lại ngồi đây đếm đèn cho người ta, đúng là rảnh đến điên luôn rồi.

Trong phòng, Vô Phương khom lưng thối tắt một ngọn nến đỏ.

“Lễ mừng hôm nay náo nhiệt lắm đúng không? Vừa rồi mới nghe Giác Hồ nói, chàng oai phong lắm, tất cả đều trông thấy chàng giao Như Ý cho quân vương.” Nàng cười khẽ, khua tay miêu tả: “Chân thân lớn thế này, thần khí lắm liệt như này! Kỳ lân là thần thú vạn năm khó gặp, nhất định bọn họ đều khuất phục trước phong thái của chàng, đúng không?”

Kỳ lạ, chàng không hớn hở sáp tới gần khoe khoang đòi thưởng như bình thường mà chỉ đứng ở đằng kia chần chừ nhìn nàng, “Chân thân của ta, nàng có thích thật không?”

Dường như chàng chưa một lần tự tin, vì là màu đen nên luôn cảm thấy mình không có mặt nào khác làm người khác thích. Màu đen thì xui xẻo à, rốt cuộc là tên khốn nào nghĩ ra định lý vợ vắn này vậy?

Vô Phương tháo túi thơm bên hông chàng xuống, đặt lên bàn, “Ta thích thật mà, hình kỳ lân của chàng là chân thân đầy thần khí nhất ta từng thấy đấy. Nếu ai có màu đen cũng là đồ xui xẻo, vậy báo đen rắn đen biết làm sao bây giờ?”

Chàng ôm lấy nàng từ phía sau, tình ý dạt dào như suối nguồn, đáng tiếc động tác lại hơi cứng nhắc, khiến chàng trở nên hơi khang khác bình thường.

Vô Phương xoay lại quan sát lệnh chủ, chàng muốn ôm nhưng nàng đã giơ khuỷu tay cản lại ở ngực chàng. Không rõ là không đúng chỗ nào nữa, nàng nghiêng đầu, nở nụ cười có phần gượng gạo, “A Chuẩn à, sao không thấy sừng chàng nữa.”

Chàng *a* lên, đảo mắt lảng tránh, “Ở ngoài hơn nửa ngày, thu lại từ lâu rồi.”

Nàng không nói gì, mỉm cười nhìn chàng. Nếu là bình thường thì chàng đã bổ nhào tới đẩy ngã nàng, sau đó bắt đầu sờ soạng lung tung trên người nàng, vừa thở gấp vừa nỉ non: “Nường tử à, chúng ta để sừng mọc ra lại nhé...”

Nhưng không hề, chàng lại còn đỏ mặt dưới cái nhìn của nàng, cuống quýt che mắt nàng lại, “Hôm nay ta gặp vài việc khiến tâm trạng không được tốt lắm, không muốn để nàng thấy dáng vẻ chán nản của ta.”

Lòng Vô Phương nhói đau, biết chàng hôm nay ít nhiều phải chịu ấm ức rồi. Ở dưới mái hiên kẻ khác sao có thể đứng thẳng chứ, Trung Thổ không giống Yểm Đô, phải mang thân phận thần tử thì dù có mạnh đến đâu cũng khó thể thoát khỏi gông xiềng vô hình này.

“Minh Huyền làm khó chàng sao?”

Chàng ngập ngừng đáp: “Không có, đại lễ diễn ra khá thuận lợi.”

Vậy là không chịu nổi ánh mắt khác thường của đám đông rồi. Nàng kéo tay chàng, dịu dàng vuốt ve, “Trước kia chàng sống thế nào hả, đâu thấy chàng biết sĩ diện là gì, sao bây giờ lại thế này? Cứ rề rà vòng vo mãi! Chàng nói đi, là ai đã cười nhạo chàng nào, nói ra đi, ta sẽ đánh hấn thay chàng.”

Nàng giả bộ như muốn ra ngoài, chàng vội níu nàng lại kéo vào lòng, sau đó cúi chôn đầu vào cổ nàng, “Vô Phương, nàng đừng đi đâu cả, để ta ôm nàng một chút.”

Quả nhiên nàng không nhúc nhích nữa, nhưng bất an trong lòng càng lúc càng nhiều hơn. Lệnh chủ hôm nay rất khác ngày thường, từ khí tức, động tác rồi đến ánh mắt, thậm chí cách gọi nàng cũng làm nàng sinh ra cảm giác không xác thực. Tư thế đối phương ôm mình khiến nàng lúng túng, cơ thể vốn có trí nhớ, song chàng bây giờ lại làm nàng không biết đặt tay chân thế nào. Nàng thử ôm chặt chàng, cơ thể chàng dường như cũng thay đổi. Nàng không biết là mình gặp ảo giác hay có gì khác, sóng gió trong lòng càng thêm dữ dội, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được, nhưng cuối cùng vẫn đẩy chàng ra.

Chàng ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Bảo nàng nói thế nào đây, nói nàng nghi ngờ chàng ư? Dựa vào tu vi của mình, nàng có thể nhìn thấu chân thân của rất nhiều loài yêu quý, nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấu được lệnh chủ, mà người trước mắt cũng vậy.

Nàng vỗ trán, “Không sao, bỗng nhiên hơi chóng mặt thôi.”

Chàng nói: “Để ta xoa giúp nàng.” Ánh mắt quan tâm quen thuộc lại khiến đầu óc nàng mơ hồ.

Chàng kéo nàng ngồi xuống bồ đoàn, đưa đôi tay ấm áp ra, dùng đầu ngón tay ấn lên huyệt thái dương nàng với lực đạo vừa phải, “Đỡ hơn không?”

Tinh thần giãn ra, nàng đáp ‘đỡ rồi’, ngửi thấy mùi đinh hương trong tay áo chàng thì thoáng giải được nghi hoặc.

Lệnh chủ cúi xuống tựa vào gần nàng, “Ta ở bên ngoài mà một khắc cũng không chịu nổi, chỉ muốn nhanh nhanh quay về với nàng.” Vừa nói chàng vừa dán môi lên vành tai nàng, chậm rãi men theo đường cong uyển chuyển rồi dừng lại tại bờ vai mượt mà.

Vô Phương mặc áo lụa mỏng nhẹ, bị chàng kéo nhẹ một cái là liền rũ xuống trên đệm. Trước giờ nàng không bài xích mấy màn tình tứ giữa vợ chồng với nhau, nhưng lệnh chủ có ngốc đến mấy cũng sẽ không táy máy cầu hoan khi nàng vừa than đau đầu.

Nàng vùng vẫy kêu: “A Chuẩn...”

Lệnh chủ *ừm* một tiếng, vẫn đè nàng xuống đệm trong nhịp thở rối loạn.

Trong dáng vẻ của Bạch Chuẩn, y nắm lấy cổ tay nàng, từ trên cao nhìn xuống, mỹ nhân dưới ánh nến đẹp như đầm nước xuân. Tiếc là trước mặt không có gương đồng nên y không thấy được ánh mắt hiện giờ mình, hắn là nóng cháy như chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng rồi. Tốt quá, nàng đang nằm dưới người y, suối tóc đen như mực, môi đỏ mọng tựa lửa, áo trong hé mở để lộ làn da bóng mịn... Y không nhịn được nữa, run rẩy in dấu hôn lên vùng đồi ngọc, cảm giác bùng nổ khiến y gần như nghẹt thở, thì ra gần gũi với người mình thích lại chấn động tâm hồn như thế.

Nàng có vẻ kháng cự, rụt người lại, “A Chuẩn, hôm nay ta ngồi thiền, đã qua được tầng thứ hai rồi.”

Đầu y rồi bời, tay khua khoảng không mục đích. Cơ thể sát hung có khả năng khiến người ta trúng độc, một khi đã trúng thì cả đời cũng không giải được. Y bất tri bất giác đáp hòa theo: “Tốt... Tu thân dưỡng tính... tốt lắm.”

“Chàng không thấy lãng phí thời gian sao?” Giọng nàng đã xuất hiện vẻ kinh hoàng mơ hồ, nhưng y vẫn hồn nhiên không hay.

“Sao tu hành có thể là lãng phí thời gian chứ...”

Kết quả y còn chưa dứt lời thì đã bị chân khí của nàng hất văng ra, thụt lùi mấy bước mới lấy lại thăng bằng. Đến khi đứng vững, y liền phát hiện sát khí trong phòng bắt đầu tràn lan, nhuộm đỏ cả ánh nền.

Cuồng phong chợt kéo đến, tóc Vô Phương bay múa trong không trung, vạt váy lụa bông bênh sau lưng như biển mây. Trong mắt như như có sấm sét, nàng cầm kiếm chỉ thẳng về phía đối phương, “Người rốt cuộc là ai, xưng tên đi!”

Bị kiếm khí mạnh mẽ rạch ngang hai gò má, gương mặt phong lưu của Bạch Chuẩn lập tức xuất hiện vết máu, nhất thời càng đẹp một cách yêu mị. Đối phương giơ tay lên lau, vết thương loáng cái liền biến mất ngay, hắn còn cười nói: “Nàng sao vậy? Ta là ai ư, dĩ nhiên là phu quân của nàng rồi.”

Không, hắn tuyệt đối không phải. Sự chây lười không chịu tiến thủ của Bạch Chuẩn đã đạt đến một trình độ mới, không chỉ bản thân bê tha, ngay cả nàng ngồi tĩnh tọa chàng cũng thường tới làm phiền. Chàng thà ăn thêm hai con ếch nghìn tuổi chứ tuyệt đối không chịu để nàng tu hành, nên kẻ này không thể nào là chàng được.

Nhớ đến màn thân mật vừa rồi, Vô Phương cảm thấy buồn nôn. Còn cần nói gì nữa? Dám vô lễ với nàng, phải giết!

Nàng vùng kiếm về phía y, cở tu vi của nàng với y thì không khó đối phó lắm, có điều không muốn làm nàng bị thương, cho nên mỗi chiêu thức đều nhân nhượng ba phần. Nhưng nàng dồn ép vô cùng quyết liệt, kiếm nào cũng như muốn tước tính mạng của đối phương. Trong khi y nhượng bộ thì nàng lại ép sát, cuối cùng đánh từ trong lầu đến ra ngoài, từ trên trời đánh xuống dưới đất.

Ở bờ sông bên kia cuối cùng Thục Hồ cũng phát hiện ra điều bất thường, nàng huých vào mình Giác Hồ, “Điều Tinh, nhìn xem đó là gì vậy?”

Giác Hồ ló đầu ra nhìn quanh, chỉ thấy đèn đuốc quanh lầu bắt đầu nhấp nháy dữ dội, mơ hồ có ánh đỏ sậm bay lượn tứ phía. Giác Hồ nói ngay: “Không ổn, đánh nhau rồi.”

Đúng là khó hiểu, vợ chồng mới cưới hơn nửa đêm sao không ngủ mà lại đánh nhau thế này? Chẳng lẽ vì chuyện phòng the không hài hòa sao? Thục Hồ và Giác Hồ lúng túng nhìn nhau, “Có cần đi can không? Để mặc họ đánh tiếp như thế sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Tuy nói ở trong chần mới biết chần có rận, nhưng Yêu giới không giống như ở nhân gian, vợ chồng ở nhân gian đánh nhau cùng lắm thì mỗi người một ngã. Còn ở Yêu giới đánh nhau thì lại là vấn đề sống còn, đánh tới mức lưỡng bại câu thương, đến lúc kết thúc có muốn cứu chữa cũng không còn kịp.

Không thể khoan tay đứng nhìn được, phải đến xem sao. Cả hai vừa bay đến dưới lầu thì thấy một bóng đen lao về phía mình, không né kịp nên đành giơ tay đỡ lấy. Thì ra là thiếu niên tóc bạch kim kia, nhìn đáng vẻ thì

đã bị thương không nhẹ, trước ngực đầy máu. Thục Hồ và Giác Hổ kinh hãi kêu lên: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Ly Khoan Trà vùng vẫy, chỉ vào gã mặc áo gấm đằng trước, “Hắn ta là lệnh chủ giả, mau đi cứu Yểm hậu nhà ta.”

Thục Hồ và Giác Hổ bùng lên lửa giận, thì ra là giả, hèn gì thái độ với họ tệ đến vậy. Thế là cả hai liền ném Ly Khoan Trà sang một bên, rút binh khí ra cùng nhào đến. Đáng thương cho Ly Khoan không có ai đỡ, đập thẳng xuống đất, lại phun một ngụm máu lớn.

Đại quân gia chỉ là một tượng đất, đạo hạnh quá thấp, sau hai ba hồi đã bị đánh bay đến làm bạn cùng Ly Khoan. Cả hai chống mình nhóm dậy nhìn sang, cũng may bạn của lệnh chủ đều có bản lĩnh cao cường, bọn họ liên hiệp lại liền dần xoay chuyển cục diện.

Ly Khoan thở phào, nhưng mới thở được phân nửa thì nghe thấy Chiêu Thị ghen ngào nói: “Nhất định chúa thượng đã gặp chuyện rồi...”

Dĩ nhiên rồi, bằng không sao lại có kẻ dám giả mạo ngài ấy? Hơn nửa đêm rồi mà chúa thượng chưa về, rốt cuộc là đã đi đâu vậy? Ly Khoan gượng nhóm dậy định tái chiến, chợt thấy tên lệnh chủ kia hóa thành mũi tên bay về phía Tây Nam. Cậu vùng dậy toan đuổi theo, song lại bị đại quân gia kéo lại, “Đừng đuổi theo, không lát nữa hại bọn ta phải nhặt xác người, tổn thêm sức lực.”

Ờ thôi đi vậy, yêu quái chẳng rõ lai lịch tất nhiên đâu có lương thiện như lệnh chủ thật của bọn họ. Ly Khoan và đại quân gia dìu nhau đi đến xem Yểm hậu, sắc mặt Yểm hậu khá bình tĩnh, nhưng kiếm trong tay đã run rẩy không ngừng.

Gặp phải biến cố khó hiểu này, Thục Hồ ngạc nhiên hỏi: “Vừa rồi là loại quỷ gì thế?” Nàng bất giác siết chặt nắm tay, phát hiện mình đang cầm một cái cẳng chân thì sợ hãi ném xuống đất, “Ta đã bẻ chân hắn rồi!”

Cả bọn bắt đầu hoảng lên, Ly Khoan suy đoán: “Có phải là La Sát vương không? Sau khi tiểu Diệu Phất châu bị phá, La Sát vương liền bắt vô tâm tích, gã nhất định không đi đâu xa mà vẫn mai phục ở gần Trường An.”

Giác Hồ *ồ* một tiếng thật dài, “Hèn gì hôm nay ở đại lễ tế trời có La Sát xuất hiện, ra tên giả mạo hoàng đế lúc trước là La Sát vương? Chuyện này phải tìm người chịu trách nhiệm, Liên sư hoặc La Sát thiên, ai cũng được.”

Vô Phương im lặng không nói gì, quay về lầu thay xiêm y rồi nhét nhuyễn kiếm vào bên hông. Đôi mắt đỏ ngầu vì sát khí tụ lại, diện mạo hung ác kia trông nàng vô cùng đáng sợ.

Ly Khoan đuổi theo, “Yểm hậu muốn đi đâu vậy ạ?”

Nàng đáp: “Vào cung, tìm Minh Huyền đòi Bạch Chuẩn của ta về.”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)